6
i6E
10

h

Digitized by Google

Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZ.
ROMA
VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google



Digitized by Google

6. 16. E. 10

SAPPHUS,

POETRIAE LESBIAE,

FRAGMENTA ET ELOGIA

QUOTQUOT IN AUCTORIBUS ANTIQUIS

GRAECIS ET LATINIS REPERIUNTUR

CUM VIRORUM DOCTORUM NOTIS INTEGRIS,

CURA ET STUDIO

JO. CHRISTIANI WOLFII,

IN GYMNASIO HAMBURGENSI PROFESSORIS PUBLICI.

Qui vitam Sapphonis & Indices adjecit.

LONDINI,

Apud ABRAHAMUM VANDENHOECK.

MDCCXXXIII.

Digitized by Google

VIRIS
NATALIVM SPLENDORE
ERVDITIONIS FAMA
HVMANITATIS LAVDE
PERINCLVTIS
GEORGIO ALBERTO
A STEINHEIL
SERENISSIMI ELECTORIS SAXONIAE
MINISTRO RESIDENTI
IN VRBE AD MOENVM FRANCOFVRTANA
ET
IOANNI FRIDERICO
AB VFFENBACH
PATRICIO FRANCOFVRTANO
AMICIS CONIVNCTISSIMIS
LITERARVM FAVTORIBVS OPTIMIS
DOMINIS ET PATRONIS SVIS
GRATIOSIS

Digitized by Google

HAEC
MVSAE DECIMAE
FRAGMENTA LITERARIA
NITIDIORE CVLTV ERVDITIS EXHIBITA
DEVOTI ANIMI TESTANDI CAVSA
DEMISSE OFFERT
PERPETVAE ILLORVM BENEVOLENTIAE
SE SVAQVE STVDIA ENIXE COMMENDAT
ET
VEGETAM IN MVLTOS ANNOS SENECTVTEM
FELICEM CONSILIORVM SVCCESSVM
CVM VOTO OMNIGENAE PROSPERITATIS
VIRIS ILLVSTRIBVS
EX ANIMO ADPRECATVR

IOANNES CHRISTIANVS WOLFIVS.

Digitized by Google

LECTORI BENEVOLO
S.

En TIBI Partem I. Carminum Novem illuſtrium Feminarum & Lyricorum ex Bibliotheca *Fulvii Urſini* Antwerp. ex officina *Chriſtoph. Planti-ni* CIↃ IↃ LXVIII. ordinis octavi forma editorum, quem librum pridem Philologiæ amantiores avidiſſime emerunt, & in Gallia, Anglia Belgiove, ſi quando in auctionibus publicis vel in tabernis librariis ſeſe offerret, immenſo ſane pretio ſibi comparare libenter voluerunt. Hoc in cauſa fuit, cur *Abrahamus van den Hoeck*, Vir ſolertiſſimus, & ſtudio Autorum veterum, accurate & nitide imprimendorum, commendatiſſimus, me rogaret, ut novam hujus pretioſiſſimi libelli editionem, Studioſæ Juventutis uſibus apprime accommodatam, adornarem. Accedebant Fautorum fideliſſimorum, JO. ALB. FABRICII, τοῦ πάνυ, & *Fratris* dilectiſſimi, quorum amorem in me plusquam paternum, uti omni pietate veneror, ita præcipuam felicitatis meæ literariæ partem omnino agnoſco, frequentia monita de hoc inſtituto pro virili perſequendo, & perbenigna promiſſa, quibus pro more

Digitized by Google

ſuo ex aſſe ſatisfecerunt, de me in omnibus adjuvando, quibus ad hæc rite tractanda opus eſſet. Ipſemet cogitabam, hanc eſſe ampliſſimam occaſionem id, quod officii mei ratio poſtulat, præſtandi, & Juvenes ingenuos ad Poëtas veteres, tam Græcos, quam Latinos, hilarè & utiliter legendos excitandi, ſi illis partem loca ſelecta plurimorum Autorum, ad miram rerum ubertatem & jucundam ſtyli varietatem in utraque lingua mature cognoſcendam, partem notas doctiſſimorum Virorum, ad artem criticam cum fructu delibandam, ſuppeditarem. In ſinu gaudebam, cùm intelligerem, Viros Summos, qui ſunt ſupra laudes meas, non ſolum inſtitutum meum benevole approbare, ſed etiam ad illud egregie promovendum atque pulcherrime ornandum pro ſingulari ſua humanitate eſſe promtiſſimos. Cum enim Viro, eruditionis omnigenæ non minus, quam natalium illuſtrium ſplendore apprime claro, JO. FRIDERICO AB UFFENBACH, Fratri digniſſimo Viri Illuſtris, ZACHARIAE CONRADI AB UFFENBACH, Senatoris Reip. Mœno-Francofurtanæ meritiſſimi, & Mæcenatis ſtudiorum celeberrimi, (quorum ut & Viri Experientiſſimi, JO. GEORGII KISNERI, Poliatri dexterrimi, mirificam benevolentiam, non ſolum Francofurti trien-

nium

nium abhinc mihi præſtitam, ſed etiam poſtea multis beneficiis comprobatam, nunquam ſatis prædicavero,) indicem Auctorum veterum, vel fragmenta vel elogia Sapphus memorantium, mitterem, Eumque demiſſe rogarem, ut Virum Perilluſtrem GEORGIUM ALBERTUM STEINHEILIUM, Sereniſſimi Electoris Saxoniæ Miniſtrum Reſidentem in urbe ad Mœnum Francofurtana, per ſpectatam amicitiam ſuam obteſtaretur de indice iſto ex theſauro ſuo literaturæ græcæ incomparabili & inexhauſto benevole ſupplendo; Hic quidem in tanta negotiorum arduorum varietate & multitudine, atque in maximis ætatis ingraveſcentis moleſtiis, Nobiliſſimi UFFENBACHII deſideriis ſic ſatisfecit, ut voces Sapphicas obſcuriores innumeris aliorum Autorum locis atque Epigrammatibus adhuc ineditis, ex Codice *Uffenbachiano* olim deſcriptis, illuſtraret, corruptas autem conjecturis felicibus emendaret, quæ maximam partem notarum, fragmentis ſubjectarum, efficiunt. Miraberis omnino, B. L. hoc ſingulare de literis Græcis bene merendi exemplum, & Viro Magno pro iſto doctrinam elegantiorem provehendi ſtudio decentes gratias habebis, atque ſenectutem in multos annos vegetam felicemque conſiliorum ſucceſſum ex

animo adprecaberis. Non minori beneficio magnum illud Europæ decus omniumque Eruditorum amor ac deliciæ, MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, Seren. Boruſſiæ REGIS à Conſiliis, Antiquitatibus & Bibliotheca, me mactavit. Ipſi enim pro inaudita ſua humanitate placuit, exemplum editionis *Urſinianæ* mihi mittere, in quo non ſolum notæ & acceſſiones *Andr. Schotti* Antwerpienſis & *Pauli Colomeſii*, Rupellani, ad iſta carmina, ſed etiam excerpta ex Grammatica MS. *Apollonii Dyſcoli*, à laudato *Viro* ex apographo *Spanhemiano*, minus accurato, olim deſcripta, nec non varia Epigrammata Poëtriarum, quæ in *Urſini* editione deſiderantur, exſtabant. Grata etiam mente prædicanda eſt Viri Præſtantiſſimi, PHILIPPI JACOBI DORVILLII, Profeſſoris Athenæi Amſtelodamenſis meritiſſimi, benevolentia, qua inductus, emendationes accuratas duorum Epigrammatum *Sapphus* & Epigramma adhuc ineditum, ad Poëtriæ hujus res pertinens, Sua cura correctum mecum communicavit. His bellis ſubſidiis inſtructus credidi, id negotii mihi ſolum dari, primum, ut *Fulvii Urſini* Sapphica emendatius excuderentur, loci ſinguli veterum Auctorum, ab Ipſo aliisque viris doctis in notis commemorati, accurate indicarentur,

rentur,

rentur, & Collectio *Urſiniana* pluſquam centum locis augeretur; deinde, ut in uſum tyronum omnes loci Græci in latinum ſermonem verſi, & varietatis gratia nonnunquam illorum metaphraſes metricæ, exhiberentur, atque ſingula Virorum doctorum notis integris illuſtrarentur; denique ut vita Sapphonis ex hujus Collectionis locis, quorum numeri uncinulis incluſi allegantur, accurate componeretur, & Indices Auctorum veterum, in quibus Sapphica commemorantur, vocum item omnium Sapphicarum, & rerum notabiliorum conficerentur. Indici primo inſerendi ſunt loci, qui in vita Sapphus afferuntur, nempe: *Athenæus* lib. XIII. p. 598. C.] pag. IV. *Auſonius* Epigr. XC. vel XCII.] p. XXIII. *S. Columbanus* Epiſt. ad Fedolium v. 110.] p. VII. *Diomedes Grammaticus* lib. III.) p. XVI. *Epigramma* Sapphoni ambigue adſcriptum, p. XX. Etymologicum M. in Σαπφὼ p. I. *Heſychius Mileſius* in Σαπφώ, p. XXII. *Lucianus* in Amor. T. I. Opp. p. 905.] p. XXX. *Marmora Oxonienſia* p. 66.] p. III. *Martialis* lib. VII. epig. LXIX.) p. II. & lib. X. epigr. XXXV.] pag. III. *Plutarchus* in Erotico T. II. Opp. p. 763. A.] pag. XV. & *Suidas* in Δεράκων, pag. XXX. In recenſendis locis ordinem *Urſini* retinui, atque illos, qui in Vrſiniana collectione tantum reperiuntur, ſtel-

lula

lula notavi. Omnia mihi data putabo, ſi hæc ſerena fronte exceperis, & continuationem hujus laboris, propediem ſuſcipiendam, cupide expectaveris. Monendus adhuc es de loco *Alcæi*, quem Magnus *Barthius* Adverſ. lib. LIV. cap. 15. p. 2552. aliud cogitans, *Sapphoni* adſcribit; tum de *Sapphone Chriſtiana Jo. Gothofr. Cyrilli* ſive *Herrichen*, quæ in ejus Poëmatibus græcis & latinis p. 78. legitur, & argumentum Pericoparum Evangelicarum carmine Sapphico exhibet; porro de *Sapphus Lesbiæ ad Phaonem Siculum, dilectum ſuum, Epiſtola MSta, carmine latino haud ineleganti*, in T. III. Catalogi *Uffenbachiani* Cod. LXXV. n. 14. p. 547. memorata, quam *Ovidii* Epiſt. XV. Heroidum eſſe exiſtimo; denique de diſſertatiuncula, quæ Londini hoc anno prodiit, atque inſcribitur: *Advice to Sappho, occaſioned by her verſes on the imitator of the firſt Satyre of the ſecond book of Horace, by a Gentlewoman*, quæ præter *Sapphus* nomen nihil ad ejus res pertinens continere videtur. Neutram oculis meis uſurpare contigit, quia hæc in tabernis multis librariorum Londinenſium fruſtra quæſita eſt, Codex autem ille Uffenbachianus in Bibliothecam eruditi, neſcio cujus, in Palatinatu tranſiit. Ita vale.

SAP-

Digitized by Google

SAPPHUS LESBIAE VITA.

Poëtriæ hujus celebratiſſimæ *nomen* ſcribitur Ψαπφὼ in editione *Aldi* & *Baxteri* Odes in Venerem (pag. 10. v. 2.) *Saffo* in *Servii* Codicibus (CCLV.) & *Sapho* in *Horatii* vetuſtiſſimis MSStis (not. 4. p. 172. b) Rectius vocari vulgo ſolet *Sappho*, cujus vocis origines tradit *Autor Etymologici:* Σαπφὼ παρὰ τὸ σάφω, τὸ σαφηνίζω, ἢ παρὰ τὸ σάφω, τὸ ψηλαφῶ· σάφω Σαφὼ, ὡς κλώθω, Κλωθώ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ π Σαπφώ· ἢ παρὰ τὸ σαφής. *Sappho oritur à* σάφω, *quod ſignificat explico, vel à* σάφω, *quod ſignificat perſcrutor; à* σάφω *eſt* Σαφὼ *ut à* κλώθω, Κλωθὼ, *& cum redundantia literæ* π Σαπφὼ, *vel etiam à* σαφὴς *perſpicuus. Brizo*, uti *Sappho*, eſſe nomen proprium, monet *Euſtathius.* (CLXXXVI.) Permulta nomina mulierum græcarum in ω̃ deſinentia recenſent Inſcriptionum antiquarum Collectores & *Tho. Reineſius* in Epiſtolis ad *Hofmannum* & *Rupertum* ep. 46. p. 392. Illorum caſus obliquos ab Ionibus, Doribus, Æolibus & Athenienſibus varie formari docet *Chœroboſcus* (CXCVI.) Operæ pretium fuerit tranſcribere hic verba *Joannis Leusdenii* ex ejus Onomaſtico Sacro pag. 185. *Joppe* יָפוֹ, ἰόππη, *pulchritudo, aut decor. Oppidum in ora curvæ Syriæ, in monte ſitum, una cum portu, qui à Barbaris nunc Sappho appellatur.* Falli in ultimis verbis Virum optimum, liquet cum ex teſtimonio *Andr. Maſii* ad Joſ. XIX. 45. & Geographorum, qui urbem *Joppe* ejusve portum non *Sappho*, ſed à Barbaris *Japho* ſive *Jafa* ſive *Jaffa* & à Venetis *Zapho* ſive *Zaffo* hodie appellari tradunt; tum ex ſilentio Autorum, qui accurate de hac urbe egerunt, nominatim *Jo. Oldermannus* in programmate de Geographiæ græcæ lumine in veterum Autorum monumentis legendis ſpeciatim de Joppe, Helmſtad. 1717. 4. & *Corn. Bruynius* in deſcriptionis gallicæ Itinerum in Orientem ſuſceptorum Vol. II. p. 146. ed. Pariſ. 1725. 4.

Majoris momenti quæſtio eſt, num duæ exſtiterint *Sapphones* Lesbiæ, & *Sappho Ereſſia*, ſive *Ereſia*, quam nonnulli, Magnum *Voſſium* cap. 3. de Poëtis græcis ſecuti, perperam *Eretriam* vocant, *Thevetus* vero *Erexeam*, diſtinguenda ſit à *Mitylenæa*, quod expreſſis verbis perhibent *Athenæus*, (CXXV.) *Ælianus*, (CXIII.) *Suidas*

das & *Apoſtolius* (CXIX. & CXXIV.) In horum ſententiam plerique omnes manibus pedibusque iverunt recentiores autores, quia diverſi *Sapphûs* patres memorantur, multa quoque de illa narrantur, quæ cum chronologia pugnant, vultus denique ejus in monumentis varie repræſentatur. Elegantiſſimo *Perizonio* (not. 9. p. 107. b) nihil mirum videtur, plures fuiſſe ejus nominis fœminas, poſtquam una exſtiterat, ingenio & amoribus celebris, quum eodem modo & plures exſtiterint Sibyllæ. Attamen *Pet. Bælius* & *Joannes Albertus Fabricius*, Viri præter ceteros in hiſtoria literaria verſati, neque iſta teſtimonia veterum, neque argumenta recentiorum Scriptorum tanti fecerunt, ut *Sapphonem Ereſſiam*, Phaonis amore flagrantem, aliam ac *Mitylenæam* poëtriam fuiſſe exiſtimarent. *Godfr. Olearius*, ὁ μακαρίτης, in diſſ. de poëtriis græcis n. LXV. p. 50. ſtatuit, jam olim exſtitiſſe quosdam, qui mulierem proſtratæ pudicitiæ & monſtroſæ libidinis prorſus indignam eſſe putaverint, ut à Viris ſummis tantas conſequeretur laudes, atque adeo ex controverſia de ejus patria, cum in altera harum urbium nata ſit, in altera magnam vitæ partem exegerit, vel civitatis jure donata fuerit, occaſionem fingendi duas captaſſe. Equidem non queo nec lubet ab hac Triumvirorum doctiſſimorum ſententia transverſum unguem recedere, quam certe quisque approbabit, ſi ſecum reputaverit, primum, Autores ipſos, qui *Sapphonem Mitylenæam* ab *Ereſſia* diſtinguunt, à ſe invicem diſſentire, & *Athenæum* de *Ereſſia* nihil aliud quam *Phaonis* amores, atque *Ælianum* meretricias ſolum artes commemorare, *Suidam* contra tribuere *Ereſſiæ*, quæ, reliquorum Scriptorum conſenſu, de *Mitylenæa* traduntur, huic tamen aliquam carminum laudem concedere, quam *Ereſſiæ* prorſus abjudicat *Ælianus*; deinde, omnia, quæ de *Sapphone* utraque narrantur, in unam eandemque mulierem convenire poſſe, atque Scriptores veteres latinos omnes unius tantum Sapphonis mentionem facere; denique, artifices veteres non minus in exprimendis illuſtrium vultibus, quam hiſtoricos in recenſendis rebus geſtis, mox ex negligentia mox de induſtria ſæpiſſime peccare. *Canium* Poëtam latinum habuiſſe duas uxores, alteram *Theophilam*, ſapientem quidem ſed liberiorem, alteram *Sapphonem*, caſtiorem ſed minus doctam, colligit *Ludov. Morerius* in Lexico hiſtorico v. *Canius*, ex *Martialis* lib. VII. epigr. LXIX.

Hæc eſt illa tibi promiſſa Theophila, Cani,
Cujus Cecropia pectora dote madent.
Hanc ſibi jure petat magni ſenis Atticus hortus,
Nec minus eſſe ſuam Stoica turba velit.

Vivet

Digitized by Google

Vivet opus, quodcunque per has emiſeris aures;
Tam non fœmineum nec populare ſapit.
Non tua Pantænis nimium ſe præferat illi,
Quamvis Pierio ſit bene nota choro.
Carmina fingentem Sappho laudavit amatrix:
Caſtior hæc, & non doctior illa fuit.

Sed *Pet. Bælius* in Lexico Critico v. *Sappho* errorem *Morerii* ſatis abſurdum vocat, & *Martialem* Poëtriam latinam *Theophilam* cum græca *Sapphone* in doctrina & vita comparare, atque illam huic longe præferre monet. Confirmantur hæc alio ejusdem Poëtæ loco, lib. X. epigr. 35. v. 15. ſq. ubi *Sulpiciam* Poëtriam ita laudat:

Hac condiſcipula, vel hac magiſtra
Eſſes doctior & pudica Sappho.

Elegantiſſimus *Bælius* loco laudato obſervat, *Martialis* verſum: *Caſtior hæc, & non doctior illa fuit;* optime convenire in *Magdalenam Scuderiam*, Virginem vitæ integritate pariter atque ſcriptis electiſſimis utriusque orationis, Seculo ſuperiore, oppido claram, quæ non ſine ſummo *Sapphus Mitylenææ* honore à Viris præſtantiſſimis appellari ſoleat *Sappho Gallica*.

Vixiſſe noſtram ſub *Alyatte* Rege Lydorum & Crœſi patre teſtatur *Athenæus*, (LXXVIII.) ſub *Tarquinio Priſco* Rege Romanorum ἱςοριῶν συναγωγή, (CLXXIII.) Olympiade XLIV (CXLIV mendoſe in *Voſſii* lib. de Poëtis græcis cap. 3. & in Lexicis hiſtoricis *Car. Stephani* & *Jo. Jac. Hofmanni* legitur) *Euſebius*, (CCXXXIV.) Olympiade XLII *Suidas*. (CXVIII.) Hic cum *Euſebio* addit, *Alcæum Sapphonis* temporibus inclaruiſſe; quod ipſa teſtatur apud *Ovidium*, (CCXXIX. v. 29.) ut taceam Scriptores, qui *Alcæi* & *Sapphonis* mentionem crebro conjunxerunt (LXXVIII. CXV. CXLVI. CLX. &c. vid. Index III. v. *Alcæus*) Idem liquet ex colloquio *Sapphonis* cum *Alcæo*, quod ſervavit nobis *Ariſtoteles*, (XVI.) & ex elogio, quo *Alcæum* à *Noſtra* ornari apud *Demetrium Phalereum* (XVII.) docti cenſent. *Alcæus* tamen annis multum præſtitit *Sapphoni*, ſi hujus verſus duo (XXX.) ad illum pertineant, quod multis ſit veroſimile. Egregie hæc confirmantur verbis Chronici marmorei, epoch. 37. quæ leguntur in Marmoribus Oxon. ab Humphr. *Prideaux* editis p. 166. ima: Ἀφ' ȣ̓ Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγȣ̃σα . . . ολ . . ϑ . . . ἔτη ΗΗΙΙΔΔΔ' Ἄρχοντες Ἀθήνησιν μὲν Κριτίȣ τȣ̃ προ-

Digitized by Google

τέρου, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν ἐμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν. *A quo Sappho è Mitylene in Siciliam trajecit fugiens . . . . anni CCCXXX. Archonte Athenis quidem Critia priore, Syracuſis vero rerum potientibus finitimis.* Ad hunc locum ſequentia obſervat Thomas Lydiat l. c. p. 44. *Sapphonem Poëtriam Lesbiam è Mitylene in Siciliam trajeciſſe fugientem ſive deſiderium amaſii Phaonis, ſeu quid aliud, ſignificatur mutilis Marmoribus anno obliterato, inter initium regni Alyattis & decimum quartum ejus annum, quo tempore Athenis Archon erat Critias prior, Syracuſis vero finitimi ſive vicini ſcilicet agrorum ad urbem pertinentium coloni principatu potiebantur. Id quidem apparet contigiſſe anno Alyattis juxta Chronicon Euſebii duodecimo, ac DCXI. ante Evangelium; utpote quo ejus Regis anno Sapphonem pariter ac Alcæum Poëtas claruiſſe referunt non modo impreſſa Chronici Euſebiani exemplaria, ſed etiam pleraque Manuſcripta, teſte Pontaco.* His addit *Humphr. Prideaux* l. c. p. 200. *Syllaba* τος *poſt ultimam lacunam monet, in ea legendum eſſe* ἄρχοντος. *Annum Epochæ qui in lacuna eam vocem præcedente obliteratur, ſupponimus eſſe CCCXXX. Secundum Euſebium enim Sappho & Alcæus duodecimo Alyattis anno floruerunt, qui eſt annus Epochæ marmoreæ ſecundum ipſum marmor CCCXXX. Annus enim CCCXLI. ut in præcedente Epocha patet, erat primus Alyattis. In ultima igitur lacuna reſtituimus* ἔτη HHHΔΔΔ Ἄρχοντος. Commigraſſe autem *Sapphonem* in Siciliam intra annum ætatis XXV. & XXXV. colligere licet ex veſano ejus amore in *Phaonem*, ab *Ovidio* graphice deſcripto, atque adeo probabile admodum ſit, eam natam fuiſſe Olymp. XXXVI. vel XXXVII. Nulla igitur fides habenda erit *Georgio Cedreno*, (CLXXII.) qui Noſtram multo antiquiorem fuiſſe & Sec. XVI. a. C. N. ſub *Cranao* Rege Athenienſium vixiſſe tradit, neque Chronologis, qui illam Olymp. XLII. natam eſſe ſtatuunt, neque illis, qui *Anacreontem* ejus æqualem & amatorem perhibent. Ex antiquis Scriptoribus id teſtatur *Hermeſianax Colophonius* in III. Elegiarum apud *Athen.* lib. XIII. p. 598. C. cujus verſus Cl. *Barneſius* emendavit & latine reddidit in vita *Anacreontis* pag. XXVIII.

Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων
Στελλομένην πολλαῖς ἅμμιγα Λεσβιάσιν.
Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
Οἰνηρὴν δόρασιν κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὔοινον. ———

Tejus hic etenim Sappho mellitus amavit,
Lesbiadas plures inter ut emicuit.

Nam

Nam nunc ille Samum, Patriam nunc ille reliquit,
Everſam dudum Marte ſub armiſono,
Vinoſam in Lesbon. ———

Illum autem falli & per luſum de *Anacreontis* amore ſcripſiſſe arbitratur *Athenæus* (LXXVIII.) quemadmodum *Chamæleon* in libro de Sappho colloquium amatorium Anacreontis & Sapphonis enarraverit, & *Diphilus* in fabula Sapphus amatores ejus *Archilochum* & *Hipponactem Anacreontis* æquales finxerit. Horum veſtigia non leviter preſſerunt ex recentioribus *Scuderia* & *Larrey*, ludibundi & ingenio indulgentes, illa quidem in *Cyro magno*, gallice edito, virtutes & amores Sapphus elegantiſſime deſcribens, hic vero in Parte I. Hiſtoriæ ſeptem Sapientum, itidem gallica lingua ſcriptæ, *Æſopum* laudum Sapphus buccinatorem introducens. Aſt *Barneſius* modo laudatus ſerio id egit, ut contra *Athenæum* probaret, Sapphonem fuiſſe æqualem & amicam *Anacreontis*. En ejus verba: *Athenæus quidem fol. 599. Hermeſianactem falli ait, ipſe falſus, ut mox videbimus; nec tamen ille Chamæleontem interea impugnare audet, quod ſi maxime faceret, minime tamen promoveret, nam* συγχρονισμὸς *vel hinc demonſtratur. Sapphus frater Charaxus amavit Rhodopin, quam Doricen vocat Athenæus, Æſopi conſervam, ut Herodotus in Euterpe & Lilius Gyraldus in Sapphus vita. Æſopus autem Crœſo* σύγχρονος *& familiaris, qui & Solonem jam ſenio gravem monuerat in congreſſibus cum Crœſo,* ἢ ὡς ἥδιστα ἢ ὡς ἥκιστα λαλεῖν. *Crœſus & Cyrus, Polycrates & Anacreon aliquo tempore* σύγχρονοι, *Thalete & Solone reliquisque ſeptem Sapientum jam ſenio vergentibus; nam Thales primus omnium Sapientum mortuus eſt Olympiade LVIII. valde ſenex, Anacreonte vix tum undecenni. Circa decimum quintum Anacreontis nata eſt Sappho, paucis annis ante victum à Cyro Crœſum, florentibus jam Sapientum aliquot; & quum illa viginti quinque annorum eſſet, tum Anacreon erat quadragenarius, quo fere tempore caneſcere homines incipiunt, unde ipſe Anacreon de Sapphone & ad eam:* (LXXVIII. & pag. 246. ſq.)

Σὰ γὰρ φίλτρ᾽ ἐμὸν ἦτορ	*Nam deſiderium tui*
Συμπαίζειν προκαλεῖται,	*Cor nunc ſollicitat meum.*
Ἡ δ᾽ ἔστιν γὰρ ἀπ᾽ εὐκτίτου	*Aſt illa ex Mitylene*
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,	*Procax virgo, meam comam,*
Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται·	*Namque eſt candida, vellicat,*
Πρὸς δ᾽ ἄλλον τινὰ χάσκει.	*Novo ardeſcit & igni.*

Ad quod putatur Sappho reddidiſſe reſponſum, verſu pure Sapphico:

Κεῖνον ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ' ἔνισπες	*Illud aurato ſolio Camœna,*
Ὕμνον, ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς	*Ipſa tu dixti modulata carmen,*
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς	*Teius vates proprio quod ad nos*
Πρέσβυς ἀγαυός	*Fudit ab ore.*

Verum hæc quidem circa triceſimum quintum ætatis annum fatis conceſſit, Anacreon poſt illam triginta amplius annis durabat; ad octogeſimum enim quintum vitam extendebat, teſte Luciano in Macrobiis. At quum Sappho illa fuerit formæ minus venuſtæ, brevis enim & fuſca fuiſſe dicitur Ovidio & Maximo Tyrio, ſuſpicetur aliquis Anacreontis hunc amorem non niſi pium & caſtum, qualem omnes ingenui homines erga doctas & ingenioſas mulieres gerunt, quantumvis aſpectu minus liberali, quare & ipſa dicit apud Ovidium (CCXXXIX. v. 41.)

At me cum legeres, etiam formoſa videbar.

Quamvis autem *Æſopus* tempore VII. Sapientum & Anacreontis omnino vixerit, ejusque conſerva *Rhodope* ſive *Rhodopis* fuerit, atque multi jam olim, verbis *Herodoti* (CXXII.) inducti, hanc à *Charaxo Sapphus* fratre amatam eſſe crediderint; (LXXXVI. & CXCIII.) tamen ejus autoritatem tot gravibus de ætate *Sapphus* teſtimoniis nequaquam præferendam eſſe exiſtimo, inprimis cum *Athenæus* (CII.) contra *Herodotum* affirmet, *Doricam* amicam Charaxi prorſus diverſam fuiſſe à *Rhodopi*; idemque Autor (CXXIX.) & *Pauſanias* (CVIII.) teſtentur, *Anacreontem* eſſe *Sappho* juniorem. Adde his *Gyraldi* verba in vita *Sapphus*: *Rhodopis enim Threſſa genere fuit, Dorice Naucratitis. Neque enim Rhodopis verua Delphos miſit, ſed Dorice,* (ſcribere ſine dubio voluit Vir doctiſſimus: *Neque Dorice verua Delphos miſit, ſed Rhodopis.*) *Idem ab Athenæo* (CII.) *epigrammate Poſidippi comprobatur.* Interim intervallum C. vel CXX. annorum, quod inter ætatem *Sapphus* & *Anacreontis* ponit doctiſſima *Anna Daceria* in hujus vita ſub finem, nimium eſſe recte obſervavit Clar. *Bælius* in Lexico lit. A.

Patria *Sapphus* fuit *Mitylene* ſeu *Mytilene*, hodie *Metelin* vulgo dicta, urbs clariſſima inſulæ nobilis & amœnæ *Lesbi*, ab *Æolibus* habitatæ, (not. 9. pag. 170. b.) & inſulis *Aſiæ* ad occidentalem oram annumeratæ. Idcirco ſufficit *Solino*, (CCXXXV.) *Sapphonem* in numerum ingeniorum Aſiaticorum inclytorum referre; *Poëtæ incerto*, (CLIII.) *Antipatro Sidonio* (CCV.) & *Horatio* (CCXVIII. & CCXIX.) illam ab

Æolia

Æolia regione denominare; *Pauſaniæ*, (XCII. ſq. & CVIII.) *Luciano*, (CX. & CXXXIV.) *Antipatro Theſſalo*, (CXXXVIII.) *Platoni*, (CXLIV.) *Poëtæ incerto*, (CL. & CLIV.) *Ovidio*, (CCXXI.) *Auſonio* (CCXXV.) & *Apulejo*, (CCXXIX.) eam vocare *Lesbiam*. S. *Columbanus* Abbas de carmine Adonico *Sapphonis* cecinit in Epiſt. ad *Fedolium* v. 110. pag. 228 ſq. ed. *Daumii:*

Sufficit autem
Iſta loquaci
Nunc ceciniſſe
Carmina verſu.
Nam nova forſan
Eſſe videtur
Iſta legenti
Formula verſus.

Sed tamen illa
Trojugenarum
Inclita Vates,
Nomine Sappho,
Verſibus iſtis
Dulce ſolebat
Edere carmen.

Cur *Sapphonem* appellet *vatem Trojugenarum*, cauſam ſe haud videre fatetur Jo. Meurſius in notis in *Heſychium Mil.* pag. 196. *Goldaſtus* in notis ad *Columbanum Trojugenarum* explicat *Lesbiorum*, qui univerſæ olim Troadis imperium obtinuere, teſte *Strabone* XIII. pag. 599. Diſtinčte autem appellatur *Mitylenæa* à *Democharide*, (CXXXIX.) à *Moſcho*, (CXLIII.) à *Tullio Laurea*, (CXLVII.) Ortus ejus *Mitylenæis* glorioſus fuiſſe videtur *Ariſtidi* (CLXV.) & *Straboni* (CXIV.) Illam à *Mitylenæis* eſſe honoratam, tradit *Ariſtoteles*; (CXXXV.) ejusque imaginem monetæ *Mitylenæorum* inſculptam eſſe narrat *Pollux* (CXXXVI.) Ipſius fratrem *Charaxum* diſerte *Mitylenæum* dicit *Herodotus*, (CXXII.) & alterum ejus fratrem *Larichum* in Prytaneo *Mitylenæorum* οἰνοχοεῦντα memorat *Athenæus*. (LXXVII.)

Poëtriæ noſtræ Pater vocatur *Scamandronymus* ab *Herodoto*, (CXXII.) *Æliano* (CXIII.) & *Svida*, (CXVIII.) poſtquam hic monuerat, alios *Simonis*, alios *Eerigyi*, alios *Eunomini*, alios *Ecryti*, alios *Semi*, alios *Camonis*, alios denique *Etarchi* filiam *Sapphonem* ſtatuere. Hujusmodi diſſenſum ab antiquis autoribus creberrime commemorari ſciunt eruditi. Interpretes tamen doctiſſimi *Æliani*, *Jo. Schefferus* & *Jac. Perizonius* ex eo conjiciunt, noſtram ex incerto parente eſſe genitam, vel etiam plures *Sapphones* extitiſſe. Matrem habuit teſte *Svida* (CXVIII.) *Clidem* ſ. *Cleïdem*, & maritum *Cercolam*, mendoſe in Clar. *Bælii* Lexico & *Daceriæ* vita Sapphonis *vocatum Cercalam*, ab aliis *Cercyllam*, virum ditiſſimum, ex Andro inſula maris Ægæi, una Cycladum, oriundum, qui ex illa ſuſcepit filiam aviæ cognominem *Cleïdem*,

dem, cujus *Sappho* ipſa meminit apud *Ovidium* (CCXXXIX. v. 70.) quin etiam apud *Hephæſtionem* judicio Sagaciſſimi *Urſini* (not. 4. pag. 51. a.) & *Fabricii*, ξ πάνυ, in aurea Bibliotheca Græca Vol. I. pag. 589. in not. quorum ſingula verba equidem ſingula teſtimonia puto. Omnibus certe hæc ſententia magis arridebit, quam ingenioſa conjectura Clar. *Pauwii*, qui nomen illud a Poëta incerto allegorice de puella pulcherrima, ad inſtar claviculæ omnium pectus aperiente, uſurpari exiſtimat. (not. 4. pag. 52. a.) Fratres *Sapphonis* fuerunt tres, *Larichus* nempe, ſive *Larychus*, *Charaxus* & *Eurygius*, cujus mentionem nemo veterum Autorum præter *Suidam* (CXVIII.) facit. *Larichum* Sororis ſuæ verſibus celebratum eſſe, inprimis cum vinum Mitylenæis adminiſtraverit, ſcribunt *Athenæus* (LXXVII.) & *Euſtathius* (CLXXXIV.) Infenſo autem & inimico animo fuiſſe illam in *Charaxum*, liquet ex *Herodoto*, (CXXII.) *Athenæo*, (CII.) *Strabone* (LXXXVI.) & *Ovidio* (CCXXXIX. v. 63.) quia hic vini Lesbii vendendi cauſa Neucratin trajiciens, *Doricæ* ſive *Dorichæ*, quam cum *Rhodopi* Ægyptia male confundi ſupra notavimus, amore ita captus fuit, ut in eam omnia ſua bona effunderet, illamque ſecum in patriam deportaret. Hanc igitur pariter atque fratrem carminibus acerbiſſimis crebro inſequebatur, & in ejus capitale odium veniebat, quod ipſa fatetur apud *Ovidium*, (CCXXXIX. v. 117.) ex cujus verbis v. 63 ſq. Vindex ſtrenuus bonarum literarum *Pet. Burmannus* acute arguteque conjicit, *Charaxum* opibus dilapidatis factum eſſe vel piratam vel remigem.

Facies ejus & ſtatura ita deſcribitur ab antiquis Autoribus, ut neque inter formoſas neque inter deformes fœminas jure numerari poſſit. Ipſa de ſe inquit apud *Ovidium* (CCXXXIX. v. 30.)

Si mihi difficilis formam natura negavit,
Ingenio formæ damna rependo meæ.
Sum brevis, at nomen, quod terras impleat omnes,
Eſt mihi, menſuram nominis ipſa fero
Candida ſi non ſum, placuit Cepheïa Perſeo
Andromede, patriæ fuſca colore ſuæ.

Alcæus Lyricus poëta eam nigros capillos habentem & ſvaviter ridentem repræſentat, (CXLI.) *Democharis* ſcatere pellucidum in oculis ejus teſtatur, (CXXXIX.) & *Maximus Tyrius* illam exiguam & fuſcam fuiſſe tradit. (CXL.) Vocatur quidem

dem *καλὴ* à *Platone*, (CXII.) *Athenæo*, (not. 2. pag. 57. a. & LXXVII.) *Plutarcho* (CLIX.) *Juliano*, (LXXII.) *Themiſtio*, (CLXVIII.) *Anna Comnena*, (CLXXIV.) & *Euſtathio*; (CLXXXIV.) ſed *Maximus Tyrius* (CXL.) ſtatuit, à pulchritudine carminum *Sapphonem* vocari *καλὴν*, & recentiores obſervarunt, hoc nomine non ſolum pulchras fœminas, ſed etiam venuſtas lepidasque (gallice *agreables*) dici.

Uti Noſtra de ingenii dotibus, mediocrem ſui corporis formam abunde compenſantibus, in epiſtola Ovidii gloriata eſt, ita id dedit operam, ut probis moribus virtutibusque præ reliquis omnibus eminere videretur. Apud *Athenæum* (XLVII.) teſtatur, ſe cupiditate ſplendide & honeſte vivendi flagrare; apud *Galenum*, (XLIX.) omnes illos, qui boni fuerint, cito pulchros quoque exiſtimari; apud *Scholiaſtem Pindari*, (XXXIX.) divitias, ſi ſolæ adſint, non innoxias eſſe hoſpitas, ſin virtute ornatæ fuerint, felicitatis tenere apicem. Affectionibus animi immodicis ſe haud delectari præ ſe fert, & *apud Autorem Etymologici* (XLVI. & p. 240 a) ait ſe iracundis moribus non eſſe præditam, ſed mentem placidam habere. Docet etiam apud *Plutarchum*, (CLVII.) diſſipata in pectore ira cuſtodiendam eſſe linguam futilia loquentem. *Alcæum* autem, ipſius amore captum, graviter & acerbe reprehendit apud *Ariſtotelem* (XVI.) quin etiam amorem apud *Hephæſtionem* (XII.) & apud *Maximum Tyrium* (LXXI.) artuum ſolutorem & dulciamaram avem (a) in-

b expu-

(a) *Reineſius* Var. Lect. lib. III. c. 9. p. 486. Ὄρπετον Interpres *avem* reddidit, quaſi eſſet ἀπὸ τοῦ πέτασθαι. & quod alatus fingeretur Cupido. *Rutgerſius* lib. IV. Var. cap. 6. mavult ἑρπετὸν & exponit reptile; *Barthius* lib. I. c. 9. Adv. potiorem ſcripturam ſibi videri ſcribit ἀμήχανον ὀρνίθιον. Nos lectionem, quam loco medio adduximus, ſolam veram eſſe arbitramur, ſed ne eam convellere poſſit, quem ultimo loco nominavimus, aliter explicamus. Ἑρπετὰ proprie ſunt τὰ ἄποδα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων. Apud *Homerum* Od. δ. verſ. 419. ἑρπετὰ interpretibus θηρία. *Pindarus* in Pyth. canem lacænam adpellat τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετὸν i. e. *curſu exercitatiſſimam beſtiam*. Et ſi Heſychio credimus, etiam hominum genus ἑρπετὸν dicitur. Ἑρπετὸν igitur ἀμήχανον h. e. *fera inexpugnabilis* & contra quam nullæ machinæ faciunt, dicitur, & quomodo non ſit inexpugnabilis, cui etiam Jovis fulmina cedere eique dominium hujus univerſi lacteis verſibus tribuit *Oppianus* Κυνηγ. lib. II. v. 411.

Ὀυβριμ' ἔρως πόσος ἐσσὶ, πόση σέθεν ἄπλετος ἀλκή;
Πόσσα νοεῖς; πόσα κοιρανέεις; πόσα, Δαῖμον, κθύρεις.

Quantus es, & quanta eſt tua, Dive, potentia? quanta
Scis? quam multa regis? quam mira, Amor o fere, ludis?

Orpheus in hymno in Cupidinem cum aërem, terram, mare, tartarum Cupidini ſubjeciſſet, addit verſ. 8.

Μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴακα κρατύνεις
Iſthæc imperio tu ſolus cuncta gubernas.

De

expugnabilem vocat. Pietatem erga Deos oſtendit, cum mori eſſe malum ex illorum immortalitate apud *Ariſtotelem* (LXXV.) probat, illos in hymnis crebro invocat, (vid. *Fragm.* I. ſqq. LXI. & *Menandrum Rhetorem* LXXX. ſq.) & ſacrificia rite peragenda eſſe, apud *Athenæum* (LXIII.) Doricam admonet. At vero hæc omnia in *Sapphone*, uti in omnibus, à vera religione alienis, nihil aliud fuiſſe, niſi ſplendida ſcelera, ſtolidæ ambitionis fuco oblita, ex eo apparet, quia peſſimis vitiis maxime indulſit. Illam luxurioſam & bibaculam demonſtrat doctiſſimus *Barthius* (not. 2. p. 55. b) ex fragmento, quod recenſet *Demetrius Phalereus.* (XXII.) Auri cupiditate nimia flagraſſe haud immerito ſuſpicari licet ex fragmento apud *Scholiaſtem Pindari,* (XL.) ubi Jovis filium dicit aurum, mentes hominum efficaciſſime informans. Eandem in odio contra *Charaxum* fratrem, bujusque amicam *Doricham,* ſupra modum proceſſiſſe, paulo ante obſervavimus, & *Andromedam* quoque multosque alios conviciis & ſibilis conſectatam eſſe teſtantur *Athenæus* (not. 2. p. 68. b) & *Demetrius Phalereus* (not. 4. p. 51. a) Hac animi impotentia effectum eſt, ut *Andromedam* & *Gorgonem* ſibi æmulas comparaverit, teſte *Maximo Tyrio,* (CI.) cum antea ipſa amorem in Andromedam teſtata eſſet apud *Hephæſtionem,* (XII. ſq.) atque adeo unica odii cauſa videatur fuiſſe hoc, quod Sappho ab iſta repulſam amoris nefandi acceperit. Se à prima juventute ad amorem impurum atque illicitum maxime pronam fuiſſe, ipſa confitetur apud *Ovidium* (CCXXXIX. v. 79. ſq.)

Molle meum, levibusque cor eſt violabile telis:
Et ſemper cauſſa eſt, cur ego ſemper amem.

Sive

De alite quantumvis ferociſſimo & validiſſimo maximoque omnium ridicule iſta dicerentur; & Sappho igitur potius ad humanam puſionis Cupidinis formam, quam ad alas ei adfictas reſpiciens, ἑρπετὸ *beſtia* appellationem ei impoſuit, eo modo, quo homines violenti, crudeles, rapaces, aſtuti, urſorum, leonum, luporum, vulpium indigitamento ſignificari ſolent, quod cum hominis faciem præ ſe ferret, vires humanis majores exerceret, eoque belluæ truculentæ & inſuperabili, quam homini Deove hominiformi eſſet ſimilior. Sint è veteribus, qui Cupidinem ὄρνιθα avem adpellaverint; hoc enim fortaſſe opponet *Barthius*; At velox, vagabundum, inconſtans amoris hoc verbo ſignificarunt; *Sappho* autem ἀνίκητον ejus & potentiam indicatura, non potuit eum ὀρνίθιον adpellare magis, quam ſi quis convitiaturus anui deformi, rugoſæ & edentulæ, eam δορκάδα, δάμαλιν, *capream, juvencam*: vel blanditurus delicatæ puellæ, eam λέαιναν. κύνα. ὗν, αἶγα, *leanam, canem, capram, ſuem* vocet; neutrum enim adfectui loquentis reſpondebit, aut ſubjecti conditionem exprimet. Pari modo Cupido, qua χρῆμα ἀμήχανον *res invicta, malum indomabile*, non erat ὀρνίθιον *avicula*, ſtrepitu ſolum moleſta, ſed ἑρπετὸν *beſtia, bellua*, feritate & robore formidabilis nominandus. Quæ ſi conſiderent eruditi & candidi cenſores, adſtipulabuntur nobis ſatius fuiſſe, *Rutgerſii* lectionem, quæ primitivam una ſolum vocali mutat, adeoque adminiculata eſt, & indubitato vera, amplecti, quam infelici diligentia novam tot modis laborantem abſonamque procudere.

Digitized by Google

Sive ita naſcenti legem dixere ſorores;
Nec data ſunt vitæ fila ſevera meæ;
Sive abeunt ſtudia in mores, arteſque magiſtræ;
Ingenium nobis molle Thalia facit.

Nihil igitur mirum erat, noſtram furoribus amatoriis adeo exagitari, ut non ſolum obſcœnis libidinibus animum quotidie explere, ſed etiam in carminibus ſubinde inſaniſſimas amoris illecebras commemorare omnibuſque commendare ſtuderet, unde Carmina ejus vocantur ἐρωτικὰ μέλη ab *Athenæo,* (CIII. ſq.) & *Dione Chryſoſtomo* (LXXXII.) *Pauſanias* (XCII.) ait, Sapphonem multa de amore & ea non ſatis inter ſe conſentanea ceciniſſe, quæ verba ingenioſiſſimus *Bælius* ita interpretatur, ut Poëtriam noſtram multis & variis modis de imaginariis jucunditatibus amoris egiſſe exiſtimet. Quamvis autem locus *Pauſaniæ* omnino intelligendus ſit de origine & genealogia Amoris, quam à Sapphone deſcriptam eſſe refert *Scholiaſtes Apollonii Rhodii;* (XCIX.) tamen *Autor laudatus* expreſſe dicit, (CVIII.) *Anacreontem* primum poſt *Sappho* magnam carminum ſuorum partem in exprimendis amoribus conſumſiſſe; *Plutarchus,* (CXXXIII.) *Sapphonem* amori deditam fuiſſe; & (CLIX.) ipſam verè igni mixta locutam eſſe, perque carmina calorem, corde conceptum, emittere, ſuave ſonantibus muſis amori medicantem ſuo; & alibi, (CVI.) ſe arbitrari, ſi carmina *Sapphus* & *Anacreontis* recitarentur, verecundia ductum debere poculum deponere; *Dio Chryſoſtomus,* (LXXXII.) non ſane decorum eſſe regibus, *Sapphus* aut *Anacreontis* carmina amatoria canere; *Themiſtius* (CLXVII.) *Sapphoni* & *Anacreonti* permiſſum fuiſſe, in laudandis amoribus ſuis modum ac menſuram excedere. Confirmantur iſta ab Autoribus latinis v. c. *Horatio:* (CCXIX.)

——— *Spirat adhuc amor,*
Vivuntque commiſſi calores
Æoliæ fidibus puellæ.

Ovidio: (CCXXIII.)

Me certe Sappho meliorem fecit amicæ.

& ab *eodem:* (CCXXII.)

Nota ſit & Sappho, quid enim laſcivius illa?

& *Apu-*

& *Apulejo:* (CCXXIX.) *Fecit talia mulier Lesbia, laſcive illa quidem tantaque gratia, ut nobis inſolentiam linguæ ſuæ dulcedine carminum commendet;* quibus adde verba *Senecæ* (CCXLV.) Rectiſſime adeo *Tatianus* (LXXXIX.) infenſiſſimis Chriſtianæ religionis hoſtibus exprobrat hanc ſuam meretriciam mulierculam, quæ, inſano amore capta, ſuam ipſa laſciviam cantet. Ego vero ac lubens de carminibus *Sapphonis*, quæ ſuperſunt, mea facio verba *Olearii* τ̃ μακαρίτȣ in diſſ. de Poëtriis græcis p. 52. *Ipſa carmina animum impurum quod loqui ait Longapetræus in vita Sapphus juxta cum Bælio, rigide rem examinanti dubium videri poſſit. Exprimant illa vividiſſimum in quaſdam puellas affectum, at nihil in eis obſcœnitatis; nihil, quod phantaſia poëtica elata fœmina, imitandi illius affectus ſtudio, de formis præſtantioribus ſine crimine dicere non poſſit.* Prohiberet me ſane pudor, niſi leges fidelis hiſtorici id efflagitarent, vel verbum proferre de monſtroſa illa & perdita libidine *Sapphus*, qua tribadem agens, puellas pariter atque juvenes arſit, quamobrem vulgo in mulieribus numeratur, quas D. *Paulus* Rom. I. ait uſum naturalem mutaſſe in non naturalem. Ipſam habemus confitentem ream apud *Ovidium* (CCXXXIX. verſ. 17.)

Vilis Anactorie, vilis mihi candida Cydno:
Non oculis grata eſt Atthis, ut ante, meis;
Atque aliæ centum, quas non ſine crimine amavi.

& v. 201.

Lesbides, infamem quæ me feciſtis amatæ.

Permulti putant, ad facinus hoc indignum ſpectare verba *Horatii:* (CCXVIII.)

Æoliis fidibus querentem
Sappho puellis de popularibus.

& *Ovidii* (CCXXI.)

Lesbia quid docuit Sappho, niſi amare puellas?

Plures ex inſcriptionibus Odæ (IX.) ad puellam vel ad mulierem adamatam conjiciunt, hanc à Noſtra, furoribus iſtis teterrimis abrepta, ſcriptam, licet doctiſſimus Vir *Zach. Pearce* (not. 3. p. 18. a) ſtatuat, *Sapphonem* derepente interveniſſe, cum *Dorica*, ipſius amica infamis, *Charaxum* fratrem in amatoris loco haberet, & vehementer

Digitized by Google

menter commotam in hac ode omnia ea, quæ tunc animo furens paſſa erat, expreſſiſſe. Id ipſum fuiſſe in cauſa cur *Sappho* vocetur *maſcula* ab *Horatio* (CCXX) & ab *Auſonio*, (CCXL.) credit cum *Cruquio*, (not. 10. p. 171. a) *Tollio*, (not. 6. p. 21. a) *Daviſio* (not. 4. p. 101. a) & illis, qui in *Bælii* Lexico lit. E. allegantur, Vir præſtantiſſimus *Adr. Relandus* in notis ad *Tan. Fabri* vitas Poëtarum græcorum gallice editas ad p. 23. quod *Lucianus* in Dialogis meretr. T. II. Opp. p. 525. deſcribit mulierem *δεινῶς ἀνδρικὴν virilem ſupra modum*, turpiter de ſe prædicantem p. 527. τὸ πᾶν ἀνήρ εἰμι & ἡ γνώμη καὶ ἡ ἐπιθυμία καὶ τἄλλα πάντα ἀνδρός ἐστί μοι. At *Lambino* (not. 3. p. 172. a) fit veroſimile, Noſtram iſto nomine appellatam eſſe, quia ingenio maſculo fuerit, & venuſtiſſimos verſus ſcripſerit, non vero in lanificio aliisque muliebribus ſtudiis ætatem conſumſerit. Alii v. c. *Scaliger* in notis ad *Auſonii* Cupidinem cruci affixum, Auſonian. lect. lib. II. cap. 18. & ad *Virgilii* Cirin pag. 69. *Turnebus* Adverſ. X. 2. & *Barthius* Adverſ. XXXII. 14. malunt, eam dici maſculam, quod auſa ſit ſe è petra Leucade præcipitem in mare dejicere. Illorum ſententia nititur præcipue verbis *Statii*. (CCXXIV.) Nihilominus magnum ſignum infamiæ *Sapphus* eſſe videtur, quod mulieres in Lesbo, teſte *Luciano* l. c. tribades fuerint, & Lesbii eo dementiæ proceſſerint, ut turpem harum obſcœnitatum imaginem in nummis ſuis repræſentare haud erubeſcerent. Extat tale ectypon in *Hub. Goltzii* Numiſmatibus inſularum Græciæ tab. XIV. & in *Patini* Theſauro Numiſmatum c. 2. p. 20. ubi tamen non *Sappho*, puellam comprimens, ſed vir ex ſumme nervoſis artubus, barba & capillitio cernitur. Equidem nihil mallem, quam hanc ſuſpicionem ab illa cum *Maximo Tyrio* diſſert. VIII. *Theveto* & *Daceria* in *Sapphus* vita atque *Oleario* in diſſ. de poëtriis græcis p. 52. prorſus amovere, ſi ullo modo horum argumenta ad id efficiendum idonea eſſe viderentur. *Maximus Tyrius* amores ejus, non minus quam *Socratis*, honeſtos & pudicos fuiſſe contendit; *Thevetus* opinatur, hanc calumniam conflatam eſſe ex malevola interpretatione vocis *maſcula*, & ex honeſta conſuetudine atque familiaritate, quam Noſtra cum aliis mulieribus habuiſſe fertur; *Daceria* iſtam criminationem imputat odio Lesbiadum honoribus ſummis *Sapphonis* invidentium, atque addit, omnem veri ſpeciem amittere ea, quæ de Noſtra *Charaxi* amores vituperante & à Mitylenæis in maximo honore habita traduntur, ſiquidem mulier perditorum morum fuiſſet. *Olearius* de hac re diſputat ita: *Si ſuffragiorum multitudine Sapphonis cauſa agenda ſit, ſuccumbet haud dubie, valebitque Longapetræi oratio in vita Sapphus Daceriæ oppoſita; ſed multitudo teſtium veritatis ſemper argumentum haud eſt.* *Tanaqu. Faber* in notis ad Oden (IX.) fatetur quidem,

b 3 Sappho-

Digitized by Google

Sapphonem fuiſſe Tribadem, atque *εἰς ἐρωμένην* hoc admirabile odarium ſcripſiſſe, illud tamen tale eſſe judicat, ei ut ignoſcendum putet, ſi quando à Viris ad Feminas deſultoriam faceret; ob quæ verba acerbo ſale defricatur à *Franc. Gacono* in prolegomenis ad duo *Sapphus* odaria, quæ græce & gallice *Anacreonti* ſuo ſubjunxit. Odioſo huic argumento finem faciet index puellarum, cum quibus Noſtra turpem conſuetudinem habuiſſe dicebatur, adeo ut eo nomine male audiret, teſte *Svida*, (CXVIII.) apud quem iſtarum nomina ſunt *Atthis*, quam commemorat Noſtra apud *Hephæſtionem* (XII.) & *Terentianus Maurus* (not. 20. p. 186. b) *Teleſippa* & *Megara*; apud *Ovidium* (CCXXXIX. v. 16.) *Anactorie*, *Cydno* & *Atthis* & in quibusdam editionibus v. 15. *Pyrino* & *Mnais*; apud *Maximum Tyrium* (CI.) *Gyrinna*, *Atthis* & *Anactoria*. Pro Γύριννα in loco *Maximi Tyrii* opinatur *Dan Heinſius* ſcribendum Ἤριννα, quoniam hæc æqualis & amica *Sapphus* fuiſſe perhibetur; ſed ipſa *Sappho* laudat pulchritudinem *Mnaidis* & *Pyrinus* apud *Chœroboſcum* (CXCVI.) & *Hephæſtionem* (XXXI.) in cujus libro MS. pro Πυρίνω ſcribi Γυρίνω teſtatur doctiſſimus *Urſinus*, hancque ſcripturam à *Maximo Tyrio* confirmari ſuſpicatur. Num his annumerandæ ſint *Doricha* & *Andromeda*, quas jam attigimus, conſiderabunt, ſi tanti eſt, pro ſuo ingenio eruditi. *Gellonis* quoque mentionem fecit *Sappho*, teſte *Zenobio*, (XCV.) at hujus verba ſatis declarant, eam inter Poëtriæ noſtræ amicas nullum locum reperire poſſe.

Nunc de Sapphone lætiora narrare licet & juvat, quæ ipſi non modo ſolidam vitæ jucunditatem, ſed etiam perrennem famam laudemque apud poſteros pepererunt. In his primo loco amicitiam & converſationem cum doctis numero, quam inter Noſtram & *Alcæum*, Poëtam Lyricum magni nominis, viguiſſe ſupra de illorum ætate agentes oſtendimus. *Damophylam Pamphyliam*, mulierem ſapientem, quæ diſcipulas virgines habuit, & poëmata compoſuit, partem amatoria, partem Deorum laudes complexa, *Sapphonis* familiarem fuiſſe tradit *Philoſtratus*. (XC.) *Erinnam* Poëtriam celebratiſſimam, quæ mortua eſt virgo, amicam *Sapphonis* nominat *Euſtathius*, amicam & æqualem *Sapphus*, *Svidas*, (CXX.) atque huic in lyrica poëſi, illi in elegiaca prærogativam dat vetus *Epigramma*. (CCVII.) In *Georgii Scuderii* Orationibus feminarum illuſtrium gallice editis p. 423 ſqq. legitur elegans oratio, in qua *Sappho* noſtra Erinnam ad carmina componenda adhortatur. *Euſebius* tamen in Chronicorum libro poſteriore *Erinnam* Olympiade C VI. claruiſſe narrat, quam adeo noviſſe non potuit Noſtra, niſi duas *Erinnas* fuiſſe concedamus, quod accuratius inquirendi occaſionem alibi habebimus. Plures alias amicas & ſodales honeſtas *Sappho-*

Digitized by Google

Sapphonem reperiſſe ipſa prædicat in fragmento, (XXVIII.) ex quo probat *Athenæus*, ἑταίρας ab ingenuis mulieribus vocari illas, cum quibus familiaritate ac neceſſitudine conjunctæ fuerint. Diſcipulas ejus fuiſſe *Anagoram* Mileſiam, *Gongylam* Colophoniam & *Eunicam* Salaminiam, ex *Svida* (CXVIII.) novimus. Eruditorum pridem demortuorum non minus, quam viventium, converſatione eam valde delectatam eſſe & in illorum ſcriptis attente legendis atque eleganter imitandis ſedulam operam poſuiſſe, illuſtri exemplo probavit *Pauſanias*, cum ait, (XCIII.) *Sapphonem* Lesbiam è *Pamphi* Athenienſis, (de quo accurate pro more ſuo egit Vir Summus, *Fabricius* in Biblioth. Græcæ Vol. I. p. 149.) verſibus *Oetolini* nomen ſumpſiſſe, atque *Adonim* ſimul & *Oetolinum* decantaſſe.

Ariſtoxenus, (CCXXVII.) prout teſtatur vetus Commentator *Cruquii* ad Horatii Sermon. II. Satyr. I. verſ. 30. ait, *Anacreontem*, *Alcæum*, *Sapphonemque*, græcos Lyricos, libris propriis amicorum loco uſos fuiſſe. Rectiſſime id de *Sapphus* ſcriptis pronunciavit Autor iſte, quia ex multorum teſtimoniis liquet, ipſam in carminibus ſuis componendis & expoliendis nulli unquam operæ peperciſſe, ſive inventionem eorum, ſive elocutionem, ſive genera verſuum ſpectes. *Longinus* (IX. p. 38.) miratur, eam in Ode in puellam ex animi corporisque affectionibus, quæ amatoriis furoribus familiares ſunt, nonniſi ſumma quæque & ad altiſſimum intenſionis gradum deducta ſibi deligere, eaque apto inter ſe nexu colligare. *Plutarchus* in Amatorio T. II. Opp. p. 763. A. de hac Ode ita judicat: ταῦτα ὦ πρὸς τοῦ Διὸς ἡ θεοληψία καταφανής; οὗτος ὁ δαιμόνιος σάλος τῆς ψυχῆς; τί τοσοῦτον ἡ Πυθία πέπονθεν ἁψαμένη τοῦ τρίποδος; τίνα τῶν ἐνθεαζομένων οὕτως ὁ αὐλὸς καὶ τὰ μητρῷα καὶ τὸ τύμπανον ἐξιστᾶσιν. *Annon hæc aperte oſtendunt à Deo occupatum animum? non hic animi æſtus divinus? quid tale aut tantum accidit Pythiæ, cum tripodem attigit? quemnam orgia agentium tibia & Magnæ matris carmina atque tympanum ſic animo abalienaverunt?* Idem Autor (CVII.) celebrat ſummam venuſtatem Sapphicorum carminum, delinientium & demulcentium auditores. *Demetrius Phalereus* (LXXIX.) ait totam Sapphonis poeſin eſſe venuſtam atque argumenta carminum ipſius lepida; & (LXXXIII.) eam, de pulchritudine canentem, uti verbis pulchris, totamque ſuavem eſſe, & omne pulchrum nomen reperiri in ipſius poëſi, nonnulla autem & ipſam eſſe fabricatam. &c. *Dionyſ. Halic.* (VI. p. 14) ex contextu verborum & compoſitionis lævitate probat, Oden ejus in Venerem inprimis & pulchre fluentem & mollem eſſe. *Demetrius Phalereus* (not. 1. p. 56.) affirmat, venuſtates quæ naſcuntur è figuris, perſpicuas eſſe plurimasque apud

Digitized by Google

apud *Sapphonem.* Reperiuntur adhuc in ejus fragmentis *Anadiploſis,* (XXIV.) qua maxime delectata eſt Noſtra, quamobrem illam iterata vice adhibere videtur *Ovidius,* (CCXXXIX. v. 40. & v. 200 ſq.) *Correctio,* (XIX.) *Anaphora* (XXII.) & *Hyperbole.* (XXXII.) Alias carminum Sapphus elegantias obſervarunt & expoſuerunt recentiores Critici, atque in his *Tan. Faber,* (not. 3. p. 16. a) & *Iſ. Voſſius* (ad n. X p. 230. b) Quod ad verſuum genera attinet, *Terentianus Maurus,*(CCXLIV.) *Marius Victorinus* (CCL.) & *Atilius Fortunatianus* (CCLI. & CCLIII.) tradunt, Poëtriæ noſtræ inprimis familiare fuiſſe *hendecaſyllabum,* quod *Sapphicum* appellari vulgo traditur, quia Sappho illud ſecundum *Auſonium* (CCXLI.) & *Diomedem* lib. III. p. 508. Autorum Grammat. *Putſchii* invenerit. Sed *Victorinus* l. c. *Alcæum* ejus repertorem vocat, & *Atilius* illud ſumtum eſſe ab *Alcæo* ait, cum quibus conſentire videtur *Terentianus Maurus* (CCXLIV.) Sapphico genere quod quatuordecim ſyllabis conſtat, & Æolicum vocatur à *Terentiano* (CCXXVI.) totum librum ſecundum *Sapphus,* & alio, quod ſedecim ſyllabis conſtat, totum ejus librum tertium ſcriptum eſſe teſtatur *Hephæſtion.* (CXVI. ſq.) Hendecaſyllabum Phalæcium apud illam frequens eſſe, & in ejus libro quinto complures hujus generis verſus & continuatos & diſperſos legi refert *Atilius Fortunatianus.* (CCXXX.) Eodem teſte (CCXXXI.) ipſa

(b) Epigramma vetus
omnia metra
Horatiana
continens.

1. Filia Solis
2. Æſtuat igne novo,
3. Et per prata juvencum
4. Mentem perdita quæritat:
5. Non illam thalami pudor arcet,
6. Non regalis honos, non magni cura mariti:
7. Optat in formam bovis
8. Convertier vultus ſuos,
9. Et Prœtidas dicit beatas:
10. Ioque laudat, non quod Iſis alta eſt,
11. Sed quod juvencæ cornua in fronte elevat.
12. Si quando miſeræ copia ſuppetit;
13. Brachiis ambit fera colla tauri,
14. Floresque vernos cornibus illigat,
15. Oraque jungere quærit ori.
16. Audaces animos efficiunt tela Cupidinis,
17. Inlicitisque gaudent.
18. Corpus includit tabulis efficiens juvencam;
19. Et amoris pudibundi maleſvadis
20. Obſequitur votis, & procreat (heu nefas!) bimembrem:
21. Cecropides juvenis quem perculit fractum manu,
22. Filo reſolvens Cnoſſiæ triſtia tecta domus.

ipſa in iſto libro uſa eſt Aſclepiadio metro, quin etiam Antiſpaſticon metrum invenit, (CCXXXII.) & Phalæcium metrum frequenter adhibuit, (CCLII.) nec non Anacreonticon. (CCLIV.) Ex dimetro metro, quod vocatur vulgo Sapphicum Adonicum, vel Pentaſyllabum, Noſtram carmen continuum formaſſe narrant *Terent. Maurus* (CCXLIII.) & *Marius Victorinus* (CCXLIX.) In his melicis ſive lyricis metris *Horatium* plurimum ſecutum eſſe *Alcæum* & *Sapphonem* affirmant *Vetus* ejus *Commentator* (CCXLVI.) & *Marius Victorinus*, (CCXLVIII.) quod egregie confirmat *Epigramma* veteris Grammatici in *Paſiphaen*, in quo verſus omnes Horatiani non ineleganter exprimuntur. Illud ex *Cruquio* & *Pithœo*, eademque metra & eodem ordine græce ex reliquiis *Archilochi*, *Alcæi* & *Sapphus* collecta Celeb. Vir *Rich. Bentlejus Horatio* ſuo ſubjunxit. (b) *Dionyſius Halicarnaſſæus* (CLXIII.) tradit, parvas illam cum *Alcæo* feciſſe ſtrophas, & *Hephæſtion*, (CLXXVII.) μονοστροφικὰ in ejus ſcriptis crebro reperiri. Quamvis vero inter omnes in lyrica poëſi una eminuerit Noſtra, & à *Luciano* vocata ſit μελοποιὸν ἄυχημα Λεσβίων (CXXXIV.) atque Λεσβία μελοποιὸς, (CX.) tamen illa aliquando dilapſa eſt in aliud genus carminis, i.e. hexametrum (XVII. XIX. & CCVII.) elegiacum, (LXV. ſq. & CCXXXIX. v. 5.)

c

(b) Eadem metra
Horatiana,
Archilochi, Alcæi & Sapphus
verſibus expreſſa.

1. Πότνια θυμόν. *Sapp.* (VI. v. 4.)
2. Ἀχνυμένη σκυτάλη. *Arch.*
3. Νῦν δ' ἀβρῶς ἐρόεσσαν. *Alc.*
4. Οἴνω δ' ἐξέπιον κάδον. *Alc.*
5. Φαινόμενον κακὸν οἰκάδ' ἄγεσθαι. *Arch.*
6. Ἕσπερε πάντα φέρων ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὐώς. *Sapp.* (XXIII.)
7. Ἐκ μ' ἐλάσας ἀλγέων. *Alc.*
8. Τίς σὰς παρήειρε φρένας; *Arch.*
9. Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη. *Alc.*
10. Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός. *Sapp.* (not. 4. p. 50. a)
11. Τὼδ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο. *Arch.*
12. Ἄνδρες γὰρ πόλιος πύργος ἀρήϊος. *Alc.*
13. Ποικιλόφρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα. *Sapp.* (VI. v. 1.)
14. Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται. *Alc.*
15. Ναΐ φορήμεθα σὺν μελαίνα. *Alc.*
16. Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω. *Alc.*
17. Οὐκ ἔτος ὦ γυναῖκες. *Ariſtoph.*
18. Δεῦτε νῦν ἀβραὶ χάριτες, καλλικομοί τε Μοῖσαι. *Sapp.* (II.)
19. Ἐμὲ δείλαν ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων (πεδέχοισαν) *Alc.*
20. Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθείς. *Arch.*
21. Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος. *Arch.*
22. Ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής. *Arch.* (v. *Bentlej.* ad *Horatii* Epod. XI. v. 1.)

Digitized by Google

v. 5.) & jambicum. (CXI.) *Barthius* quoque not. 1. p. 53. a) obſervat, diverſiſſima verſuum genera in uno eodemque carmine ab ipſa eſſe conjuncta. Denique, ut nihil prætermitteret, quod carminibus ſuis ornandis & commendandis inſervire poſſet, invenit prima harmoniam mixolydiam, teſte *Ariſtoxeno* apud *Plutarchum*, (CXXVII.) & inſtrumentum muſicum, quod *magadis*, vel *pectis* ſ. *pactis* vocatur, atque ab ipſa apud *Demetrium Phalereum* (XXXII.) celebratur, teſte *Menæchmo* apud *Athenæum*, (CXXIX.) nec non plectrum, teſte *Svida*. (CXVIII.) Dialecto æolica, quam *Jo. Floridus* (not. 9. p. 177. b) cum harmonia mixolydia perperam confundit, *Sapphonem* in carminibus ſuis uſam eſſe, præter *Johannem Grammaticum* (CXCV.) & *Terentianum Maurum* (CCXLII.) abunde ipſius reliquiæ teſtantur. *Ammonius* (not. 1. p. 68. a) perſtringit illam, quod particulam ζερπως pro ἄρτι, & *Euſtathius* atque *Auctor Etymologici* (CLXXXI.) quod πολυϊδριδι pro πολυΐδρει uſurpaverit, ſed vocabulum ἴδρις *Sophocles* quoque & *Phrynichus* per δ flectunt, & de adverbio ζερπως vid. Illuſtris *Steinbeilii* obſervationem. (ad n. XLI. p. 239. b)

Commemorantur ab antiquis Autoribus hæc *Sapphûs* ſcripta: I. Μελῶν Λυρικῶν libri IX. à *Svida*. (CXVIII.) Librum primum allegat *Apollonius Dyſcolus*, (CCXIII.) ſecundum *Hephæſtion* (CXVI.) & *Apollonius*, (CCXII.) tertium *Hephæſtion*, (CXVII.) quintum *Athenæus*, (not. 4. p. 76. b) *Julius Pollux* (not. 2. pag. 76. a) & *Atilius Fortunatianus*, (CCXXX. ſq.) ſeptimum *Hephæſtio*, (not. 1. p. 42. a) octavum *Photius*. (CLXXI.) Magnam iſtarum Odarum partem amoribus impuris decantandis & celebrandis impenſam fuiſſe ſupra me obſervare memini. *Demetrius Phalereus* (LXXXIII.) ait, in quibusdam carminibus Noſtram uti pedeſtribus potius vocabulis quam poëticis, atque adeo licere magis illa loqui, quam ad lyram canere, id quod ex pauculis fragmentis, quæ nobis reſtant, abunde liquet.

II. Ἐπιθαλάμιον vel ᾠδαὶ ἐπιθαλάμιοι à *Dionyſio Halic.* (not. 1. pag. 54. a & LXXXVII.) *Philoſtrato*, (ad num. XC. p. 248. a) *Ariſtæneto* (CLXXIX.) atque *Servio*. (not. 1. p. 162. b) Conjicere licet ex *Dionyſii* & *Servii* verbis, has odas peculiarem & integrum μελῶν λυρικῶν librum, forte nonum atque ultimum effeciſſe, ex *Philoſtrato* autem & *Ariſtæneto*, iſtas crebro in nuptiis decantatas eſſe; unde Vir doctiſſimus *Gaulminus* (not. 8. p. 157. b) merito exiſtimavit, ex epithalamio Sapphûs illud Myrillæ maximam partem deſumtum eſſe. *Jo. Bourdelotius* in Animadverſ. ad lib. VI. Æthiopic. *Heliodori* p. 106. hæc ſcribit: *Quis fuerit hymenæi hymnus & cujus autoris, diſſeruimus jam olim copioſe ad obſervationes V. Cl.* Ant. Mornacii,

nacii, *cui etiam ipſum imo αὐτόπτην hymnum, à virginibus cani ſolitum,* Sapphus *opus, ſumus largiti, hunc è ſcriptoribus primæ vetuſtatis variisque locis* Athenæi *&* *aliorum contexuimus primi, quem, ſi ferat animus, poteris in obſervationibus tanti viri reperire, atque illius vulgati beneficium nobis debere.* En iſtum locum ex *Mornacii* Obſervationibus ad lib. XXIII. Digeſt. tit. II. *de ritu nupt.* leg. 5. *Qui eſſent hymni hymenæi, cum valde ambigerem, obſervavit mihi Vir eruditus* Jo. Bourdelotius, *qui doctas nuper in Lucianum notas edidit, bipartitos in hunc modum fuiſſe, ut ſcilicet primum membrum contineret Muſarum & gratiarum invocationem, alterum laudes mariti & conjugis. Priorem partem tangit* Sappho:

Δεῦτε νῦν, ἁβραὶ χάριτες, καλλίκομοι τε μῦσαι. (II.)

& Theognis in Sententiis:

Μῦσαι καὶ Χάριτες, κῦραι Διὸς, αἵ ποτε Κάδμου
Ἐς γάμον ἐλθῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος.

Poſteriorem hymni partem compoſuerat eadem Sappho, *quæ in omnibus nuptiis canebatur. Teſtis* Ariſtænetus lib. I. ep. 10. (CLXXIX.) *tangitque rationem invocationis* Scholiaſtes Apollonii lib. III. *Qui autem ſuperſunt apud* Hephæſtionem, *ſunt hi:*

ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο,
Ἐκτετέλεσ', ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο. (XVIII.)

Deinde apud Sapphum *in fragmentis, nova nupta virginitatem ita compellat:*

Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λιποῖσα οἴχῃ;

Virginitas autem reſpondet:

Οὐκέτι ἥξω πρός σε, οὐκέτι ἥξω. (XXIV.)

Iſta de eruditæ venuſtatis penu. Multo plures reliquias epithalamii Sapphici collegit ex *Hephæſtione* aliisque autoribus Vir diligentiſſimus *Urſinus* (not. 4. pag. 50. & num. XIX-XXIII.)

III. Ὕμνοι à *Menandro* Rhetore (LXXX. ſq.) & *Juliano* Imp. (CXI.) quos itidem ad libros IX. μελῶν λυρικῶν pertinere, mihi fit veriſimile.

IV. Ἐπιγράμματα à *Svida*, (CXVIII.) ex quibus duo exſtant in *Anthologia* Epigrammatum Græcorum, alterum in *Pelagonis* piſcatoris, alterum in *Timadis* puellæ obitum, (LXV. ſq.) quibus addere lubet tertium, quod Sapphoni ambiguè adſcriptum ex *Anthologia* inedita Cel. *Bentlejus* vulgavit & emendavit in Fragmentis *Callimachi* num. CCCCXVII. p. 417.

(c)			Ο
	Π	Παῖδες, ἄφωνος ἔοισα τ' ἔτ' ἐνέπω, αἴ τις ἔρηται.	Λ
Εἰς τὸ ἀντί-	Ε	φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.	Ο
βολον οὐκ ἔστι	Ρ		Σ
τοῦ Κυροῦ	Ι	Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατῶς ἀνέθηκεν Ἀρίστω	Φ
Μιχαήλου.	Σ	Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα,	Α
πόθεν οὖν	Σ		Λ
ἐγράφη,	Ο	Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν, ἃ σὺ χαρεῖσα,	Τ
οὐκ οἶδα.	Ν	Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.	Ο
			Ν

Pueri, etſi muta ſim, adhuc loquor, ſi quis interroget:
Vocem non defecturam ante pedes ponens.
Æthopiæ Latonæ filiæ me dedicavit Ariſto,
Filia Hermoclidæ filii Sajonis,
Tua miniſtra, o domina mulierum: qua tu lætata,
Lubens familiam noſtram fac celebrem.

Statua

(c) *Jo. Corn. de Pauw* in fragm. Anacr. n. XCVI. p. 309. Diſtichum primum conſtituit Vir eruditus perperam & inepte: Quid enim? An ſolos pueros alloquitur ſtatua, & præter pueros rogaret nemo? Hoc nimis lepidum profecto. Dein, quid τις, ubi præcedit ἄφωνος ἔοισα de ipſa ſtatua? Idne convenit, aut convenire poteſt? Abſit, abſit: Ipſa illa vocula requirit, ut muta iſta loqui potuerit aliquando, & puellam nobis commonſtrat certo: Scribe igitur:

Παιδὸς ἀφώνω ἔοισα τ' ἔτ' ἐνέπω, &c.

Sic ſententia & verba apta ſunt. Illud αἴ τις ἔρηται, ſi attendas, παῖδες etiam longe exulare jubet: Nam orationem aperte implicat & ſtrangulat. Difficilius eſt diſtichum alterum, & nullus ego dubito, quin ὀλόσφαλτον eo vel inprimis reſpiciat. *Bentlejus* ſcripſit illud ſatis prope ad lectionis depravatæ ductus, ſed quid amabo, illud Σαϊωνιάδα? An Σαιων nomen tibi repertum alicubi? Neſcio: Ego certe id fruſtra quæſivi hactenus: Quare pro commento erit mihi, donec ſtabilitum fuerit teſtimonio antiquo. Visne interim ſuſpicionem, quanquam locus ita comparatus eſt, ut ab eo manus abſtinere revera ſit tutius? Legendum fortaſſe:

Ἀιθιοπίᾳ με κόρᾳ Λατῶς ἀνέθηκεν Ἀρίστω,
Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαΐω ἰδίᾳ.

Σάϊος ethnicum eſt ſatis notum ex *Stephano* & aliis: ἀνέθηκεν ἰδίᾳ, *dedicavit privatim*, non δημοσίᾳ, ſed ἰδίᾳ, ſuo ſumtu privatim in horto forte vel domo; Hoc appoſitum hercule. Addam quod rem omnem adhuc illuſtret magis. Puella ſtatuam Dianæ erigens ex voto, in medio opere diem obierat poſtremum: Quo factum, ut hæredes perficientes, quod illa inchoa-

Statua dicit, ſe vel mutam loqui poſſe; ſi quis inſcriptionem quatuor, qui ſequuntur, verſiculis conſtantem legere velit, ante pedes in baſi poſitam. Proprie autem dictum κατθεμένα. Nam καταλέγεσθαι *eſt literis aliquid mandare. Recte quoque emendavimus* ἃ σὺ χαρεῖσα. *Dii tum* χαρῆναι *dicuntur, cum victimas vel dona lubentes accipiunt, aut donantibus ſunt propitii.*

V. Ἐλεγεῖα à *Svida,* (CXVIII.) è quibus forte fuit Epiſtola *Sapphus* ad Phaonem, quam latino carmine expreſſit *Ovidius,* (CCXXXIX.) Certe *Palæphatus* (CXXVI.) teſtatur, Noſtram in ejus amorem ſæpe carmen ceciniſſe.

VI. Ἴαμβοι à *Svida.* (CXVIII.) *Sapphonem* hymnis ſuis jambos intexere ſolitam eſſe legimus apud *Julianum.* (CXI.)

VII. Μονῳδίαι à *Svida* (CXVIII.) in quibus forte Noſtra *Adonim* ſimul & *Oetolinum* decantavit. Vid. *Pauſaniam.* (XCIII.)

inchoaverat, epigraphen hanc marmori inſcripſerint. Vides? ſic παιδὸς ἀφώνου elegans & emphaticum eſt. Mortua enim erat puella, quando hæc marmori inſcribebantur, & cum ipſa jam eſſet muta, marmor ejus adhuc loquebatur, & loqui poterat, interrogantes ſibi nactum. Nihil accommodatius, ſingulaque ſic pulchre ſibi conſtant. Seqnitur tertium diſtichum, & hoc ego non intelligo, etiamſi emendatum ſit à Viro docto. Nam attende: ubi ſtatua dicit, Σοὶ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν, ἃ σὺ χαρεῖσα, eaque ſine dubio ipſam puellam dedicantem reſpiciunt; quo jure & quo nexu ſequi poteſt! Πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν. An ſtatua habebat familiam, & neglecta familia dedicantis commendabat Deæ familiam ſuam? Id ἁμετέραν aperte ingerit, & adeo inſulſum eſt, ſive verba ſive ſententiam ſpectes, ut non potuerit ſano alicui in mentem venire. Et quid igitur? An aliam lectionem excogitabimus, quæ ſententiam meliorem promat? Vellem, ſed nequeo, & ſemper eadem difficultas recurrit, quicquid comminiſcar. Alii itaque videant. Ego dicam quod ſuſpicor, & verum opinor plane. Diſtichum hoc poſtremum ab Epigrammate alieniſſimum eſt, & peſſimi Amanuenſes ei agglutinarunt tamen, cum alterius epigrammatis pars eſſet reſidua. Inde tenebræ, ut ſæpe alias in Florilegii congerie: quæ omnes diſpelluntur ſtatim, ſi ſeparanda rite ſeparentur, & unum illud diſtichum, ſocio vel ſociis deſtitutum, ſibi relinquatur ſolum. Nihil apertius aut indubitatius. Δέσποινα γυναικῶν minus venuſte dicitur Diana, quæ virginibus præeſt, & rectius dicitur δέσποινα παρθένων. Illud incongruum nunc etiam ceſſat. Nam de ipſa Junone, aut alia quavis Dea, cui γυναῖκες proprie dictæ parent, fragmentum accipi poteſt. Ἁμετέραν, ut vides, ſic perquam appoſitum quoque eſt, & γενεὰν, quod *familiam* vertitur, ſignatius *prolem* verti poteſt, ut non innupta ſed nupta ſit, de qua agebatur ibi: Ego certe ita ſentio, idque tenebo, donec lectio offeratur mihi, quæ nexum oſtendat certum inter adeo diſſona. Viſne aliud? Illud περιωσὸν, quod unum latus Epigrammatis occupat, ipſum illud innuere autumo, quod nunc tibi dico. Περιωσὸν ſcilicet eſt epigramma in ipſo illo diſticho, & præter σφάλματα membrum etiam gerit redundans & reſecandum: quod ab Apographo τοῦ Κυροῦ Μιχαήλ abeſſet, non erat ratio, cur περιωσὸν dici poterat. Nam in eo non continebantur omnia adeo præciſe, ut quæ exularent inde, haberi poſſent pro περιωσοῖς: Hoc ſentiunt omnes, qui animum advertunt. Aliud igitur erat, quod faciebat, ut περιωσὸν eſſet Epigramma. Et hoc eſt ipſum illud Diſtichon temere aſſutum. Vides? Sic dicimus, quod oculatior Grammaticus ad marginem dixit.

ROMA

VIII. Γρῖφος ſ. Ænigma de Epiſtola, quod à Noſtra propoſitum & explicatum eſſe tradit *Antiphanes* in fabula *Sapphus*, teſte *Athenæo* (CXXXI.) & *Euſtathio*. (CLXXXIII.) Exſtat illud græce & gallice in *Caſp. Bacheti Meziriaci* Commentariis gallice editis in *Ovidii* Epiſt. IV. Heroidum T. I. Opp. p. 327. ſq.

IX. Σκόλιον de *Admeto*, quod nonnullos *Alcæo*, alios *Sapphoni*, alios *Praxillæ* adſcribere teſtatur *Pauſanias* apud *Euſtathium*, (CLXXX.) qui ejus initium exhibet.

X. Verſus ad *Anacreontem*, quos ex *Chamæleontis* libro de Sappho recenſet *Athenæus*, (LXXVIII.) qui addit, *Sapphus* id carmen non eſſe, neminem latere.

Utinam Poëtria noſtra hujusmodi luſibus ingenii animum exſatiaſſet, non vero libidinibus obſcœnis ſimul inhiaſſet, rectius certe & famæ & vitæ conſuluiſſet ſuæ, neque in flore ætatis mortem obire coacta fuiſſet, cujus cauſa erat turpis, genus autem triſtiſſimum. *Phaonis* Lesbii, qui demum in adulterio comprehenſus & trucidatus eſt, teſte *Æliano* Var. Hiſt. lib. XII. cap. 18. amore captam fuiſſe *Sapphonem*, præter autores allegatos (not. 2. p. 115. & CXXIV. ſq.) memorat *Heſychius* Mileſius in opuſculo de Philoſophis: Σαπφὼ ἡ Λεσβία, δι᾽ ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου, ἐκ τοῦ Λευκάτα κατεπόντισεν ἑαυτήν. *Sappho Lesbia, amore Phaonis Mitylenæi ardens, de Leucate promontorio in mare præcipitem ſe dedit.* Attamen tanta fuit Noſtræ exiſtimatio apud pleroſque veteres, ut partem hanc infamiam alteri Sapphoni imputaverint, partem ridiculis fabulis ad excuſandam illam uterentur. *Phaon* enim omnium formoſiſſimus vulgo credebatur, vel quia transportata gratis Venere, ex ſene factus fuerit adoleſcens, vid. *Palæph.* de incredib. cap. 49. vel quia à Venere vaſculum unguentis plenum acceperit, vid. *Ælianum* l. c. vel quia radicem herbæ, *Centum capita* dictæ, invenerit, vid. *Plinium*. (CCXXXIII.) Sincerius & copioſius rem omnem enarravit *Ovidius*, (CCXXXIX.) à quo edocemur, Sapphonem, florida *Phaonis* ætate & forma irretitam, hunc ſibi expetiviſſe, & cum eo rem habuiſſe, donec ipſe, hujus amoris tædio captus, in Siciliam abierit. His omnino fides eſt tribuenda, quia Viri ſummi *Gyraldus* in vita Sapphus, *Urſinus* (not. 2. p. 60. b) *Victorius* (not. 35. p. 188. b) *Faber* in Commentario in *Urſini* imagines illuſtr. p. 74. *Fabricius* in Biblioth. Græc. Vol. I. p. 590. aliique plures exiſtimant, Ovidium in iſta epiſtola imitatum eſſe lepidiſſimum carmen *Sapphus*, quo Phaonem fugientem eſt proſecuta. Doctiſſima *Anna* (not. 29. p. 11. b & in vita *Sapphus*) ſtatuit,

tuit, Oden ad Venerem (VI.) ſcriptam eſſe, poſtquam *Phaon* in Siciliam profectus erat, & Marmor Chronicum, cujus ſub initium hujus tractationis meminimus, teſtatur, *Sapphonem* ipſam, relicta patria, in Siciliam trajeciſſe. Omnia itaque tentavit, ut *Phaone* ſuo iterum frui poſſet, & cum nihil horum ſuccederet, tandem eo inſaniæ proceſſit, ut amoris impotentis vim deſperatiſſimo ſaltu è *Leucade* in mare ſolvere conaretur. In iſto promontorio, quod etiam *Leucates* & *Leucata* appellatur, erat Apollinis Leucatæ fanum & *ſaltus amantium*, quo finiri amores creditum fuit. Hanc fabulam præter *Strabonem*, (CXXIII.) *Plutarchum* (not. 5. p. 114. a & not. 5. p. 175. b) *Athenæum* (not. 6. p. 221. b) *Ciceronem* (not. 3. p. 113. b) *Ovidium* (CCXXXIX. v. 164. ſqq. *Ampelium* & *Servium* (not. 6. p. 221. b) accurate & copioſe ex *Ptolemæo* filio Hephæſtionis, narrat Vir magnus *Scaliger* (not. 6. p. 220. ſq.) Reſpicit hæc *Auſonius* in fine Epigrammatis XC. vel XCII.

Suaſi quod potui, tu alios modo conſule, dic quos?
Phædra & Eliſa tibi dent laqueum aut gladium.
Præcipitem pelago vel Leucados elige rupem.
Hoc das conſilium? Tale datur miſeris.

In aliis Codicibus duo intermedii verſus leguntur:

Quod ſibi ſuaſerunt, Phædra & Eliſa dabunt,
Quod Canace Phyllisque & faſtidita Phaoni.

Meminit etiam Leucadis petræ *Anacreon* apud *Hephæſtionem* p. 70. & in fragment. p. 292. ed. *Pauwii:*

Ἀρθεὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης,
Ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι.

Sublevatus autem tanquam à Leucade petra,
In canum fluctum urinor, ebrius amore.

Menander quidem apud *Strabonem* l. c. (d) tradit, *Sapphonem* primam ex hac petra ſe præci-

(d) *Phileleutherus* Lipſ. (ſub quo nomine latere voluit *Rich. Bentlejus*) in Emendationibus in *Menandri* & *Philemonis* reliquias ex edit. *Jo. Clerici* p. 38. Iſta ex *Strabone* petita ſunt, ſed mutila, & miror quidem Viros inconparabiles *Scaligerum* & *Caſaubonum* non animadvertiſſe. Quin & *Heſychii* illa, quæ num. 2. à *Clerico* hic citantur, illis connectenda eſſe vehementer ſuſpicor & bene compertum habeo. Locum integrum hic exhibebo:

Οὐ

præcipitem in mare dediſſe, ſed multos alios id ante illam, & quidem proſpero cum ſucceſſu, feciſſe, ex laudatis autoribus liquet. Noſtram autem ex hoc ſaltu, cujus mentionem præter *Strabonem, Svidam* & *Heſychium Statius* (CCXXIV.) & *Auſonius* (CCXL.) faciunt, miſere periiſſe, apertiſſime ex ſilentio omnium Autorum, nihil amplius de rebus Sapphonis narrantium, colligere licet, & nonnulli credunt, in cauſa fuiſſe hoc, quod ipſa viriles, non muliebres ſaltus, ingredi fuerit auſa. Obſervandum adhuc eſt, in vulgari lectione duorum verſuum *Sapphonis* apud *Stobæum* (not. 1. p. 60. a) eam nobis vetulam repræſentari; at vero illos à Viro ſagaciſſimo *Urſino* (XXX.) è MSto Codice rectiſſime eſſe emendatos, Noſtramque in flore ætatis ſe prorſus perdidiſſe, ex ſingulis, quæ veteres de illa tradiderunt, liquido apparet, ut prætercam, vix fieri potuiſſe, ut in ætate ingraveſcente tot tantiſque furoribus agitaretur.

Nihil

Οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ
Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'
Οἰστρῶντι πόθῳ, ῥῖψαι πέτρας
Ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
Σὴν, δέσποτ' ἄναξ, εὐφημείσθω
Τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Ubi prima dicitur Sappho,
Superbum Phaona venans
Inſano amore, præcipitaſſe ſe rupe
De excelſa: ſed ex voto
Tuum, o Phœbe, fauſtis verbis celebretur
Fanum circa Leucadium littus.

Verba Strabonis ſic habent: Καὶ τὸ ἅλμα τὸ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιστευμένον, οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ, ὥς φησιν ὁ Μένανδρος, τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα &c. Dubitare jam aliquis poterit, quin οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ ad Menandri ῥῆσιν pertineant; cum ipſa verborum ſeries orationem poëticam indicet, cum numeri exacte reſpondeant, cum ſine illis ſequentia manca & imperfecta ſint? At Viri magni illud, φησὶν ὁ Μένανδρος, ad ſequentia tantum referebant. Quaſi vero paſſim apud *Strabonem, Plutarchum, Athenæum*, poſt inchoatam aliquam ῥῆσιν, auctoris demum nomen laudetur. Quinto autem verſu pro recepta ſcriptura κατ' εὐχὴν σὴν repoſui σὸν, hoc eſt, σὸν τέμενος; ut connectatur cum fragmento Heſychiano εὐφημείσθω &c. quod & cum metro priorum & cum ſententia tam apte coagmentatur, ut nihil magis. Sciunt enim, qui in Tragicis Græcis & *Ariſtophane* verſati ſunt, Anapæſtos, quales hi ſunt, ubique terminari verſu parœmiaco, qui poſterius colon eſt hexametri. Sententia vero hujusmodi eſt: Perſona hæc quæcunque eſt, ſive una ſeu plures, Apollini Leucatæ carmen dicens, Leucada petram memoraverat, unde, ait, prima Sappho ſe præcipitavit, & periit; ſed quid triſtia illa recenſeo? potius bona & fauſta verba dicantur in tuo templo, o Apollo, δέσποτ' ἄναξ. Sic de eodem Apolline uxor Chremyli in Ariſtophanis Pluto v. 748.

Ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα.

Nihil aliud de *Sapphone* commemorandum reſtare videtur, niſi ut exponam honores ampliſſimos, quibus præ ceteris omnibus illam ejusque ſcripta veteres pariter atque recentiores omni tempore certatim ornarunt. Immortalitatem nominis ſibi ipſa certiſſime pollicita eſt, cum apud *Plutarchum,* (XXVII.) *Ariſtidem* (LXXVI.) & *Stobæum* (XXVII.) mulierem divitem quidem, ſed indoctam irriſit, & apud *Ovidium* (CCXXXIX. v. 27.) cecinit:

> *At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant,*
> *Jam canitur toto nomen in orbe meum.*
> *Nec plus Alcæus, conſors patriæque lyræque,*
> *Laudis habet: quamvis grandius ille ſonet.*

ad quod reſpicere etiam videntur ejus verba apud *Dionem Chryſoſtomum.* (CCVIII.) *Plato* Philoſophus eam apud *Ælianum* (not. 8. p. 106. b) in *ſapientibus* mulieribus numerat, quod non de profunda ipſius ſapientia cum *Theveto* in Sapphus vita, ſed de ejus doctrina cum *Bælio* lit. E intelligendum eſſe, liquet ex *Euſtathii* verbis. (CLXXX.) Doctiſſima dicitur *Terentiano Mauro,* (CCXXVI.) Poëtria *Autoribus*, quos laudat *Heinſius,* (not. 113. p. 214. a) præclara poëtria *Terentiano Mauro,* (CCXLIII.) Poëtria *κατ' ἐξοχὴν Galeno,* (CLXII.) Muſa decima *Platoni,* (CXLIV.) *Auſonio,* (CCXXV.) *Antipatro Sidonio,* (CCV.) *Poëtæ incerto,* (CLII.) & in ἱστοριῶν συναγωγῇ, (CLXXIII.) Muſarum prima *Cedreno*, (CLXXII.) Lyricorum nona *Auſonio,* (CCXXV.) divina *Demetrio Phalereo*, (not. 1. p. 62. a) femina admirabilis, cum qua in poëſi comparari nulla poſſit, *Straboni,* (CXIV.) quod confirmat *Euſtathius.* (CXXI.) Verba *Gyraldi* in vita Sapphus: *Didymus Chalcenterus, in Græcis magni nominis ſcriptor, dubitat, Sapphon Sibyllamne potius an Poëtriam appellet,* illuſtrantur à *Lipſio* (not. 9. p. 223. b) Permultorum epigrammata elegantiſſima in honorem Poëtriæ noſtræ exhibentur, (CXLI. CLIV. & CCV.) quibus addere juvat illud *Leonis Allatii*, quod exſtat in Parte I. Gemmarum & Sculpturarum Ant. Auguſtini num. 75. atque in *Pauli Alexandri Maffei* Gemmis antiquis P. I. num 70. p. 84. mendoſiſſime repetitum eſt.

Εἰς τὴν εἰκόνα Σαπφοῦς.

Κλωθοῖ δῶκε λίνον Λάχεσις, κλωθῶ δ' ἐπιδινεῖ,
Μητρῶσαι Σαπφοῦς φῆμιν ἐφεψομένην.
Ἄτροπος ὀχθήσασα λίνου κλωστῆρας ἀράττει·
Σαπφοῦς, φᾶσα, χρόνοις οὐχ ὑπόειξε μίτος.

In imaginem Sapphus.
Clotho dedit linum Lacheſis: Clotho vero nebat,
Metientes Sappho fatum conſecuturum.
Atropos indignata lini fila recidit;
Sappho, inquiens, temporibus non cedit licium.

Comici etiam nonnulli in fabulis integris, ſub *Sapphus* nomine editis, ejus memoriam & carmina celebrarunt, v. c. *Antiphanes Rhodius*, (CXXXI.) *Diphilus Sinopenſis*, (CXXXII.) *Ephippus Athenienſis*, (CXXX.) & *Timocles* Athenienſis. (CLXI.) Imaginem *Sapphus* pinxit *Leon*, v. *Plinium.* (CCXXXVII) Statuam ejus elegantem ex ære elaboratam, quam de Prytaneo ſuſtulit Verres, fabricatus eſt *Silanion*, Statuarius celebris, v. *Ciceronem* (CCXXXVI.) & *Tatianum.* (CXXXVII.) Aliam, ex porphyrite egregie factam, à Romanis in ejus honorem erectam eſſe memorat *Thevetus*, Scriptor parum accuratus, quem omnino falli cum Celeb. *Bælio* lit. I. ſuſpicor, niſi hæc ſit hermes *Sapphonis*, quem ſtatim commemorabo. *Urſinus* in Imaginibus Virorum illuſtr. pag. 38. *Lambinus* in *Horatii* Carm. I. od. 17. v. 18. & *Jo. Faber* in Comment. in Imagines illuſtr. p. 74. conjecerunt ex loco *Pauſaniæ*, (CVIII.) Athenis in arce prope *Anacreontis* imaginem *Sapphonis* ſtatuam collocatam fuiſſe, eam fortaſſe, quam à *Leone* factam ſcribit *Plinius.* Verum Clar. *Bælius* lit. I. recte obſervat, *Pauſaniæ* verba nihil aliud dicere, niſi *Anacreontem* primum poſt Sappho magnam carminum ſuorum partem in exprimendis amoribus conſumſiſſe, & nos paulo ante annotavimus, *Leonem* fuiſſe pictorem, non vero ſtatuarium. Mitylenæos *Sapphonis* imaginem monetæ ſuæ inſculpſiſſe, expreſſe dicit *Julius Pollux*, (CXXXVI.) atque illud ipſum per verba *Ariſtotelis* (CXXXV.) ſignificari, nonnulli opinantur.

Monumentorum veterum, in quibus Poëtriæ noſtræ caput vel imaginem totam exſtare exiſtimant Antiquarii, ectypa quædam in fronte hujus opuſculi repræſentantur, nempe: I. Hermes *Sapphonis*, ex Tomo II. tab. 34. Theſauri Antiqq. Græcarum *Jac. Gronovii*, qui illum ex Veterum illuſtrium Philoſophorum, Poëtarum, Rhetorum & Oratorum imaginibus à *Jo Pet. Bellorio* expoſitionibus illuſtratis Rom. 1685. fol. claſſ. II. num. 78. ubi inter duas nummi, ab *Urſino* editi, areas ex ſchedis *Pyrrhi Ligorii* in Bibliotheca Vaticana delineatus exhibetur, ære exprimi curavit. Vocatur in ipſo herma ΣΑΠΦΩ ΕΡΕΣΙΑ, quod mireris, ejusque vultus ab iſto, qui in *Urſini* numo comparet, multum diſcedit, caput eſt nudum, & coma criſpata, utrinque ad collum antrorſum promiſſa.

II. Gemma

II. Gemma Lapidis Sardii rufi, vulgo Carneoli ſ. Corneoli, ex *Leon. Auguſtini* Parte I. Gemmarum & Sculpturarum antiqu. num. 75. quæ etiam in *Pauli Alexandri Maffei* Part. I. Gemmarum antiqu. num. 70. exhibetur. Caput *Sapphonis* ſumma induſtria eſt ſculptum, & coma ejus tænia, reticuli in modum, concinne circumligata, inter duos ramos lauri, qui, circulum efficientes, Noſtram coronant. In *Jo. Mart. Ebermayeri* Capitibus Deorum & illuſtrium hominum in gemmis cap. 6. num. 325. comparet hoc caput abſque ramis lauri in Sarda. *Jo. Faber* in Comment. in imagines Illuſtrium num. 129. p 73. teſtatur, *Sapphus* imaginem ſpectari apud *Urſinum* in Cameo, onychis genere, faberrime facto, itemque in alia gemma, cujus utriusque hoc diſcrimen ſit, quod unius caput lauro, alterius hedera, coronatum ſit. Aliam gemmam muſei regii ab uxore Dn. le *Hai* affabre delineatam deſcripſit *Tourneminius* V. C. in Memoriis Trevoltinis & in Ephemeridibus Pariſ. An. 1716. T. II. p. 694 ſq. in qua alii *Caſſandram*, ipſe autem *Sapphonem* vel potius *Semiramidem* repræſentari putat.

III. Nummus argenteus majuſculus ex *Fulv. Urſini* Imaginibus illuſtrium Virorum fol. 38. Extat quoque in Ejusdem Carminibus novem illuſtrium feminarum p. 2. *Jo. Pet. Bellorii* Imaginibus veterum Philoſophorum cl. 2. n. 18. & *Jac. Gronovii* Theſauro Antiqq. Græc. T. II. tab. 34. In parte *adverſa* eſt *caput Sapphonis, vitta opertum,* ſine inſcriptione; in *averſa*: ΜΥΤΙΑ *Polypus*, animal molle & exſangue aquaticum, ſymbolum urbium maritimarum, quod ex plurimis nummis Syracuſanorum in omni ære, ut & Tarentinorum liquet. Celeb. *Sigebertus Havercampus* in Comment. ad *Parutæ* Siciliam numiſm. Vol. VI. Theſauri Siculi p. 267. exiſtimat, polypum fuiſſe etiam Veneris ſymbolum. Ex hoc numiſmate imaginem *Sapphus* delineari curavit *Andr. Thevetus* in Hiſtoria hominum illuſtrium & eruditorum T. I. p. 221. paulo poſt pag. 224. ſe illud in inſula Lesbo reperiſſe, eique ſimile cum aliis pluribus nummis Baroni *de la Garde*, Legato Regis Galliæ, CPoli à primo medico Solimanni dono datum eſſe teſtatus. Alia *Sapphus* imago ex nummo antiquo exſtat in *Georg. Scuderii* Orationibus feminarum illuſtrium gallice editis p. 423.

IV. Nummus argenteus ex *Hub. Goltzii* Numiſmatis Græciæ tab. XIV. inſularum Græciæ num. 8. qui etiam in Celeb. *Hemſterhuiſii Polluce* ad p. 1064 repræſentatur. In parte *adv.* eſt *Sapphus caput, corona hederacea & coma prolixa ornatum*; in *averſa*: ΣΑΠΦΩ ΛΕΣΒΙΣ. *Sappho pſaltria gradiens lyram tenet.* Hæc pars

averſa perperam conjuncta cum capite gemmæ, quæ num. II. deſcripta eſt, in *Gronovii* Theſauro jam laudato T. II. tab. 34. comparet.

V. Nummus æneus ſecundæ magnitudinis ex *Pet. Seguini* Selectis Numiſmatibus antiquis c. 2. num. 31. p. 74. Similis fere nummi ectypon exſtat cum inſcriptione mutila partis adverſæ: ΙΟΥ ΠΡΟΚΛΑΝ ΗΡ . . . . in *av.* ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ. in *Jac. de Wilde* Selectis Numiſmatis ant. tab. VIII. num. 1. p. 66. & in Celeb. *Hemſterhuiſii Polluce* ad p. 1064. In parte *adv.* ΙΟΥ ΠΡΟΚΛΑΝ ΗΡΩΙΔΑ i. e. Ἰουλίαν Πρόκλαν Ἡρωΐδα, *Proclæ caput, tutulo comæ ornatum, humeris amiculo obtectis.* Quæ ſit Procla illa, incompertum eſt. Vide præter *Seguinum* & *Wildium* ll. cc. *Joannis Harduini* Nummos populorum & urbium illuſtr. p. 335. & Opera Selecta p. 111. a. tum vero incomparabilis *Ez. Spanhemii* diſſ. de Veſta & Prytanibus Græcorum, T. V. Theſ. Antiqq. Rom. Græviani p. 701*b & *Jac. Gronovii* Tomum III. Theſ. Antiqq. Græc. tab. 85. cujus cavillationibus obviam it laudatus *Spanhemius* in aureo Opere de uſu Numiſm T. I. diſſ. 9. p. 712. *In averſa* legitur: ΕΠΙ ΣΤΡΑ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΜΥΤ i. e. ἐπὶ Στρατηγοῦ Ἀπολλωνίου Μυτιληναίων. *Sappho ſtolata, & coma circa caput collecta ſedens, lyram gremio impoſitam utraque manu tenet.* *Seguinus* & *Harduinus* imaginem Apollinis citharizantis eſſe ſtatuunt, quorum ſententiæ veſtitus muliebris refragari videtur.

VI. Nummus æneus ex *Jacobi Sponii* Miſcellaneis erud. Antiqu. Sect. IV. p. 130. qui etiam recenſetur in *Harduini* Opere jam laudato pag. 334. In parte *adv.* eſt ΝΑΥΣΙΚΑΑΝ ΗΡΩΙΔΑ. *Nauſicaæ caput, cujus coma tænia reticuli in modum componitur; & humeri amiculo teguntur.* Fuit illa *Alcinoi*, Phæacum Regis, cujus horti ab *Homero, Plinio, Martiale* & in numis celebrantur, filia, quæ apud Homerum Odyſſ. Ζ. v. 17. ſqq. *Ulyſſi*, ad Phæaciam ſive Corcyram inſulam delato, occurrit, eumque Patri ſuo commendat. *Sponius* arbitratur ejus memoriam in hoc nummo renovari, quod Corcyra & Leucas, ubi periit *Sappho*, ſint inſulæ vicinæ, & Mitylenæi fortaſſis inter haſce duas illuſtres feminas ſimilitudinem quandam animadverterint. In *averſa:* ΕΠΙ ΣΤΡΑ. ΙΕΡΟΚΛ. ΜΥΤΙΛ. i. e. ἐπὶ Στρατηγοῦ Ἱεροκλέους Μυτιληναίων. *Sappho ſedens* uti num. V. *Sponius* addit: *Diſſimulare non debeo Cl. Patino hanc figuram ſedentem Apollinem videri Mytilenis cultum; at veſtiri Apollinem ſtola ad pedes uſque, eique comam non humeris ſparſam tribui, vix mihi perſuadere poſſum. Reperitur autem hic nummus Bononiæ, apud Alexandrum Nigri, qui typi ejus copiam mihi dedit, & in Theſauro Regio Ludovici XIV.* Celeb. *Vaillant*

lant in Numiſmatibus Imperatorum à populis græce loquentibus percuſſis pag. 93. memorat nummum Juliæ Domnæ, qui fuit in muſeo D. *Foucault*, in cujus *averſa* parte exſtat: ΦΑΙΔΡΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ. *Phædro Mytilenæorum* ſubint. *Prætore. Sappho Mitylenea ſedet dextra extenſa, ſiniſtra lyram tenens.*

VII. Nummus æneus minutus, ex *Chriſtiani Sigismundi Liebe* Gotha numaria cap. 5. §. 10. pag. 162. cujus ectypa duo paululum diverſa videre licet in *Nicol. Franc. Haym* Theſauro Britannico italice & anglice edito Part. I. pag. 128. In parte *adverſa* eſt *caput laureatum & coma pulchrè compoſita. Id Sapphus eſſe,* (audis Celeb. *Liebe*) *nemo dubitaverit, opinor, quicunque editas adhuc imagines nobiliſſimæ hujus Poëtriæ cum nummo hoc contulerit. Neque enim, dum Mitylenæos illuſtrem hanc feminam numis inſculpſiſſe teſtatur Pollux, id ceteras Lesbi urbes feciſſe negat. Illorum nempe numos potiſſimum nominat, quod ii notiores eſſent, majorique longe, quam ceterarum Lesbi urbium numero proſtarent. Haymus* autem *caput Numinis incerti, diademate ornatum,* interpretatur. In *averſa* extat: ΑΝΤΙΣ. i. e. Ἀντισσαίων, incolarum urbis haud ignobilis in inſula Lesbo. *Larva comica cum ſtella in area,* quod *Liebius* conjicit ex mento, longius quam pro modulo vultus humani fieri ſolet, protenſo, eique fit veriſimile, larva hac memoriam *Alcæi*, Mitylenæi, Comici poëtæ, renovari. Clar. *Haymius* ΑΝΤΙΣ explicat Ἀντισθένης, atque *Antiſthenis* Athenienſis, qui fuit auditor *Socratis* & Auctor ſectæ Cynicæ, caput barbatum in hoc nummo comparere opinatur, cujus fortitudo per clavam in altero prototypo, & eloquentia in altero per caduceum ſignificetur. Sed Cel. *Liebe* vix credit, *Antiſthenis* vultum ullo unquam numiſmate fuiſſe expreſſum, & conjecturæ *Haymii* opponit, caput hoc primo aſpectu longe aliud deprehendi, ſi cum capite *Antiſthenis* in gemma expreſſo apud *Theod. Gallæum* in Imagin. illuſtrium num. 20. & apud *Gronovium* Tom. II. Theſauri tab. 87. conferatur.

VIII. Nummus æneus minutus ex *Nic. Franc. Haymii* Theſauro Britannico P. I. p. 136. In *adverſa* parte eſt caput muliebre vitta opertum, quod cum vultu Sapphonis in aliis nummis multum convenire, Vir laudatus exiſtimat. In *averſa* conſpicitur *Vir galeatus & militaris gradiens, dextra haſtam transverſam, ſiniſtra clypeum tenens;* ſymbolum virtutis bellicæ. In area extat E. i. e. Ἐρεσίων, quos *Haymius* conjicit memoriam Sapphus in hoc nummo renovaſſe.

Digitized by Google

Quantopere Eruditi veteres ſcripta Poëtriæ noſtræ æſtimaverint, abunde probant præſtantiſſimi Autores, qui vocibus & phraſibus Sapphicis ſcripta ſua ſubinde exornare ſtuduerunt, nominatim *Plutarchus*, (IX. p. 40. XXVII. & CLVII.) *Julianus*, (LXXIII.) *Ariſtides* (CLXVI.) & *Anna Comnena*. (CLXXIV.) Plures *Sapphonis* quidem non meminiſſe, verba tamen ejus reſpexiſſe, probabile fit ex *Luciani* verbis, quibus ad Oden *Sapphus* (IX. v. 1. ſq.) alludere *Æg. Menagio* videtur in Amoribus T. I. Opp. p. 905. ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν· ἐξιόντι δὲ αὐτῷ συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. *Mihi quidem, o Dii cæleſtes, utinam perpetua ſit hæc vita, ex adverſo amici ſedere, & ſuave loquentem prope audire, & cum exeunte, ſimul exire, & omne cum eo opus commune habere.* Grammatici aliique Scriptores ſignificationes vocum inuſitatas & locutiones, Æolibus proprias, ex *Sapphonis* præcipue ſcriptis obſervarunt, id quod permulta loca hujus Collectionis declarant. *Chamæleon Heracleenſis* ſcripſit ſingularem librum de *Sappho*, teſte *Athenæo*; (LXXVIII.) *Callias Lesbius* ejus verſus interpretatus eſt, teſte *Strabone*; (CXV.) & *Dracon Stratonicenſis*, Grammaticus, itidem de *Sapphonis* verſibus librum ſcripſit, teſte *Svida* voc. Δράκων. In imitandis Sapphicorum carminum generibus & ſententiis inter ſe certarunt Poëtarum latinorum Principes, *Lucretius*, (not. 3. p. 18. b & not. 25. p. 30. b) *Horatius*, cujus verſus, cum Sapphicis apprime convenientes, in notis *Fulvii Urſini* ſæpe afferuntur, *Ovidius*, de quo ſupra egimus, & *Catullus*, (not. 3. p. 18. b p. 34. & p. 230. b) quem in Epithalamio Thetidis & Pelei atque in altero de Heſpero *Sapphonem* imitatum eſſe, quin etiam ex ſingulari amore in hanc Poëtriam, *Lesbiæ* nomine ſuam ornaſſe amicam, credit doctiſſimus *Voſſius*. (not. 5. p. 94. ſq.)

Simulac elegantiores literæ aliquantum inſtauratæ fuerunt, permulti nihil magis doluerunt, quam deplorandam jacturam carminum Sapphus, quæ omnia injuria temporum præter Oden ad Venerem & alteram in amicam, quam tamen in fine mutilam agnoſcunt docti, (not. 31. p. 33. b) epigrammata duo, & exigua alia fragmenta perierint. Hæc auro cariora æſtimarunt & ſummo ſtudio colligere atque ſervare allaborarunt Viri ſummi, *Fulvius Urſinus*, *Henr. Stephanus*, *Æmilius Portus*, *Mich. Neander* & plerique *Anacreontis* editores, quibus addenda eſt noviſſima hujus Poëtæ editio, à Viro docto, cui nomen ſuum reticere placuit, curata, quæ inſcribitur: *Anacreontis Teii Carmina, accurate edita, cum notis perpetuis & verſione latina*

Digitized by Google

ne latina, numeris elegiacis paraphraſtice expreſſa; Accedunt ejusdem, ut perhibentur, fragmenta, & Poëtriæ SAPPHUS, quæ ſuperſunt. Lond. 1733. 12. Leguntur in iſta p. 184. ſqq. *Sapphus* ode in Venerem, cum verſione proſaica, & altera in puellam, cum verſione metrica *Catulli*, fragmentum ex *Hephæſtione*, (XI.) græce & latine, duo iſta Odaria græce ex emendatione Iſaaci Voſſii & Eprigrammata duo (LXV. ſq.) græce & latine. Omnes, qui quidem harum deliciarum mentionem fecerint, Sapphonis memoriam ad invidiam usque celebrarunt, quorum judicia egregia omnino approbavit, cui in dijudicandis rite aliorum ſcriptis multum tribuitur, *Renatus Rapinus* in Obſervationibus gallice editis de arte poëtica ſpeciatim conſiderata §. 30. p. 207. Alii id omnem dederunt operam, ut reliquias Sapphonis, librariorum incuria peſſime maculatas, accurate emendarent, quorum tamen diligentia ſæpe ſupra modum proceſſit. (not. 3. p. 17. ſq.) Inprimis *Iſ. Voſſio* id vitio vertit poſt alios Editor *Anacreontis* laudatus, qui in præfatione pag. XX. ait: *Adjecit Autor Iſaaci Voſſii emendationem, ut vocatur, quanquam fatetur ſe nihil vidiſſe minus emendatum. Ridicula eſt tantum inſuetarum dialectorum & vocum affectatio; eſtque vulgaris lectio longe præſtantior. Sapphonis* exiſtimationem, olim *Tan. Fabro* cariſſimam, deinde mirum in modum imminutam eſſe, conjicit Vir doctiſſimus *Adr. Relandus* in notis ad *Fabri* Vitas Poëtarum Græcorum gallice editas ad p. 23. ex hujus verbis, quæ in notis in *Longinum* p. 74. ſq. ed. Tollianæ leguntur: *Ut ne tandem bona fide* ἄπος . . . . *fiam, quod ſane haud neceſſe eſt, decrevi nil quidquam ad hoc admirabile Sapphus odarium dicere. Fuit olim, fateor, cum Sapphonem amabam; ſed ex quo illa me perditiſſima femina pene miſerum perdidit cum ſceleratiſſimo ſuo congerone, (Anacreontem dico, ſi neſcis, Lector) noli ſperare quidquam à me dictum iri, unde aut ipſa, aut ipſius opera, (queis tamen olim in Græcia nil elegantius, nil magis tenerum aut venuſtum quidquam extitit,) probari videantur. Itaque quando mihi impoſita fibula eſt, hic lacuna eſto, niſi ſcriptori librario aliter videbitur.* At vero Elegantiſſ. *Bælius* in Lexico ſuo non ſolum in vita Sapphonis lit. C. affirmat, *Fabrum* priſtinum animum erga *Sapphonem* ſemper conſervaſſe, ſed etiam in vita *Bathylli* lit. D. copioſe exponit, quænam fuerit vera cauſa irarum atque indignationis *Fabri.*

Sufficiant hæc de vita Sapphonis, quod argumentum præter ceteros copioſe tractarunt *Lilius Gregorius Gyraldus* dial. IX. de Poëtarum hiſtoria T. II. Opp. p. 456.

Iud.

Lud. Nonnius in Commentario in *Hub. Goltzii* Numiſmata Græciæ p. 212. ſq. & p. 246. *Laur. Craſſius* in Hiſtoria Poëtarum Græcorum italice ſcripta p. 448. *Tanaq. Faber* in Compendio Vitarum Poëtarum Græcorum ſæpius gallice edito, *Andr. Thevetus* in Hiſtoria illuſtrium & eruditorum Hominum gallice edita Tom. I. pag. 221. *Anna Daceria* & *Longapetræus* (*Longepierre*) in vita Sapphus fragmentis ejus gallice præfixa, *Jac. de Wilde* in Selectis Numiſmatibus antiquis ad tab. VIII. n. 45. p. 68. *Adr. Bailletus* in Judiciis de præcipuis operibus Autorum gallice editis Tom. III. P. I. pag. 303. *Pet. Bælius* in Lexico Hiſtorico & Critico, Jo. Alb. Fabricius in Bibliotheca Græca, Vol. I. p. 589. *Gotfr. Olearius* in diſſertatione de Poëtriis Græcis §. 65. pag. 58. & DN. *de Larrey* in Hiſtoria ſeptem Sapientum gallice edita, Tom. I. pag. 159.

ΣΑΠ-

ΣΑΠΦΟΥΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ ΜΕΛΗ.

SAPPHUS LESBIAE CARMINA.

A

Digitized by Google

ΣΑΠΦΟΥΣ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ ΜΕΛΗ.

I.

Δεῦρο (1) δεῦτε Μοῖσαι, χρύσεον λιποῖσαι.

II.

Δεῦτε (2) νῦν ἁβραὶ χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

III.

(3) Ροδοπήχεες ἁγναὶ χάριτες δεῦτε, Διὸς κόραι.

IV.

(4) Ἄγε χέλυ δῖά μοι λέγε, φωνάεσσα δὲ γίνεο.

V.

(1) *Hephaſtionis* verba ſunt in Enchiridio p. 57. ima: καὶ τὰ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἡ Σαπφὼ πεποίηκε. Δεῦτε & quæ ſequuntur; *& illa ex ithyphallicis duobus Sappho fecit:* Δεῦτε &c. Epithetum vero χρύσεον videtur ad vocem δόμον, quæ deſideratur, referendum; ita enim in ode ad Venerem locuta eſt:

> Πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
> χρύσεον ἦλθες. vid. n. VI. *Urſin.*

pro: καὶ τὰ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο lege καὶ τὸ ἐξ &c. ita præcedit, ita ſequitur. *Pauw* in animadv. ad Hephæſt. p. 152.

Δεῦρο δεῦτε] χορίαμβος καὶ ἴαμβος καὶ συλλαβή ἐστιν, ὅ ἐστιν ἑφθημιμερές, πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται. δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον. δύο γὰρ τροχαϊκά ἐστι. φαμὲν οὖν ὅτι, ἐὰν ἅμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκά, εὑρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. *Choriambus & Jambus & ſyllaba eſt, quod vocatur hephthemimerum, hujuſmodi autem quinque in medium affert. Videtur vero Sapphicum illud non eſſe aſynartetum: duo enim ſunt trochaica; dicimus igitur, ſi ſimul duo trochaica conjunxerimus, reperiri in tertio loco impari ſpondeum, in trochaico, quod eſt inſolens. Schol. Heph.* p. 59. χορίαμβος καὶ ἴαμβος] His præmittendum: Ὄλβιε γαμβρὲ v. infra n. XVIII. nam eo pertinent, non ad δεῦρο δεῦτε. res eſt longe apertiſſima; πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται, *quinque talia Hephthemimera.* Et hinc apparet bonum hominem ſua ætate etiam Μελίχροος legiſſe in verſu tertio, vid. infra n. XXXV. nam alias ſex dixiſſet, ut nos reſtituto μηλόχροος dicimus nunc. Quod ſequitur: δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, mutilum eſt, & duce ſuo caret: lege δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, Δεῦρο δεῦτε, μὴ εἶναι &c. recurrit ad ſuperius Sapphicum; idque dubitat, an ἀσυνάρτητον ſit: error natus eſt ex errore primo, quo δεῦρο δεῦτε male præfixum erat integro ſcholiolo. Ipſa obſervatio viri Grammatici de pede tertio non eſt unius aſſis, quia *Hephaſtion* poſtremam uniuscujusque verſiculi in Aſynartetis ambiguam fecit cum aliis haud dubie magiſtris: diximus ſupra & hic repetimus, ne ducem cæcum ſequantur cæcutientes. *Pauw* p. 155.

Ithyphallicum metrum deſcribit *Scholiaſtes* Hephæſtionis p. 21. ſumma. Τροχαϊκὸν δίμετρον, βραχ-

SAPPHUS LESBIAE CARMINA.

I.

Huc adeſte Muſæ, aureum relinquentes.

II.

Adeſte nunc pulchræ Charites, pulchricomæque Muſæ.

III.

Lacertos roſeos habentes caſtæ Charites adeſte, Jovis puellæ.

IV.

Age Chely divina, dic mihi, vocalis autem fias.

V.

βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικὸν, τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐτὸ λέγει. λέγεται δὲ ἰθυφαλλικὸν, ἐπειδὴ τούτῳ ἐκέχρηντο ἐν τῇ τοῦ ἰθυφάλλου πομπῇ. *Trochaicum binis metris conſtans in brevem deſinens, quod vocatur ithyphallicum, tres habens trochæos, idcirco etiam illud in brevem deſinens dicit. Vocatur autem ithyphallicum, quoniam illo uſi ſunt in ithyphalli pompa.* adde pag. 48, 12. pag. 58, 26. pag. 88, 28. De ithyphallis conf. *Athen.* IV. p. 129. D. & XIV. p. 622. B. *Harpocrat.* & *Suid.* v. Ἰθύφαλλοι.

(2) *Atilius Fortunatianus* in libello, qui de metris circumfertur, adducit hoc fragmentum, deſcriptum, ut opinor, ex *Hephæſtione*, è quo multa mutuatus eſt. ἁβραὶ χάριτες, *Horatio* Gratiæ decentes. *Urſin.*

Affertur hoc fragmentum ab Hephæſtione p. 30. v. 7. in *Atilii* arte ap. *Putſchium* p. 2703. Autorum Grammaticæ latinæ græca deſiderantur.

(3) Reperitur hic verſus apud *Theocriti* Scholiaſtem in argumento, quod apud me exſtat manuſcriptum εἰς ἠλακάτην. Ejus verba ſunt: γέγραπται δὲ αἰολίδι διαλέκτῳ παρὰ τὸ σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, τὸ ῥοδοπήχεες &c. *Scriptum autem eſt æolica dialecto juxta Sapphicum illud ſedecim ſyllabarum: ῥοδοπήχεες &c. Urſin.*

(4) *Hermogenes* περὶ ἰδεῶν τόμῳ β′ cap. περὶ γλυκύτητος pag. 403. ed. Genev. καὶ ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφὼ, καὶ ὅταν αὐτὴ ἀποκρίνηται, οἷον, ἄγε &c. *Quando Sappho lyram interrogat, ipſaque lyra reſpondet: nempe* ἄγε &c. Apud *Euſtathium* vero ad Homeri Il. α. p. 8, 19. ed. Baſ. (p. 9. C. ed. Rom.) verſus hic aliter ſcriptus reperitur: ὁμηρικῶς δέ πως καὶ ἡ λυρικὴ Σαπφὼ σχηματίζουσα, τῇ κιθάρᾳ ἐγκελεύεται.

Ἄγε μοι δῖα χέλυ φωνάεσσα γένοιο.

Homerice quodammodo quoque lyrica Sappho figurata oratione utens citharam hortatur: Age mihi divina chely vocalis fias. Vocem autem φωνάεσσα ita expreſſit *Horatius* Carm. III. od. XI. v. 3. ſqq.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis
Nec loquax olim neque grata &c. Urſin.

V.

(5) Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα.

VI.

Ἆσμα εἰς Ἀφροδίτην.

(1) Ποικιλόθρον' (2) ἀθανάτ' Ἀφροδιτα, (3)
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε, (4)
Μή μ' ἄσαισι, (5) μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θύμον. (6)

Ἀλλὰ τυῖδ' (7) ἐλθ', ἄιποκα (8) κατ' ἐρῶτα (9)

Τᾶς

(5) Exſtat hic verſiculus apud *Hephæſtionem* pag. 49. 5. *Urſin.*

Verba *Hephæſtionis* ſunt: *δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείου ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς.* Αὐτὰ &c. *poteſt etiam dividi in trimetrum anapæſtum, ſi a ſpondeo incipiat, quale eſt Sapphus:* Αὐτὰ &c. Hoc ineptum eſt, quia verſiculus adſcriptus nihil minus eſt, quam trimeter anapæſticus; vide modo, quæ ipſe *Hephæſtion* de anapæſticis ſcribit. Nihil notius, ſi hæc a limine modo ſalutaveris: *κατὰ διποδίαν* enim progrediuntur Anapæſti: in aliis membranis ſcriptum erat: *εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι*, quod egó probo, & omne abſurdum tollit; alias legendum eſſet: *εἰς δίμετρον ἀνάπαιστον*, nam talis eſt verſiculus ille, ſed brachycatalectus. *Pauw.*

(1) Exſtat in Anacreonte T. *Fabri* p. 97. *Annæ Daceriæ* p. 242. *Longapetræ* p. 374. *Baxteri* ed. 1695. 8. p. 122. abſque notis & p. 126. ex emend. *If. Voſſii* & ed. 1710. 8. p. 164. cum notis. *Gacons* p. 347. in Catullo *Voſſii* p. 115. in Opp. *Dionyſii* Hal. T. II. p. 26. ed. *Wechel.* & p. 47. ed. *Hudſon.* in *Mattaire* Dialectis græcæ linguæ p. 283.

(2) Citatur hæc ode a *Dionyſio Halicarnaſſeo* ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, ſed in quibusdam veteribus libris pro ποικιλόθρον' ſcriptum eſt ποικιλόφρον'. *Urſin.*

Quoniam in his *Sapphus* carminibus miram poëſεως licentiam φιλόμουσος lector inveniet; eum de ſingulis, quæ paulo duriora & ab uſu remotiora merito videntur, accurate monere volui. Ne longius abeas, en, in voce ποικιλόθρονε ſyllaba θρον ſequente vocali præter morem producitur. In δολοπλόκε ſyllaba δο. Sed hic fortaſſe liquidam λ τῆς ἐκτάσεως cauſam eſſe dices, quod & apud alios non raro legas. Hic enim ſecunda ſedes non trochæum ſed ſpondeum requirit. *Portus.*

Sapphus locus in vulgatis *Dionyſii* editionibus admodum corruptus eſt, & metrum multis in locis luxatum; verior lectio in Fulvii *Urſini* editione exſtat, quæ cum editione H. *Stephani* conſentit, pauculis exceptis. *Sylburg.*

ποικιλόθρον' *præpotentem* intelligo, *quæ multos ubique gentium thronos habeat*, cujus numen & cœlum & maria, terras ac triſtia Plutonis regna pervadat. Poſſet tamen iſtud ποικιλόθρονος aliud ſignificare, Venerem ſcilicet *florida & varia veſte nitentem.* Nam θρόνον eſt βαφὴ (tinctura) ut apud *Euſtathium* in Hom. Il. X. p. 1278. ed. Rom. (p. 1383. 31. ed. Baſ.) legere eſt. Moneo ſtudioſos, graviſſimum ibi eſſe errorem, cum ſcribitur ſcil. τὰ χάλη pro pennis quibusdam ſumi. Id quidem verum eſt, ſed quænam illa avis? Græca ſic ſe habent: καὶ τὰ ἐν τῇ αἰ τῶν (αὐτῶν Baſ.) δὲ κέρᾳ πτερά. Nullo ſenſu. Legendum: καὶ τὰ ἐν τῇ ΤΑΩΝΩΝ κέρᾳ πτερά. *& penna quæ in cauda pavonum ſunt.* Eandem explicationem hujus vocis θρόνον apud *Heſychium* legas: θρόνα, inquit, ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. *θρόνα flores & varietates è coloribus*; unde & mox

V.

Ipſa autem tu Calliope.

VI.

Ode in Venerem.

Verſicolori ſolio, immortalis Venus,
Puella Jovis, nectens dolos, ſupplico tibi,
Ne me faſtidiis, neque mœroribus doma,
Veneranda, animo.

Verum huc ades, ſi quando alias in amore

Meam

mox additur ΘΡΟΝΙΤΗΣ, *θρόνιτος*, peſſime, legendum χρώτιςος, *coloratus* ſcilicet, neque adeo aliter ſcripſerat *Heſychius*. T. Faber.

In *Pindari* Iſthm. od. 2. v. 8. Venus vocatur εὔθρονος ex eadem ratione. *Anna.*

Vulgo ſcribitur ποικιλόθρονε, quod quamvis rectum poſſit videri, cum notum ſit, quam variis in locis templa & ſedes iſta habeat Dea, attamen cum in ſcripto Dionyſii libro invenerim, ποικιλόφρον, vocandi caſu a ποικιλόφρων, malui ſic reſcribere, ſenſu conveniente, & more æolico, ut notant Grammatici. *Voſſ.*

Picto ſcilicet curru ſeu χρυσόθρονε. *Voſſius* de ſuo inſcite repoſuit ποικιλόφρον, quo idem ſit, quod & δολοπλόκε, ταυτολόγως. *Baxter.*

Hic (ut ubique per totum Odarium) ſecutus ſum Voſſium, qui odam hanc pulchre emendatam dedit. Ποικιλόθρον' malit *Upronus*, quod δολοπλόκε v. ſeq. idem fere quod ποικιλόφρον ſignificet. Verum (ut notavit *Portus*) ſyllaba θρον' præter morem produceretur. *Hudſon.*

Hephæſtion p. 45. ex v. 1. ſtrophes 1. & 2. probat, quartam ſyllabam in hoc carminis genere mox eſſe brevem mox longam.

(3) In *Aldi* Rhetoricis altera dialecto ſcribitur Ἀφροδίτη, quod & *Voſſius* ſecutus eſt. *Baxter.*

Ἀφροδίτα *Reg.* I. & *Colb.* Ἀφροδίτα *Vulg.* Hudſon.

(4) Repoſui τὲ pro σὲ αἰολικῶς, quod nemo improbabit. *Baxter.*

(5) Recte Voſſius pro ἄτασι reſcripſit ἄσαισι, cum in *Aldi* Rhetoricis occurrat ἄσαισι vitio librarii. *Baxter.*

(6) Hic verſiculus apud *Hephæſtionem* p. 46, 6. invenitur. *Urſin.*

Retrahendum cenſui accentum in voce θύμον, more æolico, ſicuti & in κάλαι, ςρῦθοι, πύκναι & ϖτέρα. *Baxter.*

(7) Reperitur hic verſus apud *Hephæſtionem* p. 45, 19. & 25. τυίδ' autem non τῇδ' ſcribendum eſſe admonuit me liber antiquus Farneſianus, quam ſcripturam confirmat *Priſcianus* Grammaticus lib. I. med. adducto hoc ipſo *Sapphus* verſiculo, ſed miſere depravato; ita enim ſcribit: *Eſt quando amittit* (τὸ u) *vim tam vocalis quam conſonantis, ut quum inter q & aliam vocalem ponitur, ſicut jam commemoravimus, ut* quis, quam. *Hoc idem plerumque etiam patitur inter g & aliquam vocalem, ut* ſanguis, lingua. *S quoque antecedente u & ſequente a vel e, hoc idem ſæpe fit, ut* ſuadeo, ſuavis, ſueſco, ſuetus, *quod apud Æoles quoque y ſæpe patitur & amittit vim literæ in metro; ut Sappho:* Ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ' αἴποτε κατ' ἔρωτα. *Heſychius* etiam in voce τυίδε (τῇδε) ea Æoles ἀντὶ τῦ ἐνταῦθα uſos fuiſſe docet. *Urſin.*

Sed cum *Herodianus* in quarta claſſe verborum in μι ſcribat: τὴν υι δίφθογγον ἐχ εὑρίσκεσθαι συνταχθεῖ-

τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς (10) [αἴοισα πόλλας] (11)
Ἔκλυες (12) πάτρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσειον ἦλθες. (13)

Ἅρμ' (14) ὑποζεύξασα, κάλοι δέ τ' ἆγον (15)
Ὠκέες ϛροῦθοι (16) πτέρυγας μελαίνας,

Πύκνα

συμφώνȣ ἐπιφερομένȣ. *υ diphthongum non reperiri consonante ſubſequente*; non abſurde ſuſpicetur aliquis, *Priſcianum* aut τυῖδ' ſcripſiſſe aut τύδ', cujus utriusque apud *Heſychium* quoque ſunt veſtigia. Nam τυὶ a Cretenſibus uſurpatum ait pro ὧδε, & τύδαι ab Æolenſibus pro ἐνταῦθα. *Stephanus* ſcribit τῆδ'. In *Hephæſtione* p. 45. legitur: ἀλλά τυίδ'. Leguntur autem apud *Hephæſtionem* p. 45. & p. 46. tres duntaxat hujus odæ verſus; primus ſcilicet primæ ſtrophes, primus ſecundæ ſtrophes & poſtremus primæ ſtrophes. *Sylburg.*

Locus vulgo corruptiſſimus, ille ſic concipitur in ſcriptis *Dionyſii Hal.* libris: Ἀλλὰ τύδ' ἐλθ' ἄιποκα κατ' ἔρωτα τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς αἴοισα πολύ. Unde fecimus: Ἀλλὰ τυίδ' ἐλθ' ἄιποκα κατερῶτα τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοισα πολύ. Citat quoque hæc *Priſcianus*, qui habet τυίδ' ἐλθ', & recte omnino, nam τυίδε æolicum pro τῆδε. Nec Æoles ſolum ſed & Cretes quoque ſic dicebant, ut ex *Heſychio* conſtat, cum τυὶ interpretatur ὧδε. Apud eundem quoque legas τύδαι. ἐνταῦθα. Αἰολεῖς pro τυίδε. Sic quoque legendum apud illos, qui de dialectis ſcripſere. *Voſſ.*

Pro τῆδ' ſatis ſcite *Voſſius* τυίδ' cum *Aldus* ediderit τύδ' levi mendo. *Baxter.*

In *Vulg.* ἀλλὰ τῆδ' in *Reg. I.* & *Colb.* τύδ'. *Hudſon.*

Τύιδ' ἔλθ' *Voſſ.* τυίδ' ἔλθ' dubito an ſatis bene, propter dialyſin, quæ ex verſu endecaſyllabo facit verſum dodecaſyllabum, ſed hæc alias loco ſuo. *Pauw* p. 139. ad Hephæſt.

(8) *Voſſius* pro ἄιποτε repoſuit æolicum ἄιποκα. In *Aldino* libro monſtroſe ponitur ἐλθέ πα pro ἐλθ' ἄιποκα. *Baxter.*

Ἐλθέ ποτε *Vulg.* ἐλθέ ποκα *Reg. I.* & *Colb.* Hudſon.

(9) Grave vitium in metro, nam κατ' hoc loco longum eſſe deberet, quod fando nunquam auditum eſt. Ille alter verſus nihilo melior: Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις ἇς πολλάκ' Ἔκλυες &c. Nihilo inquam melior; namque illud ἇς breve eſſe deberet, quod tale eſſe non poteſt. Sic igitur legendam, interpungendam & emendandam exiſtimo hanc ſtrophen:

Ἀλλὰ τῆδ' ἐλθ' ἄιποτε καδδ' ἔρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐ' ἇς σὺ πολλάκ'
Ἔκλυες.

Senſus de verbo ad verbum expreſſus hic erit: *Sed huc veni, ſi quando alias; & per amorem audi meam vocem, quam tu ante hac exaudiebas*; καδδ' ἔρωτα poëticum eſt pro κατὰ δὲ ἔρωτα, nihil frequentius; ἀΐ poſitum cum apoſtrophi notula eſt ἀΐε audi. Elegantes & venuſti homines de hac emendatione judicabunt; mihi certe ejuſmodi eſſe videtur, ut ea unica, ſi nihil aliud, pretium his notulis facere poſſit. *T. Faber & Anna.*

Ex κατ' ἔρωτα fecimus κατερῶτα quod & ipſum eſt æolicum, pro καὶ ἑτέρωθε. *Heſychius*: κατερῶτα, καὶ ἄλλοτε. Sic lege. *Apollonius* in Grammatica: παρὰ τὸ ἕτερος, ἑτέρωθε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτερῶτα. *Voſſ.*

Κατ' ἔρωτα] Apage, apage ineptias: perbene *Voſſius*: κατερῶτα. *Pauw* ad Hephæſt. p. 139.

De κατ' ἔρωτα *Voſſius* ex ingenio ſuo unico vocabulo fecit, κατερῶτα, ex gloſſographis puto, quod videtur nimis φορτικόν. Nos ἐρῶτα poſuimus æolice. *Baxter.*

(10) Quia in libris eſt: τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς αἴοισα πολύ i. e. τῆς ἐμῆς αἰδοῦς πολὺ αἴουσα, τὸ αὐδῶς vel potius αἰδῶς, uti eſt in alio libro, accipi poſſit pro cultu & obſervantia, quemadmodum

Meam vocem tu audieris, (quam crebram acceperas)
Auſcultabas, patriſque domum relinquens
Auream veniſti;

Currum ſubjungens, pulcri vero te egerunt
Veloces paſſeres alis pullis,

Crebras

dum ſæpe alibi: ſed libentius credo, ſi recte ſe habet ſcriptura, αὐδῶς æolice poſitum pro αὐδὰς, mutatumque ab imperitis in αἰδῶς. Simile mendum jam olim in *Euripidis* Hippolyto v. 78. obſervavimus; ubi enim ille coronam Dianæ offert, iſte occurrit verſus: Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις. *Pudor vero rigat rore fluviatili.* Sed pudor, ſive Dea ſive affectus, quid hic ad rem facit? Profecto ſcripſerat *Euripides*: Αὔως δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις. Auroræ eſt enim, non pudoris, matutino rore rigare terram. *Voſſ.*

Aldus immani vitio edidit: τὰς ἐμὰς αἰδῶς. *Baxter.*

Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς. Vulg. αὐδῶς *Reg. I.* αἰδῶς *Colb.* Hudſon.

(11) Α'ἴοις ἆς πολλάκ'] N. L. Quarta ſedes ſpondeum non recipit, ſed trochæum. Hoc igitur metricæ legi repugnat, fortaſſe verſus ita poſſet emendari: αἴοις, τὰ πόλλ' ἆς pro ἆς τὰ πολλὰ, τουτέστι πολλάκις ἔκλυες &c. Apud *Dionyſium Halic.* ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, hæc omnia longe pejus ſcripta leguntur, quam hic. Eum conſule p. 26. Quanquam & ibi quædam ſunt, quæ melius habent, quam in *Stephani* editione. Si codex mendo caret, hoc obſervandum, quod Sappho ſui carminis autor arbitratu ſuo nunc protulerit, ut & alia quædam, quæ præter Sapphici carminis leges ab aliis poſtea receptas uſuque longo jam pridem confirmatas leguntur. *Portus.*

Πολλὺ pro πολὺ repoſuimus more æolico, qui ſolebant liquidam iſtam geminare, ut ex Etymologo & aliis conſtat Grammaticis: Itaque & σελλάνα & μέλλος pro σελάνα & μέλος dicebant. Hinc eſt, quod prima in μέλος non tantum a Græcis ſed & a *Perſio* in prologo v. 14. producatur, ubi tamen vulgò pro *melos* reſcripſere *nectar*. Hactenus invocatio. Sequitur deinde ἔκλυες & mox ἤλθες & demum Αἶψα δ' ἐξίκοντο. *Audiviſti, veniſti, ſed cito veniſti.* *Voſſ.*

Cum apud *Aldum* ſit αἴοις ἀπόλας, levi negotio nos repoſuimus & περιγραφαῖς incluſimus αἴοισα πόλλας. *Voſſio* placuit αἴοισα πόλλυ: equidem prætulerim αἴοισα πολλάκ' τῷ. αἴοις ἆς πολλάκ' quod in editis eſt & lædit metrum. Sed libentius ſecutus ſum veſtigia Aldini codicis. *Baxter.*

(12) In *Aldino* monſtroſe ſcriptum eſt: ἐκλύευς pro ἔκλυες. *Baxter.*

(13) Itidem apud *Aldum* ἤλθευς pro ἤλθες errore ſcribarum. *Baxter.*

Ἤλυθες perperam in vulgatis. *Hudſon.*

(14) In *Aldino* libro ἄρμα eſt proclivi vitio. *Baxter.*

(15) Ἄγνον, ſcribendum ἆγον, μέτρε χάριν, ut recte apud *Dionyſium*. Portus.

De σ' ἆγον nos fecimus æolica ſcriptura τ' ἆγον. *Aldus* ediderat: σ' ἄγων. *Baxter.*

(16) Hos verſus interpretatus eſt *Athenæus* VIII. p. 391. ed. Lugd. ubi de paſſeribus multa ſcitu digna protulit: καὶ οἱ ϛρουθοὶ δὲ εἰσιν ὀχευτικοί. διὸ καὶ Τερψικλῆς ἐμφανέντας φησὶ ϛρουθῶν, ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. μήποτε ὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς ἱςορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησιν ὀχεῖσθαι καὶ γὰρ ὀχευτικὸν τὸ ζῶον καὶ πολύγονον. *Sunt & paſſeres ad libidinem proni. Quamobrem Terpſicles eos, qui paſſeribus veſcuntur, in Venerem præcipites eſſe tradit. Num vero & ideo Sappho ex hac hiſtoria ſcripſit,*

Πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ (17) ὠθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο (18) τὺ δ' ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' (19) ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε' ὅττι γ' ἦν (20) τὸ πέπονθα, (21) κ' ὅττι δ'
Ἦν τε κάλημμι. (22)

Κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω (23) γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμω, (24) τίνα δ' αὖτε πειθὼ

Καὶ

ſcripſit, Veneris currum ab illis trahi, quoniam & ad Venerem prompta eſt hæc avis & fæcunda. Huc etiam ſpectat verſus ille in Priapum:

Vernis paſſeribus ſalaciores. Urſin.

(17) Apud *Dionyſium* omnia confunduntur. Ego vero ſic verſum hunc arbitror emendandum: πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὠρὰν αἰθέρος διὰ μέσσω. Illud vero ὠρὰν eſt pro integro ὠρανῶ, quod æolice doriceque dictum in genitivo ſingulari pro communi ὐρανῦ, utraque diphthongo ου in ω mutata. *Portus.*

Sequentia in libris ſic concipiuntur: πτέρυγας μελαίνας πυ[illegible] δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανώθερος διὰ μέσσω. Priorem vocem correctores abſurde mutarunt in πτέρυγας, ac ſi Veneris currus a nigris traheretur alitibus. Quis non videat legendum eſſe: περὶ γᾶς μελαίνας πυκνὰ δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ αἰθέρος διὰ μέσσω. i. e. περὶ γῆς μελαίνης πυκνὰ δινέοντες πτερὰ ἀπ' ὐρανῦ διὰ μέσου αἰθέρος. Paſſim occurrit γαῖα μέλαινα eſtque perpetuum epithetum. *Voſſ.*

In *Aldi* Rhetoricis levi admodum vitio legimus πτέριγας, de quo *Voſſius* nimis audacter extuderat ſuum περιγᾶς μελαίνας, ac ſi Venus paſſeribus vecta orbem peregiſſet lunarem, quod nunquam ſomniavit Sappho. *Baxter.*

Πτέρυγας μελαίνας πυκνὰ δινεῦντες, ἀπ' ὠρανῶ αἰθέρος. *Vulgati.* διηῦντες πτέρας ἀπ' ὠρανῶ θέρος *Reg. I.* δινῆντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ θέρος *Colb.* δινέοντες ἀπ' ὠρὰν αἰθέρος. *Urſinus,* quem ſecuti ſunt *Stephanus, Portus & Faber.* Hudſon.

In editis eſt πυκνὰ δινέοντες omiſſo πτέρ' quod repoſuit *Voſſ.* ex *Aldino* libro, & de *Aldino* διηῦντες fecit δινῦντες, quod & nos ſecuti ſumus. ἀπ' ὠρὰν ὠθέρος, ita eleganter *Voſſius*, ſecutus veſtigia *Aldini* libri, in quo iſta monſtroſe concepta ſunt: ὠρανῷ θέρος δ' ἄμευς πω. *Baxter.*

(18) i. e. *Qui cum te advexiſſent, repente abibant.* Locus eſt venuſtus: Sappho enim indicat, Venerem non ad breve temporis ſpatium ad ſe veniſſe. *Anna.*

In αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο & in δῆυτε κάλημμι ſecuti ſumus librorum fidem, & omnino ſunt meliora & αἰολικώτερα, quam quæ vulgo leguntur. κ' ὅττι δῆυτε κάλημμι, *quare jam dudum te invocem.* Voſſ.

Ita *Voſſ.* ex *Aldo*, cum in editis ſit: αἶψα δ' ἐξίκοντο. *Baxter.*

αἶψα δ' ἀρ' ἐξίκοντο. *Vulg.* αἶψα δ' ἐξίκοντο ediderunt *Urſinus, Steph.* aliique. *Hudſon.*

(19) Videtur *Horatius* ad hunc locum reſpexiſſe, cum Carm. I. od. 2. v. 33. ſq. cecinit:

Sive tu mavis Erycina ridens,
Quam jocus circumvolat & Cupido.

niſi forte homericum epithetum φιλομμειδὴς exprimere voluit. *Urſin.*

(20) Τὸ

Digitized by Google

Crebras vibrantes pennas de cœlo per
Æthera medium.

Protinus vero pervenere: Tu vero, o Beata,
Subridens immortali tuo vultu, quod vero
Rogabas, quodnam erat, quod paſſa ſum, &
Erat, quod te vocarem.

Et quodnam meo maxime velim fieri
Penitus furenti animo, quamve rurſus ſuadam,

Atque

(20) Τὸ ἤρέ eſt pro ἤρεο, hocque *ἰωνικῶς* pro communi ἤρου, quærebas, rogabas, interrogabas, ab ἔρομαι, τὸ ἐρωτῶ. Sic autem hæc ſunt conſtruenda: ἤρεο δ' ὅττι ἦν τὸ πέπονθα pro: ἠρώτας δὲ τίποτ' ἦν ἐκεῖνο, ὅπερ πέπονθα. Jam in hoc ὅττι τὸ ι eſt productum metri cauſa; quod propter ejus ancipitem naturam nequaquam παράδοξον eſt judicandum. Apud *Halicarn.* ſcribitur ὅττι quod non eſt æolicum ſed commune; at in ſequentibus bis legitur κὤτι pro καὶ ὅττι. In Stephani priore editione ὅττι conſtanter legitur. In poſteriore ſcribitur: ἤρε ὅττι & bis χ' ὅττι. Ego in primo quidem loco ὅτ, τι, in reliquis vero κ' ὅτ, τι vel κὤ, τι ſcribendum eſſe exiſtimo, quæ ſunt αἰολικώτερα. ὅ, τι autem vel ὅτ, τι apud Poëtas dicitur communiter pro ὅπερ, *quod*; diſtinctionis vero nota ſolet inſeri, ne nomen hoc ex articulo ſubjunctivo & indefinito nomine τίς καὶ τὸ τὶ cum conjunctione ὅτι, quæ cauſam ſignificat, temere confundatur. *Portus.*

(21) In Aldino mendoſe legitur πέπονθε. *Baxter.*

(22) Χ' ὅττι δεῦρο καλοῖμι i. e. καὶ ὅτ, τι ἦν ἐκεῖνο, δι' ὅ σε δεῦρο καλοῖμι vel hic τὸ ὅττι eſt conjunctio pro communi ὅτι, geminato τ metri cauſa. Jam vero τὸ ὅττι ſumetur pro διὰ τί *curnam, quam ob cauſam.* Latinus interpres, dum carminis ſuavitati ſenſuique fideliter exprimendo nimis ſtudet, græcorum verborum vim & conſtructionem negligit, ex quo verſionis genere vel nullum vel certe perexiguum fructum lectores percipiunt ad ſolidam græcæ linguæ notitiam adipiſcendam. Quin etiam hæc liberior interpretatio nobis ſæpe magnum affert impedimentum, ne germanam ſcriptorum mentem & acumen intelligamus, & muſarum græcarum ornamentis deliciiſque nos privat. *Portus.*

Pro eo quod in editis eſt: ὅττι δεῦρο καλοῖμι. *Voſſius* fecit ὅττι δήυτε κάλημμι; cum vero in *Aldino* ſit ὅττι δὶ ἤυτε κάλημμι, nos levi negotio repoſuimus ὅττι δ' ἦν τε κάλημμι, quod longe videtur concinnius. *Baxter.*

Δύντε κάλημμι Reg. I. δεήυτε κάλημμι. Colb. Hudſon.

(23) Apud *Dionyſium* ſcribitur: Κὤττιγ' ἐμῷ μάλιςα θέλω γενέσθαι, ſed Sapphici carminis lex flagitat, ut potius verſus hic ita legatur: χ' ὅττ' ἐμῷ μάλις' ἐθέλω γενέσθαι vel κὤτ' ἐμῷ μάλιςα θέλω γενέσθαι. In μάλιςα vero τὸ μα propter ancipitem τοῦ α naturam jam producetur. Quanquam fortaſſe melius vel communiter & poëtice χ' ὅτ, τ' ἐμῷ vel æolice κὤ, τ' ἐμῷ ſcribere. Qui metrorum ſunt periti, noſtram ſat ſcio conjecturam haud aſpernabuntur. *Portus.*

Stephanus ſcribit: Κ' ὅττι, itidemque in præcedentibus malim ego χὤττι ſeu κὤττι. *Sylburg.*

Voſſius metu dactyli repoſuit: κ' ὅττ' ἐμῷ. *Baxter.*

(24) Μαινόλα valet, inſanæ & furenti, quæque mentis ſuæ non eſt compos; hoc epithetum tribuitur Baccho ab incerto poëta, cujus verſus

repe-

Καὶ σαγηνεῦσαν (25) Φιλότατος, (26) τίς τ' ὦ (27)
Ψαπφοῖ ἀδικῇ; (28)

Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, (29) ταχέως διώξει.
Αἰ δὲ δῶρα (30) μὴ δέκετ', ἀλλὰ (31) δώσει.
Αἰ δὲ μὴ φιλῇ, ταχέως φιλάσει, (32)
Κ' ὤυκι ἐθέλοις. (33)

Ἐλθὲ

reperiuntur apud *Atilium Fortunatianum*, ubi μαινόλις verbum latinis literis notatum eſt:

> *Huc ades o Lyae Baſſaren bicornis,*
> *Manola, bimater, crine nitidus apta.* Urſin.

In Putſchii autoribus Grammaticæ lat. p. 2672. legitur: *Manale, bimater, crine nitidus apto* &c.

Satis ridiculo errore ab *Aldo* editum eſt χαινόλα pro μαινόλα. *Baxter.*

(25) Hæc apud *Dionyſ.* corrupte leguntur: τίνα δ' ἔυτε πύθωμαι σαγηνεῦσαι φιλότητός σ' ὦ Σαπφώ, δίκην. Sed melius in Stephani codice. Quanquam ἡ φράσις eſt ἐλλειπτική; τὸ πλῆρες, τȣ̃το, τίνα δ' ἆυτε πειθὼ δηλονότι σοι προσοίσω; τίνας πειςηρίους λόγους σοι πάλιν πεσοίσω; καὶ τίνα φιλότηΐα σαγηνεῦσαί σε; τίνα φίλτρα πάλιν σοι προσοίσω σε σαγηνεύσοντα, καὶ θηρεύσοντα ὥσπερ σαγήνη; i. e. *Quam ſuadelam, quæ verba perſuadendi vim habentia rurſus tibi adferam? quibus verbis ad perſuadendum accommodatis iterum te flectere potero, ut me mei voti compotem facias? quæ philtra, quæ venena vim amoris conciliantia tibi iterum præbere potero, ut te capiam, & rebus optatis fruar?* In illis verbis τίνα πειθὼ genus loquendi a rebus bellicis ſumptum dicemus, & πειθὼ tanquam ἑλέπολιν μηχανὴν intelligendam, quam hoſtes ad muros hoſtium capiendos admovent. In illis vero verbis καὶ σαγηνεῦσαι φιλότηΐα metaphoram a re piſcatoria ſumptam habemus. Quemadmodum enim piſcatores ſagena & retibus piſcatoriis piſces venantur & capiunt, ſic etiam amatores ſuis verborum illecebris & philtris eos capiunt vel capere conantur, quorum amore flagrant. σαγήνην Manilius ſagenam vocat, alii verriculum & everriculum, ut Cicero. Eſt autem rete piſcatorium, quod ab everrenda aqua ſic appellatum. Hinc τὸ σαγηνεῖν, inde τὸ σαγηνεύειν, τὸ τῇ σαγήνῃ θηρεύειν, καὶ ἁλίσκειν τȣ̀ς ἰχθῦς. Valla non dubitat dicere everricularc, pro verriculo captare, venari, capere, ſed hæc in vulgatis lexicis fuſius declarantur. Σαγηνεῦσαν δὲ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἀντὶ τȣ̃ σαγηνεῦσαν ἤγουν σαγηνεύουσαν, hocque κατὰ χρόνȣ ἐναλλαγὴν, ἀντὶ τȣ̃ σαγηνεύσασαν. Hic autem egregiam τῶν ἐρώντων καὶ τῶν ἐρωτικῶν παθῶν καὶ διαλογισμῶν ὑποτύπωσιν videmus, unde lectorum animi voluptate vix credibili perfunduntur. *Portus.*

Exiſtimat *Portus* poſt hæc verba τίνα δ' αὖτε πειθὼ ſubaudiendum eſſe προσοίσω, aut tale aliquid, ita ut ſenſus ſit, *quam ſuadelam tibi afferam? quam* &c. Sed ſi ſuſpicionem meam circa hunc locum audiviſſet, facile adducor, ut credam, talia non fuiſſe ſcripturum, quæ tam facile refelli queant. Primum omnium exiſtimo legendum eſſe non πειθὼ perſuaſionem, ſed πείθω mutato accentu; induco, ſuaſione impello. Deinde legendum non σαγηνεῦσαι φιλότηΐα, ſed σαγήνευσ' ἂν φιλότηΐα idque ſenſu tam eleganti quam facili. *Rogitabas* (nam ἤρεο *interrogabas* quod in ſuperiori ſtrophe legitur, vinculum eſt horum quatuor verſuum) *rogitabas*, inquam, *quid potiſſimum animo meo furenti fieri vellem; quem adoleſcentem in amorem ſuaſionibus meis inducerem, aut reti amatorio captarem; addens hoc quoque, quis te injuriâ afficit, quis tibi moleſtus eſt, mea Sappho?* Illud autem ἂν φιλότηΐα poſitum fuit pro ἀνὰ φιλότηΐα; inde major totius rei difficultas tollitur. *Faber.*

Πείθημμι σαγηνέοισαν φιλότηΐα i. e. πείθω σαγηνεύουσαν φιλότηΐα, nam in libris ſcriptis inveni πείθομαι. Σαγηνέοισαν φιλότηΐα eſt φιλότηΐα

Digitized by Google

Atque irretientem amorem: Quis te, ô
Sappho, lædit?

Etenim ſi te fugit, cito ſequetur:
Et ſi dona non accipit, quin ipſe dabit:
Et ſi non amat, cito amabit,
Et ſi tu nolueris.

Veni

τηἶα αἰχμαλωτίζεἶα. *Cujus*, inquit, *o Sappho iterum capta amore teneris?* Sic apud Phædrum IV. 4. v. 4. *formoſam & oculis venantem viros.* Voſſius.

Magis æolicum θύμω quam θυμῶ. In *Aldi* Rhetoricis pro ἆυτε πειθῶ καὶ inſcite ſcribitur ἔυτε πείθωμαι; de quo *Voſſius* fecit: ἆυτε πείθημι, parum advertens, quid ſit πειθὼ iſto verſu. *Theocriti* ἴυγξ dicitur interpreti græco ad Idyll. II. Pharmaceutria v. 17. Τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ, *natura ſua habere quandam amatoriam ſuadam.* Baxter.

In vulgatis corrupte, τίνα δ' ἔυτε πύθωμαι σαγηνεῦσαι φιλότηἶ@ σ' ὦ Σαπφῶ, δίκην, nec quidquam fere ſanius in *Reg. I.* & *Colb.* niſi quod σαγηνέασαι præferunt. *Urſinus* & *Steph.* ediderunt: τίνα δ' ἆυτε πειθὼ καὶ σαγηνεῦσαι φιλότηἶα. τίς σ' ὦ Σαπφοῖ ἀδικεῖ. *Hudſon.*

(26) Ex *Aldino* repoſui pro φιλότηἶα, φιλόταἶα, αἰολικῶς. *Baxter.*

(27) Latinus interpres: *Quis laceſſit te mea Sappho?* Sed hoc ſonant verba: *Quis te, o Sappho, injuria afficit? Quis tibi facit injuriam.* Hic τὸ ἀδικεῖ ſyllabam δι propter ancipitem τῦ ι naturam habet productam. *Portus.*

Ex Æoliſmo τίς τ' ὦ repoſui pro τίς σ' ὦ. *Baxter.*

(28) *Aldus* edidit: ψάπφοι ἀδικῆ, de quo nos fecimus ψαπφοῖ ἀδικῆ. *Voſſius*: Σαπφοῖ ἀδικῆ, ſic & inferius φιλῆ. *Baxter.*

(29) Exiſtimo hæc eſſe mere hiſtorica, atque oden ſcriptam eſſe, poſtquam Phaon ad vitandas Sapphus illecebras ſe ex Inſula Lesbo in Siciliam deportaverat. *Anna.*

In Aldino altera dialecto ſcribitur εἰ. *Baxter.*

αἰ φεύγει *Vulg.* εἰ φεύγῃ *Voſſ.* Hudſon.

(30) Τὸ ρα in δῶρα producitur ob eandem cauſam, quam ſupra declaravi; vel eſt trochæus pro ſpondeo. *Portus.*

(31) *Aldo* vitioſe editum eſt: δὲ κὲτ' ἄλλα, de quo recte *Voſſius* δέκετ' ἀλλά. *Baxter.*

Μὴ δέχεται τ' ἄλλα δώσει. mendoſe in vulgatis. *Hudſon.*

(32) Nos de φιλήσει fecimus φιλάσει convenientius dialecto. *Baxter.*

(33) Cum in libris ſcriptis invenerim: ἤ οὐκὶ ἐθέλοις, non dubitavi & ſic reſcribere, vel potius ἤ οὐκὶ ἐθέλοις more æolico. Eſt autem συνεκφώνησις ut apud *Homerum* Ιλ. ε. v. 349. Ἦ οὐχ' ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; *annon ſatis, quod mulieres imbelles decipis?* Voſſ.

In vulgatis editum eſt κ' ὅττι κελεύῃς, pro quo *Voſſio* poſitum ἤ οὐκὶ ἐθέλοις. Verum cum apud *Aldum* ſit κ' ὤυκ' ἐθέλ@. nos de eo tandem fecimus κ' ὤυκι ἐθέλοις. *Baxter.*

Κ' ὤτι καὶ θέλεις ἐθέλοιμι. καὶ νῦν χαλεπᾶν λῦσον ἐκ μεριμνᾶν in *Vulg.* χ' ὅτι κελεύῃς ἐλθέ μοι &c. *Urſin. Steph.* & *Portus.* κ' ὤυκ' ἐθέλοις ἔλθέ μοι καὶ νῦν. *Reg. I.* & *Colb.* Hudſon.

(34) Pro

Ἔλθέ μοι (34) κὴ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον (35)
Ἐκ μεριμνᾶν. (36) Ὅσσα δέ μοι πλέσαι (37)
Θύμος (38) ἱμέῤῥει πέλεσεν, (39) τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο. (40)

VII.

(34) Pro ἐλθέ μοι *Aldo* vitioſiſſime concipitur ἐθέλοιμι. *Baxter.*

(35) Pro χαλεπᾶν & λῦσον idem corrupte edidit χαλεπὰν & λῦσαν. *Baxter.*

(36) *Aldus* ἐκμέριμναν uno vocabulo nulla ſententia. *Baxter.*

(37) Aldus τελέσαι ſingulari σ, pro τελέσσαι uti ſupra ἄσαισι pro ἄσσαισι duplicato. *Baxter.*

Male

Elia Andrea interprete.

Sedibus gaudens variis doliſque,
O Jovis proles Cypri ſempiterna,
Confici ne me patiaris, oro,
Diva, dolore.

Huc ades tandem precibus vocata
Si meis unquam celer adfuiſti;
Tecta me propter quia ſæpe linquis
Aurea patris:

Et venis curru properante vecta:
Te nigris ad me tenues per auras
Paſſeres alis agiles ferebant
Æthere ab alto.

Hic jugales vix tibi ſunt ſoluti,
Ore quum tu me, Dea, ſempiterno
Incipis, ridens, animum rogare
Quæ mala tangant.

Cur vocem te, quid mihi tum furenti
Maxime poſcam fieri, quis autem
Serviat captus mihi. Quis laceſſit
Te mea Sappho?

Si

Veni ad me & nunc, duriſque ſolve me
Ex curis: quæque mihi te perficere
Animus concupiſcit, perfice; tuque ipſa
Adjutrix eſto.

VII.

Male in vulgatis ὄσα & τελέσαι & ἔσο. *Hudſon.*

(38) Magis placuit nobis æolicum θύμος quam θυμός. *Baxter.*

(39) Voſſius recte reſcripſit ἰμέρρει de *Aldino* ἰμέρει, cum in editis ſit ἱμείρει. *Baxter.*

(40) In *Aldino* geminato ſcribitur σ vitioſe, & ὅσσα ſingulari. *Baxter.*

(41)

Sam. Birkovio interprete.

Diva verſutæ Cytherea mentis,
Quæ dolos nectis, Jove nata, damnis
Ne domes, regina precor, gravique
Pectora luctu.

Huc veni, quondam mihi ſupplicanti
Si prece audita Venus adſuiſti;
Aurea dignata domo relicta
Viſere Sappho.

Vecta curru Te tulerunt venuſti
Paſſeres lapſu celeri per orbem,
Crebra jactantes per inane pennas,
Æthere ab alto.

Ilicet ventum eſt: placidoque vultu
Alma ſubridens, rogitas, quid eſſem
Paſſa; Te cœlo quibus invocarem
Anxia curis.

Quid velim; menti maleſana poſcam
Quid meæ: cuinam teneros amores
Suadeam capto: Tibi damna, Sappho,
Intulit ecquis?

 Si

Si fugit nunc te, cito proſequetur:
Accipit nunquam? dabit usque dona:
Non amat te nunc? at amabit & quod-
cunque jubebis.

O favens adſis quoque nunc, meumque
Libera curis animum moleſtis;
Adjutrix oro mihi ſis in omni
Fortis amore.

(41) Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. Παράκειται γὰρ ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα καὶ συνύφανται κατά τινας οἰκειότητας καὶ συζυγίας φυσικὰς τῶν γραμμάτων. Τὰ γὰρ φωνήεντα τοῖς ἀφώνοις τε καὶ ἡμιφώνοις συνάπτεται μικροῦ δεῖν δι' ὅλης τῆς ᾠδῆς, ὅσα προτάσσεσθαί τε καὶ ὑποτάσσεσθαι (42) ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφωνα; (43) καὶ φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπλώσεις αἱ διασαλεύουσαι τοὺς ἤχους, ὀλίγαι πάνυ εἰσίν. Ἔγωγ' οὖν ὅλην τὴν ᾠδὴν ἀνασκοπούμενος, πέντε ἢ ἕξ ἴσως εὗρον, ἐν τοῖς τοιούτοις (44) ὀνόματι καὶ ῥήμασι καὶ τοῖς ἄλλοις μορίοις, ἡμιφώνων τε γραμμάτων συμπλοκὰς τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι, καὶ οὐδὲ ταύτας ἐπὶ πολὺ τραχυνούσας τὴν εὐέπειαν (45) εὑρίσκων. Φωνηέντων δὲ παραθέσεις τὰς μὲν ἐν τοῖς κώλοις αὐτοῖς γινομένας, ἔτι ἐλάττους ἢ τοσαύτας. Τὰς δὲ συναπτούσας τὰ κῶλα ἀλλήλοις, ὀλίγῳ τινὶ τούτων πλείονας. Εἰκότως δὴ γέγονεν ἡ λέξις εὔρους τις (46) καὶ μαλακή, τῆς ἁρμονίας τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματιζούσης τὸν ἦχον. Ἔλεγον δ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συνθέσεως ταύτης ἰδιώματα, καὶ ἀπεδείκνυον ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα, οἷα ἐγώ φημι, εἰ μὴ μακρὸς ἔμελλεν ὁ λόγος γενήσεσθαι, καὶ ταυτολογίας τινὰ δόξαν παρέχειν.

(41) Judicium *Dionyſii Halicarnaſſenſis* de Sapphus ode tranſcriptum ex editione Hudſoniana.

(43) Poſt ὑποτάσσεσθαι deſideratur verbum φιλεῖ, ut ſupra, *ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ*, aut πέφυκε, ut paulo poſt, *τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι*, vel aliud conſimile. *Sylburg.*

(43) Πρὸς

Si fugit jam te, cito te ſequetur:
Si tuum ſprevit, dabit ipſe munus:
Suavium avertit? tibi vix volenti
Porriget ultro.

Jam veni, jam nunc; miſerisque mentem
Libera curis: fieri quod optem,
Id lubens, oro, facias; & armis
Protege ſumptis.

Hujus orationis venuſtas & gratia ex contextu verborum & compoſitionis lævitate proficiſcitur. Nam verba ſibi invicem apponuntur, & neceſſitudine quadam ac naturali conjunctione literarum contexta implicantur. Mutis ſiquidem & ſemivocalibus vocales per totam fere oden, quæ præponi ſoleant aut poſtponi, coaptantur. Sunt autem ſemivocalium cum ſemivocalibus vocaliumque inter ſe concurſus, qui ſonos perturbent, prorſus pauciſſimi. Mihi quidem totam diligenter oden diſpicienti, inter tot nomina & verba; aliasque partes orationis, quinque aut etiam ſex literarum ſemivocalium connexiones, quæ ſibi invicem à natura permiſceri nequeant, repertæ ſunt; easque non ita multum invenio dictionis aptam concinnitatem exaſperare: vocalium concurſationes, quæ ipſis membris acciderunt, aut totidem aut etiam pauciores: earum vero, quæ mutuo ſibi membra connectunt, paulo plures. Jure itaque facta eſt hæc oratio inprimis & pulcre fluens & mollis; ſiquidem verborum ſtructura ſonum non reddit inquietum. Cætera quoque huic compoſitioni quæ familiaria ſunt & propria, enarraſſem, & quæ mihi ſunt tradita hac de re exemplis allatis vera eſſe oſtendiſſem, niſi quod in nimium inde excreviſſet oratio, & quandam iterationis otioſæ ſpeciem præbuiſſet.

(43) Πρὸς ἡμίφωνα ἢ ἄφωνα *Reg.* 1. Hudſon.

(44) Si quantitatis adjectivum malis, τοσούτοις, per me licet. *Sylburg.*

(45) Τὴν ἐνάπτωσιν deeſt *Reg.* 1. & *Colb.* Hudſon.

(46) ἐνάρξις τις ἢ λέξις *Reg.* 1. Hudſon.

Digitized by Google

VII.

Seu te Cyprus habet, ſeu Paphus, aut Panormus.

VIII.

In Venerem.

Ades, Venus, aureis
In poculis, elegantibus
Commixtum germinibus
Nectar ut affundas
His amicis
Meisque tuisque.

IX.

Ad mulierem adamatam.

Videtur ille mihi par Divis

Vir

tionem artificii. Septies repetitam fuiſſe in octo exiguis verſiculis particulam δὲ, quæ deficientis corpuſculi animique paulatim cadentis imaginem ingenioſiſſime effingit. En tibi exempla: ἂν δὲ λεπτὸν, ἐμμάτεσσι δὲ, βομβεῦσιν δὲ, καδδὲ [i. e. κατὰ δὲ] τρόμος δὲ, χλωροτέρη δὲ, τεθνάναι δὲ. Idque tanto magis obſerves, quod ei particulæ locum in octo ſuperioribus verſibus nullum eſſe videas. Scio, qui dicturi ſint, iſthæc eſſe ſomnia hominis otio abutentis. Sed hoc etiam ſcio, talem ei non fore hanc obſervationem, qui *Dionyſium* Halicarnaſſeum περὶ συνθέσεως legerit; nam *Dionyſius* certe in illo opere non ſomniabat. *Faber.*

Codicem primum nacti Voſſianum ipſius Voſſii beneficio, in quem variantes carminis hujus lectiones è MS. Bibliothecæ Regiæ Pariſinæ transſcriptæ erant, deinde & ipſo illo codice MS. Pariſiis conſulto; poſt & excerpta quædam alia è Longini vetere codice alio adepti emendare jam olim hoc Sapphus carmen conati ſumus. Prodiit interea Voſſiana *Catulli* editio, & in ea Viri eruditiſſimi in idem carmen notæ atque emendationes, in quibus aliqua & à nobis in eandem ſententiam formamque reſtituta, nonnullisque amicis tum temporis oſtenſa. Qua de cauſa monendum lectorem exiſtimavimus, ne aliena ſublegiſſe videamur. Et ille quidem breviter veluti digitum tantum in ſingula intendit, nos in imperitiorum uſum pluſcula firmandis emendationibus contulimus. Noluimus igitur quidquam de pridem notatis mutare, licet trium poſtea MSS. Vaticanorum, Venetique S. Marci Codicum lectionibus uſi: ſed in quibus nil ferme alicujus momenti à Pariſino codice diverſum reperimus. *Toll.*

Odarium Sapphus, cujus ultima pars periit, adeo uſque lancinatum eſt à correctoribus, ut in iſto hodie ipſa ſe *Sappho*, ſi adeſſet, eſſet quæſitura. Emendavit jam olim iſtud Henr. *Stephanus* & Franc. *Robortellus* libro & capite I. emendationum. [Tom. II. Lampad. Gruter. pag. 29.] Sed Robortellum, quod Mureti gloriam, qui idem ad Catullum præſtiterat, in ſe transmovere voluerit, male excipit Car. *Sigonius* Emendat. I. 3. (ib. p. 148.) Leguntur etiam aliqua ad ejus explicationem facientia apud Guilh. *Canterum* lib. V. c. 27. Nov. Lect. (Tom. III. Lamp. Grut. p. 637.) & Jac. *Nicolaum Loënſem* Miſcell. Epiphyll. lib. VIII. c. 4. (ib. in Supplemento Tomi V.

mi V. pag. 583.) ut & Iſ. *Caſauboni* Lectionibus Theocriticis (ubi fruſtra ea quæruntur) & alios. Iſ. *Voſſius* ad Catullum in reliquos ejus interpretes ὅλῳ μυκτῆρι, ut ſolet, utitur, dataque opera oſtentare videtur voluiſſe, non tam ſe *Sapphus* carmen emendare, quam αἰολιςὶ optime intelligere. Ipſum ſuperare etiam conatur J. *Tollius*. Jam nobis etiam aliquid permittemus, quum norimus, ὅτι ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. *H. L. Schurzfleiſch* in Longino ad fidem codicum à Tollio omiſſorum recenſito Vitemb. 1711. 4. pag. 26.

Multa indigna tulit Ode hæc elegantiſſima & à librariis & à Criticis, in quorum manus incidit. Male quoque ſcripta eſt in Codice antiquo regio, ubi neque verſuum diſtinctio neque interpunctio neque orthographia obſervatur. Melius tamen fuiſſet eam intactam relinquere, quam totam prorſus immutare. Omnes fere æoliſmi ex illa ſublati ſunt, multa in ea reſecta, alia addita, alia mutata, alia denique tranſpoſita. *Voſſius*, qui Codices evolverat, primus obſervavit, parum diligenter Criticos in hac ode corrigenda verſatos fuiſſe. En ejus verba in notis ad Catullum: *Sed ipſam nunc Lesbiam Muſam loquentem audiamus; cujus odam relictam nobis Longini beneficio emendatam aſcribemus. Nam certe in hac corrigenda Viri docti operam luſere.* Crebrius tamen, quam quod opus fuit, ipſe Voſſius à MSto illo Regio diſcedere videtur. *Boivin* in notis in Longinum quæ leguntur in Operibus Boilavii Deſpræi Pariſiis, Amſtelodami & Genevæ editis, atque in editione Longini Oxonienſi 1717. 8.

Sappho fuit Poëtria Lesbia, Sapphicique (quale eſt hæc ode) carminis inventrix: cujus tamen nullum ferme poëma extat, ſi excipias hanc oden, unamque aliam, quæ apud *Dionyſium* Halicarn. περὶ συνθέσεως &c. legitur. Titulus hujus odes apud *Urſinum* in fragmentis Sapphus eſt: πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην; & recte quidem; *Plutarchus* enim, (ut prætercam teſtimonia *Tatiani*, *Maximi Tyrii*, *Suidæ*, & *Philoſtrati* in vita Apollonii Tyan. quæ edidit *Urſinus*) in Ἐρωτικῷ habet hæc verba: ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι &c. Adde quod Strabo & Athenæus nos docent, nomen huic mulieri fuiſſe *Doricam*, eamque à *Charaxo* Sapphûs fratre amatam fuiſſe. Puta igitur, Lector, hanc Doricam, amicam infamem Sapphûs, familiariter Charaxum ſermone hoſpitioque excepiſſe; imo in amatoris loco habuiſſe. Intervenit derepente Sappho, vidit, vehementer commota eſt; & in hac ode conatur ea omnia, quæ tunc animo furens paſſa eſt, exprimere. Hoc eſt, ut opinor, Odes argumentum: Ille igitur, cui hæc nota ſunt, parum probabit *Boilavii*, qui hanc Oden ſermone gallico donavit, ſequentes verſus:

- - *dans les doux transports, ou s'egare*
mon ame
Et - - *je tombe en de douces langueurs.*

vox enim *doux* longe aliter ſonat, quam furentis animi *Sapphus* æſtus requirit. Apud *Catullum* extat hujus odes (non verſio ut vulgo putant, ſed) Imitatio: multa enim mutavit, ut ea ipſi ſuæque Lesbiæ convenirent, nec eam totam in animo habuit latine exprimere: unde eos cenſeo Criticos erraſſe, qui vellent hanc Oden ad Catullianæ imitationis fidem emendare. Nec ſolum *Catullus* eam imitatus eſt, ſed & *Lucretius* lib. III. v. 153. huc reſpiciens ait:

Verum ubi vehementi magis eſt commota metu
mens,
Conſentire animam totam per membra videmus:
Sudores itaque & pallorem exiſtere toto
Corpore, & infringi linguam vocemque aboriri,
Caligare oculos, ſonere aures, ſuccidere artus:
Denique concidere ex animi terrore videmus
Sæpe homines. ——————

Liceat tandem mihi hic ſubjungere ea, quæ *Virgilius* in Æn. IV. v. 68. de Didonis furioſo amore protulerit; cum vix minus, quam Sappho, ille ibi ſuam deſcriptionem ſublimem effecerit, præcipuas circumſtantias eligendo & in unum conſociando:

Uritur infelix Dido, totaque vagatur
Urbe furens: ——————
Nunc eadem labente die convivia quærit,
Iliacosque iterum demens audire labores
Expoſcit, pendetque iterum narrantis ab ore.
Poſt ubi digreſſi, lumenque obſcura viciſſim
Luna premit, ſuadentque cadentia ſidera
ſomnos,
Sola domo mæret vacua, ſtratisque relictis
Incubat, illum abſens abſentem auditque vi-
detque:
Aut gremio Aſcanium, genitoris imagine capta,
Detinet, infandum ſi fallere poſſit amorem:
Non cœptæ aſſurgunt turres, non arma juventus
Tuta

Tuta parant, pendent opera interrupta, minaque
Murorum ingentes, æquataque machina cœlo.
Pearce in not. ad Longin.

Extat hæc Ode apud Dionyſium *Longinum* ἐν τῷ περὶ ὕψȣς λόγȣ Sect. X. quam à *Catullo* pæne ad verbum converſam multi jam admonuerunt. *Urſinus*, qui Catulli metaphraſin & loca *Dionyſii* atque *Plutarchi* ἐν τῷ Δημητρίȣ βίῳ affert, quorum verba poſt hanc Oden Lectoris oculis ſubjicere lubet.

(4) In initio ſtatim reſcripſimus φαίνεταί Fοι κῆνος, quemadmodum citatur ille locus ab *Apollonio* Alexandrino in Grammatica (MS.) nam Fοι Æoles dicebant pro μοι, & iidem ὀνὴρ vel ὠνὴρ pro ἀνήρ. *Voſſ.*

Quod *Voſſius* hic Fοι pro μοι è vetere Grammatico contra libros MSS. omnes reſtituit, non tam improbo, quam non & paulo poſt factum miror, ubi τό μοι ταὶν legitur. Nam tum & hic τό Fοι ταὶν reponendum fuerat. Κῆνος æolicum eſt, uti doricum τῆνος. *Priſcianus* lib. I. Ει Diphthongo nunc non utimur, ſed loco ejus in græcis nominibus e vel i productas ponimus. Et in priore ſequimur Æoles. Illi enim τῷ Δημοσθένη dicunt pro Δημοσθένει & ἦπον pro εἶπον. *Terentianus Maurus*:

Inde vertunt hanc in η ſæpe diphthongum Graji,
Quando quos ἱππεῖς ſolebant, aut ἀχαρνεῖς dicere,
Levigant, ἱππῆςque potius aut ἀχάρνης nominant.

vid. & Schol. *Heſiodi* p. 147. Autorem *Etymolog.* in παρειά, ἄη, ἀηδών &c. & *Stobæum* in dictis philoſophorum pythagoricorum, unde innumera peti poterunt exempla. *Tollius*.

Φαίνεταί Fοι legerat olim græcus Grammaticus *Hephæſtion*, (leg. *Apollonius*) quem & *Voſſius* ſecutus eſt; unde patet multa à Librariis innovata in dialectis. *Baxter*.

In editione principe manca eſt hæc ode & luxata, incipiens ab hiſce verbis: κεῖνος ἴσος θεοῖσιν, prout edidimus, occurrit in edit. *Veneta* aliiſque. Verum Æolum more Fοι κῆνος pro μοι κεῖνος ex *Apollonio Alexandrino* in Grammatica reſcripſit *Voſſius* ad Catullum p. 113. Contra μοι faciunt omnes MSS. κῆνος vero habet MS. *Ambroſ.* Hudſonus.

Contra omnium MSS. fidem φαίνεταί Fοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν emendavit *Voſſius*, *Apollonii* Grammatici auctoritate fretus, qui tamen potuit falli. Pro F æolico enim, quod ad Athenæum *Caſaubonus* & *Salmaſius* in Epiſtolis ſatis docuerunt, Æoles, inprimiſque Lacones, Cretenſes & Pamphilii etiam ſcribebant B. Jam notum eſt in vulgus, B & M in MSS. vix à ſe poſſe ſecundum librariorum ſcripturam diſtingui. Potuit ergo eſſe, ut BOI vel FOI in MSS. legerit *Apollonius*, quum MOI legendum eſſet. At vero talem errorem tanto tribuamus Grammatico? Immo vero homo fuit, idemque Apollonius, qui etiam articulum vocavit τὸ ὦ, quod vocativis præponere ſolemus caſibus, quum ſit adverbium. Deinde neque rationem video, quare Æolibus in unica hac voce M in F ſit commutatum. Si qua tamen eſt, cur non etiam audet in accuſandi caſu Fε pro με ſcribere Voſſius? Porro confuſio inde extaret. Nam pro ὗ & οἷ, quomodo aliter, quam Fȣ̃ & Fοῖ Æoles ſcripſiſſe credamus? Νέστορα δὲ Fȣ̃ παιδός citat neſcio quo è Poëta *Priſcianus* lib. I. qui late de æolico digammate agens, hujus rei non meminit. Cyprii, ut Heſychius ait, γίο pro ȣ̃ ſcribunt. Sed mendum eſt in *Heſychio*. Fοῖ enim ſcribendum eſſe, alia ibidem vitioſa, qualia γοῖνος, γίσχυς & ſimilia, quæ in Fοῖνος & Fίσχυς mutanda ſunt, ſatis comprobant. At, inquiunt, etiam vocum initio tamen præfigebatur tertia olim litera, ut γέντο & γδȣ̃πος apud *Euſtathium* ad Odyſſ. M. p. 1722. & apud eundem ad Odyſſ. X. p. 1926. ed. Rom. γεῖνος pro ῥινὸς evincunt. Verum ut illi non demonſtrare poſſunt, quod æolica omnino dialectus intelligenda ſit, quum Homeri interpres ita dici κατά τινα γλῶτταν vel κατὰ τὴν τῶν Ηπειρωτῶν διάλεκτον dicat: ita eodem modo legendum eſſe apud *Heſychium* jam ante monuit, ne quid diſſimulem, Angelus *Caninius*. Sane quidem fatendum eſt, librariorum vitia, ut *Caſaubonus* olim jam obſervavit, hodieque in *Pindaro*, *Theocrito* aliiſque minus vulgo nota dialecto uſis ſcriptoribus reperiri. Nihilominus idem non auſus fuit in *Pindaro* Olymp. I. v. 132. Τά κέ τις ἀνώνυμον γῆρας κ. τ. λ. quum tamen ita laudarent *Pindari* locum Grammatici, pro vulgato, τί κέ τις, reſcribere. Opponunt denuo, eſſe tamen hoc αἰολικώτατον. Finge ita rem ſe habere, quod nunquam tamen concedo: Cur vero nec *Voſſius*, nec *Tollius*, ſcribunt etiam ἰσδάνη pro ἱζάνει, uti ὕσδων pro ὄζων alibi legitur; quum ἱζάνει non ſatis ſit æolicum, neque αἰολικώτατον ſit,

Ἔμμεν ὠνὴρ, (6) ὅϛις ἐναντίον τοι (7)
ἰζάνει, (8) καὶ πλασίον ἁδὺ φωνεύ-
σας (9) ὑπακύει.

Καὶ

ſit, ſpiritum denſum ſub emendatione hujus carminis aliquando retinere, aliquando vero rejicere? Denique ratio nulla eſt, cur libris MSS. omnibus diutius reſiſtamus, niſi quod *Apollonius* locum hunc non aliter citaverit in Grammatica ſua. Grammatica illa nondum edita extat in Bibliotheca Galliarum Regia, evolvitque eam etiam Ez. Spanhemius, ut ſuſpicamur ex Obſervat. in *Callimach.* pag. 723. Operæ nunc pretium eſſet ipſam ad manus eſſe. Sed dicam jam, donec eam nanciſcamur, quod ſentio. Aut fallitur Apollonius, ſi FOI pro MOI dici à Sapphone aſſeverat, aut putavit pro OI accipiendam eſſe dictionem, ut ſenſus ſit: *Merito ille ſibi in cælum videtur abire, qui tibi præſenti adeſt, ut ego.* Hanc interim lectionem, etſi fortaſſe ferri poſſet, refutavit *Catullus*, quando interpretatur: *Ille MI par eſſe Deo videtur.* Κῆνος in MS. Ambr. recte ſe habet: κατὰ μὲν τὴν διάλεκτον. *Schurzfleiſch.*

Poſt tot viros doctiſſimos hanc Oden velle emendare, vereor, ne mihi non concedatur: ſed vetuſtiſſimi MSti Pariſ. aliorumque MStorum veſtigia ſecutus multa hic emendanda cenſeo: nam pro vulgato κεῖνος MSti Par. & Ambr. habent κῆνος, quam lectionem etiam *Voſſius* protulit ex *Apollonio* Alexandrino in Grammatica; notavit item *Joh. Grammaticus* in ſuo de dialectis tractatu, κῆνος æolice dici pro ἐκεῖνος, fortaſſe tamen legendum eſt: τῆνος pro ἐκεῖνος, quæ vox æolice ſcribentibus uſitatior eſt. *Pearce in emend. ad Longin.*

In Excerptis *Apollonii* Dyſcoli Spanhemianis legitur Sect. περὶ τῆς ἐκεῖνος. Αἰολεῖς κῆνος. Φαίνεταί μοι (non Foι) κῆνος ἴσος θεοῖς ἔμμεν ὠνήρ. Σαπφώ. Sed in Sect. περὶ τῆς ἐμοὶ, σοὶ, οἷ. Αἰολεῖς σὺν τῷ F Φαίνεταί Foι κῆνος, Σαπφὼ &c.

(5) Sic & Polyxena apud *Euripidem* in Hecuba v. 354.

Δέσποινα δ' ἡ δύϛηνος ἰδαίαισιν ἦν
Γυναιξὶ, παρθένοισί τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
Ἴση θεοῖσι πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον.

Domina vero infelix Trojanis eram
Mulieres virginesque inter conſpicua,
Similis deabus, præter mori ſolum.

Felices autem veteres non Diis tantum pares, ſed & ipſos Deos prædicabant. Electra apud *Sophoclem* v. 150.

Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν.

Niobe, te vero egomet exiſtimo Deam;
i. e. feliciſſimam te prædico.

Et adoleſcens amator apud *Plautum* in Curculione Act. I. Sc. 3. v. 11. cum amicam videret: *Sum Deus*; ſubjiciente facete ſervo: *Imo homo haud magni pretii.* Quod autem noſtra ait: ἴσος θεοῖσιν, latine cum *Plauto* verteris: *Dis æquiperabilis.* Ibidem enim mox ſequitur: *Quid vidiſti, aut quid videbis Dis magis æquiperabile?* Tollius.

Extat Epigramma in *Antholog.* lib. VII. n. 136.

Εὐδαίμων, ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος, ὅϛις ἀκούει·
Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ συνών·

Felix qui te videt: ter felix, qui te audit:
Semideus, qui oſculatur: immortalis, qui congreditur. Longapetræus.

(6) Apud *Longinum* à patre meo olim emendatum legitur ἔμμεν' ἢ μὴν. *Portus.*

V. C. ὠνὴρ, æolice pro ὁ ἀνήρ. Mutare enim ſolebant vocales, præſertim α in ω. *Pindarus* apud *Stobæum* Serm. XI. p. 136. ed. Genev. A. 1609.

Ἀρχὰ [Ἀρχὰς] μεγάλας ἀρετᾶς ὤνασσ' [pro ἄνασσ'] ἀλάθεια.

Principia magnæ virtutis promovet veritas.

Alcæus apud Heraclidem Ponticum in Allegoriis Homeri

Vir eſſe, qui adverſus te
Sedet, & propiùs dulce proſantem
Te auſcultat.

Et

Homeri p. 413. Opuſculorum Galei, ubi alia extat lectio:

Τὸ δ' ἔυἶε κῦμα τῶ πρότερ' ἀνέμω ςίχει.

Quando hic fluctus priore vento procedit; uti eo loco legendum monuit Douza. Sed quid hic faciet ὤνὴρ, inquiet aliquis, cum *Sappho* certe vir non fuerit? Sed quod non fuit, induit. Unde & *maſcula* dicta *Horatio* & *Auſonio* meo. Neque tamen illud ἦ μὴν plane rejectitium puto. Ἦμεν æolice id eſt ἔιναι ſcriptum fuit: pro quo alii ἔμμεν ſubſtituerunt. *Diotogenes* Pythagoricus apud *Stobæum* Serm. 46. de regno p. 330. ed. Genev. A. 1609. ςρατηγὸν τ' ἀγαθὸν ἦμεν, *bonum Imperatorem eſſe*, pro ἔιναι & ita paſſim *Theages* apud *Stobæum* Serm. I. de virtute pag. 8. ſqq. Alias perquam ingrata ſit auribus illa repetitio: Ἔμμεν ἦ μὴν, nec eſt ut delicatiſſimam puellam ita ſcripſiſſe ſuſpicemur. Et tum Ἦ μὰν vel Ἆ μὰν legendum foret, uti Æoles loqui ſolitos vel ex *Pindaro* conſtat. *Tollius.*

Voſſius legit probabili ratione ἔμμεν ὠνήρ. *Baxter.*

Ita primus quod ſciam, edidit Voſſius, ὠνὴρ æolicum ponens pro ὁ ἀνήρ. ὤνηρ malit *Schurzfleiſchius*, quod æoliſmus tonum retrahat, denſoque ſpiritu careat. In *Cod. Vat.* Ἐμμένων ἥρως, in edit. *prima*: ἐμπρέπων ἥρως, in *edit. Ven.* ἐμμὲν ἦ μὴν, quo modo *Portus* & *Faber*. Ἐμμὲν ἀνὴρ *Stephanus* cum aliis, (leg. potius: *Urſinus*, *Stephanus*, *Portus*, *Faber* aliique: Ἔμμεν' ἀνήρ,) in MS. *Ambroſ.* Ἐμμένων ἥρως τις. *Hudſon.*

In MS. *Ambroſ.* confuſæ inter ſe ſunt dictiones. Ezech. *Spanhemius* ad Callimach. p. 592. è veteri Codice *Voſſii* emendationeque ejuſdem: Ἔμμεν ὠνὴρ ὅςις, reſcripſit. Æoliſmus, qui tonum retrahit, denſoque ſpiritu caret, ὤνηρ potius requirit. *Schurzfleiſch.*

Manutius: Ἔμμεν' ἦ μὴν ὅς τις, ſed cum editio *prima* habet ἐμπρέπων ἥρως, ὅς &c. & cum *Vatic.* duo habent Ἐμμένον ἥρως τις, cumque MSti *Pariſ.* & *Ambr.* & *El.* habent Ἐμμένων ἥρως τις, legendum omnino cenſeo cum Cl. Voſſio: Ἔμμεν' ὠνὴρ ὅςις. Vox ὠνὴρ æolice dicitur pro ὁ ἀνὴρ, ut *Corinthus* in tractatu ſuo de dialectis notavit ὦλλος legi pro ὁ ἄλλος & in *Theocrito* Ὤδωνις legitur pro ὁ Ἄδωνις & *Herodotus* lib. I. c. 162. dicit: ὗτος ὠνήρ. *Pearce.*

(7) Alii legunt: ἐναντίος τοι. *Urſin.*

Voſſius repoſuit ἰναντίος τοι, ſed nil opus. *Baxter.*

Sappho alibi ad formoſum: Στᾶθι κἄνθα φίλος &c. v. num. XXXVIII. Ut paſceret ſcilicet oculos ſuos amore dulci ebrios, quam voluptatem nemo Lucretio meo mollius expreſſit, ubi de Marte ad Venerem reſpectante ait lib. I. v. 36.

Atque ita ſuſpirans tereti cervice repoſta
Paſcit amore avidos inhians in te, Dea, viſus.

Achilles Tatius lib. I. p. 35. Οὐκ οἶδας, οἷόν ἐςιν ἐρωμένη καὶ βλεπομένη, μείζονα τῶν ἔργων ἔχει τὴν ἡδονὴν &c. *An neſcis majorem in exoptata virgine contemplanda voluptatem eſſe, quam in contrectanda.* vid. *Caſaub.* ad Athen. p. 864. & lib. VII. *Antholog.* Græc. Latini *aſtare contra* dixerunt. *Plautus* in Perſa Act. II. Sc. 2. v. 26. *Quid agis? fœminam ſceleſtam te aſtans contra contueor.* Tollius.

Ἐναντίος τοι *Manutius* aliique; ἰναντίος σοι *edit. pr.* ἰναντίον τοι *Urſinus*, *Stephanus*, *Portus* aliique. *Hudſon.*

(8) Ἰσδάνη quam ἰζάνει malit *Schurzfleiſch* utpote αἰολικώτερων. *Hudſon.*

(9) Variant libri veteres; pro ἀδυφώνε σεῦ enim, ἀδυφωνέσας in aliquibus codicibus ſcriptum eſt. *Urſin.*

Lego

Καὶ γελῶτας (10) ἱμερόεν (11) τό μοι τὰν (12)

Καρ-

Lego cum veteri Codice αἰδυφωνεύσαις, more Æolum, qui α in αι mutabant, ut καλαὶ pro καλά. Sic *Alcæus* apud *Hephæſtionem* p. 35, 2.

> Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ Ἀιγιόχω φασὶ τετυγμέναις.
>
> *Nymphas, quas ex Jove Ægiocho ferunt genitas.*

ubi Janus *Douza* fruſtra fuit, cum τὰς τετυγμένας legeret, ut in margine ſui codicis teſtatum voluit. Idem *Alcæus* apud *Athen.* X. p. 430. D.

> Καδδ᾽ ἄνειξε κυλίχναις μεγάλαις, ἄιτ᾽ ἴσαι ποικίλαι.
>
> *Diſtribue pocula majora, quæ ſunt variata.*

Ita namque illic legendum arbitror. *Priſcianus* lib. 1. *Æ ponitur pro a, ut* Æſculapius pro Ἀσκληπιός: *in quo Æoles ſequimur.* Illi enim νύμφαις pro νύμφας, & φαισὶν pro φασὶν dicunt. Sic & ἄιτις pro ἅτις dorice vel ἥτις comm. Lacones dixiſſe ex *Ariſtophane* conſtat. Alii nonnulli legunt: αἰδυφώνυ σεῦ ὑπακύει. *Tollius.*

Pro φωνήσας & ſequenti γελώσας nos repoſuimus poſcente dialecto φωνοίσας & γελοίσας, etſi magis æolicum ſit φωνεοίσας & γελαοίσας: raro enim hæc dialectus utitur contractis. In cauſa erat metrum. *Voſſius* de ſuo fecit γελάϊς in infinitivo. *Baxter.*

Ἀδυφώνυ σεῦ *Manutius* edidit. MS. *Ambroſ.* corrupte: Ἀδυφων. σαῖς. *Stephanus*: Ἀδυφωνήσας. Niſi αἰδυφωνεύσαις *Tollii* recta eſt lectio, poſſit fortaſſe non incommode etiam legi: Ἀδυφώνω σεῦς. Σεῦς αἰολικῶς pro σῆς, quomodo dixerunt pro σῦ Dores. Auctor eſt *Priſcianus*, qui lib. XIII. ita pergit: *Apud Græcos* ἐμῦ & ἐμῦς *dorice*, σῦ & σῦς, ῦ & ῦς *dici ſolet.* Schurzfleiſch.

Sic vulgo. Ἀδυφωνήσας in *edit. prim.* αἰδὺ φωνήσας *Stephanus*, *Portus* & *Commelinus*. Ἀδυφώνυ σεῦ *Venet.* & *Urſin.* αἰδυφωνεύσαις Æolum more malit *Tollius*; αἰδὺ φωνείσας *Boivinius*, aut potius, (cum αἰδύφων σαις habeat MS.) αἰδὺ φωνᾶσαι σ᾽ dulce loqui te inprimis cum γελάϊς quoque, quod ſequitur, infinito modo ponatur. *Hudſon.*

Edit. *prim.* & MSti *Vatic.* duo habent αἰδὺ φωνήσας & φωνήσας æolice dicitur pro φωνήσης. *Manutiana* lectio αἰδυφώνυ σεῦ non placet, quia adjectivum αἰδυφώνυ & participium γελώσας non bene copulantur. Interim MSti *Pariſ.* & *Ambr.* habent αδυφων σαις, quod Cl. *Boivinius* vertere jubet in αἰδὺ φωνᾶσαι σ᾽: ſi hæc conjectura recipiatur, legendum eſt paulo infra γελαῖς pro γελᾶν. *Pearce.*

(OI) *Dulce ridentem* reddit *Horatius* Carm. I. od. 22. v. 23. aliquot libri habent καὶ γελᾶς δὴ, ſed non placet. *Urſin.*

Vulgo legitur: καὶ γελώσας ἱμερόεν, ſed ſecuti lectionem libri ſcripti Dion. *Longini*, qui adſervatur in Bibliotheca Regia Lutetiæ, fecimus καὶ γελάϊς ἱμερόεν. Γελάϊς Æoles dicebant pro γελᾷν, ut πεινάϊς pro πεινᾷν, πλατάϊς pro πλατᾶν, χρυσόϊς pro χρυσοῦν, uti colligere eſt ex auctore *Etymologici*, *Heſychio* & iis, qui de dialectis ſcripſere. *Voſſ.*

Magnum patronum ſuique vindicem vulgata lectio habet, *Catullum* ſcilicet, qui γελώσας, ſeu potius γελώσαις æolice legiſſe videtur, dum vertit: *Spectat & audit dulce ridentem.* Quis igitur affirmare jam auſit, veriorem veteris eſſe libri lectionem, γελάϊς pro γελαῖς, ut illic male ſcriptum? Æoles enim per diæreſin αι in αϊ diſtrahebant, ut πάϊς pro παῖς, κόϊλον pro κοῖλον, βοάϊς pro βοαῖς. Quodſi vero antiqui Codicis ſcriptura retinenda eſt, diſtingue hoc verbum à priore ſententia, & explica: *Et ſuave rides.* Eſt enim ſecunda præſentis indicativi pro γελᾷς &c. Nam quid riſus ille, qualis hic laudatur, auditum ita juvet, non video, ut ea ſe voluptate *Sappho* velut extra ſe raptam dicat. At vultus ille puellæ blandum καὶ ἐπαγωγὸν ridentis mirum quantum poteſt. Et norunt illi, qui Venerem φιλομειδῆ benignam experti. Ignaros & ἀμυήτης *Lucianus* in dialogo meretr. inſtruet; aut hoc aliquanto caſtior *Muſæus* v. 65. Ἐις δέ τις inquiens, Ἥρως

ὀφθαλ-

Et ridentem amabiliter, quod mihi

Cor

Ὀφθαλμός γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Unus vero oculus Herûs ſi riſerit, centum amœnitatibus floruit. Unde apud *Ariſtænetum* lib. I. epiſt. 1. p. 6. in delicatiſſima illa formoſulæ Laidos deſcriptione hæc etiam duo conjunguntur, vox ſvaviſſima & riſus venuſtus. Ἡνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαὶ, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ σειρῆνες. ὅσον ἡ γλῶττα στωμύληθρον. τῶν χαρίτων πάντων ἡ Λαῒς τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. *At quum loquitur, quanta, o Dii, ſermonis ejus dulcedines; quam facunda lingua, gratiarum omnium zonam præcincta Lais dulciſſime pellacem riſum fundit.* Nec minima hinc querelarum deſumta eſt materies amatori, cujus amica mortua, apud Alciphronem lib. I. epiſt. 38. p. 178. Ἡ δὲ, inquit, οὐκ ἔτι με φαιδροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα. *At illa non amplius me hilaribus ſuis oculis aſpiciet, ſubridens.* Sed & γέλως ipſe riſus modeſtus diverſusque à καγχασμῷ, qui Latinis *cachinnus* & κιχλισμῷ, qui petulans & meretricius, acceditque ad μειδίαμα, quæ vultus tantum ad riſum remiſſio eſt, unde Veneri cognomen, de quo plura *Clemens* Alexandr. lib. II. Pædagog. cap. V. *Voſſii* ſententiam amplecterer, ſi præcedens ἀδυφωνεύσαις etiam infinitivus eſſet. Meam tuentur illi delicatuli, qui apud *Athenæum* lib. XV. p. 685. exſtant verſus:

Ὦ μαλάχας μὲν ἐσορῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,
Καὶ μελιλώτινον λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεσηρώς &c.

Age tu, qui malvam intueris, hyacinthum ſpiras,
Melilotum loqueris, roſas diſtractis labris rides &c.

ubi item dulcis vox & ſvavis riſus eodem modo conjunguntur, ſed non ut hic auditu percipiuntur ſed viſu: unde ῥόδα additum, qui flos colore oculos plurimum delectat. *Tollius.*

Vulgata lectio eſt à *Manutio* profecta, cum qua faciunt *Edit.* fere omnes præter *primam*, quæ habet γελᾷς δή. *Voſſius* repoſuit γελάϊς ex *Cod.* MS. quod Æolibus familiare ſit αἰς pro ᾶν ponere, ut ſe collegiſſe dicit ex *auctore Etymologici*, *Heſychio* & iis, qui de dialectis ſcripſerunt. Verum Catullum (ut ait *Tollius*) patronum habet vulgata lectio; dum enim vertit *dulce ridentem* γελώσας ſeu potius γελώσαις æolice legiſſe videtur. Si qua autem fides Codici MS. veriſimilius eſt, ut γελάϊς poneretur pro γελαῖς id eſt γελᾷς, ac deinde verteretur *& ſuave rides.* Hudſon.

MS. *Ambroſ.* καὶ γελᾷς legit. *Voſſius* mavult καὶ γελάϊς, ſatis quidem æolice, ſed ſyntaxis non concordat: niſi & hic fortaſſe nobis ſyntaxin aliquam æolicam fingamus. Dicam ergo, quod res eſt, legendum videlicet eſſe: Καγγελάϊς ἱμερόεν ut καγγόνυ pro κατὰ γόνυ Poëtæ dixerunt. Aliter nec Catullum legiſſe verſio ejus ſatis probat. *Schurzfleiſch.*

Manutius: καὶ γελώσας ſed MSti *Par.* & *Vat.* duo habent γελαῖς, quod Voſſius putat ſolvi debere in γελάϊς. Tamen multum dubito, an metrum hîc ſe ſatis tueatur; nullibi enim, opinor, α ante vocalem ſequentem longa eſt. *Edit. prima* habet καὶ γελᾷς δή, quæ lectio ad veritatem nos poteſt ducere; legendum enim cenſeo, καὶ γελαῖς δή: & vox γελαῖς eſt vel præſens indicativi (reddique poteſt, *& rides ſane,* poſito puncto poſt verbum ὑπακούει) à γέλαιμι, quod teſtatur *Euſtath.* in Homer. ed. Rom. p. 613. l. 21. Æolibus, Lesbiis præſertim, in uſu fuiſſe pro γελάω: vel eſt modus infinitivus & copulatur per καὶ voci præcedenti φωνᾶσαι, quam legendam cenſet *Boivinus*; nam γελαῖς pro γελᾷς antiquo more, τῶ ι (non infra ſcripto, ſed poſt α in verbum inſerto) ponitur æolice pro γελᾷν: ſic idem *Euſtathius* p. 1756. l. 10. monet æolice dici φιλεὶς & νοεὶς pro φιλῶν & νοῶν: ſic ν in aliis vocibus iidem vertunt in σ, ut legitur μεὶς, ἤκομες, αἰὲς, pro μὴν, ἤκομεν, αἰὲν: imo notant *Corinthus*, Jo. *Grammaticus*, & Jac. *Zwingerus*, ſi qua his de Dialectis ſcribentibus fides eſt, inveniri apud Æoles γελαῖς. πεινᾷς, φρονεῖς pro γελᾷν, πεινᾷν, φρονεῖν. *Pearce.*

(11) ἱμερόεν cum accentu leni æolice legitur in MS. *Boivin.*

(12) VV. CC. μὴ ἐμὰν pro μῆμαν contracte,

Καρδίαν (13) ἐν ϛήθεσιν ἐπlόασεν (14)
Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον (15) ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς

Οὐδὲν

cte, ut puto, pro μὲ ἰμάν. Æoles enim ἰμὲ & μὲ pro ἐμοί & μοὶ dicebant. Pro quo Attici & Dores ἔμεγε. *Tollius.*

Repoſui Fοι pro μοι ut ſuperius, atque etiam inferius ἀχοαί Fοι pro ἀχεαὶ μοι. Exſcriptores vitabant dialectos. *Baxter.*

Hoc modo in omnibus *editionibus* excepta *prima*, quæ habet τό μοι καρδίαν ἐν ϛήθεσιν ἐπτεπτόασεν. In *vett. Codd.* (ut *Tollii* verbis utar) μὴ ἰμὰν pro μ' ἡμὰν. Æoles enim μὲ pro μοὶ dicebant. *Hudſon.*

MS. *Ambroſ.* τό μοι ἰμὰν legit. Recte *Tollius* μήμαν emendavit, non item recte Atticos ἔμεγε affirmat uſurpare. Priſcianus lib. XII. *de figura pronominum: Et hoc quoque ſciendum*, inquit, *quod ad Græcorum imitationem id facimus, ut inveniantur quidam caſus admittentes compoſitionem vel adjectionem, alii vero abnegent. Solent enim apud illos Attici ἔγωγε & ἔμοιγε per duos Caſus, id eſt, nominativum & dativum dicere, quæ παραγωγὴ per alios caſus non invenitur.* Quid ergo? ſciendum eſt Atticos non ἔμεγε ſed ἐμέ γε duabus vocibus dixiſſe, ut patet è *Sophocl.* Electr. v. 149. Sed hæc mittamus. *Schurzfleiſch.*

Legendum credo τό μοι ἰμάν, ut μοι ἰ una ſit ſyllaba per συνίζησιν, niſi quis maluerit τό μοι 'μὰν, quod idem eſt. *Boivin.*

MSti *Pariſ.* & *Vat.* duo habent τὸ μὴ ἰμὰν, quod Tollius contrahit in μήμαν: Interim MS. *Ambroſ.* legit τό μοι ἰμὰν & edit. *Robert.* habet μοι, quamvis illic deſit ἰμὰν, unde non diſplicet illa Cl. *Boivini* lectio τό μοι 'μὰν. *Pearce.*

(13) *Longinus* explicat ψυχήν. Ita *Anacreon* od. 7. v. 7. καρδίαν pro ψυχῇ poſuit. *Plato* in Convivio p. 1204. A. Operum ed. Franc. 1602. Τὴν καρδίαν, ἢ ψυχήν, ἢ ὅτι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ λόγων. *Sive cor, ſive animum, ſive quomodocunque id appellandum ſit, ſaucius cupiditate in philoſophia ſermonum.* Anna Fabri.

(14) V. C. ἐπλύασεν more Æolico, quo ο in υ mutatur. Sic apud noſtram ὕσδων pro ὄζων, apud *Hermogenem* de formis orat. lib. II. p. 400. ed. Genev. 1614. 8. ubi ita legit Janus *Douza*:

Ἀμφ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων
Μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
Κῶμα καταῤῥεῖ.

Aqua frigida murmur edit circumcirca ramos pomorum, concuſſis autem foliis omnis ornatus defluit. *Proclus* in Chreſtomathia apud Photium, ubi de Hymenæo agit Cod. CCXXXIX. pag. 524. med. ed. *Hæſchel.* Ἐγὼ δὲ οἶμαι, inquit, βίου τινὸς εὐτυχοῦς προανακφώνησιν ὑπάρχειν, καὶ συνεύχεσθαι τοῖς συνοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλοστοργίας, αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτῳ, οἷον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους, ἀεὶ ὁμόσε μένοντας. *Ego vero felicis vitæ acclamationem eſſe puto, præſentibusque fidam matrimonii ſocietatem cum mutuo amore comprecari. Æolica dialecto votum innectendo, quaſi ὑμεναίειν & ὁμονοεῖν, id eſt, una habitare & eadem ſentire eos concorditer viventes optarent.* Ubi ὑμεναίειν τὸ ὁμοῦ ναίειν ſignificat. Vide Etymologicum in voce ὑμέναιος; quod & in voce γυνὴ reſpici poterit. Item *Euſtathium* in Homer. Ιλ. α. pag. 27. edit. Rom. *Quintilianum* lib. I. Inſtit. *Priſcianum* lib. I. p. 553. *Schol.* Heſiodi p. 147. Exemplorum vero apud *Pindarum*, *Theocritum*, *Alcæum* ceteroſque, quorum apud *Stobæum* fragmenta extant, ὅσα κόνις. *Tollius.*

(15) In veteri codice Vaticano vidi olim βρογχέως pro βραχέως notatum, quæ lectio non omnino rejicienda. *Plutarchus* ad hunc locum reſpexit in Ἐρωτικῷ, (cujus verba huic Odæ ſubjungentur.) *Urſin.*

Apud Longinum à patre meo olim emendatum legitur ὡς ἴδον σ' ὡς βρόγχον. Eſt autem ἔλλειψις. Subaudiendum enim ἐμοὶ ἐπίεσας ἢ ἔσφιγξας. Ut te vidi, ut mihi guttur, fauceſque preſſiſti, ſtrinxiſti. Cum quadam autem admiratione hæc ſunt proferenda. Sequitur ratio: Nulla enim vox amplius hinc prodit, adeo mihi fauces ſtrinxiſti, adeo omnem vocis emittendæ facultatem

Cor in pectoribus obſtupefecit;
Ut enim vidi te, in fauces mihi vocis

Nihil

tem eripuiſti & vel ipſam reſpirationem præcluſiſti. Hæc autem omnia ut plurimum illis accidunt, qui alicujus amore capti detinentur. Sed pulcherrimum horum carminum artificium apud Longinum lege. *Portus.*

In his verſibus error eſt, quem nec M. Antonius *Muretus*, nec Joſ. *Scaliger*, nec *Stephanus*, nec *Commelinus* animadverterunt. - - -

Vulgo editus eſt locus:

- - - - - - τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν ϛήθεσιν ἐπτόασεν,
Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.

quorum verborum nulla alia eſſe poſſit ſententia, quam quæ in hac latina verſione à me expreſſa eſt: *Quod mihi cor in præcordiis perculit, ubi te vidi, guttur. mihi enim nil vocis amplius venit.* Vides quam ridicula ea ſint. ——— Emendandum eſt tam amabile carmen, legendumque addita vocula, quæ in omnibus editionibus deſideratur, & mutata interpunctione:

- - - - - - τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν ϛήθεσιν ἐπτόασεν,
Ὡς ἴδον σ', ΩΣ βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.

Primum enim ita legendum ſuadet ratio, imo cogit; dein *Longini* præſtantiſſimi Scriptoris auctoritas, apud quem ita legitur, ut reſtituo; Tum vero hoc quoque, quod à nemine intelligi poſſit is locus, ſi ita legatur, ut vulgo editus eſt, quamvis ſic docti omnes & noſtra & patrum memoria legerint legantque. Sic autem latine converti decet: ὐδὲν ἔτι αὐδᾶς ἥκει μοι ὡς βρόγχον. *Nihil mihi vocis in fauces ſeu guttur venit.* Neque quiſquam, niſi in his literis male firmus, à me poſtulaverit, ut exempla afferam, quibus probetur, ὡς ſignificare εἰς & πρός. Id ſi quis exiget, ei bis mille (πόῤῥω τῆς ὑπερβολῆς loquor) afferri poſſint; nam ita omnes Scriptores Attici loqui amant. *Faber* Epiſtol. P. I. ep. 49. p. 161. ſqq.

Idem liber MS. Longini habet: ὡς γὰρ εἴδω σε. βροχέας με φώνας ὐδὲν ἔθ' ἥκει, quod omnino rectum eſt. Æoles pro βραχὺς dicebant βροχύς. Βροχέας itaque pro βραχείας. *Heſychius* βροχέως interpretatur σαφῶς, συντόμως. Male vulgo βρυχέως. *Voſſius.*

Pindarus apud *Athenæum* lib. XIII. p. 564. D. & pag. 601. D. Τὰς δὲ Θεοξένυ ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος, ἢ σιδάρυ, κεχάλκευται μέλαιναν ψυχάν. *Qui micantes oculorum Theoxeni radios & ſcintillantes cernit, nec amore & cupiditate undabundus fluctuat, atra illius anima ex ferro & adamante fabricata eſt.* Parthenis apud *Ariſtænetum* lib. II. epiſt. 5. Θεωρῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδῦμαι. Φοβῦμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνευσιῶ. *Ubi formoſum meum video, pudore ſuffundor, quatior timore, ſuſpiro gaudio.* Jan. *Donza* legit: Ὡς ἴδον γάρ σε βραχέως ἐμ' αὐδᾶς. Malim ego partim ex antiquo codice, partim ex conjectura: Ὡς γὰρ εἴδω σε, βρόχε' ὡς με φώνας ὐδεν ἔτ' εἴκει. Si quis vero τὸ αὐδᾶς (vel αὔδας, retracto in priorem ſyllabam accentu, quemadmodum Æoles ſolebant) magis probet, me non nolente legat: ὡς ἐμ' αὔδας &c. vel etiam, ὥς με αὔδας. Τὸ βρόχε' pro βρόχεο ponitur partim ionice partim æolice; communiter βρόγχυ pro ἐκ βρόγχυ è gutture. Non enim ad fauces, ſed è faucibus vox venit: ſiquidem βρόγχος ἐνεῤῥίζωται ἐν μέσῳ τῷ πνεύμονι. *Faux radices agit in medio pulmone*, ut eſt apud *Pollucem* lib. II. Sect. 205. vel ut *Cicero* lib. II. de Nat. Deor. c. 59. *A pulmonibus artèria usque ad os intimum pertinet: per quam vox principium à mente ducens percipitur, & funditur. Deinde in ore ſita eſt lingua, finita dentibus. Ea vocem immoderate effuſam fingit & terminat.* Ἐκ βρόγχυ igitur vox venit, non ὡς βρόγχον, ut *Faber* aliique voluerunt. Hinc ſequitur: ἀλλὰ κάμμεν γλῶσσ' ἔαγε. *Sed lingua mihi torpet.* Quia ſcilicet ſpiritus nullus è pulmonibus per fauces in os veniebat. Notum illud Poëtæ: *Vox faucibus hæſit.* *Lactantius* de Opificio Dei c. 11. *Aperuit igitur viam voci divina ſolertia ex illa fiſtula ſpiritali, ut poſſet lingua miniſterio ſuo fungi, & vocis ipſius inoffen-*

D ſum

Οὐδὲν ἔθ' ἥκει. (16)

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ' (17) ἂν δὲ λεπτὸν (18)

Αὐτίκα

ſum tenorem pulſibus ſuis in verba concidere. Qui meatus, ſi aliquo modo interceptus eſt, mutum faciat neceſſe eſt. Poteſt tamen altera lectio hoc pacto defendi, quod mens obſtupefacta, unde vocis principium, omnem loquendi vim ac facultatem intercluderet, nullo in fauces immiſſo ſpiritu, qui per eas dilapſus ope linguæ vocem articulatam effingeret. Sed prior magis placet. Anonymus apud *Barthium* in Adverſ. XLIV. 17. *Spiritus vocem negat, & tertiatis diſſidet verbis hians.* Eſt autem æolica dialectus βρόχος pro βρόγχος, ut φάρυξ pro φάρυγξ, θώμιξ pro θώμιγξ, unde latinum tomex; καχάζω pro καγχάζω, unde latinum cachinnus; φόρμυξ pro φόρμυγξ, φίγα pro σφίγγα apud *Heſychium* &c. Præterea apud *Pindarum* vocalis ante duas conſonantes ſæpe corripitur: ita ut βρύγχε' hic legi poſſet æolice pro βρόγχεο ſeu βρόγχου, nam in eodem Heſychio βρύγχος, βρόχος, pro βρόγχος legas, ο æolice in υ mutato. Fortean aliquis & βρυχέως hic ſcriptum contendat, quia apud *Heſychium* βρυχέως, σκαφῶς συντόμως. Αἰολεῖς. legitur, ubi Salmaſius βρυχέως reponendum cenſet. Verum Æoles ου diphthongum ſæpius corripiebant, ut mox videbimus: quod doctiſſimum *Schmidium* pag. 335. Pyth. in voce οἰκυρίαν feſellit. *Tollius.*

Non reperitur hic ἔλλειψις quam ſtatuit *Portus.* Conſtructio recte ſe habet, & particula γὰρ tantum eſt transpoſita. *Simul enim te vidi, ſimul nihil vocis pervenit ad fauces meas.* Anna Fabri.

Voſſius univerſum hunc verſum ita intervertit: ὡς γὰρ εἴδω σε βροχέας με φώνας οὐδὲν ἔθ' ἥκει, neſcius τὸ βρόγχον modo figurate dici pro ἐς βρόγχον, quo pacto & *Theocritus* de Apro Idyll. XXX. in mortuum Adonidem v. 43. καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε pro ἐς ὕλαν. Quid opus nos admonere etiam pro σὲ legendum eſſe τε æolica dialecto. *Baxter.*

Editio Ven. habet: ὡς ἴδεν σ' ὡς βρόγχον, quam ſequuntur *Portus* & *Faber.* ὡς ἴδον σε, βρόγχον ἐμοὶ &c. legunt alii, nullo plane ſenſu.

Melius *Fabri* Filia: ὡς ἴδον σε, βρόγχον ἐμοὶ &c. In *Cod. Vat.* ὡς γὰρ σ' ἴδω, βροχέως με φωνᾶς. Οὐδὲν ἔτ' εἴκει. In Edit. *prima*: ὡς γὰρ ἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς. Οὐδὲν ἔθ' ἥκει. Sic autem *Voſſius* è *Codice Gallico*: ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέας με φώνας Οὐδὲν ἔθ' ἥκει. exiſtimans βροχέας æolice poni pro βραχείας. *Jan. Douza* & *Urſinus* legunt: ὡς ἴδον γὰρ σε, βραχέως ἐμ' αὐδᾶς. Sed malit *Tollius* partim ex *Cod. Vet.* partim ex conjectura: ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς Οὐδὲν ἔτ' εἴκει. Edidit autem: ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέας με φώνας Οὐδὲν ἔθ' ἥκει. Demum Cl. *Barneſius*, ad Tollii plane mentem, aliquanto tamen felicius: ὡς γὰρ εἶδόν σε, βροχέθεν με φωνᾶς Οὐδὲν ἔτ' ἦλθε. *Hudſon.*

In MS. *Ambr.* eſt: ὡς γὰρ σ' εἴδω, βροχέως με φώνας οὐδὲν ἔτ' εἴκει. Ut Tan. *Faber* in Epiſtolis ſe emendaſſe hunc locum gloriatur, ita expreſſe legitur in *Mannetis* editione. *Catulli* interpretatio ſuadet, ut legamus: ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέας με φώνας Οὐδὲν ἔτ' εἴκει. *Schurzfleiſch.*

Voſſius βροχέας MS. βροχέως. Si recte dicitur æolice βροχέας pro βραχείας, dici quoque poterit ſenſu non minus eleganti βροχέως pro βραχέως. *Boivin.*

Ὡς γὰρ ἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς eſt lectio *Editionis primæ*, nec aliter MSti *Pariſ. El.* & *Vat.* duo, niſi quod pro ἴδω σε habent hi MSti σ' ἴδω, habet etiam MS. Ambr. ὡς γὰρ σ' εἴδω βροχέως με φωνᾶς, unde legendum cenſeo: ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς: vox βροχέως æolice dicitur pro βραχέως, ut θροσέως pro θρασέως notante *Jo. Grammatico*: & ϛροτὸς pro ϛρατὸς profert Jac. *Zwingerus*, occurritque apud *Theocrit.* τετόρων pro τεσσάρων, & *Schol.* in Nicandr. dicit: ἀγμὸς ὄγμος μεταθέσει τοῦ α εἰς ο αἰολικῶς, καὶ ὑπερθέσει τοῦ τόνου. Nec quenquam moveat, quod dicitur εἴκει με pro εἴκει ἐς ἐμὲ, dicit enim *Sophocles*: ἦλθες τάφον pro εἰς τάφον, & Poëtæ frequenter præpoſitiones omittunt; præterea per vocem βροχέως intelligo idem, quod ſigni-

Nihil amplius venit.

Imo quidem lingua fracta eſt, & per tenuem

Proti-

ſignificant voces ἐν βραχεῖ *repente:* nec *Manutii* lectio, nec conjectura *Tollii* mihi placet, quia βρόχος vel βρόγχος locum hic habere non poteſt, ſi cum MStis mox legamus κἀν μὲν γλῶσσα ἔαγε, quæ verba ſatis nos docent, vocem *Sapphus* per guttur ejus veniſſe, ſed in lingva fractam eſſe; porro *Plutarchus* videtur innuere vocem φωνᾶς in hac Ode olim extitiſſe, quum in vita *Demetrii* enumerat inter ea, quæ *Sappho* acciderant: τὴν φωνὴν ἴσχεσθαι. *Pearce.*

(16) Non amabant Æoles aſpiratas voces; ideoque quantum fieri poterat mutabant ſpiritum aſperum in lenem, ut ἕρκος in ἔρκος, ὑμεῖς in ὔμμες, ὅτι in ὄττι, ὅμοιος in ὔμοιος &c. vid. *Euſtath.* in Homer. Ιλ. ά. pag. 27. edit. Rom. & *Apollon.* Alexandr. lib. I. Syntaxeos. Sic & η in ει mutare illis ſolemne fuit, notantibus *Schol.* Lycophronis pag. 69. Autore *Etymolog.* in πλειάρειν & ὑπέκυκλα, *Priſciano* lib. I. extremo &c. rectius igitur in V. C. εἴκει pro ἤκει legitur. *Tollius.*

Voſſius οὐδὲν ἔθ᾽ ἤκει. MS. οὐδὲν ἔτ᾽ εἴκει. Æoles mutant ſpiritum aſperum in lenem, εἴκει eſt pro ἵκει quod olim in uſu fuit. *Borvin.*

MSti *Ambr. Pariſ.* & duo *Vat.* εἴκει æolice pro ἤκει vel pro verbo antiquo ἵκει. *Pearce.*

(17) Hujus loci meminit Plutarchus in eo libello quem inſcripſit: Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ᾽ ἀρετῇ, (cujus verba odæ huic ſubjicientur.) *Urſin.*

Quod in ſcriptis libris eſt: Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα σέσιγε λεπτὸν δ᾽ αὐτίκα & hoc quoque rectum. Σέσιγε non eſt à σιγᾷν, ſed à σίζω, cujus præteritum medium σέσιγα, quod ex *Euſtathio* & autore *Etymologici* conſtat. *Voſſius.*

Καμμὲν pro κατὰ μὲν. Sed in Excerptis invenio, γλῶσσα᾽ μου καλασέσιγε. Quare prima fronte & verior lectio fuerit, κάμμευ pro καλά μευ. Quomodo & in *Plutarchi* quibusdam legitur editionibus, in ſyntagmate de profectu in virtute ſentiendo. Verum nihil affirmo. Τὸ καλὰ vero ad ἔαγε referendum eſt; à quo per tmeſin divulſum fuit. Sic καμμονίη Æolibus victoria pro καλαμονίη apud *Plutarch.* de aud. Poët. T. II. Opp. pag. 22. C. καβϐὰς pro καλαβὰς, apud Pindarum Nem. VI. v. 87. Κακκεφαλὴν pro κατὰ κεφαλὴν apud Homerum Ιλ. ύ. v. 387. & 475. & mox apud noſtram: κάδδε pro καλὰ δέ. ἀλλὰ μὴ κατὶὸν πλοῦτον pro καλὰ τὸν πλοῦτον apud *Diotogenem* in *Stobæo* Serm. XLVI. de Regno p. 330. & ſexcenta id genus alia apud *Heſychium.* Tollius.

Iſta ex Voſſii ingenio ſic concepta ſunt: Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα σέσιγε λεπτόν. Verum parum advertit vir doctus *Plutarchum* in libello, quem inſcripſerat: πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ᾽ ἀρετῇ, hunc locum his verbis adducere:

> Κατὰ μὲν γλῶσσαν γε - - - λεπτόν.
> Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

Quæ quidem, ut ut exſcribentium inſcitia corrupta, vulgatam lectionem Voſſiana emendatione ſaniorem oſtendunt. *Baxter.*

Hunc verſiculum non agnoſcit *Edit. prima*; in *Veneta* aliiſque nonnullis eo modo legitur, quo edidimus: Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ᾽ ἔαγ᾽ ἂν δὲ λεπτὸν, niſi quod ἐν δὲ in *Veneta*, in altera ἂν δὲ occurrat. Verum ut καμμὲν accipiatur pro κατὰ μὲν, & κατὰ jungatur cum ἔαγε, faciatque κατέαγε præteritum medium Ionicum pro κατῆγε à verbo κατάγνυμι, nos monuit *Fabri* Filia doctiſſima. A vulgata lectione parum admodum diſcrepat illa *Codicis Vatic.* Ἀλλὰ κἀν μὲ [vel μὲν] γλῶσσαν ἔαγε λεπτὸν δ᾽. Sed *Voſſius* è ſuo Codice habet: Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα σέσιγε, λεπτὸν δ᾽ illud σέσιγε deducens à σίζω autoritate *Heſychii* & auctoris *Etymologici*, quibus non adeo fidit *Barneſius*, dum ſcribit: Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα πέπηγε λεπτὸν δ᾽. *Hudſon.*

Voſſii lectio non eſt contemnenda, meliusque *Catulli* verſioni reſpondet: Sed *Plutarchi* auctoritas

Αὐτίκα (19) χρῷ πῦρ (20) ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάπεσσιν (21) δ' οὐδὲν ὄρημι, (22) βομβεῦ- (23)

σιν

ritas non erat negligenda. Vid. Gvilh. *Canteri* Nov. Lect. lib. V. c. 27. Lingvæ torporem φωνῆς ἐπίσχεσιν vocat in Demetrio idem *Plutarchus*. Idem in Ἐρωτικῷ· Ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα. Mallem in *Plutarcho* legere, τήν τε φωνὴν ἐπισχέσθαι. In eo *Voſſium* non ſequor, quod τὴν ΔΕ apoſtrophatam fini adjunxerit lineæ, quæ erat à principio apponenda; Sic enim vides factum apud *Pindarum* paſſim, & apud *Sophoclem* quoque Οἰδίπ. ἐπὶ Κολων. v. 18. Erratum idem habetur in Odario *Anacreontis*, quod extat apud *Dionem Chryſoſtomum* Orat. II. pag. 31. plane inemendatum, quodque, ut legendum iſtud cenſemus, cum interpretatione noſtra apponemus:

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης ἔρως,
Καὶ νύμφαι κυανώπιδες,
Πορφυρέη δ' Ἀφροδίτη
Συμπαίζυσ' ἐπισυρέφον-
Θ' ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων.

* * *

Γουνοῦμαί σε. Σὺ δ' εὐμενὴς
Ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης
Δ' εὐχωλῆς ἐπακύειν,
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενοῦ
Σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρω-
Τ' ὀτρύνειν ὦ δέχεσθαι.

O Rex, quem bovis eſt amor,
Quicum Naiades improba,
Et tota aurea Cypris,
Quamvis edita conglobes
Altorum juga montium,
Nunquam ludere ceſſant.
Adoro. Huc ades, o, mihi
Lætus, aureque non gravi
Supplicis bibe vota,
Cleubulo bene conſulens,
Sibi dum male conſulit,
Ne me ſpernat amantem.

Verſus ſunt Glyconiei, quorum tres ſtropham conſtituunt, ut adeo poſt quintum: Τὴν δ' αἰχλὺν νεφελάων vel ſimile quid excidiſſe arbitrer. Per δαμάλης ἔρωτα non intellige cum Feder. *Morello* & Lilio Gregorio *Gyraldo amorem omnibus dominantem*, ſed potius Europam in bovem à Jove commutatam, cujus amor eum exediſſe à græcis Poëtis dicitur. Πορφυρέη triſyllabum & ὀρέων disſyllabum per συνίζησιν ſunt. Reliqua fere per ſe ſunt clara. Cauſas enim correctionum noſtrarum, ſi quis contulerit cum Morelliana editione hoſce verſus, facile poterit comminiſci, qui ſenſum habet communem, ὅπερ δὲ δὴ σπάνιόν ἐςι. *Schurzfleiſch.*

Voſſius: Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα σέσιγε. MS. Ἀλλὰ κὰν μὲν γλῶσσα ἔαγε. Nihil mutandum eſt, quam κὰν μὲν, quia verba γλῶσσα ἔαγε omnino ſignificant: *Lingva fracta eſt*, eaque cum metro conveniunt. Pro ἀλλὰ κὰν μὲν forte legendum eſt ἀλλ' ἀκὰν μὲν, *ſed tacite quidem*; non ἀλλὰ καμμὲν pro ἀλλὰ κατὰ μὲν. *Boivin.*

Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ' ἐν δὲ λεπτὸν &c. ita *Mannεius*, & videtur vox ἔαγ' ab ipſo poni pro ἐάγη & ἐν æolice pro εἰς; ſed multum aliter ſe habent MSti. MS. enim *Pariſ.* habet ἀλλὰ κὰν μὲν γλῶσσα ἔαγε, λεπτὸν δ' (non σέσιγε, ut falſo teſtatur *Voſſius*) & MSti duo *Vaticani* habent: ἀλλὰ κὰν μὲν γλῶσσαν ἔαγε, λεπτὸν δ': ex quibus MStis legendum cenſerem: ἀλλὰ κὰν (pro καὶ ἐν) μὲν γλῶσσα ἔαγε, λεπτὸν δ' &c. ſi ſatis conſtaret vocem ἔαγε poſſe uſurpari pro *ſe fregit*, & vocalem α in eadem voce poſſe produci poëtica licentia: neutra quidem res exemplis apud Poëtas, opinor, caret: certe in Sect. III. *Longini* perf. κέκραγα primam vocalem α longam habet: Νῦν δ' ὃ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος: & ultimam vocalem in voce γλῶσσα corripi poſſe ante ſequentem vocalem nos docet illud Homeri in Ιλ. α'. v. 16. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. *Pearce.*

(18) Ἂν δὲ λεπτὸν ita citat Plutarchus. Λέπτον vero ſcripſit Æolia puella more gentis accentu retracto in priorem, de quo conſule *Apollonium* Alex. lib. II. & lib. IV. Syntax. *Priſcian.* lib. XIV. & *Euſtathium* in Homer. Ιλ. ά. p. 75. ed.

Digitized by Google

Protinus cutem ignis demanavit;
Oculisque nihil video; bombitantque

Mihi

ed. Rom. Ἂν pro ἀνὰ poſitum per apocopen æolicam, ut apud *Alcæum* in *Heraclidis* Pontici Allegor. Hom. p. 413. Opuſcul. Galei:

- - - ἄμμες δ' ἂν τὸ μέοσον
Ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ.

Nos vero per medios fluctus cum navi nigra jactamur. Alii legunt ἐν æolice pro εἰς. *Tollius.*

(19) Edit. *prima* habet: κ' αὐτίκα &c. quoad reliqua in hoc verſu conſentiunt omnes. *Hudſon.*

(20) Per vocem πῦρ intelligendus eſt is ignis, qui colorem rubeum in iis, qui re aliqua afficiuntur, efficit; eam enim per ἐρύθημα πυρῶδες explicat *Plutarchus* in Demetrio Poliorc. ubi Antiochum dicit omnia amoris ſigna habuiſſe, quæ in ſua Ode Sappho notârat: eodem modo per vocem χρῷ Sappho videtur ſignificare cutem totius corporis: huic etiam ſenſui conveniunt *Plutarchi* in Ἐρωτικῷ verba, hujus Odes virtutes enumerantia: φλέγεσθαι τὸ σῶμα, & Catulliana imitatio: *Tenuis ſub artus flamma demanat.* Pearce.

(21) Recte idem liber MS. ὀππάτεσσι δ' ὐδὲν ὄρημι. Sed nec contemnenda eſt altera lectio ὄρηπι in eodem libro. Sæpe enim apud Æoles μ in π tranſit, ſæpe quoque apud eos conſonæ geminantur. *Voſſius.*

Præſtat, quod in V. C. legitur ὀππάτεσσι, in quo conſvetudo loquendi æolica obſervata, ut mox etiam in ὄρηπι pro ὄρημι. Sic & ἄλιππα pro ἄλειμμα iidem Æoles dicebant, ut eſt apud Autorem *Etymologici* in ἄλιππα. *Tollius.*

Sentio legendum eſſe cum Voſſio ὀππάτεσσιν pro ὀμμάτεσσι quod æolicum non eſt. *Baxter.*

Ὀμμάτεσσιν habent *Manutius*, *Urſinus*, *Portus*, *Stephanus*, *Faber* aliique. In edit. *prima* Ὀμμάτεσσιν ὐδὲν ὁρῶμι. E Codice gallico (cui conſentit Vat.) ὀππάτεσσιν legit *Voſſius*, & mox ὄρημι (ut in eodem Codice) non plane rejiciendum eſſe cenſet; quod apud Æoles μ in π ſæpe tranſeat. *Hudſon.*

In MS. *Ambroſ.* legitur recte: Ὀππάτεσσι. *Schurzfleiſch.*

Ὀππάτεσσιν habent MSti *Pariſ.* & *Vatic.* duo & *El.* & *Ambr.* quod Æolum magis proprium eſt, quam Manutiana lectio ὀμμάτεσσιν. *Pearce.*

(22) *Plutarchus* in Demetrii Poliorc. vita hæc Sapphus reſpiciens ὄψεων ὑποδείξεις vocat, cum potius illic ὄψεων ὑπολείψεις vel ὑποδύσεις legendum eſſe quivis facile videat. *Archilochus* apud *Stobæum* Serm. LXII. de vituperio Veneris pag. 399.

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίαν
ἐλυσθεὶς
Πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε,
Κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας.

Tantus enim amoris ardor ſub corde volutus
Multam caliginem oculis offudit
Suffuratus è pectore teneram mentem.
Tollius.

(23) Βομβεῦσ' ἐν δ' ἀκοαί μοι, in aliis βομβεῦσιν δ' ἀκοαί. *Urſin.*

Βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι. Apud *Longinum* ſic: Βομβεῦσ' ἐν δ' ἀκοαί μοι utraque lectio bona. Quare nihil mutandum. *Portus.*

Βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι. habent *Stephanus*, *Portus*, *Faber* atque etiam *Voſſius*, niſi quod Fοι pro μοι habeat; κ' ἀπιπομβεῦσιν δ' ἀκουαὶ ἐκ δὲ μευ in Edit. *prima*. Επιρομβεῦσι δ' ἀκουαὶ ἐν δέ με in uno *Cod. Vatic.* Ἐπιρομβεῦσι δ' ἄκυε ἐκαδεμ' in altero; Βομβεῦσ' ἐν δ' ἀκοαί μοι *Ven.* Hudſon.

ὐδὲν ὄρημι βομβεῦ-σιν δ' ἀκοαί Fοι *Voſſius.* ὐδὲν ὀρῆ μὴ ἐπιρομβεῖσι δ' ἄκυε MS. Credo legendum eſſe: ὐδὲν ὄρημ' ἐπιρρομ-βεῦσι δ' ἀκουαί. Ῥόμβος vocabatur inſtrumentum æneum,

quo

σιν δ' ἀκοαί (24) μοι.

καδδ' (25) ἴδρως ψυχρὸς χέεται, (26) τρόμ☉ δὲ
Πᾶσαν ἄγρει (27) χλωροτέρη δὲ ποίας (28)

Εμμὶ,

quo uſi ſunt incantatores & Cybeles Sacerdotes:

Ῥέμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.

Rhombo tympanoque Phryges placant Rheam; ait *Apollonius Rhodius* Argonaut. I. v. 1139. *Theocritus* etiam in Idyll. II. Pharmaceutria v. 30. hujus inſtrumenti meminit: χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβ☉ ὁ χάλκε☉, *neque volvitur hic aeneus orbis*; & v. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχ☉ ἄχει, *vas aeneum quam primum pulſa.* Ex hac voce ῥόμβ☉ formatum eſt verbum ἐπιῤῥομβεῖν, quod ſignificat *reſonare*, *ſonum rhombi edere.* Hoc verbum in Lexicis non reperitur, uti multa alia. *Boivin.*

Ὄρημι βομβεῦσ-- ιν δ' ἀκοαί μοι, ita *Mannitius*; ſed edit. *prima* habet ὁρῶμι κ' ἀπιβομβεῦσιν δ' ἀκκαί, & MS. *Vat.* 2. habet ὄρημι ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἀκκαὶ, *Vat.* vero 3. & MS. *Pariſ.* ὁρῆ μὴ ἐπιρρομβεῦσι δ' ἄκκε. unde conjectura legendum cenſeo: ὄρημ' ἐπιῤῥομβεῦσι δ' ἄκκε. Vox ἄκκε videtur æolice dici pro ἀκκαὶ, ut *Simonides* apud *Clement.* Alex. Strom. IV. p. 211. l. 48. ed. Heidelb. dicit æolice νέειν pro ναίειν & apud eundem Strom. I. pag. 304. A. ed. Pariſ. dicit *Democritus*: γέας pro γαίας, unde γεάοχ☉ pro γαιάοχ☉ legitur apud *Pindarum* Olymp. Od. 13. v. 114. Porro ἐπιῤῥομβεῦσι dicitur æolice pro ἐπιῤῥομβοῦσι, ut θορυβεῦσι occurrit apud *Theocrit.* Idyll. 21. v. 5. pro θορυβοῦσι. *Pearce.*

(24) V. C. ἀκκὲ pro ἀκκαὶ. Corripiebantur enim diphthongi ab Æolibus. Sic θυγάτηρ pro θυγάτηρ dicebant, ut eſt apud *Priſcianum* p. 554. Ὀυδυσσεὺς pro Ὀδυσσεὺς apud *Fabium* lib. I. cap. 4. Plura ex Pindaro exempla Schmidius notavit. Με pro μοι ſcriptum puto partim è veſtigiis corruptæ lectionis, quæ id ipſum verbo ὄρημι priore verſu male inſeruerat, partim ex æolica loquendi conſvetudine, de qua ſupra. Sic noſtra alibi: Αἰδώς κέν σε οὐκ εἶχεν ὄππατα pro σοί. v. num. XVI. Alii legunt teſte *Douza*, βομβεῦσ' ἐν δ' ἀκοαί μοι. *Tollius.*

Ἀκουὲ agnoſcit MS. *Ambr.* deleta ultima voce. Ego aliquando putabam ἀκουαί poſſe recte legi vel potius ἀκουά Fι. *Schurzfleiſch.*

Ἀκκαὶ eſt idem, quod ἀκοαί. Ἀκκὴ pro ἀκοὴ ſæpius apud *Homerum* extſtat. *Boivin.*

(25) Similes ferme perturbationes exprimit Simætha apud *Theocrit.* Idyll. II. v. 103. & 106. ſeqq.

\- - - - - - ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα,
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόν☉ πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρὼς μὲν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα.
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.

\- - - - - - *at ego ut ipſum aſpexi*
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte vero
Mea, ſudor abunde deſluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem, quantum in ſomnis
Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut glacies riget.

Et *Lucretius* lib. VI. v. 1181. in diſſimili argumento:

Perturbata animi mens in mœrore metuque;
Triſte ſupercilium, furioſus vultus & acer:
Sollicitæ porro plenæque ſonoribus aures:
Creber ſpiritus aut ingens raroque coortus:
Sudoriſque madens per collum ſplendidus humor:

Tollius & Longapetræus.

(26) V. C.

Mihi aures.

Et gelidus ſudor defluit; Tremorque
Occupat totam, pallidiorque herba

Sum:

(26) V. C. ἰδρωῦ. Scripſit forte Sappho ἴδρων, more gentis, quæ iſtiusmodi in ως deſinentia nomina acutitona in recto caſu per ων efferebat, & in patrio per ῶνος. Hinc & *Salluſtius* in Hiſtor. Fragment. lib. II. apud Priſcianum lib. VI. & Servium: *Dædalum ex Sicilia profectum, quo Minonis iram atque opes fugeret*; pro *Minois*. Tollius.

Hic conveniunt *Editt.* niſi quod in *prima*: Ψυχρὸς ἱδρὼς ἐκχέεται, τρόμος δὲ πᾶσαν, quo fere modo in *Vat. Cod.* ἱδρὼς ψυχρὸς κακχέεται, τρόμος δὲ πᾶσαν. *Hudſon.*

Multum à *Manutii* lectione: καδδ᾽ ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται differt illa MStorum & editionis *primæ*: habent enim MSti *Pariſ.* & duo *Vat.* ἔκα δέ μ᾽ ἱδρὼς ψυχρὸς κακχέεται, niſi quod *Vat.* 2. legit: ἐκ δέ με &c. Editio vero *prima* habet: ἐκ δὲ μεῦ ψυχρὸς ἱδρὼς ἐκχέεται. Neutra lectio ſana eſt; at iſta vocalis ε in MStorum lectione ἔκα δε plane nata eſt ex ultima litera præcedentis vocis ἀκουέ. *Pearce.*

(27) V. C. τρόμος. Malim tamen τρέμος vel τρέμορ, ita enim ſcribebant Æoles, mutantes ο in ε, unde apud latinos, qui eos ſecuti ſunt, *Tenor* à τόνος comm. Æol. τένορ, *Genu* à γόνυ, *Pes* à ποῦς &c. Neque vero ignoro, eosdem ſæpe ο in ι vertiſſe: unde κίῤῥος *cirrus* pro κόῤῥος, æolice, comm. κόρσος, ἴμβρος *imber*, pro ὄμβρος. Sic & *Siſpitam* Junonem veteres latinos dixiſſe *Feſtus* tradit, pro *Soſpitam*. Iidem & σ in ρ mutabant, μάρτυρ dicentes pro vulgato μάρτυς, de quo plura *Euſtath.* in Homer. *Plato* Eretrienſes σκληρότηρ pro σκληρότης dixiſſe refert in Cratylo pag. 297. D. edit. Francof. 1602. Opp. *Tollius.*

Pro πᾶσαν αἱρεῖται in quibusdam libris notatum eſt πᾶσαν ἀγρεῖ. *Urſin.*

Æolicum eſt ἀγρεῖ pro αἱρεῖ. *Heſychius*: καταγρεῖ, καθαιρεῖ, καταλαμβάνει. Sed & ipſa *Sappho* apud *Apollonium* in Grammatica (MS.) ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει. *Voſſius.*

In Excerptis Apollonii Dyſcoli Spanhemianis Sect. περὶ τῆς σφὸς (f. σφὶν) legitur: Ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ. καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ᾽ Αἰολεῦσιν. Ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει. Σαπφώ. *Scriptura per* ψ *de multitudine poſita magis propria eſt, quam per* σφ. *&* *cum* α *dicitur apud Æoles: quando per totam noctem illos comprehendit.* Sappho.

V. C. ἀγρεῖ. Et ſic nonnulli teſte *Donza* ante *Voſſium* legerunt. Quod non improbo, puto nihilominus verius eſſe ἄῤῥει æolice pro αἱρεῖ. Æoles enim duplicabant conſonantes, ut è Lycophronis *Scholiaſte*, Auctore *Etymologici* & aliis liquet. Ideo in altero *Sapphus* odario ad Venerem legendum: θῦμος ἰμέῤῥει pro θυμὸς ἱμείρει. v. ſupra num. VI. not. 39. Sic iidem Æoles πέῤῥαμος dicebant pro πρίαμος, πέῤῥοχος pro ὑπείροχος, ut apud hanc noſtram: Πέῤῥοχος ὡς ὅτ᾽ ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν. v. num. XVII. Nec hi tantum, ſed & Dores idem factitarunt. Ita Seleucus ab Heraclienſi legato Hercules Κάῤῥων appellatus, id eſt, κρείων, ut eſt apud *Memnonem* in Bibliotheca *Photii* Cod. CCXXIV. p. 371, 30. ed. Hoeſch. & κάῤῥονες πολλῶν pro κρείττονες ſeu κρατίονες apud *Plutarchum* in Lycurgo Tom. I. Opp. p. 53. B. & κάῤῥον βέλτιον, item κάῤῥον φυτὸν ἢ καιρόν· κρεῖττον ἢ ἰσχυρὸν apud *Heſychium*. Ita enim illic pro καῤῥὸς legendum, ubi ſi καιρὸν bonum eſt, eadem eſt literarum mutatio, quæ in ἄῤῥει. Sic apud *Epicharmum* in nobili illa gnome: Ἀλλὰ σιγᾶν ἀγαθὸν, ὄκκα παρέοντι κάῤῥονες. *At tacere bonum; adſunt enim præſtantiores.* apud *Athen.* lib. VIII. p. 363. F. *Tollius.*

Ita recte *Voſſius* pro αἱρεῖ, neque enim hoc æolicam ſapit dialectum. *Baxter.*

Πᾶσαν αἱρεῖ fere in editionibus omnibus præter *primam*, quæ habet: Ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας ἔμμι quomodo & in *Codd. Vett.* Æolicum ἀγρεῖ pro αἱρεῖ probant *Voſſius* & *Barneſius.*

Verum

Digitized by Google

ἔμμὶ, πθνάκην δ᾽ ὀλίγω δέοισα (29)
Φαίνομαι ἄπνυς. (30)

Αλλὰ πᾶν τολματόν ἐπεὶ πένητα. (31)

Inter-

Verum ἄρρει pro αἰρεῖ malit *Tollius*, quod Æolum mos erat conſonantes duplicare. *Hudſon.*

In MS. *Ambr.* recte legitur: πᾶσαν ἄγρει χλωροτέρα. *Schurzfleiſch.*

Πᾶσαν ἀγρεῖ habent editio *prima* & MS. *Ambroſ. Par. El.* & *Vat.* duo. Ἀγρεῖ dicitur æolice pro αἱρεῖ, ſic *Heſychius* dicit καταγρεῖ, καθαιρεῖ. *Pearce.*

(28) Πύας in V. C. pro πόϜας i. e. πόας. *Voſſius.*

Malui cum ſcripto codice legere πύας pro πόας, niſi quis malit πόϜας, ut πῦρ τε δάϜιον apud *Priſcianum* lib. I. Solebant enim Æoles digamma ſuum F ſive V latinum inſerere inter duas vocales, quod ſyllabas pro ſcriptorum lubitu & produceret & corriperet. Vide & *Etymologicon* in ἀγανός. Alias ποίας pro πόας doricum & æolicum eſt, ut ex *Pindaro* liquet aliisque. *Tollius.*

Nihil neceſſe hic legi πύας à *Voſſio*, cum poſſit tam æolice quam ionice dici ποίας. *Baxter.*

Χλωροτέρη δὲ πύας *Voſſ.* Χλωροτέρα δὲ ποίας MS. *Boivin.*

Χλωροτέρα habent MSti *Pariſ.* & *Ambroſ.* & editio *prima.* Vox χλωρὸς ſignificat *ita viridis, ut in pallorem vergat*; vel ſimpliciter etiam *pallidus*, referens colorem herbarum foliorumque flacceſcentium & areſcentium; arentes enim herbæ virorem illum priſtinum paulatim amittunt, & pallorem induunt. *Steph.* Theſ. in voce χλωρός. *Pearce.*

(29) In libro MSto ſic concipitur: τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω 'πιδεῦσα, id eſt: τεθνάναι δ᾽ ὀλίγου ἐπιδέουσα. A τέθνακα, more Æolum, qui ſolent à præteritis ſeu activis ſeu mediis verba formare, fit τεθνάκω, ut à πεποίηκα πεποιήκω, à κέκραγα κεκράγω, ab ἐγρήγορα ἐγρηγορῶ & infinita ſimilia. Itaque τεθνάκην ſeu τεθνάκειν eſt τεθνάναι. *Voſſius.*

Differt multum vetuſti Codicis ſcriptura à vulgata lectione. In eo enim legas: τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω πιδεύσην. Τεθνάκην, vel, ut Æoles & Dores, τεθνάκεν, à τ θνάκω, quod à præterito medio derivatum, ut Æoles ſolebant. Sic & γεγάκεν à γεγάκω apud *Pindarum* Olymp. VI. v. 83. Φοίβου γὰρ αὐτὸν Φᾶ γεγάκεν πατρός. *Phœbo enim ipſum dicebat genitum eſſe patre.* Pro γεγαέναι, ad quem locum notæ conſuli poſſunt Benedicti. Pro ὀλίγου melius V. C. & æolικώτερον, ὀλίγω. Pro δέοισα V. C. πιδεύσην id eſt, ἐπιδεύουσα ἂν æolice. Sic ſupra citavimus πέρρυχος pro ὑπέρροχος deficiente priore vocabuli litera, ſicut & ὦρσεν pro ὥρμησεν extrita ſyllaba media iidem Æoles dixere. *Tollius.*

Recte *Voſſius* τεθνάκην repoſuit pro communi τεθνᾶναι, atque etiam ὀλίγω pro ὀλίγου quod & nos ſecuti ſumus. *Baxter.*

Τεθνᾶναι δ᾽ ὀλίγου δέοισα habent *Manutius, Portus, Faber* aliique, multum diſcrepat Scriptura *Vett. Codd.* τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω πιδεύην, & πιδεύκην & πιδεύσην. In editione *prima* τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω δέω, ἦν Φαίνομαι, verum in codice gallico (quem ſequitur *Voſſius*) τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω 'πιδεῦσα. *Hudſon.*

In MS. *Ambr.* recte legitur: τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω πιδεύσην, niſi ultimum tamen nimis durum, quemadmodum ſane mihi, videatur. *Schurzfleiſch.*

Τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω πιδεῦσα Φαίνομαι ἄλλα. *Voſſ.* τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω πιδεύσην Φαίνομαι. ἀλλὰ, MS. Ita eſt legendum, uti mihi quidem videtur, ſi modo addatur apoſtrophe poſt ὀλίγω. Senſus eſt: *à moriendo parum abfore videor*, ὀλίγω 'πιδεύσην pro ὀλίγου ἐπιδεύσειν vel ἐπιδεήσειν. *Boivin.*

MSti *Par.* & *Ambr.* habent: τεθνάκην δ᾽ ὀλί-

γω

Digitized by Google

Sum: à moriendo paululum abſens
Videor exanimis.

Sed quidvis audendum eſt, quia egentem.

Inter-

γυ̃ 'πιδεύσην, à quibus MSti *Vat.* duo & *El.* non aliter differunt, quam quod 'πιδεύκην aut πιδεύην exhibent; Editio prima habet ὀλίγω δέω, κη̃ν. Sed lectio τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσην mihi (uti Cl. *Boruino*) veriſſima videtur. Τεθνάκην æolice dicitur pro τεθνάναι & ὀλίγω 'πιδεύσην pro ὀλίγου ἐπιδεύσειν vel ἐπιδεήσειν. *Pearce.*

(30) Ἄλλα æolicum eſt pro ἀλάλη, id eſt, muta, mortua, & ſimiliter ἄλλος eſt ἄλαλος ut teſtantur Grammatici veteres, qui de dialectis ſcripſere. *Voſſius.*

Quod hic ἄλλα pro ἄλαλος æol. Voſſius mavult, in eo fruſtra eſt. Nam præterquam quod hoc cum ſequentibus cohæreat, jam ante ſibi lingvam obmutuiſſe Sappho dixit. Quare illud ἄπνυς multo hic aptius eſt & convenientius. *Tollius.*

Quid opus fuerat *Voſſium* immutaſſe τὸ δέομαι in πιδεύσα, atque ἄπνυς in ἄλλα, niſi quod forſan iſta repererit apud Technicos atque Gloſſographos? Importune, ne dicam inepte, infercit multa Vir haud indoctus, ut fere reliqui Critici δοξοκοπίᾳ corrupti. *Baxter.*

Φαίνομαι ἄπνυς habent edit. *Ven.* aliæque fere omnes, excepta *prima*, in qua (pariter ac in Codd. MSS.) deeſt vox. Verum ἄλλα æolicum pro ἀλάλη *muta* amplectitur *Voſſius*, non diſſentiente *Barneſio*, contra quam *Tollius*, qui vulgatum ἄπνυς præfert. *Hudſon.*

Vox ἄπνους in MS. *Ambroſ.* deeſt. *Schurzfleiſch.*

Ἄπνυς *Plutarchus* in vita Demetrii Poliorc. explicat per τῆς ψυχῆς ἀπορία, quapropter hæc lectio vera eſt, & idcirco retinenda potius videtur, quam Voſſiana illa ἄλλα pro ἄλαλα muta. *Pearce* in notis, qui tamen in emendationibus ſcribit: Iſta vox ἄπνυς deeſt in omnibus MStis & in editione *prima*: à Manutii conjectura videtur profecta eſſe.

(31) In MS. *Ambroſ.* male habetur: ἐπὶ καὶ πένητα. Ceterum poſt hæc verba aut ſatis magna ῥῆσις Odæ iſtius excidit, aut more Longini conſveto τὸ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ὑπονοητέον. *Schurzfleiſch.*

Ultima verba hujus Odæ apud *Voſſium* ſunt: Φαίνομαι ἄλλα. MS. ant. poſt Φαίνομαι addit: ἀλλὰ πᾶν τόλματον ἐπεὶ καὶ πένητα οὐ θαυμάζοις: forte pro ὅτι θαυμάζοις, unde liquet, oden hanc non extare integram. *Tollius*, qui editionis ſuæ textui omnes fere emendationes Voſſii inſeruit, initium quintæ ſtrophes non, uti *Voſſius*, omiſit. Legit autem, ut verſus ſibi conſtet, ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα. Ita ponit bis vocem ΑΛΛΑ & tollit καὶ poſt ἐπεί. Verba οὐ θαυμάζοις non Sapphoni ſed Longino tribuit legitque θαυμάζεις pro θαυμάζοις, atque in notis permultas varias lectiones affert. Equidem puto rectiſſime agere illos, qui veſtigiis MSti vetuſti preſſe inſiſtunt, quia hoc eſt exemplar reliquorum omnium. Ceterum fatendum eſt, omnes illas lectiones varias haud multum immutare verborum ſenſum. *Boruin.*

Opinor Longinum non plus ex iſta Sapphûs ode citaſſe, quam quod jam habemus, reliqua enim Odes pars non (ut conjicere eſt) amplius illa, quæ amantibus accidunt, mala deſcripſit: videtur *Sappho* in ſequentibus velle ſe conſolari, aut potius fortem animum contra fœminæ illius amatæ injurias gerere. Imo dubito, an *Longinus* ſuo commentario inſeruerit illa: ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα, ſunt Sapphûs verba, ſed forte ab alia, quam *Longini*, manu huc profecta. *Pearce.*

Digitized by Google

Interpretatio metrica Catulli & H. Stephani.

(32) Ille mi par eſſe Deo videtur, (33)
Ille, ſi fas eſt, (34) ſuperare divos,
Qui ſedens adverſus identidem te
Spectat (35), & audit

Dulce ridentem; (36) miſero quod omnes
Eripit ſenſus mihi: nam ſimul te
Lesbia adſpexi, nihil eſt ſuper mi (37)
Quod loquar amens. (38)

Lingva ſed torpet, tenuis (39) ſub artus
Flamma dimanat, (40) ſonitu ſuopte (41)

Tinti-

(32) Elegantiſſimum carmen ad Lesbiam eſt, in qua *Sapphus* ſvaviſſimam Oden expreſſit Veronenſis Poëta, quæ comparare inviccem & contendere operæ pretium eſt. Nam & ſecundum verſum totum adjecit de ſuo, & in tertio detraxit ἀδὺ φωνέσας, cujus loco poſuit *ſpectat*, quod in græco non eſt. In nono autem ac ſequentibus ſententiæ ordinem invertit plane, ut non tam latinam eam reddere, quam certare cum illa voluiſſe videatur. *Douſa* F.

(33) Magnam gratiam Longino Rhetori debemus, qui Oden hanc Sapphus in ſcripta ſua transtulit, & majorem iis, qui hæc ipſa vulgarunt. Phaonem vero Lesbium, impenſe perditeque amatum, indicat etiam *Plautinum* illud in milite glor. IV. 6. v. 31.

Nam nulli mortali ſcio obtigiſſe hoc, niſi duobus,
Tibi & Phaoni Lesbio, tam miſere ut amarentur.

Loquitur autem *Euripides* eodem modo in Electra v. 67. quo Sappho:

Ἐγώ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον.

Ego te Diis æqualem amicum duco.
A. Statius.

(34) Si pote eſt. *Idem.*

(35) Θαμὰ ἐπισκοπεῖται. Sic *Plato* in Lyſide pag. 499. Opp. ed. Franc. περιστρεφόμενος ὁ Λύσις θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς, καὶ δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν προσελθεῖν. *Converſus Lyſis frequenter in nos oculos conjiciebat, utpote qui propius accedere cuperet.* Idem.

(36) *Catullus* Epigr. LXII. v. 214. *Dulce rideat ad patrem.* Et *Horatius* Carm. I. Od. 22. v. 23. ſqq. *Dulce ridentem Lalagen amabo, Dulce loquentem.* Et *Plato* in Epigrammatis de Laide Anthol. VI. 8. n. 1.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐρώντων
Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων.

Inſolenter ridens Græciam, amatorum
Multitudinem in veſtibulo Lais habens juvenum.

Quos verſus pene expreſſit *Propertius* II. el. 5. v. 1.

Non ita complebant Ephyreæ Laidos ædes,
Ad cujus jacuit Græcia tota fores. Idem.

(37) Eſt

Interpretatio gallica Boilavii Deſpræi. (45)

Heureux! qui près de toi, pour toi ſeule ſoupire;
Qui jouït du plaiſir de t'entendre parler:
Qui te voit quelquefois doucement lui ſourire.
Les Dieux dans ſon bonheur peuvent-ils l'égaler?

Je ſens de veine en veine une ſubtile flâme
Courir par tout mon corps, ſi-tôt que je te vois:
Et dans les doux transports où s'égare mon ame,
Je ne ſaurois trouver de langue, ni de voix.

Un

(37) Eſt in nonnullis *ſuprema* pro *ſuper mi*; & quia ſequens Adonius deſideratur, difficilis eſt conjectura. Credibile eſt, *vocis* partem reliqui fuiſſe. *Bion* quidem in Bucolicis Idyll. IV. v. 8. ſimile quiddam poſuit de Venere:

Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Καμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει.

Nam ſi hominem quempiam alium aut immortalem carmine celebro,
Ceſſat mea lingua, nec ut ante ſolebat canit.

Legendum forte in poſteriore verſu: κ' ἀμβλύνει, *hebeſcit.* Idem. vel etiam βαμβαίνει, *balbutit.*

(38) Secundæ ſtrophæ ultimus verſus deſideratur, is autem, qui vulgo legitur: *Quod loquar amens*; non *Catulli* eſt, ſed Ant. *Parthenii*, ideoque eum ſuſtulimus. Hoc enim perpetuo tenere decrevimus, ut ne quid alienum ſcientes veterum ſcriptis admiſceamus. Alioqui enim rejiciendus ille verſiculus non erat; cum ad ſententiam mirifice quadret. *Muretus.*

Hanc lacunam ingenioſe *Parthenius* explevérat addito verſiculo: *Quod loquar amens.* At in bonis autoribus aliquid ſimile præſtare flagitium potius eſt quam beneficium, ſiquidem vetuſta ſimulacra mutila magis placent, quam diverſi operis additione perfecta. *Vulpius.*

(39) Legendum *tennis*, non *tenues*; reſpondet enim illi græco: λεπτὸν πῦρ. *Douſa F.*

(40) Dimanare amoris flammam dixit μεταφορικῶς. oſtendit ita dictum *Plautus* in Moſtell. Act. I. Sc. 2. v. 62:

Continuo pro imbre amor advenit in cor meum
Is ubi (usque) in pectus permanavit, permadefecit
Cor meum. –

Et *Lucretius* lib. IV. v. 1053.

Hinc inlata prius [in editt. *illa primum*] *Veneris dulcedinis in cor*
Stillavit gutta & ſucceſſit frigida [in editt *fervida*] *cura,*
Manat amor tectus, ſi non ab amante recedas.

(Ultimus verſus in editionibus Lucretii non reperitur.) Amorem vero ipſum in cor deſcendentem

Tintinant (42) aures, gemina teguntur
Lumina nocte. (43)

Manat (44) & ſudor gelidus; tremorque
Occupat totam: velut herba pallent
Ora: ſpirandi neque compos, orco
Proxima credor.

Non tamen deſpero: etenim indigentem.

δίον

dentem ſignificavit *Alcmaon* (leg. *Alcman*) in illis verſibus, qui ſunt apud *Athen.* lib. XII. pag. 600. F.

Ἔρως μέ δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

Amor autem me voluntate Cypridis dulcis diſtillans cor exhilarat.

Archilochus ſimillime hoc ipſo in genere apud *Stobaeum* Serm. LXII. de vituperio Veneris p. 390. 21. vid. ſupra not. 23. Sic *Catullus* eripi ſibi ſenſus dixit. Et *Archilochus* apud Stobæum loc. cit.

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ ἄψυχος, χαλεπῇσι
Θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Miſer incumbo in amorem exanimis, gravibus
Doloribus transfixus oſſa, deorum voluntate.
A. Statius.

(41) Scio quidem recte dici: *ſonitu ſuopte* pro *ſonitu proprio*, quemadmodum apud *Ciceronem* & alios paſſim legas, *pondere ſuopte* & *natura ſuapte* &c. non tamen probo, ut hoc in loco *ſuopte* conſtruatur cum *ſonitu* & libentius amplector lectionem veterum librorum, in quibus ſcriptum invenio: *ſonitu ſuapte Tintinant aures.* Abſolute hic ponitur *ſuapte* pro *ſponte.* Sic quoque *Lucretius* lib. VI. v. 755.

Sed natura loci hoc opus efficit ipſa ſuapte.

Sed & apud Ciceronem & alios hoc vocabulum ſic poſitum obſervavimus, licet perperam mutatum ſit. Eſt autem *ſuapte* æque ac cætera pronomina, quibus *pte* accedit, contractum ex *ſua pote*, valetque idem, quod *ſponte*, quod & ipſum factum eſt ex *ſe pote*, interjecto *n*, ut ſolebant veteres. *Voſſius.*

(42) Vulg. *Tinniunt aures.* Recte liber ſcriptus: *Tintinant aures.* Afranius: *Oſtiarii impedimenta tintinare audio.* Nævius: *Tantum ubi molle crepitum faciunt, tintinabunt compedes.* Inde Tintinabulum. *Scaliger.*

(43) Deſunt reliqui verſus ab eodem converſi, quos ego craſſa Minerva mea ſic ſupplebam:

Sudor it late gelidus trementi
Artubus toti, violamque vincit
Inſidens pallor, moriens nec auras
Ducere poſſum.

Ovidius Amor. III. Eleg. XIV. v. 37. ſimillime:

Mens abit & morior. ———

Verba

Un nuage confus ſe répand ſur ma vuë.
Je n'entens plus: je tombe en de douces langueurs;
Et pâle, ſans haleine, interdite, éperduë,
Un friſſon me ſaiſit, je tremble, je me meurs.

Mais quand on n'a plus rien, il faut tout hazarder, &c.

Uti

Verba autem Catulli, quæ ſequuntur: *Otium, Catulle*, &c. ad ſuperiora illa non pertinent, ſuntque omnino ἀποσπασμάτιον Catullini poëmatis, quod perierit. Præterire hoc loco non poſſum *Macrobii* verba lib. II. Saturn. cap. 7. *Joculari*, inquit, *deinde ſuper cœnam exorta quæſtione, quodnam eſſet Moleſtum otium, aliud alio opinante, ille Podagrici pedes dixit.* Is vero eſt Publii jocus. *A. Statius.*

Tetraſtichum quartum charactere Catulliano ita ludibundi convertimus:

Frigidus ſudor fluit: horror artus
Pallidos herba magis it per omnes:
Et pats mortem videor morans in
Limine mortis.

Videtur autem huc reſpexiſſe *Valerius Æditnus* in Epigrammate, quod apud *Gellium* lib. XIX. cap. 9. legitur:

Dicere quum conor curam tibi, Pamphila, cordis:
Quid mi abs te quæram? verba labris abeunt.
Per pectus miſerum manat ſubito mihi ſudor,
Sic tacitus, ſubidus duplo ideo pereo.
Douſa F.

Verba: *Otium, Catulle*, &c. non ſatis cohærent cum præcedentibus, & cum plura hic habeat *Sappho*, ſenſui perquam idonea, non immerito aliquis ſuſpicetur excidiſſe hic nonnulla. Ego tamen libentius credo in medio conatu ſubſiſtere & abrumpere hic Catullum, velut indignantem, quod in tenui adeo labore, in vertendo nempe hoc Sapphus odario ſuo abutatur otio. Si totam abſolviſſet odam, intempeſtiva omnino fuiſſet hæc indignatio. Nunc autem elegantiſſima eſt, cum παρὰ προσδοκίαν fiat, ut ſolent ſæpe dithyrambici, quorum præcipuum artificium verſatur circa digreſſiones. *Voſſius.*

(44) Hoc tetraſtichum debemus Henr. *Stephano*, ultimum autem verſum Jac. *Tollio.*

(45) Metaphraſes gallicæ *Longapetrei* & *Gaconi* additæ ſunt editionibus Odarum Anacreontis, quas ſupra laudavi not. (2) Alia à Virgine quadam nobili Aquitaniæ compoſita extat in libro gallico, qui inſcribitur: *Mercure galant* An. 1684. Metaphraſis germanica Jo. Burch. *Menckenii* τῷ μακαρίτῃ inſerta eſt Carminibus feſtivis pag. 92. quæ ſub ficto Philandri *van der Linde* nomine edidit Lipſiæ 1705. 8. Aliæ duæ autorum anonymorum leguntur in Actis Erudit. germanice editis P. LX. p. 918. ſq.

(46) Judi-

Digitized by Google

διον (46) ἡ Σαπφὼ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς (47) ἑκάστοτε λαμβάνει. Ποῦ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν (48) ἀποδείκνυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξαι, καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι: Φαίνεταί μοι κῆνος κ. τ. λ. Οὐ (49) θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ (50) τὴν ψυχὴν, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, τὴν γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χρόαν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια διοιχόμενα ἐπιζητεῖ; καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, (51) καίεται, (52) ἀλογιστεῖ, (53) φρονεῖ, (54) ἢ γὰρ φοβεῖται, (55) ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἕν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος; Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα (56) γίνεται περὶ τοὺς ἐρῶντας· ἡ λῆψις δ', ὡς ἔφην, τῶν ἄκρων, καὶ ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις, ἀπειργάσατο τὴν ἐξοχήν.

Ὡς

(46) Judicium *Longini* de Sapphus ode ex Sect. X. περὶ ὕψους, quæ inſcribitur: ὅτι ἡ τῶν ἄκρων καὶ καιριωτάτων ἐκλογὴ τοῦ ὕψους αἴτιον, καὶ πῶς. *Summorum & validiſſimorum conſequentium collectionem compoſitionemque cauſam eſſe ſublimitatis & quomodo.*

(47) *Fabius veritatem ipſam morum* vocat, lib. VI. cap. 2. Inſtitutt. Or. v. *Longini* Sect. IX. *Tollius.*

(48) Eo modo *Manutius* aliique, ποῦ δὲ τὴν in ed. *prima.* Hudſon.

Ita omnes editiones & MSti, ſed *Faber* legendum conjecit: ποῦ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν &c. quod nollem factum. Longinus enim voce ὁ pro αὐτὸς vel οὗτος per omnes illius articuli caſus utitur: ſic in Sect. IV. occurrit: καὶ τὸ (i. e. τοῦτο) τὴν ἀνεψιὰν &c. Sect. VII. ἂν τὸ (i. e. αὐτὸ) συνεχὲς ἐπισκοπῆς. Sect. XVI. ὀλίγα τῶν (i. e. τούτων.) Sect. XXVIII. τῇ (i. e. ταύτῃ) τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεόμενος εὐμέλειαν, & Sect. XLIII. τοὺς τούτων (alias τῶν) ὅτι πορρωτάτω &c. *Pearce.*

(49) Vox οὐ deeſt in edit. *prima,* οὐ θαυμάζοις in MSS. *Hudſon.*

Recte in MS. *Ambroſ.* habetur: οὐ θαυμάζοις. *Schurzfleiſch.*

(50) h. e. ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον *ſub idem tempus, ſimul.* Langbæn.

Rectius puto: ἐπὶ ταυτὸ, ut mox; ἡ εἰς ταυτὸ συναίρεσις, item Sect. ſeq. εἰς ἑνότητα σύνταξις, & Sect. XX. ἡ ἐπὶ ταυτὸ σύνοδος σχημάτων. D. *Ignatius* epiſt. ad Epheſios n. 5. p. 13. edit. Oxon. 1709. ὁ οὖν μὴ ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ αὐτὸ, οὕτως ἤδη ὑπερηφανεῖ καὶ ἑαυτὸν διέκρινεν. *Qui igitur non venit in idem, hic jam ſuperbit, & ſe ipſum condemnavit.* ἐπὶ ταυτὸ igitur vel ἐπὶ τὸ αὐτὸ eſt *in idem concilium, in unum.* Mox lubens legam: ἢ καὶ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν. *Tollius.*

(51) Alludit ad verba odes: κὰδ δ' ἴδρως ψυχρὸς χέεται. *Pearce.*

Editio *Manutiana* habet: χέεται, neque hæc lectio damnanda erat à librariis, quum utraque forma Atticis uſitata ſit ſcriptoribus. *Schurzfleiſch.*

(52) Reſpicit ad illa: ἐν δὲ λεπτὸν χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν. *Pearce.*

(53) Cur

Uti Sappho familiares amatoriis furoribus animi corporiſque affectiones à conſequentibus adeoque ab ipſa undique petit veritate. Ubi autem hanc ingenii vim oſtendit? in eo, quod ex his non niſi ſumma quæque, & ad altiſſimum intenſionis gradum deducta, ſibi deligat, eaque apto inter ſe nexu colliget: *Videtur mihi ille* &c. Nonne miraris, quomodo illa animam, corpus, aures, lingvam, oculos, colorem denique vultus, atque omnia ea velut jam dilabentia in unum quaſi concilium rurſus colligat, contrariiſque & ſibi invicem repugnantibus agitata animi corporiſque perturbationibus eodem tempore & algeat & ardeat, & deſipiat & reſipiſcat: quin & timore fatiſcat, ac tantum non exſpiret, ut non una quædam animi affectio in ipſa appareat, ſed affectionum cœtus. Omnia quidem hujusmodi amantibus obtingunt; ſed ille valentiſſimorum conſequentium delectus eorumque in unum complexus ſublimitatem efformavit.

Quum

(53) Cur ἀλογοϛεῖ in omnibus libris ſcriptum ſit, miror; nam omnino legi debet ἀλογιϛεῖ. *Faber.*

Ita *Manutius*; ἀλογιϛεῖ φρονεῖ in editione *prima.* Hudſon.

Pro ἀλογιϛεῖ T. *Faber* in omnibus libris ἀλογοϛεῖ ſcriptum ſe reperiſſe teſtatus eſt, quod & ipſe ei accredo. Nam Manutianam editionem non vidit, quæ plane ἀλογιϛεῖ legit. Ἀλογιϛῶ eſt latinis: *Fugit me ratio.* Schurzfleiſch.

Ἀλογιϛεῖ idem eſt ac vox ἄπνους. *Pearce.*

(54) Cum Sappho ſe quaſi corrigens addit: ἀλλὰ πᾶν τολματὸν &c. *Pearce.*

(55) i. e. ita commovetur, ut extra ſe rapi videatur: & ita noſter utitur hac voce in Sect. XXXIV. ὐδεὶς γῦν Ὑπερίδην ἀναγινώσκων φοβῆται. *Quippe nemo Hyperidem legens commovetur.* Pearce.

(56) Vide *Heliodorum* lib. IV. pag. 172. *Plutarchus* in Demetrio Poliorcete, ubi de amore Antiochi Stratonicen novercam depereuntis ſermo; & in Erotico; (quæ loca infra afferentur)

Apollonius lib. III. Argonaut. v. 961. de Medea cum primum Jaſonem videret:

Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη ϛηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτης [αὔτως]
Ἤχλυσαν. θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος.
Γούνατα δ' ὔτ' ὀπίσω, ὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας.

Animus utique puella effodi pectore; lumina tantum
Caligare; genas ruber calidus inficere;
Genua nec rurſum nec prorſum poſſe
Tollere; ſubtus denique obrigeſcere pedes.

Imitatus eſt noſtram latinorum Poëtarum omnium maxime ſublimis *Lucretius* lib. III. ubi eadem metu captis tribuit, quæ *Sappho* amore æſtuantibus; v. ſupra not. 3. p. 18. b. *Tollius.*

In MS. *Ambroſ.* legitur: πάντα μὲν τοιαῦτα. *Schurzfleiſch.*

Ed. *pr.* & MSti *Par.* & *Ambr.* πάντα μὲν τοιαῦτα, non ut *Manutius* πάντα μὲν τα' τοιαῦτα. *Pearce.*

(57) *Plu-*

Ὡς (57) οὖν τῶν μὲν ἄλλων εἰσιόντων, ὁμοίως εἶχε, τῆς δὲ Στρατονίκης, καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μετὰ τοῦ Σελεύκου φοιτώσης πολλάκις, ἐγίνετο τὰ τῆς Σαπφοῦς ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν πάντα, φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψεων ὑποδείξεις, (58) ἱδρῶτες ὀξεῖς, αταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς· τέλος δὲ, τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἡττωμένης, ἀπορία καὶ θάμβος, καὶ ὠχρίασις.

Νέῳ (59) δ' ἀνδρὶ γευσαμένῳ προκοπῆς ἀληθοῦς (60) ἐν φιλοσοφίᾳ τὰ Σαπφικὰ ταυτὶ παρέπεται· Κατὰ μὲν γλῶσσ' ἔαγ' ἂν δὲ λεπτὸν (61) αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδέδρομε (62) καὶ ἀθόρυβον δὲ ὄψιν, (63) καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένου δ' ἀκοῦσαι ποθήσειας.

Ἀνάμνησον (64) ἡμᾶς, ἐν οἷς ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι (65) καὶ φλέγεσθαι (66) τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον (67) αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. λεχθέντων οὖν ὑπὸ τοῦ Δαφναίου τῶν μελῶν ἐκείνων ὡς. (68)

X. Αυ-

(57) *Plutarchi* locus in vita Demetrii Tom. I. Opp. pag. 907. B. & Vol. V. Vit. edit. Lond. pag. 46, 4.

(58) Ego conſtanter aſſevero, ſcribendum ὑπολείψεις. Dixerat enim Sappho: ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· quod eſt perſpicue geminum. Gv. *Canterus* Nov. Lect. V. 27. Tom. III. Lamp. Grut. p. 638. v. ſupra not. 22.

Hic locus tot mala corporis nominat, ut merito univerſum clamare amoris crudelitatem dicatur. Quem proponere volui, ne quis Henr. *Stephanum* (forte leg. Guil. *Canterum*) ſequi velit, qui quum minime opus alia ſit, lectionem tamen diverſam comminiſcitur. *Barthius* Adverſ. VI. 16. p. 282. med.

Corruptam eſſe vocem ὑποδείξεις omnes fatentur. *Dacerius* ὑπολείψεις reponit. Cl. Editor de ὑποδήσεις & ὑποῤῥίψεις cogitarat, (quarum poſteriori favere ei videbantur verba, quæ Vol. III. pag. 95, 2. legere potes) ſed ὑποδύσεις mavult, propter *Luciani* in Tim. locum cap. 11. ubi inter amoris ſigna hoc recenſetur: ἀπὸ - - - τῶν ὀφθαλμῶν ΥΠΟΔΕΔΥΚΟΤΩΝ. Adducit & ex *Heliodori* Æthiop. pag. 172. hæc verba: οὐχ ὁρᾷς ὡς ΚΥΛΛΟΙΔΙΑ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα διέῤῥιπται. Harum omnium vocum mihi maxime placet ΥΠΟΛΥΣΕΙΣ. Sed à *Plutarcho* potius ΥΠΟΤΗΞΕΙΣ ex ductu literarum ſcriptum fuiſſe conjicio, quæ vox rei etiam mihi videtur aptiſſima. Vid. infra vitam Antonii p. 119, 6. Lectoris judicium eſto, donec ex melioribus Codd. de genuina *Plutarchi* voce conſtet. Moſes *Du Soul* Vol. V. Vit. Plutarchi p. 434. ſq.

(59) Locus *Plutarchi* in libello, quem inſcripſit: πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ T. II. Opp. p. 81. D.

(60) Edit. *Aldina* & *Urſinus* habent ἀληθῶς.

(61) Sapphicum verſum emendavi ex oda ipſa, ut extat apud Dion. *Longinum* περὶ ὕψους. *Xylander*.

Nos

Digitized by Google

Quum igitur ad cæterorum ingreſſum nihil moveretur, Stratonice vero & ſola & cum Seleuco ſubinde eum inviſente, illa Sapphus in eo omnia exiſterent, vocis compreſſio, rubor vultus igneus, tectus oculorum conjectus, ſudores præcipites, confuſio & perturbatio pulſus, denique vi victo animo perplexitas, ſtupor & pallor.

Virum autem juvenem, qui veri in philoſophia profectus guſtum percepit, *Sapphica* hæc comitantur:

Lingua jam torpet, tenues per artus
Flamma dimanat - - -

oculisque placidis & vultu conſtanti adſtans, cuperes ejus ſermonem audire.

In memoriam reduc nobis elegantes illos Sapphûs verſus, ubi ait repente viſa ſibi amaſia vocem inhibitam, arſiſſe corpus, ſeque pallore, tremore & vertigine correptam. Cum id carmen recitaſſet Daphnæus, ut - - -

X. Dul-

Nos conjecturam & Muſæ decimæ verba ſecuti ſic legimus: κατὰ μὲν γλῶσσ' ἔαγε ἂν δε λεπτὸν αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακε, θόρυβος δὲ ὄψεων, καὶ ἀκοὴν βόμβος, φθεγγομένη δ' ἀκοῦσαι ποθήσεις. Gu. *Canterus* Nov. Lect. V. 27. T. III. Lamp. Grut. p. 637.

Edit. *Aldina*, *Baſ.* & *Stephanus*: κατὰ μὲν γλῶσσαν γε λεπτόν. *Urſinus*: κατὰ μὲν γλῶσσαν λεπτόν.

(62) In margine edit. *Stephan.* Plutarchi inter Voſſianos Bibliothecæ *Leid.* legitur: ὑποδεδρόμακεν. In Cod. *Turnebi* & apud *Stephanum* in Lyricis: ὑποδέδρομε. In edit. *Ald.* & *Baſ.* Plutarchi & apud *Urſinum*: ὑποδέδρωμε.

(63) In margine edit. *Aldin.* inter Voſſianos Bibliothecæ *Leid.* legitur: ὄψει & δ' ἂν ἀκοῦσαι pro δ' ἀκοῦσαι.

(64) Plutarchi locus in Ἐρωτικῷ T. II. Opp. p. 763. A. & in *Barthii* Adverſ. lib. VI. cap. 16. pag. 282.

(65) Mallem in *Plutarcho* legere: τήν τε φωνὴν ἐπισχέσθαι. *Schurzfleiſch.* vide ſupra not. 17.

(66) Hic φέγγεσθαι legendum cenſuerim. Alludit enim Plutarchus ad illa *Sapphonis*: ἂν δὲ λεπτὸν αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν Gv. *Canterus* Nov. Lect. V. 30. Tom. III. Lamp. Grut. p. 637.

Verbum φθέγγεσθαι hic locum non habet; legendum eſt aut φέγγεσθαι illuſtrari & ſplendore affici vel potius φλέγεσθαι incendi, calore ſcilicet intus membra & viſcera urente. Nam φέγγος & ὠχρότης, quæ ſtatim memoratur, non conveniunt ſane in eadem ſuperficie: at intus calere foris pallere etiam in morbis videmus homines. Verba *Sapphus* ſunt, & Catulli interpretatio in omnium manibus, pro quibus hic aſteriſcus extat. Et quæ ſequuntur, ſunt plane depravata. *Xylander.*

(67) *Stephanus* in Lyricis p. 43. pro πλάνον legit πλάδον langvorem.

(68) In margine edit. *Stephan.* *Plutarchi* inter *Voſſianos* Bibliothecæ *Leid.* extat: dele ὡς & hic ponenda videtur Ode illa *Sapphûs*: φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν.

(1) Hoc

X.

Γλυκεῖα (1) μᾶτερ, ὔτι (2) δύναμαι κρέκειν τὸν ἱςὸν,
Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

XI.

Δέδυκε (3) μὲν ἁ Σελάνα,

Καὶ

(1) Hoc fragmentum è Sapphus lib. VII. Carminum adducit *Hephæſtion* pag. 34, 20. Videtur autem *Horatius* ad hos verſus reſpexiſſe lib. III. Carm. od. XII. v. 4.

Tibi qualum Cytherea puer alet,
Tibi telas operoſaque Minerva
Studium aufert, Neobule, Liparai nitor Hebri. Urſinus.

Extat in Anacreonte *Longapetras* p. 386.

Conf. Pet. *Victorium* lib. IX. Var. Lect. c. 18. ubi *Sapphonis* carmen cum Horatii carmine collatum eſt propter ſententiæ ſimilitudinem. *Lambinus* legit ῥαδινάν. If. *Voſſius* Æolium βραδινὰν pro ῥαδινάν. A. *Schottus* in not. MS. ad Urſinum.

Narro tibi βραδινὰν æolice pro ῥαδινὰν dictum, ut βόρδον, ῥόδον, βρῶπες, ῥῶπες. Ῥαδινὴ autem Ἀφροδίτη & χρυσῆ Ἀφροδίτη perpetuis epithetis vocantur à Poëtis. Quare βραδινὰ Ἀφροδίτη non pertinet ad vehementiam amoris. *Ivo Villiomarus* (Joſ. Scaliger) Animadverſ. in locos controverſ. Rob. Titii lib. V. cap. 5. pag. 102.

Verba *Hephæſtionis* ſunt: Ἐςι δὲ πυκνὸν, καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαςικὴν ἔχον· ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ, ἐπὶ τῆς τῆ ἑβδόμης. Γλυκεῖα κ. λ. *Eſt vero frequens etiam illud*, (de metro antiſpaſtico loquitur) *quod ſecundam tantum menſuram habet antiſpaſticam, quo metro* Sappho *quoque carmina ſcripſit in Oda libri ſeptimi.* Γλυκεῖα &c.

Ἐπὶ τῆς τῆ ἑβδόμης] Subaudiendum eſt ᾠδῆς *in Oda libri ſeptimi*; ut vides, numerus Odæ omittitur: & hunc adſcripſit forte *Hephæſtion*, ſed male neglexerunt Hephæſtionis ſcribæ: commode profecto legi poſſet hic: ἐπὶ τῆς ς τῆ ἑβδόμης, *in ſexta Oda libri ſeptimi*; ita peccatum millies; nihil tamen affirmo. *Pauw.*

(2) *Hephæſtion* & *Stephanus* legunt ἤτοι.

(3) Extat hoc fragmentum apud *Hephæſtionem* p. 38, 1. Μόνα καθεύδω. Tale quiddam *Ovidianum* illud Heroidum Epiſt. I. v. 7.

Non ego deſerto jacuiſſem frigida lecto.
Urſin.

Extat in Anacreonte *Baxteri* p. 172. & *Longapetras* p. 388.

Interpretatio metrica H. *Stephani*:

Jam pulchra quidem Diana,
Jam Pleiades occiderunt,
Jam nox media eſt, & hora
Jam præterit: ipſa vero
Ah ſola cubo miſella.

& Tan. *Fabri*:

Jam nox, fuſcis
Languida bigis,
Ætheris alti
Templa relinquens,
Occiduos petit orbis ludos;
Summaque turrium
Tecta rubeſcunt,
Et tacita prius jam recinunt aves.
Aſt ego pervigil
Cælibe lecto
Tempora longa
Tarda quietis
Exigo ſolus.

Verba *Hephæſtionis* ſunt: Ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ

τὰς

X.

Dulcis mater, non poſſum texere telam,
Amore victa pueri, per delicatam Venerem.

XI.

Occidit quidem Luna

Et

τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκάς. *Aliquando autem alterne* (de genere ionico à majore loquitur) *ionicas dimenſiones trochaïcis adjungunt, pro ionicis quidem nonnunquam paonicas ſecundas ſumentes, pro trochaicis vero hexaſemis nonnunquam trochaicas heptaſemas.*

Cur ab Ionicis tetrametris ad dimetros recurrit *Hephaſtion?* id ego herele non dicam tibi: nam alia nos exſpectare jubent verba ſuperiora; Vide modo illa: καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν, *& tetrametra acatalecta varie compoſuerunt*, quæ aperte oſtendunt, ſequentia tetrametris acatalectis deſtinata eſſe. Fallor aut Amanuenſes hic iterum egerunt, quod ſolent: ex quatuor verſiculis dimetris faciendi ſunt duo verſus tetrametri, ſic ſcopo Hephæſtionis fit ſatis, & ſingula exhibentur ordine ſuo: Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα καὶ πληιάδες, μέσαι δὲ. Verſus eſt unus; ex ſequentibus compoſitus eſt alter: pro ἔρχεθ' autem legendum ἔρχεθ', ut in fragmentis Sapphicis jam legitur vulgo; ſic Epitritum ſecundum habemus opportune pro diſpondeo, qui in verſu ionico male moratur propter nimiam longitudinem ſuam; καὶ πληιάδες in verſu primo etiam ſordet, quia jambum exhibet heptaſemum. Lege igitur: καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ, ſic commode habebis Ionicum cum ditrochæo Hexaſemo vel Heptaſemo, & nihil erit emaculatius. Πληϊάδες pro πληιάδες eſt apud *Homerum* & *Heſychium*; hoc ſciant tyrones. In editione *Turnebi* poſt μέσαι δὲ male comparet punctum. *Pauw.*

Παραλαμβάνουσι] τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ἐστι, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἁπλοῦν πάλαι ποιήσαντες; ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ. Παραλαμβάνοντες] ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστι, παιωνικοῦ δευτέρου καὶ τροχαϊκοῦ ἑπτασήμου, ἤτοι ἐπιτρίτου β. ὡς τὸ πρῶτον· Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς προείρηται ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν, καὶ τροχαϊκῶν τὸ ὂν, ἁ σελάνα, ἑπτάσημός ἐστι τροχαϊκή. τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδεῖος· μακρὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον α· ἔστιν οὖν τὸ, ἁ σελάνα, ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης. hoc eſt: *Primam longam ionici corripientes, & ultimi pedis brevem producentes, quod eſt, ſpondeum alterum brevem pedem facientes, uti familiare eſt trochao.* Παραλαμβάνοντες] *nunc quidem ex jambico qui à brevi incipit, quod eſt, paonico ſecundo & trochaico heptaſemo, aut epitrito ſecundo, uti primum illud:* Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα· *nunc vero ut ante dictum eſt, ex ionicis puris & trochaicis. Illud igitur:* ἁ σελάνα, *eſt trochaica heptaſema, trochaus enim eſt & ſpondeus, nam longum quoque eſt ultimum* α. *Eſt itaque* ἁ σελάνα *epitritus ſecundus ultimo* ᾱ *pro longa ſyllaba ſumpto.* Schol. Hephæſt.

Hæc collocata non ſunt ſuis locis: ſcribe, ut recte intelligantur: Ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς] τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες. Ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκὰς] τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ———— ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ. Quibus dein ſubjicitur paulo generalius: ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ———— ὡς τὸ πρῶτον, Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν &c. nunc quidem verſus ionicum pæonem ſecundum & epitritum ſecundum habet, nunc vero Ionicos & trochaïcos puros; ita variat metrum: ὅπου μὲν, ὅπου cohærent hic & faciem ſibi obvertunt: ὅπου μὲν, ὅπου δὲ nitidius fuiſſet; ſed in Scholiis nitere non ſolent omnia. *Pauw.*

(4) Πλει-

Καὶ Πληϊάδες, μέσαι (4)
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' (5) ὥρα·
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

XII.

Ἔρως (1) δ' αὖτε μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον (2) ἀμάχανον ὄρπετον (3)
Ἀτθὶς, (4) σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο, (5)
Φροντὶς δ' ἐπ' Ἀνδρομέδαν (6) ποτῇ.

XIII. Ἔχει

(4) Πλειάδες· μέσσαι habent *Hephæſtion* & *Urſinus*, πλειάδες μέσαι legit *Stephanus*.

(5) *Hephæſtion* habet ἔρχεθ'.

(1) Hunc locum profert idem *Hephæſtion* p. 24. 2. τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτον ἐςὶ τοιῦτον· Ἔρως κ. τ. λ. *Tetrametrum autem acatalectum eſt tale:* Ἔρως &c. agit Autor de metro æolico, vid. etiam ejus Scholiaſtem p. 90, 5. qui legit ἔρος. Apud *Hephæſtionem* varie legitur prioris verſus ſcriptura, ita enim in veteri libro notatum animadverti: Ἔρως δ' αὖτε μ' ὀλλυσι μελίσδων. *Urſin.*

Extat in Anacreonte *Longapetræi* p. 388.

Scholiaſtes habet: Ἔρος, utrumque bonum eſt. Et hæc Sapphûs eſſe putant; quo jure, non dicam, ubi Hephæſtion ſilet. *Pauw.*

(2) Videtur hoc ad amorem referendum esſe, de quo dixit *Catullus* Carm. LXIII. v. 95. *Sancte puer, curis hominum qui gaudia miſces.* & Carm. LXVII. v. 18. *Quæ dulcem curis miſcet amaritiem.*

Maximus quoque *Tyrius* Diſſert. VIII. in fine tradit, Sapphonem τὸν Ἔρωτα γλυκύπικρον καὶ ἀλγεσίδωρον dixiſſe. Verba ejus ſunt: Καὶ Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν. Τῦτο ἐκείνη (Σαπφὼ) ξυλλαβῦσα εἶπε γλυκύπικρον καὶ ἀλγεσίδωρον. *Et Diotima ait florere amorem cum abundat, mori cum eget. Illa* (Sappho) *utrumque conjungit, cum* amorem dulceamarum *vocat & dona ait* dare ſed moleſta. *Urſin.*

(3) Si codex ſanus, ὄρπετον idem ſignificat ac ὄρνεον, ὄρνις, *avis*. Sed in Lexicis vulgatis non reperitur. Vide, ne ὄρνεον potius ſit legendum. *Portus.*

Svaviſſima puellarum Sappho in verſibus his, cum ab Amore rurſus exagitari ſe conqueſta esſet, inter ea convitia, quæ feſtiviſſimo puſioni non tamen inclementer dicit, & *membriſolvum & dulcamarum & nullis machinis expugnandum reptile* vocat. Non eſt quidem is locus integer, neque difficulter tamen ſanari poteſt. Nimirum pro eo, quod illic legitur, ἀμάχανον ὄρπετον, ut nos emendavimus, ἀμάχανον ἑρπετὸν legendum eſt. Jam quod ad ſecundum attinet, *Hieronymus* ad Nepotianum ſcribit: *Sicera hebræo ſermone omnis potio nuncupatur, quæ inebriare poteſt; ſive illa, quæ è frumento conficitur, ſive è pomorum ſucco, aut cum favi decoquuntur in dulcem & barbaram potionem* &c. Emenda: *dulcem & amaram*. Hoc eſt γλυκύπικρον. Nam quin ad eam vocem ſanctiſſimus ſenex reſpexerit, dubitandum non eſt. *Rutgerſius* Var. Lect. IV. 6.

Sapphus locum corrigit *Rutgerſius* de amore: ἀμάχανον ἑρπετόν. Potior mihi ſcriptura videtur neſcio an aliis publicata, ἀμήχανον ὀρνίθιον. Neque enim tam reptile eſt amor, quam volaticum animal, neque ἀμήχανον tam reptili, quod

Digitized by Google

Et Pleiades; Mediæ autem ſunt jam
Noctes, præteritque hora;
Ego vero ſola dormio.

XII.

Amor autem me artuum diſſolutor verſat;
Dulciamara avis inexpugnabilis.
Atthis te autem aliquando mei tædebat.
Et cura in Andromedam verſa erat.

XIII. Ha-

quod facile obteri poteſt, quam aliti congruum, quod injuria facta facile pennis aufertur. *Barthius* Adverſ. l. 9. p. 19. ima.

Vox *Porto* ſuſpecta, cui arrideret magis ὄρενον: cave, credas; ſic mallem ego: ἐρατετὸν, ſed optimum eſt ὄρπετον & nihil mutandum, videbimus alias. *Pauw.*

(4) Nomen puellæ amatæ à *Sappho*, cujus meminit *Suidas* in Σαπφώ. ἑταῖραι δὲ αὐτῆς καὶ φίλαι γεγόνασι τρεῖς, Ἀτθὶς, Τελεσίππα, Μεγάρα. *Sodales ejus & amica fuerunt tres, Atthis, Teleſippa, Megara.* *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. in fin. ὅ, τι γὰρ ἐκείνῳ (Σωκράτει) Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία. καὶ ὅ, τιπερ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι. Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα. *Quod enim Alcibiades illi & Charmides, & Phadrus, hoc Sapphoni Lesbia Gyrinna, Atthis & Anactoria; & quod Socrati amuli illi, Prodicus, Gorgias, Traſymachus & Protagoras, hoc Sapphoni Gorgo & Andromeda.* *Ovidius* Heroid. Epiſt. XV. v. 18.

Non oculis grata eſt Atthis ut ante meis.
Urſinus.

(5) Nota durius ac inuſitatius loquendi genus, quod ab interprete fideliter expreſſum. Eodem autem modo dictum ἀπέχθεταί σοι ἐμοῦ te mei tædet, quo dicitur ἐμοῦ σοι μέλει, mei tibi cura eſt, tu mei curam geris, ego tibi curæ ſum. *Portus.*

Vertunt: *Atthis te autem aliquando mei tædebat*, quod græca ferre non poſſunt: ἐγώ σοι ἀπηχθόμην, eo ſenſu amat lingva præſtantiſſima; Eruditi ſciunt. Vertendum videtur: *Atthis vero mea tibi erat invisa.* Atthis Poëtæ vel Poëtriæ neglecta fuerat neſcio cui: ſic Sapphica non videtur χρῆσις: nam illa haud dubie locuta fuiſſet de ſe ipſa; niſi τὸ Ἀτθὶς hic ſignificationem habeat ſecretiorem, & pars, qua mulier erat *Sappho*, ita χαριέντως dicta ſit. Allegoriæ in his ſæpe plures, perſpicaciores videant. Erunt, qui ἀπήχθετο referent ad Ἔρως, & hæc ita Latio reddent: *Atthis, tibi vero propter me invisus erat Amor*, ut ἐμέθεν abſolute ſcriptum eſſet pro ἐμέθεν ἕνεκα: ſed id arridere non poteſt mihi, & ſequentia etiam reſpuunt; nam ſi Atthis Amorem habuiſſet odio, animum ad Andromedam non applicuiſſet. Locus eſt obſcurior, ut vulgo fragmenta eſſe ſolent; ſi in Ἀτθὶς eſſet allegoria, venuſte etiam legi poſſet Ἄτθις: Nam ſic Sapphica nequitia in his eſſet major: ſed hoc incertum. *Pauw.*

(6) Præceſſit δὲ & hic proinde peccat: legendum forte ἐπί τ' vel ἐπί γ' Ἀνδρομέδαν: ſic παραπληρωματικὸν habemus, quod rimam opplet; alias legi etiam poteſt ἐπί σ' Ἀνδρομέδαν. σ' ante ſyllabam longam eſt σοὶ apud Poëtas aliquando: elige aut meliora prome. *Pauw.*

(1) Ex

XIII.

Ἔχει (1) μὲν Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Σαπφοῖ τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν.

XIV.

Ηράμαν (2) μὲν ἐγὼ σέθεν, (3) ἄτε πάλαι πόκα

XV. *

Η παῖς (4) ἡ κατάκλειστος, (5)
Τὴν οἱ φασὶ τικόντες
Εὐναίους (6) ὀαριστμοὺς
Ἔχειν (7) ἴσον ὀλέθρου. (8)

XVI. Ἄιδ'

(1) Ex Hephæſtione p. 47, 20. ἀνακλωμένου δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἤτοι ἑξάσημος ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον εἶδον παρὰ Σαπφοῖ· Ἔχει κ. τ. λ. *Illo autem* (ionico pede) *retorto, jambica vel hexaſema vel heptaſema, qua præponitur, facit tale genus, quale apud* Sapphonem: Ἔχει &c. Andromedæ autem fit mentio apud *Athen.* lib. I. pag. 21. Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· Τίς δ' ἀγροιῶτις κ. τ. λ. *Andromedam Sappho ita deridet:* Τίς δ' ἀγροιῶτις &c. vid. num. XLII. Hanc ἀντίτεχνον της Σαπφοῦς appellat *Maximus Tyrius*, v. not. 4. num. XII. *Urſin.*

(2) Hoc quoque ex *Hephæſtione*, apud quem ita ſcriptum eſt p. 23, 24. τῶν δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται· Ἠράμαν κ. τ. λ. τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· Ἔρως δ' αὖτε κ. τ. λ. *Ex acatalectis pentametrum quidem genus vocatur Sapphicum quatuordecim ſyllabis conſtans, quo totus liber ſecundus* Sapphus *ſcriptus eſt:* Ἠράμαν &c. *Tetrametrum autem acatalectum eſt tale:* Ἔρως δ' αὖτε &c. vid. num. XII. *Urſin.*

Ἀκαταλήκτου, τοῦ καὶ σαπφικοῦ καλουμένου, ὃ καὶ τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβόν ἐστιν· Ἠράμαν κ. τ. λ. *Exemplum acatalecti, quod etiam Sapphicum vocatur, & quatuordecim ſyllabis conſtat, eſt hoc:* Ἠράμαν &c. *Schol. Hephæſt.* pag. 90.

(3) Diſtinguendum eſt poſt σέθεν: nam ἄτε πάλαι πόκα à verbis ſequentibus pendent, quæ non adſcripſit Hephæſtion, unius verſus rationem habens. Viri eruditi vulgo vertunt male: *Amabam quidem ego te quondam.* vide *Sapphus* fragmenta. *Pauw.*

(4) Adducit hoc fragmentum *Hephæſtion* pag. 66, 7. quod *Callimachi* non *Sapphus* eſſe omnino credendum eſt; nam καλλιμάχειον ποιημάτιον inſcriptum vidi apud *Hephæſtionem* p. 63. 10. *Urſinus.*

Extat in fragmentis Callimachi n. XVI. ed. Ultraj. p. 238. & in ej. fragmentis à *Bentlejo* collectis ib. n. CXVIII. p. 365.

(5) Κατάκλειστος valet incluſa. *Horatius* Carm. III. od. 16. v. 1. *Incluſam Danaen* &c. *Urſinus.*

Κατάκλειστον *puellam* dicit, quia hic mos erat in Græcia, ut puellas in thalamis cuſtodirent, neque eas prodire ſinerent, dum eæ adhuc eſſent innuptæ. *Phocylides* v. 203.

Παρθενικὴν δὲ φύλαττε πολυκλείστοις θαλάμοισι

Μηδέ

XIII.

Habet quidem Andromeda pulchram remunerationem
Sappho cur omniopulentam Venerem.

XIV.

Amabam quidem ego te, quæ olim aliquando &c.

XV.

Puella illa concluſa,
Quam ajunt parentes
Venereas confabulationes
Pejus morte odiſſe.

XVI. At

Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ἐφθῆναι ἰάσης.

Virginem cuſtodi bene clauſis thalamis,
Nec eam usque ad nuptias ante domum conſpici ſiveris.
Anna Fabri F. ad Callimach.

Κατάκλειςον Græci vocarunt, quidquid ita pretioſum eſt, ut ſervari diligenter & clauſum teneri mereatur. Poëta noſter puellas virgines, quas tenellis aſſervandas diligentius uvis ſcribit, vocat κατακλείςυς. Hinc & κατάκλειςοι meretrices quædam dictæ, quæ carius ſe venditarent, nec omnibus paterent. *Devium* ſcortum *Horatio* Carm. II. od. 11. v. 21. quod ſcilicet non omnibus obvium eſt. Κατάκλειςα ἔιχεν τα᾽ βιβλία apud *Strabonem* XIII. p. 609. de Apellicontis hæredibus, qui libros Ariſtotelis ſub clave habebant, nec exire in publicum ſinebant. Atque inde κατάκλειςοι de re pretioſa, quæ non pro derelicto haberi, ſed ſtudioſe conſervari ac tuto loco concludi digna eſt. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. pag. 177.

In *Callimachi* fragm. p. 238. ed. Ultraj. ſcribitur: ἁ παῖς ἁ κατάκλειςος, ταὶ.

(6) Gallice diceres: Diſcours de Mariage. *Anna.*

Aliæ membranæ ἰνναίυς corrupte. *Pauw.*

(7) In *Callimachi* fragment. p. 238. & p. 365. ſcribitur: ἔχθειν.

Hephaſtionis libri habent: ἔχειν ἶσον ὀλέθρω, & tamen omnes viri eruditi hinc citant: ἔχθειν ἶσον ὀλέθρω, neſcio, qua de cauſa: nam ut ἔχθειν ἶσον ὀλέθρω dicitur bene, ita & ἔχειν ἶσον ὀλέθρω habere pro pernicie. Ut ipſi tyrones ſciunt, aut ſcire ſaltem debent, ἔχειν ſæpe æſtimandi σημασίαν habet apud græcos, idque perquam venuſte: quare mihi, dicam libens, elegantius videtur hoc loco ἔχειν quam ἔχθειν. Nam eo retento ἶσον ὀλέθρω aptius ſequitur poſt ἰυναίκς ὀαριςμὺς, & ſententia eſt caſtigatior. Si ſcriptum fuiſſet ἴσως pro ἶσον, locutionis indoles ſe aperuiſſet magis benigne; ſed id fieri non potuit propter antiſpaſti caudam; quare alterum poſitum eſt pro altero, nec hoc aliter accipiendum, quam illud; talia apud poëtas, ὅσα κόνις, ut eruditiores ſciunt. Unum illud adjiciam; pro ὀλέθρῳ cum litera ſubſcripta, hic habemus ὀλέθρω absque illa, quod etiam aptum eſſe poteſt. Nam ſi ἶσον habeatur pro nomine ſubſtantivo, ut loquuntur, caſus patrius apprime convenit. Et ſic igitur ipſe forſan *Callimachus*, qui Doriſmum non habebat odio, & in hoc ipſo fragmento eum adhibere potuit. Qui ἶσον pro adverbio habent, caſum ſecundum in tertium mutare debent. Mihi, ut dixi, ἶσον ὀλέθρω non diſplicet, & ἔχειν impenſius certe placet, quod primus ad Catullum mutavit fortaſſe Scaliger

XVI.

Αἴδ' (1) ἴχες ἐς ἐσθλῶν ἵμερον ἢ καλῶν,
Καὶ μήτ' εἰπεῖν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν,
Αἰδώς κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα,
Ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

XVII.

Πέρροχος (3) ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν

XVIII.

Ὄλβιε (4) γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο,

Ἐκτε-

Scaliger, & dein omnes alii ſibi arripuerunt incauti; Sic ſæpe Præſul ut amtruat, ita vulgus redamtruat illi. *Panw.*

(8) In fragmentis *Callimachi* pag. 238. legitur: ὀλέθρου, & pag. 365. nec non apud Urſinum ὀλέθρου.

(1) Notum eſt hoc Sapphûs fragmentum apud *Ariſtotelem* Rhetoric. lib. I. cap. 9. Ὥσπερ καὶ Σαπφὼ πεποίηκεν, εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου· Θέλω τι τ' εἰπῆν, ἀλλά με κωλύει αἰδώς· Αἴδ' ἴχες κ. τ. λ. *Ut etiam Sappho cecinit, cum diceret Alcaus: Volo aliquid loqui, ſed me prohibet pudor. Urſinus, Stephanus* & *Scaliger* habent: Φησὶν Ἀλκαῖος· Θέλω τιν τ' εἰπεῖν —— ἀποκρίνεται δὲ ἡ Σαπφώ· Αἴδ' ἴχες &c. *Urſin.*

Non exſtat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

In notis *Scaligeri* ad *Euſeb.* Chronicon pag. 85. b. & in Comment. in Cirin ad v. 227. pag. 63. Append. Virgilii verſus iſti ita leguntur:

Αἴδ' ἴχε σ' ἐσλῶν ἵμερος, ἢ καλῶν,
Καὶ μή τι εἰπεῖν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν,
Αἰδώς κε νυ σ' οὐχ εἶχεν ὄμματ'
Ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

Ita excudi volui, ſecutus fidem antiquiſſimi libri, in quo ita legi animadverti; quem autem in re incerta meliorem ducem habere potui? ἴχες quoque Aldinum exemplar retinet: cum in quibusdam excuſis ἧχες, prima immutata litera, eodem tamen intellectu verbi legatur: in aliis autem conveniebat inter ſe excuſis codicibus: & accuſandi caſu, quæ ſequuntur verba, cuncti habebant, cum ſcripti omnes patrio caſu ἐσθλῶν & καλῶν haberent: Senſus autem eſt: Si veniſſes in bonarum rerum aut honeſtarum deſiderium, nec lingva tua trepidaſſet, aliquid improbum prolatura, pudor profecto oculos tuos non occupaſſet. *Sapphonis* autem verba hæc eſſe, cum ſuperiora *Alcæi* fuerint, planum eſt, in quæ tamen adhuc non incidi apud alium Scriptorem, ut de ſinceritate lectionis liquido aliquid affirmare poſſim. Verba ultimi verſus antea non parvum mendum continebant, nec ſenſus inde ullus commodus eliciebatur; in excuſis namque omnibus ac ſcriptis, antiquiſſimo libro excepto: περὶ τῶ δικαίω legebatur: quem unum integram lectionem ſervaſſe puto. Eſt enim hic τῶ δικαίω patrius caſus dorico ſermone: quo multum uti in catilenis his poëtæ ſoliti erant, quemadmodum etiam ſupra bis in eodem codice εἰπῆν legitur. *P. Victorius.*

Αἴθ' utinam, ait *Schol.* Ariſtot.

Illa Sapphus, quibus Alcæo reſpondet apud *Ariſtotelem* lib. I. Rhetor. Αἴδ' ἴχες &c. Alcaico utique metro concepta fuerunt, cujus manifeſtum indicium eſt ultimus verſus: ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω. Sed ſine librorum ope vix poterunt integritati ſuæ reddi, cum nec antiquiſſimo

XVI.

At ſi te cepiſſet bonarum rerum aut honeſtarum deſiderium,
Nec lingua tua trepidaſſet aliquid improbum prolatura;
Pudor profecto oculos tuos non occupaſſet,
Sed loquereris de re juſta.

XVII.

Eminentiſſimus ut cantor Lesbius inter exteros.

XVIII.

Felix gener, tibi nuptiæ, ut optaſti,

Confe-

mo codice inſtructiſſimus Petrus *Victorius* conſtituere auſus ſit. *Barthius* in Adverſ. VI. 16. pag. 283.

(2) *Urſinus* & *Stephanus* ἰσλῶν.

(3) *Demetrius Phalereus* ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας num. CXLV. pag. 90. ed. Gal. Ἐκ δὲ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησι Πέῤῥοχος κ. τ. λ. ἐνταῦθα γὰρ χάριν ἐποίησεν ἡ παραβολὴ μᾶλλον ἢ μέγεθος· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν, Πέῤῥοχος ὥσπερ ἡ σελήνη τῶν ἄλλων ἄστρων ἢ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρότερος, ἢ ὅσα ἄλλα ἐςὶ ποιητικώτερα. *Ex collatione autem & de viro, qui praſtet ceteris, Sappho inquit:* Πέῤῥοχος &c. *hic enim leporem potius genuit collatio, quam magnitudinem. Atqui licebat ipſi dicere: Eminens veluti luna aliis ſideribus, vel ſol ſplendidior; aut quacunque alia magis propria poëtarum.* Valet autem πέῤῥοχος τὸ ὑπείροχος καὶ ἐξέχων, ut *Demetrius* ipſe interpretatur, & Heſychio περῤέχειν eſt τὸ ὑπερέχειν, nec ſane dubium eſt, quin *Alcaum* notet. *Urſin.*

Non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

Videtur *Sapphus* plena ſententia hujuſcemodi fuiſſe: Perrochus, qui antiſtat ceteris ſui generis hominibus, ut Lesbius poëta alienigenis externisque poëtis antecellit; ornare enim illa eodem tempore civem ſuum voluit, & in ſignificanda præſtantia ejus, de quo ſermo erat, ſimul *Alcai* nobilitatem declaravit. Ambas illas collationes cum Luna & Sole in frequenti uſu poëtarum eſſe conſtat. Priore enim uſus eſt *Horatius* Carm. I. od. 12. v. 46.

- - - - micat inter omnes
Julium ſidus, velut inter ignes
Luna minores.

Poſteriore vero *Lucretius* in eximia Epicuri virtute celebranda lib. III. v. 1056.

Qui genus humanum ingenio ſuperavit,
& omneis
Reſtinxit, ſtellas exortus uti ætherius Sol.

Animadvertendum etiam eſt, *Sapphonis* verſum eſſe hexametrum, quamvis igitur una eorum poëtarum, qui μελικοὶ vocantur, divina hæc mulier foret, aliquando tamen dilabebatur in aliud genus carminis v. *Ovid.* Heroid. Epiſt. XV. v. 5. ſq. Apud *Suidam* quoque legitur *Sapphonem* aliquando ſcripſiſſe epigrammata & elegias. Petr. *Victorius.*

Πέῤῥοχος Victorius accepit pro nomine proprio, puto dorice dici pro ὑπέροχος. *Heſychius* περέχειν, ὑπερέχειν. Hæc ſic emendaram, cum offenderem eodem pacto Gerh. *Voſſium* quoque contra *Victorium* reſtituiſſe. *Galeus.*

(4) Reperitur hoc fragmentum apud *Hephaſtionem* pag. 58, 2. Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφ-

θημι-

Ἐκλείπελες, ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.

XIX. Ἦψι

θημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, ἡ αὐτὴ ποιήτρια (Σαπφὼ) Ὄλβιε κ. τ. λ. *Et genus ex choriambicis hephthemimeris, quæ in jambicam junćturam deſinunt, eadem Poëtria* (Sappho) Ὄλβιε &c. Eſt autem carmen nuptiale, cujus meminit *Dionyſius Halic.* ἐν τῷ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων Tom. II. Opp. p. 29. Ex eo vero opinor depromta illa, quæ apud eundem *Hephaſtionem* ſub incerto Poëta leguntur. Sunt autem hæc pag. 12, 22. ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός· *Jambicus trimeter catalecticus:*

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός.

Gaudens ſponſa, gaudeat vero gener.

Aliæ membranæ χαίροις ἁ νύμφα, quod mutant in χαίροις ὦ νύμφα· utrumque longe ineptiſſimum eſt, nam ſic ſpondeus intruditur in locum ſecundum verſus jambici; apage ſordes, quæ odorem excitant tetrum. Rectum eſt, quod hic habemus ex libris melioribus, quanquam ſententia ſit imperfecta. Nullus enim dubito, quin verbum præceſſerit, cum quo χαίροισα arcte cohærebat, & cui opportune ſubjiciebatur: χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός. Ejusdem ſcilicet commatis erat verbum omiſſum, cujus eſt χαιρέτω, & duo illa faciem ſibi obvertebant mutuo; nihil facilius aut decentius, quare manus ab his abſtineas rogo. Si χαίροισα ſincerum ſit, doricce ſcripſit autor: alias χαίρουσα legendum esſet. Et hæc una mutatiuncula licita eſſe poſſet. *Pauw.*

Et pag. 23, 18. Πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον. *Pentametra autem catalectica in diſyllabum deſinentia:*

Τίω σ', ὦ φίλε γαμβρέ. καλῶς εἰκάσδω·
Ὄρπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

Magnifacio te, o dilecte gener, recte comparo:
Jaculo gracili te maxime comparo.

Verſus hi (qui etiam à *Schol.* Hephæſt. p. 90, 20. afferuntur) videntur fuiſſe juncti, & cui bono igitur repetitum εἰκάσδω? dicam ſuſpicionem meam; aut ita perſonis diſtinguendi ſunt: A. Τίω σ', ὦ φίλε γαμβρέ. B. καλῶς εἰκάσδω. A. Ὄρπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω. Aut legendum uno ductu: Τίνι σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς εἰκάσδω; Ὄρπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω. Ex τίνι facile fieri poteſt τίω: Eruditi arbitrentur. Si perſonarum diſtinctio placeat, καλῶς εἰκάσδω vertendum: *id facile conjicio*, ut diverſa ſit ſignificatio ejusdem verbi, quod *comparo* denotat poſtea. *Pauw.*

Et pag. 23, 21. τὸ δὲ τετράμετρον Tetrametrum autem catalectum in diſyllabum deſinens:

Θυρωρῷ πόδες ἑπταθόργυιοι
Τὰ δὲ σύμβολα (leg. σάμβαλα) πεντα-
βόεια.
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνησαν.

Oſtiario ſunt pedes ſeptem ulnarum,
Calces autem ex pellibus quinque boum,
Quos cerdones decem confecerunt.

Ἑπταθόργυιοι eſt vox corrupta, nam metrum æolicum dactylum requirit in locis mediis, ut diſerte teſtatur *Hephaſtion* in verbis præcedentibus. Ἑπταθόργυιοι vero Amphimacer eſt, ut quisque videt, nec pro dactylo poteſt haberi ullo modo. Scholiaſtes pag. 90. ἑπτόργυιοι habet, quod ſpondeum efficit, & vitium quoque alit; nam dicam adhuc ſemel, in his omnibus exemplis dactylos invenit *Hephaſtion*, alias de ſolis dactylis non potuiſſet loqui. Quid reponendum ſit, una cum ignariſſimis ſcio; dabo tamen ſuſpiciones meas; legi poſſet: θυρωρῷ πόδες ἑπτὰ θεωργοί. De θυρωρῷ ædis ſacræ potuit eſſe ſermo, cujus pedes ideo dicebantur venuſte θεωργοί: Diis enim miniſtrabant; numerus autem ſeptenarius pedum non inſolens magis, quam pedes duo ulnarum ſeptem, ad ipſam magnitudinem pertinere poſſunt ſequentia, & calcei ipſi πενταβόειοι: nihil in eo, quod negotium mihi faceſſit: ſunt hæc ludicra, ut quisque ſentit ſtatim. Potes etiam ſcribere θυρωρῷ πόδες ἑπτὰ θοραιοί, à θορεῖν fit θοραιός, pedes igitur θοραιοὶ ſunt pedes θοοί, *impetuoſi*, qui ad ipſum θορεῖν videntur facti; & horum magnitudo exprimitur etiam calceis πενταβοείοις ſutorumque numero

Confectæ ſunt, habesque puellam, quam optaſti.

XIX. In

mero denario. Eruditi videant; nihil quod probabilius eſt, nunc ſuppetit mihi. *Scholiaſtes* pag. 90. hoc fragmentum affert & pro: τὰ δὲ σύμβολα, legit perbene τὰ δὲ σάμβαλα. vid. *Suidam, Heſychium,* alios. *Pauw.*

Hunc locum expreſſit fortaſſe *Demetrius Phalereus* ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας num. 168. p. 101. edit. Gal. ſcribens: Ἄλλως δὲ σκώπτει τὸν ἀγροῖκον νυμφίον, καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα, καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασιν, μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. *Aliter autem irridet agreſtem ſponſum, & janitorem, qui verſatur in nuptiis, valde humiliter, & pedeſtribus potius nominibus, quam poëticis.* Et verbum unum è paucis quæ illic leguntur, & res ipſa, quæ tangitur eodem loco, me hortatur, ut admoneam, videri ſumptum eſſe ex hoc ipſo poëmate exemplum illud, quod poſuit *Maximus Tyrius* diſſert. VIII. in fine, cum probare vellet in hoc etiam, ut in multis aliis, quæ ſedulo ipſe collegit, ſimilem fuiſſe *Sapphonem Socrati*: cum enim ille irrideat formam & accubitum Sophiſtæ, hanc etiam mulierem eodem conſilio narrat ita ceciniſſe: Τίς δὲ ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα στολήν (vid. num. LIV.) *Victorius.*

Sed hi quoque verſus, qui in eodem *Hephæſtionis* Enchiridio pag. 55, 19. iterumque pag. 56, 7. circumferuntur, quin *Sapphus* ſint, nullo modo dubitari poteſt.

> Ἔστι μοι καλὰ πάϊς, χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν
> Ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὴν, Κλεῒς ἀγαπητά.
> Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν, οὐδ' ἐραννάν.
>
> *Eſt mihi pulchra puella, aureis floribus*
> *Similem habens formam, Cleïs dilecta.*
> *Pro qua ego neque Lydiam omnem, neque amabilem.*

Cleïdis autem *Sapphus* filiæ mentionem facit *Suidas* in Σαπφὼ Σίμωνος. *Urſinus.*

Verſum ſecundum peſſime conſtituunt Editores. Trochaicus dimeter acatalectus eſt in illis: Ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὴν, reliqua ad jambicum hephthemimeres reduci non poſſunt, & plane aliam exhibent menſuram. Ipſe *Hephæſtion* pag. ſeq. Τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερὴς ἔχον μορφὴν, Κλεῒς ἀγαπητά, δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται· ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ. *Ex his alterum quidem, ſcilicet quod habet formam hephthemimerim,* Κλεῒς ἀγαπητά, *manifeſtum eſt è caſura, non conſtare, ut antea dictum eſt, ex trochaico bimetro acatalecto, & hephthemimeri jambico.* Unde apparet de menſura prædicta non cogitandum eſſe hic; poſt μορφὴν eſt verſus trochaïci τομή; quod ſequitur hanc τομὴν, nihil cum Jambico hephthemimeri habet commune. Editores verba illa Hephæſtionis non intellexerunt, alias in metiendo verſu non potuiſſent ita aberrare. Quale metrum ſervet Κλεῒς ἀγαπητά, non dixit *Hephæſtion,* & nos in medio relinquimus non inviti; res enim lubrica eſt, & ſufficit, quod ſciamus id longe diverſum eſſe à publicis commentis. Si κλεις ἀγα jungeretur, ſequens πητὰ ſpondeum exhiberet, & dactylicus dimeter cum trochaïco dimetro incederet pari paſſu; ſed obſtat vox diviſa κλεῒς & antipathia prima, quam his elucidat *Hephæſtion.* An igitur κλεῒς ἀ tribachys eſt, & γαπητὰ jambum habet cum ſyllaba brevi? ſic ſane pro hephthemimeri jambico hic adeſſet jambicum penthemimeres, & in prima antipathia manerent iſta, ſed quis mihi auctor fieri poſſit, id voluiſſe Poëtam, id voluiſſe *Hephæſtionem*? nemo certe, nemo, quare ego, ut dixi lubens rem adeo incertam in medio relinquo. Pro, ὅτι οὐ σύγκειται, aliæ membranæ habebant: ὅτι οὕτως σύγκειται, errore inſigni & perquam inepte; id omnes vident nunc & certius eſt certo. Verſus tertius etiam peſſime conſtitutus eſt: Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν οὐδ' ἐραννάν. Dicam paucis, quod res eſt; nam cum Amanuenſium larvis diu conflictari nolo. Verſus & male menſuratur, & integro pede exhibetur mutilus, ſcribe & digere: Ἀντὶ | τᾶς δ' ἐ|γὼ οὐδὲ | Λυδί|αν πᾶ|σαν οὐδ' | ἐ|ραν|νάν. Sic trochaïcum dimetrum acatalectum & jambicum hephthemimeres habebimus; γὼ οὐ una ſyllaba longa eſt; nam ω ante ου in metiendo perit. Nihil notius ex ipſo *Hephæſtione.* πᾶσαν intercidit hic, ſed mox in dimenſione brachycatalecti habet

Digitized by Google

XIX.

Ὕψι (1) δὴ τὸ μέλαθρον. [ὑμήναον.]
Ἀείρατε τέκτονες ἄνδρες [ὑμήναον.]
Γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἄρηι,
Ἀνδρὸς μεγάλω πολλῷ μείζων.

XX.

Κοινῆ (2) δ' ἄρα πάντες καρχήσι' εἶχον, καὶ ἔλειβον.
Ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἐσθλὰ τῷ γαμβρῷ.

XXI. Οὐ

bet ipſe *Hephaſtion*; quare non eſt dubitandum vel tantillum; αν πᾶ ſpondeus eſt, qui in loco primo verſus jambici non peccat; ipſi decennes ſciunt. Pro ἐρχνὰν ſcripſimus ἐρανναν, & hoc omnibus ſe commendat ſtatim. In dimetro acatalecto pag. 56, 9. pro ἀνθέμοισι lege potius ἀνθέμοισιν. ut pag. præced. legitur; jungendum vero χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν ἐμφερῆ id moneo in gratiam tyronum, quos punctum inducere poſſet in errorem. In hypercatalecto pro Ἀντὶ | τᾶς δ' ἐ|γὼ ὀ|δὲ Λυ|δίαν, ſcribendum etiam: Ἀντὶ τᾶς δ' ἐ|γὼ ὀδὲ | Λυδί|αν. Sic hypercatalectum habebimus, qui nunc nihil minus eſt quam hypercatalectus; repetendum autem ἀπὸ κοινοῦ, τὸ δίμετρον, quod hic tamen adeſſet mallem, nam paulo durius certe ſubauditur. In ὀδ' ἐραννὰν geminanda eſt liquida, ut dixi, & hoc pendebat à verbis ſequentibus; nam Λυδίαν πᾶσαν per ſe ſubſiſtit. Illud addendum eſt uno verbo: Κλεῒς ἀγαπητὰ per appoſitionem hic dicitur puella chara & formoſa; ratio loquendi non protrita ſane: *clavicula dilecta*, *clavicula amabilis*, quia ſcilicet pectus uniuscujusque, quanquam firmiter occluſum, aperiebat ſtatim, ut eum Cupidinibus ſuis in illud intrare poſſet; forma & formæ præſtantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum receſſus ſibi recludebat facile. Nihil mellitius. Eo ſenſu igitur accipiendum eſt illud Κλεῒς. *Pauw.*

(1) Tale quiddam illud Catulli Carm. LXII. v. 76.

Clauſtra pandite juvenes (janua)
Virgo adeſt.

Hos autem verſus ex eodem epithalamio citat *Demetrius Phalereus* de Elocutione num. CXLVIII. pag. 91. cujus verba ſunt: Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικὴ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται, καὶ ὥσπερ μετανοήσειεν· οἷον, Ὕψι δή φησι τὸ μέλαθρον ἀείρατε τέκτονες, γαμβρὸς εἰσέρχεται ἴσος Ἄρηι, ἀνδρὸς μεγάλου πολλῷ μείζων. ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς, ὅτι ἀδυνάτῳ ἐχρήσατο ὑπερβολῇ καὶ ὅτι οὐδεὶς τῷ Ἄρηι ἴσος ἐστί. *Eſt autem quædam venuſtas proprie Sapphica ex immutatione conſilii, cum ſcilicet aliquo jam dicto mutarit animum, & tanquam pœnituerit ipſam dixiſſe. Ceu inquit:* Alte jam ſuperliminare extollite fabri, gener ingreditur, æqualis Marti, viro magno multo major: *tanquam reprehendens ſe ipſam, quod impoſſibili uſa eſt hyperbole, & quod nullus Marti æqualis eſt.* Urſinus.

Ὑψιδὴ in vulgatis Lexicis non extat. Idem autem valet ac ὕψου, ὑψόσε, εἰς ὕψος. *Portus.*

Non reperitur in Corpore Poëtarum Genevenſi.

Μέλαθρον eum ponatur ſæpe pro tota domo, valet proprie, ut hic, ſuperiorem partem januæ. Quæ poſt exemplum ſequuntur, verba ſunt auctoris, explicantis vim rationemque ejus venuſtatis: ait enim ſic Sapphonem loqui, tanquam reprehendentem ſe ipſam, quod uſa eſſet hyperbole ejus generis, quod tradit rem, quæ effici non poteſt, quia nullus ſane mortalis Marti magnitudine corporis eſt æqualis. Similitudinem aliquam

XIX.

In altum ædes
Tollite ſtructores;
Gener accedit æqualis Marti,
Saltem viro procero longe procerior.

XX.

Una autem omnes carcheſia tenebant & libabant.
Voverunt autem prorſus proſpera genero.

XXI. Ne-

aliquam habet ratio hæc cum joco illo *Ciceronis*, quo P. Clodium notavit in Orat. pro M. Cœlio cap. 13. *Quod quidem facerem vehementius, niſi intercederent mihi inimicitiæ cum iſtius mulieris viro, fratrem volui dicere, ſemper hic erro.* Ut etiam apud *Plautum* in Caſina Act. II. Sc. 3. v. 15. Cleoſtrata teſtatur, cum ſtulti viri intempeſtivum amorem refelleret, qui illo & ipſe modo frequenter in ſermone peccaret. Cum autem hic olim initio exempli in omnibus libris legeretur νύψω, emendavi ſecutus ſcripturam, quæ apud *Hephæſtionem* eſt, ὕψι, reliquas vero maculas, quas tunc delevi, autoribus etiam antiquis exemplaribus ſuſtuli. *Victorius.*

Obſervo diverſiſſima genera carminum à Sapphone conjuncta, ut ſunt illa à *Demetrio Phalereo* memoriæ conſervata. Primus enim verſus Hexameter heroïcus eſt, alter tetrameter Alcmanius, tertius Anapæſtus; & ita haud dubie collocandi, quod non viderunt duo eruditiſſimi viri *Urſinus* & *Stephanus*. Barthius Adv. VI. 16. pag. 282.

Hephæſtion pag. 70, 8. ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον καλεῖται τὸ ποίημα, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ,

Ὕψοι δὴ τὸ μέλαθρον (Ὑμήναον)
Ἀείρατε τέκτονες ἄνδρες, (Ὑμήναον)
Γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρει.

Quando vero Ephymnium non per ſtrophen, ſed per verſum ordinatum eſt, alio verſu exceptum, meſymnium vocatur poëma, quale eſt illud apud Sapphonem: Ὕψοι δὴ &c. Ὑμήναον eſt vox intercalaris, quæ in duorum verſuum medio ſubſiſtit; ſcribendum autem ὑμέναον, nam ὑμήναον non dicitur; niſi ita forte Æoles, quod ego tamen non recordor; αον pro αιον æolicum eſt, hoc certum: ſic ἀρχάος pro ἀρχαῖος, Ἀλκάος pro Ἀλκαῖος & alia gemella dicebant illi idiomate ſuo, ut eruditi ſciunt, & antiqui Grammatici docent. Intelligendum vero carmen nuptiale, non Deus nuptialis. *Hymenæum canto, Hymenæum canto.* Scribendum eſt disjunctim Ὕψοι δὴ, ὕψοι idem quod ὕψι in altum. *Pauw.*

(2) Extant hi verſus apud *Athenæum* lib. XI. pag. 475. A. & *Macrobium* Saturn. V. 21. *Athenæi* verba ſunt: μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφώ· Κοινὴ κ. τ. λ. *Carcheſiorum Sappho meminit:* Κοινὴ &c. *Urſinus.*

Καρχήσιον ex Callixeno ita deſcribit *Athenæus* XI. pag. 474. E. ποτήριόν ἐστιν ἐπιμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα. Vertit ad verbum *Macrobius* l. c. *Carcheſium eſt poculum procerum & circa mediam partem compreſſum, anſatum mediocriter, anſis a ſummo ad infimum pertinentibus.* Ita omnes hactenus *Macrobii* editiones; abſurde: neque enim anſatum mediocriter poteſt dici, cujus anſæ ad infimum pertingunt à ſummo; medicina, quam facere conati ſunt quidam, medicina non eſt, verum ſententiæ διαφθορά. Nihil hic opus audacibus conjecturis, peccantem vocem reſtitue in ſuum locum, & ſcribe ex verbis græcis: *Circa mediam partem compreſſum mediocriter, anſatum, anſis* &c. Caſaubonus.

Carche-

XXI. *

Οὐ (1) γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαῖτα.

XXII.

Ἕσπερε, (2) πάντα φέρεις,
φέρεις οἶνον, φέρεις αἶγα,
φέρεις ματέρι παῖδα.

XXIII.

Ἕσπερε (3) πάντα φέρων, ὅσα φαινόλης (4) ἐσκέδασ' αὔως. (5)

XXIV. Παρ-

Carcheſium nobis adumbrat *Macrobius*: At quomodo poteſt anſatum id eſſe mediocriter, ubi anſæ, ut ipſe ait, à ſummo ad infimum demerſerint? Ego quantum ex his & *Calixeni* quoque Rhodii verbis, quæ ex *Athenæo*, ut puto, *Macrobius* hic transtulit, conjecto: fuit hoc poculum, ut græca verba ſunt, ἰσχνῶς ἐπίκυρτες, & ideo compreſſum quidem circa meditullium ſed protuberans leviter. Quod *Macrobius*, uti opinio mea eſt, ſignate latinitati reddiderat ſcripſeratque: *ancatum mediocriter*, niſi aliter fuiſſet viſum exſcriptoribus. *Ancatum* autem ab *ancus* formatum eſt. *Feſtus*: Ancus appellatur, qui aduncum habet brachium, ut exporrigi non poſſit. Gloſſæ: *ancus* λορδός. *Pontanus*.

(1) *Dionyſius Halicarnaſſeus* ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων Tom. II. Opp. pag. 29, 24. τοιγάρτοι Σαπφικόν τι Ἐπιθαλάμιον τουτὶ, Οὐ γὰρ ἑτέρα κ. τ. λ. καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου, τοῦδε, Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο· τοὺς τε τελευταίους πόδας τρεῖς καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν, συνάψειε τοῦτον τὸν τρόπον, Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα - - - καὶ σωφροσύνη νενόμιστο· οὐδὲν διοίσει τοῦ· Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ. *Etenim ſi quis hunc verſum è Sapphonis Epithalamio deſumtum*, Οὐ γὰρ ἑτέρα &c. *hujusque comici tetrametri, quod vulgo Ariſtophaneum appellatur, hujus inquam:* Quum ego juſta dicens florerem, & temperantia jam eſſet more ſancta, *atque tres hoſce pedes extremos, una cum deſinentia ſecum commiſſos hoc modo connexuerit*; Neque enim alia fuit puella, o gener, talis: & temperantia jam eſſet more ſancta: *nulla erit omnino ab hoc differentia:* Aut leve me aliquod exiguumque adſpicere peccatum, ac propterea hoc apparatu illius. Pro τοιγάρτοι fortaſſe legendum τοιοῦτον γάρ· & pro τοῦδε legendum videtur τόδε. Pro συνάψειε rectius fortaſſe legemus, εἰ συνάψεις, *ſi copularis*. Rectius fortaſſe etiam pro τοιαῦτα in Sapphus verſu τοιαύτα fœminino genere, hoc ſenſu: οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς τοιαύτα, non enim alia erat puella talis. Quin & paulo ante ita fortaſſe legendum eſt: οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα pro γαμβρέ. τοιαῦτα καὶ &c. ut finita hic Sapphici loci periodo, deinceps hæc *Dionyſii* ſint verba: καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου, τόδε: ſubaudito è ſuperioribus τοιοῦτόν ἐστι, ut hic poſterioris loci ſenſus ſit: *Si cum hoc loco Sapphonis*, οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς ὦ γαμβρὲ τοιαύτα, *copulentur Ariſtophanei loci pedes tres poſteriores cum eorumdem deſinentia*, καὶ σω - - φροσύνη υ υ - νενόμι υ υ - στο υ, *nihil diſcrepaturam eſſe hanc compoſitionem ab iſta* Demoſthenis: μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ. Extat autem *Ariſtophanis* verſus in Νεφέλαις Act. III. Sc. 3. v. 2. *Sylburg.*

Τοιοῦτον γὰρ & mox εἰ συνάψεις legendum cenſet *Sylburgius*, quæ conjectura diſplicet *Uptono*, εἴ τις pro τι reponenti. In *Codd.* MSS. ἐγὼ

τ. λ.

XXI.

Neque enim alia fuit puella, o gener, talis.

XXII.

Veſper, omnia fers:
Fers vinum, fers capram,
Fers matri filiam.

XXIII.

Veſper omnia ferens, quæcunque diſperſit aurora, quæ omnia in lucem profert.

XXIV. Vir-

τοι. Τότ' ἐγὼ *Reg. I.* pro ὅτ' ἐγὼ in Ariſtophanis verſu, & νῦν *Reg. I.* & *Colb.* pro ἦν in verſu *Sapphonis.* Hudſon.

(2) Profert hoc fragmentum *Demetrius Phalereus* de Elocutione num. 141. p. 89. Χαριεντίζεται δέ ποτε καὶ ἐξ ἀναφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ ἑσπέρου· Ἕσπερε κ. τ. λ. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ χάρις ἐστὶν ἐκ τῆς λέξεως τῆς φέρεις, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφερομένης. πολλὰς δ' ἄν τις καὶ ἄλλας ἐκφέροι χάριτας. *Ducit autem (Sappho) Veneres aliquando & ex relatione, ut cum de veſpero inquit:* Ἕσπερε &c. *etenim hic lepos exſtit ex voce illa* φέρεις, *qua ad idem refertur. Multas autem alias ab iisdem aliquis promere poſſet Veneres.* Fabius *Benevolentius* homo eruditiſſimus & meus amicus putat pro οἶνον legendum ὄιν, quæ mihi lectio valde probatur, eamque videtur aliquo modo confirmare ſequens verſus *Sapphonis* num. XXIII. *Urſinus.*

Valet χαριεντίζεται Veneres haurit, & urbane lepideque ludit. De veſpere autem (ut ſuſpicor) illic ſermo erat, quæ ſtella in epithalamiis appellabatur, magnoque deſiderio expectabatur à ſponſis, ut ex *Catulli* quoque carmine perſpicitur, narrat igitur illic dici oratione ad eum converſa: Veſper cuncta fers &c. Niſi aliquis putet φέρεις hic valere aufers & eripis, poſitumque eſſe pro ἀποφέρεις. Explicat autem *Demetrius* exemplum, dicens, lepos enim qui hic apparet, venuſtasque oritur à verbo illo φέρεις, ad idem relato: adjungitque præter has multas alias venuſtates poſſe è figuris his trahi, quas cum rationem illarum inde eliciendarum tradiderit, brevitatis cauſa non perſequitur. *Victorius.*

Ruſtico ſimplicique more loquitur doctiſſima Vates, Heſperi laudes canens, qui matri capellam cum puella ejus cuſtode domum à paſtu referat. Cum vero ipſa fuerit luxurioſa & bibacula, ut notum, addit etiam conviviorum gratia, φέρεις οἶνον, quo maxime exhilarantem fœminas faciat Veſperum, ſuam interim cauſam agens, quæ luce occidente inita convivia vix eadem redeunte deſerere amaverit. Quod adſcripſi, ne quis cum Fabio *Benevolentio*, quem laudat Fulv. *Urſinus*, ego vero ipſum illum, qui laudat, eſſe puto, ὄιν reponere allaboret. *Barthius* Adverſ. VI. 16. pag. 282.

Pro πολλὰς δ' ἄν τις καὶ ἄλλας Cod. *Morel.* paulo aliter πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας. *Galeus.*

(3) *Scholiaſtes Euripidis* in Oreſte ad v. 1260. καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ οὕτω τὸν ἕσπερον ἀστέρα εἶπε, τρόπον τινὰ ἐτυμολογοῦσα τὸ ὄνομα, Ἕσπερε κ. τ. λ. *Sappho quoque ſic de veſpero ſtella dixit, quodammodo etymologiam nominis ejus ponens:* Ἕσπερε &c. *Urſinus.*

Non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

Etymologicum M. in Ἕσπερος· ἑσπέρα ἀπὸ τοῦ ἔσω ποιεῖν περᾶν τὰ ζῶα ἀναπαυσόμενα· ἢ, ὁ πέρας τῆς ἕω φέρων. Σαπφώ· Ἕσπερε κ. τ. λ. *Veſpera*

XXIV.

Παρθενία (1) Παρθενία, ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ;
Ὀυκέτι ἥξω πρός σε, ὀυκέτι ἥξω.

XXV.

Κάδδ' (2) ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο·
Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ἀνοχέησεν.

XXVI.

Ἀστέρες (3) μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάναν
Ἂψ ἀποκρύπτουσι φαεινὸν εἶδος.
Ὁπόταν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ γᾶν.

XXVII. Κατ-

Veſpera ab efficiendo, ut intro abeant animalia, quæ quieſcere volunt, vel quæ finem auroræ fert. Sappho: Ἕσπερε &c.

(4) In *Etymologico* M. legitur φαινόλις· in *Barneſii* Euripide: φαινολίς.

(5) Apud Urſinum legitur αὠς. Etymologicum M. in αὔως affert hoc fragmentum *Sapphonis*, additque: εἴρηται παρὰ τὸ αὔω, τὸ βοῶ, αὔως· dicitur à verbo αὔω clamo, αὔως.

(1) Leguntur hæc apud *Demetrium Phalereum* de Elocutione num. 140. pag. 89. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες δῆλαί εἰσι καὶ πλεῖσται παρὰ Σαπφοῖ. οἷον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως ὅπου νύμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί. Παρθενία κ. τ. λ. ἡ δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι· Ὀυκέτι κ. τ. λ. πλείων γὰρ χάρις ἐμφαίνεται, ἢ εἴπερ ἅπαξ ἐλέχθη καὶ ἄνευ τοῦ σχήματος, καίτοι ἡ ἀναδίπλωσις πρὸς δεινότητας μᾶλλον δοκεῖ εὑρῆσθαι· ἡ δὲ καὶ τοῖς δεινοτάτοις καταχρῆται ἐπὶ χάριτος. *Veneres autem quæ naſcuntur è figuris, perſpicuæ ſunt plurimæque apud Sapphonem. Ceu ex replicatione quodam loco ſponſa ad Virginitatem inquit:* Παρθενία *&c. hæc autem reſpondet ipſi eadem figura:* Ὀυκέτι &c. *Major enim venuſtas apparet, quam ſi ſemel dictum eſſet & ſine figura. Atqui replicatio ad res exacerbandas potius inventa videtur: hæc vero & graviſſimis rebus abutitur ad venuſtatem.* Urſinus.

Νύμφη (ut opinor) hic valet ſponſa; cum enim plures ſint notiones hujus nominis, in aliis etiam virgo, quæ modo in matrimonio cum aliquo collocata eſt, ita vocatur; atque id quidem, quia copula illa procreationis liberorum cauſa inventa eſt, ut teſtatur *Porphyrius* in explicatione in antrum Ithacæ, deſcriptum in Odyſſea. Nuptias vero quasdam ingenio ſuo celebraſſe *Sapphonem* conſtat; alterum nomen mulieris proprium eſſe videtur: Parthenii enim quoque poëtæ quidam nobiles vocati ſunt, niſi forte hoc nomine virginitas hic quoque ut aliis multis locis, ſignificatur &c. *Victorius.*

Verſum hunc trajectione unius voculæ Sapphicum facies, ſcribens fortaſſis: Ὀυκέτι ἥξω σε πρὸς, ὀυκέθ' ἥξω. Tamen, cum hoc invenuſtius ſit, ego non affirmarim. *Barthius* Adverſ. VI. 16. pag. 282.

Πȣ νύμφη rectius ὅπου νύμφη atque ita *Morel.* Cod. *Galeus.*

(2) Adducit hoc fragmentum *Athenæus* lib. II. pag. 39. A. apud quem lib. X. pag. 425. C. poſterior verſus ita legitur: ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ὄλπιν θεοῖς οἰνοχοῆσαι. *Mercurius autem ſpem conceperat, diis ſe illud miniſtraturum*; quæ ſcriptu-

ra

XXIV.

Virginitas, Virginitas, quo abis me relicta?
Non amplius veniam ad te, non amplius veniam.

XXV.

Ambroſiæ crater temperatus erat:
Mercurius autem ſumpto vino diis pocula miniſtravit.

XXVI.

Stellæ quidem circa pulchram lunam
Retro abſcondunt fulgidam faciem,
Tum maxime qvum plena terram illuſtrat.

XXVII. Mor-

ra confirmatur etiam veteri codice Farneſiano. Athenæi verba ſunt: Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν εἰσάγει αὐτῶν οἰνοχόον, ὡς καὶ Σαπφὼ λέγουσα: Καδδ' ἀμβροσίας κ. τ. λ. *Alcæus vero Mercurium illorum* (Deorum) *pocillatorem eſſe fingit, ut & Sappho, quæ ait:* Καδδ' ἀμβροσίας &c. Idem Scriptor hunc locum exprimere voluit lib. V. pag. 192. C. παρὰ δὲ τῇ καλῇ Σαπφοῖ καὶ ὁ Ἑρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς Θεοῖς. *Apud lepidam Sapphonem Mercurius Diis à poculis eſt.* Urſinus.

Tutpiter & periculoſe verſus hic Sapphus apud *Athenæum* lib. II. & *Urſinum* eſt corruptus: Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπεν Θεοῖς οἰνοχοήσων. Legendum eſt: Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ὠνοχόησεν, ex *Euſtathio* & libris vetuſtis. Verba *Euſtathii* ſunt ad Odyſſ. ι. pag. 360, 43. Σαπφὼ δὲ, εἰποῦσα ὡς ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο, εἰς πόσιν δηλαδὴ, διὸ καὶ ταυτίζουσα τῷ οἴνῳ αὐτὴν, ἐπάγει· Ἑρμῆς δ' ἑλὼν ἔρπιν, θεοῖς ὠνοχόησεν. Ἔστι δὲ ἔρπις αἰγυπτιστὶ ὁ οἶνος. καθὰ καὶ ὁ Λυκόφρων οἶδεν. *Sappho autem dicens ambroſiæ craterem temperatum eſſe, ad potum ſcilicet, eamque propterea vino aſſimilans addit:* Ἑρμῆς *&c. Eſt vero ἔρπις linguâ Ægyptiorum vinum, uti etiam Lycophron id novit.* Lege ſi eſt operæ, quæ *Tzetzes* ſcribit ad v. 79. *Lycophronis:* Ἔρπιν τε ῥέζειν ἠδ' ἀλοιφαῖον λίπος. *Vinumque facere & unctoriam pinguedinem. Hipponax* poëta lyricus: ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καταλεύει. *Ubi vinum tenebræ ſupponantur.* Libro X. pag. 425. C. iterum laudat hunc Sapphonis locum *Athenæus*, & pro ἔρπιν ſcribit ὄλπιν, quod incogitantia factum putem, ſenſum attendente illo, non verba: ὄλπις enim οἰνοχόη, trulla vinaria. *Caſaubonus.*

(3) Leguntur hi verſus apud *Euſtathium* Homeri enarratorem ad Ιλ. θ. pag. 621, 42. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τῷ, Φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην, οὐ τὴν πλησιφαῆ νοητέον καὶ πληροσέληνον, ἐν αὐτῇ γὰρ ἀμαυρά εἰσι τὰ ἄστρα ὡς ὑπεραυγαζόμενα, καθὰ καὶ ἡ Σαπφώ που φησίν. Ἀστέρες κ. τ. λ. *Sciendum autem, per verba: circa lucidam lunam non eſſe intelligendam lunam omni facie ſplendentem & plenam, in illa enim ſtellæ ſunt obſcuræ, ut ſupra illam conſpectæ, quemadmodum etiam Sappho alicubi dicit:* Ἀστέρες &c. Eadem autem ſententia alibi quoque uſa videtur *Sappho*, ut ex epiſtola *Juliani* πρὸς Ἐκηβόλον intelligi poteſt. (vid. num. LXXII.) Eam vero expreſſit *Horatius* Carm. I. Od. 12. v. 46.

- - - micat inter omnes
Julium ſidus velut inter ignes
Luna minores.

ſed vocem εἶδος vertit Virgilius os, Æneid. VIII. v. 591.

Qualis

XXVII.

Κατθανοῖσα (1) δὲ κείσεαι,
Οὐδέποτε μναμοσύνα σέθεν
Ἔσσεται, οὐδέποκ' ὕστερον.
Οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων
Τῶν ἐκ πιερίας. ἀλλ' ἀφανὴς
Κἠν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις.
Οὐδεὶς δέ σε βλέψει παῖδ' ἀμαυρῶν
Νεκύων ἐκπεποταμέναν.

Ει (2) γὰρ ἡ Σαπφὼ διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρόνει τηλικοῦτον, ὥστε γράψαι πρός τινα πλουσίαν· Κατθανοῦσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μνημοσύνα (3) σέθεν ἔσεται· οὐ γὰρ (4) μετέχεις ῥόδων (5) τῶν ἐκ πιερίης (6) πῶς οὐχὶ σοὶ μᾶλλον ἐξέσται μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῇ (7) καὶ λαμπρόν, ἂν μὴ τῶν ῥόδων, ἀλλὰ τῶν καρπῶν μετέχῃς, ὧν αἱ Μοῦσαι φέρουσιν (8) καὶ χαρίζονται τοῖς παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν θαυμάζουσιν;

Πλὴν (9) ὅτι γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν ῥόδων στέφανος ἐπιπεφήμισται, μεμνῆσθαι μοι δοκῶ Σαπφοῦς λεγούσης πρός τινα τῶν ἀμούσων καὶ ἀμαθῶν γυναικῶν, κατθανοῖσα δὲ κείσεαι· οὐ γὰρ μετέχεις (10) ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης.

XXVIII. *

Τὰ (11) δὲ νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω

XXIX.* Λα-

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer unda
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes
Extulit os ſacrum. Urſinus.

Non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(1) Reperitur hoc fragmentum apud Jo. *Stobæum* ἐν τῷ περὶ ἀφροσύνης Serm. IV. pag. 52, 54. & in *Neandri* Ariſtologia Pindarica. pag. 429. v. infra num. LXXVI.

(2) Hæc extant in *Plutarchi* γαμικοῖς παραγγέλμασι Tom. II. Opp. p. 146. A.

(3) In *Vulcobii* Codice μνημοσύνη. Iſ. *Voſſius:* οὐδ' ἔτι μναμοσύνα. *Schottus* in not. MS. ad *Urſini* Lyricos pag. 289.

(4) In ed. *Ald.* & *Baſil.* παῖδ' ἴσχεις.

(5) In *Petavii* MS. ῥόδον.

(6) In

Digitized by Google

XXVII.

Mortua autem jacebis,
Neque unquam poſtea memoria tui
Extabit:
Non enim particeps es roſarum
Ex Pieria provenientium, ſed obſcura
Ad Orci domos ibis.
Neque te quiſquam videbit puellam,
Poſtquam ad umbras exiles avolaveris.

Si enim Sappho ob carminum quæ pangebat elegantiam, tam magnifice de ſe ipſa ſenſit, ut ad divitem qvandam ſic ſcribere non dubitaverit:

Te ſimul leſbum rapiet jacebis
Nec ſuo quiſquam celebrabit ore:
Particeps non es quoniam roſarum
Pieriarum.

cur non altiores tibi liceat ducere ſpiritus, quæ non roſarum ſed fructuum compos facta ſis, quos Muſæ ferunt largiunturque iis, qui doctrinam & philoſophiam magni faciunt.

Sane Muſis conſecratam fuiſſe roſeam coronam, memini me legere in *Sapphonis* verſibus, quibus indoctam quandam mulierem ita alloquitur: *Defuncta jacebis. Nulla unquam in poſterum tui memoria erit. Non enim participas roſas è Pieria.*

XXVIII.

Hæc vero nunc amicis meis voluptati futura canam.

XXIX. La-

(6) In *Petavii* MS. Πιερίας.

(7) In *Petavii* MS. & *Turnebi* Cod. αφ'.

(8) In *Petavii* MS. & *Turnebi* Cod. φέρονται.

(9) Hæc leguntur in *Plutarchi* Συμποσιακῶν lib. III. qu. 1. Tom. II. Opp. p. 646. E.

(10) In *Turnebi* & *Bongarſii* Codd. παῖδ' ἔχοις. In ed. *Ald.* πεδέχης. In Codicis cujusdam margine ab ignota manu notatum erat: πεδέχεις vel πέδελθε pro μέτελθε.

(11) *Athenaeus* lib. XIII. pag. 571. D. καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν, καὶ αἱ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας, ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφώ. Τάδε νῦν κ. τ. λ. καὶ ἔτι·

XXIX. *

Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι.

XXX.

Ἀλλ' (1) ἐὼν φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσο νεώτερος,
Οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ συνοικεῖν νέ' ἔσα γεραιτέρα.

XXXI.

Εὐμορφοτέρα (2) Μναΐδος, καὶ τᾶς ἀπαλᾶς Πυρίνω (3)
Ἀσαροτέρα, (4) σῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὠράνα (5) σέθεν τυχοῖσα. *

XXXII. Πο-

Λατὼ κ. τ. λ. *Quamobrem etiam nunc ingenua matronæ ac virgines amicas illas vocant, cum quibus familiaritate ac neceſſitudine conjunctæ ſunt, ut* Sappho: Τάδε νῦν &c. ac rurſum: Λατὼ &c. *Urſinus.*

(1) Apud Jo. *Stobæum* Serm. LXIX. pag. 429, 19. in quo male leguntur hi verſus:

Ἀλλ' ἐὼν φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσο νεώτερον,
Ὀυ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνοικεῖν ἔσα γεραιτέρα.

Si nobis amicus es, lectum juvenilem ſequere,
Ego enim jam natu grandis, non ſuſtinebo tibi converſari.

Nos manuſcriptam lectionem ſecuti ſumus. *Urſinus.*

. Extat hoc fragmentum in *Neandri* Ariſtologia Pindarica pag. 429.

(2) Apud *Hephaſtionem, Stephanum* & *Portum* hi verſus ita leguntur:

Ἐυμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω
Ἀσαροτέρας, οὐδ' ἄμα πώρανα σέθεν τυχοῖσαν. *

Mnaſidica longe pulchrior tenera, mollique
Gyreno, neque una tecum. *

Ex *Hephaſtione* pag. 37, 15. apud quem adeo mendoſa horum carminum ſcriptura circumfertur, ut nullus ex ea idoneus ſenſus elici poſſit. Verba ejus ſunt: Καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν, καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον. καλεῖται δὲ αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο· οἷον· Ἐυμορφοτέρα κ. τ. λ. *Tetrametra vero acatalecta varie compoſuerunt, tribus enim ionicis unam trochaicam ultimam addiderunt; vocatur autem aolicum, quia Sappho illo ſæpius uſa eſt, quale illud*: Ἐυμορφοτέρα &c. Nos autem in eruditi cujusdam Scholio in *Sapphus* epiſtola ad Phaonem ita hunc locum, non ſatis tamen emendate, ſcriptum animadvertimus: μάλα δὴ κεκορημένος σόργος κεφαλὴν ἀμορφότερος Μναΐδος, καὶ τὰς ἀπαλὰς Πυρίνω. Opinor autem ſcriptum è græco aliquo ſcriptore περὶ διαλέκτων, addit enim *Scholiaſtes* ille: ſubjicit is, qui de dialectis conſcripſit autor: Μναῒς καὶ Πυρίνω ὀνόματα κύρια. Ad hos verſus reſpexit fortaſſe *Ovidius* Heroid. Epiſt. XV. v. 15. non enim dubitandum eſt, quin tota illa ad Phaonem epiſtola ex ipſius *Sapphus* carminibus expreſſa ſit, cum cecinit:

Nec mihi Pyrino ſubeunt, Mnaïsve puella.

In *Hephaſtionis* tamen manuſcripto libro, quem ipſi vidimus in Farneſiana Bibliotheca, pro Πυρίνω ſcriptum eſt Γυρίνω, videturque eam ſcripturam confirmare *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. in

XXIX.

Latona & Niobe valde amicæ fuerunt.

XXX.

Si nobis amicus es, torum accipe junior,
Non enim ſuſtinebo conſveſcere cum ſeniore, quum junior ſim.

XXXI.

Pulchrior Mnaïde, & cui magis quam teneræ Pyrinoi
Non fucatus nitor ineſt: tecum autem. *

XXXII. Mul-

in fine, quamvis non Γυρίνω ſed Γύριννα hanc amatam à Sappho puellam nominet. *Urſinus.*

(3) Γυρήνω eſt nomen proprium puellæ, & ſic ſibilus male videtur omiſſus in fine, legendumque niſi fallor Γυρηνῦς: noſti indolem nominum fœmineorum: Γυρηνὼ, Γυρηνῦς, ut Σαπφὼ, Σαπφῦς. Sed aliud adhuc opportune ſe offert mihi, quod longe melius & longe etiam blandius. Verſiculus hic pag 76, 12. ita adducitur: Ἐυμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω· id abſque dubio veriſſimum, ſi recte intelligatur; dicam igitur: γυρῖνοι ſunt οἱ μικροὶ βάτραχοι, ut omnes ſciunt ex celeberrimo verſu Arateo v. 954. Ἀυτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων· hoc appellativum pro nomine fuit Græcis, & puellæ datum eſt huic, *Ranula.* quid ais? nonne appoſitiſſimum hoc & blandum? de eo hercule dubitabit nemo, lege igitur cum Scholiaſta τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω, quod ipſum Γυρίνη valet, id autem Amphibrachys hoc loco eſt, quia Ditrochæus verſum ionicum claudit. Editores peſſime. *Pauw.*

(4) Ἀσαροτέρα, in qua naturalis ineſſet, non fucatus nitor, ἐκ τῦ ἃ ϛερητικῦ καὶ τῦ σαίρω, τὸ κορῶ, τὸ καλλωπίζω. *Urſinus.*

Hæc miſere corrupta ſunt: ad calcem libri emendatum: Ἀσαροτέρας, ὐδ' ἄμ' ὀπώρας σέθεν τύχοισαν, in quo ſententia eſt nulla, & metrum etiam peſſime temeratur: nam ut omnes & ſinguli vident, ſic verſus numeros non habet ſuos. Tutius forſitan ſit hæc pede timido tranſilire. Vide tamen, quid mihi pauliſper moranti in mentem venerit: legendum forte: Ἄσα ποτ' ἐρασῦ δάμασ' ὠραῖα σέθεν τυχοῖσαν, *pulcherrima Mnaſidice, molliculæ Gyrini faſtidium ſubegit tempeſtive aſſecutam te.* Ἄση, *faſtidium* eſt: & hoc dupliciter accipi poteſt hic; nam aut faſtidium intelligit, quo Gyrinus laborabat contra Sapphonem, aut faſtidium, quo ipſa Sappho laborabat contra Gyrinum: ποτ' ἐρασῦ cum Γυρίνω cohæret: iſta autem ἄσα ſubegerat Lesbiam τυχοῖσαν Μνασιδίκης, id eſt, effecerat, ut ſtatim ſubacta fuerit amore Mnaſidices, in quam forte fortuna inciderat; Mnaſidicam quamvis pulcherrimam, non ſtatim adamaſſet Sappho, niſi faſtidium illud acceſſiſſet: nam eo ſubacta fuerat illico & ad amorem Mnaſidicæ pellecta. Non ignota res eſt, & tale faſtidium ſæpe amoris novi maximus eſt aculeus: ſic δάμασε ἄσα eſt elegans, & ſenſum habet non protritum; ὠραῖα pro adverbio adhibetur more ſolenni; cum maximum erat illud faſtidium, in Mnaſidicen opportune inciderat. Attende: ſors veriſſima eſt hæc mea ſuſpicio. *Scholiaſtes* ad verſum hunc: τὸ ἀσαροτέρας, δεύτερος παίων· συςέλλυσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ ᾶ, ὡς ἐν τῷ μή με ἄσαις, ἀμυδοχίαισιν. *Illud ἀσαροτέρας eſt paon ſecundus, corripiunt enim Æoles α, uti in μή με ἄσαις, ἀμυδοχίαισιν.* Ex quibus liquido apparet, hominem ſua ætate hic inveniſſe ἄσα, aut aliquid ab iſto caſu deductum; nam ceteroquin fruſtra illud μή με ἄσαις adduxiſſet. Et hoc mihi conjectanti favet certe. *Pauw.*

(5) Liber ſcriptus Farneſianus habet ὠράναν, & ὠράνα χελιδὼν apud *Sappho* (num. XXXIII.) valet

XXXII.

Πολυ (1) πακτίδος ἀδυμελεστέρα, χρυσῶ χρυσοτέρα.

XXXIII.

Τί (2) με Πανδιονὶς ὠρράνα (3) χελιδών.

XXXIV.

Ἦρος (4) ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών.

XXXV. Me-

valet ἢ τῇ ὥρᾳ, hoc eſt: τῷ ἔαρι φαινομένη. Locus non caret mendo. *Urſinus.*

(1) *Demetrius Phalereus* περὶ ἑρμηνείας num. 163. pag. 98. Τῦ δὲ αὐτῦ εἴδυς καὶ τὰ τοιαῦτά ἐςιν· Ὑγιέςερος κολοκύντης· καὶ, Φαλακρότερος εὐδίας· καὶ τὰ Σαπφικὰ· πολυ κ. τ. λ. πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὔρηνται, καίτοι διαφέρυσι. *Ejusdem autem generis & hujuſcemodi ſunt: Magis ſanus coloquinta; &, Magis calvus ſerenitate; & illa Sapphonis:* Πολυ &c. *Omnes enim hujusmodi Veneres ex hyperbolis profecta ſunt, & diſcrepant inter ſe.* Alibi quoque hoc idem fragmentum protulit *Demetrius* num. 127. p. 78. Τῦ δὲ αὐτῦ εἴδυς ἐςὶ καὶ τὸ, Φαλακρότερος εὐδίας· καὶ τὸ, Κολοκύντης ὑγιέςερος· τὸ δὲ χρυσῶ χρυσοτέρα, τὸ Σαπφικὸν ἐν ὑπερβολῇ λέγεται καὶ αὐτὸ καὶ ἀδυνάτως, πλὴν αὐτῷ γε τῷ ἀδυνάτῳ χάριν ἔχει, ὐ ψυχρότητα· ὃ δὴ καὶ μάλιςα θαυμάσειεν ἄν τις Σαπφῦς τῆς θείας, ὅτι φύσει κινδυνώδει πράγματι καὶ δυσκατορθώτῳ ἐχρήσατο ἐπιχαρίτως. *Ejusdem forma eſt & illud: Magis calvus quam ſerenitas, & magis ſanus, quam coloquinta. Illud vero, auro magis aurea, quod Sapphonis eſt, in hyperbole & ipſum dicitur nec effici poteſt, niſi quod ex eo ipſo, quod effici non poteſt, venuſtatem in ſe habet, non frigus. Quapropter maxime aliquis admiraretur divinam Sapphonem, quod re, qua natura periculi plena eſt, & vix poteſt cum laude tractari, uſa fuit eleganter.* Ejusdem autem generis ſunt *Virgiliana* illa Ecl. VII. v. 36.

> *Nerine Galatea, thymo mihi dulcior Hybla,*
> *Candidior cycnis, edera formoſior alba.*

Urſinus.

Non extat hoc fragmentum in Corpore Poëtarum Genevenſi.

Cum ex hyperbolis quoque duci docuerit *Demetrius* venuſtates & lepores, addit nunc proverbia quædam vocesque, quæ id continent, quod ad ſummum pervenit, & quo nihil majus in eo genere dici poteſt, eſſe ejusdem generis, habereque in ſe ſuavitatem, ceu inquit illud: *Valentior cucurbitula & magis calvus quam ſit cælum ſerenum*, & illa quæ à *Sapphone* poëtria excogitata editaque ſunt: *Multum pactide*, muſico inſtrumento, *in cantu ſuavior; magis aurea quam ſit aurum ipſum.* Uſum autem eſſe omnibus his exemplis, uno excepto ſupra n. 127. *Demetrium*, cum accurate de hyperbolis diſputaret, notum eſt. Ut vero duo poſtrema, quæ hic ſunt, teſtatus eſt *Demetrius Sapphonis* eſſe, ita primum indicio *Athenæi* ab *Epicharmo* prolatum intelligitur, in libro enim II. pag. 59. C. hunc ut vafri illius Siculi verſum citavit: Ὑγιέςερον τ' ἦν ἔτι κολοκύντας πολύ. *Longe ſalubrius id erat quam cucurbita.* Victorius ad num. 163.

Apud Latinos hujus generis videtur illud *Plautinum*, cum ait in Aſinar. Act. II. Sc. 2. v. 2. *Uti ego illos lubentiores faciam quam lubentia eſt* nec non *Terentianum* fortaſſe hoc in Adelph. Act. IV. Sc. 7. v. 43. *Ipſa ſi cupiat ſalus, ſervare prorſus hanc familiam non poteſt.* Animadvertit autem ſimul ponderatque *Demetrius* parem his vocem *Sapphonis*, niſi quod inde lepos exoritur, non frigus, inſulſitasque, quamvis hyperbole in ea contineatur, dictumque illic ſit, quod plane falſum eſt, ac fieri non poteſt; cum ſcilicet illa mulieris ſpeciem laudans, magis auream auro eam eſſe in carmine quodam affirmavit; ex eo igitur ipſo, quod effici non poteſt,

venu-

XXXII.

Multo dulcius modulans quam lyra, auro magis aurea.

XXXIII.

Cur me Pandionis verna hirundo.

XXXIV.

Veris nuntia ſuaviter cantans luſcinia.

venuſtatem trahere ipſam inquit, quod novum eſt. Delectatus vero mirifice elegantia hujus vocis *Phalereus*, fert in cœlum ingenium *Sapphonis*, & divinam ipſam vocat, quam *Plato* pulchram appellavit; magis tamen & ipſe animi bona quam corporis ſpectans: memoriæ namque proditum eſt, deformem illam fuiſſe; divinam autem, quod uti potuit re, ſua natura lubrica ac periculoſa, quæque vix cum laude attingi poteſt, lepide ac venuſte. *Idem* ad num. 127.

Φαλακρώτερος εὐδίας ſuſpicor eſſe *Sophronis* dictum. Κολοκύντης ὑγιέστερος *Sophronis* verba ſunt ex mimis virilibus petita; ſed rectius ſeſe habent apud *Etymologici* Scriptorem in ὑγιὴς ὑγιώτερος κολοκύντας. *Athenæus* lib. II. pag. 59. C. hoc proverbium *Epicharmo* quoque tribuit; quanquam apud *Athenæum Epicharmo* multa adſcribuntur, quæ *Epicharmi* non erant. *Galeus* ad num. 127.

(2) Ex *Hephæstione* pag. 39, 15. depromptum carmen. *Urſinus.*

(3) In priore *Stephani* editione legitur ὠράνα in poſteriore ὠρείη, ſed neutrum ab interprete declaratur. In vulgatis lexicis hoc traditur, ὠράνα ἡ, hirundinum nidus; χελιδόνων ὀροφή. *Heſychius.* Sed ut concedam (quod tamen eſt controverſum) alias vocem hanc ita poſſe ſumi, hic tamen hæc ſignificatio nullum locum videtur habere. Forraſſe ὠραία ſcribendum i. e. verna; quæ vere ſolet apparere, quæ veris nuncia ideo vocatur: ὥρα enim κατ' ἐξοχὴν τὸ ἔαρ i. e. ver appellatur, quia tunc eſt formoſiſſimus annus, ut *Virgilius* Eclog. III. v. 56. loquitur:

XXXV. Ve-

> *Et nunc omnis ager, nunc omnis parturit arbos;*
> *Nunc frondent ſylvæ, nunc formoſiſſimus annus.*

Conſule *Euſtathium* in voce ὥρα. Levis erit mutatio, quam noſtra conjectura huic loco feret. Nam, tantum pro ν reponet in voce ὠράνα, quod ſi tenui ſpiritu ſcribas, æolice hoc fiet. (vid. num. XXXI. not. 6.) *Portus.*

Muſa Lesbia pag. 44. ed. H. *Steph.* ὠράνα χελιδὼν dixit de *hirundine.* In verſione omittitur illud ὠράνα; pro quo non male forſan legas ὠραῖα verna i. e. veris nuncia, ut num. ſeq. ἦρος ἄγγελος dicitur. Scio, quid *Heſychius* habeat: ſed ejus gloſſa huc non pertinet. Ὠράνα quidem eſt χελιδόνων ὀροφή apud Hephæſt. pag. 39. ſed non χελιδὼν, ut hic extat, ceu Epitheton. *Alberti* Obſſ. in N. T. p. 226.

Stephanus in Lyricorum editionibus variavit & ſemel ὠράνα, ſemel ὠρείη exhibuit typis: recte ad calcem *Hephæſtionis* emendant: ὠραία vel ὠραῖα, junge etiam *Portum* ad Lyricorum fragmenta; mihi potius videtur ὠραῖα, quia metrum id diligit certo: de Heſychii ὠράνα nos alio loco. *Pauw.*

(4) Idem de hirundine dixit *Simonides* apud *Scholiaſtem Ariſtophanis* in Avibus ad v. 1410.

> Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ.

> *Nuncia celebris veris ſuaviter olentis, fuſca hirundo.*

& Ste-

XXXV.

Μελίχροος (1) δ' ἐφ' ἱμερῷ κέχυται προσώπῳ.

XXXVI.

Παντοδαπαῖς (2) μεμιγμένα χροιαῖσιν.

XXXVII.

Σμικρά (3) μοι παῖ ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις.

Χαρίζεσθαι (4) κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Λυκαβεττὸν λέγοντα· Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται τοῖς ἡλικιώταις· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ἱππεῦσιν ἐκ μεταφορᾶς· πολλῶν γὰρ ἤδη πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι· καὶ Σαπφώ· Μικρά μοι πάϊς ἔμμεναι λιθόχαρις, (5) ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι.

Οὐ

& *Steſichorus* apud *Scholiaſtem* laudatum in Pace v. 800.

Ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.

Quando verno tempore ſtridet hirundo.

Sapphus carmen deſcriptum eſt è *Sophoclis Scholiaſte* in Electr. v. 148. à quo ſumſit *Suidas* in voce Ἀηδών· Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδὼν, ὅτι ἔαρ σημαίνει· ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. καὶ Ὅμηρος· χλωρηῒς ἀηδών. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν θρυλλουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος· ἢ, ἄγγελος, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ἦρος κ. τ. λ. *Jovis vero nuntia dicitur luſcinia, quia ver prænunciat, vel diem. Et Homerus:* (Odyſſ. τ. v. 518.) Locis viridibus gaudens luſcinia: *vel quia propria nunciat mala, & celebratam illam fabulis calamitatem. Vel* (*dicitur*) *nuntia, quaſi prodigium quoddam, ob perpetratum ab illa monſtroſum facinus. Et Sappho:* Ἦρος &c. (v. infra notas ad num. LXXXIII.) *Urſinus.*

Hoc fragmentum non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(1) Ex *Hephæſtione* pag. 58, 7. *Urſinus.*

Pes primus non eſt choriambus, ſed dijambus, quanquam ſecunda certe brevis, quam longa eſſe mallet in his: Eruditi ſciunt. Et hoc mihi diſplicet hic: neſcio, quid alii de ſuſpicione mea dicturi ſint, mihi, non diffitebor, ea impenſe placet, & gratias habere videtur ſingulares; lego ſcilicet, & ſimulac locum attigi, legebam: Μηλόχροος δ' ἐπ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ, quod choriambum nobis repræſentat ſtatim: ſcis, quid ſit μηλοπάρειος; huic gemellum μηλόχροος, quod de eadem re & eodem genarum colore adhibetur perbelle: quid cenſes? nonne probabilis eſt ſuſpicio? ſubſtantivum, quod vocant, cum aliis abeſt; hoc certum ac perſpicuum. *Pauw.*

(2) Ex *Apollonii Rhodii Scholiaſte* in lib. I. Argonaut. v. 727. Ἐρευθήεσσα δὲ ἀντὶ τοῦ πυῤῥὰ, ὑπέρυθρος· καὶ ἔστι παρὰ τὸ Σαπφικὸν· Παντοδαπαῖς κ. τ. λ. Ἐρευθήεσσα *autem pro rufa, ſubrubea, eſtque è Sapphico:* παντοδαπαῖς &c. Videndum, an de Iride dixerit *Sappho*. Urſinus.

Non reperitur in Corpore Poëtarum Genevenſi hoc & ſequens fragmentum.

(3) *Plutarchus* in Ἐρωτικῷ Tom. II. Opp. pag. 751. D. Χάρις γὰρ οὖν, ὦ Πρωτόγενες, ἡ

τοῦ

Digitized by Google

XXXV.

Verum melleus color in amabili ſuſus erat vultu.

XXXVI.

Omnigenis permixta coloribus.

XXXVII.

Videris mihi parva eſſe puella & gratiarum expers.

χαρίζεσθαι peculiariter ſignificat concumbere, uti *Theopompus* in comœdia Medo introducit Lycabettum dicentem: *Apud me admodum adoleſcentulæ morigerantur æqualibus*; & *Ariſtophanes* in Equitibus (ꝟ. 514.) metaphorico ſermone utens: *Quum enim multi eam tentaverint, eam paucis morigeratam eſſe*; & *Sappho: Parva mihi videris eſſe o puella & charitum venerearum expers*, quæ nondum per ætatem concumbere poterat.

Negat

τῆ θήλεως ὑπεῖξις τῷ ἄῤῥενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Ἥφαιστον (leg. Κένταυρον) ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι, καὶ τὴν ἄπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσά φησιν, ὅτι· Σμικρά κ. τ. λ. *Quod enim, Protogenes, mulier viro obſequium præſtat, gratia fuit ab antiquis dictum, quo ſenſu* Pindarus (Pyth. Od. 2. v 78.) *dixit Vulcanum* (leg. *Centaurum*) *è Junone ſine gratiis natum: & quæ nondum tempeſtiva nuptiis eſſet; eam ſic compellat* Sappho: Σμικρά &c. Mendoſe hic locus apud *Pindari* Scholiaſtem ſcriptus reperitur. Neque vero recte legi hunc verſum opinor apud *Maximum Tyrium*. Urſinus.

Verſus Sapphicus, qui fertur, in his latere viſus Poëtriæ verbis indagari poſſit fortaſſe, ſi quis tempore abuti mavelit. Lege cum *Plutarcho*:

Σμικρά μοι πάϊ κἄχαρις ἔμμεν φαίνεαι.

cum *Plutarcho* dico, nam ejus integriorem & *Urſino* & *Stephano* viſam lectionem ſequendo facile metrum tale extrices. Judicent eruditi. *Barthius* Adverſ. VI. 16. pag. 282.

(4) Verba hæc *Scholiaſtis Pindari* ad Pyth. II. v. 2. leguntur in *Urſini* notis pag. 291. & in *Stephani* Lyricis pag. 48.

(5) Lego ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις, ex Plutarchi Ἐρωτικῷ, & illa verba: ἡ μήπω δυναμένη &c. puto eſſe non *Sapphus*, ſed *Scholiaſtæ*, quibus vocem ἄχαρις explicat.

Sapphoni virgo non matura viro dicta eſt eleganti voce λιπόχαρις. Nam ineptiſſime hodie in Scholiis Pindaricis legitur λιθόχαρις, quod neque Fulv. *Urſinus*, neque alii obſervarunt. Atqui *Scholiaſtes* explicat: ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίζεσθαι. Eſt autem λιπόχαρις, ut λιποτριχὴς & λιπόδερμος & ſimilia multa. *Caſaubonus* in not. ad *Diogenis Laertii* Cratetem Theb. VI. 91.

Sapphus locum memoriæ vitio vitioſum protulit *Scholiaſtes Pindari*. Nam ut apud *Plutarchum* legitur, integrior eſt, ut neque apud *Maximum Tyrium* integer legitur. Poteſt vero ut & apud *Poëtriam* ipſam diverſis locis diverſe conceptus verſiculus quiſpiam & metro vario fuerit, ut apud *Horatium* nonnullos invenire eſt. In *Scholiaſte* autem *Pindari* λιπόχαρις legendum, nemi-

mi

Οὐ (6) προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους. Σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνεο κἀχάριστα, (7) Σαπφὼ λέγει.

XXXVIII.

Στᾶθι (1) κἄντα φίλος,
Καὶ τὰν ἐπ' ὄσσεις
Ἀμπέτασον χάριν.

XXXIX.

Πλοῦτος (2) ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσινὴς πάροικος·
Ἡ δ' ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τ' ἄκρον.

XL.

Ὄπ (3) Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς,
Κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,

Βροτέαν

ni dubium eſſe debet, & ſic emendavit doctiſſimus *Caſaubonus* ad Laërtii Cratetem. *Barthius* Adverſ. VI. 16. pag. 282.

Legendum forſan ἄχαρις in loco *Sapphus* à *Scholiaſte* adducto. *Interpp. Pindari.*

(6) Extant hæc in *Maximi Tyrii* Diſſert. VIII. p. 94. ed. Daviſ.

(7) Fortaſſe: καὶ μήπω χαρίεσσα. Certe ἄχαρις apud *Plutarchum* legitur in ἐρωτικῷ, nam ἄχαρις interprete illo eſt ἡ οὔπω γάμων ὥραν ἔχουσα. Legitur tamen apud eundem Φαίνεαι ἔμμεναι. Nam in collectaneis ad *Pindarum* multo mendoſius legitur. *Dan. Heinſius.*

Mirum eſt, quam varie hic *Sapphonis* verſus à Veteribus laudetur. Ab his noſtri lectio, ſi ſana eſt, tam ſenſu quam verbis multum abit. Autores enim alii ſuum locum citant, ut χάριν probent eſſe ὕπαρξιν γυναικὸς τῷ ἄῤῥενι, quia ἄχαρις vel λιπόχαρις ſignificat τὴν μήπω δυναμένην διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίζεσθαι, vel ut verbis *Ovidianis* utar, cui non ſunt *apti luſibus anni.* Lege itaque cum *Heinſio*, καὶ μήπω χαρίεσσα, vel quod malim, καὶ ἄχαρις, ſic enim *Plutarchi* lectionem proxime accedet Noſter. *Daviſius.*

(1) *Athenæus* lib. XIII. pag. 564. D. καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ πρὸς τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφὴν, καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενόν φησι, Στᾶθι κ. τ. λ. Sappho *etiam eum cujus forma in maxima admiratione erat & qui pulcher exiſtimabatur*, ſic compellavit: Στᾶθι &c. *Urſinus.*

(2) *Pindari Scholiaſtes* explicans carmen illud in Olymp. B. v. 96.

Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος.

Divitiæ ſane virtutibus
Exornata.

adducit hoc fragmentum ita ſcribens: ὁ νοῦς· ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνος ὢν κατ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος, καιρίως τῶν τε ἑαυτοῦ ἀγα-

Negat *Socrates* ſe Alcibiadem, quem diu ante amarat, priusquam è colloquiis ſuis fructum haurire poſſet, accedere voluiſſe. *Parva mihi puella videre nec adhuc matura*, ait *Sappho*.

XXXVIII.

Stes coram amice,
Et oculorum
Expande gratiam.

XXXIX.

Divitiæ absque virtute non innoxiæ ſunt hoſpitæ,
Miſtura autem ex utrisque felicitatis tenet apicem.

XL.

Quia Jovis filius aurum eſt;
Ipſum neque tinea neque coſſus rodit,

Homi-

ἀγαθῶν καὶ τῆς ἀρετῆς ἀπολαύει, συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν τὰ καλά· τούτων γὰρ τὸ ἕτερον, καθ' ἑαυτὸ οὐχ ἡδύ· ὡς καὶ Καλλίμαχος·

> Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
> Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

καὶ ἡ Σαπφώ· Πλοῦτος κ. τ. λ. *Senſus eſt: Divitiæ autem, non ſi ſola ſeorſim adſint, ſed ſi virtute etiam ornata fuerint, tempeſtive & ſuis bonis & virtute fruuntur, quia ſolertem agunt curam ſuadendorum honeſtorum. Utrumvis enim horum per ſe non eſt jucundum; quemadmodum etiam* Callimachus (Hymn. in Jovem v. 95.) *ait*:

> Neque ſine virtute opulentia poteſt homines beare,
> Neque ſine opulentia virtus, da ergo & virtutem & opes.

& *Sappho*: Πλοῦτος &c. In Scholiis νεωτέρων ad Pindari l. c. prior verſus ita legitur: Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. Sed & in Pythic. E. v. 1. idem *Scholiaſtes* hujus loci meminit: τὸν μετὰ ἀρετῆς πλοῦτόν φησι εὐρυσθενῆ εἶναι· τὸ γὰρ ἕτερον ἄνευ τοῦ ἑτέρου οὐκ ἀσφαλές ἐστιν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν· Οὔτ' ἀρετῆς κ. τ. λ. καὶ ἡ Σαπφώ· Ὁ πλοῦτος κ. τ. λ. *Divitias cum virtute junctas ait potentes eſſe: alterum enim absque altero non ſtabile eſt, ut etiam* Callimachus *dicit*: Οὔτ' ἀρετῆς &c. & *Sappho*: Ὁ πλοῦτος &c. *Urſinus.*

Extat hoc fragmentum in Neandri Ariſtologia Pindarica pag. 430.

(3) Citat hunc locum *Pindari Scholiaſtes* in Pythicis od. Δ. v. 408. Ὁ δὲ χρυσὸς, (inquit) ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ· Ὅτι Διὸς κ. τ. λ. *Aurum vero eſt incorruptum*; & Sappho: Ὅτι Διὸς &c. *Pauſanias* quoque in Arcadicis cap. 18. ita ſcribit: Καί τοί γε καθαρεύειν γε τὸν χρυσὸν ὑπὸ τοῦ ἰοῦ, ἥ τε ποιήτρια μάρτυς ἐστὶν ἡ Λεσβία, καὶ αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἐπιδείκνυσιν. *Quanquam aurum neque ſitu neque rubigine vitiari & Lesbia poëtria teſtatur, & res ipſa indicio eſt.* Urſinus.

Non

Βροτέαν φρένα καλλίσων (4) φρενῶν.

XLI. *

Ἀρτίως (1) μὲν ἀ χρυσοπέδιλος ἄυως.

XLII.

Τίς δ' (2) ἀγριῶτις θέλγει νόον
Οὐκ ἐπισαμένη τὰ βράκεα
Ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

XLIII.

Χρύσειοι (3) ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

XLIV.

Φασὶ (4) δή ποτε λήδαν (5) ὠϊον εὑρεῖν.

XLV. Ὠϊε

Non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

Sappho venuſte *aurum Jove prognatum* dixit, quod ſcilicet divinis honoribus colatur, neque ſit corruptioni obnoxium. *Barthius* Adverſ. I. 19. pag. 43.

(4) Apud Urſinum legitur κάλλισον.

(1) *Ammonius* ἐν τῷ περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων voce: Ἄρτι, καὶ ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐςι χρονικὸν ἐπίῤῥημα, τὸ δὲ Ἀρτίως ἐπὶ τῆ ἀπηρτισμένη ἔργα τελείως. ὥςε ἁμαρτάνει Σαπφὼ λέγουσα· Ἀρτίως μὲν κ. τ. λ. ὡς ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. Ἄρτι & ἀρτίως *differunt*. Ἄρτι *enim est adverbium temporis*. Ἀρτίως *autem de perfecto opere plene dicitur. Peccat itaque Sappho, quando dicit:* Ἀρτίως μὲν &c. *tanquam pro adverbio temporis.* Urſinus.

Verſus erit Sapphicus, ſi deleatur μὲν. In *Vulcani* Theſauro utriusque linguæ pag. 768. mendoſe legitur ἂυ pro ἄυως.

(2) Mendoſe leguntur apud *Athenæum* hi verſus lib. I. pag. 21. B. ἔμελε δὲ αὐτοῖς καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἔσκωπτον. *Curæ fuit & veteribus, ut veſtem decenter colligerent, ac eos irriderent, quibus hoc negligeretur.* Et paulo poſt: Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· τίς δ' ἀγροιώτατον θέλγει νόον οὐκ ἐπισαμένης κ. τ. λ. *Andromedam Sappho ita deridet:* τίς δ' ἀγροιώτατον &c. Ego vero opinor legendum, quomodo apud *Euſtathium* in Odyſſ. χ. pag. 770, 28. ſcriptum animadverti, qui hos *Sapphus* verſus ita interpretatur: Ἰςέον δὲ, ὅτι τε ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ῥήξω, ἔῤῥηχα παρακειμένου τὰ ῥάκεα γίγνονται τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ τοῦ δάσεος εἰς ψιλόν· καὶ ὅτι τὸ ῥάκος βράκος φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα πλατύτερον γέγραπται· χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ· Τίς δ' ἀγροιῶτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισαμένη κ. τ. λ. ἤγουν ποία γυνὴ χωριτική (If. *Voſſius*: χωριτικὴ. *Schottus* in not. MS. ad Urſini pag. 292.) ἐζωσμένη, ἀγροικώτερον, ἐφέλκεται ἐραςήν; *Sciendum autem à* ῥήσσω, ῥήξω, ἔῤῥηχα *præterito formari* ῥάκεα *mutatione literæ* η *in* α *& aſpirata in tenuem: Æoleſque* τὸ ῥάκος *vocare* βράκος, *uti in Commentariis in Iliadem copioſius ſcriptum eſt. Hac voce utitur* Sappho *in carmine:* Τίς δ' ἀγροιῶτις &c. *aut*

quanam

Digitized by Google

Hominum mentem efficaciſſime informans.

XLI.*

Nunc quidem aurora calceos aureos habens.

XLII.

Moribus quænam male docta prorſus
Ruſticis, mentem fovet atque mulcet,
Quæ talos neſcit ſinuoſam ad imos
Ponere veſtem?

XLIII.

Aurea cicera in littore naſcebantur.

XLIV.

Dicunt alicubi Ledam ovum reperiſſe.

XLV. Ovo

quænam mulier agreſtis ſuccincta ruſtice allicit amatorem? Urſinus.

Fragmenta à num. XLII. uſque ad XLV. non extant in *Commelini* Lyricis, neque in Corpore Poëtarum Genevenſi, in *Stephani* Lyricis græca tantum leguntur p. 421. & p. 440.

Vix *Athenæum* locutum putem περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει pro Ἀνδρομέδαν σκώπτει: ſed debemus opinor hunc Atticiſmum & his ſimiles, quos facile obſervabit peritus linguæ iſtius lector, horum excerptorum confarcinatori... *Sapphonis* autem verba; τίς ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον; emendata nobis ex membranis & *Euſtathio*. Similis ejuſdem Poëtriæ locus, & ut puto iſti cohærens vel hic ipſe apud *Maximum Tyrium* Diſſert. VIII. (vid. num. LIV.) Similis item alius locus *Sapphonis*, ubi σκώπτει τὴν ἀγροῖκον, ſed aliter apud *Demetrium Phalereum*. Ruſticitatis genus illud, quod *Sappho* notat verbis iſtis: οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκε' ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν, ad Theophraſti Characteres exponebamus capite περὶ ἀγροικίας. *Caſaubonus.*

(3) Extat hoc fragmentum apud *Athenæum* lib. II. pag. 54. F. Ejuſdem etiam meminit *Euſtathius* in Iλ. N. pag. 925, 37. Ἔτι ἐρεβίνθων μνεία καὶ παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ· χρύσειοι κ.τ.λ. λέγει δὲ φασι χρυσέους ἐκείνη ἐρεβίνθους τοὺς κατὰ πύξον ὠχροὺς, ὃς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν, ὡς κρείττους οἱ λευκοὶ τῶν μελάνων, καὶ οἱ πυξοειδεῖς. *Fit etiam cicerum mentio apud* Sapphonem *in verſu:* χρύσειοι &c. *Vocat autem, inquiunt, illa aurea cicera, quæ ſunt ad inſtar buxi lutea, quæ intelligit etiam is, qui ait, alba ut & buxeum colorem habentia cicera eſſe meliora nigris.* Urſinus.

Vel excellens, ut aureus liber, vel coloris flavi. Cicerum enim triplex color eſt, niger, flavus & albus. *Dalechamp.* ad *Athen.*

In verbis *Sapphus* ἐπ' ἀϊόνων valet *in littore*; nam etiam quidam MSS. diſſimulata τῇ dialecto dorica ἠιόνων præferunt. Interpres ἀπ' αἰώνων *perpetuo* magno errore. Vera lectio etiam apud Euſtathium ad Iλ. ν. pag. 925, 37. qui χρυσέους ἐρεβίνθους interpretatur *coloris buxei*. Caſaubonus.

(4) Hæc ex *Athenæi* lib. II. pag. 57. D. depromta ſunt: Σαπφὼ δ' αὐτὸ τρισυλλάβως καλεῖ·

XLV.

Ὠϊὸν πολὺ λευκότερον.

XLVI.

Ἀλλά (1) τις ὐκ ἐμμὶ παλίγκοτ(ος) ὀργὰν,
Ἀλλ' ἀβάκη τὰν φρένα ἔχω.

XLVII.

Ἐγὼ (2) δὲ φίλημι ἀβροσύναν,
Καί μοι τὸ λαμπρὸν, ἔρος ἀελίω,
Καὶ τὸ καλὸν λέλογχε.

XLVIII.

Οὐ (3) γὰρ θέμις ἐν μυσοπόλων
Οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι,
Οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

XLIX. Ὁ μὲν

λεῖ· Φασὶ δήποτε κ. τ. λ. καὶ πάλιν· ὠϊὸν κ. τ. λ. Sappho *tribus ſyllabis illud* (ovum) *pronunciat:* Φασὶ δήποτε *&c. & rurſus:* ὠϊὸν *&c.* Ledæi autem ovi fabula omnibus nota. *Urſinus.*

Extant quoque hæc fragmenta apud *Euſtathium* in Odyſſ. Λ. pag. 437, 44. ἡ δὲ λυρικὴ Σαπφὼ καὶ αὐτὴ στοιχῦσα τῷ εἰρημένῳ περὶ Διοσκύρων μύθῳ, ἀλλ' αὐτὴ, ὔτε ὠὸν δισυλλάβως ὔτε ὤεον διὰ τῦ ε τρισυλλάβως γράφει, ἀλλὰ στίξασα καὶ ὕτως ἐκφωνήσασα τὸ ι ὃ προσγέγραπται ἐν τῷ ὠὸν, τρισυλλάβως προφέρει ἐν τῷ· Φασὶ δήποτε κ. τ. λ. καὶ ἀλλαχῦ· ὠϊὸν κ. τ. λ. καὶ ὕτω μὲν ἡ Σαπφώ. Sappho *autem lyrica, quando & ipſa fabula, quæ de Dioſcuris fertur, inhæret, tamen neque* ὠὸν *duabus ſyllabis, neque* ὤεον *per* ε *tribus ſyllabis ſcribit, ſed punctis diſtinguens atque ita exprimens* τὸ ι *quod in voce* ὠὸν *adſcribitur, tribus ſyllabis profert in verſu:* Φασὶ δήποτε &c. *& alibi:* ὠϊὸν &c. *atque ita quidem* Sappho. *Etymologicum* M. in voce Ὠιόν· δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ὠὸν τὸ ι ἔχει· πρῶτον μὲν, ὅτι εὕρηται τὸ ι κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ, Φασὶ δή ποτε Λήδαν ὑακίνθινον πεπυκαδμένον εὑρεῖν ὠϊὸν· δεύτερον δὲ διὰ τὸν χαρακτῆρα. *Scire par eſt, vocem* ὠὸν *habere literam* ι, *primum quidem, quia reperitur litera* ι *per diviſionem apud* Sapphonem: Dicunt alicubi Ledam hyacinthinum tectum ovum reperiſſe, *deinde vero propter formam.*

(5) Apud *Euſtathium* legitur Λήδαν.

(1) Leguntur hi verſus apud *Etymologiarum* Scriptorem ἐν τῷ Ἀβακής· ἀπὸ τῦ βάζω, τὸ λέγω. εἰσὶν, οἵ ἐν μὲν βάζυσι, κακῶς δ' ἐπιθεν φρονέυσιν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Σαπφώ· εἰσίν. Ἀλλά τις ὐκ ἔμμεν παλιγκότων ὀργάνων· ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα ἔχω. (quæ in *Urſini* & *Stephani* Lyricis emendata leguntur) Ἀβακὴς *à verbo* βάζω *dico, quale illud:* Illi quidem bene loquuntur, male vero retro cogitant. *Utitur autem illa voce* Sappho in verſu: Ἀλλά τις &c. *Urſinus.*

Non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(2) *Athe-*

Digitized by Google

XLV.

Ovo multo candidius.

XLVI.

Verum non ſum iracundis moribus prædita,
Sed placidam mentem habeo.

XLVII.

Ego autem amo delitias,
Et in me ſplendidum amor ſolis (vitæ)
Atque honeſtum ſortitus eſt.

XLVIII.

Neſas enim in poetica
Domo luctum eſſe,
Neque id nobis ſit dignum.

XLIX. Qui

(2) *Athenæus* lib. XV. pag. 687. A. Καὶ τοι Σαπφὼ γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ᾐδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν. λέγουσα ὧδε· Ἐγὼ δὲ κ. τ. λ. Φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν, ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. *Quamvis* Sappho *revera fœmina & Poetria fuerit, verita tamen eſt, honeſtum ab eo quod volupe eſt, ſeparare, quando dixit:* Ἐγὼ δὲ *&c. omnibus declarans, ipſam cupiditate ſplendide & honeſte vivendi flagraſſe.* Videtur autem Athenæus vocem ἔρος interpretari ἐπιθυμίαν & ἀελίω ἀντὶ τοῦ ζῆν accepiſſe, quomodo poëtæ loquuntur; mendoſe autem legebatur ἐρασσαελίω. *Urſinus.*

Non reperitur in *Commelini* Lyricis.

Sappho, inquit *Athenæus*, ἠδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν. Scribendum ᾐδέσθη *erubuit honeſtum ſeparare à voluptate.* Amœniſſimæ poëtriæ verba lege ex emendatione *Canteri* ſic: Ἐγὼ δὲ φίλημι κ. τ. λ. Confirmat hanc emendationem *Athenæi* pæne ad verbum interpretatio. *Caſaubonus.*

(3) *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. pag. 96. ed. Daviſ. Ἀνθάπτεται (ὁ Σωκράτης) τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένῃ, ὅτι ἀπέθνησκεν· ἡ δὲ (Σαπφὼ) τῇ θυγατρί· Οὐ γὰρ θέμις κ. τ. λ. *Socrates Xanthippen perſtringit, cum mortem ejus dolet: illa filia ſua ſcribit:* Οὐ γὰρ θέμις &c. *Urſinus.*

Reſpexit feſtiviſſima fœminarum ad opinionem veterum, qui Apollinem & Muſas luctu profanari putabant. Huc ſpectat lex illa *Platonis* lib. XII. de Legibus pag. 986. C. ed. Francof. de ſepeliendo ſummo Apollinis ſacerdote: Τελευτήσασι δὲ προθέσεις καὶ ἐκφορὰς καὶ θήκας διαφόρους εἶναι τῶν ἄλλων πολιτῶν· λευκὴν μὲν τὴν στολὴν ἔχειν πᾶσιν, θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν χωρὶς γίνεσθαι. *Defunctis autem propoſitiones, funera & ſepulcra excellentius, quam ceteris civibus fiant. Indumenta qualibet alba ſint. Luctus ploratusque abſit.* Ita enim legendus eſt *Platonis* locus; quæ autem προθέσεις eſſent in funeribus, non ſatis videtur expendiſſe *Ficinus.* Dan. Heinſius.

(4) *Gale-*

XLIX.

Ὁ μὲν (4) γὰρ καλὸς, ὅσσον ἴδην πέλεται,
Ὁ δὲ κἀγαθὸς αὔτικα καὶ καλὸς ἔσαι.

L.

Πολλά (5) μοι τὰν (6) Πολυάνακτος παῖδα χαίρειν.

LI.

Πλήρης (7) μὲν ἐφαίνεθ' ἀ σελάνα
Αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν (8) ἐστάθησαν.

LII.

Ταῖσι (9) ψυχρὸς μὲν ἐγένετο θυμὸς,
Πὰρ δ' ἱεῖσι τὰ πτερά.

LIII.

Ἀμφὶ (10) δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων.

LIV. Τὶς

(4) *Galenus* ἐν προτρεπτικῷ πρὸς τέχνας cap. 8. Tom. II. Opp. pag. 8. B. ed. Pariſ. Ἄμεινον ὂν ἐστιν ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε καὶ τὴν Λεσβίαν λέγουσαν· Ὁ μὲν γὰρ καλὸς κ. τ. λ. πείθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένῳ. *Itaque ſatius eſt eos laudare, qui venuſtam adoleſcentum formam verum floribus aſſimilem, momentaneis comitatam oblectamentis agnoverunt, Lesbiam quoque celebrare canentem:* Ὁ μὲν γὰρ καλὸς &c. *Soloni etiam eandem proferenti ſententiam concedere.* Urſinus.

Non extat in *Commelini* Lyricis, neque in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(5) *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. pag. 94. ed. Daviſ. Τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης· Πολλά μοι κ. τ. λ. Σαπφὼ λέγει. Ionem ſalvere jubeo, *ait Socrates.* Πολλά μοι &c. *ait Sappho.* Urſinus.

(6) Malo τὰν pro τὸν, quemadmodum & *Paccius* legit. *Dan. Heinſius.*

MS. τὰν pro τὸν recte habet. Nam Sappho γυναικῶν φιλίαν ἐπετήδευσεν, *mulierum ſecta ta eſt amorem*, ut ſupra locutus eſt noſter. *Daviſius.*

(7) Citat hos verſus *Hephæſtion* pag. 36, 27. καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα πραξίλλεια· ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκὴν· οἷα ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς· Πλήρης κ. τ. λ. *Et trimetra brachycatalecta, dicta* Praxillea, *qua primam dimenſionem habent ionicam, ſecundam vero trochaicam, qualia ſunt hac* Sapphus: Πλήρης &c. *Scholiaſtes* ad h. l. Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται πραξίλλειον· βραχυκατάληκτον δὲ, ὅτι τι δύο συλλαβαῖς ἐνδεῖ πρὸς τὸν τέλειον τρίμετρον ἰωνικόν. *Ionicum trimetrum brachycatalectum, quod vocatur praxilleum; brachycatalectum vero, quia dua ſyllaba deſunt ad perfectum trimetrum ionicum componendum.* Virgilius Æn. III. v. 152:

- - qua

Digitized by Google

XLIX.

Qui namque pulcher eſt, is eſt, dum cernitur,
At, qui bonus fuerit, cito pulcher quoque.

L.

Plurimum ſalvere Polyanactis filiam jubeo.

LI.

Plena quidem apparebat luna,
Illæ autem poſtquam circum aram ſteterunt.

LII.

His languidus fiebat animus
Et demittunt alas.

LIII.

Circum autem aqua frigida ſuſurrum edit per ramos pomorum.

LIV. Quædam

- - - - - - *qua ſe*
Plena per inſertas fundebat luna feneſtras.
Urſinus.

(8) *Ut circa aram.* ſententia pendet, ut vides. *Pauw.*

(9) *Pindari Scholiaſtes* explicans carmen illud in Pythic. A. v. 10.

Ἕυδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ διὸς αἰετός.

Dormit vero ſuper ſceptro Jovis aquila.

recitat hunc *Sapphus* locum ita ſcribens: Πάνυ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς μουσικαῖς ᾠδαῖς, εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος, καὶ ζυγοστατούμενος. ὥσπερ διὰ τὴν τοῦ σκήπτρου στενότητα, ὥστε αὐτὸν μὴ ἐξολισθαίνειν τῇ ᾠδῇ, ἀλλ' ἀσφαλῆ τὴν βάσιν ὑπάρχειν· ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῶν περιστερῶν· Ταῖσι κ. τ. λ. *Expreſſit ad vivum aquilam, quæ inſideret Jovis ſceptro, & demulceretur muſicis canticis, ſomno opprimi, expanſis utrinque alis, & librari ac velut ſtatera impoſitam eſſe, quod arctum eſſet ſceptrum, ne delaberetur propter canticum, ſed tuto fixa veſtigia haberet. At* Sappho *contrario ſenſu de columbis:* Ταῖσι &c. *Urſinus.*

Non reperitur in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(10) Hermogenes περὶ ἰδεῶν lib. II. cap. 4. περὶ γλυκύτητος p. 400. Κάλλος χωρίου (ἔστιν ἐκφράζειν) καὶ φυτείας διαφόρους καὶ ῥευμάτων ποικιλίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα· ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν, ὁρώμενα, καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλει τὶς, ὥσπερ ἡ Σαπφώ· Ἀμφὶ κ. τ. λ. *Pulchritudinem loci* (permittitur deſcribere per ecphraſin) *& varias conſitiones, fluentorumque diverſas ſpecies, & quæcunque talia. Hæc enim & oculis oblectationem afferunt, dum cernuntur, & auribus, dum narrantur, ut* Sappho: Ἀμφὶ &c. *Urſinus.*

LIV.

Τὶς (1) δὲ ἀγχιῶπιν ἐπεμμένα (2) ςολήν.

LV.

Προσελεξάμην (3) ὄναρ Κυπρογενεία.

LVI.

Αἰθυσσομένων (4) δὲ φύλλων κῶμα καταῤῥεῖ.

LVII.

Σύτε (5) καλὶς θεράπων Ἔρως.

LVIII.

Ἡμιτύβιον (6) ςαλάσσων
Ἢ (7) δίκρωσσον Φακιόλιον.

LIX. * Γλυ-

Non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

Si codex eſt ſanus, vox ὕσδων dorice dicetur. Æoles enim aſperum ſpiritum non agnoſcunt. Quod mihi parum probabile videtur, licet in omnibus editionibus hoc ita ſcribatur. Suſpicor legendum potius ὄσδων, quod αἰολικώτατον καὶ δωρικώτατον, pro communi ὄζων diſſoluto ζ in σδ. idque de more, ſic κωμάσδω pro κωμάζω, ſic πυκάσδω pro πυκάζω &c. Vocat autem ὄσδυς μαλίνυς, τυτέςιν ὄζυς μηλίνυς, ramos melinos i.e. arboris cydoniæ mala ferentis ramos. Μῆλον enim apud Græcos ſæpe κατ' ἐξοχὴν malum cydonium, ſive cotoneum vocatur. In *Ibyci* carminibus pag. 36. κυδώνιαι μηλίδες cotoneæ mali nominantur. *Portus.*

Hunc locum Sapphus ſapphicis reddendum numeris cenſeo. Scribe:

> Ἀμφὶ δὲ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων
> Μαλίνων ὕδωρ ———

Vides elegans Sapphium metrum, auſtrici tantæ minime pudendum. (conf. num. IX, not. 14.) *Barth.* Adverſ. VI. 16.

Horatius Carm. I. od. 1. v. 20. partem ſe demere *de ſolido die* ad aquæ lene caput velle autumat, ſecutus iis verbis Poëtriæ principis *Sapphûs* ſententiam, cujus hæc verba memoriæ conſervavit *Hermogenes*: Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ &c. *Barth.* Adverſ. LIV. 15. pag. 2552.

(1) *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. pag. 94. ed. Daviſ. de *Socrate* ſcribit: Κωμῳδεῖ σχῆμά τε καὶ κατάκλισιν σοφιςῦ· καὶ αὐτὴ. (Σαπφὼ) Τὶς δὲ κ. τ. λ. *Ille habitum alibi & diſcubitum Sophiſta perſtringit; illa* (Sappho) *alibi canit:* Τὶς δὲ &c. *Urſinus.*

(2) Επιειμένα vel ἐπαμμένα dorice pro ἐφημμένη legit If. *Caſaubonus* in *Athen.* lib. I. cap. 18. pag. 54. v. num. XLII.

(3) Ex *Hephæſtione* pag. 40, 12. τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον· Προσελεξάμην κ. τ. λ. παρὰ τῇ Σαπφοῖ. *Ex trimetris vero, acatalectum quidem eſt:* Προσεδεξάμην &c. *apud Sapphonem.* Urſinus.

Scholiaſtes pag. 41, 22. legit: προσελεξάμαν, quod Viri eruditi in Sapphicis arripiunt & verſum hunc ita proinde vertunt: *Dormivi in ſomnis una cum Cypride.* Non male aut imperite: ſed ideo προσεδεξάμην ego aſpernari nolim, quod hic diſerte habebant libri. Fallor aut lectio fuit ambigua, & in his προσεδεξάμην, in illis προσελεξάμαν

LIV.

Quædam ruſtica tunica induta.

LV.

Dormivi in ſomnis una cum Cypride.

LVI.

Concuſſis vero foliis ſomnus prorepit.

LVII.

Et tu pulcherrime famule amor.

LVIII.

Sudarium ſtillans,
Aut utrinque fimbriata faſciola.

LIX. Dulce

ελεξάμαν manu exaratum fuit; utrumque bonum eſſe potuit in integro poëmate, nec unum alteri nunc præferre audeo. Si προσδεξάμην ſumas, Κυπρογενεία à ſequentibus pependit; hoc certum & perſpicuum: quanquam forte ab iſtis libris, qui προσεδεξάμην legebant, abfuerit litera ſubſcripta, & pro caſu tertio in illis comparuerit caſus quintus; certe κυπρογενεία cum προσεδεξάμην ita perbelle cohæreret, & ut millies accidit, duæ lectiones diverſæ perperam ab imperitis fuisſent confuſæ. Eruditi ſciunt; ſed hæc ambigua ſunt & certo definiri non poſſunt; illud certum, vocem Κυπρογενεία hic male notari, ut dactylum cum ſpondeo, nam ſi prima ſit longa, ſequens exemplum non ἑτέρως ἐσχηματισαι, ſed ſimiliter plane; hæc pueri vident: ſcribe igitur; ne Hephæſtion ſit mendax, Κυπρογενέα, υυυ-- ſic Pæonem tertium ſequetur Ditrochæus & metri diverſitas erit aperta: nam in verſu ſequenti Pæonem tertium ſequitur Epitritus ſecundus. *Pauw.*

(4) Recitat hoc carmen *Hermogenes* lib. II. περὶ ἰδεῶν cap. 4. περὶ γλυκύτητ⊙ pag. 400. *Urſinus.*

Janus *Douza* ſupra num. IX. not. 14. & *Barthius* Adverſ. LIV. 15. pag. 2552. hoc fragmentum cum num. LIII. conjungunt, ſed in *Hermogenis* edit. Genev. 1614. 8. interponitur particula καί.

(5) Opinor legendum σοίτε ex his *Maximi Tyrii* verbis Diſſert. VIII. pag. 94. ed. Daviſ. τὸν ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει, ἐ παῖδα ἀλλὰ ἀκόλυθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι· Λέγει πε καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι· Σύτε καλὸς κ. τ. λ. *Amorem Diotima apud Socratem non filium ſed pediſequum eſſe Veneris & famulum. Venus alibi apud Sapphonem in oda quadam ait:* Σύτε καλός &c. *Urſinus.*

Verba Diotimæ in *Platonis* Sympoſ. pag. 328. A. extant.

(6) *Ariſtophanis Scholiaſtes* in Pluto v. 729. Ἡμιτύβιον ἀντὶ τῦ σȣδάριον· ῥάκ⊙ ἡμιτριβὲς, λινῦν τι, οἷον ἐκμαγεῖον· καὶ Σαπφώ· Ἡμιτύβιον κ. τ. λ. Ἡμιτύβιον *pro ſudario, pannus lineus ſemitritus, linteolum, uti eſt mantile;* & Sappho: Ἡμιτύβιον &c. *Urſinus.*

Fruſtra quæritur hoc fragmentum in *Commelini* Lyricis & in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(7) Hæc, non *Sapphus*, ſed *Scholiaſtis* verba eſſe videntur; de voce φακιόλιον vid. *Coteleri*

LIX. *

Γλυκύμαλον (1) ἐρεύγεται ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ.

LX.

Ἀμφὶ (2) λάβροις λασίοις (3) ἐυ ἐπύκασε.

LXI.

Χειρόμακτρα (4) δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ

Καὶ ταῦτα μάλα τιμάεντά γ'

Ἔπεμψα, Σαπφοῦς πᾶς δῶρα τίμια.

LXII. *

Ὁ Δαρεὺς (5) φὴν, εἶχεν ἄφετον ἀγνῇ βίᾳ. *

LXIII.

Σὺ (6) δὲ στεφάνους Δωρίκα πάρθεό γ' ἐραταῖς φόβαισιν, ὄρπακας ἀνήτω δρέψαισ'

lerii notas ad Tom. I. Monumment. Eccleſ. Græc. pag. 745.

(1) *Theocriti Scholiaſtes* in Idyll. XI. v. 39. pag. 103. b. edit. Heinſ. Γλυκύμαλον ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον, μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον· ἔστι γὰρ μήλου γένος, Σαπφώ· Γλυκύμαλον κ. τ. λ. Γλυκύμαλον, *aut dulce pomum*, μῆλον *vero eſt, ut* μελίλωτον, *eſt enim pomi genus.* Sappho: Γλυκύμαλον &c. male autem in vulgatis libris pro ὄσδῳ ſcriptum eſt ὄδῳ. *Urſinus.*

Recte liber MS. in his Sapphus verbis ſcribit ὄσδῳ, arbitror etiam ἐρεύθεται ſcribendum eſſe, non ἐρεύγεται. *Caſaubonus.*

(2) *Julius Pollux* lib. VII. cap. 16. ſegm. 73. Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἐστιν εὑρεῖν Ἀμφὶ κ. τ. λ. καί φασιν εἶναι ταῦτα σινδόνια ἐπεστραμμένα. Θεόπομπος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσιν, ἐπὶ διακόνου, ἔφη, λάσιον ἐπιβεβλημένος· λάσια δὲ ἐκάλουν, τὰ μαλλοὺς ἔχοντα χειρόμακτρα, ὡς ἀπὸ τῆς δασύτητος, ὥστε οὐδὲν κωλύει τὰς ὀνομαζομένας μαντήλας καλεῖν οὕτω. *In quinto autem libro Carminum* Sapphonis *invenire licet:* Ἀμφὶ &c. *& hæc quidem contorta Sindonia eſſe ajunt. Sed in Ulyſſibus* Theopompus *de miniſtro dixit*, villoſo mantili *amictus. Laſia porro vocarunt villos habentes mappulas, veluti à piloſitate dicta: adeo ut nihil referat ea, quæ nunc mantilia dicuntur, ſic nominare.* Urſinus.

Non reperitur in Corpore Poëtarum Geneveñſi.

(3) *Sylburg.* λασίοις è *Galeni* Lex. Hippocrat. unico ſcilicet σ itemque mox ſegm. ſeq. nec aliter eſt infra VII. 85. vid. Oeconom. Hippocrat. A. *Foëſii*, qui utramque formam admittit. *Seberus.*

(4) *Athenæus* lib. IX. pag. 410. D. Σαπφὼ δὲ, ὅταν λέγῃ ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις ἔπεμψα ἀπὺ Φωκαίας δῶρα τίμια· καγγόνων κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα. *Sappho autem libro quinto carminum, cum Veneri dixit:* Χειρόμακτρα temporum purpurea, an tu contemnes, quæ ex Phocide, munus elegans, miſerunt? *temporum ornatum capitis* χειρόμακτρον, *id eſt, velum*

LIX.

Dulce malum fluebat quaſi ſummo de ramo.

LX.

Crebris villoſisque mantilibus obtexit.

LXI.

Ornamenta vero capitis pupparum purpurea
Atque hæc valde pretioſa
Miſi, Sapphus tuæ munera elegantia.

LXII.

Dares dicebat, ſi utiqne liberatum non improbanda vi.

LXIII.

Tu autem Dorica coronas impone amabilibus comis, ramos anethi carpens teneris

lum appellat. Quidam legunt: ἀπὸ Φωκαίας. *Urſinus.*

Non extat in Corpore Poëtarum Genevenſi.

Lego πλαγγόνων, nam χαγγόνων nihil ſignificat. *Dalecampius* vertit: *temperum.* Voluit nempe ſcribi κροτάφων aut λαγόνων, novo ſenſu: nulla omnino ductus veri ſimilitudine. Appellat *Sappho* χειρόμακτρα πλαγγόνων, ornamenta capitis non ſui, ſed pupparum, quæ quidem ornamenta ſimul cum ipſis puppis Veneri conſecraſſe ait, more veterum virginum. *Perſius* Stat. II. v. 70. *Nempe hoc quod Veneri dicata à virgine puppa.* Vel χειρόμακτρα πλαγγόνων, periphraſis eſt reticulorum, quibus utebantur Virgines. *Heſychius:* πλαγγόνες, κεκρύφαλοι. Totus locus ſic poſſit non abſurde neque inepte concipi: χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων &c. Sequitur jam *Athenæi* interpretatio: κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα. Quod ait, χειρόμακτρον præter notam ſignificationem etiam ornamenti genus ſignificare, confirmatur ab *Heſychio,* qui interpretatur μαρδύλιον. Mandylium ſive mantelium non ſolum fuiſſe mantile ad tergendas manus, verum etiam genus amiculi, conſtat vel è verſu *Plauti* in Captiv. Act. III. Scen. 3 v. 5.

Nec mendaciis ſubdolis mihi uſquam mantellum eſt meis. Caſaubonus.

(5) Verſus ſine dubio depravatus. Citatur autem à *Priſciano,* cujus è lib. VI. ſub finem verba ſunt hæc: *Et contra tamen in quibusdam ευς productum terminantibus fecerunt Græci poëta ευς pro ες proferentes:* Ἀντιφάτευς pro Ἀντιφάτης Γηρυονεὺς *pro* Γηρυόνης, Δαρεὺς pro Δάρης, *ut Sappho:* ὁ Δαρεὺς &c. *Urſinus.*

(6) Protulit hoc fragmentum *Athenæus* lib. XV. pag. 674. E. ſed adeo mendoſum, ut ſenſus ex eo aliquis ne extorqueri quidem poſſit. Σαπφὼ δὲ, inquit, ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ὦ Δίκα παρθέσθ᾽ ἐραταῖς φόβαισιν ὅρπακας ἀνήτω συνέῤῥαις ἀπαλλαγίσιν χερσίν· εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάρις τε μάκαιρα μᾶλλον προτέρηνα στεφανώτοισι δ᾽ ἀπυστρέφονται. *Sappho cauſam ſimplicius reddit, cur coronemur, hoc modo:* Hic te coronato & pulchræ comæ Anethi ramos injice teneris ac delicatis manibus. Diis enim flo-

ψαισ' ἀπαλαῖσι χερσὶν· εὐάνθεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τι μάκαρσι μᾶλλον τὰ γ' ἱερεῖα· ἀστεφανώτοις δ' ἀποστρέφονται.

LXIV. *

Πολλὰ (7) δ' ἀνάριθμα ποτήρια Καλαῖφις. (8)

LXV.

Τῷ γριπεῖ (1) Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε (2) Μενίσκος
Κύρτον (3) καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζωίας. (4)

LXVI.

Τιμάδος (5) ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν

Δέξατο

rida chariora ſunt & gratiora: Eos immortales averſantur, coronam qui non habent. (vid. num. LXXXVIII.) *Urſinus.*

In Corpore Poëtarum Genevenſi & in *Commelini* Lyricis non extat.

Adeamus ad ſtabulum ipſum Augiæ: ſic appellarim jure verba *Sapphus* hoc modo ſcripta: Σὺ δὲ στεφάνοις κ. τ. λ. Omnia inquinata, ſani nihil. Sed bene conſuluit nobis *Athenæus*, qui lepidiſſimæ poëtriæ mentem ſuis verbis nobis indicavit. Subjicit enim: ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει, στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. *Florentius enim & gratius Diis eſſe declarat, ſi ſacrificantes coronati fuerint.* Lege igitur: Σὺ δὲ στεφάνοις &c. Adjuti ſumus à doctiſſimis viris *Scaligero* & *Cantero* in reſtitutione hujus plane conclamati loci. *Dorica* nomen loco vocis inutilis ὠδικὰ ſubſtituimus ex libro VIII. *Athenæi* pag. 596. B. *Caſaubonus.*

(7) Carmen hoc ex libro Odarum ſecundo citat *Athenæus* lib. XI. p. 460. D. Codex *Farneſianus* habet καλλαῖφις. *Urſinus.*

(8) Subintellig. *hauſit*; quidam legunt: καλὴ φῇς, *o formoſa narras.* Dalechamp.

Vetus lectio: καλλέφης· ſcribo: καλά, ἔφη. *Caſaubonus.*

(1) Reperitur hoc diſtichon lib. III. *Epigr. Græc.* cap. 4. εἰς ἁλιέας, n. 1. *Urſinus.*

Hoc diſtichon de donariis loquitur, pertinens ad ſextum librum & titulum ἀπὸ ἁλιέων. *Obſopæus.*

Extat in Anacreonte *Baxteri* ed. 1695. p. 128. *Annæ Fabri F.* p. 252. & *Longapetræ* p. 394.

(2) Sepulcro impoſuit, in lapide incidit. *Virgilius* Æneid. VI. v. 232.

At pius Æneas ingenti mole ſepulcrum
Imponit, ſuaque arma viro, remumque tubamque.

ex *Homero* Odyſſ. λ. v. 75.

Σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Ἀνδρὸς δυστήνοιο· καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι
Ταῦτά τέ μοι τελέσαι, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν.
Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν.

Tumulumque mihi aggere cani in littore maris,
Viri infelicis, etiam poſteris audiendum,
Hæc mihi perfice, figeque ſuper ſepulchrum remum,

Quo

teneris manibus: Victimæ enim pulchre florentes Diis ſunt gratiores: non coronatos vero averſantur.

LXIV.

Multa atque adeo innumera pocula Celephis.

LXV.

Piſcatori Pelagoni pater Meniſcus repoſuit
Naſſam & tonſam, monumentum miſeræ illius vitæ.

LXVI.

Timadis hic cinis eſt, quam ante nuptias mortuam
Accepit

Quo etiam vivus remigabam, quamdiu eram cum meis ſociis.

ex eo liquet apud Maronem remum tonſam eſſe, non lorum, quod continet tubam. *Brodaus.*

Codex *Palat.* habet: ἐπέθηκε μίνισκος, *impoſuit, inſculpſit inſtrumenta huic monumento*, & hæc probat *Salmaſius.* D'Orville.

Veteres ſolebant ſepulcris imponere inſtrumenta artis, quam demortui in vita exercuerant. Exempla extant apud *Homerum* & *Virgilium.* HujusmodiEpitaphia certe erant generaliora, breviora & inſigniora iis, quæ poſtea erigebantur. *Longapetraus.*

(3) Κύρτος proprie eſt *naſſa*, vas junceum, in quo piſces ſervabantur, aliquando *rete* etiam ſignificat. Ex hoc Epigrammate apparet, veteres loco inſcriptionum ſepulchralium nonnunquam ſepulchris impoſuiſſe inſtrumenta artis, in qua defunctus verſatus erat. Exhibebant etiam emblemata, quæ mores demortui indicarent, quod docet Epigramma hoc ſuper Myronis fœminæ ſepulchro:

Μὴ θάμβει, μάστιγα Μυρῦς ἐπὶ σήματι λεύσσων,
Γλαῦκα, βιόν, χαροπὰν χᾶνα, θοὰν σκύλακα.

Ne mireris, te videre ſuper Myrus ſepulchro flagellum,
Noctuam, arcum, anſerem nitidum, & canem velocem.

Flagellum denotabat caſtigationem famulitii, noctua induſtriam in lana tractanda, arcus curam rei familiaris, anſer vitam intra privatos parietes, & canis amorem erga liberos. *Anna Fabri F.*

(4) *Moſchus* Idyll. V. v. 9. vitam piſcatorum miſeram ita deſcribit:

Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ὁ πλάνος ἄγρα.

Malam profecto piſcator vitam degit, cui domus eſt navis,
Et labor in mari, & piſces fallax venatio.
Longapetræus.

(5) Ex libro III. *Anthologia* cap. 12. εἰς γυναῖκας num 24. *Urſinus.*

Reperitur in Anacreonte *Baxteri* edit. 1695. pag. 130. *Anna Fabri F.* pag. 254. & *Longapetræi* pag. 396.

In virgunculam mortuam ante nuptias, quam
ab

Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος·
Ἃς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ (6)
Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν. (7)

LXVII.

Φυσικὸν (1) γὰρ δὴ καὶ τὸ τοὺς οἰομένους εἶναι καλοὺς καὶ ὡραίους ἀνθολογεῖν, ὅθεν αἵτε περὶ τὴν Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται· καὶ Σαπφώ φησιν ἰδεῖν Ἄνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἀπαλήν.

LXVIII.

Πρώτην (2) δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφὼ (3) ἐπὶ τοῦ ἔρωτος εἰποῦσαν· Ἐλθόντ'

ab ipſius æqualibus detonſis etiam comis deflectam eſſe dicit *Sappho*. In tertio verſu pro ἃς καὶ ἀποφθιμένας ſcribe ᾷ καὶ ἀποφθιμένᾳ, in dativo. Quanquam & prior lectio per defectum linguæ Atticæ locum habere poteſt, cujus demortuæ gratia æquales amabilem comam poſuerunt. Νεοθηγέϊ *recenter acuto*. Hunc morem tondendi cæſariem ajunt etiam hodie in Creta uſitatum eſſe, ubi pheretrum plenum eſt capillis cognatorum. Hoc Epigramma *Politianus* ita transtulit:

Timadis hic pulvis, quæ dulces ante hymenæos
Excepta eſt nigro Perſephones thalamo.
Illius heu fato cuncta de vertice amatam
Æquales ferro ſubſecuere comam.
Obſopæus.

(6) Pro νεοθηγέϊ χαλκῷ procul dubio legendum cum codice Palatino νεοθᾶγι σιδάρῳ. Eodem vitio laborat fragmentum Epigrammatis apud *Suidam* in Νεοθηγεῖ. Πολιοῦ νεοθηγεῖ σιδήρῳ· ita quoque *Salmaſius* cenſet. *D'Orville.*

(7) *Callimachus* in Hymno in Dianam v. 126. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν. *Tonſi autem ſenes lugent filios.* De hoc vero lugendi more, tonſa videlicet coma *Sophocles* Ajace Flagellif. v. 1101. ubi Teucrum inducit ita Euryſacen Ajacis filium compellantem:

Ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
Ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.
Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
Κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου
Ἱκτήριον θησαυρόν.

O puer huc accede, & prope hic conſiſte,
Atque huc ſupplex, apprehende patrem, qui te genuit.
Procumbens vero flexis genibus, manu tene
Capillos meos & matris & tuos
More ſupplicantium.

Ovidius Heroid. Epiſt. XI. v. 115.

Non mihi te licuit lacrymis perfundere juſtis,
In tua nec tonſas ferre ſepulchra comas.

Apud *Statium* Thebaid. VI. v. 129.

At genitor ſceptrique decus cultusque Tonantis
Injicit ipſe rogis, tergoque & pectore fuſam
Cæſariem ferro minuit, ſectisque jacentis
Obnubit tenuia ora comis.

Ridicule *Callimachi* interpres: *trucidantur ſuper filiis*; explica: *tondentur*; non modo in Græcia parentes, filii, cognati, ſed etiam amici amicos & ſodales hoc funebri officio proſequebantur. Sic *Sappho*: Ἃς καὶ ἀποφθιμένας &c. Ita & apud *Bionem* Idyll. I. v. 80.

Ἀμφὶ

Digitized by Google

Accepit Proſerpinæ niger thalamus:
Qua etiam mortua omnes recens acuto ferro
Æquales amabilem capitis depoſuere comam.

LXVII.

Inſitum ac ingenitum eſſe hoc creditur, ut flores colligant, qui probi ac formoſi exiſtimantur, unde & Proſerpinæ comites colligere flores dicuntur; & Sappho ait viſam ſibi teneriorem puellam, quæ flores demeteret.

LXVIII.

Cæterum prima, ut fertur *Sappho* chlamydem dixit, de amore dicens, Cœlitus

Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι.

Circa eum autem plorantes gemunt amores,
Tonſi capillos propter Adonidem.

Id hodieque fit in Servia, ut meminit *Busbequius* in legationibus Turcicis. Neque modo capillos ſibi demebant, ſed & ſupercilia. *Artemidorus* lib. I. cap. 27. Ἔθος παλαιὸν, ἐπὶ πένθει τὰς ὀφρῦς ψιλῶσθαι. *Vetus mos eſt in luctu ſupercilia nudari.* Vulcanius, Meurſius & Anna Fabri F. in Callimachum l. c.

Hujus ritus crebram mentionem facit *Euripides* in Alceſtide, & in Oreſte v. 113. *Homerus* Odyſſ. Δ. v. 197.

Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.

Hic nimirum honos eſt ſolus miſeris mortalibus
Tondereque comam, profundereque lacrymas à genis.

Petronius in Satyrico: *Sed ignota conſolatione percuſſa, laceravit vehementius pectus, ruptosque crines ſuper pectus jacentis impoſuit.* *Dionyſius Halic.* Antiqq. Rom. XI. pag. 719, 44. ἐξεπήδων ἐκ τῶν οἰκιῶν γυναῖκές τε καὶ παρθένοι τὸ πάθος ἀποδυρόμεναι, αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικὰ, καί που τινὲς καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους. *Proſiliebant ex ædibus tum mulieres tum virgines; caſumque lamentantes, aliæ flores & coronas in lecticam conjiciebant, aliæ faſcias & vittas, aliæ virginales è coma luſus, nonnullæ etiam deſectos è crinium plexu cincinnos.* *Heliodorus* Æthiopic. lib. VII. pag. 338. ἔνθα γοῦν ἔξεστι καὶ ὡς ἔξεστιν, ἀποσπένδω τῶν ἐμαυτῆς δακρύων, καὶ ἐπιφέρω χοὰς ἐκ τῶν ἐμαυτῆς πλοκάμων· καὶ ἅμα ἀπεσπάραττεν ὡς ὅτι πλείστας τῶν ἑαυτῆς τριχῶν. *Ubi igitur licet, & quomodo licet facio tibi libationes meis lacrymis & addo inferias ex meis capillis, ſimulque vellebat plurimos crines.* *Maximus Tyrius* comam vocat τὸ τελευταῖον δῶρον ἤδη καταθαπτομένῳ. Tondebant quoque in luctu animalia, inprimis equos; vid. *Euripidis* Alceſtidem, *Herodoti* lib. IX. 24. *Plutarchi* Pelopidam Tom. I. Opp. pag. 296. C. ejusque Alexandrum Tom. I. Opp. pag. 704. E.

(1) Verba ſunt *Athenæi* lib. XII. pag. 554. B. Non reperitur hoc fragmentum in *Commelini* Lyricis, neque in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(2) Leguntur hæc apud *Pollucem* lib. X. cap. 27. Sect.

Ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ (4) πορφυρέαν ἔχοντα προϊέμενον χλαμύν.

LXIX. *

χλαμὺς (1) καὶ χλαῖνα διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος· ἡ μὲν χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα· χλαμὺς δὲ Μακεδονικὸν, μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα· Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος· διαφέρειν (2) φησὶ καὶ τῷ σχήματι· ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ χλαμὺς, εἰς τὸ λεῖον (3) περὶ τὰ κάτω συνῆκται, καὶ τοὺς θυσάνους (4) πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι· Προστάγεται Ἀριστοτέλην, Φίλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

LXX.

Τυῤῥηνικά· (5) τὸ κάττυμα (6) ξύλινον, (7) τετραδάκτυλον· οἱ δὲ ἱμάντες ἐπίχρυσοι· σανδάλιον γὰρ ἦν· (8) ὑπέδησε δ' αὐτὸ Φειδίας τὴν Ἀθηνᾶν· ἐκάλουν δ' (9)

Sect. 124. fruſtra quæruntur in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(3) *Urſinus*, *Stephanus* & editt. quædam Pollucis: πρώτη δὲ φ. Σαπφὼ χ. ὠνόμασε ε. τ. ε. εἰποῦσα.

Operæ pretium eſt omnem vulgatam lectionem ſimul hic ob oculos ponere, ut, quam fidelis fuerit in hoc loco reficiendo MSS. opera, cognoſcatur: πρώτη δὲ φ. χλ. ὠνόμασε Σαπφὼ ἐ. τ. ἐρ. εἰποῦσα' Ἐλθόντ' ἐξ οὐρανοῦ πορφυρᾶν ἐχ. π. χλαμύδα· in iſtis cum *Sapphica* legantur, *Sapphica* quæras tamen, adeo ſui diſſimilis hic eſt *Sappho*: ſed lectione MSS. repoſita cuncta relucefcunt & nativum accipiunt ſplendorem: in *Falckenburgianis* excerptis ſuper τὸ ε in ὠνόμασε ſcriptum eſt αι ὠνομάσθαι· in ceteris, quod miror, nihil quicquam mutationis eſt adnotatum. Primam uſurpaſſe *Sappho* vocem χλαμὺς adfirmat Auctor noſter, quod ut mihi intuitu primo mirum accidebat, ſic poſtea confirmatum inveni ab *Ammonio*, cujus verba, quæ protulit è *Didymo*, (vid. num. LXIX.) è *Polluce* ſunt illuſtranda Velim obſerves, chlamydem, cum ab aliis Theſſalis adſcribatur, Macedonicam ab *Ammonio* dici veſtem; de cetero locus hic *Ammonii* non parum afflictus eſt, cui pro viribus medelam ferre conſtitui. Sic ſcribe poſteriora: Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ (ſcilicet *Didymus* quem ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος antea allegaverat) καὶ τῷ σχήματι &c. Nimirum hoc uſus erat argumento *Didymus*, cum chlamydem ſexcentis poſt heroum tempora bellumque Trojanum annis ſic dictam aſſeruiſſet, quod prima meminerit ejus Sappho; tot enim annis circiter hæc celeberrima poëtria vixit poſt bellum Trojanum: hic vero jam ex *Ammonio* eadem opera detegere licet fontem, ex quo ſua derivaverit *Pollux*, videlicet è *Didymi* commentario ſecundo in Iliadem. Sequuntur mellitiſſimi *Sapphonis* verſiculi: Ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρέαν ἔχοντα προϊέμενον χλαμύν. Primum quidem ὀρανῶ rectiſſime MSS. quod ſi commutaveris in ὠρανῶ, ut fecit *Jungermannus*, metri forſitan legibus officies: ὀρανὸς, Dores ὠρανὸς, Æoles ὄρανος· erudite & prorſus eleganter *Muretus* ad Horatii lib. I. Od. 9. eandem ſcripturæ rationem æolicam reſtitutum ivit in *Alcæi* iſtis verſiculis: Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὀρανῷ μέγας χειμών· πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί. *Pluit Jupiter: in cælo vehemens tempeſtas: gelata ſunt fluentes aquæ.* Ibi apud *Athenæum* lib. X. pag. 430. A. in quibuſdam editionibus

litus venientem purpuream que demiſſam habentem chlamydem.

LXIX.

χλαμὶς & χλαῖνα differunt, uti pluribus demonſtravit *Didymus* in commentario ſecundo in Iliadem. χλαῖνα erat veſtis heroum, χλαμὺς autem Macedonum, poſt ſexcentos ab heroum temporibus annos ſic dicta. *Sappho* enim prima chlamydis meminit. Differre etiam figura eas dicit. Læna enim quadrata (ait) veſtis. Chlamys autem ima in planum contracta eſt, & fimbrias multum atque à ſe invicem diſtare (tradit.) Allegat *Ariſtotelem*, *Philarchum*, *Polemonem*, qui eas multum differre teſtantur.

LXX.

Tyrrhenici, quorum ſolea lignea, quatuor digitorum latitudinis: lora autem, inaurata: erat enim ſandalium: hoc Minervam induit Phidias; & hos quidem

bus ὠρανῶ legitur, in quibusdam ὠρανῶ· prius ad ſenſum ineptum, alterum ad verſum; utrique ſcrupulo cum occurratur repoſito ὀρανῶ, nihil eſt amplius illa de lectione dubitandum, cui momentum ex hoc *Sapphus* loco accedit: concinne vero *Scaliger* πρωὶ ἔμενον, cui plane aſſentio, niſi quod πρωὶ æolice ſcribendum putem: erit tamen cui magis arrideat προϊέμενον· neque rejicio; cogitabam etiam aliquando περιϊέμενον. De Cupidine vero ſeu aureo amore ſimilia ſexcenta è poëtis, in quibus *Sapphonem* præ oculis habuiſſe videri poſſent, adferre liceret. *Hemſterhuis.*

(4) In ipſa Χρήσει MS. ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρίαν ἐχ. πρ. χλαμύν· quæ profecto αἰολικώτερον ſonant, qua dialecto *Sapphonem* uſam ſcimus. An ſcribendum itaque: ἐλθόντ' ἐξ ὠρανῶ πορφυρέαν ἔχ. πρ. χλαμύν. Vulgati alias πορφυράν pro quo *H. Stephanus* πορφυρᾶν edit in fragmentis Lyricorum. Magnus *Scaliger* vero caſtig. in *Catullum* pag. 101. ubi ait, quem nudum Cupidinem alii pingunt, eum in tunica proſcribere *Catullum* imitatione *Sapphus*, adfertque hunc locum, habet: πορφυρᾶν ἔχοντα πρωὶ ἔμενον χλαμύδα. *Jungermannus.*

(1) Vide *Ammonium* περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων voce χλαμύς.

(2) Vulgatæ editt. Σαπφὼ (αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος) διαφέρειν &c. vid. num. LXVIII. not. 3.

(3) Vulgatæ editt. εἰς τέλειον.

(4) Vulgatæ editt. χρησαμένους.

(5) Extant hæc apud *Pollucem* lib. VII. cap. 22. Sect. 92. ſeq. Non reperiuntur in *Commelini* Lyricis, neque in Corpore Poëtarum Geneyenſi.

(6) Poſt τὸ κάττυμα in ante editis erat commatica diſtinctio, quam delevit hic Cl. *Kuhnius*, dein mox pro τετραδάκτυλον *Falckenburgius* habet τετράγωνον. *Lederlinus.*

(7) MS. τὸ δὲ κάττυμα ξύλινον. &c. Henr. *Stephanus* & *Urſinus* in fragmentis Lyricorum, inter *Sapphus* hæc edentes, male habent ξύλον. *Jungermannus.*

(8) MS. σανδ. δὲ ἦν· deſunt deinde ὑπόδησε δ. α. φ. τ. Αθ. Scribe vero, ὑπέδησε in vulgatis, ut Henr. *Stephanus* in dictis fragmentis edidit.

δ' (9) αὐτὰ Τυῤῥηνουργῆ, (10) ὥσπερ καὶ τὰ ἔμβαθρα, ῥικνοεργῆ· (11) τὰς μέντοι Τυῤῥηνικὰς, (12) ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, ποικίλος μάσθλης εἴπε, (13) Λύδιον καλὸν ἔργον.

LXXI.

Διοτίμα (1) λέγει, ὅτι θάλλει μὲν ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν. (2) Τοῦτο ἐκείνη ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον (3) καὶ ἀλγεσίδωρον. Τὸν ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν (4) λέγει, Σαπφὼ, μυθοπλόκον· ἐκβακχεύεται ἐπὶ Φαίδρῳ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος· τῇ δὲ ὁ ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσών.

LXXII. *

Σαπφὼ (5) ἡ καλὴ τὴν Σελήνην ἀργυρέαν φησὶ, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων ἀποκρύπτειν τὴν ὄψιν

LXXIII. *

Εἰ (6) δέ μοι θέμις ἦν, κατὰ τὸν Τήιον ἐκεῖνον μελοποιὸν, εὐχῇ τὴν τῶν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δήπου πρὸς Ὄλυμπον, οὐδὲ ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην, ἵνα σε, τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφὼ, περιπτύξωμαι. (7)

LXXIV. *

dit. Apud *Urſinum* mendoſe ὑπέδειςε. *Jungermannus.*

(9) MS. ἐκάλουν δέ. *Idem.*

(10) MS. τυῤῥηνικουργῆ· bene, ut ἀττικουργῆ ſupra l. 149. Paulo ante VII. 86. ubi quoque κάττυμα & σανδάλιον exponit, ex *Cratino* σανδάλια τυῤῥηνικὰ etiam adfert. Fuerint itaque hæc ambo, tam καττύματα, quam σανδάλια ex genere τυῤῥηνικῶν. *Heſychius:* Τυῤῥηνικὰ σανδάλια κάττυμά τι ὑψηλὸν οὕτω καλεῖται. *Tyrrhenica ſandalia ſolea quadam alta ita vocatur.* Quamvis illud καττύματος genus aliud, quod ſupra VII. 86. habuiſti, videatur. *Idem.*

(11) Deſunt in MS. ὥσπερ κ. τ. ε. ῥικνοεργῆ. *Idem.*

Falckenburgius habet: ῥιγνοεργῆ. *Lederlinus.*

(12) V. C. τὰ μέντοι τυῤῥηνικά· εἴη ἂν ὁ Σ. *Kuhnius.*

MS. τὰ μέντοι τυῤῥηνικὰ εἴη ἂν ὁ Σάπφους μάσθλης ποικίλος· αἱ δὲ ἔνδρ. &c. ceteris *Sapphus* verbis mediis omiſſis. *Jungermannus.*

(13) Priores editiones ita legebant; ſed Cl. *Kuhnius* emendavit: ποικίλος εἴη· μάσθλης Λ. κ. ἔρ.

dem Thyrrenicos vocabant: ſicuti & embathra ἐλικοεργῆ dixerunt. Tyrrhenicorum autem lorum *Sappho* lorum varium dixit, Lydium malum opus.

LXXI.

Diotima ait *florere amorem cum abundat, mori, cum eget.* Illa (*Sappho*) utrumque conjungit, cum amorem *dulceamarum* vocat, & *dona* ait *dare ſed moleſta.* Socrates amorem *ſophiſtam* vocat, Sappho *verborum architectum.* Phædri amore tanquam *bacchico furore concitari ſe* ait Socrates. Illa vero: *amor mihi mentem*, inquit, *impulit, venti inſtar, qui montanis incidit arboribus.*

LXXII.

Pulchra *Sappho* Lunam nominat argenteam, ob eamque cauſam cæterorum ſiderum aſpectum ait ab ea obſcurari.

LXXIII.

Ego tamen, ſi mihi eſſet integrum juxta Teji illius Lyrici votum in avem mutari, non mehercule ad Olympum, neque ob amatorias aliquas querimonias, ſed in ipſa montium veſtrorum cacumina volarem, quo te meam (ut ait *Sappho*) curam amplecterer.

LXXIV.

κ. ἔρ. *Falckenburgius* aliam medelam huic loco adhibet & ita legit: Τὰς μέντοι τυῤῥηνικὰς, εἴη ἂν ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, (ad oram μάλης) ποικίλος μάσθλης ἔσσε, Λύδιον καλῶν καλὸν ἔργον. Eruditi hæc omnia diſcutient, ſufficit ſingula ordine & fide indicaſſe. *Lederlinus.*

(1) Leguntur hæc in *Maximi Tyrii* Diſſ. VIII. pag. 94. ed. Daviſ.

(2) Verba Diotimæ in *Platonis* Convivio pag. 1194. E. Opp. edit. Francof. ita ſe habent: Τοτὲ μὲν τῆς αὐτῆς ἡμέρας θάλλει τε καὶ ζῇ· ὅταν εὐπορήσῃ, τοτὲ δὲ ἀποθνήσκει. *Interdum eodem die pullulat atque vivit, quoties exuberat, interdum deficit.* Daviſius.

(3) Verſus ad quos reſpexit *Noſter*, ex *Hephæſtione* citat Henr. *Stephanus* in fragmentis Lyric. pag. 66. Ἔρως δ' αὖτε &c. (vid. num. XII.) *Daviſius.*

(4) In Platonis Convivio pag. 1194. D. Opp. ed. Francof.

(5) *Julianus* in epiſtola ad Hecebolum num. 19.

(6) *Julianus* in epiſtola ad Eugenium Philoſophum num. 18.

(7) *Urſinus* in fragmentis Lyricorum legit: προσπτύξωμαι.

LXXIV. *

Χερὰς (1) ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογὴ, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων, ὡς Ὅμηρος χερμάδιά (2) φησι· ἢ χεράδες λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων, φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ· μνημονεύει καὶ Σαπφὼ, μὴ κινὴ χεράδος· καὶ Ὅμηρος· (3) ἅλις χεράδος περιχεύας· χέραδος δὲ ὁ τῶν λίθων σωρός· εἰς δὲ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν λίθους ἐσώρευον.

Χεράδες, (4) τὰ παραθαλάσσια σκύβαλα· παρὰ τὸ χεῖσθαι ῥαδίως· χεράδες λέγονται καὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν· φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι· καὶ Σαπφώ· Μὴ κίνει χεράδας.

LXXV. *

Ἢ ὥσπερ (5) Σαπφὼ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κεκρίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν.

LXXVI.

Οἶμαι (6) δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων δοκουσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης, καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἱ μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη.

LXXVII. *

Σαπφώ (7) τε ἡ καλὴ πολλαχοῦ Λάριχον τὸν ἀδελφὸν ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ Πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις.

LXXVIII. *

(1) Vide *Scholiaſten Apollonii Rhodii* I. v. 1123.

(2) Atqui Iliad. υ. v. 285. χερμάδιον dicitur μέγα ἔργον.

- - - - ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

- - - - at ſaxum ſumpſit manu
Æneas, vaſtum pondus, quod ne duo quidem viri ferrent,
Quales nunc homines ſunt: is vero ipſum facile agitabat & ſolus.

&

Digitized by Google

LXXIV.

χερὰς eſt exiguorum lapidum collectio, qui ſingulatim manu tolli poſſunt, quos *Homerus* χερμάδια vocat; vel χεράδες dicuntur parvi lapidum acervi, ut ait *Demetrius Scepſius* idioma linguæ eſſe Apolloniatarum in Ponto. Meminit etiam *Sappho:* non vacua ab acervo lapidum; & *Homerus:* Sabulo affatim circumfundens. χέραδος autem eſt lapidum acervus; cumulabant autem lapides ad aræ ſtructuram.

χεράδες ſunt ſordes duriores maritimæ, quia facile effunduntur. χεράδες etiam vocantur acervi lapidum parvorum, ait *Demetrius Scepſius* eſſe proprietatem linguæ Apolloniatarum; & *Sappho*, ne moveas acervos lapidum.

LXXV.

Aut quemadmodum *Sappho*, mori malum eſſe; Dii enim ſic judicarunt, alioqui mortui eſſent.

LXXVI.

Exiſtimo autem te *Sapphum* etiam audiviſſe apud quasdam mulieres, quæ beatæ ſibi videbantur, magnifice ſe efferentem & dicentem, ſe à Muſis revera felicem factam; & fortem cuivis expetendam eſſe confecutam, ſeque ne mortuam quidem oblivioni datum iri.

LXXVII.

Lepida Sappho paſſim Larichum fratrem ideo commendat, quod in Prytaneo curiave Mitylenæorum his pocillator fuerit.

LXXVIII.

& χειροπλήθεις λίθοι ſunt magni apud *Zoſimum* lib. V. cap. 16. *Hœltzlinus.*

(3) Ιλ. Φ v. 319. conf. Henr. *Stephani* Theſaurum L. Gr. in χερὰς.

(4) *Etymologicon Magnum* voce χεράδες.

(5) *Ariſtoteles* Rhetoricorum lib. II. cap. 23.

(6) *Ariſtidis* ſunt verba: ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος λόγῳ. Tom. III. Opp. pag. 642. A. Non extant in Corpore Poëtarum Genevenſi.

(7) *Athenæus* lib. X. p. 424. ſq.

(2) *Athe-*

LXXVIII. *

Ἐν τούτοις (1) ὁ Ἑρμησιάναξ σφάλλεται, συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κῦρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυάττην τὸν Κροίσου πατέρα. Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε·

> Σφαίρῃ (2) δεῦτε με πορφυρῇ ἔτι βάλλων
> Χρυσοκόμης ἔρως νυνὶ ποικίλος
> Λαμβάνει, συμπαίζειν προκαλεῖται·
> Ἡδ', ἐστὶ γὰρ ἀπ' ἐυκτικοῦ Λέσβου,
> Τὴν ἐμὴν κόμην, λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται·
> Πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει.

Καὶ τὴν Σαπφὼ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν·

> Κεῖνον ὦ χρυσόθρονε Μοῦσα
> Ἔνεσπες ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος
> Ἐσθλᾶς ὁ Τήϊος χώρας
> Ὃν ἄειδε τερπνῶς πρέσβυς ἀγλαός.

Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφοῦς τοῦτο τὸ ᾆσμα, παντίπου δῆλον· Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι παίζειν τὸν Ἑρμησιάνακτα περὶ τούτου τοῦ Ἔρωτος· καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμωδοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖ δράματι Σαπφοῦς ἐραστὰς Ἀρχίλοχον καὶ Ἱππώνακτα.

LXXIX. *

Εἰσὶ (3) δὲ αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι (4) χάριτες, οἷον νυμφαῖοι, κῆποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὅλη ἡ Σαπφοῦς ποίησις.

LXXX. *

(1) *Athenaus* lib. XIII. p. 599. C.

(2) Verſus hos jambis bimetris expreſſit *Dalechampius.*

> *Me purpura indutum rapit*
> *Et fert amor, cui ſplendidus*
> *Auro capillus enitet,*
> *Captumque variis nunc jocis*
> *Secum jubet me ludere:*
> *Amœna Lesbos quam tenet*
> *Sappho, meos ſed negligens*
> *Canos, cupit alios ſibi.*

In

LXXVIII.

In his fallitur *Hermeſianax*, qui *Sappho* coævam *Anacreonti* fuiſſe putat, cum hic ſub Cyro & Polycrate, illa ſub Aliatte Crœſi patre vixerit. *Chamæleon* in libro de Sappho tradit, quosdam aſſerere, in eam verſus iſtos ab *Anacreonte* compoſitos eſſe:

> Mihi age purpuram rotundam injiciens
> Amor ingenioſus, auream comam habens,
> Me nunc comprehendit & ad jocandum provocat.
> Hæc autem, nam eſt ex optabili Lesbo,
> Comam meam, quia alba, incuſat,
> At alii cuipiam inhiat.

Hæc autem *Sapphonem* illi reſpondiſſe dicit:

> Illum hymnum o Muſa thronum aureum habens
> Dictaſti, quem ex regione egregia
> Pulchras mulieres habente Teius
> Senex ſplendidus jucunde decantavit.

Sapphus id carmen non eſſe neminem latet. Ego vero *Hermeſianactem* per luſum de *Anacreontis* amore id ſcripſiſſe arbitror. Etenim *Diphilus* Comicus in fabula Sappho amatores ejus inducit Archilochum & Hipponactem.

LXXIX.

Sunt autem hi quidem in rebus lepores, ceu nympharum horti, hymenæi, cupidines, tota Sapphonis poëſis.

LXXX.

* * *

In aureo vos quæ throno
Muſa ſedetis, canticum
Iſtud feraci ex inſula,
Quæ fœminas pulchras alit,
Traxit ſenex nunc Teius,
Qui floridus ſcite canit.

(3) *Demetrius Phalereus* ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας num. 132. pag. 82. ed. Gal.

(4) Venuſtates deſcribit *Demetrius*, quæ à rebus ipſis omnem ſuavitatem trahunt, ſua vi plenis elegantiæ & leporis. Res autem tantopere lepidas eſſe inquit, atque omni hilaritate reſperſas,

LXXX. *

Μέτρον (1) μέντοι τῶν κλητικῶν ὕμνων, ἐν μὲν ποιήσει, ἐπιμηκέστερον· ἅμα μὲν γὰρ πολλῶν τόπων ἐκείνοις ἔξεστιν, ὡς παρὰ τῇ Σαπφοῖ καὶ τῷ Ἀλκμᾶνι πολλαχοῦ εὑρίσκομεν. Τὴν μὲν γὰρ Ἄρτεμιν, ἐκ μυρίων ὀρέων, μυρίων δὲ πόλεων, ἔτι δὲ ποταμῶν ἀνακαλεῖ· τὴν δὲ Ἀφροδίτην Κύπρου, Κνίδου, Συρίας πολλαχόθεν ἀλλαχόθεν ἀνακαλεῖ. Οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ τοὺς τόπους αὐτῶν ἔξεστι διαγράφειν· οἷον εἰ ἀπὸ ποταμῶν καλεῖ ὕδωρ ἢ ὄχθας· καὶ τοὺς ὑποπεφυκότας λειμῶνας καὶ χοροὺς ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς γενομένους, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαναγράφοντι, καὶ εἰ ἀπὸ ἱερῶν ὡσαύτως· ὥστε ἀνάγκη μακροὺς αὐτῶν γίγνεσθαι, τοὺς κλητικοὺς ὕμνους.

LXXXI. *

Κλητικοὶ (2) μὲν οὖν, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι, ἢ τοῖς ἄλλοις μελικοῖς, κλῆσιν ἔχοντες πολλῶν θεῶν.

LXXXII. *

Οὔτε (3) γὰρ μουσικὴν ἔφη πᾶσαν μανθάνειν ἐθέλοιμ' ἄν, ἀλλὰ κιθάρᾳ μόνον ἢ λύρᾳ χρῆσθαι πρὸς θεῶν ὕμνους καὶ θεραπείας, εἶτα δὲ οἶμαι, τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τοὺς ἐπαίνους· οὐδέ γε ᾄδειν τὰ Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικὰ μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν.

LXXXIII. *

Διὸ (4) καὶ ἡ Σαπφὼ περὶ μὲν κάλλους ᾄδουσα, καλλιεπής ἐστι καὶ ἡδεῖα καὶ περὶ ἐρώτων (5) δὲ καὶ ἀέρος, (6) καὶ περὶ ἀλκυόνος (7) καὶ ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐνύφαν-

ſas, hortos nympharum, Hymenæos, conjugii deos, quos formoſiſſimos veteres illi ſingebant, Cupidines, & omnem denique Sapphonis poëſin, argumentumque carminum ipſius: hoc enim diligenter ſervavit mulier iſta, ut cum lepidi ingenii eſſet, ipſum in rebus lepidis celebrandis exercеret. *Victorius.*

(1) *Menander* Rhetor in γενεθλίων διαιρέσει cap. 2. περὶ κλητικῶν ὕμνων pag. 595. Rhetorum Græcorum ed. *Aldinæ.*

(2) *Menander* in libro laudato cap. 1. περὶ τῶν ὕμνων τῶν εἰς τοὺς θεοὺς pag. 594.

(3) *Dio Chryſoſtomus* Orat. II. περὶ βασιλείας p. 24. Opp. ed. Morell.

(4) *Deme-*

LXXX.

Metrum certe hymnorum, in quibus ſit invocatio Deorum, in poëſi quidem eſt prolixius; nam ſimul multorum locorum mentio illis conceditur, uti apud *Sapphonem* & *Alcmanem* crebro reperimus. Dianam enim ex innumeris montibus, urbibus & fluviis invocat. Venerem autem è Cypro, Cnido, Syria & multis in locis aliunde appellat. Quin etiam inſuper Numinum loca deſcribere licet; ſi nimirum poëta nominatim appellet fluviorum aquam aut ripas; atque ſi prata, quæ ibi ſuccreſcunt, & tripudia quæ ad fluvios fiunt, aliaque hujusmodi ſimul commemorent, eademque de locis ſacris moneant. Atque adeo neceſſe eſt eorum hymnos, in quibus Dii invocantur, fieri prolixos.

LXXXI.

Hymni igitur dicuntur κλητικοὶ, ex quibus magna pars carminum *Sapphonis* aut *Anacreontis* aut aliorum poëtarum conſtat, ſi multorum Deorum invocationem contineant.

LXXXII.

Neque enim muſicam, inquit, omnem diſcere vellem, ſed cithara duntaxat aut lyra uti ad Deorum hymnos cultusque, præterea etiam puto ad bonorum virorum laudes. Neque ſane *Sapphus* canere aut *Anacreontis* amatoria carmina decorum eſſet regibus.

LXXXIII.

Quare & *Sappho*, de pulchritudine canens, utitur verbis pulchris & tota ſuavis eſt; & de cupidinibus utique & de aëre & de halcyone, & omne pulchrum

nomen

(4) *Demetrius Phalereus* ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας n. 167. ſq. p. 101. ed. *Gal.*

(5) Vide *Sapphus* Oden in Venerem ſupra num. VI.

(6) Mallem ἔαρος, eſt illud *Sapphus*: ἦρος ἄγγελος &c. vid. num. XXXIV.

(7) *Demetrius* declarat cauſam, cur Sappho, in poëmatibus ſuis de pulchritudine canens, pulchris verbis utatur, ac ſuavis omni oratione ſit, & ut de forma præclara corporis loquens, ita etiam de amoribus, de aëre, de ave halcyone. Cum autem avem elegantem ſane & variis coloribus diſtinctam halcyonem materiam doceat aliquando fuiſſe carminis hujus mulieris, ita etiam exiſtimandum eſt, ipſam ornaſſe luſciniolam: & ſplendidiſſimis hominibus formam ipſius cantumque

ἐνύφανται (8) αὐτῆς τῇ ποιήσει· τὰ δὲ καὶ αὐτὴ εἰργάσατο· Ἄλλως δὲ σκώπτει τὸν ἀγροῖκον νυμφίον, καὶ τὸν θυρωρὸν (9) τὸν ἐν τοῖς γάμοις, εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς· ὥστε αὐτῆς μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι, ἢ ᾄδειν, οὐδ' ἂν ἁρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μή τις εἴη χορὸς διαλεκτικός.

LXXXIV. *

Εὐφορίων (1) δὲ ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων, οἱ νῦν, φησὶ, καλούμενοι ναβλισταὶ καὶ πανδουρισταὶ καὶ σαμβυκισταὶ καινῷ μὲν οὐδενὶ χρῶνται ὀργάνῳ· τὸν γὰρ βάρωμον (2) καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα, καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι.

LXXXV. *

Προσνεύει (3) δὲ καὶ καθ' αὐτὸ τὸ (4) Αἰγαῖον πέλαγος, ὅθεν αὐτῷ καὶ τοὔνομα· ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον αἶγα κεκλῆσθαι, ὡς Σαπφώ (5) φησι.

LXXXVI. *

que deſcripſiſſe, quod ſane ſupra eximie feciſſe *Homerum*, autor hic noſter ſignificavit. *Sophocles* ſane in ſuis ſuaviſſimis cantibus non ſemel deprehenditur ipſam celebraſſe, quod etiam memoriæ proditum eſt à veteribus Grammaticis. Nam ut veriſimile eſt amaſſe hanc quoque avem *Sapphonem*, ita intelligitur id verum eſſe his ipſius verbis: ἦρος ἄγγελος &c. v. num. XXXIV. in quibus etiam animadvertendum eſt, nuntiam veris luſciniolam lepidiſſimam poëtriam appellare, quia ea tempeſtate redit ad nos, & tunc inprimis ſuaviter grandioreque voce canit, ut vidit quoque *Homerus*. Aliquis vero fortaſſe putaret ſororem ipſius, ut fabulæ ferunt, verius potuiſſe nuntiam veris appellari, quod proverbio aliquo modo continebatur. In Epiſtola quoque, quam illius nomine ſcripſit *Ovidius*, mentio Luſciniolæ fit, nec ſine dignitate multa, quippe cum Dauliada alitem ipſam vocarit. *Victorius.*

(8) Ut ſupra narravit *Demetrius*, *Sophronem* in mimos ſuos inſeviſſe omnia pæne proverbia, ita nunc affirmat, nullum elegans ac ſpecioſum verbum abeſſe ab hujus mulieris poëſi, quia non minorem illa diligentiam adhibuerat in decerpendis undique formoſis quibusque vocabulis, ut expoliret opus ſuum, quam *Sophron* fecerit in colligendis proverbiis, ut riſu impleret ſuos mimos, nec contenta fuit ſelectu hoc ipſo *Sappho*, verum etiam nonnulla nova vocabula ipſa fabricata eſt. Uſum vero hic apparet auctorem ſatis apte verbo translato, cum de *Sapphone* dixit, ipſam in ſua poëſi magna cum induſtria cuncta pæne pulchra nomina intexuiſſe. *Ciceronem* quoque eodem pacto cepiſſe latinum hoc verbum ab eadem arte acceptum, atque id quidem multis locis, conſtat; uno tamen exemplo contentus ero. Lib. XIII. epiſt. 12. ad Atticum inquit: *Scis me antea aut orationes aut aliquid id genus ſolitum ſcribere, ut Varronem nusquam poſſem intexere.* Sed *Homerus* quoque vidit ſimilitudinem magnam harum rerum; & ut ſuſpicari licet, primus ab ea arte ad par ſtudium oſtendendum ſuum vocabulum comportavit; de Neſtore enim loquens, orationeque, qua ſuadere volebat Agamemnoni, ut mitteret legatos ad Achillem, inquit Ιλ. η. v. 324.

nomen intextum eſt in ipſius poëſi: nonnulla autem & ipſa fabricata eſt. Aliter autem irridet agreſtem ſponſum, & janitorem, qui verſatur in nuptiis, valde humiliter & pedeſtribus potius nominibus quam poëticis. Quapropter magis licet hæc ipſius poëmata loqui quam canere: neque ullo pacto accommodare ad chorum vel ad lyram, niſi ſit aliquis chorus, qui loquatur.

LXXXIV.

Euphorion hexametrorum carminum ſcriptor libro de Iſthmiis ſcribit, quos nunc vocant Nabliſtas, Panduriſtas & Samburiſtas, nullis uti novitiis inſtrumentis: Baromum enim & barbiton, quorum meminere *Sappho* & *Anacreon*, Magadin, Trigona & Sambucas procul dubio eſſe antiquas.

LXXXV.

Ipſe mons pro ſe ſatis eſt contractus; mare autem Ægæum eo inclinat: unde & nomen ei: poſtea ipſum promontorium Æga appellatum: ut *Sappho* ait.

LXXXVI.

Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν.

His ſenex primus omnium texere cœpit conſilium.

quomodo etiam *Cicero* latinum cepit, cum ait Philipp. II. cap. 13. *Itaque jam retexo orationem meam:* neque enim omnino eodem pacto uſurpavit *Homerus* tunc & *Cicero* uterque ſuum verbum, ut *Phalereus* hic & ſuperiore in exemplo *Cicero*; quod natum eſt à præpoſitione, quæ conjuncta eſt illic ab ambobus cum verbo. *Victorius.*

(9) Vid. num. XVIII. not. 4. p. 51. a.

(1) *Athenæus* lib. IV. p. 182. E.

(2) *Dalechampius* vertit: *fidiumque gravi ſono Barbiton, cujus* &c. & in nota marginali addit: *Junius* Adagio: *Quid barbiton cracoto loquitur, quidve lyra calamitica?* Apud *Ovidium* Heroid. Epiſt. XV. v. 8. *Sappho: Non facit ad lacrymas barbitos ulla meas.*

Non βάρωμον ſed βάρμον apud *Athenæum* lib. XIV pag. 636. C. ſcribitur. Putabam voce βάρμον alludi ad etymon vocis βάρβιτος, nam perſuaſum fuit veteribus Græcorum criticis, βάρβιτον quaſi βαρύμιτον eſſe dictam, cum vel *Strabone* teſte, barbara ſit ea vox Græcis, & Syriaca. Sed baromum ſive barmum diſtinguit auctor à barbito. *Caſaubonus.*

(3) *Strabo* Geographiæ lib. XIII. p. 615.

(4) Scripti: ἐπὶ τό· lego καὶ αὐτὸ ἐπὶ τὸ Αἰγαῖον.

Ex iis quæ refert *Euſtathius*, puto legendum, προσνεύει δὲ καὶ αὐτό (videlicet τὸ ἄκρον, vel αὐτή, quia præcedit ἄκρα) ἐπὶ τὸ Αἰγ. *Caſaubonus.*

(5) Sic ſcripti, vulgo ὡς Σ. tantum.

LXXXVI. *

Λέγεται (1) δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγονὼς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἣν Σαπφὼ μὲν ἡ τῶν μελῶν ποιήτρια, καλεῖ Δορίχαν ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγονυῖαν, οἶνον κατάγοντος εἰς Ναύκρατιν Λέσβιον κατ' ἐμπορίαν· ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδόπην. (2)

LXXXVII. *

Ἔστι μὲν (3) οὖν (4) καὶ παρὰ Σαπφοῖ τῆς ἰδίας ταύτης παραδείγματα, ἐπιθαλάμιος οὕτως ἐπιγεγραμμέναις ταῖς ᾠδαῖς. (5)

LXXXVIII. *

Εἶδος (6) ἄνθους τὸ ἄνηθον· ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ· φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἄνηθον.

LXXXIX. *

Καὶ (7) ἡ μὲν Σαπφὼ γύναιον πορνικὸν ἐρωτομανὲς, καὶ τὴν ἑαυτῆς ἀσέλγειαν ᾄδει.

XC. *

Καὶ (8) καλέσας τὸν Δάμιν, εἰπέ μοι, ἔφη, πρώην, ὅτῳ ὄνομα ἦν τῇ Παμφύλῳ (9) γυναικί; ἡ δὴ Σαπφοῖ (10) τε ὁμιλῆσαι λέγεται, καὶ τοὺς ὕμνους, οὓς εἰς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Περγαίαν (11) ᾄδουσι, ξυνθεῖναι τὸν Αἰολέων τε καὶ Παμφύλων τρόπον· ἠρόμην,

(1) *Strabo* Geogr. lib. XVII. p. 808.

(2) Scribe Ῥοδώπην. Sic autem nominatur ab *Herodoto* lib. II. cap. 135. quo nomine reprehenditur ab *Athenæo* lib. XIII. cap. 7. pag. 596. aliam enim Doricham (quam Δωρίχαν ille vocat, non Δορίχαν, ut hic) eſſe, aliam Rhodopin. Herodotum ſequi videtur & *Diodorus* lib. I. pag. 59. Tom. I. De Rhodopide ſcorto vide præterea *Ælianum* lib. XIII. c. 33. & *Plinium* lib. XXXVI. cap. 12.

(3) *Dionyſius Halic.* ἐν τέχνῃ cap. 4. περὶ μεθόδου ἐπιθαλαμίων Tom. II. Opp. pag. 37, 17.

(4) Pro ἐν μὲν οὖν cum *Antimacho* & *Stephano* legemus ἔστι μὲν οὖν· *Sylb.* ἦν μὲν οὖν in Codd. MSS.

(5) Forſan ſic legendum: ἐν τοῖς ἐπιθαλαμίοις οὕτως ἐπιγεγραμμέναις ᾠδαῖς, quanquam etiam nominandi caſu legere poſſumus αἱ ἐπιθαλάμιοι οὕτως ἐπιγεγραμμέναι ᾠδαί, vel ſingulariter ἡ ἐπιθαλάμιος οὕτως ἐπιγεγραμμένη ᾠδή, ut ſupra (pag. 53, 38.) τοιοῦτον γὰρ σαπφικόν τι ἐπιθαλάμιον τοῦτο. Loquendi autem genus illud cum adverbio οὕτως uſurpatum etiam ſupra p. 64, 12. ed. Oxon. & alibi. *Sylburg.*

Ut alibi paſſim, ita quoque in Epithalamio Thetidis & Pelei *Catullum* credo imitatum eſſe *Sapphonem*. Quantus hujus mulieris fuerit amator, vel exinde colligere licet, quod Lesbiæ quovis

LXXXVI.

Hîc dicitur meretricis ſepultura, ab amantibus effecta. Hanc mulierem Sappho poëtria Doricham vocat, & fratris ſui Charaxi amicam, cum is Lesbium vinum negotiator Naucratim portaret. Alii eam Rhodopem nominant.

LXXXVII.

Sunt igitur etiam apud Sappho hujus formæ exempla, cum odæ *Epithalamii* inſcriptionem habeant.

LXXXVIII.

Species floris eſt anethum; anethinis autem coronis utebantur, ut *Alcæus* & *Sappho* teſtantur. Nonnulli etiam omnem florem vocabant anethum.

LXXXIX.

Veſtrâs eſt meretricia muliercula *Sappho*, quæ inſano amore capta ſuam ipſa laſciviam cantat.

XC.

Damidemque appellans, nuper, inquiebat, me interrogabas, quod nomen fuerit Pamphyliæ illi mulieri? quæ *Sappho* familiaris fuiſſe & hymnos, qui in Pergæam Dianam cani ſolent, compoſuiſſe dicitur, Æolio Pamphylioque modo. Interrogavi,

vis alio potius nomine ſuam ornaverit amicam. Epithalamium de Heſpero, quin ex *Sapphone* redditum ſit, minime eſt dubitandum. Scripſiſſe autem *Sapphonem* epithalamiorum libellum, docet nos præter *Servium* & *Dionyſius Halicarnaſſ.* ubi de epithalamiis agit, cujus verba è ſcriptis libris ita ſunt reformanda: Ἦν μὲν οὖν καὶ παρὰ Σαπφοῖ τῆς ἰδέας ταύτης παραδείγματα ἐπιθαλαμίοις οὕτως ἐπιγραφομέναις ταῖς ᾠδαῖς. *Voſſius* ad Catull. p. 189.

Urſinus legit: ἐπιθαλάμιος οὕτος ἐπιγεγραμμένος ταῖς ᾠδαῖς. Cum vulgatis conſentiunt MSS. niſi quod ἐπιγραφομέναις pro ἐπιγεγραμμέναις habeant. *Hudſon.*

(6) *Scholiaſtes Theocriti* ad Idyll. VII. v. 63. vid. num. LXIII.

(7) *Tatianus* in Orat. ad Græcos Sect. 53. p. 114. ed. Oxon.

(8) *Philoſtratus* de vita Apollonii Tyanenſis lib. I. c. 20. p. 37. ed. Lipſ.

(9) Male *editi* & *Urſinus* παμφύλα, quod ita accepere interpretes, quaſi uxor Pamphyli cujusdam fuerit. Sed veriorem eſſe lectionem, quam ex MSS. proferimus, ſequentia probant, ubi modi ejus Pamphylii dicti & Pamphyliis proprii fuiſſe dicuntur. *Olearius.*

(10) De Damophila illa Pamphylia, Sapphus ὁμιλητρίᾳ non facile legeris. *Olearius.*

(11) Abſolute quoque Diana Περγαία dicitur, à cultu

ἠρόμην, ἔφη, τὸ δὲ ὄνομα οὐκ εἶπας· οὐκ ὦ χρηστὲ, εἶπεν, ἀλλ' ἐξηγούμην σοι τοὺς νόμους τῶν ὕμνων καὶ τὰ ὀνόματα, καὶ ὅπη τὰ Αἰολέων ἐς τὸ ἀκρότατόν τε καὶ τὸ ἴδιον Παμφύλων παρήλλαξε (12) πρὸς ἄλλῳ μὲν ταῦτα ἐγινόμεθα, καὶ οὐκ ἔτ' ἤρου με περὶ τοῦ ὀνόματος· καλεῖται τοίνυν ἡ σοφὴ αὕτη Δαμοφύλη· (13) καὶ λέγεται τὸν Σαπφοῦς τρόπον παρθένους τε (14) ὁμιλητρίας κτήσασθαι, ποιήματά τε ξυνθεῖναι, τὰ μὲν ἐρωτικὰ τὰ δὲ ὕμνους· (15) τά τοι ἐς τὴν Ἄρτεμιν καὶ παρῴδηται αὐτῇ καὶ ἀπὸ τῶν Σαπφοῦς ᾖσαι. (16)

XCI. *

Καλλιστοῖ (1) δ' ἐς αὐτὴν περιβολές ἐστιν Ἀρτέμιδος, καὶ ξόανα Ἀρίστης καὶ Καλλίστης· (2) ὡς μὲν ἐγὼ δοκῶ, καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἔπη τὰ Σαπφοῦς, τῆς Ἀρτέμιδός εἰσιν ἐπικλήσεις αὗται.

XCII. *

Σαπφὼ δὲ ἡ Λεσβία πολλά τε καὶ οὐχ ὁμολογοῦντα ἀλλήλοις ἐς Ἔρωτα ᾖσε.

XCIII. *

Σαπφὼ (4) δὲ ἡ Λεσβία τοῦ Οἰτολίνου τὸ ὄνομα ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Πάμφω μαθοῦσα Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰτόλινον (5) ᾖσε.

XCIV. *

à cultu ejus in ea urbe plane ſingulari vid. Philoſtr. de vitis Sophiſt. lib. II. num. 7. pag. 576. Huc ſpectat & *Callimachus* Hymn. in Dian. v. 178. ad quem locum vid. *Spanhemium.* Idem.

(12) Verba *Philoſtrati* de verbis muſicis copioſe & accurate illuſtrantur in *Olearii* ἐν μακαρίτου notis.

(13) Sic inter σοφὰς γυναῖκας, cujus *Damophila* ὁμιλήτρια fuit, *Sapphonem* refert *Plato* in Phædro (vid. infra num. CXII.) idque ex eo repetit *Ælianus* Var. Hiſt. XII. 19. (v. num. CXIII.) qui eam σοφὴν cognominari memorat. Nempe σοφοὶ dicti antiquiſſimis temporibus Poëtæ. *Anacreon* Oda LIII. in roſam v. 22.

Ροδόπηχυς δὲ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.

Roſeaque cute & Venus
A doctis appellatur.

h. e. ποιητῶν, ad quem locum *Schol.* σοφιστὰς δὲ καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Ceterum pro σοφὴ αὕτη priores editiones habebant σοφίσ αὕτη, quod mendoſum eſſe jam ſubolucrat *Morello.* Σοφίας quidem cognomen quosdam habuiſſe conſtat, ut Democritum, quod videre eſt apud *Diogenem Laërt.* IX. 50. verum id ab hujus loci ſtructura alienum. *Olearius.*

(14) Editiones priores addebant γὰρ, quod omiſimus

terrogavi, ajebat, (Damis,) tu vero nomen non edidiſti. Non edidi, inquiebat ille, amice, verùm expoſui tibi modos hymnorum & modorum nomina, & quomodo ea, quæ ad modum æolium compoſita erant, ad modum, qui altiſſimus eſt, & quem proprium ſibi Pamphylii vindicant, revocaverit. Inde ad alias res animum appulimus, nec amplius de ejus nomine me interrogaviſti. Eſt vero ſapientis hujus mulieris nomen Damophyla: diciturque pariter ac *Sappho* diſcipulas virgines habuiſſe, & poëmata compoſuiſſe; partim amatoria, partim Deorum laudes complexa. Et in Dianam quidem hymnus tum Sapphicis modis tum diverſis ab eis canitur.

XCI.

In cujus primo aditu ſeptum quoddam eſt Dianæ, & ſimulacra Optimæ & Pulcherrimæ. Eſſe vero ea Dianæ cognomina, & ipſe conjicio, & *Sapphus* carmina teſtantur.

CXII.

At Lesbia *Sappho* multa de amore & ea non ſatis inter ſe conſentanea cecinit.

XCIII.

Sappho deinde Lesbia, ſumto è Pamphi verſibus Octolini nomine, Adonim ipſa ſimul & Oetolinum decantavit.

XCIV.

omiſimus meliorum codicum ſecuti auctoritatem. *Idem.*

Urſinus legit τs καὶ.

(15) σιγμὴν poſt ὕμνυς poſuimus pro commate, quod in editis erat. Nempe quæ in Dianam ſcripta ſunt, non tanquam aliquid ab hymnis diverſum poſſunt commemorari. Suſtuli etiam diſtinctionem poſt Ἄρτεμιν, nempe hujus ipſius in Dianam hymni indolem cupit indicare. *Olearius.*

(16) Opponitur τὸ ἀπὸ τῶν Σαπφῦς ᾄδεσθαι i. e. ἀπᾴδεσθαι τοῖς Σαπφῴοις priori illi, nempe τῷ παρῳδῆσθαι τῇ Σαπφοῖ, ſenſusque eſt, quem in verſione expreſſimus: nempe hymnum cum utroque modo cani ſolitum eſſe, tum qui *Sapphoni* eſſet uſu receptus, tum novo illo *Pamphylio*, qui erat *Damophyla*, indicatur. Ceterum codex *Vatic.* poſterior pro τῶν Σαπφῦς legit τῶν Σαπφῴων. Utrumque ferri poſſe puto. *Idem.*

(1) *Pauſanias* in Atticis cap. 29. pag. 71. ed. Lipſ.

(2) *Urſinus* legit ἀρίςας καὶ καλλίςας.

(3) *Pauſanias* in Bœoticis cap. 27. p. 762.

(4) *Pauſanias* in Bœoticis cap. 29. p. 767.

(5) Rectius forſan Ὀιτόλινον: ſicut nimirum

N ab

XCIV. *

Βεῦθος, (1) ὡς Σαπφώ, κιμβαρικόν (2) ἔστι δὲ τὸ κιμβαρικὸν διαφανὴς χιτωνίσκος.

XCV. *

Γελλὼ (3) παιδοφιλοτέρα] ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτοῖς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ.

XCVI. *

Ὁ δὲ (4) ἀδικούμενος, Ἁρμόνιός (5) ἐστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ (6) πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφώ, τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος· ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας (7) ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διετέλεσε.

XCVII. *

Σαπφὼ (8) δέ φησι τὴν Πειθὼ Ἀφροδίτης θυγατέρα.

XCVIII. *

Θάψος (9) ἐστὶ ξύλον τι, ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ· τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν· ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον.

XCIX. *

ab eadem origine legitur αἴλινον apud *Sophoclem*, αἴλινα apud *Callimachum*. Sylburgius.

(1) Julius Pollux lib. VII. cap. 13. Sect. 49. p. 721. ed. Amſtel.

Heſychius βεῦδος. *Etymologicum* quoque tradens ex *Herodiano* dictum pleonaſmo τοῦ β παρὰ τὸ εὕδειν. *Seberus.*

Margo C. A. & C. V. βεῦθος· dein margo κιμμερικόν· ἔστι δὲ διαφανής τις χ. ἀμπεχόμενον περίβλημα. Hæc ille. vid. Heſychium in κιμβερικόν. Salmaſius ex Heſychio legit βεῦδος & κιμβερικόν. *Kuhn.*

Pro βεῦθος Falckenburgius κεῦθος.

(2) *Jac. Nicolao Loënſi* mendoſa videtur vox κιμβαρικὸν pro κιμβερικὸν Epiphyll. VII. extremo.

Κιμβερικὸν bene etiam *Falckenburgius* habet.

(3) *Zenobius* in Centuria III. Proverbiorum num. 3.

Digitized by Google

XCIV.

Toga, ut Sappho, Cimbaricum. Eſt autem Cimbaricum tunica perſpicua.

XCV.

Gello puerorum amantior] de iis, qui intempeſtive morerentur, vel qui liberorum amantes quidem eſſent, ſed eos nimia indulgentia corrumperent. Gello enim virgo fuit, cumque ante diem obiiſſet, ferunt Lesbii, hujus ſpectrum oberrare circa liberos ſolitum, itaque immaturam mortem ipſi imputabant. Meminit hujus *Sappho*.

XCVI.

Cui autem injuria fit, Harmonius eſt, janitoris pater, ut diceret Sappho: cetera quidem frugi homo ac moderatus, ſed qui de nobilitate perpetuo cum Cecrope contenderit.

XCVII.

Sappho autem vocat Suadam Veneris filiam.

XCVIII.

Θάψος autem eſt ligni genus, quod vocatur σκυθάριον aut ſcythicum lignum, uti etiam loquitur *Sappho*. Hoc autem lanam tingunt, & colore melino imbuunt, capillos quoque flavos reddunt. Eſt autem lignum aureum apud nos dictum.

XCIX.

num. 3. p. 54. collectionis Adagiorum græcorum à *Schotto* curatæ.

(4) *Syneſius* epiſt. 3. ad Evopticum p. 160. D. Operum ed. Pariſ.

(5) Ex utriusque Med. Scholiis intelligimus, Harmonium iſtum tres habuiſſe liberos, Æſchinem, Herodem & ſponſæ iſtius matrem. Quæ quidem familia *Syneſio* noſtro συγγενής fuit. Jam vero cum Herodes avunculus Harmoniæ neptem ignobiliſſimam in gentem collocarit, avo ipſi injuriam feciſſe dicitur. *Petavius.*

(6) Vid. ſupra num. XVIII. not. 4. p. 50. ſq. & num. LXXXIII.

(7) Sic accipio: tametſi eſſet longe nobiliſſimus, modica tamen fortuna contentum fuiſſe. *Petavius.*

(8) *Scholiaſtes Heſiodi* ad v. 73. Ἔργων καὶ ἡμερῶν.

(9) *Scholiaſtes Theocriti* ad Idyll. II. v. 88.

XCIX. *

Ἀπολλώνιος (1) μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ· Σαπφὼ δὲ γῆς καὶ οὐρανοῦ, Σιμωνίδης δὲ, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος· σχέτλιε παῖ δολόμηδες Ἀφροδίτας, τὸν Ἄρει δολομηχάνῳ τέκεν. Ἴβυκος καὶ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγει τὸν Ἔρωτα. Ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὀρφέα Κρόνου γενεαλογεῖται· Αὐτὰρ ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντα ἐτέκνωσε.

C. *

Περὶ (2) δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος ἱστορεῖ Σαπφὼ καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης.

CI. *

Ὁ δὲ (3) τῆς Λεσβίας (4) [ἢ τοι χρὴ πρεσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι] τί ἂν εἴη ἄλλο, ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; δοκοῦσι γάρ μοι τὴν κατὰ ταὐτὸ ἑκάτερος φιλίαν, ἡ μὲν γυναικῶν ὁ δὲ ἀῤῥένων, ἐπιτηδεῦσαι· καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον, καὶ ὑπὸ πάντων ἁλίσκεσθαι τῶν καλῶν· ὅ, τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα. Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.

CII.

Εὐδόξους (5) δὲ ἑταίρας καὶ ἐπὶ κάλλει διαφερούσας ἤνεγκε καὶ ἡ Ναύκρατις, Δωρίχαν τε, ἣν ἡ καλὴ Σαπφὼ ἐρωμένην γενομένην Χαράξου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς κατ' ἐμπο-

(1) *Scholiaſtes Apollonii Rhodii* ad lib. III. v. 26.

(2) *Scholiaſtes Apollonii Rhodii* ad lib. IV. v. 57.

(3) *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. pag. 94. ed. Daviſ.

(4) Sapphûs. Verum omnes ſe tam benignos huic non præſtent. Sunt enim, qui eam τριβάδα fuiſſe arbitrantur. Et apud *Ovidium* quidem habemus confitentem ream in Heroidum Epiſt. XV. v. 17.

Vilis Anactorie, vilis mihi candida Cydno,
Non oculis grata eſt Atthis, ut ante, meis

Atque

XCIX.

Apollonius quidem Veneris filium Amorem eſſe tradit. Sappho autem terræ & cœli. At *Simonides* Veneris & Martis: *Pervicax puer Veneris dolum meditans, quem Marti fraudum machinatori peperit. Ibycus & Heſiodus* Amorem ex Chao ortum dicunt. In carminibus in Orpheum Saturni filius vocatur: *Poſtquam Saturnus Amorem & ſpiritus omnes genuit.*

C.

De amore Lunæ agit *Sappho* & *Nicander* libro ſecundo de Europa.

CI.

Sapphus vero (ſiquidem antiquiora cum recentioribus conferre fas eſt) quid eſt aliud quam amatoria ars *Socratis?* Videntur enim mihi idem ſpectare uterque; hic cum virorum, illa cum mulierum celebrat amorem. Uterque plurimos ſe amare fatetur, & ab omnibus formoſis facillime capi. Quod enim Alcibiades illi & Charmides & Phædrus, hoc *Sapphoni* Lesbiæ Gyrinna, Atthis & Anactoria: & quod *Socrati* æmuli illi Prodicus, Gorgias, Thraſymachus & Protagoras, hoc *Sapphoni* Gorgo & Andromeda. Interdum namque increpat illas, interdum arguit, tum ubique urbana illa Socratis elucet diſſimulatio.

CII.

Celebres quoque meretrices & inſigni forma tulit Naucratis, Doricam, quam elegans *Sappho* Charaxi fratri ſuo, mercaturæ gratia Naucratin profecto nave,

Atque alia centum, quas non ſine crimine amavi.

Hinc *Suidas* in Σαπφὼ Σίμων· Πρὸς ἃς (γυναῖκας) διαβολὴν ἔσχεν αἰσχρᾶς φιλίας. *Cum quibus turpem conſuetudinem habuiſſe dicebatur, adeo ut eo nomine male audiret.* Ex nefaria hac ejus libidine explicandus eſt *Horatius* Epiſt. lib. I. epiſt. 19. v. 28.

Temperat Archilochi muſam pede maſcula Sappho.

Τριβάδες enim dictæ ſunt, quæ cum mulieribus perinde ac viri rem habent. *Davisius.*

(5) *Athenæus* lib. XIII. pag. 596. B. Græca leguntur in *Stephani* Lyricis, pag. 422. In *Commelini* Lyricis & Corpore Poëtarum Genevenſi non extant.

(6) Lib.

ἐμπορίαν εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀπαίροντος, διὰ τῆς ποιήσεως διαβάλλει, ὡς πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην. Ἡρόδοτος (6) δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν καλεῖ, ἀγνοῶν, ὅτι ἑτέρα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη, ἡ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους (7) ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς, ὧν μέμνηται Κρατῖνος διὰ τούτων, ... Εἰς δὲ τὴν Δωρίχαν τόδ' ἐποίησε τὸ ἐπίγραμμα Ποσείδιππος, καί τοι ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ πολλάκις αὐτῆς μνημονεύσας. Ἔστι δὲ τόδε·

Δωρίχα, ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς (8)
Χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχίνη.
Ἥποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραξον
Σύγχρους (9) ὀρθρινῶν ἥψαο κισσυβίων.
Σαπφῶς αἱ δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσι
Ὠδῆς αἱ λευκαὶ (10) φθεγγόμεναι σελίδες
Οὔνομα σὸν μακαριστόν (11) ὃ Ναύκρατις ὧδε φυλάξει,
Ἔς τ' ἂν ἐπὶ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγόνῃ. (12)

CIII. *

Κἀγὼ (1) δὲ κατὰ τὴν Ἐπικράτους Ἀντιλαΐδα ἐρωτικὰ (2) μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφοῦς μέλη, ἢ τοῦ Κλεομένους Λαμυνθίου.

CIV. *

Κλέαρχος (3) δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν τὰ ἐρωτικά φησιν ᾄσματα καὶ τὰ Λοκρι-

(6) Lib. II. c. 135. v. infra num. CXXII.

(7) Verua ferrea, transfigendis & torrefaciendis bobus è decima parte bonorum ſuorum confecta. *Herodotus*: ὀβελοὺς βουπόρους. *Dalechampius*.

(8) *Editt.* vulgatæ: μὲν σ' ἀπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν. Priusquam defunctam comburerent, crinem ſecuerant, & poſtea in urnam, ubi aſſervatæ reliquiæ, conjecerant cum unguentis. *Caſaubonus*.

(9) Vino nimirum, quod matutino jentaculo bibebatur, quia nocturna lucta & veneris exercitatione incaluiſſet ac ruberet. *Dalechampius*.

(10) Lætæ & hilares. *Dalechampius*.

(11) *Editt.* μακαριστὸν ὁ Ναύκρατις.

(12) *Editt.* ἕως Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγάνῃ.

(1) *Athenæus* lib. XIII. p. 605. E.

(2) Verba ſunt ex fabula Epicratis *Antilaide*, quare ita debes diſtinguere:

ἐρω-

ve, dilectam, verſibus ſuis proſcindit, quod multa illum pecunia emunxiſſet. *Herodotus* eam Rhodopen vocat, ignarus aliam fuiſſe Rhodopen, quæ Delphis illa famoſa verua dicavit, à Cratino memorata. *Poſidippus* autem epigramma hoc de Dorica compoſuit, cujus ſæpe in Æthiopia meminit. Eſt autem illud:

Dorica, oſſa quidem tua pridem ornavit nodus
Comæ, & unguentorum ſpirans amictus;
Cum, gratioſum amplexata Charaxum,
Concolor matutina pocula contrectares.
Sapphus quidem ſuavis manent adhuc & manebunt
Verſuum candidæ tabulæ, perſonantes
Beatiſſimum nomen tuum, quod Naucratis hîc ſervabit,
Donec naves ſecundo Nilo defluent in mare.

CIII.

Ego hercule, ut inquit *Epicrates* in Antilaïde, amatorios verſus & *Sapphus* & *Cleomenis Lamynthii* prorſus memoria teneo.

CIV.

Clearchus autem libro ſecundo amatoriorum cenſet, amatorias cantiones &

——— ἐρωτικὰ
Μεμάθηκα ταυτα παντελῶς Σαπφῦς
μέλη
Ἠ τῦ Κλεομένυς τῦ Λαμυνθίυ.

Sed quis iſte poëta *Cleomenes*; & unde ille dictus *Lamynthius?* Ineptum cenſeam de Cleobulo Lyndio aliquid ſuſpicari, etſi lyrica carmina eum feciſſe ſcimus ex veteribus. Hoc igitur quia longius à vulgata lectione recedit, miſſum faciamus. Lego τῦ Λαπηθίυ. Lapethus vel Lapithus Cypri urbs fuit, inde eſt Λαπηθία γῆ apud *Diodorum Sic.* lib. XIX. atque ille ſcribit per ι non per η, quomodo videtur etiam *Epicrates.* Nam articulus τῦ non eſt in optimis libris. Notemus igitur de Cleomene poëta Ἐρωτικῶν, cujus rara admodum ac pene nulla in veterum ſcriptis mentio. *Athenæus* lib. XIV. pag. 638. D. ὁ τὺς εἰς χιονίδην ἀναφερομένυς ποιήσας Πτωχὺς, Γνησίππυ τινὸς μνημονεύει παιγνιογράφυ τῆς ἱλαρᾶς μύσης, λέγων ὕτως· Ταῦτ᾽ ὐ μὰ Δία Γνήσιππ@ ὐδ᾽ ὁ Κλεομένης τῶν ἐννέα Χορδαῖσι κατεγλυκάνατο. *Autor Mendicorum, quos Chionide adſcribunt, Gneſippi cujusdam meminit, hilari muſa ludicra ſcribentis his verbis:* Hæc per Jovem non Gneſippus, non Cleomenes Chordis novem edulcaverint. *Caſaubonus.*

(3) *Athenæus* lib. XIV. p. 639. A.

(1) *Plu-*

Λοκρικὰ καλούμενα οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν.

CV. *

Τί δέ; (1) ἐὰν ποιητικὴν πάλιν ἢ μιμητικὴν ἀποφαίνοντες, οὐχ ἑτέραν μὲν ἀνδρῶν, ἑτέραν δὲ γυναικῶν οὖσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὴν τὰ Σαπφοῦς μέλη τοῖς Ἀνακρέοντος, ἢ τὰ Σιβύλλης λόγια τοῖς Βάκιδος ἀντιπαραβάλλοιμεν, ἕξει τις αἰτιάσασθαι δικαίως τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι χαίροντα καὶ τερπόμενον ἐπάγει τῇ πίστει τὸν ἀκροατήν; οὐδὲ τοῦτο ἂν εἴποις.

CVI. *

Ὅτε (2) καὶ Σαπφοῦς ἀναδεχομένης, καὶ τῶν Ἀνακρέοντος, ἐγώ μοι δοκῶ καταθέσθαι τὸ ποτήριον αἰδούμενος.

CVII. *

Οὐχ (3) ὁρᾷς [εἶπεν] ὅσην χάριν ἔχει τὰ Σαπφικὰ μέλη, κηλοῦντα καὶ καταθέλγοντα τοὺς ἀκροωμένους;

CVIII. *

Τοῦ (4) δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἕστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήιος, πρῶτος μετὰ Σαπφὼ τὴν Λεσβίαν τὰ πολλὰ ὧν ἔγραψεν ἐρωτικὰ ποιήσας.

CXIX. *

Καὶ (5) ποιοῦσι ᾄσματι οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα.

CX. *

Δεύτερον (6) δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις, ἡ μὲν, τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν· ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως· τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σω-

κράτης

(1) *Plutarchus* ἐν γυναικῶν ἀρεταῖς Tom. II. Opp. p. 243. B.

(2) *Plutarchus* Συμποσιακῶν lib. VII. qu. 8. Tom. II. Opp. p. 711. D.

(3) *Plutarchus* περὶ τοῦ μὴ χρᾷν ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν Tom. II. Opp. p. 397. A.

(4) *Pausanias* in Atticis cap. 25. pag. 59. ed. Lipſ.

(5) *Lu-*

& quas vocant Locrlcas, nihil differre ab iis, quas *Sappho* & *Anacreon* compoſuerunt.

CV.

Quid autem? ſi poëticam imitandive artem rurſum eandem eſſe mulierum & virorum affirmantes, *Sapphus* carmina cum *Anacreonteis* aut *Sibyllæ* cum *Bacidis* oracula compararemus, juſtene aliquis culpare demonſtrationem poſſet, quod gaudentem ea & voluptate affectum auditorem ad fidem propoſito habendam adduceret? non profecto.

CVI.

Quando etiam *Sapphus* & *Anacreontis* ſi carmina recitarentur, verecundia ductum me debere poculum deponere arbitrarer.

CVII.

Non vides, (inquit) quanta ſit venuſtas Sapphicorum carminum, delinientium & demulcentium auditores.

CVIII.

Xanthippo vero adſiſtit *Anacreon Teius*, qui primus poſt Lesbiam *Sappho* magnam carminum ſuorum partem in exprimendis amoribus conſumſit.

CIX.

Et componunt carmina Sapphicis haud inferiora.

CX.

Secundum autem & tertium exemplar *Theano* illa, & poëtria Lesbia & præter eas *Diotima.* Hæc quidem *Theano*, animi magnitudinem ad picturam conferat: *Sappho* inſtitutæ vitæ jucunditatem, *Diotimæ* vero ſimilis erit, non in iis tantum

(5) *Lucianus* περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων Tom. I. Opp. p. 475. ed. Amſt.

(6) *Luciani* Εἰκόνες Tom. II. Opp. pag. 13. ed. Amſt.

κράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἴσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν.

CXI. *

Ἔχει (1) γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βίλτιον, καὶ κατμύσωσας αὐτὸ, προσθεὶς τοὺς ἰάμβους, οὐ μάχην ἀείδοντας (2) τὴν Βουπάλιον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν, (3) ἀλλ' εἰοὺς ἡ καλὴ Σαπφὼ βούλεται τοῖς ὕμνοις ἁρμόττειν.

CXII. *

Δῆλον (4) δὲ, ὅτι τινῶν ἀκήκοα, ἤτοι Σαπφοῦς τῆς καλῆς, ἢ Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ, ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν.

CXIII. *

Τὴν (5) ποιήτριαν Σαπφὼ (6) τὴν Σκαμανδρωνύμου (7) θυγατέρα ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν (8) ἀναγράφει· Πυνθάνομαι δὲ, ὅτι καὶ ἑτέρα (9) ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφὼ, ἑταίρα, οὐ ποιήτρια.

CXIV. *

(1) *Julianus* Imp. Epiſt. 30. ad Alypium p. 403. Opp. ed. Lipſ.

(2) γρ. μάχη δέντας. *Urſinus* legit: οὐ μάχην ἀείδοντας τὸν Βουπάλιον.

(3) Vid. *Callimachi* fragmenta Bentlejana num. XC. Tom. I. p. 341. ed. Ultraj.

(4) *Plato* in Phædro pag. 1214. E. edit. Francof.

(5) *Ælianus* Variæ Hiſtoriæ lib. XII. cap. 19.

(6) Vixit hæc tempore Alyattis, qui Crœſi fuit pater, ut diſerte ait *Athenaus* lib. XIII. pag. 599. C. vel quod idem eſt, tempore Amaſidis & Æſopi, ſiquidem Rhodopen Æſopi conſervam (de qua vid. *Ælianum* XIII. 33.) in Ægypto redemit frater Sapphus, teſte *Herodoto* II. 135. qui & filiam *Scamandronymi* fuiſſe ſcribit, licet alii alios Patres ei aſſignent, ut ex *Suida* liquet. Carmina ejus ſæpe citantur à Scholiaſtis & aliis. *Perizonius.*

(7) Sic *Herodotus* II. 135. Alii aliter parentem ejus nominant, ut *Suidas* docet. Forte ex incerto parente fuit. *Schefferus.*

(8) An noſtro vacillavit memoriola? *Plato* enim in Phædro (vid. num. CXII.) Anacreontem σοφὸν & Sappho καλὴν dixit, non vice verſa. An alius eſt locus, ad quem *Noſter* reſpexit? Certe *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. pag. 90. ed. *Davuſ.* ſcribit *Sappho* καλὴν dictam à *Platone* διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν καί τοι μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. *Ob pulchritudinem carminum, quamvis alias parva fuerit ſtatura & nigella.* Kuhnius.

Videtur *Noſter* reſpexiſſe locum *Platonis* in Phædro pag. 1214. E. ed. Francof. Nam licet iſtic *Sappho* proprie καλὴν dicat, & *Anacreontem* σοφὸν, id ipſum tamen voluit, & per καλὴν intellexit, non *formoſam*, quod non fuit, ſed *ingenio & ſapientia praſtantem.* Certe eam unam exempli gratia profert, quum præmiſiſſet, παλαιοὶ καὶ σοφοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, *antiqui & ſapientes viri ac femina.* Ex quo liquet, revera à *Pla-*

tum ob quæ Socrates ipſam laudavit, ſed etiam reliqua mentis acie & conſilio.

CXI.

Sunt enim in ea tum deſcriptiones prioribus meliores, tum jambi, quibus eam exornaſti; non illi quidem bellum ſonantes Bupalium, ut ait Poëta Cyrenæus, ſed quales pulchra *Sappho* ſolet hymnis ſuis intexere.

CXII.

Sed profecto (meliora) audivi alicubi, vel *Sapphûs* pulchræ vel ſapientis *Anacreontis* vel Scriptorum aliorum.

CXIII.

Poëtriam *Sappho* filiam Scamandronymi, *Plato* filius Ariſtonis in ſapientibus numerat. Audio fuiſſe etiam in Lesbo *Sappho* aliam meretricem, non poëtriam.

CXIV.

à *Platone* eam iſtic Σοφοῖς ſive *Sapientibus*, ſive *Eruditis adſcribi*, ἀναγράφεσθαι. Encomium *Sapphus* illuſtre habemus etiam apud Strabonem lib. XIII. pag. 617. (vid. num. CXIV.) Virtutem quoque commendavit, ut liquet ex his verſibus ejus: Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς &c. (vid. num. XXXIX.) Conf. utraque Scholia *Pindari* ad Olymp. B. v. 93. ubi ille id imitatus eſt, ſed maxime in *Pythiis* Od. E. init.

(9) *Sapphonem* Ereſſo oriundam non fuiſſe poëtriam, ſed meretricem nobilem *Athenæus* etiam lib. XIII. pag. 596. E. ſcripſit, ſed jam vitio temporis aliud videtur aſſerere. (vid. num. CXXV.) Hæc ipſa de petra Leucade deſiliit, amorem illo ſaltu extincturá, teſte Auſonio in Cupidine crucifixo v. 24. ubi v. *Scaligerum* lib. II. Auſon. Lect. ex *Photio* & *Strabone* lib. X. differentem περὶ ἅλματος, τοῦ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιστευμένου, de ſaltu pro remedio amoris habito. Bene Lacon, qui ex voto de Leucade ſe miſſurus, cum petræ videret altitudinem, abiit dicens: Οὐκ ᾤμην τὰν εὐχὰν ἄλλας μείζονος εὐχᾶς δεῖσθαι. *Non putaveram hoc votum alio majore voto indigere.* vid. *Plutarchi* Laconica Apophtegmata Tom. II. Opp. p. 236. D. Hæc de *Sapphone Ereſſia* veterum autoritas tradit. At vero Poëtriam etiam eam fuiſſe *Noſter* negat, & antiquorum nemo docuit, quod quidem ego ſciam. *Strabo* quoque unam hujus nominis Poëtriam, quæ non habuit è ſexu ſuo parem, videtur agnoſcere lib. XIII. pag. 617. (vid. num. CXIV.) eamque Mitylenenſem. Suidas in Φάων non poëtriam Phaonem deperiiſſe notat, ſed Lesbiam, aliam ſcilicet à Poëtria. *Kuhnius.*

Contra cenſent Viri docti & utramque cum meretricem tum poëtriam fuiſſe probant. vid. *Gyraldi* dial. IX de Poëtarum hiſtoria Tom. II. Opp. p. 456. ſq. ed. Lugd. Bat. *Schefferus.*

Plures fuiſſe ejus nominis fœminas, poſtquam una extiterat ingenio & amoribus celebris, nihil mirum eſt, quum eodem modo & plures extiterint Sibyllæ. vid. *Æliani* lib. XII. cap. 35. Solebat celeberrimi hominis nomen repeti ſæpius, & alteri, ſimilis indolis aut dotis, denuo imponi. Sic cap. 1. habuimus *Aſpaſiam*, ſic appellatam nomine

CXIV. *

Συνήκμασε (1) δὲ τούτοις καὶ ἡ Σαπφὼ, θαυμαστόν τι χρῆμα, οὐ γὰρ ἴσμεν ἐν τῷ τοσούτῳ (2) χρόνῳ τῷ μνημονευομένῳ φανεῖσάν τινα γυναῖκα ἐνάμιλλον, οὐδὲ κατὰ μικρὸν, ἐκείνῃ, ποιήσεως χάριν.

CXV. *

Καὶ (3) Ἑλλάνικος δὲ Λέσβιος συγγραφεύς· καὶ Καλλίας ὁ τὴν Σαπφὼ καὶ τὸν Ἀλκαῖον ἐξηγησάμενος.

CXVI. *

Τῶν (4) δὲ ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται.

CXVII. *

Τὸ (5) δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον ᾧ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται.

CXVIII. *

Σαπφὼ, (6) Σίμωνος· οἱ δὲ Εὐνομίνου· (7) οἱ δὲ, Ἡεριγύου· οἱ δὲ Ἐκρύτου· οἱ δὲ Σήμου· οἱ δὲ Κάμωνος· οἱ δὲ Ἐτάρχου· οἱ δὲ Σκαμανδρωνύμου· μητρὸς Κλειδὸς, Λεσβία, ἐξ Ἐρεσοῦ, λυρική· γεγονυῖα κατὰ τὴν μβ΄ Ὀλυμπιάδα, (8) ὅτε καὶ Ἀλκαῖος ἦν, καὶ Στησίχορος, καὶ Πιττακός· ἦσαν δὲ αὐτῆς καὶ ἀδελφοὶ τρεῖς, Λάριχος, Χάραξος, (9) Εὐρύγιος· ἐγαμήθη δὲ ἀνδρὶ Κερκώλᾳ πλουσιωτάτῳ, ὁρμωμένῳ ἀπὸ Ἄνδρου· καὶ θυγατέρα ἐποιήσατο ἐξ αὐτοῦ, ἣ Κλεῒς ὠνομάσθη· Ἑταῖραι (10)

mine iſtius, quæ Periclis fuerat amica. Fuit autem *Sappho*, quæ Phaonem amavit, *Ereſſia ex Lesbo*, ſi fides *Athenæo* lib. XIII. pag. 596. E. altera Poëtria, itidem ex Lesbo, ſed *Mitylenæa*, quæ patrem habuit Scamandronymum, fratrem Charaxum, cujus amicam, in quam ille bona ſua effuderat & perdiderat, carminibus exagitavit. vid. *Herodot.* II. 135. Sed confuderunt eas dein Scriptores, & inde ortum crediderim, quod tam multi & varii apud Suidam nominantur *Sapphus* patres. Idem etiam poëtriam dicit *Ereſſiam*, & illam, quæ amavit Phaonem, Mitylenæam, ſecus quam fecit *Athenæus*, & ſecus quam faciendum erat. Nam *Athenæo* aſſentitur non Strabo tantum, qui d. l. inter illuſtres Mitylenææ urbis homines diſerte celebrem illam poëtriam laudat, ſed & publice ipſi Mitylenæi, qui *Sappho* ſuis expreſſerunt nummis, Poëtriam intelligentes. Alteram tamen, quæ Phaonem amavit, lyrica quoque compoſuiſſe, à quibusdam traditum fuit, ut ait *Suidas*, modo tamen vere id ab iis traditum fuit. *Perizonius*.

(1) *Strabo*

Digitized by Google

CXIV.

[1] Floruit eodem tempore *Sappho*, femina admirabilis: nam in tanto tempore, quod memoratum eſt, nullam novimus mulierem, quæ vel aliquo modo cum ea poſſit comparari poëſeos cauſa.

CXV.

Lesbii etiam fuerunt *Hellanicus* hiſtoriæ conditor, & *Callias*, qui *Sapphûs* & *Alcæi* verſus interpretatus eſt.

CXVI.

Acatalectorum autem genus pentametrum vocatur Sapphicum quatuordecim ſyllabis conſtans, quo totus liber ſecundus *Sapphûs* ſcriptus eſt.

CXVII.

Acatalectum autem vocatur Sapphicum ſedecim ſyllabis conſtans, quo tertius liber totus *Sapphus* ſcriptus eſt.

CXVIII.

Sappho Simonis filia: vel ut alii, Eunomini: ut alii Eerigyi: ut alii Ecryti: ut alii Semi: ut alii Camonis: ut alii Etarchi: ut alii Scamandronymi. Matrem habuit Clidem: fuitque Lesbia, Ereſſo oriunda & Lyrica. Vixit Olympiade XLII. quo tempore & *Alcæus* & *Steſichorus* & *Pittacus* floruerunt. Fratres ejus tres fuerunt, Larychus, Charaxus, Eurygius. Nupſit cuidam Cercolæ, viro ditiſſimo, Andrio; ex quo ſuſcepit filiam quæ Clis vocabatur. Sodales ejus & amicæ

(1) *Strabo* lib. XIII. p. 617.

(2) Vulgo τοιῦτο.

(3) *Strabo* lib. XIII. p. 618.

(4) *Hephæſtio* p. 23, 24.

(5) *Hephæſtio* p. 34. verſu ult.

(6) *Suidas* Tom. III. p. 283. ed. Cantabr.

(7) MSS. *Pariſ.* habent Ευμήνου.

(8) Ætas *Sapphus* etiam ex *Athenæo* patet, quippe qui lib. XIII. pag. 599. eam ſub Alyatte Crœſi patre vixiſſe refert. *Euſebius* in Chronico eandem refert ad Olymp. XLIV. *Kuſterus.*

(9) Hujus meminit etiam *Suidas* ſupra voce Αἰσωπος & v. Ἰάδμων & *Athenæus* lib. XIII. pag. 596. *Idem.*

(10) Conf.

O 3

ραι (10) δὲ αὐτῆς καὶ φίλαι γεγόνασι τρεῖς, Ἀτθὶς, Τελεσίππα, Μεγάρα· πρὸς ἃς καὶ διαβολὴν ἔσχεν αἰσχρᾶς φιλίας· Μαθήτριαι δὲ αὐτῆς· Ἀναγόρα Μιλησία, Γογγύλα Κολοφωνία, Εὐνείκα Σαλαμινία· Ἔγραψε δὲ μελῶν λυρικῶν βιβλία θ'. καὶ πρώτη πλῆκτρον εὗρεν. Ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιγράμματα, (11) καὶ ἐλεγεῖα, καὶ ἰάμβους, καὶ μονῳδίας.

CXIX. *

Σαπφὼ (1) Λεσβία, (2) ἐκ Μιτυλήνης, ψάλτρια· αὕτη δι' ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτου (3) κατεπόντισεν ἑαυτήν· τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναι λυρικὴν ἀνέγραψαν ποίησιν.

CXX. *

Ἦν (4) δὲ (Ἤριννα) ἑταίρα Σαπφοῦς, καὶ ἐτελεύτησε παρθένος.

Ἦν (5) δὲ ἑταίρα Σαπφοῦς καὶ ἰσόχρονος. (6)

CXXI. *

Ἡ Σαπφὼ (7) θαυμαστόν τι, φασὶ, γυναικὸς χρῆμα, πρὸς ἣν οὐδεμία γυνὴ ἐνάμιλλος εἰς ποίησιν.

CXXII. *

Ῥοδῶπις (8) δὲ εἰς Αἴγυπτον ἀπίκετο, Ξάνθεο τοῦ Σαμίου κομίσαντος· (9) Ἀπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην, ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπ' ἀνδρὸς Μιτυληναίου Χαράξου, τοῦ Σκαμανδρωνύμου παιδὸς, ἀδελφεοῦ δὲ Σαπφοῦς τῆς μουσοποιοῦ· (10) Οὕτω δὴ ἡ Ῥοδῶπις ἐλευθερώθη, καὶ κατέμεινέ τε ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ κάρτα ἐπαφρόδιτος γενομένη, μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, ἀτὰρ οὐκ ὡς γε

ἐς

(10) Conf. *Noſtrum* ſupra voce Ἤριννα. *Idem.*

(11) *Sapphus* Epigrammata quædam hodie adhuc ſuperſunt in Anthologia tam edita quam inedita. *Idem.*

(1) *Suidas* Tom. III. p. 284. ed. *Cantabr.*

(2) Hujus mentionem facit *Athenæus* lib. XIII. p. 596. *Küſterus.*

(3) Vid. *Strabonem* lib. X. p. 452. *Idem.*

(4) *Euſtathius* ad *Homeri* Ιλ. β. pag. 247, 30. ed. Baſil.

(5) *Suidas* voce Ἤριννα Tom. II. p. 76.

(9) Vixit

cæ fuerunt tres, Atthis, Teleſippa, Megara: cum quibus etiam turpem conſuetudinem habuiſſe dicebatur, adeo ut eo nomine male audiret. Diſcipulæ ejus fuerunt Anagora Mileſia, Gongyla Colophonia, Eunica Salaminia. Scripſit carminum Lyricorum libros IX. & prima plectrum invenit. Scripſit etiam Epigrammata & Elegias & Jambos & Monodias.

CXIX.

Sappho Lesbia, Mitylenæa, Pſaltria. Hæc propter amorem Phaonis Mitylenæi è Leucata ſe in mare dejecit. Quidam hujus etiam Lyricam poëſin eſſe tradiderunt.

CXX.

Erat autem (Erinna) amica *Sapphonis*, & mortua eſt virgo.
Erat autem amica & æqualis *Sapphûs*.

CXXI.

Sapphonem fuiſſe dicunt admirabilem fœminam, cum qua in poëſi nulla comparari queat.

CXXII.

Rhodopis autem in Ægyptum abiit, à Xantho Samio transportata. Et quum eo ad quæſtum faciendum veniſſet, magnis pecuniis redempta fuit à viro Mitylenæo, Charaxo, Scamandronymi filio, *Sapphus* poëtriæ fratre. Hunc in modum Rhodopis libertatem nacta eſt, & in Ægypto remanſit; & venuſta vehementer ingentes opes comparavit, ut eſſet Rhodopis, ſed non quæ ad talem pyramidem

(6) Vixit ergo circa Olymp. XLIV. ad quam *Euſebius* Sapphonem refert. *Küſterus.*

(7) *Euſtathius* in Commentario ad *Dionyſii* Περιήγησιν v. 536.

(8) *Herodotus* lib. II. cap. 135. pag. 140. edit. Gronov.

(9) *Editt.* & *Urſinus* habent κομίσαντός μιν, ut poſt pauca: Σαπφὼ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν, ſimiliter ordinato fine ejus periodi. Sed tamen iſta vocula μιν nunc à MS. aberat, quod certe tutius ſequemur cupientes *Herodotum* ſalvum habere. *Gronovius.*

(10) Equidem haud ſcio aliter exſtare in ulla editione aut etiam codice ante typographiam ſcripto.

ἐς πυραμίδα (11) τοιαύτην ἐξικέσθαι· Τῆς γὰρ τὴν δεκάτην τῶν χρημάτων ἰδέσθαι ἐστὶ ἔτι καὶ ἐς τόδε παντὶ τῷ βουλομένῳ, οὐδὲν δεῖ μεγάλα οἱ χρήματα ἀναθεῖναι· ἐπεθύμησε γὰρ Ῥοδῶπις μνημήιον αὐτῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι καταλιπέσθαι, ποίημα ποιησαμένη τοῦτο, τὸ μὴ τυγχάνει ἄλλῳ ἐξευρημένον, καὶ ἀνακείμενον ἐν ἱρῷ, τοῦτο ἀναθεῖναι ἐς Δελφοὺς μνημόσυνον ἑωυτῆς· Τῆς ὦν δεκάτης τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὀβελοὺς βουπόρους (12) πολλοὺς σιδηρέους, ὅσον ἐνεχώρεε ἡ δεκάτη οἱ, ἀπέπεμπε ἐς Δελφούς· οἳ καὶ νῦν ἔτι συννενέαται, ὄπισθε μὲν τοῦ βωμοῦ, τὸν Χῖοι ἀνέθεσαν, ἀντίον δὲ αὐτοῦ τοῦ νηοῦ· Φιλέουσι δέ κως ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφρόδιτοι γίνεσθαι αἱ ἑταῖραι· τοῦτο μὲν γὰρ, αὕτη, τῆς πέρι λέγεται ὅδε ὁ λόγος, οὕτω δή τι κλεινὴ ἐγένετο, ὡς καὶ οἱ πάντες Ἕλληνες Ῥοδώπιος τοὔνομα ἐξέμαθον· τοῦτο δὲ, ὕστερον ταύτης, τῇ οὔνομα ἦν Ἀρχιδίκη, ἀοίδιμος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἐγένετο, ἧσσον δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχήνευτος· (13). Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ὡς Μιτυλήνην, ἐν μέλεϊ Σαπφὼ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν. (14)

CXXIII. *

Πέτρα (1) γάρ ἐστι λευκὴ τὴν χρόαν προκειμένη τῆς Λευκάδος, εἰς τὸ πέλαγος καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὡς ἐντεῦθεν τοὔνομα λαβοῦσ'· Ἔχει δὲ τὸ τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν, (2) καὶ τὸ ἅλμα (3) τὸ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιστευμένον· οὗ δὴ λέγεταί πρώτη Σαπφὼ ὥς που φησὶν ὁ Μένανδρος.

Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων (4)

Οἰστρῶν-

pto. *Urſinus* tamen in fragmentis Lyricorum pag. 23. profert μελοποιοῦ, ut opinor lapſu calami. Quin etiam ſcribit illic Μυτιληναίου, ut reor, ex nummis, ubi plerumque legitur Μυτιλήνη, quod utique non ſequitur ab *Herodoto* prælatum eſſe communi Græcorum conſuetudini paſſim uſurpatæ Μιτυλήνη. *Idem.*

(11) Hæc lectio ſollicitari non debet. Apellas Ponticus apud *Suidam* credidit Pyramidem ab hac conſtructam fuiſſe. *Galeus.*

(12) *Suidas* in Ῥοδῶπις. Scribitur & βουτόρους· vide eundem in βουτόρος. *Galeus.*

(13) Codex *Arch.* χρήσασων δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχην· οὗτος χαρ. δέ. Aliter legit Interpres. *Galeus.*

(14) Neſcio an fratrem; certe Rhodopin inſectabatur, vocabatque Δωρίχαν, teſte *Suida.* vid. ſupra num. CII.

(1) *Strabo* lib. X. p. 452.

(2) *Thucy-*

midem aſcenderet. Cujus enim opum decimam partem cuicunque volenti etiam nunc cognoſcere licet, magnam illi pecuniam attribuere nihil oportet. Quum enim Rhodopis illa optaret memoriam ſui in Græcia relinquere, faciendo opere, quod ab alio excogitatum non eſt, neque in templo dedicatum, id dedicavit in templo Delphico monumentum ſui. E decima igitur ſuarum opum parte quum multa è ferro verrua ad boves transfigendos feciſſet, quantum ſufficeret decima ipſi, Delphos miſit: quæ nunc quoque poſita ſunt è regione templi, poſt aram, quam Chii donaverunt. Solent autem quodammodo in Naucrati proſtibula eſſe venuſta; nam & hæc, de qua nunc mentionem habeo, partim nobilitata eſt famâ, ut nemo Græcorum non edidicerit Rhodopis nomen: partim alterius, quæ poſterior fuerit, nomine Archidicæ, fama per Græciam celebris extitit, ſed minus quam prior in circulis garrientium jactata. Charaxus vero poſtquam cum redempta Rhodopi Mitylenem rediit, in carminibus crebro *Sappho* conviciis eum fuit inſectata.

CXXIII.

Saxum enim albo colore ante Leucadem jacet verſus altum mare & Cephalleniam, indeque nomen habet. Ei impoſitum & Apollinis Leucatæ fanum: & ibidem eſt locus ſaltus, quo finiri amores creditum fuit: unde princeps deſiliiſſe *Sappho* perhibetur, *Menandro* teſte, qui alicubi ſic ait:

Superbum nimium venata Phaonem,

Furioſo

(2) *Thucydides* lib. III. cap. 94. καὶ οἱ μὲν Λευκάδιοι τῆς τε ἔξω γῆς δῃουμένης, καὶ τῆς ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ [ἐν ᾗ καὶ ἡ Λευκάς ἐστι καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.] *Atque Leucadii quidem, cum ipſorum ager tam extra quam intra Iſthmum [ubi & ipſa Leucas eſt ſita & Apollinis templum] vaſtaretur.* vid. *Servium* ad Virgil. Æneid. III. v. 274. Ex ſaxorum nudorum, quæ in cacumine habet, colore Leucates appellatus eſt. *Servius* ad Virgilium Æneid. VIII. v. 677. *Caſaubonus.*

(3) Notum hodie eruditis τὰ ἅλματα τῶν ἐρώντων. Meminit obiter & *Cicero* Tuſcul. Quæſt. IV. 18. Tu vero ſi plura ſcire cupis, lege, quæ ſcripſit ſummus Vir *Joſephus Scaliger* ad *Auſonii* Cupidinem cruci affixum v. 24. *Caſaubonus.*

(4) Sic legendum, vulgo παρεῶν, *Urſinus* παρεῶν.

Sic habent libri veteres. Cui vero notum non eſt, Phaonem à Sapphone fuiſſe amatum? *Heſychius*

Οἰςρῶντι πόθῳ ῥίψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς·
Ἀλλὰ κατ' εὐχὴν σὴν δίσποτ' ἄναξ.

Ὁ μὲν οὖν Μένανδρος πρώτην ἁλέσθαι λέγει τὴν Σαπφώ· οἱ δ' ἔτι ἀρχαιολογικώτεροι, Κέφαλόν (5) φασιν ἐρασθέντα Πτεέλα, (6) τὸν Δηιονέως. (7)

CXXIV. *

Φάων (1) ὑπάρχεις τῷ κάλλει καὶ τὸν τρόπον] ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων· Τοῦ γὰρ Φάωνος (2) ἐρασθῆναί φασι τὴν Σαπφώ (3) οὐ τὴν ποιήτριαν, ἀλλὰ τὴν Λεσβίαν· καὶ ἀποτυγχάνουσαν ῥίψαι ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας.

CXXV. *

Καὶ (4) ἡ ἐξ Ἐρεσοῦ δὲ τῆς ἑτέρας Σαπφὼ (5) τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα, περιβόητος ἦν, ὥς φησι Νύμφις ἐν Περίπλῳ Ἀσίας.

CXXVI. *

Οὗτος (6) ὁ Φάων ἐςὶν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ (7) πολλάκις ᾆσμα ἐποίησε. (8)

CXXVII. *

chius vero Mileſius illuſtris teſtatur amoris impatientia è Leucata dediſſe ſe præcipitem *Sapphonem.* Caſaubonus.

(5) *Charon* Lampſacenus nec *Sapphonem* nec *Cephalum* primos voluit ἁλέσθαι illud ἅλμα, ſed Phobum quendam. *Plutarchus* de virtutibus mulierum Tom. II. Opp. pag. 255, 4. ἐκ Φωκαίας τοῦ Κοδριδῶν γένους ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι Φόβος καὶ Βλέψος· ὧν ὁ Φόβος ἀπὸ τῶν Λευκάδων πετρῶν πρῶτος ἀφῆκεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, ὡς Χάρων ὁ Λαμψακηνὸς ἱςόρηκεν. *Codidra genere, patria Phocaenſes fuerunt duo gemini fratres Phobus & Blepſus: quorum Phobus primus à Leucadibus petris in mare ſe dedit, ut Charo Lampſacenus ſcriptum reliquit.* Idem.

(6) Scripti Πτερέλα.

Ptnelam Pterelam ego ſcripſi, cum legeretur Πτεέλα. Vide libros II. & III. Bibliothecæ *Apollodori.* Conjecturam noſtram probabis, & pro κοπῆς lego σκοπῆς ſpeculæ. *Virgilius* ad hoc alluſiſſe mihi videtur aut ſimile aliquid, in Damone ſuo Ecl. VIII. v. 59.

Præceps aërii ſpecula de montis in altum
Deferar: extremum hoc morientis munus habeto,

quanquam id non animadverterint Scholiaſtæ. *Xylander.*

(7) Certum eſt legendum eſſe τὸν Δηιονέως, ut ad Cephalum referatur: quem fuiſſe Deïonis filium potuerunt interpretes ex ipſo *Strabone* hoc libro, ſi alios conſulere longum illis videbatur, diſcere. *Caſaubonus.*

(1) *Suidas* voce Φάων Tom. III. pag. 579. ed. Cantabr. & *Michaël Apoſtolius* Proverb. Cent. XX. num. 15.

(2) De

Furioſo deſiderio præcipitem dedit ab aërio ſeſe ſcopulo,
Cum rex tibi Phœbe vota feciſſet.

Menander itaque primam Sappho deſiluiſſe iſthinc dicit: qui autem antiquitatem accuratius rimantur, Cephalo hoc adſcribunt Pterelam depereunti, qui fuit Dejonei filius.

CXXIV.

Phaon es & forma & moribus] de juvenibus formoſis & ſuperbis. Ajunt enim Phaonem adamatum fuiſſe à *Sapphone*, non poëtria illa, ſed Lesbia quadam, eamque ſpe ſua fruſtratam de Leucade rupe ſe præcipitem dediſſe.

CXXV.

Fuit etiam meretrix Ereſſia *Sappho*, nominis illa maximi, quæ Phaonem arſit, ut ſcribit Nymphis in Aſiæ circumnavigatione.

CXXVI.

Hic ille Phaon eſt, in cujus amorem *Sappho* ſæpe carmen cecinit.

CXXVII.

(2) De Phaonis fabula vid. *Palaphatum* fab. 49. *Ælianum* Var. Hiſt. XII. 18. *Athenaum* II. pag. 69. D. *Lucianum* in dialogis mortuorum & quidem Simyli & Palyſtrati Tom. I. Opp. p. 276. & in Imaginibus Tom. II. pag. 17. *Apoſtolium* Proverb. XX. 15. *Plautum* Mil. glor. Act. IV. Sc. 6. v. 31. & *Plinium* Hiſt. Nat. XXII. 8.

(3) Apud *Suidam* legitur: Φασὶ σὺν πολλοῖς καὶ Σαπφώ. *Ajunt cum ab aliis multis tum etiam à Sapphone.*

(4) *Athenaus* lib. XIII. p. 596. E.

(5) Palam eſt, voce una mutilam eſſe orationem. Lego τῆς ἑτέρας ὁμώνυμος Σαπφώ. Diſſentit autem ab aliis, qui Phaonem amatum ajunt non ab Ereſia, ſed à Mitylenæa. Joh. *Meurſius* vir eruditiſſimus aliter conſtituebat loci hujus lectionem & ſcribebat: καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δέ τις ἑταίρα Σαπφώ τ. fortaſſe non male: etſi non video cur à priore conjectura mea debeam diſcedere; nam quia *Sapphus* Mitylenææ paulo ante auctor meminerat, non ſine ratione, ut Ereſiam ab illa diſtingueret, videtur adjeciſſe iſtam poſteriorem & præ illa priore obſcuram, idem cum ipſa nomen habuiſſe. *Caſaubonus.*

Lego τὶς ἑταίρα Σαπφώ vel ἑτέρα Σαπφώ. *Kuhnius* ad *Æliani* Var. Hiſt. XII. 19.

Sapphos duas fuiſſe volunt, alteram Ereſſiam, alteram Mitylenæam, utramque Lesbiam, & condendis verſibus illuſtrem. *Dalechampius.*

(6) *Palaphatus* περὶ ἀπίστων cap. 49.

(7) Duas fuiſſe hujus nominis mulieres traditum *Æliano* Var. Hiſt. XII. 19. aliisque. Carminum autem *Sapphus* (à qua Sapphicum carmen nomen habet) paſſim fit mentio. Vid. *Suidam* & *Chabotis* notas ad *Horatii* lib. II. Carm. Od. 13.

P 2 *Elian*

CXXVII. *

Ἀριστόξενος (1) δέ φησι Σαπφὼ πρώτην εὕρασθαι τὴν μιξολυδιστὶ, παρ' ἧς τοὺς τραγῳδοποιοὺς μαθεῖν· λαβόντας γοῦν αὐτοὺς συζεῦξαι τῇ δωριστί· ἐπεὶ ἡ μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιωματικὸν ἀποδίδωσιν, ἡ δὲ τὸ παθητικόν· μέμικται δὲ διὰ τούτων τραγῳδία.

CXXVIII. *

Μέναιχμος (2) δ' ἐν τοῖς περὶ τεχνιτῶν τὴν πηκτίδα, (3) ἣν τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ μαγάδι, Σαπφώ φησιν εὑρεῖν.

CXXIX. *

Πηκτὶς (4) δὲ καὶ μάγαδις ταυτὸν, καθά φησιν ὁ Ἀριστόξενος καὶ Μέναιχμος ὁ Σικυώνιος, ἐν τοῖς περὶ τεχνιτῶν· καὶ τὴν Σαπφὼ δέ φησιν οὗτος, ἥτις ἐστὶν Ἀνακρέοντος πρεσβυτέρα, πρώτην χρήσασθαι τῇ πηκτίδι.

CXXX. *

Καλῶς (5) δὲ περὶ τούτων Ἔφιππος ἐν Σαπφοῖ φησιν.

CXXXI. *

Ἐν (6) δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἀντιφάνης αὐτὴν τὴν ποιήτριαν προβάλλουσαν ποιεῖ γρίφους τὸν δὲ τρόπον ἀπολυομένην τινὸς οὕτως· ἡ μὲν γάρ φησιν·

Ἔστι (8) φύσις θήλεια βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις

Αὐτῆς,

Eliam Vinetum ad *Auſonii* Epigr. 31. & Ephemerid. Molliſſimos tenerrimi amoris affectus expreſſos legas in epiſtolis Heroidum, quæ *Ovidio* tribuuntur: quarum poſtrema eſt ordine non artificio, *Sapphus* ad Phaonem. *Paulus Pater.*

(8) Quin locus hoc pacto reſtitui debeat pro ᾆσμα ἐποίησε, nihil dubitandum. Sive hæc Ereſia, ſive Mitylenæa fuerit, contendant veteres. *Athenæi* verba mutila ſic recte ſupplet ſummus *Caſaubonus:* καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἑτέρας ὁμώνυμος Σαπφὼ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Nempe quia *Sapphus* Mitylenææ paulo ante meminerat auctor, merito adjecit iſtam cautionem.

Itaque minus probo illam emendationem viri eruditiſſimi Joh. *Meurſii:* καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δέ τις ἑταίρα Σαπφώ. *Plinius* tradit Phaonem herba uſum centum capita dicta, deque ea portentoſa hæc narrari. Sed illam ſpe ſua fruſtratam, de Leucade rupe ſe præcipitem dediſſe teſtatur *Suidas.* Tollius.

Ob quem, ſcilicet ex amore, quo eum deperibat, *ſæpe* Sappho *amores ſuos argumentum fecit carminis.* Non video, quis alius eſſe poſſit horum verborum ſenſus, ſi nihil mutes. Cl. *Tollius* legit: διὰ τὸν ἔρωτα *ob amorem*, quo pacto ἐφ' ᾧ fuerit *ſuper quo*, vel *de quo.* Quid autem hic vel oculis legerit, vel animo cogitarit

Phaſi-

CXXVII.

Ariſtoxenus autem ſcribit harmoniam mixolydiam primum à *Sapphone* inventam: ab ea didiciſſe tragœdos, qui cum dorica conjunxerint; cum hæc majeſtatem conciliet, illa mentem perturbet, quibus rebus commixta eſt tragœdia.

CXXVIII.

Menæchmus autem libro de artificibus magadin ait eandem eſſe cum pectide, & inventam à *Sappho.*

CXXIX.

Jam magadin eandem eſſe cum pectide conſtat ex *Ariſtoxeno* & *Menæchmo Sicyonio* in libro de artificibus, qui *Sappho Anacreonte* priorem ante omnes pectide uſam fuiſſe tradit.

CXXX.

Recte autem de his *Ephippus* in Sappho dixit.

CXXXI.

Antiphanes autem in Sappho ipſam poëtriam inducit griphos proponentem, quodam ad hunc modum explicante: inquit ergo ſic illa:

Fœminea quædam natura fœtus ſub ſinu ſuos

Servat:

Phaſianus, cum hæc latine redderet, mihi quidem promtum non eſt dicere: niſi quod pro ἆσμα videtur ἆιμα legiſſe, ſed nullo ſenſu. Ita autem ille: *Cujus amore cum capta* Sappho *eſſet, ſeſe interimens, amorem illum in ſanguinem mærorem que vertit.* Reſpexit forte ad illa, quæ de morte *Sapphus* traduntur, ſed de ea nihil ad hunc locum. *Paulus Pater.*

(1) *Plutarchus* de Muſica Tom. II. Opp. pag. 1136. D.

(2) *Athenæus* lib. XIV. p. 635. B.

(3) *Sappho:* πακτίδος πολὺ ἡδυμελεστέρα (vid. num. XXXII.) *Junius* Adag. 37. Cent. IX. *Dalechampius.*

(4) *Athenæus* lib. XIV. p. 635. E.

(5) *Athenæus* lib. XIII. p. 572. C.

(6) *Athenæus* lib. X pag. 450. E.

(7) Hujus Comœdiæ meminit etiam *Pollux* VII. 211.

(8) Proponitur primum griphus planiſſimis quinque verſibus heroïcis, deinde ſubjicitur interpretatio non minus perſpicua ſenis cujusdam acu-

Αὐτῆς, ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνὸν, (9)
Καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης,
Οἷς ἐθέλει θνητῶν· τοῖς δ' οὐ παρέουσιν ἀκούειν
Ἔξεστι, κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν.

Ταῦτά τις ἐπιλυόμενός φησιν

Ἡ μὲν φύσις γὰρ, ἣν λέγεις, ἐστὶ πόλις,
Βρέφη δ' ἐν αὐτῇ διατρέφει τοὺς ῥήτορας,
Οὗτοι κεκραγότες δὲ τὰ διαπόντια,
Τἀκ τῆς Ἀσίας καὶ τ' ἀπὸ Θρᾴκης λήμματα
Ἕλκουσι δεῦρο· νεμομένων δὲ πλησίον
Αὐτῶν κάθηται, λοιδορουμένων τ' ἀεὶ
Ὁ δῆμος, οὐδὲν οὔτ' ἀκούων οὔθ' ὁρῶν
Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν ὦ πάτερ . . .
Ῥήτωρ ἄφωνος, ἣν μὴ ἁλῷ τρὶς παρανόμων, (10)
Καὶ μὴν ἀκριβῶς ᾤμην . . . . .
Ἐγνωκέναι τὸ ῥηθὲν, ἀλλὰ δὴ λέγε.

Ἔπειτα ποιεῖ τὴν Σαπφὼ διαλυομένην τὸν γρῖφον οὕτως·

Θήλεια μὲν γοῦν ἐστι φύσις ἐπιστολή.
Βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα,
Ἄφωνα δ' ὄντα τοῖς πόρρω λαλεῖ,
Οἷς βούλεθ', ἕτερος δ' ἂν τύχῃ τις πλησίον
Ἑστὼς ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἀκούσεται;

CXXXII.*

ti quidem, ſed cujus acumen juveni *Sapphoni* non probetur. Ea interpretatio verſibus ſeptem continetur, quorum poſtremus eſt, ὁ δῆμος οὐδὲν οὔτ' ἀκούων, οὔθ' ὁρῶν. Hinc ſumit occaſionem *Sappho* improbandæ expoſitionis hujus ſenis: quia videbatur mutos facere Athenienſium oratores & demagogos: quorum eatina facundia forum ſemper & comitium perſonabant. Ait igitur: Πῶς γὰρ γένοιτ' ἂν &c. Poteſt impleri primus verſus, ſi adjicias à fine πρὸς τῶν θεῶν. Quid ais, o pater nullius vocem auditam eſſe à populo? quid igitur demagogis factum obſecro te per deos? aut quis ullum oratorem vidit obmutuiſſe, niſi qui ter fuerit judicio damnatus, quod contra

Servat: ii vero muti claram vocem
Edunt tum per æquoris fluctus, tum per continentem univerſam,
Quibus placet mortalibus, licet autem etiam abſentibus,
Quamvis ſurdum auditus ſenſum habeant, illos audire.

Hæc diſſolvens quidam ait:

Natura quam dixiſti civitas eſt:
Fœtus ea intra ſe oratores alit:
Vociferantes illi marinas res ex Aſia,
Et ex Thracia, quæſtus ac munera
Huc trahunt: illaque depaſcentibus, & convicia
Semper ingerentibus juxta populus
Aſſidet, nihil aut videns aut audiens.

B. Hoc qui fieri poteſt, o pater . . .
Orator mutus ut ſit? niſi qui ter judicio fuerit damnatus, quod contra leges aliquid ſuaſerit?

A. Ego profecto exacte me rebar . . . . . .
Quod dictum eſt, aſſecutum, verum tu quod lubet, dicito.

Sappho deinde hoc pacto griphum diſſolventem poëta inducit:

Fœmina natura epiſtola eſt:
Fœtus intra ſe circumfert ea literas,
Quæ mutæ loquuntur cum iis, qui procul abſunt,
Cum quibus volunt: at ſi quis prope eum, qui legit,
Adſtiterit, nonne is audiet?

CXXXII.

contra leges aliquid ſuaſerit? *ἀλῶναι παρανόμων* frequentiſſimum dicendi genus græcis oratoribus. Tertium verſum impleveris, ſi ſcribas: *ᾠόμην τέκνον φίλε. Caſaubonus.*

(9) Claram ſed poſſunt edere vocem vel mittere vocem. *Gyraldus* male: genitam ſed poſſunt ſiſtere vocem. *Leopardus* Emendatt. VII. 22. Tom. III. Lamp. Grut. p. 147.

(10) *Dalechampius* vertit: ſi non aliis rebus, hac tamen leges violat, (inſana orandi licentia.)

(1) *Athe-*

CXXXII. *

Δίφιλος (1) Σαπφοῖ·

Ἀρχίλοχε δέξαι τήνδε τὴν μετανιπτρίδα
Μεστὴν, Διὸς σωτῆρος ἀγαθοῦ δαίμονος.

CXXXIII. *

Τί δὲ (2) ἀπολιπεῖν τοῦ λέγοντος ἐρωτικὴν μόνην γεγονέναι Σαπφὼ γυναικῶν, μαντικὴν . . . . . (3) γεγονέναι Σίβυλλαν καὶ Ἀριστονίκαν, καὶ ὅσαι διὰ μέτρων ἐθεμίστευσαν.

CXXXIV. *

Οὐχὶ (4) τὸ μελοποιὸν (5) αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, καὶ ἡ τῆς πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἂν Ἀσπασίᾳ (6) συνηγόρησεν.

CXXXV. *

Πάριοι (7) γοῦν Ἀρχίλοχον, (8) καίπερ βλάσφημον ὄντα τετιμήκασι· καὶ Χῖοι Ὅμηρον, (9) οὐκ ὄντα πολίτην· καὶ Μιτυληναῖοι Σαπφὼ, καίπερ οὖσαν γυναῖκα.

CXXXVI. *

Μιτυληναῖοι (10) μὲν Σαπφὼ τῷ νομίσματι (11) ἐνεχάραττον, (12) Χῖοι δὲ Ὅμηρον.

CXXXVII. *

(1) *Athenaus* XI. pag. 487. A. vid. ſupra num. LXXVIII.

(2) *Plutarchus* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν. Tom. II. p. 406. A.

(3) In margine *Plutarchi* ed. Stephan. inter *Voſſianos* in Bibliotheca Leidenſi manus docta ſcripſit: γυναικῶν ὁ μαντικὴν λέγων μόνην, & ſic nihil deeſt.

(4) *Lucianus* in amoribus Tom. I. pag. 895. ed. Amſt.

(5) Sic optime MS. Editi μελιχρὸν quod vertunt: *mellita illa, qua ſe jactat Lesbus, Sappho.* Grævius.

(6) *Lucianus* in Gallo Tom. II. p. 175. teſtatur, Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *Cognatus.*

(7) *Ariſtoteles* Rhetoric. lib. II. cap. 23.

(8) Parii Archilochum, quia ſapiens erat, quamvis maledicentiſſimus foret, honore affecerunt: nec licentia illa lædendi exiſtimationem multo-

CXXXII.

Diphilus in Sappho:

Archiloche, mihi hanc oſtende metaniptridem,
Plenam, quia Jovi ſervatori libemus atque bono genio.

CXXXIII.

Quid vero intereſt, utrum dicas ſolam de mulieribus *Sapphonem* amori deditam fuiſſe, aut ſolam Sibyllam & Ariſtonicam aliasque, carmine fortes quæ dixerunt, divinas?

CXXXIV.

Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum, *Sappho* & Pythagoricæ doctrinæ filia Theano; fortaſſis neque Pericles ita Aſpaſiæ patrocinatus eſſet.

CXXXV.

Parii igitur *Archilochum*, quamvis maledicum honorarunt: & Chii *Homerum*, qui non erat civis: & Mitylenæi *Sapphonem*, quamvis eſſet mulier.

CXXXVI.

Mitylenæi quidem *Sappho* monetæ ſuæ inſculpſerunt: *Homerum* Chii.

CXXXVII.

multorum, quæ in eo vigebat, efficere potuit, ut eum non colerent cives ſui, quia ſapientiæ compotem eſſe intelligebant. Secutus autem autoritatem antiquiſſimi libri ac veteris tralationis confirmationem, quod in excuſis antea erat, βλασφημήσαντα ſcripſi βλάσφημον ὄντα: ſignificat autem illum natura conſuetudineque talem extitiſſe, non ipſis male dixiſſe, ut prior illa ſcriptura. *Victorius.*

(9) Quamvis hic tradat *Ariſtoteles*, *Homerum* Chium non fuiſſe, illos tamen ſolitos ſibi illum vindicare, notum eſt. Elegantia autem ſuorum poëmatum reliquas omnes omnium ſeculorum mulieres vicisse longo intervallo *Sapphonem* hanc teſtimonio antiquorum Scriptorum confirmatur, ut mirum videri non debeat, ſi conſecuta eſt eos honores, qui paucis, melioris etiam ſexus, contigerunt. *Victorius.*

(10) *Pollux* Onomaſtici lib. IX. cap. 6. Sect. 84. pag. 1064.

(11) Mitylenæorum *Sapphonis* imagine ſignati nummi extant varii; & binos quidem, ut lucem acciperent atque autoritatem hæc *Pollucea*, adpingen-

CXXXVII. *

Σιλανίων (1) δὲ (2) Σαπφὼ τὴν ἑταίραν ἐχαλκούργησε.

CXXXVIII. *

Ἀντιπάτρου (3) Θεσσαλοῦ

εἰς τὰς ἐννέα Ποιητρίας.

Τάσδε (4) θεογλώσσους (5) Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
ὕμνοις, καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος,
Πρηξίλλαν, (6) Μυρώ, (7) Ἀνύτης στόμα, (8) θῆλυν Ὅμηρον,
Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων,
Ἤρινναν, Τελέσιλλαν (9) ἀγακλέα, καί σε Κόριννα, (10)
θοῦριν Ἀθαναίης ἀσπίδα (11) μελψαμέναν,
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν, (12)

Πάσας

pingendos curavi, quorum primus antiquior ipſam nobis ab una parte *Sapphonem* ſtantem repræſentat, addita hac inſcriptione: ΣΑΠΦΩ ΛΕΣΒΙΣ. Alter vero ſub *Julia Procula* cuſus eandem exhibet ſedentem cum hac ἐπιγραφῇ· ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ. Si de Mitylenæis nataque apud eos *Sapphone* legere geſtiat animus, conſulendi ſunt, qui nummos illuſtrarunt veteres, *Begerus*, *Nonnius* ad *Golzium*. Sequitur in *Polluce* noſtro de Chiis, quos habuiſſe ſculptum in nummis ſuis *Homerum* inquit: diverſas fuiſſe gentes, quæ ſibi vindicarent Homeri natales, res eſt nota: inter eas monente *Allatio* & *Spanhemio* præ reliquis excelluere Chii atque Smyrnæi, quarum hæc alteri dubiam fecit de *Homeri* nativitate atque incunabulis palmam: utræque monetam ſummi vatis figura percuſſam edidere, de quibus omnibus, ne quid præter rem & neceſſitatem moremur, videndi ſunt nominati modo Scriptores eruditiſſimi, ille quidem in libello de vita *Homeri* cap. 13. hic vero de præſtantia & uſu Numiſmatum pag. 487. quibus ſi quæ adhuc habeamus adjicienda, commodiori reſervemus loco. *Hemſterhuys.*

(12) C. V. ἐνεχαράξαντο, quod eodem recidit. *Kuhnius.*

MS. ἐνεχαράξαντο, χῖοι &c. *Jungermannus.*

(1) *Tatianus* in Orat. ad Græcos Sect. 52. pag. 113. ed. Oxon.

(2) Hic inter alias ſtatuam Apollodori fictoris haud ignobilis fudit, teſte *Plinio* lib. XXXIV. pag. 126. Præcepta ſymmetriarum conſcripſiſſe eum ait *Vitruvius*. Hoc autem in eo mirabile notat *Plinius*, quod nullo doctore nobilis fuerit.

(3) Extat in *Anthologia* lib. I. cap. 67. num. 8.

(4) Hæc usque ad num. CLIV. fragmentis *Sapphus* præmiſit *Urſinus*.

(5) Enumerat Antipater non ſine laude puellas aliquot, quæ ingenio & ſtudio poëtico fuere celebres. Quarum prima eſt *Praxilla*, ſecunda *Myro* Rhodia, quæ etiam Philoſophiæ operam dedit, tertia *Anyte*, de qua in libro ſecundo plura, quarta *Sappho*, quinta *Erinne*, quæ fuit Teia aut Lesbia, & *Sapphus* amica atque coætanea; nonnulli volunt eam fuiſſe Teliam, cæterum Telos parva inſula prope Cnidum. Nec deſunt, qui dicant illam fuiſſe Rhodiam; fuit autem verſificatrix multum ingenioſa & acris, ita ut ejus verſiculi cum Homericis certare judicati ſint; ſexta *Tele-*

CXXXVII.

Silanion vero *Sapphus* meretricis ſtatuam æream fabricavit.

CXXXVIII.

Antipatri Theſſali
in novem Poëtrias.

Has divinis linguis Helicon nutrivit mulieres
Hymnis, & Macedon Pierias ſcopulus,
Prexillam, *Myro*, *Anytæ* os, fœminam Homerum,
Lesbidum *Sappho* ornamentum capillatarum.
Erinnam, *Teleſillam* nobilem, teque *Corinna*,
Strenuum Palladis ſcutum quæ cecinit.
Noſſidem muliebri lingua, & dulciſonam *Myrtin*,

Omnes

Teleſilla & ipſa muſico ſtudio clara, ſeptima *Corinna*. *Suidas* duarum meminit hoc nomine dictarum, quarum altera quinquies Pindarum vicit; octava *Noſſis*, ultima *Myrtis*, de quibus nihil apud Suidam reperi. Ipſum Antipatri carmen non opus habet interpretatione. *Obſopæus.*

(6) Sicyone Peloponneſi oppido nata eſt *Praxilla*, quæ Lyrica compoſuit. *Brodæus.*

(7) De illa *Suidas* & *Varinus*. Hæc forte eſt Homeri Byzantini mater, quæ ob hymnum Neptuni ab ea editum magna in gloria fuit. *Chriſtodorus* Anthologiæ lib. V. num. 73. ἐς Ὅμηρον·

Ἀλλ' ὃν Θρηϊκίῃσι παρ' ἠόσι γείνατο μήτηρ
Μυρὼ κυδαλίμη Βυζαντίη·

Sed quem Thracio in littore genuit mater
Myro honorata Byzantia.

aut Rhodia; μοιρὼ apud *Athenæum* XI. pag. 490. D. & *Euſtathium* ad Ιλ. ω. pag. 1484, 48. *Brodæus*,

(8) Παυσανίας ἐπὶ τῷ τέλει τῆς δεκάτης συγγραφῆς περὶ τῶν ἐν Ναυπάκτῳ ἱερῶν διαλεγόμενος· τὸ δὲ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ᾠκοδόμησεν ἀνὴρ ἰδιώτης Φλιάσιος κ. τ. λ. *Pauſanias in fine decimi libri de templis Naupacti differens: Æſculapii vero templum exſtruxit vir privatus Phliaſius* &c. *Scholia Anthologia.* Reliqua in fragmentis Anytæ ſub finem afferentur.

(9) Loca *Pauſaniæ*, *Luciani*, *Suidæ* & *Plutarchi* de Teleſilla, quæ in Brodæi notis leguntur, vide in fragmentis *Teleſillæ*.

(10) *Corinna* Thebana aut Tanagræa Pindarum in certamine Lyrico auditorum inſcitia ſuperavit. Fuit & altera Theſpia aut Corinthia. Loca *Plutarchi* & *Pauſaniæ* in notis *Brodæi* allata vid. in *Corinnæ* fragmentis.

(11) *Homeri* exemplo, Minervæ parmam Ιλ. ε. & ſcutum Achillis Ιλ. σ. fabrefacientis, aut *Heſiodi* in Herculis clypeo copioſiſſimi. *Brodæus.*

(12) Hujus mulieris diſcipulus fuit *Pindarus*. Locum *Plutarchi* de illa vide in ejus fragmentis.

 (1) In

Digitized by Google

Πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.
Ἐννέα μὲν Μούσας μέγας οὐρανὸς, ἐννέα δ᾽ αὐτὰς
Γαῖα τέκε θνατοῖς, ἄφθιτον εὐφροσύνην.

CXXXIX. *

Δημοχάριδος
εἰς εἰκόνα Σαπφοῦς

Αὐτή (1) σοι πλάστειρα Φύσις παρέδωκε τυπῶσαι
Τὴν Μιτυληναίαν ζωγράφε Πιερίδα·
Πηγάζει τὸ διαυγὲς ἐν ὄμμασι· τοῦτο δ᾽ ἐναργῶς
Δηλοῖ φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης·
Αὐτομάτως δ᾽ ὁμαλή τε καὶ οὐ περίεργα καλοῦσα
Σὰρξ ὑποδεικνυμένη τὴν ἀφέλειαν (2) ἔχει.
Ἄμμιγα δ᾽ ἐξ ἱλαροῖο καὶ ἐκ νοτεροῖο προσώπου
Μοῦσαν ἀπαγγέλλει Κύπριδι μιγνυμένην.

CXL. *

Μάρτυρα (3) δὲ αὐτὸν Σωκράτην παραστησάμεθα, ἐπαινοῦντα μὲν τὸ ἔργον καὶ θαυμάζοντα, αὐξανόμενον δὲ αὐτοῦ τὴν εὕρεσιν. Ἐπιδειξαμένου γὰρ αὐτῷ τοῦ Μυῤῥινουσίου Φαίδρου (4) λόγον ὑπὸ Λυσίου τοῦ Κεφάλου συγγεγραμμένον ἐρωτικὸν, οὐκ ἔφη θαυμάζειν, πλήρες τὸ στῆθος ἔχων, ὥσπερ ἀγγεῖον, ἀλλοτρίων ναμάτων, ἤπου Σαπφοῦς τῆς καλῆς, [οὕτω γὰρ αὐτὴν ὀνομάζων χαίρει διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καί τοι μικρὰν (5) οὖσαν καὶ μέλαιναν] ἢ Ἀνακρέοντος, φησὶ, τοῦ σοφοῦ. (6)

CXLI. *

(1) In *Anthologia* lib. IV. cap. 27. n. 19.

(2) Τὴν ὁλοκληρότητα καὶ τὴν ὑγείαν· ἀφελὴς δὲ καὶ ὁ μέγας καὶ ἀνεπικώλυτος. *Integritatem & ſanitatem :* ἀφελὴς *autem & magnum & non impeditum ſignificat.* Scholia Anthologiæ.

(3) *Maximus Tyrius* Diſſert. VIII. pag. 90. ed. Daviſ.

(4) Vide

Omnes immortalium operatrices librorum.
Novem quidem Muſas magnum cœlum, novem vero illas
Terra genuit hominibus, immortalem lætitiam.

CXXXIX.

Democharidis
in imaginem Sapphus.

Ipſa tibi formatrix natura dedit efformare
Mitylinæam pictor Pieridem.
Scatet pellucidum in oculis: hoc vero perſpicue
Repræſentat phantaſiam plenam ſolertiæ.
Sponte vero ſimplexque & non aliena amputans
Caro oſtenſam integritatem habet.
Mixtim vero ex hilari & humida facie
Muſam indicat cum Venere commixtam.

CXL.

Hujus rei teſtem ipſum laudare poſſumus *Socratem*, qui cum commendet & admiretur artem, tamen ab aliis inventam à ſe propagari tantum dicit. Cum enim ei Phædrus Myrrinuſius amatoriam Lyſiæ Cephali filii orationem legiſſet, negat ſe mirari talia, cum ipſe, non ſecus quam dolium aliquod, aliorum liquoribus plenum habeat pectus; ut puta pulchræ illius *Sapphus* (quam à carminum pulchritudine ita vocat, cum exigua eſſet alias & fuſca) aut ſapientiſſimi, inquit, *Anacreontis*.

CXLI.

(4) Vide *Platonis* Phædrum pag. 1214. E. edit. Francof.

(5) Hoc confitentem *Sapphonem* induxit *Ovidius* Heroidum Epiſt. XV. v. 33.

(6) Σοφὸν *Plato* vocat *Anacreontem*, non propter auguſtam illam ſapientiam, ob quam hoc nomen meruit Socrates, ſed tantum quod eximius fuerit Poëta; græce enim dicitur σοφὸς, quicunque in arte aliqua, licet ſit βάναυσος, excellit. Exemplorum plus ſatis dabit *Plato* in Apolo-

CXLI. *

ἐς Σαπφώ.

Ἀλκαίου.

ἰοπλόκαμ᾽ (1) ἁγνὰ μειλιχόμειδε (2) Σαπφοῖ.

CXLII. *

Ἀνακρέοντος.

Εἰμὶ (3) λαβὼν εἰσάρας Σαπφὼ παρθένον ἀδύφωνον.

CXLIII. *

Μόσχου

ἐκ τοῦ Βίωνος ἐπιταφίου (4)

- - - - - - ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς

Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.

CXLIV. *

Πλάτωνος (5)

Ἐννέα (6) τὰς μούσας φασίν τινες ὡς ὀλιγώρως·
Ἠνὶ δὲ καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη. (7)

CXLV. *

Ἀντιπάτρου Σιδωνίου (8)

Μνημοσύναν (9) ἕλε θάμβος, ὅτ᾽ ἔκλυε τῆς μελιφώνου,

Σαπ-

Apologia pro Socrate & in Theage pagg. 8. & 9. *Daviſius.*

(1) Extat hoc fragmentum apud *Hephaſtionem* pag. 47, 1. ubi legitur: Ἰόπλοκ᾽ ἀγνὰ, μειλιχόμειδε Σαπφοῖ.

(2) Vox elegans: *ſuaviter ac blande ridens*, μειλιχόμειδος. Vulgus dixiſſet μειλιχομειδής. *Pauw.*

(3) Affert hoc fragmentum *Atilius Fortunatianus* in Arte p. 2703. Autorum Grammaticæ latinæ *Putſchii*, ubi græca deſiderantur.

(4) Idyll. III. v. 92.

(5) In *Anthologia* lib. I. cap. 67. n. 13.

(6) *Venatorius* transtulit:

Eſſe novem quidam falſo dixere ſorores,
Nam decima eſt Sappho Lesbia facta ſoror.

Idem aliter:

Eſſe

CXLI.

In Sapphonem

Alcæi.

Nigros capillos habens, caſta, ſuaviter ridens *Sappho.*

CXLII.

Anacreontis.

Sumturus ſum inferens Sapphonem virginem ſuaviloquam.

CXLIII.

Moſchi

ex Bionis Epitaphio.

. . . . . . proque *Sapphone*
Adhuc tuum carmen ſonat Mitylena.

CXLIV.

Platonis.

Novem Muſas dicunt quidam quam negligenter,
Ecce vero & *Sappho* è Lesbo decima.

CXLV.

Antipatri Sidonii.

Mnemoſynen cepit metus, cum audivit dulciſonam
Sappho,

Eſſe novem Muſas quidam affirmare volentes
Errarunt: Sappho Lesbia nam decima eſt.

(7) Μυσαῖος [ἐν Ἐρωτοπαιγνίῳ Ἥρυς καὶ Λεάνδρυ v. 63.]

Πολλαὶ δ᾽ ἐκ μελέων χάριτες ῥέον· οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἥρυς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Multa vero ex membris gratia fluebant: ſed antiqui
Tres gratias mentiti ſunt eſſe: Alteruter vero Herus
Oculus ridens centum gratiis pullulabat.
Scholia Anthologiæ.

(8) In *Anthologia* lib. I. cap. 67. n. 9.

(9) *Venatorius:*
Mnemoſyna admirans dulcis nova carmina Sapphus,
Nunc homines Muſam, dixit, habent decimam.

(1) Apud

Σαπφὺς, μὴ δεκάτην μοῖσαν ἔχουσι βροτοί.

CXLVI. *

Ἑρμεσιάνακτος (1)

Λέσβιος Ἀλκαῖος (2) δὲ πόσους ἀνεδέξατο κώμους,
  Σαπφὺς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,
Γιγνώσκεις.

CXLVII. *

Τυλλίου Λαυρέα (3)

Αἰολικὸν (4) παρὰ τύμβον ἰών, ξένε, μή με θανοῦσαν
  Τὰν Μιτυληναίαν ἔννεπ' ἀοιδοπόλον.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώπων ἔκαμον χέρες· ἔργα δὲ φωτῶν
  Ἐς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδόνα·
Ἢν δέ με μουσέων αἰτήσῃς χάριν, ὧν ἀφ' ἑκάστης
  Δαίμονος ἄνθος ἐμῇ θῆκα παρ' ἐννεάδι, (5)
Γνώσεαι, ὡς αΐδα σκότος ἔκφυγον, οὐδέ τις ἔσται
  Τῆς λυρικῆς Σαπφοῦς νώνυμος ἠέλιος.

CXLVIII. *

Πινύτου (6)

Ὀστέα μὲν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὔνομα Σαπφοῦς

(1) Apud *Athenæum* lib. XIII. p. 598. B.

(2) Mitylenæus. *Sappho* apud *Ovidium* Heroid. Epiſt. XV. v. 29.

> *Nec plus Alcæus, conſors patriæque lyræque,*
> *Laudis habet: quamvis grandius ille ſonet.*
> Dalcchampius.

(3) In *Anthologia* lib. III. cap. 25. n. 64.

Laurea Ciceronis (niſi fallor) liberti. *Brodæus.*

Hoc epitaphium eſt *Tullii Laureæ*, & vides græcum poëtam nomen latinum ſibi impoſuiſſe, quod factum eſt, poſtquam Græcia Romanorum imperio ſubjecta, ſui juris eſſe deſiit. Ceterum Λαυρέα genitivus eſt æolicus. Dicit autem illa poëta ſub perſona *Sapphus.* Obſopæus.

(4) *Lesbium.* Lesbii Æoles dicti ſunt. *Stephanus Byzant.* in Αἰολία· λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων. *Nominantur etiam Lesbum inhabitantes Æolenſes ab Æoli filiis. Ptolemæus* Geogr. lib. V. cap. 2. pag. 120. Ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Λέσβος αἰολίς.

Sappho, ne decimam Muſam forte haberent homines.

CXLVI.

Hermeſianactis.

Lesbius *Alcæus* quoties comesſabundus laſcivierit,
Dum *Sapphus* blandum amorem cithara canit;
Probe tenes.

CXLVII.

Tullii Laureæ.

Æolicam tumbam præteriens, hoſpes, ne me mortuam
Mitylenæam vatem dicas.
Hanc enim hominum manus ſtruxerunt, opera autem hominum
In celerem abeunt talem oblivionem.
Si autem à me petis Muſarum gratiam, quarum ab unaquaque
Dea florem mea poſui in Enneade,
Cognoſces, quomodo Orci tenebras effugerim, neque ullus erit
Lyricæ Sapphûs obſcurus dies.

CXLVIII.

Pinyti.

Oſſa quidem & mutum habet tumulus nomen Sapphûs

Sapien-

αἰολίς. In Ægæo autem pelago Lesbos æolica inſula. Brodæus.

(5) Scripſit *Sappho* libros Lyricos novem, cujus carmen plurimi pendit *Strabo*. Hæc Phaonem Mitylenæum perdite dilexiſſe ob Eryngium herbam ab eo inventam fertur, quæ amabiles reddat. Diſſentit *Lucianus* in Dialogis mortuorum & quidem Simyli & Polyſtrati Tom. II. Opp. pag. 276. μῶν καί σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην διεπόρθμευσας; εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ αξιέραστον. *Num tu quoque ut & Phaon ille, Venerem è Chio tranſvexiſti, ut optanti tibi illa dederit juveneſcere, ac denuo formoſum atque amabilem fieri?* & *Palaphatus* fab. 49. Τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμείψασθαί φασι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεσθαι νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. *Quid itaque his Dea repoſuit? Dicitur illum ex ſene juvenem & formoſum feciſſe.* De ejus morte habes apud *Strabonem* lib. X. (v. num. CXXIII.) ex quo *Ovidiana Sapphus* epiſtola elucet. *Suidas* alteram *Sappho* nominat. (vid. num. CXIX.) *Brodæus.*

(6) In *Anthologia* lib. III. cap. 25. n. 63.

Digitized by Google

Αἱ δὲ σεφαὶ κείνης ῥήσιες, ἀθάνατοι.

CXLIX. *

Φιλοδήμου. (1)

Εἰδ᾽ ὀπικὴ καὶ χλωρὰ, (2) καὶ οὐκ ἄδυτα τὰ Σαπφοῦς,
Καὶ Περσεὺς (3) Ἰνδῆς ἠράσατ᾽ Ἀνδρομέδης.

CL. *

Ἄδηλον. (4)

Ἔλθετε (5) πρὸς τέμενος γλαυκώπιδος ἄγλαον Ἥρης,
Λεσβίδες, ἅβρα ποδῶν (6) βήματ᾽ ἐρεισάμεναι.
Ἔνθα καλὸν στήσασθε θεῇ χορόν. ὔμμι δ᾽ ἰπάρξει (7)
Σαπφὼ, χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην. (8)
Ὄλβιαι ὀρχηθμοῦ πολυγηθέος, ἦ γλυκὺν ὕμνον
Εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης.

CLI. *

Αδηλον.

Οὔνομά (9) μευ Σαπφώ· τόσσον δ᾽ ὑπερέσχον ἀοιδῶν
Θηλειῶν, ἀνδρῶν ὅσσον ὁ Μαιονίδας.

CLII. *

Ἄδηλον. (10)

Ἀνδρῶν δ᾽ οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ᾽ ἐρατειναῖς

Ἐν

(1) In *Anthologia* lib. VII. n. 100.

(2) Scribe χλωρὰ non φλωρὰ. *Brodæus.*

Si autem opica vel balba & pallida, & non canens carmina Sapphus, id eſt, nihil refert, tametſi non æques cantando Sapphonem; & Perſeus indicavit, amavit Andromedam, vel ab omnibus Muſis alienam. *Obſopæus.*

(3) *Sappho* apud *Ovidium* Heroid. Epiſt. XV. v. 35.

Candida ſi non ſum, placuit Cepheïa Perſeo
Andromede patria fuſca colore ſua.
Brodæus.

(4) In *Anthologia* lib. I. c. 67. n. 12.

(5) In laudem *Sapphus* poëta puellas Lesbias invitat ad templum Junonis, ut percutiente lyram *Sapphone* choream inſtituant. *Obſopæus.*

(6) γεάζεται καὶ ἀνεροπόδων. *Scholia Anthologia.*

Ἀνερ-

Sapientes vero ejus verſus immortales.

CXLIX.

Philodemi.

Et licet opica & pallida & non canens, ut *Sappho*,
Et Perſeus Indiæ amavit Andromedam.

CL.

Incerti.

Venite ad delubrum inclytum cæſios oculos habentis Junonis,
Lesbides, mollia pedum veſtigia figentes.
Hic pulchrum ordinabitis Deæ chorum. Inter vos autem prima erit
Sappho, auream manibus habens lyram.
Felices ob lætam nimis ſaltationem: ſane dulcem hymnum
Audire ipſius credite Calliopes.

CLI.

Incerti.

Nomen meum *Sappho*, tantum vero ſuperavi cantatrices
Mulieres, quantum viros Mæonides.

CLII.

Incerti.

Virorum vero non nona *Sappho* fuit, ſed amandis

In

Ἀυροπόδων, emenda, ἁβρὰ ποδῶν. *Brodæus.*

Ἀυροπόδων mollium pedum, vel mollibus pedibus gradus firmantes, id eſt, molliter incedentes. *Obſopæus.*

(7) Quidam ὑπάρξει malunt. Potes & ἀπάρξει ἀντὶ τοῦ ἐξάρξει. *Xenophon:* καὶ παιᾶνα ἐξάρχετε. *Heſiodus:* θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς. *Athenæus:* ἐξάρχοντος τοῦ ᾠδοῦ πάντως ὀρχοῦντο· τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον. Et καὶ μία μὲν [ἐξάρχει, αἱ δὲ ἄλλαι ἀθρόως ᾄδουσι. *Brodæus.*

(8) Πίνδαρος χρυσέαν Ἀπόλλωνος εἶπε φόρμιγγα. *Pindarus citharam Apollinis dixit auream.* Scholia Anthologiæ.

(9) In *Anthologia* lib. III. cap. 26. n. 65.

(10) In *Anthologia* lib. I. cap. 67. n. 11.

(1) In

Ἐν μύσαις δεκάτη μῦσα καταγράφεται.

CLIII. *

Ἄδηλον. (1)

Πίνδαρε, μυσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφῦς τ᾽ Αἰολίδες χάριτες.

CLIV. *

Ἄδηλον. (2)

Πιερικὴ δὲ μέλισσα λιγύθροος ἔξετο Σαπφὼ
Λεσβιὰς ἠρεμέυσα· μέλος δ᾽ ἔνυμνον ὑφαίνειν
Σιγαλέαις δοκέεσκεν ἀναψαμένη φρένα μύσαις.

CLV. (3)

Γίνονται (4) δὲ καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἐκ μεταφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος· Πτερύγων δ᾽ ὑποκακχέει (5) λιγυρὰν ἀοιδάν. Ὅ, τι ποτ᾽ (6) ἂν φλόγιον καθέταν, ἐπιπτάμενον καταυδείη.

CLVI.

Ἔπειτα (7) τι καὶ τῆς ἀπαλῆς ἐλίγαινεν (8) ἓν ῥόδον γὰρ ἐπῄνει τὸ ᾆσμα· εἴ τις τὰς καμπὰς τῆς ᾠδῆς ἀφελὼν ψιλὸν ἔλεγεν ἁρμονίας τὸν λόγον, οὕτως ἂν εἶχεν ὁ λόγος· Εἰ τοῖς ἄνθεσιν ὁ Ζεὺς ἤθελε (9) ἐπιθεῖναι βασιλέα, τὸ ῥόδον ἂν τῶν ἀνθέων

(1) In *Anthologia* lib. I. cap. 67. n. 10.

(2) In *Anthologia* lib. V. n. 12.

(3) Loca græca, quæ ſequuntur, non extant in *Urſini* Lyricis.

(4) Hæc leguntur apud *Demetrium Phalereum* de Elocutione num. 142. pag. 88. ed. Galei, & inter fragmenta *Sapphus* recenſentur in *Stephani* Lyricis pag. 56. in Lyricis *Commelini* pag. 23. & in Corpore Poëtarum Genevenſi pag. 97.

Demetrius primam aggreditur metaphoram, translationem appellatam à latinis, aitque à poëta neſcio quo, qui de cicada, ut narrat, cecinit, ut autem ego arbitror, ex alis *effundit* ſuavem cantilenam, venuſtatem partam acquiſitamque illi loco auxilio verbi translati, quod eſt (niſi fallor) illud κακχέει: neque enim proprie vox funditur, ſed aqua & omnis humor: præterea cum idem, vel alius poëta inquit: Ὅτι ποτ᾽ &c. ex verbo itidem translato hauſit elegantiam illam; extremum autem, (ut opinor) verbum exemplum eſt: neque enim illud, quod vocem humanam oſtendit: quamvis commode propter ſimilitudinem lepideque dicatur de foliis viridibus in flammam ignemque impoſitis: (de his enim ſuſpicor hic agi, quamvis locus obſcurus ſit) proprie dictum eſſe poteſt. P. *Victorius*.

(5) Cod.

Digitized by Google

In Muſis decima Muſa ſcribitur.

CLIII.

Incerti.

Pindare, Muſarum ſacrum os, & vocalis Siren
Bacchylides, *Sapphus*que Æolides charites.

CLIV.

Incerti.

Pierica vero apis ſuaviſſima ſedebat *Sappho*
Lesbias tacita. Cantum vero hymnalem texere
Taciturnis videbatur componens animum muſis.

CLV.

Naſcuntur autem etiam è dictione feſtivitates, videlicet per metaphoram, ut de cicada: Sub alis autem funditat argutam cantilenam. * Quemcunque tandem in locum æſtuoſum advolans ſonorum reddat. *

CLVI.

Aliud deinde mollius etiam, roſæ ſcilicet laudes, cecinit; ac ſi quis verba ſine numeris referre velit, hujusmodi propemodum eſſent: Si regem floribus conſtituere Jupiter voluiſſet, non alium certe, quam roſam ejusmodi honore dignatus eſſet.

(5) Cod. MS. *Cantabr.* & *Stephanus* in Lyricis legunt ὑποκαλαχέει.

(6) Verſum hunc *Stephanus* ſic conſtituit: ὅ, τι ποτ' ἂν Φλόγιον καθ' ὤραν ἐπιπτάμενον καταυλίοι. Idem aliter: Φλόγιον καθέτως ἐπιπτάμενον καλαυδέης· quam recte, neſcio. Pro ἐπιπτάμενον Cod. *Cantabr.* ἐπὶ πάτταλον, ut ſit ſic legendus, ὅ, τι ποτ' ἂν Φλόγιον καθ' ὥραν ἐπὶ πάτταλον καλαυδέη, quod certe dilucidius eſt. *Galeus.*

(7) Hæc extant apud *Achillem Tatium* de Clitophonis & Leucippes amoribus lib. II. pag. 64. Exiſtimari autem odam illam in proſaïcam orationem diſſolutam *Sapphus* eſſe teſtatur *Stephanus* in Lyricis p. 68. ubi illa afferuntur, nec non in *Commelini* Lyricis pag. 27. & in Corpore Poëtarum Genevenſi pag. 98.

(8) *Florentinus*: ἔπεστά τι καὶ τῆς καλῆς μάσης ἔλεγεν. Totum præterea locum in vulgata corruptiſſimum reſtituimus ex eodem libro & aliis codicibus. *Salmaſius.*

(9) Melius alii libri & *Stephanus* ἤθελεν ὁ Ζεύς.

 (1) *Ste-*

ἀνθέων ἐβασίλευσεν· (10) γῆς ἐστι κόσμος, φυτῶν ἀγλάϊσμα, ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμῶνος ἐρύθημα, κάλλος ἀστράπτον, ἔρωτος πνέει, Ἀφροδίτην προξενεῖ, εὐώδεσι (11) φύλλοις κομᾷ, εὐκινήτοις πετάλοις τρυφᾷ, τὸ πέταλον τῷ Ζεφύρῳ γελᾷ.

CLVII.

Ἐν ὀργῇ (1) δὲ σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας οὔσης, ὡς ἡ Σαπφὼ παραινεῖ· σκιδναμένης (2) ἐν στήθεσιν ὀργῆς, πεφυλάχθαι γλῶσσαν μαψυλάκταν.

CLVIII.

Πῶς (3) εἴρηται τό; — μουσικὴν (4) δ᾽ ἄρα (5) Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος (6) ᾖ τὸ πρίν, ἐζητεῖτο παρὰ Σοσσίῳ, Σαπφικῶν τινῶν ᾀσθέντων, ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος.

CLIX.

Ἄξιον (7) δὲ Σαπφοῦς παρὰ ταῖς μούσαις μνημονεῦσαι. Τὸν μὲν γὰρ Ἡφαίστου παῖδα Ῥωμαῖοι Κάκκον (8) ἱστοροῦσι πῦρ καὶ φλόγας ἀφιέναι διὰ τοῦ στόματος ἔξω ῥεούσας· αὕτη δ᾽ ἀληθῶς μεμιγμένα πυρὶ φθέγγεται, καὶ διὰ τῶν μελῶν ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμότητα, μούσαις εὐφώνοις ἰωμένη τὸν ἔρωτα, ἀλλ᾽ εἴ τι μὴ Λύσανδρον, (9) ὦ

Δαφναῖε,

(10) *Stephanus* legit: ἐβασίλευε.

(11) In *Anglicano* & *Palatino* atque in *Stephani* Lyricis εὐειδέσι. Sed εὐώδεσι rectius; atque ita Interpres. *Salmaſius.*

(1) *Plutarchus* περὶ ἀοργησίας Tom. II. Opp. pag. 456. E.

(2) *Editt.* οὔσης οὐκ ἄμφω παραινεῖν δυναμένης. *Quæ* [quies] *ſi non repente adeſſe poſſit in pectore.* Quid hoc, quæſo, rei? Hic locus monſtroſe eſt corruptus, quod cum interpres non ſentiret, aut ſaltem diſſimularet, ſententiam plane ineptam *Plutarcho* attribuit. Legendum pro iſtis monſtris eſt: ὡς ἡ Σαπφὼ παραινεῖ σκιδναμένης &c. Correctio debetur Codici ſcripto, ex quo & alia levicula correximus quædam. *Xylander.*

Forte ita reſtituendus locus: σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας ἄμφω ὑπεραίνειν δυναμένας, οὔσης ἐν στήθεσιν ὀργῆς. *Codex Bongarſii.* In margine duorum Codicum *edit.* Aldinæ Plutarchi inter *Voſſianos* in Bibliotheca Leidenſi legitur: ἡσυχίας οὔσης ἄμφω παραινεῖν δυναμένης ἐν στήθεσι πεφυλάχθαι· & ad oram edit. *Stephani* in eadem Bibliotheca: ὡς ἡ Σαπφὼ παραινεῖ τιναμένης &c.

(3) *Plutarchus* Συμποσιακῶν lib. I. qu. 5. T. II. Opp. pag. 622. C.

(4) *Plutarchus* in Ἐρωτικῷ Tom. II. Opp. pag. 762. B. ἐπεὶ καίπερ ὢν ἐρωτικὸς ὁ Εὐριπίδης, τὸ σμικρότατον ἀπεθαύμασεν, ἐπεὶ ποιητὴν ἄρα ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσον ᾖ τὸ πρίν. *Nam Euripides quidem, quanquam amatorius,*

eſſet. Hæc terræ ornamentum eſt, plantarum ſplendor, oculus florum, prati rubor, flos omnium pulcherrimus: hæc amorem ſpirat, venerem conciliat, odoratis foliis luxuriat, tremulis frondibus ac Zephyri afflatu ridentibus delectat.

CLVII.

In ira nihil magis decet, quam quies, ut *Sappho* præcipit: diſſipata in pectore ira, cuſtodiendam eſſe linguam futilia loquentem.

CLVIII.

Quomodo dictum ſit? *Muſicam quidem Amor docet, licet fueris prius rudis:* quæſitum eſt apud Soſſium, cum carmina quædam Sapphica recitata eſſent; quando etiam *Philoxenus* Cyclopem camœnis bene ſonantibus ſanaſſe amorem ſcripſit.

CLIX.

Eſt vero apud Muſas non indigna quæ commemoretur, *Sappho.* Nam Romani quidem Cacum Vulcani filium ajunt ignem & flammas ex ore evomuiſſe; ipſa autem vere igni mixta loquitur, & per carmina calorem corde conceptum emittit; ſuave ſonantibus muſis amori medicans ſuo, ut ait *Philoxenus.* Sed ni-

ſi

rius, minimum hoc admiratus prædicavit: quoniam poëtam amor docet, quamvis ejus rudem prius. *Xylander* ad h. l. ποιητὴν cur in μουσικὴν converterem, ſciri poteſt ex I. Conviv. Qu. 5. quanquam ſi ποιητὴν retinere quis velit, habet, quod pro ipſo faciat in libello noſtri autoris de Pythiæ oraculis. Ego tamen μουσικὴν præfero, & alterum irrepſiſſe ex annotatione marginali puto alicujus, qui muſicen latius patentem ad poëticen voluerit adſtringere. Neque nego in citato loco poëtam quam muſicam videri poſſe commodius collocari: ſed citare ad rem præſentem & honeſte cooptare non nimiis mutationibus poëtarum verſum, ſi cui alii, Plutarcho eſt familiare. In margine ed. Stephan. *Plutarchi* inter *Voſſianos* in Bibliotheca Leidenſi pro ἐπεὶ ποιητὴν ἄρα ἔρως, legitur: ὅτι ποιητὴν ἄρα μουσικὴν ἔρως & pro ἄμουσον, ἄμουσος.

(5) δ' ἄρα deletur in margine Codicis edit. *Stephan.* inter *Voſſianos* in Bibliotheca Leidenſi.

(6) ἄμουσα legunt Edit. *Baſ.* & *Aldina.*

(7) *Plutarchus* in Ἐρωτικῷ Tom. II. Opp. pag. 762. F.

(8) In margine Edit. *Aldinæ Plutarchi* inter *Voſſianos* in Bibliotheca Leidenſi legitur Πάππον & in alio Codice ejuſdem *Edit.* in eadem Bibliotheca Κᾶκον.

(9) Monſtri ſimile hoc Λύσανδρον. Interpres adjecit καλὰ, ſed hoc eſt verſuram ſolvere. Ego legendum ſuſpicor ἀλλ' εἰ μὴ διὰ Λυσάνδραν &c. παιδικῶν. Nam Lyſandræ amator fuit Daphnæus, ut ſub initium libri fertur: quanquam

Δαφναῖς, τῶν παλαιῶν ἐκλέλησαι παιδίων, ἀνάμνησον ἡμᾶς, ἐν οἷς ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει κ. τ. λ. (vid. num. IX. pag. 40.)

CLX.

Ἐκάλουν (1) δὲ καὶ, οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον, στεφάνους, ὑποθυμιάδας, (2) ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις· Ἀλλ᾽ (3) ἀνήτω (4) μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω πλεκτὰς ὑποθυμιάδας τις· Καὶ Σαπφώ· Καὶ (5) πολλαί θ᾽ ὑποθυμιάδες πλεκταὶ κ᾽ ἄνθεα πειδέραια.

CLXI.

Τιμοκλῆς (6) δ᾽ ἐν Σαπφοῖ φησιν·

Ὁ Σμιγόλας (7) οὐ προσιέναι σοι φαίνεται
Ἄνθεσι τοῖς νέοισιν ἠρεθισμένος. (8)

CLXII.

quam παιδικῶν etiam legi poteſt, vel παιδείων. *Xylander*.

Ad oram Edit. *Stephan* inter *Voſſianos* in Bibliotheca Leidenſi notatum eſt: ἐι μὴ τιμῆ Λυσάνδρας.

(1) *Athenæus* XV. pag. 674. C.

(2) Quod odoris halitum & tanquam ſuffitum ex inferiori parte afflarent. Hodie Sequani funiculis interulæ lineæ ad cervicem pendulis florum ſerta etiam adnectunt. *Dalechampius*.

Coronas illas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμίδας, ut autor eſt *Athenæus*, qui etiam nominis cauſam aperit; meminit & *Plutarchus* in Sympoſiacis, item *Heſychius*. Caſaubonus.

(3) *Alcæi* verba in *Editt.* mendoſe leguntur: Ἀλλὰ ἀνήτωμεν περὶ ταῖς δέραις περθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας τις. *Caſaubonus*.

(4) Apud *Pollucem* VI. 19. Sect. 107. legimus *Sappho* & *Alcæum* uſos fuiſſe coronis ex anetho & apio. (vid. num. CLXXXIX.) *Dalechampius*.

Doricum ἀνήτω pro ἀνήθου. Laudant hæc *Alcæi* Pollux VI. 19. Sect. 107. (v. num. CLXXXIX.) & *Theocriti Schol.* ad Idyl. 7. v. 63. (vid. num. LXXXVIII.) Cur autem veteres anetho coronati cibum ſumerent, cauſam explicat *Galenus* lib. VI. de Facultatibus ſimplicium medicam. Tom. II. Opp. edit. Baſ. pag. 75. ὑγρότερον δὲ δηλονότι καὶ ἧττον θερμόν ἐστι τὸ χλωρὸν ἔτι καὶ ἔγχυμον, ὥστε πεπτικώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἔσται μᾶλλον τοῦ ξηροῦ, διαφορητικὸν δ᾽ ἧττον. Διὰ τοῦτό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξ αὐτοῦ στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπόσια. *Ceterum viride adhuc & ſucculentum humidius eſt ſcilicet, & minus calidum; itaque magis concoquit & ſomnium conciliat magis, quam ſiccum, ſed minus digerit. Idcirco mihi videntur veteres coronis ex eo plexis uti ſolere in ſympoſiis.* Caſaubonus.

(5) Depravata nobis exhibent omnes Codices verba *Sapphus*: καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαιδέραι. Poſtremorum duorum verborum emendatio eſt Guilh. *Canteri*, ſed & priora emendationis indigebant. Bis autem idem dixit ἡ καλὴ Σαπφὼ, nam hypothymiades & flores de collo pendentes ταυτόν. *Caſaubonus*.

(6) *Athe-*

ſi ob Lyſandræ amorem oblitus es, Daphnæe, veterum oblectamentorum, in memoriam reduc nobis elegantes illos *Sapphus* verſus, ubi ait &c.

CLX.

Coronas autem, quibus cervicem circumdabant, ὑποθυμιάδας appellarunt, ut *Alcæus* in his: At cervici anethi plicatiles hypothymiadas quiſpiam apponat. Et *Sappho:* multæ hypothymiades plicatiles & flores collum circumdantes.

CLXI.

Timocles in Sappho dicit:

Videturne ad te Smigolas accedere?
Florenti juventute ſtimulatus?

CLXII.

(6) *Athenæus* lib. VIII. p. 339. C.

(7) Pæne præterieram Smigolam, de quo hic autor & Antiphanes etiam in præcedentibus verſibus, corrupto nomine ſic nuncupari. Nam verum eſt Μισγόλας, ut ſemper in *Æſchinis* libris. *Heſychius* μισγόλας. θόρυβος, ſed hic proprium eſt viri nomen, aut ut in Excerptis Σμισγόλας, quod ἀττικώτερον eſt. Simili errore σμίγεσθαι alio loco offendimus pro μίσγεσθαι aut σμίσγεσθαι. De hoc Misgola poſtquam recitaſſet Dipnoſophiſta *Æſchinis* verba, quibus ait, ipſum circa muſicam & citharœdos ἐσπουδακέναι δαιμονίως, ſubjiciuntur *Telecledis è Phaene* verſus hi: Ὁ Σμιγόλας [ſcribe Σμισγόλας] οὐ προσιέναι σοι &c. *Caſaubonus.*

(8) Si poſtrema hæc vox nibil aliud ſignificat, quam quod Interpretes exprimunt, qui vertere *irritatus*, neſcias, quo hic locus pertineat. Enimvero ſi antecedentia legimus non ſomnolente, facile intelligemus probatum iſſe autorem, Misgolam tibicinibus de inſtrumentis muſicis fuiſſe deditiſſimum. Vocem igitur ἠρεθισμένος interpretemur opus eſt, non *ſtimulatus*, ſed καταυλούμενος καὶ ψαλλόμενος, ἢ κιθαριζόμενος, cantu oblectatus aut tibiarum flatu. Nam & ἐρέθειν ᾠδὰν pro canere obſervavimus dixiſſe *Theocritum* in Piſcatoribus Idyll. 21. v. 20.

. . . . ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

. . . . *è palpebris autem*
Somnum excutientes hoc animis ſuis incitabant carmen.

& ἐρεθίζειν pro ſuſurro oblectare apud *Anacreontem* od. 22. v. 5.

Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς.

Juxtaque illam prorítat autem
Fons fluens ipſa Suada.

Idem poëta, ut refert *Athenæus*, muſicam dixit eſſe συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπεροπευτά; i. e. *conviviorum oblectamentum, mulierum deceptionem*; proprie ita vocatur æmulatio plurium muſicorum, & ex ea manans voluptas. Chorus apud Comicum in Nebulis v. 311. laudans

CLXII.

Εἰωθότων (1) οὕτω τῶν ἀνθρώπων ἐνίοτε τὰ πρωτεύοντα τῶν ἐν τῷ γένει, τῷ τοῦ γένους προσαγορεύειν ὀνόματι· καθάπερ ὅταν εἴπωσιν ὑπὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ λελέχθαι τόδε τὸ ἔπος, ὑπὸ δὲ τῆς ποιητρίας τόδε· πάντες γὰρ ἀκούομεν Ὅμηρον μὲν λέγεσθαι ποιητὴν, Σαπφὼ δὲ ποιήτριαν.

CLXIII.

Οἱ (2) μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφὼ, μικρὰς ἐποιοῦντο στροφάς· ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κώλοις οὐ πολλὰς εἰσῆγον τὰς μεταβολὰς, ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγοις. (3)

CLXIV.

Παραδείγματα (4) δ' αὐτῆς ποιοῦμαι, ποιητῶν μὲν Ἡσίοδόν τε καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέοντα· τῶν δὲ πεζῇ λέξει χρησαμένων, Ἰσοκράτην τε τὸν Ἀθηναῖον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ πλησιάσαντας.

CLXV.

Καὶ (5) μὴν εἰ Ὅμηρον Σμυρναίοις παρακεχώρηται, καὶ Παρίοις Ἀρχίλοχον, καὶ Βοιωτοῖς Ἡσίοδον, καὶ Κίοις δὴ Σιμωνίδην, καὶ Στησίχωρον Ἱμεραίοις, καὶ Θηβαίοις Πίνδαρον καὶ Μιτυληναίοις Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖον, καὶ ἑτέροις ἑτέρους τινὰς, φέρει φιλοτιμίαν (τὰς γὰρ Ἀθήνας ἐῶ τανῦν) ἦπου καὶ ὑμᾶς μέγα φρονεῖν εἰκὸς ἐπὶ τῷ τούτους ἅπαντας κοσμήσαντι καὶ δείξαντι.

CLXVI.

Τὸ (6) δὲ οὔτε λόγῳ ῥητὸν, οὔτε ὄψει βεβαίως καταληπτὸν, ἀλλ' ἐκφεῦγον οὐκ οἶδ' ὅπως· ἐπιθυμίαν δὲ τοῦ συλλαβεῖν αὐτὸ παρεῖσαν ἀεὶ δήποτε τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἑστηκὸς γάνος· οὐ διαφθεῖρον τὰς ὄψεις, ὡς ἔφη Σαπφὼ, ἀλλ' αὖξον καὶ τρέφον

dans Athenas, ait vere ibi eſſe ἐυκελάδων χορῶν ἐρεθίσματα. Scholiaſtes explicat ἁμίλλας ἢ ὀρχηστικὰ μυστικά. *Caſaubonus.*

(1) *Galenus* libro, quod animi mores corporis temperaturas ſequantur cap. 1. Tom. I. Opp. ed. Baſ. pag. 344, 39. ex quo hunc locum allegat Hugo Grotius in florum ſparſione ad Jus Juſtinianeum pag. 9.

(2) *Dionyſius Halic.* περὶ συνθέσεως ὀνομάτων Tom. II. Opp. p. 19. ed. *Sylb.*

(3) Rectius

Digitized by Google

CLXII.

Quippe cum ſoleant non raro homines, quæ in quoque genere prima ſunt, ea generis donare nomine, ut cum dicunt hoc dictum eſſe poëtæ, illud vero poëtriæ: intelligunt enim omnes ſub poëtæ nomine *Homerum*, ſub poëtriæ *Sappho.*

CLXIII.

Et quidem veteres Lyrici, *Alcæum* dico & *Sappho*, parvas fecerunt Strophas; ita ut in paucis membris non crebras mutationes induxerint, atque Epodis uſi fuerint breviſſimis.

CLXIV.

Exempla hujus proferam, poëtarum quidem *Heſiodi* & *Sapphus* & *Anacreontis;* oratorum vero & eorum, qui pedeſtri oratione uſi ſunt, *Iſocratis* Athenienſis & aliorum, qui proxime ad eum acceſſerunt.

CLXV.

Quinimo ſi Smyrnæis *Homeri*, Pariis *Archilochi*, Bœotiis *Heſiodi*, Ceïs *Simonidis*, Himeræis *Steſichori*, Thebanis *Pindari*, Mitylenæis *Sapphonis* & *Alcæi*, aliisque populis aliorum virorum ortus glorioſus fuit, (Athenas enim nunc omitto,) vos etiam merito de illo, qui hos omnes exornavit & patefecit, jactare vos poteſtis.

CLXVI.

Quod autem nec verbis explicari nec oculis plane uſurpari poteſt, ſed cum nos effugiat quodammodo, comprehendendi tamen ipſum cupiditatem ſemper in nobis efficit, eſt is, qui toti urbi incumbit, ſplendor, non, ut inquit *Sappho*, corrumpens

(3) Rectius ὀλίγαις. *Sylburgius.*

(4) *Dionyſius Halic.* περὶ τῆς λεκτικῆς Δημοσθένους δεινότητος cap. 40. Tom. II. Opp. p. 188. ed. *Sylb.*

(5) *Ariſtides* ἐν ἐπιταφίῳ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ T. I. Opp. p. 152. ed. *Steph.*

(6) *Ariſtides* ἐν μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ Tom. I. Opp. p. 457.

τρέφον καὶ ἄρδον, ἅμα εὐθυμίᾳ· ὑακινθίνῳ μὲν ἄνθει οὐδαμῶς ὅμοιον, ἀλλ' οἷον οὐδὲν πώποτε γῆ καὶ ἥλιος ἀνθρώποις ἔφηναν.

CLXVII.

Σαπφοῖ (1) μὲν γὰρ καὶ Ἀνακρέοντι συγχωροῦσιν ἀμέτρους εἶναι, καὶ ὑπερμέτρους, ἐν τοῖς ἐπαίνοις τῶν παιδικῶν· σωμάτων γὰρ ἤρων ἰδιωτικῶν, ἰδιῶται· καὶ οὐδεὶς κίνδυνος ἐπῆν, εἰ χαυνωθεῖεν ὑπὸ τοῦ ἐπαίνου αὐτοῖς οἱ ἐρώμενοι.

CLXVIII.

Οὐδὲ (2) γὰρ τῆς σκηνῆς ἀπείχετο τῆς ἀρχαίας, οὐδὲ τοῦ θεάτρου; ὡς παντάπασι βεβήλων καὶ ἀλλοτρίων φιλοσοφίας· ἀλλὰ θαμὰ μὲν Εὐριπίδης καὶ Σοφοκλῆς, Σαπφώ τε ἡ καλὴ καὶ Πίνδαρος ὁ γενναῖος, συνεπήχουν τε καὶ συνωργίαζον.

CLXIX.

Ῥόδῳ (3) δὲ τὰς Μούσας (4) Σαπφὼ κατεστέφει· Οὐ γὰρ μετέχεις (5) ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας.

CLXX.

Παραπέμπομαι (6) τὰς ἄλλας; διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου, μήτε τὰς ποιητρίας καταλέγων, Κόρινναν καὶ Τελέσιλλαν, Μυάν (7) τε καὶ Σαπφώ

CLXXI.

(1) *Themiſtius* Orat. XIII. pag. 170. D. edit. *Harduin.*

(2) *Themiſtius* Orat. XX. pag. 236. C. edit. *Harduin.*

(3) *Clemens Alexandr.* lib. II. Pædagogi p. 181. Opp. ed. Pariſ. vid. num. XXVII.

(4) Morem fuiſſe veterum, ut longe aliis floribus texerent coronas diverſis Diis, conſtat. Muſas vero roſis coronare ipſos ſolitos, plures graves Scriptores literis prodiderunt. Utuntur autem omnes teſtimonio Sapphonis, quæ carmine quodam teſtata id fuerat. Pet. *Victorius* lib. XIV. cap. 18. Var Lect. Deinde locum citat apud *Plutarch.* Sympoſiac. lib. 3. cap. 1. de nuptialibus præceptis & *Clementis* hunc locum, quem ex Stobæo ſe correxiſſe ait, antequam eum excudendum daret, ex Bibliotheca Medicea: Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι οὐδέποκε μναμοσύνα σέθεν ἔσετ' οὐδέποκ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφανὴς κ' ἐν ἀΐδαο δόμοις φοιτάσεις πεδ' ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμένα. Ita reperitur

ſcriptus

rumpens oculos, verum augens, nutriens & irrigans: nec hyacinthino flori ſimilis, ſed qualem necdum terra & Sol hominibus oſtenderunt.

CLXVII.

Nam *Sapphoni* quidem & *Anacreonti* permiſſum illud eſt in laudandis amoribus ſuis modum ac menſuram excedere: quippe qui privatorum corporum, privati ipſi, amore ducerentur: neque periculum ullum erat, ne tali præconio inſoleſcerent illorum amaſii.

CLXVIII.

Nam ne à priſca quidem ſcena aut theatro velut prophanis omnino aut à philoſophia abhorrentibus abſtinebat; ſed plerumque *Euripides* & *Sophocles*, nec non formoſa *Sappho* & egregius ille *Pindarus* ſimul reſonabant, & orgia pariter celebrabant.

CLXIX.

Sappho autem coronat Muſas roſa: Non es roſarum Pieriarum particeps.

CLXX.

Prætermitto alias, ne ſit prolixior oratio, neque recenſens poëtrias, *Corinnam* & *Teleſillam*, *Myiam* & *Sappho*.

CLXXI.

ſcriptus hic locus in quodam *Stobæi* MSto Codice, niſi quod illæ duæ voces πεδέχεις & πέδα non dorica ſed communi lingua efferuntur, quod viri docti ex aliis grammaticis emendarunt. Sed & in *Aldina Plutarchi* editione alteram reperimus: *Scribit ad fœminam indoctam & literarum expertem: Mortua inquit, jacebis, neque memoria unquam tui extabit, non enim es particeps roſarum ex Pieria ortarum, ſed obſcura Orci domos peragrabis, cum exilibus umbris volitans.* Itaque videri fortaſſe cuipiam poſſit gloſſema, quod præterea in hac ſententia alibi legitur. In eodem loco Sympoſ. teſtatur *Plutarchus*, floribus coronatos fuiſſe τὰς ἱερονίκας. *Potterus.*

(5) *Pal.* MS. ὐ γὰρ ἀπαρχῆς pro quo an ἀπαρχεις ſcribere voluerit, neſcio. Coronas vero Muſarum antiquos è roſis texere ſolitos fuiſſe prolixius docet Pet. *Victorius* Var. Lect. lib. XIV. cap. 18. *Sylburg.*

ὐ γὰρ ἀπαρχῆς ῥόδων τῶν ἐκ περιεργίας *Nov. Cod. Reg.* corrupte. *Potterus.*

(6) *Clemens Alexandr.* lib. IV. Strom. cap. 19. pag. 523. Opp.

(7) Hæc diverſa fuit à filia Pythagoræ, ſuperius memorata. *Suidas* tres *Myias* enumerat. *Potterus.*

(1) Hæc

CLXXI.

Ὁ δὲ (1) δεύτερος [ἐκλογῶν διαφόρων Σωπάτρου] ἔκ τε τῶν Σωτηρίδα Παμφίλης ἐπιτομῶν πρώτου λόγου καὶ καθεξῆς μέχρι τοῦ δεκάτου· καὶ ἐκ τῶν Ἀρτέμωνος τοῦ Μάγνητος τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγματευμένων διηγημάτων· ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῶν Διογένους τοῦ κυνικοῦ ἀποφθεγμάτων, καὶ μὴν καὶ ἐξ ἄλλων διαφόρων· ἀλλά γε καὶ ἀπὸ ὀγδόου βίβλου τῆς Σαπφοῦς.

CLXXII.

Καὶ (2) μετ' αὐτὸν Κραναὸς ἐβασίλευσε ἔτη ἐννέα, ὅτε (3) καὶ Σαπφώ, ἡ καὶ πρώτη Μουσῶν ἀνηγόρευτο.

CLXXIII.

Ἐπὶ (4) τούτου [Πρίσκου Ταρκυνίου] ἦν Σαπφώ, ἡ καὶ δεκάτη Μουσῶν ἀνηγορεύθη.

CLXXIV.

Ἠβουλόμην (5) δὲ καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Βογομίλων διηγήσασθαι αἵρεσιν, ἀλλά με κωλύει καὶ αἰδώς, ὥς που φησὶν ἡ καλὴ Σαπφώ. (6)

CLXXV.

Ἀφρόνιτρον (7) τελέως ἐξίτηλον καὶ ἀδόκιμον· Χρὴ οὖν λίτρον λέγειν ἢ λίτρου ἀφρόν. Νίτρον (8) τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερ οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ διὰ τοῦ ν. Ἀθηναῖος δὲ διὰ τοῦ λ, λίτρον.

CLXXVI.

Τό γε (9) μὴν ἐρᾷν, ὁμολογεῖ τὸ προσδὶ ἀτίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεινῶς ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο· ἐγὼ δὲ καὶ ἡ νοτιῶτις ἐρᾶ-

ται·

(1) *Photius* in Bibliotheca Cod. 161. pag. 176. ed. Hœſchel.

(2) *Cedrenus* in Annalibus pag. 82. edit. Pariſ.

(3) Ὅτι mendoſe in edit. Pariſ.

(4) Ἱστοριῶν συναγωγὴ ad A. MCCCXIV. in Theſauro Temporum *Euſebii Pamphili* pag. 384. b. ed. Amſt. 1658.

(5) *Anna Comnena* Alexiados pag. 490. edit. Pariſ.

(6) *Alcaeus* potius; vid. ſupra num. XVI. not. 1.

(7) *Phry-*

CLXXI.

Alter deinde liber (Eclogarum variarum Sopatri) è *Pamphiles* Soteridæ F. Epitomarum libro primo, ac deinceps ad decimum usque, & ex *Artemonis* Magnetis F. Narrationibus de recte factis mulierum; Ad hæc etiam è *Diogenis Cynici* Apophthegmatis aliisque diverſis; quin & ex octavo libro *Sapphûs*.

CLXXII.

Poſt hunc Cranaus regnavit annos IX. quo tempore *Sappho* vixit, quæ prima Muſarum dicta fuit.

CLXXIII.

Sub hoc (Tarquinio Priſco) vivebat *Sappho*, quæ etiam decima Muſarum appellata fuit.

CLXXIV.

Volebam vero totam Bogomilorum hæreſin explicare, ſed me pudor retardat, ut pulcra etiam alicubi excipit *Sappho*.

CLXXV.

ἀφρόνιτρον (ſpuma nitri) perfecte exſoletum & inuſitatum eſt. Oportet igitur λίτρον dicere aut λίτρου ἀφρόν. Νίτρον quidem hoc Æoles dicerent, quemadmodum etiam Sappho extulit cum ν, Athenienſis autem cum λ, λίτρον.

CLXXVI.

At verbum ἐρᾷν præ ſe fert paſſionem profectam à perſona amata: & ideo recte *Sappho* eſt uſa verbo ſignificante vehementiorem affectionem: *Ego vero & puella*

(7) *Phrynichus* in Ecloga dictionum Attic. p. 54. ed. *Haſchel.*

(8) *Euſtathius* ad Odyſſ. K. pag. 382, 27. idem monet, Atticos uſurpare τὸ λ pro ν, ut λίτρον pro νίτρον & πλεύμων pro πνεύμων, unde miror, quid venerit in mentem *Thomæ Magiſtro*, cum ſcripſit ſolum Ariſtotelem τὸ πλεύμων cum λ protuliſſe, cum plerique omnes cum τῷ ν illud enuntient. *Nunneſius.*

Diod. S. lib. 1. hinc νιτρῶσθαι *Syneſ.* epiſt. 44. *Ariſtophani* illud etiam nomen κόσμου γυναικεῖν, teſte *Clemente Alexandr.* lib. II. Pædagog. cap. 12. *Hæſchelius.*

(9) *Apollonius Alexandr.* lib. III. de Syntaxi pag.

ταῖ· καὶ σαφές ἐστιν ὡς συνεῖσι μὲν ἔτι καὶ ἀγαθοῦ τοῦ φιλεῖν, καθάπερ καὶ πατέρες παῖδας φιλοῦσιν· οὐ μὴν συνεῖσι τὸ ἐρᾶν, ἀλλ' ἤδη παρεφθορότος τοῦ λογιστικόν· οὐ χρὴ ἄρα ἀπορεῖν, ἕνεκά τινος τὸ μὲν φιλῶ ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, τὸ δὲ ἐρῶ, ἐπὶ γενικήν.

CLXXVII.

Μονοστροφικὰ (1) μὲν οὖν εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.

CLXXVIII.

Καὶ (2) μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ἄσμα τὸ ἑξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται, Σαπφοῦς τε καὶ Ἀνακρέοντος, καὶ Ἀλκαίου.

CLXXIX.

Καὶ (3) πρὸ τῆς παστάδος (4) τὸν ὑμέναιον ᾖδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων καὶ μειλιχόφωνοι, τοῦτο δὴ Σαπφοῦς (5) τὸ ἥδιστον φθέγμα.

CLXXX.

Ἀπὸ (6) δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκόλιόν τι ἐν Ἀθήναις ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ Λεξικῷ, λέγων· ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας. Ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου λόγον ὦ 'ταῖρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. Ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκησιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν, τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός· ὅτι δὲ καὶ γυναῖκες ἦσαν οὐ μόνον ἄλλως σοφαὶ, ἀλλὰ καὶ μελοποιοὶ, οὐ

μόνον ..

pag. 288. 4. ed. Wechel. & ex illo *Caſp. Barthius* Adverſ. lib. VI. cap. 16. p. 283.

(1) *Hephaſtio* pag. 68, 5.

(2) *Hephaſtio* pag. 74, 26.

(3) *Ariſtenaetus* lib. 1. Epiſt. 10. pag. 50. edit. Pariſ.

(4) *Scholiaſtes Theocriti:* Τὸν ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξα-

puella amatur. Neque eſt dubium ſana mente prædìti & boni viri eſſe φιλεῖν, ſicuti patres faciunt, qui amant filios; ſed non ita ἐρᾶν eſt hominis ſana mente prædìti, ſed ejus, qui corruptam habet rationem. Ergo non eſt dubitandum, cur φιλῶ cum accuſativo, ἐρῶ cum genitivo conſtruatur.

CLXXVII.

Μονοστροφικὰ igitur ſunt, quæcunque ab una ſtrophe menſuram accipiunt, uti *Alcæi* & Sapphus atque etiam *Anacreontis.*

CLXXVIII.

Et maxime ſolet aſteriſcus poni, ſi carmen alterius metri ſequatur: quod etiam magis fit in poëmatis monoſtrophicis *Sapphus*, & *Anacreontis* atque *Alcæi.*

CLXXIX.

Jamque ante thalami fores vocis dulcedine, cantusque peritia potiores virginum hymenæum occinebant, dulciſſimum illud Sapphûs canticum.

CLXXX.

Sed de dicto Admeto carmen aliquod convivale Athenis canebatur, uti etiam *Pauſanias* in Lexico Attico teſtatur, dicens, nonnullos tradere, illud eſſe *Alcæi*, alios *Sapphonis*, alios *Praxillæ Sicyoniæ*. Initium vero carminis eſt hoc: Orationem de Admeto, o amice, cognoſcens bonos ama, malis autem te abſtine, probe recordans, malorum eſſe exiguam gratiam. Videtur autem per bonos innuere in-„ genuam & viri amantiſſimam Alceſtidem, at per malos, Admeti patrem, qui veri-„ tus eſt mortem obire pro filio. Fuiſſe vero fœminas non ſolum alioquin ſapientes, ſed

ἐξᾳκύλαι. *Carmen nuptiale canunt virgines ante thalamum, ne virginis à marito compreſſæ vox audiatur.* Merceruѕ.

(5) Neſcio an id intelligat, quod extat apud *Longinum* (leg. *Dionyſium Halic.*) ſcriptum Veneri, cujus initium: ποικιλόθρον' ἀθανάτ' Ἀφροδίτα· vid. num. VI. Sed & alia quædam ſunt in Sapphus fragmentis, quæ ex Epithalamio ſumta videri queunt. *Mercerus.*

(6) *Euſtathius* ad Ιλ. β. p. 247, 20.

(1) *Eu-*

μόνον ἐκ τῆς ῥηθείσης Πραξίλλης δῆλον, ἀλλὰ καὶ Σαπφοῦς καὶ Κορίννης καὶ Ἠρίννης.

CLXXXI.

Τὸ δὲ (1) ἀΐδρει φωτὶ, διὰ διφθόγγου γράφεται, ὡς καὶ τὸ, ὄφει ἔφει. Οὐ γάρ ἐστιν οὐδὲ τὸ ἄϊδρις παρώνυμον μακροπαραλήκτον, ἵνα διὰ τοῦ ἰ κλίνεται· ὥστε κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἁμαρτάνει Σαπφὼ, καὶ Σοφοκλῆς καὶ Φρύνιχος, διὰ τοῦ ἰ κλίνοντες.

Ἄϊδρις, (2) ἡ γενικὴ ἀΐδρεως, ὡς ἔφις, ὄφεως, καὶ ἀΐδρεϊ καὶ ἀΐδρει· οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ ἰ· οὐ γάρ ἐστι παρώνυμον μακροκατάληκτον· ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ πολυΐδριδι, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα, καὶ παρὰ Φρυνίχῳ ἴδριδες· οὕτως εὗρον σχόλιον ἐν ὑπομνήματι Ἰλιάδος.

CLXXXII.

Ἄνεμον (3) κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφὼ, διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.

CLXXXIII.

Ἔτι (4) ἰστέον καὶ, ὅτι ὁ πυκτὸς πίναξ, περὶ οὗ ἀναγκαίως καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον δηλοῖ ἐπιστολήν· εἰς ἣν γριφεύουσα ἡ Σαπφὼ, ἔγραψεν οὕτω· Ἔστι φύσις θήλεια, καὶ βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις αὐτῆς· ταῦτα δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνὸν καὶ διὰ πόντιον οἶδμα. Ὃν δὴ γρῖφον μὴ λύσαντος καλῶς τοῦ ἀκούσαντος, ἀλλὰ νενοηκότος εἰς πόλιν καὶ ῥήτορας δυσεξολήπτας, ἡρμήνευσεν ἐκείνη, ὡς θήλεια μὲν φύσις ἐστὶν ἡ ἐπιστολὴ, βρέφη δὲ τὰ γράμματα περιφέρει, ἅπερ ἄφωνα ὄντα, τοῖς πόῤῥω λαλεῖ.

CLXXXIV.

Σαπφὼ (5) δὲ ἡ καλὴ τὸν Ἑρμῆν οἰνοχοεῖν φησι θεοῖς. Ἐμφαίνουσα τῷ μύθῳ,

(1) *Euſtathius* ad Ιλ. γ. p. 309, 2.
(2) *Etymologicon Magnum* voce ἄϊδρει.

(3) *Euſtathius* ad Ιλ ε. p. 459, 29.

(4) *Eu-*

ſed etiam poëtrias lyricas, cum è laudata modo *Praxilla*, tum è *Sapphone*, *Corinna* & *Erinna* inter omnes liquet.

CLXXXI.

Illud autem ἀΐδρει φωτὶ, per diphthongum ſcribitur, uti etiam ὄφει ὄφει. Non enim eſt vocabulum ἄϊδρις derivativum in longam ſyllabam deſinens, ut per ʹδ declinetur: Peccant igitur apud antiquos *Sappho*, *Sophocles* & *Phrynichus*, qui per ʹδ illud flectunt.

Ἄϊδρις, cujus genitivus ἀΐδρεως, uti ὄφις, ὄφεως, dativus ἀΐδρεϊ & ἀΐδρει: non enim flectendum eſt per ʹδ, quia non eſt derivativum in longam deſinens, ut error ſit apud *Sapphonem* πολυΐδριδι, & apud *Sophoclem* ἴδριδα, & apud *Phrynichum* ἴδριδες. Hoc ſcholion reperi in commentario in Iliadem.

CLXXXII.

Ventum καταιγὴν dicunt *Alcæus* & *Sappho*, quia impetum ad ima tendentem habet.

CLXXXIII.

Præterea ſciendum etiam eſt, pugillares, de quibus neceſſario quoque paulo poſt agetur, ſignificare epiſtolam, quemadmodum inſequenti tempore dicebatur; de qua *Sappho* griphum proponens ita ſcripſit: Fœminea quædam natura fœtus ſub ſinu ſuos ſervat; ii vero muti claram vocem edunt etiam per æquoris fluctus; quem griphum, non recte illum ſolvente auditore, ſed explicante de civitate & oratoribus munerum acceptoribus, ipſa interpretata eſt, fœmineam ſcilicet naturam eſſe epiſtolam, hancque ad inſtar embryonum ſecum ferre literas, quæ quamvis mutæ ſint, ad exteros tamen loquantur.

CLXXXIV.

Sappho autem pulchra Mercurium Diis à poculis eſſe ait, qua fabula indicat

(4) *Euſtathius* ad Ιλ. ζ. pag. 488, 15. vid. num. CXXXI.

(5) *Euſtathius* ad Ιλ. υ. pag. 1280, 27. vid. num. XXV. & LXXVII.

(1) *Eu-*

θῳ, ἐλλόγως χρῆναι προβαίνειν τὰ συμπόσια, καὶ μὴν καὶ κατὰ δίκην, ἵν' ἡ ἐμερικὴ Θέμις ἐμφαίνει συμπαροῦσά πω τοῖς ἐρανίωσι δαιταλεῦσιν. Ἠδ' αὐτὴ Σαπφὼ καὶ τὸν Λάριχον ἀδελφὸν αὐτῆς ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τῆς Μιτυλήνης.

CLXXXV.

Καθὰ (1) καὶ ἡ Σαπφὼ, τοὺς τῶν μυθικῶν χαρίτων πήχεις γυμνοῦσα, ῥόδοις εἰκάζει, ὡς εἶναι αὐτὰς ῥοδοπήχεις.

CLXXXVI.

Παρ' (2) ᾧ [Ἀθηναίῳ] κεῖται καὶ ὅτι αἱ Δηλιάδες ἦγον αἱ κατὰ τὴν Δῆλον νῆσον γυναῖκες θύουσαι τῇ Βριζοῖ, αὕτη δ' ἐστὶν ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πλήρεις ἁπάντων ἀγαθῶν, διὰ τὸ εὔχεσθαι αὐτήν φησι καὶ ὑπὲρ πλοίων σωτηρίας· Ἔνθα ὅρα τὸ Βριζὼ ὡς ἡ Σαπφὼ κύριον δῆθεν ὄνομα.

CLXXXVII.

Γαμβροὶ (3) δὲ, οἱ ἐκ τοῦ γήμαντος οἰκίας (4) εἰσὶν, πατὴρ καὶ μήτηρ, καὶ οἱ ἄλλοι (5) πάντες κατὰ ταυτὰ, οἱ πρὸς γένους τῷ ἀνδρί· πενθεροὶ δὲ ἀνάπαλιν, οἱ τῇ γεγαμημένῃ προσήκοντες, εἰ καὶ (6) συγκεχύκασιν οἱ ποιηταὶ τὰ ὀνόματα, τὴν χρῆσιν μεταβαλόντες· (7) Σαπφὼ μέντοι καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς (8) γαμβρὸν (9) καλεῖ.

CLXXXVIII.

Μεσόμφαλοι (10) δὲ φιάλαι καὶ βαλανιόμφαλοι (11) τὸ σχῆμα προσηγορίαν ἔχουσι· χρυσόμφαλοι δὲ, τὴν ὕλην, ὡς αἱ Σαπφοῦς χρυσαστράγαλοι.

CLXXXIX.

(1) *Euſtathius* ad Od. β. pag. 73, 37. vid. num. III.

(2) *Euſtathius* ad Od. μ. p. 486, 33.

(3) *Julius Pollux* lib. III. cap. 3, ſegm. 31. ſeq.

(4) C. A. & V. ἐκ τῆς γήμαντος οἰκίας π. κ. μ. καὶ ἄλλοι πάντες οἱ πρὸς γ. τ. α. C. V. etiam οἱ ante ἄλλοι non habet, & pro ταυτὰ leg. τὰ αὐτά. *Kuhnius.*

MS. τῆς γήμαντος οἰκίας. *Jungermannus.*

(5) Deeſt in MS. οἱ ante ἄλλοι & pro ταυτὰ MS. τὰ αὐτά. *Jungerm.*

(6) Mar-

cat, convivia decore procedere debere, atque etiam prout fas eſt, quod innuit Themis Homerica, quæ quidem cœlicolis convivatoribus intereſt. Eadem *Sappho* quoque Larichum fratrem ipſius ideo commendat, quod in curia Mitylenæorum pocillator fuerit.

CLXXXV.

Uti etiam *Sappho* lacertos Charitum fabuloſarum indicans, cum roſis comparat, quod illæ habeant roſeos lacertos.

CLXXXVI.

Apud quem [*Athenæum*] reperitur etiam, Deliades aut mulieres in inſula Delo ſacrificantes Brizoni, eſt autem illa vaticiniorum in ſomno præſes, ſcaphas ei bonis omnibus refertas offerre, ut precentur illam, inquit, etiam pro navigiorum ſalute. Vides igitur *Brizo*, uti *Sappho*, eſſe ſane nomen proprium.

CLXXXVII.

Generi dicuntur omnes, qui ex ſponſi ſunt familia, utpote Pater & Mater, & alii omnes, qui hoc ordine ſunt, ex mariti genere. Soceri autem ſunt, Sponſæ cognati, licet Poëtæ uſum transmutantes, hæc nomina confundant. *Sappho* vero etiam ipſum Virum, generum vocat.

CLXXXVIII.

Meſomphali vero & balaniomphali à forma nomen deſumpſerunt: chryſomphali autem à materia, quemadmodum & aurei *Sapphonis* aſtragali.

CLXXXIX.

(6) Marginale Codicis *Antwerp.* legit: κἂν σ. οἱ π. τ. ϛ. τὴν χρῆσιν αὐτῶν Σ. μ. καὶ τὸν ἄνδρα γαμβρὸν καλεῖ hactenus margo. *Kuhnius.*

MS. κἂν pro εἰ καὶ. *Jungerm.*

(7) C. V. τὴν χρῆσιν αὐτῶν μεταφ. *Kuhnius* & *Jungermannus.*

(8) Deeſt αὐτόν in MS. *Jungerm.*

(9) Vid. num. XVIII. & ſeqq.

(10) *Julius Pollux* lib. VI. cap. 16. ſegm. 98.

(11) Corrige βαλανειόμφαλοι. Nomen hoc dixit *Cratinus* ἐν Δραπέτισιν, videque exponentem

CLXXXIX.

Ἀνακρέων (1) δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησι, καὶ κοριάννοις (2) καὶ αὐτῷ, (3) καὶ ναυκρατίτῃ στεφάνῳ· σάμψυχος (4) οὗτος ἦν· καὶ ἀνήτῳ (5) ὡς καὶ Σαπφὼ (6) καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνοις·

CXC.

Ἐν (7) δὲ τῷ Ἀντιφάνους Φάωνι (8) καὶ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσίν ἐστιν εὑρεῖν τοὺς τύλας, στρώματα, κλίνας· (9) ὥσπερ καὶ παρὰ Σαπφοῖ.

CXCI.

nentem *Athenaeum* lib. XI. pag. 503. in Φιάλη. *Jungermannus.*

(1) *Julius Pollux* lib. VI. cap. 19. ſegm. 107.

(2) Al. κορίανοις.

(3) In καὶ αὐτῷ ſubintelligerem σὺν & cum eo, etiam N. C. *Kuhn.*

Quid eſt καὶ αὐτῷ, καὶ ναυκρατίτῃ &c. Et de naucratite quidem corona v. *Athen.* lib. XV. p 671. ſqq. &*Caſauboni*Anim ad *Athen* XV. c. 6. ubi noſtri quoque expoſitionem attingit. Sed quonam ſe refert illud αὐτῷ; non licet ἀνήτῳ, id enim habet verſu ſequente. An? καὶ αὐτὸς καὶ ν. Sed magis credam στεφανώματος genus latere, quod excerpant, qui in Muſarum λειμῶνι verſantur feliciter. Audi tamen, quid ego, forte invitis, excerpſi; lego λύγῳ· *Athenaeus* lib. XV. pag. 671. F. Καὶ διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Anacreonte) λύγῳ τινὲς στεφανοῦνται; Φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν κ. τ. λ. *Hoc etiam explica, cur apud eundem poëtam Amerina ſalice quidam coronentur? Carminum libro ſecundo is ait* &c. quæ vide ſis ipſe. *Jungerm.*

Inter corrigendum pro καὶ αὐτῷ mihi incidebat, καὶ λωτῷ quod dein confirmari vidi à doctiſſimo *Cantero*, qui pariter ſuo Codici adſcripſerat. Coronam enim ex loto *Pollucem* noſtrum omiſiſſe mihi non veroſimile eſt. Vide omnino de ea *Athenaeum* lib. XV. pag. 677. & *Suidam* hac voce. *Anacreon* (uti *Athenaeus* habet libro cit. pag. 674. D.)

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας περὶ
Στήθεσιν λωτίνας ἔθεντο.

Plicatiles hypothymiadas è loto
Circa pectus ſtatuerunt.

*quem locum forte *Pollux* reſpexit. De Ναυκρατίτῃ, quæ ſequitur, idem *Anacreon* (teſte eodem *Athenaeo* l. c. p. 671. E.) ita canit:

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

Coronas vir quisque tres habuit,
Roſeas duas, Naucratitidem tertiam.

ubi vides & ῥοδίνους non ῥοδιαῖος, uti Noſter male habet. *Lederlinus.*

Pro αὐτῷ, quod nihili eſt, recte *Jungermannus* λύγῳ· Λ & Α, Τ & Γ literæ ſunt perquam affines. Λωτῷ longius abit, ideoque minus placet. De vitice autem & loto Anacreon æqualiter, ut notum. Pro ἀνήτῳ ſcribendum ἀνήθῳ· & ſic etiam *Anacreon*, cui teſtes additi *Alcaeus* & *Sappho.* Illud οὗτοι δὲ ἄρα de tribus quoque intelligo, ne male excludatur *Anacreon*, qui de corona ex apio diſerte meminit in Fragmentis num. 24. *Pauw* in not. ad Fragment. *Anacreontis* num. 108. p. 313.

(4) Amaracus Sampſuchum. *Dioſcor.* III. 47. *Seberus.*

Lege σαμψύχου vel σαμψύχινος, ex amaraco erat illa corona. *Kuhn.*

(5) An

Digitized by Google

CLXXXIX.

Anacreon autem Myrtis etiam atque Coriandris coronari tradidit, tum & Naucratite corona; hæc autem amaracus erat. Et aniſo, ut *Sappho* & *Alcæus.* Hi ſane & apiis coronabantur.

CXC.

Cæterum in *Antiphanis* Phaone & communiter quoque culcitras, ſtrata, lectos invenire licet, quemadmodum apud *Sapphonem* quoque.

CXCI.

Εἴσιδεν Ἀντίοχος τὴν Λυσιμάχου ποτὲ τύλην,
Κοὐκ ἔτι τὴν τύλην εἴσιδε Λυσίμαχος.

Intuitus eſt Antiochus Lyſimachi quondam culcitram,
Et non amplius culcitram vidit Lyſimachus.

ita ibi *Scholiaſtes*: κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν στρώματα, ὡς Πολυδεύκτης κεφ. η ὅθεν καὶ Τηλεφάνης, quæ corrupta & mutila; corrige: Πολυδεύκτης βιβλ. ι. κεφ. η. ὅθεν καὶ τυλυφάντης. *Jungermannus.*

Meliorem hic & ditiorem è MStis reddidimus Pollucem: poſt στρώματα, κλίνας adjectionis Kuhnio favente: alio parumper modo legebatur locus ille VII. 192. ut cum memoriter hic adduxiſſe videatur *Pollux*, nam ibi quidem plenius & elegantius. Τύλη vero ſecundum communem uſum culcitram ſeu pulvinar denotat. *Gloſſæ veteres* Τύλη *culcitra* & in aliis MSS. quas legi, *pulvinar. Phrynichus* etiam admonet non te debere dicere τύλην, etiamſi alicubi inveneris, ſed potius κνέφαλον· pariter *Heſychius*, ubi fruſtra futurus es, ſi reſtituere velis τυλεῖον, nam alterum illud τύλιον recte habet, ut jam pluribus in locis monui. Ab Ionibus autem ſignificationem illius vocabuli in loquendi græce formam communem effluxiſſe poteris exiſtimare, ſi ſuperius Segment. præced. τύλην malueris in *Eupolide*, quam τύλος, neque ab Atticis uſurpatum, niſi cum voluerint Iones imitari, eorumque loquendi modum exprimere. *Suidas* exponit στρωμνή, ſubjecto hoc cujusdam

(5) An potius ἀνήτω doriec, uti *Caſaubonus* ait ad *Athen.* XV. cap. 5. vel ſimpliciter ἀνήτῳ· *Jungermannus.*

(6) Vid. num. LXXXVIII. & CLX.

(7) *Julius Pollux* lib. X. cap. 8. ſegm. 40.

(8) MSSti Φάωνι ut & *Interpr.* in *Antiphanis Phaone*: καὶ abeſt à C. A. uti nec τῷ nec καὶ legit *Salmaſ.* Kuhn.

MS. ἐν δὲ Ἀντιφ. Φάωνι κατὰ τὴν κ. & malim καὶ, quod MS. omittit, omittere. *Jungermannus.*

(9) C. A. τύχας male: poſt στρώματα in MSStis eſt, κλίνας· ὥσπερ C. A. ὡς. *Kuhn.*

MS. auctius: τύλας, στρώματα, κλίνας & videtur id addendum: nam & ſupra VII. 192. ubi quoque *Antiphanis* locus adducitur, ea vox eſt. Quod vero κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ait, puto indicare ab iis, qui accurate loquebantur, in hac re τύλας non uſurpatas. Et inde edictio *Phrynichi*: τύλην εἰ καὶ εὕροις που, σὺ κνέφαλον λέγε. *τύλην etſi reperias alicubi, tu κνέφαλον dicito.* Inde *Heſychiana* traditio: Κνέφαλον, τύλη· ἣν δὲ ἡμεῖς τύλην, Ἀττικοὶ τύλιον [malim τυλεῖον vel τυλίον] καὶ πῖλος, καὶ προσκεφάλαιον· neſcio, an ſe recte extricarit ibi *Nanneſius.* Reſpexit vero ad hunc locum *Scholiorum* auctor in *Anthologiam*. Nam lib. II. cap. 25. n. 9. iſto carmine:

CXCI.

Ἀμάμυξις (1) ςαφυλῆς γένος· οἱ δὲ τὴν ἀναδενδράδα οὕτως καλεῖσθαι· ἔςι δὲ καὶ παρ᾽ Ἐπιχάρμῳ, καὶ παρὰ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

CXCII.

Ἀναδενδράδα· (2) ςαφυλῆς γένος· οἱ δὲ τὴν ἀμάμαξυν (3) οὕτω καλεῖσθαί [φασιν] Εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

CXCIII.

Ῥοδώπιδος (4) ἀνάθημα· Ὀβελίσκοι ἐν Δελφοῖς πολλοί· Ἀπελλᾶς δὲ ὁ Ποντικὸς οἴεται καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδα, Ἡροδότου (5) ἐλέγχοντος τὴν δόξαν· Ἦν δὲ Θρᾷσσα (6) τὸ γένος· ἐδέλευσε δὲ σὺν Αἰσώπῳ Ἰάδμωνι (7) Μιτυληναίῳ· ἐλυτρώσατο δὲ αὐτὴν Χάραξος, ὁ Σαπφοῦς ἀδελφός· Ἡ δὲ Σαπφὼ Δωρίχαν αὐτὴν καλεῖ.

CXCIV.

Ἕκτορες, (8) πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ· Σαπφὼ δὲ τὸν δία. Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον.

CXCV.

jusdam Autoris (*Artemidori* Oneirocritica lib. V. pag. 254.) hoc loco: ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ κναφάλων, καὶ παιδίον ἐγέννησεν ἄῤῥεν. *Cum quidam ſomniaret, ſe triticum pro tomento in culcitra habere, puerum marem genuit.* Inde recentiores τυλάρια, quæ opponenda *Leo* præcipit arietibus, ut eorum ictus eludant & irritos reddant: καὶ πρὸς τοὺς κριοὺς δὲ ἀντίκεινται τυλάρια καὶ σακκία γέμοντα. *Arietibus autem telaria & ſacci pleni opponuntur.* cap. 15. num. 48. De *Antiphanis* Phaone non alio atque hoc loco legi; interim ſi conjecturæ locus ſit, titulum illius ſabulæ deductum exiſtimo à Phaone illo, quem Sappho deperiit, & ad quem ejus exſtat inter *Amatorias Ovidii* epiſtola, alios condidiſſe ſcimus inſcriptas *Sapphus* nomine ſabulas, unde momentum opinioni noſtræ accedit. *Hemſterhuis.*

(1) *Suidas* voce Ἀμάμυξις Tom. I. ed. Küſteri pag. 132. vid. num. CXCVII. lege ἀμάμαξις. Sic enim apud alios Grammaticos vox hæc ſcripta reperitur. *Scholiaſta* Ariſtophanis ad Veſpas pag. 451. Εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξις, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. *Euſtathius* ad Odyſſ. E. p. 524. Ἀμάμαξις, ςαφυλῆς γένος· οἱ δὲ ἀναδενδράδα φασίν.

(2) *Suidas* voce Ἀναδενδράδα Tom. I. ed. Küſteri pag. 162.

(3) In prioribus editionibus corruptiſſime legitur ἀνάμιξιν, quod *Portus* de mendo prorſus ſecurus verterat *commiſtionem arborum*; nullo prorſus ſenſu. Eſt autem ἀμάμαξυς Græcis idem quod ἀναδενδρὰς i. e. vitis arbuſtiva. *Scholiaſta* Ariſtophanis ad Veſpas pag. 451. Εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα.

Digitized by Google

CXCI.

Ἀμάμυξις uvæ genus. Alii vêro vitem arbuſtivam ſic appellant. Vox illa legitur apud *Epicharmum* & *Sapphonem*.

CXCII.

Κραδινδεράδα Genus uvæ. Quidam ſic vocant illud vitis genus, quod Græci *ἀμάμαξυς* appellant. Vox hæc reperitur apud *Epicharmum* & *Sapphonem*.

CXCIII.

Rhodopidis donarium. Id eſt, obeliſci, qui Delphis multi ſunt. *Apellas* vero Ponticus putat & pyramidem quandam in Ægypto [Rhodopidis donarium eſſe,] quam opinionem *Herodotus* refellit. Fuit autem genere Thracia, & cum Æſopo ſerviit Iadmoni Mitylenæo: redemit vero eum Charaxus, frater *Sapphus*. Hanc *Sappho* Doricham vocat.

CXCIV.

Ἕκτορες clavi in temone. *Sappho* autem (indicat) divum. *Leonides* id, quod per ſubtegmen texendo immittitur.

CXCV.

δα. Vide etiam *Suidam* voce Ἀμάμυξις. *Küſterus.*

(4) *Suidas* voce Ῥοδώπιδος Tom. III. ed. Küſteri pag. 263.

(5) Locus *Herodoti* exſtat lib. II. cap. 134. Τὴν δὴ μετεξέτεροί φασι Ἑλλήνων Ῥοδώπιδος ἑταίρης γυναικὸς εἶναι, οὐκ ὀρθῶς λέγοντες· οὐδὲ ὦν οὐδὲ εἰδότες μοι φαίνονται λέγειν οὗτοι, ἥτις ἦν ἡ Ῥοδῶπις· οὐ γὰρ οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι τοιαύτην, ἐς τὴν ταλάντων χιλιάδες ἀναρίθμητοι, ὡς λόγῳ εἰπεῖν, ἀναισίμωνται· πρὸς δὲ, ὅτι κατὰ Ἄμασιν βασιλεύοντα ἦν ἀκμάζουσα Ῥοδῶπις, ἀλλ' οὐ κατὰ τοῦτον. Ἔτεσι γὰρ κάρτα πολλοῖσι ὕστερον τούτων τῶν βασιλήων τῶν τὰς πυραμίδας ταύτας λιπόντων ἦν Ῥοδῶπις κ. τ. λ. *Hanc quidam Græcorum volunt eſſe Rhodopis mulieris meretricis, non recte ſententes: qui ne noſſe quidem mihi videntur, quænam fuerit Rhodopis, de qua loquuntur. Neque enim talis pyramidis ſtructuram ad illam retuliſſent, in qua talentorum infinita [ut brevi dicam] millia conſumpta ſunt. Ad hæc non iſtius ſed Amaſis regis temporibus Rhodopis floruit. Multis enim poſt hos reges, qui iſtas pyramides reliquerunt, annis Rhodopis extitit.*

(6) Eadem narrat *Herodotus* loco laudato, unde ea *Suidas* ſumſit.

(7) Editt. Ἴδμωνι, ſcribe Ἰάδμωνι, ut habet *Herodotus*; confer etiam noſtrum ſupra v. Ἰάδμων. *Küſterus.*

(8) *Heſychius* voce Ἕκτορες.

(1) *Joan-*

CXCV.

Κέχρηται (1) δὲ αὐτῇ (διαλέκτῳ αἰολίδι) Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.

CXCVI.

Πέσαι (2) ἄλλαι διάλεκτοι κλίνουσι τὰς πλαγίας τῶν εἰς ώ θηλυκῶν ὀνομάτων; κατὰ μὲν τοὺς Ἴωνας καὶ τινὰς τῶν Δωριέων ἡ Σαπφόος ἐντελὴς γενικὴ· ἡ δὲ Σαπφοῦς συνῃρημένη κατὰ κοινοὺς καὶ Ἀθηναίους· οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητὼ, τῆς Λητῶς· καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς (3) ἀμελγόμενος μέντοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη σοργᾶς (4) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τὰς ἀπαλὰς Πυρινῶς (5) ἐστὶν ἡ Μναῒς αὕτη καὶ ἡ Πυρινὼ ὀνόματα κύρια.

CXCVII.

Ἀμαμαξὺς, (6) ἡ ἀναδενδράς· παρὰ τὸ ἀμμίξαι, ἡ συνδεδεμένη· ἀναδεσμοῦνται γὰρ αἱ ἀναδενδράδες· ἀμμιξύς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ά καὶ τροπῇ ἀμαμαξύς. Ἐπίχαρμος· Ἐν γᾷ καὶ θαλάσσᾳ οὐδ' ἀμαξύας φέρει· Σαπφὼ διὰ τοῦ δ λέγει ἀμαμαξύδες.

CXCVIII.

Ὦρος (7) καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ά μηδὲν πλέον σημαίνοντος· ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος· (8) Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο· καὶ Σαπφώ· Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος.

CXCIX.

Δαύω (9) τὸ κοιμῶμαι· Σαπφώ· Δαύοις ἀπαλᾶς ἑτέρας ἐν στήθεσιν· Λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς, ὅτι ἅπαξ ἡ λέξις παρὰ Σαπφοῖ.

CC.

(1) *Joannes Grammaticus* περὶ διαλέκτων in *Aldi Manutii* Cornu Copiæ p. 245. b.

(2) *Chœrobosci* περὶ τῶν εἰς ώ θηλυκῶν ὀνομάτων in Aldi Manutii Cornu Copiæ pag. 268. b.

(3) Apud *Aldum* Σαπφοῦς.

(4) Apud *Aldum* κεκορημένη σέργος.

(5) Vid. ſupra num. XXXI. apud Aldum: ἀμορ-

CXCV.

Uſi ſunt illa (dialecto æolica) *Alcæus* & *Sappho.*

CXCVI.

Quam multæ aliæ dialecti flectunt caſus obliquos nominum fœmininorum in ώ deſinentium? Secundum Iones quidem & quosdam Dorienſium genitivus abſolutus eſt Σαπφόος· contractus autem Σαπφοῦς dialecto communi & Attica. Æoles vero & Lacedæmonii, quæ partem Dorienſium conſtituunt, formant appoſitione literæ σ genitivum, nempe ἡ Σαπφώ, τῆς Σαπφῶς, & ἡ Λητώ, τῆς Λητῶς· & indicant uſus loquendi, qui ita ſe habent: hoc ex *Sapphone* decerpens quidem fero; & apud ipſam *Sapphonem:* Multum ſane ſatiata amore; atque iterum: Pulchrior Mnaïde, & tenera Pyrino. Sunt autem Mnaïs illa & Pyrino nomina propria.

CXCVII.

Ἀμαμαξὺς, vitis arbuſtiva: à verbo ἀμμίξαι commiſcere, unà vincta; alligantur enim vites arbuſtivæ: Ἀμμιξὺς, & cum redundantia literæ ά ejusque mutatione ἀμαμαξύς. *Epicharmus:* In terra & mari haud uvas arbuſtivas fert. *Sappho* per δ dicit ἀμαμαξύδες.

CXCVIII.

Ὦρος & ἄωρος per redundantiam literæ ά nihil amplius ſignificantis: ὦρος enim eſt ſomnus. *Callimachus:* Sæpe & ab oculis ſomnum excuſſi. Et *Sappho:* Oculis fuſus erat niger ſomnus.

CXCIX.

Δαύω dormio. *Sappho:* Dormias in pectore teneræ amicæ. Dicit autem *Herodianus*, ſemel hanc dictionem eſſe apud *Sapphonem.*

CC.

ἀμορφότερον μναΐδος· καὶ τῆς ἁπλῶς Πυρίνως.

(6) *Etymologicum Magnum* voce Ἀμαμαξύς· vid. num. CXCI.

(7) *Etymologicum Magnum* voce Ἄωροι.

(8) Vid. *Callimachi* Fragmenta Ez. *Spanhemii* num. 78. & Rich. Bentleji num. 150. Tom. I. ed. Ultraj. p. 290. & p. 376.

(9) *Etymologicum Magnum* voce Δαύω.

(1) *Ety-*

Digitized by Google

CC.

Ἐμπάσσω, (1) καὶ αἰολικῶς ἐμπάζω· τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ' τρέπουσιν Αἰολεῖς. Τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω, ἐπιπλάζω. Σαπφώ· τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἄνεμοι φέροιεν.

CCI.

Ὥσπερ (2) δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ, θέω· καὶ παρὰ Σαπφοῖ ὄττινας (3) γὰρ εὖ θέω, κεῖνοί με μάλιστα σίνονται.

CCII.

Οἱ (4) μέντοι Αἰολεῖς φασι τοῖσιν (5) ὀφθαλμοῖσιν, ὡς παρὰ Σαπφοῖ.

CCIII.

Εἶμη (6) Διονύσιος ὁ Γραμματικὸς (7) ἀνασταίη τε τῆς καθέδρας εὐθὺς, καὶ τοῦ κόλπου τὸ βιβλίον ἐξαγαγὼν τὸν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώη· εἶχε δὲ ὧδέ πη τὰ ἐλεγεῖα·

Χαίρετ' ἀριστογάμων καλλίχροα δέμνια κούρων,
  Τοῦτε Στρατοκλέους, οὗτε Μυρριλλίδου·
Χαῖρε γάμος τε λέχος τε νεηλεχέων αἰζηῶν·
  Χαῖρε γαμοστολίη καὶ θαλαμηπολίη·
Οὐδὲ γὰρ ἑπτολίπορθαι καὶ Ἀφρογένεια μεγίστη. (8)
  Νυμφίος ἡμερόεις καὶ νυμφὴ ἡ ζαθέη

Τάρβη-

(1) *Etymologicum Magnum* voce ἐμπάζομαι.

(2) *Etymologicum Magnum* voce θέομεν.

(3) Nota ὄττινας pro οὕς τινας. Bœotice, ut ἴττω infra apud *Scriptorem Etymologici* pag. 479, 46.

(4) *Etymologicum Magnum* voce τίς.

(5) Pro τισίν· *Etymologicum Magnum* p. 752, 11. voce τέο· ἔστι δὲ τίς τινός· καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, τίος· καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται τίος, τίν. *Est autem* τίς τινός· *& ejectione litera* ν, τίος· *mutatur enim genitivus casus in rectum & formatur* τίος, τίν. *Apollonius* de Syntaxi lib. II. pag. 112, 2. τὸ τίος παρ' Αἰολεῦσι τῆς εἰς ος εὐθείας ἔτυχε. *Vox* τίος *apud Æoles nominativum in* ος *obtinuit.*

(6) *Theodorus Prodromus* in Amaranto ſ. ſenili amore p. 458. ed. *Gaulmin.*

(7) Habet

CC.

Ἐμπάσσω & æolice ἐμπάζω, duo enim ᾽σ in ζ᾽ mutant Æoles. Ἐπιπλήσσω enim eſt ἐπιπλάζω. *Sappho:* Vexantem autem venti ferant.

CCI.

Uti δαμῶ, δαμέω, ita θῶ, θέω, & apud *Sapphonem:* Quos enim bene colloco, illi me maxime lædunt.

CCII.

Æoles quidem dicunt τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν, ut apud *Sapphonem* legitur.

CCIII.

Niſi Dionyſius Grammaticus momento ſurgens, librumque ſinu tollens, elegis verſibus ſcriptum epithalamium ceciniſſet:

Salvete optati genitalia fœdera lecti,
  Quosque parat Stratocles, quosque Myrilla toros.
Salvete o juvenes ſponſi, o connubia læta,
  Et quæ prima novus gaudia præbet amor.
Utraque forma Deos namque exprimit, illa Cytheres,
  Gradivi eximium Martis & ille decus.

Sic

(7) Habet à *Luciano* in Sympoſio vel Lapithis Tom. II. Opp. pag. 651. ἀλλ᾽ ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος ὁ βέλτιστος, παύσασθε, ἔφη, ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσομαι, καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίγνωσκεν. *Sed vir ille optimus Iſtiaus Grammaticus, deſinite, inquit, ego vobis epithalamion recitabo; ſimulque cœpit legere.* Gaulminus.

(8) Hunc verſum lego: Καὶ σύγ᾽ Ἄρες πτολίπορθε, καὶ Ἀφρογένεια μ γίση, quod puncto diſtingues, nam ad τάρβηθεν referuntur νυμφίος & νύμφη. Habet ex epithalamio *Sapphus*, à quo iſtud Myrillæ maximam partem deſumtum eſt. *Sappho:* Γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρηϊ. [vid. num. XIX.] Illud quod paulo poſt ſequitur: ᾔσχετο καὶ ἐχόρευσε τὰ ἐκπώματα· ſaltavit & placentas attigit; *Lucianus* l. c. pag. 639. dixit: ὡς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ καὶ φιλοτησίαι· *Inter alios calix aſſidue circumagebatur, tum invitatiuncula ad bibendum;* ex eodem in nuptiis ritu, quem decima Muſarum non omiſit:

Digitized by Google

Τάρβηθεν χαρίτεσσι φυαῖς τ' ἀγαθαῖς τε προσώπων,
Νυμφίε ὡς ἀγαθὸς, ὡς εὔμορφος ἔης,
Ξανθὸς, ἐρευθώδης, μελανόφρυς, βοτρυοχαίτης,
Καὶ σὺ δὲ ὦ νύμφη χαῖρε ἀριστολόχε.
Χαίρετ', ἐγὼ ἄμμιν θαλαμήϊον ὕμνον ἀείδω,
Τὶν δ' ὀλιγοστιχίην παῖδα Λακωνιάδος. (9)

CCIV.

Ἥλιος (1) τὰ σέθεν δέμνια φαίνει, (2)
Κυπάριττος (3) πεφύκει σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

CCV.

omiſit: Κοινῇ δ' ἄρα πάντες κακχήσι' εἶχον κ. τ. λ. [vid. num. XX.] *Gaulmin.*

(9) Ultimum verſum, ſi vates ſum, εὐστόχως emendavi. Legebatur παῖδα Φιλωνιάδος. Repoſui ὀλιγοστιχίην παῖδα Λακωνιάδος. *Gaulminus.*

(1) *Theodorus Prodromus* in Amaranto p. 466. ed. *Gaulmin. Anacreon Anna Fabri F.* &c. od. 70. pag. 214. *Barneſii* od. 62. pag. 214. *Baxteri* in fragmentis pag. 154. & *Pauwii* num. 65. Fragment. pag. 294.

(2) Ego hunc verſum cum duobus ſequentibus Sapphici epithalamii particulam putabam. Sed quid vult, Solem τὰ Στρατοκλέους δέμνια oſtendere? An naſute dictum, quia Sol Martis Venerisque δέμνια olim oſtendit, quibus nominibus conjuges antea vocavit? An quia Myrillam Deam eſſe dixit, quæ jam thalamum ſeceſſerat; Deos autem mutuo occurſu lucem effundere quaſi ſolis jubar credidit antiquitas? quod ex Ægyptiorum Theologia habebat, qui ἐξ ἀπροσδοκήτου viſa luce numinum ἐπιδημίας notabant. Sciebat hoc *Papinius Statius* Poëtarum doctiſſimus Thebaid. IX. v. 648.

- - - Irrubuit cæli plaga ſidere mixto
Occurſuque ſacro pariter jubar arſit utrinque.

Longe hoc petitum, & quod certo ignoraverit *Theodorus* noſter. An ἥλιος pro luce ἁπλῶς? quod non inſolens, quia maxime plenilunio celebratæ nuptiæ. *Pindarus* Iſthm. ή. v. 93.

- - - ἐν διχομηνίδεσσι
Δὲ ἑσπέραις, ἐρατὸν
Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
φ' ἥρωι παρθενίας.

- - - in pleniluniis
Autem veſperis, amabile
Solvat frenum ſub
Heroë virginitatis.

Sed neque hoc placet. An quod in ἀπαλλαγῇ τῶν κακῶν Sol videri dicitur, & ἥλιον δεῖξασθαι adagium eſt? Ad hoc alluſit *Longus* in Paſtoral. lib. II. pag. 70. ed. Moll. ηὔχοντο δὴ ταῖς νύμφαις καὶ τῷ Πανὶ καὶ τούτων αὐτοὺς ἐκλύσασθαι τῶν κακῶν, καὶ δεῖξαι ποτὲ αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις τὸν ἥλιον. *Precabantur ſane Nymphas & Panem, ut illos his liberarent malis, ſolemque eis atque gregibus tandem exhiberent.* Fruſtra: Dicam, quod ſentio. Amantes viri Solem, mulieres Lunam invocare ſolebant. Hoc docuerat

Sic vultu varias, ſic toto corpore dotes
Indicat ingentis ſponſus imago Dei.
Flavus & exiguo ſuffundens ora rubore,
Et madido facies nigra ſupercilio:
Pendentesque vagi velut uvæ à fronte capilli,
Salve & tu pulchro digna puerperio;
Hoc cecini vobis monumentum & pignus amoris,
Quod brevis intactum pagina carmen habet.

CCIV.

Sol cubilia tua illuſtret,
Cupreſſus creſcat tuo in horto.

CCV.

docuerat *Pindarus* in libro, cui titulum fecerat: Κεχωρισμένα τῶν παρθένων. Ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν σελήνην. *Quoniam viri quidem amantes precantur Solem, mulieres autem Lunam.* Contra notiſſimum illud, quod ſi συνημμένον ἀσυνάρτημα non me fallit, apud *Hephæſtionem* exſtat. *Gaulminus.*

Verba hujus verſus indicant, Epithalamium illud fuiſſe matutinum. Sequentia mihi videntur prorſus ſingularia, continentque ſine dubio locutionem proverbialem, qua novis conjugibus optabant, ut propediem liberos ſuſciperent, qui ad ſummam ſenectutem vivant. Cupreſſus enim arbor diutiſſime viget, ejusque lignum non facile putreſcit. *Anna Fabri F.*

Verſus ionicus conſtans nempe Pæone quarto & duobus demum ionicis ἀπ' ἐλάσσονος. Pro Φαίνει malo Φαίνοι, ut congruat cum πεφύκοι. Ænigmatice marem Myrillæ ſobolem optat, Apollo enim in mythologica illa cum Hecate contentione hominem protulit, ut *Pierius* notat Hieroglyphic. lib. XIII. fol. 100. F. Optat etiam, ut amatorium commercium ad orientem ſolem continuetur. *Barnes.*

(3) *Theocritus* Epithalam. Helen. v. 30. Ἠ κάτω Κυπάριſσος. Verſus iterum Ionicus, duobus conſtans ionicis ἀπ' ἐλάσσονος, dactylo & ſpondeo. Ego autem δὲ addidi poſt κυπάριττος, ad verſus complementum, & ſententiæ connexionem. Κυπάριττος ænigmatice pro, *haſta virilis*; vid. Γεωπονικῶν lib. XI. cap. 4. ita Poëta apud *Athen.* lib. IX. pag. 402. E. Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσοτρόφων. *Prodi ex thalamo cupreſſino.* vid. *Caſaubon.* pag. 687. An & proles maſcula, ἔρνος, germen humanum? κῆπος certe hic ut Virgilio Georg. III. v. 136. genitale arvum, de qua metaphora diximus ad *Euripidis* Iphigen. Taur. v. 3. & Cyclop. v. 168. *Diogenes Laertius* in Stilpone lib. II. ſegm. 116. Ἠ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; *num ſublata palla ipſam inſpexerat?* Ita λειμὼν *Euripides* Cycl. v. 170. Ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος· *tangere manibus pratum.* Ita πεδίον *Ariſtophani*, νάπος & κῆπος *Heſychio*, Saltus *Plauto*, ut Pet. Dan. *Huetius* Demonſtr. Evang. f. 89. Ita mox not. 1277. Μακρόκηπον ἑταίρην. vid. *Suidam* in Μυσάχνη. *Daceria* proverbialiter & ænigmatice dictum vult pro ſcio moriantur; quod cypariſſus ſit arbor longæva. At tum amborum hortus erat dicendus, non Myrillæ tantum. *Barneſius.*

Hoc eſt, eximia, qualis ipſa es, naſcatur tibi ex illa proles. Credibile eſt, Myrillam ea fuiſſe forma, qua & apud *Theocritum* Helena Idyll. 18. v. 28.

Ὧδε

CCV.

Ἀντιπάτρου (1) Σιδωνίου

εἰς Σαπφώ·

Σαπφώ τοι κεύθεις χθὼν Αἰολί, τὴν μετὰ Μούσαις
Ἀθανάτοις (2) θνατὰν Μοῦσαν ἀειδομέναν,
Ἂν Κύπρις καὶ Ἔρως σὺν ἅμ' (3) ἔτραφον, ἧς μέτα Πειθὼ
Ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον,

Ἑλλάδι

Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν
Πιείρη, μεγάλη, ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος.

Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Valida, procera, quemadmodum procurrit ſulcus in arvo
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalicus equus.

Barneſius putat κυπάριττον dici *Anacreonti* haſtam virilem, & κῆπον genitale Myrillæ arvum, queriturque Fabri filiam verſum iſtum accepiſſe minus recte de longævitate. Putasne intellecturam iſtas impuritates, quæ non ſit ipſa μανιόκηπος ἑταίρα? Quis præter Profeſſorem Græcum in animum induceret, liberali ingenio virum Copriam egiſſe in publica materia? *Baxterus.*

Quid hoc? An inter præcipua fortunæ melioris dona cupreſſus in horto? Scis olim feralem fuiſſe arborem & nihil minus, quam læta portendiſſe. Sed hoc forte apud Latinos non apud Græcos. Geoponicon Autor lib. XI. cap. 4. Διττὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσι, χάριτες μὲν διὰ τέρψιν, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κύειν καὶ φύειν παρίσους τούς τε κλάδους καὶ τοὺς καρπούς. Ἐτεοκλέους δὲ αὗται καθεστήκασι παῖδες· ὑπορχούμεναι δὲ ταῖς θεαῖς, εἰς φρέαρ ἐξολιτθόμεναι πέπτωκασι· Γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος φυτὰ εὐθαλῆ ὅμοια ταῖς κόραις ἀνῆκε, τέρψιν ἀνθρώποις καὶ μνήμην ἐπ' αὐταῖς ἐμποιοῦσα. *Cupreſſi duplex nomen habent, & χάριτες quidem appellantur ob delectationem, κυπάρισσοι vero, quod fere pariles geſtent & producant tum ramos tum fructus. Eteoclis filiæ hæ fuere. Saltantes autem ad amulationem dearum, in puteum extra choream evolutæ delapſæ ſunt. Verum terra eladem ipſarum miſerata plantas virides puellis ſimiles produxit, jucunditatem hominibus & memoriam ipſarum inducens.* Peſſime Interpres ibi; *Saltantes ad amulationem dearum* &c. Ὑπορχήματα ſunt ſaltationes liberiores, quas Satyri & Bacchantes amant: inde ὑπορχεῖσθαι: Quod cum Eteoclis filiæ in honorem Dearum facerent, miſellæ ſaltandi impetu abreptæ in puteum deciderunt, ibique ſuffocatæ ſunt. Θεαὶ vix dubito, quin Ceres ſit cum filia ſua Proſerpina, quæ κατ' ἐξοχὴν ita dictæ, ſed hæc alias; Interpres balbutiit, ut vides. Quia igitur aſpectus cupreſſi jucundus, ſaltem apud Græcos, an hic forte optat Poeta, ut in horto Stratoclis creſcat cupreſſus? Hoc ita vivam, nimis leve, nec ſcopo autoris ſatisfacit. *Fabri filia* vitam diuturnam cupreſſo optari cenſet, quia arbor eſt longæva. Sed id longe petitum & ineptum, inprimis ubi σοῦ ἐνὶ κήπῳ adeſt. *Barneſius* facit, quod ſolet, & ſcribit, quæ ipſe non intelligebat, credo. Ἢ κάπῳ κυπάρισσος in epithalamio Helenæ: Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσοτρόφων, vel, ut ſcribendum ſine dubio eſt cum *Caſaubono* κυπαρισσοτρόφων in Mneſimachi ῥήσει, quid ad locum hunc? Nugæ nugaciſſimæ, quas nemo effutiet ſobrius. Illa ex Geoponicis jam adſcripta quid etiam ad haſtæ virilis allegoriam? Hercule ad talia nauſeo. Locus eſt difficilis, & in quo aqua mihi hæret, quia nihil comminiſci poſſum, quod cupreſſum hic commendet in horto. Viſne ſuſpicionem meam? dabo. De lecto conjugali ſermo eſt in præcedenti verſiculo, quem cum protinus

CCV.

Antipatri Sidonii

in Sapphonem.

Sapphonem claudis terra Æoli, quæ cluit una
Mortalis Muſa, poſt reliquas decima.
Quam Cypris, quam eduxit amor, cum qua inclyta Pitho
Texuit æternas Pieridum violas;

Solamen

nus hicce excipiat, credo κῆπον non proprie ſed figurate accipiendum eſſe revera. Sic autem hortus mariti non eſt intelligendus, ſed hortus uxoris, ut ſolet vulgo, ubi ea metaphora utuntur Scriptores: Quo poſito σεῦ & σέθεν non reſpiciunt Stratoclem ſed Myrillam: Id autem cum non patiantur hodie græca, perquam probabile eſt, ne dicam certum, Amanuenſes ea negligenter deſcripſiſſe more ſuo, & veram ſcripturam in præcedentibus etiam non extare. Quid plura? Cupreſſum minus felicem hinc abigo, & locum integrum ſic ſcribo:

Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει,
Ῥόδον εἶς ἐν κόραις· Μύριλλα·
Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι·
Κυπαρίσκος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

Hiſce Myrillam alloquitur Poëta, ut præcedentibus allocutus fuerat Stratoclem: *Roſa floribus imperat: Roſa es inter puellas, Myrilla.* Sic σέθεν & σεῦ appoſitiſſime ad Myrillam ſe referunt: εἶς ἐν pro εἶς ἐς poſitum eſt. Id non intelligentes Scribæ, pinxerunt ἐιν conjunctim; quod poſtea in ἐν mutatum: Nihil pronius: Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι. Cum in lectum veneris, ibi non pernoctes modo, ſed etiam eousque hæreas, donec ſol cum omnibus radiis ſuis diurnis ſeſe in ejus ſecreta inſinuaverit, nec prius ſurgas: Notum eſt illud *Callimachi* de novis maritis apud *Olympiodorum* in meteora Ariſtotelis pag. 12. in fragmentis Callimachi à *Bentlejo* collectis num. 52. pag. 52.

Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

Veſpertinum amant, oderunt matutinum.

A quibus in partes plane contrarias abire ſolent novæ nuptæ, quæ ſi caſtæ ſint & pudicæ, ἑσπέριον ἀποστυγέουσιν, ἑῷον φιλέουσι. Quid autem ex tam longo & ſuavi duello eventurum ſperat? κυπασίσκος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ. *Maſculus fœtus in horto tuo creſcat:* κύπασος glans eſt partis, qua viri ſumus, & per metonymiam ponitur pro toto viro. *Heſychius* diſerte: κύπαρος glans viri; inde diminutivum κυπαρίσκος, ut à τράγος, τραγίσκος, à σέφανος, σεφανίσκος, à σάτυρος, σατυρίσκος, & alia id genus multa. Et hoc commode glandulam denotat pueri tenelli, quem poſt novem lunas ex horto ſuo ederet mater. Quid ais? Nunc appoſitiſſima ſunt hæcce. Boni Amanuenſes vocem abſtruſiorem non intelligebant, & pro ea pinxerunt aliam ſibi notam, quæ hortum proprie dictum exornare poterat. De loco *Heſychii* plura alias. Pro φαίνοι & πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ, quæ *Stephanus* habet, *Prodromus* Gaulmini male φαίνει & πέφυκεν σῷ ἐνὶ κήπῳ. *Pauw* in Fragment. *Anacreon.* num. 65. pag. 294.

(1) Hoc epigramma à Dan. *Heinſio* editum eſt in Poëmatibus pag. 403. ed. Lugd. Bat. 1621. Ex Codice MSt. *Uffenbachiano* idem carmen Vir Illuſtris *Steinhelius* mecum benevole communicavit.

(2) Recte in Codice Vaticano μετὰ μούσαις ἀθανάταις: certe qui ΜΟΥΣΑΝ ΑΘΑΝΑΤΑΝ in quarto caſu accipiunt, errant; in genitivo ferri poſſet, ſed ſyllaba ΑΝ toties repetita offendit. *Heinſius* edidit ἀθανάταις (ſic etiam legitur in Codice *Uffenbachiano*) alterum malim. *D'Orville.*

(3) In Codice *Vaticano* & *Uffenbachiano*

Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος· ὦ τριέλικτον
Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,
Πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ,
Ἄφθιτα μνησαμένᾳ (4) δῶρ' Ἑλικωνιάσι;

CCVI.

Χαῖρε (1) νύμφα, χαῖρε τίμιε γαμβρὲ πολλά.

CCVII.

Σαπφὼ (2) δ' Ἠρίννης ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων,
Ἤριννα Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις.

CCVIII.

Μνάσασθαί (3) τινα φάμι καὶ ἕτερον ἀμμέων· πάνυ γὰρ καλῶς εἶπεν ἡ Σαπφώ.

CCIX.

Αἰολεῖς, (4) ἔγων βαρέως· Ἔγων δ' ἐμαυτᾷ τοῦτο σύνοιδα· Σαπφώ.

CCX.

συνάμ' quæ lectio præſtare videtur. *D'Orville.*

(4) In hac lectione, quæ etiam in Codice *Vaticano* reperitur, nihil duri vel obſcuri, vulgo νησαμένᾳ· quod forte quis deducat ἀπὸ τοῦ νῆσαι, σωρεῦσαι. Νησαμένα δῶρα ἄφθιτα, *quæ ſibi non fragiles, ſed æternas Muſarum opes, carmina, congeſſerat & coacervarat, digna erat æternum vivere.* Apud *Heſychium* ἀπονησαμένη, ἀποσωρεύσασα. In *Anthologia* lib. III. cap. 25. num. 69.

Αἱ δ' ἀνακρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν ἀοιδῶν
Μυριάδες λήθῃ, ξεῖνε, μαραινόμεθα.

At vero innumera recentiorum coacervatim poëtarum
Myriades oblivione, o hoſpes, contabeſcimus. D'Orville.

In Codice *Uffenbachiano* μνησάμεναι, an νησάμεναι? *Sternbelius.*

(1) *Servius* ad *Virgilii* Georg. I. v. 31. *Generum pro marito poſitum multi accipiunt, juxta* Sappho, quæ in libro, qui inſcribitur Ἐπιθαλάμια, ait: Χαῖρε κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ νυμφίε. Sic & *Pindarus* ἐν τοῖς Ἰσθμίοις.

Adſcripta ſunt ad pag. 17. Lyricorum F. *Urſini* poſt epigramma Τιμάδος κ.τ.λ. ſequentia hæc manu

Solamen Græcis laudem tibi: at o ſua cunctis
Quæ triplici netis flamina dura colo.
Cur non æterna neviſtis tempora vati,
Munera quæ Muſis non peritura dedit?

CCVI.

Gaude ſponſa, gaude multum honorande ſponſe.

CCVII.

Sappho vero Erinnâ quanto in melicis melior,
Erinna ipſâ Sappho tantum in hexametris.

CCVIII.

Fama mox noſtrum alterius memor ſit. Prorſus enim ita bene dixit *Sappho.*

CCIX.

Æoles dicunt ἔγων accentu in penultimam rejecto. Equidem mihi hujus conſcia ſum. *Sappho.*

CCX.

nu *Colomeſii: Servius* P. *Danielis* in *Virgilium: Sappho* inquit in libro, qui inſcribitur Ἐπιθαλάμοι·

Χαῖρε δὲ νύμφα, χαῖρε τίμιε γαμβρέ.

Ticida hoc genere carminis hymenæon ſcripſit. *Sappho* non hymenæon, ſed epithalamion. *Servius* nondum excuſus: *Sappho*, inquit, in libro, qui inſcribitur, Ἐπιθαλάμοι·

- - Χαῖρε δὲ νύμφα,
Χαῖρε τίμιε γαμβρέ.

Quod & ipſum eſt ejusdem generis metrum. *Scaliger* Caſtig. in Catull. pag. 55.

(2) *Anthologia* lib. I. cap. 67. num. 14. in epigrammate in Erinnam, ex quo hos verſus affert *Euſtathius* in Homeri Ιλ. β. pag. 247, 34. edit. Baſil.

(3) *Dio Chryſoſtomus* Orat. XXXVII. quæ inſcribitur Corinthiaca pag. 466. C. edit. Morell. quem locum allegat l. c. *Colomeſius*, qui etiam prima verba num. CLXVI. num. LXXVI. num. XL. not. 3. num. CXCVIII. num. CXCIX. & num. CCI. atque ad pag. 28. num. CLXXI. num. CLXXIX. & num. CXCIV. affert.

(4) Excerpta *Spankemiana* ex Grammatica MSta *Apollonii Dyſcoli* ἐν τῷ περὶ τῆς ἐγὼ καὶ ἔγωγε.

(5) Ex-

CCX.

Ἐμέθεν (1) πυκνῶς αἱ χρήσεις παρὰ Αἰολεῦσιν
Ἐμέθεν δ' ἔχεσθα λάθαν, ἤ τινα
Ἄλλον ἄνθρωπον ἐμέθεν φίλησθα. (2)

CCXI.

Σοὶ (3) ἀττικῶς, Ἴωνες, Αἰολεῖς ἐμοίως· Σοὶ δ' ἐγὼ λευκᾶς ἐπίδαμον (4) αἰγός. * Σαπφώ.

CCXII.

Αἰολεῖς (5) ὔμμες· Ὄυκ μοι ὔμμες, ἄς θέλετε ὔμμε· δευτέρῳ Σαπφώ.

CCXIII.

Ἄμε (6) Δωριεῖς· Ἄδ' ἀρ' ἄμε ἐπλᾶς, ἄμμε· Σαπφὼ α. Τινὲς δὲ ἀποκεκόφθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ ἀμμέας καὶ ἀμέας.

CCXIV.

Αἰολεῖς (7) μετὰ τοῦ F πλεονοσυλλαβεῖν κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος. Τὸν ἑὸν παῖδα καλεῖ Σαπφώ.

CCXV.

Αἰολεῖς (8) ἀμμέτερον καὶ ἄμμον, καὶ ὔμμον καὶ σφέν. Σαπφώ· Ἐμὲ τιμίαν ἐποίησαν ἔργα τὰ σφὰ, δοῖσαι· * ὑπὲρ δὲ τούτου ἀμὸς καὶ ὑμός κ. τ. λ.

CCXVI.

(1) Excerpta *Spanhemiana* ex *Apollonio* περὶ τῆς ἐμέθεν.

(2) Nomen non eſt adſcriptum, ſed verſus *Sapphus* eſſe videntur; in priore verſu MStum habet ἔχεις θαλαθαν. Verſus ſunt Sapphici. *La Croze.*

(3) Excerpta laudata περὶ τῆς ἐμοὶ, σοὶ, οἱ.

(2) Pro

CCX.

Ἐμέθεν uſus frequens apud Æoles:

Me autem oblivioni das, aut alium
Quendam hominem præ me amas.

CCXI.

Σοὶ attice, ſimiliter Iones & Æoles. Tibi autem ego publicum albæ capræ.* *Sappho.*

CCXII.

Æoles dicunt ὕμμες. Non mihi eſtis vos, quas vos eſſe vultis; libro ſecundo *Sappho.*

CCXIII.

Ἄμι Dores. Hîc ſane nos torres, nos inquam. *Sappho* lib. I. Nonnulli autem abſciſſum eſſe dicunt ab ἀμμίας & ἀμίας.

CCXIV.

Æoles cum digammate F ſyllabam addere ſolent per omnes caſus & genera. Τὸν ἑὸν παῖδα vocat *Sappho.*

CCXV.

Æoles ἀμμέτερον & ἄμμον, & ὔμμον & σφὸν· *Sappho:* Me honorabilem fecerunt opera veſtra, dantes.* Præter hoc autem ἀμὸς & ὑμὸς &c.

CCXVI.

(4) Pro ἐπίδημον. *Sophocles:* ἐπίδαμον φάτιν *publicum rumorem.* MS. habet. ἐπίδωμον.

(5) Excerpta laudata περὶ πληθυντικῶν πρωτοτύπων· *de pluralibus primitivis.*

(6) Excerpta laudata περὶ τῆς ἡμᾶς.

(7) Excerpta laudata περὶ τῆς ἕς.

(8) Excerpta laudata περὶ τῆς ἡμέτερος ὑμέτερος.

(1) Hoc

CCXVI.

Εἰς (1) Σαπφὼ, παρὰ τῶν Μουσῶν κοιμωμένην.

Οὐκ ἄρα σοίγε ὀλίζον' ἐπὶ (2) κλέος ὤπασε Μοῖρα
Ἤματι, τῷ πρῶτον (3) φῶς ἴδες ἀελίου,
Σαπφοῖ, σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἁμῖν (4) ἄφθιτον εἶμεν,
Σὺν δὲ πατὴρ πάντων νεῦσεν ἐρισφάραγος. (5)
Μέλψαι (6) δ' ἐν πάντεσσιν ἀοίδιμος ἀμερίοισιν,
Οὐ δὲ κλυτᾶς φάμας ἔσσεαι ἠπεδανά·

Ἐγερθεῖσα δὲ Σαπφὼ εἶπε τάδε·

Μ . . . (7) μάθες, θεῖος μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. (8)

(1) Hoc epigramma ineditum V. C. *D'Orville* mecum benevole communicavit, qui illud vocat ineptum, ſaltem valde corruptum, ſed ad *Sapphus* res pertinens.

(2) Forte ἔτι *non aliis ſed etiam tibi.* Suſpicatus fui ita conſtituendos eſſe duos priores verſus: Ὀυκ ἄρα σοίγε ὀλίζον' ἐπὶ κλέος κ. τ. λ. *D'Orville.*

(3) MS. habet: Ἤματι τῷ πρώτῳ.

(4) MS. σοὶ γὰρ κρίσιν ἐν ὔμεν· alius codex: σοὶ τὴν κρίσιν ἐνὶ μὲν· unum non ſanius altero, nec medicum video, liberiori conjectura legi poſſet: σοὶ γὰρ κῦδος ἐν ἁμῖν. *D'Orville.*

(5) Forte

CCXVI.

In Sapphonem apud Muſas dormientem:

Non ſane tibi paucos in gloriam dedit Parca
Dies, quando primum jubar Solis videbas,
Sappho, tibi enim gloria perennis in nobis ſimus,
Simul autem pater omnium annuit elato collo.
Cantabis autem celebris omnibus diebus,
Neque inclyta fama eris deſtituta.

Experrecta autem Sappho hæc dixit:

Muſa intellexiſti, divinum mihi in ſomnis contigit ſomnium.

CCXVII.

(5) Forte ἐρισμάραγος, graviter tonans.

(6) Quid ſibi vult μέλψαι? an poſuit pro μέλψαι & id pro μέλψῃ? *D'Orville.*

(7) Qui hanc appendicem commentus fuit, legit Μοῖσα non Μοῖρα. *D'Orville.*

(8) MS. habet: μάθες ὅς μοι ἐν ὕπνιον ἦλθεν ὄνειρος· ſed verſus deſcriptus eſt ex Homeri Odyſſ. ξ. v. 495.

Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

(1) Hæc

CCXVII. * (1)

Ignoſco (2) tibi, Sapphicâ puella
Muſâ (3) doctior.

CCXVIII. *

Quam (4) pæne furvæ (5) regna Proſerpinæ, (6)
Et judicantem vidimus Æacum, (7)

Sedesque

(1) Hæc Autorum latinorum loca usque ad num. CCXXXIX. ab *Urſino* in fragmentis Lyricorum græcis intermixta ſunt.

(2) *Catullus* Carm. 36. v. 15. pag. 57. edit. *Grav.*

(3) *Sapphicam muſam* vocat *Sappho* ipſam, quam Græci poëtæ, propter ſuavitatem verſuum, decimam muſam eſſe dixerunt. *Muretus.*

(4) *Horatius* Carm. II. Od. 13. v. 21. ſqq.

(5) Quantulum afui ab inferis, i. e. à morte? *Furvum* (inquit *Feſtus*) nigrum vel atrum, hinc dicta ſunt furnus, funus, furiæ, fuligo &c. *Lambinus.*

Furvum atrum ſeu nigrum dicebant veteres teſte *Feſto.* Unde & furtum dictum, ſi *Varroni* credimus, quod fures atra nocte facilius furentur; an recte? vid. *Gellium* lib. I. cap. 18. is enim græcum eſſe vult. JCti utramque nominis rationem afferunt, ſed quicquid ſit, idem quod Orco, ejus etiam conjugi Proſerpinæ, epitheton convenit. *Flavam* tamen vocare licebit, quia ſenis anni menſibus apud ſuperos verſari creditur. *Torrent.*

Funeſtæ, quaſi funere & cæde gaudentis: furvus enim color triſtis eſt, & aſpectu ingratus, qualis eſt cruoris. *Cruquius.*

Ex *Varrone* fur dicitur ex eo, quod *furvum* atrum appellarint, & fures atra nocte facilius furentur. *Nonius Marcellus.*

Contra tamen de ea etymologia ſentit A. *Gellius* lib. I. cap. 18. vultque deduci ab antiqua voce φῶρ, quanquam aptius forte furem à furvo i. e. nigro dici putarit vir excellentis doctrinæ, *Varro* ſcilicet, inquit ille ibid. *Deſprez.*

(6) Quæ Orci uxor eſt vitæ & mortis arbitra. vid. *Horat.* Carm. I. od. 28. v. 20. & Virgil. Æn. VI. v. 397. *Lambinus.*

(7) *Plato* in Gorgia pag. 358. D. Opp. edit. Franc. de Æaco & Rhadamanto: ἑκάτερ۞ δὲ ῥάβδον ἔχων δικάζει, *uterque virgam tenens jus dicit.* vid. Horat. lib. IV. od. 7. v. 21. *Lambinus.*

Æacum *Plutarchus* in Theſeo Tom. I. Opp. pag. 5. A. Græcorum pietate & religione virum præſtantiſſimum fuiſſe ſcribit. Fuit autem Jovis & Æginæ filius; à Poëtis fingitur inferorum janitor. *Lucian.* in Dial. Menippi & Æaci Tom. I. Opp. pag. 304. Οἶδα ταῦτα, καί σε, ὅτι πυλωρεῖς. *Hac novi & te aditus cuſtodem.* Primus enim in ingreſſu ad inferos judex erat, & per hunc damnatorum locum deſignat. *Cruquius.*

Ex eo quod *Plato* in Gorgia pag. 357. Opp. A. Rhadamantum Aſianorum, Europæorum vero judicem Æacum ſcribit, inde convenientius hunc quam illum ab Horatio quidem Europæo nominari erudite nonnulli obſervarunt. Ego tamen crediderim reſpexiſſe potius noſtrum poëtam ad id, quod lib. de luctu Tom. II. Opp. pag. 300. *Lucianus* refert: πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ καὶ πύλῃ, οὔσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμέν۞. *In ipſo deſcenſu portaque, qua eſt adamantina, Æacus eſt, Regis patruelis, cui mandata eſt cuſtodia.* Bene igitur *Horatius*, qui morti proximus fuerit, ait ſe prope ſalutaſſe Æacum, Orci janito-

Digitized by Google

Sedesque diſcretas (8) piorum &

Æoliis

janitorem, perinde ac judicem cum Minoë ac Rhadamanto, ob inſignem juſtitiæ famam à Plutone conſtitutum. *Deſprez.*

(8) Campum elyſium, de quo ſic *Homerus* Odyſſ. 'δ. v. 563.

> Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
> Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος.

> *Sed te in Elyſium campum & fines terræ*
> *Immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus eſt.*

& *Virgilius* Æn. V. v. 733.

> *- - - - non me impia namque*
> *Tartara habent, triſtes umbræ; ſed amœna piorum*
> *Concilia, Elyſiumque colo.*

Diſcriptas autem excudendum curavi, libros ſeptem veteres ſecutus, in quibus omnibus ita legitur; niſi quod in uno & altero legitur *deſcriptas*. *Diſcriptas* autem i. e. διατεταγμένας, diſpoſitas, digeſtas, diſtributas. Sic Epiſt. ad Piſon. v. 86.

> *Diſcriptas ſervare vices, operumque colores*
> *Cur ego, ſi nequeo ignoroque, poeta ſalutor?*

Putant tamen quidam ferri poſſe *diſcretas*. Eſt enim vox latina & bonis ſcriptoribus uſitata. *Lucretius* lib. V. v. 1440.

> *Et diviſa colebatur diſcretaque tellus.*

quanquam ibi legendum potius eſt: *diſcriptaque tellus*, ut habent libri nonnulli veteres. *Lambinus.*

Lambinus, ſecunda editione, *diſcriptas*; ſeptem, ut ait, libros veteres ſecutus, qui ſic omnes habebant, excepto uno atque altero, in quibus *deſcriptas* legebatur. Quod ſi ita eſt, cur igitur ejus lectionis nulla in priore editione fit mentio? An tunc forte *diſcretas* ubique invenerat, quod poſtea in *deſcriptas* vel *diſcriptas* mutatum ſit? Verum hoc *Lambini* tam manifeſtum mendacium Oberti *Giſanii* in *Lucretium* index extorſit. Is enim *deſcriptas* hic legendum cenſuit, unicum tantum citans codicem, in quo tamen ſupra ſcriptum fuerat *vel diſcretas*. Explicat etiam verbum *deſcribere* pro partiri, ac ſuum cuique locum regionemque attribuere, ut in illo *Virgilii* verſu Ecl. III. v. 41.

> *Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem.*

Locum etiam *Ovidii* reſtituit lib. I. Metam. v. 69.

> *Vix ita limitibus deſcripſerat omnia certis.*

pro *diſcreverat*, ut ante legebatur. Et ſic quidem ille. Ego tamen quod in multo pluribus ac melioribus, quam unquam *Lambinus* viderit, codicibus repperi, verbum *diſcretas* ſervandum arbitror. Quo non tam diſtincta inter ſe ac ſeparata piorum concilia ſignificare voluit *Horatius*, quam univerſum Elyſium longe ab illa ſede remotum, quam eleganti vocabulo ſceleratam appellat *Tibullus* lib. I. eleg. 3. v. 67.

> *At ſcelerata jacet ſedes in nocte profunda*
> *Abdita, quam circum flumina nigra ſonant.*

Cui ſententiæ explicandæ verbum *deſcribere* minus convenit; nec ſcio, quare *diſcernere* ſuo loco poſitum non æque placere debeat. Quanquam tamen non negaverim Poëtam verbo *ſecernere* libentius uſum videri; ut Epod. XVI. v. 63.

> *Jupiter illa piæ ſecrevit littora genti.*

& Carm. I. Od. I. v. 32.

> *Secernunt populo.*

& Carm. III. Od. 3. v. 47.

> *Secernit Europen ab Afro.*

 ut

Æoliis fidibus (9) querentem
Sappho puellis de popularibus. (10)

CCXIX. *

ut hic quoque *ſecretas* dicturus fuerit, niſi *κακοφωνίαν* repetitæ ſyllabæ evitare voluiſſet. Sic enim *Virgilius* Æn. VIII. v. 670.

Secretosque pios: his dantem jura Catonem.
Torrentius.

Signat campos Elyſios. *Heſychio* quaſi ȣ̓ λύσιν, ὅπȣ ȣ̓ διαλύονται ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαί· i. e. *ubi non liberantur à corporibus animæ. Virgilio* Æn. VI. v. 639. *amœna vireta fortunatorum nemorum. Deſcriptas* habent 2. Codd. *Bland.* alter pure, alter cum litura. *Mart. deſcriptas*; alii omnes *diſcretas*; judicet lector; ego *deſcriptas* ſervandum puto. *Cruquius.*

Legunt alii *diſcriptas*, alii *deſcriptas*, i. e. aſſignatas ac notatas; diſcretas habent tamen optimi Codices; & vox illa pulchrum ſane ac nobilem ſenſum efficit, ut boni deſignentur à reliquis & à vulgo ſegregati. *Deſprez.*

Diſcretas noſtri omnes præter unum ex recentiſſimis in Collegio Regio, quem vocant *Bembinum*, atque is habet *deſcriptas*; ſicut & *Lambini* aliquot & *Cruquii* & aliorum. Et poſterior quidem lectio placuit *Giſanio* in indice ad Lucretium, quin etiam in ipſum textum receperunt *Lambinus Cruquiusque.* Equidem non inficior recte & latine dici, ſedes *deſcriptas*, ut *Cicero:* deſcribere partes urbis, regionem, jugera: & *Tacitus* Annal. IX. 19. *Et natio Friſiorum conſedit apud agros à Corbulone deſcriptos. Sidonius* Carm. II. v. 412.

Halant rura roſis, indeſcriptosque per agros
Fragrat odor.

Omnino tamen melius eſt, ut cum majore Codicum parte & vetuſtis editionibus legamus *diſcretas ſedes*, ſive ſeparatas, remotas à ſedibus & contagione impiorum. Majus hoc utique eſt, quam ſi deſcriptas tantum dixeris, hoc eſt, certis finibus conſtitutas, & poſitis terminis ab impiorum ſedibus diviſas: ſic enim nihilominus alteræ alteras contingere & communem inter ſe limitem habere poterant: vel illud potius notaverit τὸ deſcriptas: nempe inter ipſos pios ſingulorum ſedes deſcriptas & definitas eſſe, ne alter alterius limites tranſiliat. Quorum neutrum hic admittendum. Recte itaque *diſcretas. Claudian.* in Rufin. II. v. 477.

- - - quæſitor in alto
Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos,
Et juſtis dirimit ſontes.

Virgilius Culice v. 374.

Et vaſtum Phlegethonta pati, quo maxima Minos
Conſcelerata pia diſcernit vincula ſede.

Statius Theb. IV. v. 524.

Et Styx diſcretis interflua manibus obſtat.

Denique *Lactantius* ex hoc ipſo *Horatii* loco Divin. Inſtitt. VII. 7. Eſſe inferos Zenon Stoicus docuit, & ſedes piorum ab impiis eſſe diſcretas. *Bentlejus.*

(9) Sic Æolium carmen lib. III. od. 30. v. 13. & lib. IV. od. 3. v. 12. *Æolis* enim dicta, quæ ante *Myſia*, teſte *Plinio*, minoris Aſiæ regio notiſſima, à Troade ad Ionium extenſa. Cui Lesbos adjacens, non ſolum urbibus olim Æolicis, ſed & univerſæ Troadi dicitur imperaſſe. Idem ergo *Æolium carmen*, quod *Lesbium*, uti & *Æolium plectrum* & *Æoliam lyram* Propertius & Ovidius dixerunt. Bene autem *Horatius Alcæum* & *Sapphonem*, lyrici carminis Principes, ipſe Lyricus in Elyſio collocavit. *Torrentius.*

Æolica nempe dialecto uſa eſt Sappho. Æolii quidem Græciæ populi, cum eam Aſiæ minoris regionem, quæ antea Myſia dicebatur, invaſiſſent, quasdam inſuper Lesbi inſulæ tenuere civitates, ac inprimis aliarum caput Mitylenem Sapphus patriam. vid. *Horatium* lib. IV. Od. 9. v. 12. & *Ovidium* Epiſt. XV. Heroïd. v. 200. *Deſprez.*

(10) Querentem de puellis Lesbiis, vel quod illæ

Digitized by Google

CCXIX. *

Nec (1) ſi quid olim luſit (2) Anacreon,
Delevit ætas, (3) ſpirat adhuc amor,
Vivuntque commiſſi (4) calores (5)

Æoliæ

illæ ſe ad turpem amorem impuliſſent, vel quod ſibi in amore non reſponderent. *Lambinus.*

Lesbiis ſcilicet, vel quod Phaoni, quem ipſa perdite amabat, adhærebant, vel quod eas turpiter amanti non obſequerentur. v. *Ovid.* Epiſt. XV. Heroid. v. 201. *Torrentius.*

Lesbiis Ereſſiis; nimirum quod ſibi in amore non reſponderent. Nam poſt mortem Cercolæ mariti, tanta infamia promiſcue nunc pueros arſit nunc puellas, ut vulgo Tribas ſit nominata, quo nomine quoque ab Horatio maſculam dictam credo. Fuere autem puellæ ab ea adamatæ tres, auctore *Suida*, Atthis, Teleſilla & Megara; ſed plures ab aliis recitantur, Pyrino, Mnais, Anactorie, Cydno, Cyrene &c. *Cruquius.*

(1) *Horatius* Carm. IV. Od. 9. v. 9.

(2) Teïus vid. Horat. lib. I. Od. 17. v. 18. *& fide Teia dices Laborantes in uno* &c. Luſit autem, quia res leves & amatorias ſcripſit. Sic *Virgilius* in Tityro Ecl. I. v. 10. *ludere quæ vellem. Horatius* lib. I. Sat. 4. v. 139. *ubi quid datur oti, illudo chartis.* Lambinus.

Vere luſit; nam & materia omnis illius poëtæ ludicra ac pæne ridicula eſt, eamque tanta facilitate ac ſecuritate tractat, ut potius quidvis aliud agere quam verſus ſcribere videatur. Quare Epod. [illegible] v. 12. *non elaboratum ad pedem* eum ceciniſſe ait. Bene igitur etiam *Ovidius* lib. II. Triſt. el. I. v. 363.

Quid niſi cum multo Venerem confundere vino
Præcepit Lyrici Teia Muſa ſenis?

Græci hujusmodi luſus παίγνια vocant, & ſcriptores ipſos παιγνιογράφους: inter quos vel præcipuus *Anacreon.* Torrentius.

(3) Fuit hic Teïus ex urbe Teio in media Ionia, quare dialecto ionica uſus eſt, cujus tota poëſis eſt amatoria. Ejus ſtatua deſcribitur à *Pauſania* in Atticis cap. 25. ebrio ſimillima. Habitus ejus, inquit, in Attica, eſt veluti hominis per ebrietatem cantantis. Vixit Olymp. circiter LXI. ut habet *Euſebius* in Chronico. *Cruquius.*

Luſit, inquit proprie *Horatius*: is enim amatoria præcipue ſcripſit, Ionicam ſecutus dialectum, quippe in media natus Ionia, Teo civitate. Floruit ante Chriſtum annis prope D. Ex *Suida*, ſcripſit vitioſa carmina, jambos, item quosdam verſus metri peculiaris, qui ab eo Anacreontici nuncupati ſunt. Hos venuſtos, dulces ac lepidiſſimos appellat *Gellius* lib. XIX. 9.

(4) Amor, [inquit] quem Lesbia puella *Sappho* ſuis politiſſimis & eruditiſſimis verſibus lyricis mandavit & commiſit, nondum oblivione hominum ſepultus eſt. Quanquam hujus Poëtriæ verſus nobis eripuit vetuſtas. Extant tantum quædam eorum fragmenta pauca, ac minuta, & de ea Græcorum Latinorumque Scriptorum teſtimonia, quibus illius memoria ab hominum oblivione vindicatur. *Lambinus.*

Quos Sappho verſibus ſuis commendare dignata eſt; ut *committere* idem ſit, quod credere. Sic enim alibi de *Lucillio* Serm. II. Satyr. 1. v. 30.

Ille velut fidis arcana ſodalibus olim
Credebat libris.

Senſus igitur horum verborum eſt: & ipſius *Sapphus* & quorumcunque aliorum amores ſpirare adhuc & vivere mulieris unius beneficio, quæ immortali carmine eos celebravit. Poſſimus etiam *commiſſos calores* interpretari certamina illa amantium, qui inter ſe contendebant; ut *muſicas ſcenicasque commiſſiones* dicimus, quibus Mu-
ſici

Digitized by Google

Æoliæ fidibus puellæ.

CCXX. *

Temperat (1) Archilochi Muſam (2) pede maſcula (3) *Sappho*, (4)
Temperat Alcæus, ſed rebus & ordine diſpar.

CCXXI. *

ſici & hiſtriones commiſſi inter ſe certabant; & in antiquiſſimo quodam libro COMMISSORES LVDI MATVTINI legiſſe memini, pro iis, qui gladiatorum commiſſionibus præerant. Verum de hoc vocabulo plura in Suetonium notavi, & alioqui prior expoſitio magis placet. *Torrentius.*

(5) Amores. *Noſter* Od. XI. hujus libri v. 33. *Non enim poſthac alia calebo fæmina.* Lambinus.

(1) *Horatius* lib. I. Epiſt. 19. v. 28.

(2) id eſt: Sapphica carmina quæ ſcripſi in libris carminum ſeu odarum ad exemplum *Sapphonis:* & Alcaïca, quæ ad *Alcæi*, temperant *Archilochi* jambos nimis acreis & contumelioſos, quibus uſus ſum in libro *Epodon.* Lambinus.

Archilochi muſam pro Archilochum ipſum, quem non ita ſe imitari ait, quin *Alcæum* & *Sapphonem* admiſceat; ut ex carminum libris appareat. Plurima enim Alcaïca & Sapphica. *Torrentius.*

(3) Vel quod ita puellas amaret, ut ſolent viri, quodque cum eis tanquam mas, rem haberet: vel quod ingenio maſculo fuerit in eo, quod venuſtiſſimos & politiſſimos verſus ſcripſerit, neque in lanificio aliarum mulierum more ætatem conſumſerit, aut operam poſuerit; vel quod animo forti ac virili fuerit in eo, quod ſe è petra Leucade præcipitem in mare dejicere auſa ſit, quod magis placet *Turnebo*, mihi non item. Puto enim maſculam dici ob id potius, quod virilia & magis digna, non muliebria ſtudia coluerit ac tractarit. *Lambinus.*

Quod de Leucadia petra deſiluiſſet *Sappho*, *maſculam* vocant Poëtæ, nam id mortis genus animum virilem videbatur requirere. *Barthius* Adverſ. XXXII. 14. pag. 1489.

(4) *Sapho* ſcribunt vetuſtiſſimi codices. Neque ob maſculam libidinem, ſed ob virilem animum hoc poëtriæ epithetum datum eſſe crediderim, cujus tamen ambiguitas *Horatii* ingenium demonſtrat. *Torrentius.*

Quid hæc ſibi volunt? In partes hic diſcedunt Interpretes, quorum alii ſic accipiunt: Miſcemus Pariis Jambis Alcaïca & Sapphica; ſive, præter Epodon librum etiam & carminum libros edidimus. Alii autem ſic: In ipſis Epodis acerbitatem & fel *Archilochi* cum Alcæi & Sapphus lenitate temperamus. Quarum ſententiarum ſi utramvis amplectaris, eo res veniet, ut in verſu ſequente pro *ſed*, cui nihil loci relictum erit, *et* neceſſario reponendum ſit. *Temperat Alcæus & rebus & ordine diſpar.* Et fuit profecto, cum ipſe priori ſententiæ addictus ſic emendandum arbitrarer: levis enim mutatio fuerit, *&* pro *ſet*, [ut olim ſcribebant] præſertim cum S litera à verbo præcedente poſſet abſorberi: ſyllaba vero brevis recte ſuſtineretur ratione cæſuræ. Sed re & verbis accuratius æſtimatis, neutram ex his enarrationibus recto talo ſtare poſſe continuo deprehendi. Qualis enim, amabo, hæc excuſatio eſt? Noli, inquit, id mihi vitio vertere, quod *Archilochi* numeros non mutaverim. Cur ſodes? Quia alia opuſcula numeris Alcaïcis & Sapphicis poſtea confeci. Hoc quo valeat, nullus video, aut quomodo illorum, ſi qua eſt, pravitas horum bonitate excuſetur. Immo ſic potius me defendam; Ideo numeros non mutavi, quia in Epodis virus & rabiem *Archilochi* Alcaïcæ humanitatis condimento mitigavi. Atqui hoc & falſum eſt, & cauſæ inimicum; ſaltum, quia in Epodis *animos* Archilochi te ſecutum profiteris, & hoc ſuo malo ſenſerunt Canidia, Mena, Caſſius Severus aliique: cauſæ autem ideo nocet, quia tanto hercle magis immutandi erant numeri, ſi acerbitas, numeris fere iſtis propria à chartis exſulabat. Sentis jam, opinor, neutram ex his interpretationibus poſſe conſtare. Quid igitur fiet?

Digitized by Google

fiet? Enimvero & ex ipſius argumentationis vi & ex vocum ordine ac conſtructione veram tandem ſententiam eruebam. Quippe hæc ſeries eſt orationis. *Sappho muſam temperat pede Archilochi*, non ut vulgo accipiunt: *Sappho muſam Archilochi temperat pede*. Ceterum hanc vocum ordinationem lege verſus & collocationis norma flagitari, nemo, uti credo, præter Poëtas aut in Poëtis verſatiſſimos agnoſcet; illud quivis mox fatebitur ſenſum ipſum hanc vocabulorum ſeriem clare dictare. Quippe hæc totius loci ſententia eſt. Ne mireris, inquit, aut queraris, quod numeros *Archilochi* non mutaverim, ſcias & *Sapphonem* & *Alcæum* [quos Poëtas!] *muſam ſuam illius pede temperare*; ſcias utrumque Archilocheos numeros ſuis Lyricis immiſcere. Quos igitur illi tantopere probabant, egone ut faſtidirem & repudiarem? Juſtam jam habes defenſionem & cauſam vincibilem atque optimam. Pedem itaque hic verſiculum integrum intellige; ut Carm. IV. Od. 6. v. 35.

Lesbium ſervate pedem, meique
Pollicis ictum.

Pes ibi Lesbius eſt integer Tetracolos; & in Arte Poët. v. 80.

Archilochum proprio rabies armavit Jambo;
Hunc ſocci cepere pedem, grandesque cothurni.

Non ſimplicem pedem hic accipe, ſed totum ſenarium. Jam vero rem ſic ſe habere & Lyricos iſtos adoptaſſe numeros *Archilochi* res ipſa fidem tibi faciet: neque enim id, opinor, ignoras, hunc illis omnibus ætate multo priorem fuiſſe; neque id quoque, nullum metri genus, quod in Flacci carminibus habetur, non à biga illa Lyricorum petitum eſſe. Iſte igitur, qui hexametro ſubjicitur, Carm. IV. od. 7. v. 2.

Arboribusque coma.

Archilocheus verſus erat, teſte *Hephæſtionis Scholiaſte* pag. 89, 26.

Ἐν δὲ Βατυσιάδης.

& alter itidem Carm. I. od. 7. v. 2. hexametro etiam ſuccinens:

Aut Epheſum bimarisve Corinthi.

ejusdem erat, teſte eodem *Scholiaſte* l. c.

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

Apparens malum domum duci.

& ille denique Carm. I. od. 4. v. 1. ab eodem petitus eſt:

Solvitur acris hiems grata vice Veris & Favoni.

Scholiaſtes Hephæſtionis l. c.

Οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη.

Non amplius tamen flores tenero corpore, areſit enim jam.

Atque hæc quidem ex pauculis *Archilochi* fragmentis agnoſcuntur, plura fortaſſis futura, ſi plura ejus hodie extarent. Muſam itaque, ut jam vides, Archilochi pede & Sappho temperat, &

Temperat Alcæus, ſed rebus & ordine diſpar.

ubi recte habet τὸ *ſed*, ſi hanc noſtram interpretationem ſequeris; in aliis turbat & ſenſum evertit. *Numeros* quidem adhibet, ſed argumento & ordine diſpar eſt. Quid autem, rogo vos, per *ordinem* hic denotatur? Ne per ſomnium quidem viderunt hoc commentatores. Adſcivit, inquit, *Alcæus* metra quædam *Archilochi*; ſed *ordine* variavit, ſed aliis, ac ille fecerat, metris aptavit ea & connexuit; ut dactylicum illud *Arboribusque coma* cum hexametro junxit *Alcæus*:

Diffugere nives redeunt jam gramina campis
Arboribusque coma.

At eundem jambo comitem dedit *Archilochus* in *Stephani* Lyricis pag. 426.

Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο
Ἐν δὲ Βατυσιάδης.

Quando ad certamina populus congregabatur,
In his vero Batuſiades.

CCXXI. *

Quid (1) niſi cum multo Venerem confundere vino,
Præcepit Lyrici *Teïa* Muſa ſenis? (2)
Lesbia quid docuit *Sappho*, niſi amare puellas?
Tuta tamen *Sappho*, tutus & ille fuit.

CCXXII. *

Nota (3) ſit & Sappho, quid enim laſcivius illa?
Cuive pater (4) vafri luditur arte Getæ.

CCXXIII. *

& apud *Ammonium* περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων voce αἶνος:

Ἐρέω τιν᾽ ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη.

Narro quandam vobis fabulam, o Cerycide,
Mærens ſerpens.

Hoc opinor illud eſt, quod Alcæum *ordine diſparem* Archilocho facit, etiam cum numeros ejus mutuos ſumeret. *Bentlejus.*

(1) *Ovidius* Triſtium lib. II. v. 363.

(2) unde lib. III. de Arte amandi v. 330. *Anacreonta* ipſum vocat vinoſum:

Sit quoque vinoſi Teia Muſa ſenis.

Valerius & *Plinius* tradunt *Anacreonta* acino uvæ paſſæ ſuffocatum, quinque & octoginta annos natum. *Ciofan.*

Venerem perfundere MS. Berſm. Poſt hoc diſtichon in Puteaneo & nonnullis aliis legebatur in margine adſcriptum:

Alcæus ingentes movit præceptor amores,
Alcæus ipſe tamen tranſit in urbe ſua.

Quæ *Heinſius* credit ex *Ciceronis* Tuſcul. IV. 33. à ſciolo quodam repetita, ubi *Alcæus* de juvenum amoribus ſcripſiſſe dicitur, & *Anacreonti* jungitur, & veteres Lyricos nonniſi amatoria ſcripſiſſe dicit *Pindarus* Iſthm. II. init. ubi *Schol. Alcæum*, *Ibycum* & *Anacreonta* conjungit, qui cum rogaretur, cur non hymnos in Deos potius quam pueros ſcriberet? reſpondit: ὅτοι ἡμῶν θεοί εἰσιν· quare & in hoc ſpurio verſu pro *Alcæus* forte, *Ibycus* legi deberet; & verſu ſecundo: *manſit in urbe ſua.* Ceterum ipſum *Anacreontem* fuiſſe ſobrium & temperantem, cum laudes vini & ebrietatis caneret, docet *Athenæus* X. 7. *Burmannus.*

(3) *Ovidius* lib. III. *Artis amator.* v. 331.

(4) *Terentium* intelligunt interpretes, ſed ego *Menandrum* melius Græcis poëtis jungi puto, ut & lib. II. Triſt. v. 369. Græcis fere iisdem additur: ubi etiam Romæ pueris virginibusque legi ſolere prodit noſter Poëta, ceterum codex Moreti habebat: *Quaque Pater Naphia*, quod quid monſtri abſcondat, neſcio. Apud Auſonium in Technopægnio v. 22.

Barbarus eſt Lydus, Pellax Geta, femineus Phryx.

Ita enim legi docet *Vinetus*, & in comœdiis ſervos Getas induci. *Pellax* enim eſt vafer, ut idem in Epitaphiis Epigr. XII. Ulixem *pellacem* vocat, exemplo *Virgilii* lib. II. Æn. v. 90. *Vaſti Getæ* in uno erat Heinſii, ſed *vafri* retinendum; appoſite *Propertius* lib. IV. El. 5. v. 43.

Sed potius mundi Thais pretioſa Menandri,
Quum ferit aſtutos comica mœcha Getas.

Qui

Digitized by Google

CCXXIII. *

Me (1) certe Sappho (2) meliorem fecit amica;
Nec rigidos mores Teïa Muſa dedit.

CCXXIV. *

Steſichoruſque (3) ferox, (4) ſaltuſque ingreſſa viriles,
Non formidata temeraria Leucade (5) Sappho.

CCXXV. *

Lesbia (6) Pieriis (7) Sappho ſoror addita Muſis,
Εἰμ' ἐνάτη (8) Λυρικῶν, Ἀονίδων δεκάτη. (9)

CCXXVI. *

Qui locus & hunc de *Menandro* capi debere oſtendit, & egregia luce à *Bronckhuſio* perfunditur; à quo tamen ſi diſcedere fas eſt, mallem *mundum* Menandrum dici à ſermonis elegantia; ut infra v. 479. munda verba. *Burmannus.*

(1) *Ovidius* in Remediis amoris v. 761.

(2) Francofurtenſis, *meque mea Sappho.*

(3) *Statius* Sylv. V. Carm. 3. v. 154.

(4) Quippe qui epici carminis onera homerica lyra ſua ſuſtinuerit, neque modum in magnificis dictis tenuerit, alioquin ipſi *Homero* conferendus, nunc redundantior, atque effuſior. Quod eſt de eo *Quintiliani* judicium. *Barthius.*

(5) à Leucate petra ſaltu ſe in mare dejecit, ut perdito amore liberaretur; Eam audaciam non habuiſſet ulla catenus mulier, viris pluribus ſe libidine ardentiſſima liberatis, *maſcula* vocata eſt, & *temeraria* Papinio perhibetur. Utrum autem perierit eo ſaltu, quod pluribus contigit, an evaſerit, neſcitur. De tota re vide Joſ. *Scaligerum*, magnum ſeculi ſui Muſageten, Auſonianarum Lectionum lib. II. cap. 18. item ad Cirin Virgilio adſcriptam pag. 60. Adr. *Turnebum* Adverſ. lib. X. cap. 2. Nos lib. XXXII. cap. 14. *Jo. Meurſium* ad *Heſychium Illuſtr.* pag. 194. Fuiſſe profundæ altitudinis ſaltum oſtendit dictum Laconis, qui ſe deſulturum voverat, & receſſit, cum rem coram cerneret. vid. *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. Tom. II. Opp. pag. 236. D. *Barthius.*

(6) *Auſonius* Epigr. XXXII.

Lesbia à Lesbo maris Ægei inſula, Troadi adjacente, unde Lesbium carmen in Ephemeride & Lesbius Pittacus in ludo Sapientum, & Lesbiacæ ſagittæ in Cupidine cruci affixo. Alia Lesbia in Epigr. CXIV. *Vinetus.*

(7) à Pieria regione amœniſſima & urbe in Theſſalia ſ. Macedonia. *Sapphones* autem duas facit *Suidas*, ambas Lesbias, alteram hanc poëtriam, quæ floruerit, quo tempore *Alcæus*, *Steſichorus* & ſeptem illi Sapientes. De altera in Epigramma XCII. & in Cupidine cruci affixo. *Vinetus.*

A Pieridibus Pieri filiabus, quas cantu vicerunt Muſæ, & in picas mutarunt, dictas Muſas Pierias innuit *Ovidius.*

Alii à Piero vel Pieria monte & regione Theſſaliæ, vel [ut alii volunt] Macedoniæ, ubi Muſas natas exiſtimant. vid. *Phædrum* in præf. lib. III. Fabul. *Floridus.*

(8) Εἰ[?] ἐνάτη h. e. *es nona Lyricorum, Aonidum decima.* Ita habuit exemplar Pariſienſe. Alia εἰμί ἐνάτη i. e. *ſum nona.* Adeo autem præſtans

CCXXVI. *

Æolicum (1) ex iſto genuit doctiſſima *Sappho.*

CCXXVII. *

Ariſtoxeni (2) ſententia eſt. Ille enim in ſuis ſcriptis oſtendit, *Sapphonem* & *Alcæum* volumina ſua loco ſodalium habuiſſe.

CCXXVIII. *

Et (3) hic fabulæ ordinem vertit, quæ talis eſt: Prometheus, Japeti & Clymenes filius, poſt factos à ſe homines dicitur auxilio Minervæ cœlum aſcendiſſe & adhibita ferula ad rotam Solis ignem furatus, quem hominibus indicavit. Ob quam cauſam irati Dii duo mala immiſerunt terris, febres & morbos; ſicut & *Sappho* & *Heſiodus* memorant.

CCXXIX. *

Fecere (4) tamen & alii talia: & [ſi vos ignoratis] apud Græcos Teïus (5) quidam,

præſtans fuit poëtria *Sappho* [ab ea & Sapphicum carmen nominatum] ut non ſolum inter græcos lyricos poëtas nona habita ſit, ſed etiam decimi loci honorem fœmina inter Deas Aonides meruerit. Dicuntur Aonides Muſæ ab Aonia regione Bœotiæ, autore *Stephano*, quam credebantur incolere. Idem patronymicum in ultimo verſu epiſtolæ XXIV. & alibi. Ceterum Lyrici illi ſunt Pindarus, Simonides, Steſichorus, Ibycus, Alcman, Bacchylides, Anacreon, Alcæus cum *Sappho*, quibus ut decem ſint, Corinnam poëtriam addit Lycophronis interpres. De his omnibus multa in epigrammatibus Græcis. *Sapphus* autem ſcripta recenſet *Suidas*, quæ interciderunt. *Vinetus.*

(9) Epigrammata *Platonis*, *Antipatri Sidonii* & incerti Autoris in hanc rem vid. ſupra num. CXLIV. CXLV. & CLII.

(1) *Terentianus Maurus* de metris, ubi docet, æolicum carmen Sapphicum pentametrum qui fiat, pag. 2431. Autorum ant. Grammaticæ lat. *El. Putſchii.*

(2) Hæc affert *Urſinus* pag. 23. ex *Porphyrione* in *Horatii* Serm. II. Sat. 1. v. 30. *Velut fidis arcana ſodalibus* &c. In *Horatii* Operibus cum Commentariis XL. Grammaticorum Baſ. 1580. fol. verba *Porphyrionis* hæc ſunt pag. 1881. Velut] *Ille enim* (Lucilius) *in ſuis ſcriptis oſtendit Sapphonis & Alcæi volumina ſe loco ſodalium habuiſſe.* *Acron* autem in hunc locum *Horatii* ibid. pag. 1877. ait: *Hoc Lucilius ex Anacreonte Græco traxit, & Alcæo Lyricis, quos ait Ariſtoxenus libris propriis vice amicorum uſos eſſe. Dicitur enim vitam ſuam ſcripſiſſe & non ſibi peperciſſe.*

(3) *Servius* in Virgilii Ecl. VI. v. 42.

(4) *Apulejus* in Apologia p. 412, 11. Operum ed. *Floridi* in uſum Delphini.

(5) *Anacreon* ex Teïo urbe Ioniæ oriundus. *Floridus.*

(6) Non

quidam, & Lacedæmonius, (6) & Ceus, (7) cum aliis innumeris; etiam mulier Lesbia, (8) laſcivè illa quidem, tantaque gratia, ut nobis inſolentiam linguæ ſuæ dulcedine carminum commendet. (9)

CCXXX. *

Venio (1) nunc ad hendecaſyllabum phalæcium; qui ex ſimili cauſa, ut plerique, à cultore ſuo non inventore nomen accepit. Nam hic verſus apud Sappho frequens eſt; cujus in quinto libro complures hujus generis & continuati & diſperſi leguntur.

CCXXXI. *

Aſclepiadion (2) metron vocatur, non quod repertor ejus Aſclepiades fuerit, ſed quod eo familiarius & frequentius ſit uſus. Ante illum enim uſi *Alcæus* & *Sappho*, hoc integro uſa eſt in libro quinto.

CCXXXII. *

Antiſpaſticon (3) metrum Sappho invenit, conſtat jambo & trochæo, conceditur in prima primo loco pro jambo quovis alio pede disſyllabo uti, pyrrhichio aut ſpondeo aut trochæo.

CCXXXIII. *

(6) Non ſatis apertum, quem intelligat hîc *Apulejus*, fortaſſe ſit ille *Dionyſodorus*, cujus Pæanas memorat *Athenæus* lib. XV. pag. 678. B. *Floridus.*

(7) *Ceus* audacter emendavi, cum vulgari male putarem, *civis*. *Simonidem* intelligit. *Auſonius* in Profeſſor. num. 13. v. 6. v. *Suidam* & *Cic.* de Orat.

Simonides aut ejus fratris filius *Bacchylides*, qui ambo ſcripſerunt etiam Ἐρωτικὰ, nec non & παρθενικὰ, ut referunt *Athenæus* & *Plutarchus*, nati ambo in urbe Julide Ceï inſulæ, quæ una eſt ex Cycladibus juxta Eubœam ſita, dicta etiam Hydruſſa à quibusdam, teſte *Plinio*. Eadem urbs Julis patria fuit *Eraſiſtrati* Medici teſte *Strabone*. Floridus.

(8) *Sappho* ex Lesbo maris Ægæi inſula, urbe Mitylena; hodie ea urbs totaque adeo inſula *Metelin*. Patria quoque fuit Alcæi Lyrici. *Floridus.*

(9) Scripſit enim Æolica dialecto, vel ut *Plutarchus* ait, Mixolydia. *Floridus.*

(1) *Atilius Fortunatianus* in Arte pag. 2674. Autorum Grammaticæ Latinæ El. Putſchii.

(2) Idem Autor l. c. pag. 2700.

(3) Idem l. c. pag. 2694. apud Urſinum mendoſe: *Antipaſticum.*

Z (1) *Pli-*

CCXXXIII. *

Portentoſum (1) eſt, quod de ea (2) traditur: Radicem ejus alterutrius ſexus ſimilitudinem referre, raram inventu: ſed ſi viris contigerit mas, amabiles fieri. Ob hoc & Phaonem (3) Lesbium dilectum à *Sappho*. Multæ circa hoc non Magorum ſolum vanitates, (4) ſed etiam Pythagoricorum.

CCXXXIV. *

Sappho (5) & *Alcæus* Poëtæ clari habentur.

CCXXXV. *

Ingenia (6) Aſiatica inclyta per gentes fuere poëtæ, *Anacreon*, (7) inde *Mimnermus* (8) & *Antimachus*, (9) deinde *Hipponax*, (10) deinde *Alcæus*, (11) inter quos etiam *Sappho* (12) mulier.

CCXXXVI. *

(1) *Plinius* Hiſt. natur. lib. XXII. cap. 8.

(2) De herba, quam centum capita vocant.

(3) *Palæphatus* lib. de incred. hiſtor. cap. 49. (vid. num. CXXVI.) *Sappho* Lesbia ſeu Mitylenæa meretrix fuit, de qua *Ælianus* Var. Hiſt. XII. 19. Ereſiam facit *Athenæus* XIII. pag. 596. *Harduinus.*

(4) Scribo: *multa circa hoc non magorum ſolum vanitate*; ex antiquo codice. *Pintianus.*

Si otium eſt vanitates eas plane noſſe, libellum conſule, qui falſo Kiranidum Kirani inſcribitur pag. 37. *Harduinus.*

(5) *Euſebius* Chronicorum libro poſter. ad Olymp. XLIV.

(6) *Solinus* in Polyhiſtore cap. 40.

(7) Poëta Lyricus ex Teïo Ioniæ civitate, ut ſcriptis ita & toto vitæ genere ſupra modum laſcivus. Amavit inter ceteros puerum nomine Batyllum, inſigni pulchritudine ſpectabilem, & Megiſtheum. Periit ſtrangulatus acino uvæ paſſæ, ut tradit Plinius lib. VII. cap. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum Regem, cujus etiam puerum Smeridem dilexit. Hujus poëma totum amatorium eſt, ut ſcribit Cicero, & laſciviæ plenum. *Drandius.*

(8) Lygirtiadæ filius, Poëta Colophonius, aut [ut alii malunt] Smyrnæus, Elegiarum Scriptor Olymp. XLVII. natus, quanquam non deſunt, qui eodem tempore vixiſſe velint, quo in Græcia ſeptem ſapientes floruerunt. *Propert.* lib. I. el. 9. *Drandius.*

(9) Poëta Colophonius Græcus. Is cum poëma quoddam obſcurum recitaret, atque omnes, præter *Platonem*, quod minime illud intelligerent, diſceſſiſſent; *Plato* mihi, inquit, pro omnibus. Nam Poëtis hoc quidem concedi poteſt, oratoribus minime, cum popularis ſit illa facultas, illeque tantum ſit bonus orator, qui multitudini placet. Hæc *Cicero* & *Plutarchus* in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas usque perduceret. Antimachos alios *Suidas* ponit, alterum Ægyptium, patria Hieropolitanum, alterum poëtam Melitum, cognomento Pſecam. *Drandius.*

(10) Nomen Poëtæ Epheſii, à quo Jambicum Hipponaſticum ſive Hipponacteum carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. *Plin.*

Digitized by Google

CCXXXVI. *

Nam (1) Sappho, quæ ſublata de Prytaneo eſt, dat tibi juſtam excuſationem, prope ut concedendum atque ignoſcendum eſſe videatur. Silanionis (2) opus tam perfectum, tam elegans, tam elaboratum quiſquam non modo privatus, ſed populus potius haberet, quam homo elegantiſſimus (3) atque eruditiſſimus Verres?

& paulo poſt:

Atque hæc Sappho ſublata quantum deſiderium ſui reliquerit, dici vix poteſt, nam cum ipſa fuit egregie facta, tum epigramma Græcum pernobile inciſum habuit in baſi, quod iſte eruditus homo & Græculus, qui hæc ſubtiliter judicat, qui ſolus intelligit, ſi unam literam græcam ſciſſet, certe non ſuſtuliſſet. Nunc enim quod inſcriptum eſt inani in baſi declarat, quid fuerit, & id ablatum indicat.

CCXXXVII. *

Plin. lib. XXXVI. cap. 5. Hic tam deformi & fœda fuit facie, ut ejus effigies à pictoribus quibusdam publice expoſita fuerit deridenda, quamobrem indignatus *Hipponax*, tam amare in illos invectus eſt, ut aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit; unde natum proverbium: *Hipponacteum præconium.* Draudius.

(11) Poëta Lyricus Mitylenæus, quem adeo amarum fuiſſe ſcribunt, ut autoritate ſui carminis multos ex civitate ejecerit. Fuit hic magnificus, brevis, diligens, & plurimum Homero ſimilis. *Draudius.*

(12) Inſignis fuit poëtria, carminis inventrix, quod ab ea Sapphicum appellatur. Ferunt nonnulli, fuiſſe duas hoc nomine, quarum una Ereſia fuit, eodemque tempore floruit, quo Tarquinius Priſcus Romæ regnavit, qua tempeſtate *Alcæus* etiam & *Therpſichorus* claruerunt. Ea plectrum prima invenit. Maritum habuit Cerſylam ditiſſimum virum ex Andro, ex quo filiam ſuſcepit, Clio nomine. Scripſit Lyricorum libros IX. præterea Epigrammata, Elegias, Jambos & Monodia; carmini Sapphico, cujus inventrix fuit, nomen dedit. Sunt qui aliam dicunt fuiſſe Lesbiam ſive ut alii tradunt Mitylenæam, poëtriam quoque longe juniorem, cujus pulcherrimum opus ad amicum Phaonem extat. Scripſit & alia multa apud Græcos, ut non immerito inter Lyricos Poëtas annumeretur. De hujus morte memoriæ proditum eſt, quod cum à Phaone, quem miſere deperibat, contemneretur, doloris impatientia ex Leucade ſeſe in mare præcipitaverit. Utracunque fuerit, unam tantum commendant Latini Poëtæ. *Draudius.*

(1) *Cicero* lib. IV. Orat. IX. in Verrem c. 57.

(2) Probabilior quorundam ſcriptura *Annei* pro *Marci*, quod Romanum nomen eſt. Fuit autem Syllanion inſignis ſtatuarius, in quo hoc Plinius ſcribit memorabile fuiſſe, quod nullo doctore nobilis fuit. *Hottomannus.*

In libris MSS. neque eſt prænomen *Marci* neque *Annei.* Præterea hoc nomen vitioſe ſcribitur in libris vulg. per y & cum ll. geminis. *Lambinus.*

De Silanione vid. *Plinii* Hiſt. nat. XXXIV. 8. & quæ ibi notat Cl. *Harduinus.*

(3) Qui operum lineamenta ſolertiſſime perſpicit, eaque ſubtiliter judicat. *Hottomannus.*

CCXXXVII. *

Habron (1) Amicitiam & Concordiam pinxit, & Deorum ſimulacra. Leontiſcus Aratum victorem (2) cum trophæo: Pſaltriam. Leon Sappho. (3)

CCXXXVIII. *

Mira (4) & prope adeo ridicula diverſitas fabulæ apud Græcos poëtas deprehenditur ſuper numero Niobæ filiorum. Nam Homerus pueros puellasque ejus bis ſenos dicit fuiſſe. *Euripides* bis ſeptenos, (5) *Sappho* bis novenos, *Bacchylides* & Pindarus bis denos; quidam alii Scriptores tres fuiſſe ſolos dixerunt.

(1) *Plinius* Hiſtor. Natur. lib. XXXV. cap. 11. num. 40.

(2) Occiſo Sicyoniorum Tyranno, cum Achæorum Imperator ſummus eſſet, profligatis hoſtibus triumphantem. *Dalechamp.*

de Ariſtippo. vid. Plutarchum in Arati vita pag. 1040. *Harduinus.*

(3) Lesbiam vatem ſatis celebratam. Exſtat in eam diſtichon Platonis haud obvium & idem tamen perelegans in *Anthol.* lib. 1. cap. 67. (vid. num. CXLIV.) *Harduinus.*

(4) *A. Gellius* Noctium Attic. lib. XX. cap. 7.

(5) Totidem & recenſet Hyginus fab. XI. his nominibus: Lerta, Tantalus, Iſmenus, Eupinus, Phædimus, Sipulus, Chiade, Chloris, Aſtygratia, Siboë, Sictothius, Eudoxa, Archenor, Ogigia.

CCXXXIX. *

CCXXXIX. *

SAPPHO (1) PHAONI. (2)

Ecquid, (3) ut inſpecta eſt ſtudioſæ (4) litera dextræ,
Protinus eſt oculis cognita noſtra tuis?

An,

(1) *Ovidius* Ep. XV. Heroidum, quæ etiam legitur in fine Lyricorum *Stephani* ed. 1600.

Contulimus olim in hanc epiſtolam aliquanto plus induſtriæ ac curæ: tum quod ceteris corruptior hæc erat, tum quod tametſi cum reliquis ab Ovidio ſcripta videtur, illam tamen doctiſſimus quisque ita ſemper admiratus eſt, ut ſecernendam ab aliis cenſuerit, ac ſi inter illos minores Patritios allecta, communem ſortem non ferat, emineteque ſtatim inter ceteras debeat. Quare & Calderinus, & ante illum Merula, veluti in Olympico ſtadio celebres athlethæ, non citra pulveris [quod ajunt] tactum deſudarunt, &, ut coronam reportarent, contenderunt, acſi Pythia illa ac Nemea, vel ſi qua alia in terra Græcia celebrabantur olim, non veram, cumulatamque victoribus gloriam afferrent. Et ſane ut illa quidem ſacra omnia erant, & Olympicus agon, vel Jovis majeſtate, vel Herculis, qui primus inſtituit, autoritate vel etiam loci magnitudine, ac claritate cetera terræ Græciæ præſtabat: ita hæc Epiſtola, tametſi cum reliquis ſcripta ſit, & autoris ipſius majore quodam ſtudio, & perſonæ, quam ſuſtinet, gravitate & eventu maxime memorabili digna ſemper eſt viſa, quæ & principem ſibi locum vendicaret, & majorem diligentiam expoſceret. In qua ſi à viro inprimis crudito, ac de ſtudiis noſtris optime merito, diſſentire in paucis videbor, ignoſcet ille cum ceteris, cum in non paucioribus illum & ſequar, & laudem. Utinam quam ejus literas, ac ſtudium æmulatione multorum digna judico, tam poſſem & cetera his æmulanda proponere. *B. Egnatius.*

Sapphus ad Phaonem Epiſtola in nullis Heroïdum Ovidianarum exemplaribus, niſi recentiſſimis, apparet, neque hoc loco, ſed ut plurimum rejecta in calcem operis. In qua tamen emendanda uſi ſumus libro Bodlejano, tribus Lincolnienſibus, Scriveriano, Palatino, Regio, Sarraviano, Mazariniano, quinque Mediceis, totidem meis, Patavino, Vaticano, Farneſiano, Arondeliano, quorum omnium pars major non in membranis, ſed charta, fuit exarata. Hujus Epiſtolæ optimo exemplari uſus eſt Naugerius, cujus ope inſtructus multa feliciter caſtigavit. *Heinſius.*

(2) Non ingratam tibi, Lector, futuram fabellam exiſtimo, non animadverſam ab utroque commentatore, quam primo adoleſcentiæ noſtræ tyrocinio ex Græcis Scriptoribus in Racemationum noſtrarum capite I. vulgavimus. Tu, ſi vacat, inde eam petas. *Egnatius.*

(3) Pro *nunquid* alii *Ecquid ut*, emendarunt. Sed ipſi viderint; mihi vetus lectio non immutanda eſt viſa, ubi præſertim auribus illa obſequatur magis, & conſenſu etiam probetur eruditorum. *Egnatius.*

Liber Maff. *inſpecta.* Alii legunt: *Ecquid ubi aſpecta eſt*, quod idem eſt. *Ciofanus.*

Ecquid ut Naugerius, noſtri perperam: *Nunquid ubi.* *Naſo* Triſt. V. el. 2. v. 1.

Ecquid, ut è Ponto nova venit epiſtola, palles?

Inſpecta etiam probe unus Ciofani. Art. Am. III. v. 471.

Inſpice: quodque leges ex ipſis collige verbis.

& lib. II. v. 395.

Et quoties ſcribes, totas prius ipſe tabellas
Inſpice, plus multa, quam ſibi miſſa, legunt.

Faſt. IV. v. 257.

An, niſi legiſſes auctoris nomina Sapphûs,
Hoc breve neſcires unde veniret (5) opus?
Forſitan &, quare mea ſint alterna, (6) requiras, (7)
Carmina, cum lyricis ſim magis apta modis.
Flendus amor meus eſt: elegeïa (8) flebile carmen.

Non

Carminis Euboici fatalia verba ſacerdos
Inſpicit. Inſpectum tale fuiſſe refert.
Heinſius.

Ecquid rectum. II. ex Pont. ep. X. v. 1.

Ecquid ab impreſſa cognoſcis imagine cera,
Hac tibi Naſonem ſcribere verba, Macer.

(4) Explicant doctæ, literis eruditæ, quæ tam docte & accurate ſcribit, ſed vellem ſimili exemplo hoc probari, ego ſimpliciter capio te amantis, tibi ſtudentis & faventis, ut millies, ita III. Art. Am. v. 423. *Studioſa placendi*; & v. 663. *Qua praebet lectum ſtudioſa locumque.* Sic in alia re III. Am. el. 2. v. 1. *Non ego nobilium ſedeo ſtudioſus equorum*; & paſſim, ſic & capi debent illa in Triſtibus I. eleg. 2. v. 76.

Nec peto, quas quondam petii ſtudioſus Athenas.

Id eſt, cupidus eas videndi, non ut quidam, ſtudiorum gratia. *Burmannus.*

(5) Ego Latiniorem puto lectionem Sarraviani & Francofurtenſis codicis, *unde venires*; quod & *Francius* conjecerat, qui tamen *moveres* præferebat. Juvenal. X. Sat. v. 71.

- - - verboſa & grandis epiſtola venit
A Capreis.

Noſter II. Amor. el. XVIII. v. 33.

Triſtis ad Hypſipylen ab Iäſone litera venit.
Burmannus.

(6) Occurrit objectioni, quam ſtatim diluit. *Ciofanus.*

Elegos ſignificat. Sic lib. II. Faſt. v. 121.

Dum canimus ſacras alterno carmine nonas:
Maximus his Faſtis accumulatur honos.

Eodem modo lib. II. Triſtium v. 219. *pedes impares* dixit:

Scilicet imperii princeps ſtatione relicta
Imparibus legeres carmina facta modis?

& III. Eleg. 1. v. 11. *alternum verſum:*

Clauda quod alterno ſubſidant carmina verſu,
Vel pedis hoc ratio, vel via longa facit.

& mox ibidem v. 56. *alternos pedes:*

Adſpicis alternos intremuiſſe pedes.

& Eleg. VII. v. 10.

Aptaque in alternos cogere verba pedes.
Ciofanus.

(7) *Requiris*, rectius *requiras* unus Mediceus. *Heinſius.*

Ita & Francofurtenſis, vid. ad Epiſt. IV. v. 53.

(8) Et hæc lectio mihi ſemper viſa probabilior, quam *elegi* verbum, aut *elegi quoque*, quod ſubſtituere quidam, id quod inconcinnum abſurdumque videtur, nec ingenio Poëtæ congruens, qua autem ratione fiat, ut ſyllaba ea longa ſit, & auctorum uſu probatur, & à ratione non abhorret. *Egnatius.*

Non ideo hoc carmen immutavimus, quod *Elegia* legi non poſſet, ultima illa ſyllaba non ſolum ob ſubſequentes conſonantes longa eſſe poteſt, ſed & ob præcedentem *ei* diphthongum Græcorum

Digitized by Google

Non facit (9) ad lacrimas barbitos (10) ulla meas (11)
Uror, ut, indomitis ignem exercentibus Euris,
Fertilis accenſis meſſibus ardet ager.
Arua Phaon (12) celebrat (13) diverſa Typhoïdos Ætnæ;
Me calor Ætnæo non minor igne coquit. (14)

Nec

corum more, ut etiam alibi *Ovidius* Amor. III. eleg. 1. v. 7. *Venit odoratos Elegia nexa capillos*; & Amor. III. el 9. v. 3. *Flebilis indignos Elegia ſolve capillos*; & Remed. Am. v. 379. *Blanda pharetratos Elegia cantet amores.* In his omnibus ultima hac ratione producitur, ut illi recte mihi feciſſe videantur, qui in his locis *Elegeia* cum *ei* ſcripſerunt. Non tamen ut dividatur, ac dicatur *Elegeia*, ſed quamvis *Elegia* legi poſſet, vetus tamen hæc lectio *Elegi quoque* longe mihi viſa eſt elegantior. *Naugerius.*

Legendum, *Elegeïa flebile carmen*, tum quia ita eſt in libro Maſſeiano, tum etiam quia adverbium *quoque* otioſum eſt. Huc autem facit locus ex Elegia, qua Tibulli mortem deflevit: III. Am. eleg. 9. v. 3.

Flebilis indignos Elegeïa ſolve capillos,
Ah nimis ex vero nunc tibi nomen erit.

Hinc igitur probabiliter colligitur Elegiam primum res triſtes, lugubres & luctuoſas, deinde, ut in libello de Arte Poëtica v. 75. docet Horatius, lætas & jucundas continere cœpiſſe, ejusque inventorem neſciri idem ait his verbis:

Verſibus impariter junctis querimonia primum,
Poſt etiam incluſa eſt voti ſententia compos.
Quis tamen exiguos elegos emiſerit auctor,
Grammatici certant, & adhuc ſub judice lis eſt. Ciofanus.

(9) Apta non eſt. *Ciofanus.*

(10) Imitatio *Euripidis*, qui eodem modo inducit Admetum loquentem. Alceſt. v. 345.

Οὐ γὰρ πότ' ὖτ' ἂν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι
Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξάροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν
Αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξεῖλες βίου.

Non enim unquam amplius attingam barbitum,
Neque animum impellam canere ad Libycam
Tibiam: tu enim eripuiſti mihi oblectationem vitæ. Burmannus.

(11) *Illa meas*, ſic in veteribus, ſed & *ulla* recte. *Naugerius.*

(12) Phaonem ſignificat diu in externa regione, quæ remota eſſet à Lesbo, verſari: eam autem Siciliam eſſe ait; ubi eſt Ætna mons perpetuo incendio notus; qua occaſione ad ſui amoris ardorem alludit. Subdit enim: *Me calor Ætnæo non minor igne tenet.* Ciofanus.

(13) Frequentat, incolit, & diu immoratur. Ab Ætna autem monte *Ætnæus* deducitur: ab Enna vero, quæ urbs eſt, & umbilicus Siciliæ, *Ennenſis* & *Ennæus* in prima ſyllaba per *e*, & duplex *nn*, ut alibi docui. Atque hoc dicendum fuit, ne quem *Domitius* hic fallat, qui id nominis uno eodemque modo ſcribit. *Ciofanus.*

Celebret Scriverii codex.

(14) Liber Maffæanus: *igne tenet*, in aliis male eſt, *coquit*. Ciofanus.

Coquit, alii ex ſuis notant, quod damnare Ciofanus non debuit, ego certe amplector. *Noſter* de Hercule Oetæo lib. IX. Metam. v. 171.

\- - - *coquiturque ardente veneno.*

Appo-

Nec mihi, diſpoſitis quæ jungam carmina nervis,
Proveniunt, (15) vacuæ carmina mentis opus. (16)
Nec me Pyrrhiades, Methymniadesve puellæ, (17)

Nec

Appoſite Seneca, & ad imitationem Noſtri ſatis manifeſte, Hercule furente v. 105.

> - - - *Acrior mentem excoquit,*
> *Quam qui caminis ignis Ætnæis furit.*

& Hercule Oetæo v. 1396.

> *Non virus artus, nate, fœmineum coquit.*

Virgilius VII. Æn. v. 345.

> *Fœmineæ ardentem curæque iræque coquebant.*

Ennius Fragm. pag. 140. ed. Heſſel.

> *O Tite, ſi quid ego adjuro curamve levaſſo,*
> *Quæ nunc te coquit.*

Sic Phœbus *cancrum coquere* dicitur Manilio lib. III. v. 262. apud Perſium Satyr. III. v. 5.

> *Inſana canicula meſſes*
> *Jamdudum coquit.*

Quomodo & Avienus Deſcript. Orb. v. 70.

> *Æſtu radiorum Phœbus anhelo*
> *Arva coquit.*

Idem v. 1312.

> *Terram coquit hanc radiis ſol.*

Et Phænom. pag. 99. Edit. Grot. *Et immodici terras coquit ignibus aſtri*; & pag. 101. de Phaëtonte: *Flamma ſola cuncta coquebant.* vid. *Columnam* ad *Ennium* pag. 230. Eſt autem familiaris Poëtis ab Ætnæ ardore comparatio. *Horat.* Epod. XVII. verſ. 30.

> *O mare & terra, ardeo,*
> *Quantum neque atro delibutus Hercules*
> *Neſſi cruore, nec Sicana fervida*
> *Virens in Ætna flamma.*

Seneca Hippol. v. 101.

> *Alitur & creſcit malum*
> *Et ardet intus, qualis Ætnæo vapor*
> *Exundat antro.* Heinſius.

Lucianus in Tragopodagra, Podagræ dolores etiam Ætnæo crateri comparat. vid. Tom. II. Opp. pag. 805.

(15) Lib. & Elegia I. Triſt. v. 39. *Carmina proveniunt animo deducta ſereno.* Cioſanus.

(16) Oſtendit ſe ad pangenda carmina aptam non eſſe, cum ea tranquillitatem vel inprimis requirant: ipſa autem amore correpta huc atque illuc, mentis inops, agitabatur. *Cioſanus.*

(17) Neque accuſare quempiam eſt animus: nec tantum mihi aſſumo, ut ſi quid alii diverſum à me ſenſerint, id ego ſtatim ad invidiam meam traham. Sua cuique placent. Ego mea ut non multum admiror, ſic, ubi melius nihil habeo, non facile contemnere, aut damnare ſoleo. Illud tamen in bonam partem dictum à me accipiant velim, quod immutarint lectionem, totamque inverterint: non mutaturos fuiſſe, ſi rem conſideratius expendiſſent. Quî enim, quæſo *Pyrrhiades* à *Pyrrha*, aut à *Methymna Methymniades* deduci poſſunt? Aut unde hæc tam inſolens, tamque abſurda deductio? Dicimus quidem Lesbiadem, Pelasgiadem, Acheïadem, Heliconiadem, & cætera id genus: ſed ut ratione non careant, non tamen *Pyrrhiadem*, *Methymniadem*, non magis quam *Mityleniadem*, *Romaidem*, aut *Cyrrhiadem*: quod nec uſus, nec ratio patiatur. Unde enim patronymicum hoc muliebre formatur! aut quomodo? Si enim *Pyrrhæus*, ut *Methymnæus*, eſt nomen poſſeſſivum, ut ſunt, nullo pacto poteris inde hoc patronymicum deducere: aut enim *Pyrrhaas* faciet, aut

Digitized by Google

Nec me Lesbiadum cetera turba juvant. (18)

Vilis Anactorie, vilis mihi candida Cydno: (19)

Non

aut per diſſolutionem *Pyrrhaias*. Utrum autem dixeris, & duriter & inſolenter id deduxeris. Quod ſi *Pyrrhaides* legeris, ſyllaba claudicet neceſſe eſt. Nos igitur à veteri ſtabimus lectione. Examinent illi rem totam, ut ingenio excellunt, & eruditione præſtant: facile (ut opinor) recantabunt. *B. Egnatius.*

Rectius, opinor, quod in veteribus quibusdam: *Nec mihi Pyrino ſubeunt Mnaiive Puellæ*, quam lectionem etiam Ignatio noſtro jampridem placuiſſe video. *Naugerius.*

Locus corruptus, varie autem legitur. Domitius legit:

Nec mihi Pierides ſubeunt Dryadesque Puellæ,
Nec me Theſpiadum cetera turba juvat.

ſed hæc à doctis omnino rejicitur. In *Aldinis* ita legitur:

Nec me Pyrrhiades, Methymniadesque Puellæ,
Nec me Lesbiadum cetera turba juvat.

Quæ lectio rationem aliquam habet, nam Pyrrha & Methymna civitates Lesbi ſunt, & ad partes ſive ſpecies apte genus ipſum ἐπιλογικῶς infertur. Quemadmodum rurſus ſequenti diſticho ſpecies ac propria nomina poſt generalia ac patria inferuntur, quæ res etiam ipſa ad probabilitatem hujus lectionis facere poteſt, ſed hic quibusdam ſcrupulum objicit, quod à Pyrrha & Methymna non eodem modo *Pyrrhias* & *Methymnias*, ut à Lesbius, *Lesbias* deduci poteſt. Nam ab illis poſſeſſiva in *aas*, ut à ceteris femininis in *a*, non in *ias* formantur, unde *Pyrrhaades* & *Methymnaades* dicendum magis foret. Proinde iidem illi antiquiorem quandam, ut ipſi aſſerunt, lectionem proferunt, leguntque: *Nec mihi Pyrino ſubeunt Mnaiive puellæ* &c. hanc lectionem ipſi tuentur. Quæ tamen & ipſa incommodum quoddam ſuum habet. Nempe quod generale nomen, ſive ἐπιλογικὸν, ſtatim poſt has duas perſonas inſertur. Cum tamen in ſequentibus verſibus etiam aliæ duæ ejusdem ſocietatis perſonæ ſigillatim recenſeantur. Solitum autem eſt vel genus præcedere vel ſpecies, in hujusmodi enumeratione, neque alterum altero miſceri. Quæ ratio quia hic confunditur, fit ut neque huic lectioni per omnia aſſentiri poſſim, itaque ad ſuperiorem magis inclinat animus, neque me derivationis ἀνωμαλία adeo movet, quod videam & alia multa veterum contra Analogiam & Grammaticorum regulas varie uſurpata, ſed tamen, ut monui, locum ipſum pro corrupto ac dubio relinquimus. *Micyllus.*

Nec me Pyrrhiades ex ſuo libro optime Naugerius, noſtri codices hic vehementer turbant. *Heinſius.*

Egnatius Racemat. cap. 2. probat: *Nec mihi Pyrino ſubeunt Mnaiive puellæ*; ut & *Bersmannus* & alii. Parrhaſ. *Nec mihi Pierides ſubeunt Dryadesque puellæ*; ut & Codex Wittianus habebat, & alii, vide & *Nicol. Loenſ.* Miſc. VIII. 3. inepte *Domitius* explicat *Pierides*, furorem Poëticum, *Dryades*, relaxationem animi in ſylvis, *Theſpiades*, amicas. (vid. num. XXXI.)

(18) *Juvant*, optimi codices & editiones, alii, *juvat.*

(19) Nonnulli: *Vilis Amynthone.* Rectior ſit fortaſſe vetus lectio, *vilis Anactorie.* Naugerius.

Cur *Anactorie* non male in quibusdam codicibus legatur, docuit *Bersmannus*, quod nimirum, inter ceteras à *Sapphone* amatas à *Maximo Tyrio* ponatur. *Dan. Heinſius.*

Vilis Amythone, vilis mihi candida Cydno, Naugerius, at primæ editiones cum ſcriptis quibusdam: *vilis Amatorie*, alii *Amintorie*, vel *Ameterie.* Lege *Anactorie* ex *Maximo Tyrio*: Γύριννα, καὶ Ἀτθὶς, καὶ Ἀνακτορία, quod *Bersmannus* jam monuit; pro *Cydno*, ſcripti, *Cydre*, *Credo*, *Clio*, & ſimilia, in loco tamen Maximi Tyrii pro Γύριννα opinor ſcribendum Ἤριννα. Erinna enim & coæva Sapphus, & ab illa amata quoque. Sic *Suidas* in Ἤριννα, ſed & *Euſtathius*

A a in

Non oculis grata eſt Atthis, (20) ut ante, meis.
Atque aliæ centum, quas non ſine crimine (21) amavi,
Improbe, multarum quod fuit, unus habes.
Eſt in te facies, ſunt apti luſibus anni.
O facies oculis inſidioſa meis!
Sume fidem & pharetram; fies manifeſtus Apollo. (22)
Accedant capiti cornua; Bacchus eris.
Et Phœbus Daphnen, & Gnoſida Bacchus amavit.
Nec norat (23) Lyricos illa, vel illa, modos.
At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant:
Jam canitur toto nomen in orbe meum.

Nec

in Iliad. B. de Erinna: Ἠν δὲ ἑταίρα Σαπφῆς, καὶ ἐτελεύτησε παρθένος. (vid. num. CXX.) Svidas ex puellis à Sappho adamatis tres recenſet, Atthidem, Teleſippam, Megaram, nulla Gyrinnæ mentione facta. *Erinna* tamen mirum à Naſone mentionem non fieri, ſed multa ad Eretriam Sappho pertinentia, ad hanc Mitylenæam referuntur. Nam quod Diphilus in comœdia à ſe facta Archilochum & Hipponactem, tanquam amatores Sapphûs induxit, pro luſu ingenii laſcivientis eſt habendum, ut *Athenæus* jam obſervavit. (vid. num. LXXVIII.) Multo minus veriſimile, amatam Sappho ab *Anacreonte*, qui undeviginti totis poſt Sappho Olympiadis claruit: eum tamen *Hermeſianax* id traditum reliquerit. (vid. num. LXXVIII.) At de *Alcæo* Sapphus æmulo, inter Scriptores convenit. Sed cum *Erinnam* Olympiade CVI. claruiſſe Euſebius in Chronicis contendat, non potuit eam noviſſe *Sappho*, niſi duas fuiſſe Erinnas concedimus. De ejus certe patria varias opiniones *Suidas* recenſet, cum tamen Teniam plerique faciant, ut & *Stephanus Byzantinus* in Τῆνος. *Tatianus* Lesbiam Oratione adverſus Græcos. *Heinſius.*

(20) In verſibus, quos *Hephæſtio* ex *Sapphone* citat, hujus Atthis mentio eſt his verbis:

Ἀτθὶς, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο.

vid. num. XII. *Ciofanus.*

Atthidis meminit & Terentianus Maurus de Metris pag. 91.

Æolicum ex illa genuit doctiſſima Sappho,
Cordi quando fuiſſe ſibi canit Atthida parvam,
Florea virginitas ſua cum foret.
Burmannus.

(21) Non diſpliceret ea lectio, quam adſtruxere, *quas non ſine crimine amavi*, ſed iterum ampliari judicium poſtulo. *Egnatius.*

Quas non ſine crimine amavi, ſic vetus lectio, ac mea ſententia recte, & inferius etiam: *Lesbides infamem qua me feciſtis amata.* Et nemo neſcit, quid de Sapphûs in puellas amoribus dicatur. *Naugerius.*

Quas hic ſine crimine, fere omnes ſcripti, ſed recte *nec* repoſitum, ſic Metam. II. v. 433. *Nec ſe ſine crimine prodit.* Stat. IX. Theb. v. 759. *Male dilectum miſera Cydona ſorore* dixit; ubi vid. Scholiaſten. *Burmannus.*

(22) *Et pharetras, ut eris* Scriverii codex, recte vero *Bersmannus* eſſe imitationem *Propertii* ex lib. IV. eleg. 2. v. 31. notavit.

(23) *Norant* malo. *Heinſius.*

(2) Hic

Nec plus Alcæus, (24) conſors patriæque lyræque,
Laudis habet: quamvis grandius ille ſonet. (25)
Si mihi difficilis formam natura negavit;
Ingenio formæ damna rependo meæ. (26)
Sum brevis; at nomen, quod terras impleat omnes,
Eſt mihi: (27) menſuram nominis ipſa fero. (28)

(24) Hic cum *Sappho* certavit, vide Schol. Theocrit. Idyl. VII. v. 63. ut & *Myrtis* cum *Pindaro*, ut obſervat *Salmaſius* lib. I. epiſt. XV. *Grandius* illum *ſonare* dicit, ut Horatius dicit: *Minaces Alcæi Camœnas.* Heinſius.

Horat. Carm. II. od. 13. v. 25.

Sappho puellis de popularibus,
Et te ſonantem plenius aureo,
Alcae, plectro.

(25) *Ille ſonat* Regius & unus Heinſii, vid. ſupr. ad Epiſt. VII. v. 29.

(26) Malim *malæ*; toties enim *mea* & *mala* confuſa.

(27) Longe diverſa ab ea, quæ circumferebatur, lectione, vetus hæc lectio, ſed & longe mihi viſa eſt elegantior, ac fieri quidem poteſt, ut utroque modo Ovidius ſcripſerit, ſed id ſi verum, hoc pacto caſtigavit, aut prima illa lectio ſubdititia. Unum hoc mihi credant boni viri, credant eruditis pluribus, quos à me nunc nominari non eſt neceſſe, qui vetuſtiſſimum id exemplar inter cetera caſtigatiſſimum, ex quo & alia plura & hæc correxi, viderunt, & mihi probatiſſimi hujus rei teſtes ſunt; nihil à me fictum eſt, nihil additum. Quæcunque immutavimus præter pauca quædam, quæ & lectorem monuimus, ita videri nobis caſtiganda, ex antiquis exemplaribus immutavimus. Ita ut nihil induſtriæ aut ingenio meo, labori certe meo aliquantulum debeatur. *Naugerius.*

Diverſa longe eſt lectio, quæ nunc circumfertur, ſcilicet, *ſum brevis at nomen* &c. *Egnatius.*

Nec me deſpicias, ſi ſum tibi corpore parva: Menſuramque brevis nominis ipſa fero. Etiam hic diverſe legitur. Una quidem lectio ea eſt, quam modo citavimus, cujus ſenſus eſt: Non debere ſe deſpicere, quia brevis ſeu parva ſit, & breve nomen habeat, nulla ſubjecta ratione. Altera, quæ & communior eſt, in Aldinis ita habetur: *Sum brevis, at nomen quod terras impleat omnes, eſt mihi: menſuram nominis ipſa fero.* Quæ lectio ἀντιθέσει ornatur. Opponit enim inter ſe ſtaturam corporis & famam: dicitque, ſe brevitatem corporis menſura nominis tueri. *Micyllus.*

Nec me deſpicias, ſi ſum tibi corpore parva, menſuramque brevis nominis ipſa fero. Hanc habent lectionem Vaticanus & Maffeianus libri. Alii viri docti legunt, ex aliis antiquis: *Sum brevis, at nomen, quod terras impleat omnes, eſt mihi: menſuram nominis ipſa fero.* Qui verſus ſunt plane elegantiores. Atque ita ſe Sappho pulchram non eſſe fatetur, cum ſit parvo corpore. Mulieres, quæ ejuſmodi ſunt, non pulchræ, ſed venuſtæ dicuntur. Pulchritudo enim, ut ſentit *Ariſtoteles*, conſiſtit in magno corpore: quæ, ut ait M. *Tullius* lib. IV. cap. 13. Tuſcul. Diſput. eſt apta membrorum figura cum coloris ſuavitate. *Crispinus.*

Hoc etiam diſtichon Naugeriano libro debetur. Ante inſulſe legebatur:

Nec me deſpicias, ſi ſum tibi corpore parva,
Menſuramque brevis nominis ipſa fero.
Heinſius.

In Palatino erat: *Si ſum tam corpore parvo*, in Lincol. *quia ſum tam c. p.*

Candida ſi non ſum, placuit Cepheïa Perſeo
Andromede, (29) patriæ fuſca colore (30) ſuæ.
Et variis albæ (31) junguntur ſæpe columbæ:
Et niger à viridi (32) turtur (33) amatur ave.
Si, niſi quæ facie (34) poterit te digna videri,
Nulla futura tua eſt; nulla futura tua eſt. (35)

At

(28) *Fero*] *Gero*, Scriverian. *Menſuram parvi nominis ipſa fero.* Tragur.

(29) *Andromede*] Apud Fulv. Urſin. pag. 4. Illuſtr. Femin. Poëmat. Philodemi Epigramma eſt:

Εἰ δ' ὀπικὴ, καὶ χλωρὰ, καὶ οὐκ ᾄδουσα τὰ Σαπφῦς,
Καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.
vid. num. CXLIX.

ſic & *Athenæus* lib. I. cap. 18. Andromeden à *Sappho* verſibus notatam ſcribit, vid num. XLII. inter autem puellas à Sappho amatas etiam *Maximus Tyrius Andromedem* quandam recenſet, ut & ipſa Sappho in fragmento apud Fulv. *Urſin.* p. 10. ubi videtur æmulatione accendi, quod Atthis in Andromeden proclivior eſſet, vid. num. XII. *Heinſius.*

(30) *Calore* malebat *Francius*, ut & erat in Lincoln. ſollemni permutatione harum vocum.

(31) *Voſſius* ad *Catul.* Epigr. LXIX. ad Mallium notat columbas diverſi coloris improbiora decerpere oſcula, quam faciunt ejuſdem coloris.

(32) Pſittacum intelligebat poſt *Bersmannum Francius*, ex Amor. II. el. 6. v. 21.

Tu poteras virides pennis hebetare ſmaragdos.

& *Claverius* ad *Perſ.* Prolog. vid. *Turneb.* XVIII. Advert. 16. *Burmannus.*

(33) Miram prope hujus avis caſtitatem eſſe ſcribit *Ælianus* lib. X. cap. XXXIV. de Hiſt. Animal. *Ciofanus.*

(34) *Qua facies.* Mazar. & Palatin.

(35) Putaret aliquis, hoc eſſe ἀναδίπλωσιν, ipſe tamen aliter cenſeo, etſi enim eadem verba iterantur, ſine iteratione illa ſententia plena integraque non erat; quare non poteſt vere, (niſi fallor) vocari locus ille ἀναδίπλωσις: conſtatur enim figura hæc, cum quæ repetuntur verba, ſententiæ ipſi neceſſaria non ſunt, ſed propter ſtomachum & indignitatem illarum rerum iterantur; quia ſi ſemel id dictum fuerit, animus non expletur, ſive cum dolorem itidem animi oſtendunt, motumve alium vehementiorem, ex qua tamen iteratione voluptatem capiunt, qui audiunt. Imitari ſane potuit Ovidius Sapphonem, cujus ingenium & motum animi mirifice hæc Epiſtola expreſſit: incredibile enim artificium in ſe continent literæ hæ, cunctaque quæ ſcribentem illam facit, ex hiſtoria ipſa ſumpſit latinus poëta, ut teſtimoniis adhuc nonnullis veterum ſcriptorum intelligitur; imitari igitur ipſam aliquo modo potuit, quam ex ſcriptis ipſius cognoverat admodum delectatam fuiſſe hac repetitione verborum, non tamen penitus illic rationem eam figuramque expreſſit, quamvis ita quoque inde proficiſcatur aliquid leporis ac venuſtatis, nam plerumque hoc fieri ab illis, qui vehementer commoti ſunt, & eosdem motus in animis eorum, qui audiunt, excitare volunt, apertum eſt. Hujuſcemodi autem eſt illud veteris poëtæ apud Ciceronem: *Incede, incede, adſunt, adſunt: me me expetunt.* Crebra autem exempla ſunt in græcis tragœdiis. *Victorius* in Demetr. Phaler. pag. 129.

(36) *Me*

At, me cum legeres, (36) etiam formoſa videbar:
  Unam jurabas usque decere loqui.
Cantabam; memini; (meminerunt omnia amantes)
  Oſcula cantanti tu mihi rapta dabas.
Hæc quoque laudabas: omnique à parte (37) placebam.
  Sed tum præcipue, cum ſit Amoris opus.
Tunc te plus ſolito laſcivia noſtra juvabat, (38)
  Crebraque mobilitas, aptaque verba joco; (39)
Quique, ubi jam amborum fuerat conſumta voluptas,
  Plurimus in laſſo corpore languor erat.

Nunc

(36) *Me cum legeres* noſtri, & recte, ſic Amor. lib. II. el. 1. v. 5.

Me legat in ſponſi facie non frigida virgo.

& Art. Am. I. v. 1.

Si quis in hoc artem populo non novit amandi,
Me legat. Heinſius.

ſic II. Triſt. v. 369.

Fabula jucundi nulla eſt ſine amore Menandri,
Et ſolet hic pueris virginibusque legi.

ubi male quidam codices *hac*. Burmannus.

(37) *Omnique in parte*, Mazar. *Omni tibi parte*, Francof.

(38) *Juvabat*] *Juvabant* Vaticanus, Regius & duo ex meis, bene. *Heinſius.*

(39) Quidam, *membra joco*. Alii codices, *verba loco*, quod damnat *Gronov.* III. Obſervat. 21. contra Salmaſium, *verba jocis* Sarrav. & Lincol. *verba ſono* Francof. ſed nihil movendum, *jocus* eſt opus amoris, II. Art. Am. v. 724.

Et dulces gemitus, aptaque verba joco.

IV. Faſt. v. 868.

Poſcite blanditias, dignaque verba joco.
Burmannus.

Atque ubi jam amborum.] Ita in Vatic. In impreſſis quibusdam: *Et quod, ubi amborum.* Melius & rectius in Maffeiano: *At ſimul amborum.* Ciofanus.

Scripti nonnulli: *At ſimul*, vel, *ac*, majori tamen ex parte: *Atque ubi jam*, lego: *Quique, ubi jam* &c. Librarius *que* expreſſerat ſolummodo pro *quique* ſolenni errore, hinc: *Atque* poſtea natum, vid. Notas ad Epiſt. XIV. verſ. 91. *Heinſius.*

In Palatino erat: *conſumpta voluptas*, quod ut aptius & elegantius amplexus ſum, languor enim ille demum poſt conſumtam voluptatem; & *conſumere* proprium in amoris opere verbum, cum ex præcepto Noſtri lib. II. Art. in fine, tarda mora prolicitur Veneris voluptas, & duo ſimul ad metam properant, cum pariter victi femina & vir jacent, & ex æquo res illa duos juvat, ita contra infelix ille Polyænos, qui ſine voluptate à Circes toro ſurrexerat, excuſare languorem ſuum nititur apud Petronium cap. 131. quod velis majoribus uſus, *tempore voluptatem conſumpſerat*, id eſt maturius, quam fas erat, & dominam ſuam vera voluptate fraudaſſet, & hæc eſt *plena* illa *voluptas*, quam II. Art. Am. v. 727.

 memorat,

Nunc tibi Sicelides (40) veniunt, nova præda, puellæ.
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis eſſe volo. (41)
At vos erronem (42) tellure remittite noſtrum,
Niſiades matres, Niſiadeſque nurus. (43)

Neu

memorat, ſic, licet paullo alio ſenſu, II. Am. X. v. 27.

Sæpe ego laſcivæ conſumto tempore noctis Utilis &c.

Voluptas vero proprie in amore, vide ad Petron. cap. CXXXIV. *Burmannus.*

(40) Regius codex *Sicilides*, & mox *Sicilis*, quod non temere repudiandum, cum ita & in novem codicibus apud *Virgil.* IV. Ecl. *Sicelides Muſæ*, quos *Heinſius* vidit, extet, & *Pierius* teſtetur in plerisque antiquis reperiri, licet repudiet. Non autem voluiſſe modo eſſe Sicilidem Sappho, ſed etiam ſibi exſilium indixiſſe, & relicta patria abiiſſe in Siciliam, ut Phaone ſuo frui poſſet, Archonte Ariſtocle, docet nos Marmor Arundelianum in Epocha 37. à Seldeno editum, vid. Marmor Oxon. pag. 164. quod neſcio, an quisquam præterea memoriæ prodiderit. *Burmannus.*

(41) Fingit Phaonem ita loquentem. *Ciofanus.*

(42) Alii: *O vos erronem.* Vetus lectio:

Nec vos erronem tellure admittite noſtrum.
Egnatius.

Quidam: *Nec vos erronem tellure admittite noſtrum:* pro, non recipite ad vos. Quæ lectio rationem aliquam habet. *Domitius* autem pro *Erronem*, *Errorem* legendum contendit, multaque ſuper ea lectione inepte nugatur. Ego vulgatam & Aldinam lectionem ſequor. Illud magis dubitare ſoleo, utrum *Veſtra*, pro *Noſtrum* potius legendum ſit, ut ſit ordo: O vos Siculæ, remittite, ſive excludite veſtra tellure erronem. Hoc enim magis cogitatione dignum. *Micyllus.*

O vos erronem tellure remittite noſtrum, Niſiades matres, Niſiadeſque nurus. Recte ita legendum judicarunt viri docti, male aliter *Domitius.* *Tellure*, ſubaudi Sicula, ubi Phaon commoratur. *Ciofanus.*

Scripti nonnulli:

At vos errorem tellure remittite veſtrum.

Puto: *At veſtra erronem tellure remittite noſtrum.*

vel ſi vulgatum malis: *Nec veſtra erronem*, per *Niſiadas* autem *matres* Megarenſes littorales intelligi non eſt dubium. Megara enim Siciliæ portus à Megaris Atticis, quæ & Niſæa dicta antiquitus, à Niſo rege. Sequenti verſu: *Neu vos decipiant*, tres libri. *Severus* in Ætna:

Nec te decipiant ſtolidi mendacia vulgi.

Erronis vox etiamnum corrupta in Diris Catonis, ubi caſtigandum:

Nec noſtros ſervire ſinant erronibus agros.

& apud *Claudian.* VI. Conſ. Hon. 622.

Armatos hic ſæpe choros, certaque vagandi
Textas lege fugas, inconfuſosque recurſus,
Et pulchras erronum acies, jucundaque Martis
Cernimus.

Ubi pari modo in vulgatis peccatur. *P. Nigidium* Planetas ſtellas *Errones* appellaſſe, teſtis eſt *A. Gellius* lib. III. cap. X. & *Horatius* II. Sat. VII. v. 113. ſervum ſugitivum, *Erronem* vocat, vid. *Stewech.* ad *Arnob.* pag. 54. *Heinſius.*

(43) Alii: *Sicelideſque nurus.* Sed *Niſiades matres, Niſiadeſque nurus*, geminatione fit jucundius carmen. *Egnatius.*

Et

55. Neu vos decipiant blandæ mendacia linguæ. (44)

Quæ dicit vobis, dixerat ante mihi.

Tu quoque quæ montes (45) celebras, Erycina, Sicanos,

(Nam

Et hic alii poſteriore loco pro *Niſiades*, *Sicelides* legunt. Sed magis placet ὀχρυα. Illud magis quærendum, unde Poëta *Niſiadas* hic vocet Siculas: cum alias hoc nomine vocentur, quæ Baccho deditæ ſunt, aut operantur. Ac Domitius quidem [qui tamen ipſe non *Niſiades*, ſed *Neſiades* legit] duplicem etymologiam affert: alteram à Neſide inſula Campaniæ, cujus præter ceteros etiam *Plinius* meminit lib. 19. cap. 8. Nam hinc & Scyllam, *Neſeidem* Poëtæ vocant, inquit. Alteram à *Neſia*, quam ipſe regionem, circa Ætnam, montanam eſſe dicit, autore Strabone. Et hæc illi magis placet, propterea, quod tum Phaon circa Ætnam verſatus fuerit. Sed pace tanti viri, neutra harum procedit. Nam à Neſide inſula, ſecundum exemplum, quod ipſe producit, non *Neſiades*, ſed *Neſeides* dicendum erat. Et *Strabonis* auctoritas, quam ſuper Neſia Ætnæ regione allegat, nulla eſt. Ita enim apud Strabonem lib. VI. pag. 268. legitur: Οἱ δὲ Αἰτναῖοι παραχωρήσαντες, τὴν Ἴννησαν καλουμένην τῆς Αἴτνης ὀρεινὴν ᾤκησαν, καὶ προσηγόρευσαν τὸ χωρίον Αἴτνην. *At Ætnei cedentes loco Innesam* [*hoc nomen eſt montis Ætnæ*] *domicilium ſibi occuparunt, locoque nomen Ætna impoſuerunt.* *Inneſam* vocat Strabo, quam Domitius, & qui eum ſequuntur, *Neſiam*. Niſi quis hoc contendat, ſcripturam corruptam eſſe, & pro Ἴννησαν, Νησίαν legendum, quod equidem aliorum judicio relinquo. Ego vero in eam opinionem venire ſoleo, ut dubitem, utrum de Megarenſibus intelligere Poëta voluerit. Nam & hi ſub Ætna ſiti fuere: iidemque eorum, qui in Attica habitarunt, ἀπόγονοι atque coloni fuere. Quod & *Strabo*, & item *Thucydides* teſtatur libro VI. cap. 4. Cum enim illorum Rex Niſus fuerit, poterant & ipſi, & eorum coloni, ac poſteri, *Niſiades* non incommode appellari. Sed hanc, ut conjecturam affero, quo aliis cogitandi amplius occaſionem præbeam. *Micyllus.*

(44) Cauſſa, cur Phaon à Siculis mulieribus recipiendus non ſit. *Criſpinus.*

(45) Sic vetus lectio, cum prius *immites* legeretur; & profecto, cum Venerem blande roget Sappho, quaſi objiceret eam immanes Sicanos colere, ineptum quoddam eſſet, quam ob cauſſam vetus lectio magis placet, & eo magis, quia ab Eryce Siciliæ monte eſt *Erycina* dicta. *Naugerius.*

Alii ſic emendarunt: *Tu quoque quæ montes*, ſed viderint illi, ne montanum, ac ſubagreſte quid oboleat hæc emendatio. *Egnatius.*

Tu quoque, quæ immites celebras &c. ut Sicanos intelligamus immitiores fuiſſe ceteris Siciliæ incolis, &c. Sed ego nihil incommodi video, quod prior lectio habeat. Quando & *Virgil.* templum Veneris Erycinæ in monte ſitum innuit, cum ait lib. V. Æn v. 759.

Tunc vicina aſtris Erycino in vertice ſedes
Fundatur Veneri Idaliæ &c. Micyllus.

Tu quoque quæ immites legitur in utroque, quo utor, libro, Vatic. & Maff. alii ajunt reppeřiſſe ſe in aliis lib. ſcriptis: *quæ montes celebras* &c. quam lectionem anteponunt ſuperiori, quod ineptum dicat, Venerem, quam *Sappho* nunc tantopere placare ſtudeat, eſſe inter immites Sicanos. Ego eos falli exiſtimo, atque hanc eſſe hujus loci ſententiam, ut idcirco immites Siculos dicat *Sappho*, quod ſibi viderentur amantem illum ſuum retinere contra ſui ipſius voluntatem: qua in re immites ſe eſſe oſtendant. Atque ita nullam in Venere (quod illi rebantur) ſævitiam ineſſe fatebuntur. Servit ergo *Sappho* (quod & acute vidit *Domitius*) præſenti affectui. Dicta eſt *Erycina* Venus ab Eryce monte, ubi colebatur: qui, ut ſcribit *Polybius* lib. I. cap. 55. omnium Siciliæ montium, excepto Ætna, altiſſimus eſt: ea parte, qua Italiam ſpectat, inter Drepanum & Panormum: in ejus vertice ſatis ampla eſt planicies, ubi Veneris templum omnium Siciliæ templorum longe pulcherrimum, longeque opulentiſſimum fuit. *Criſpinus.*

Hæc quoque à *Naugerio*. Nam noſtri omnes *immites*

Digitized by Google

(Nam tua ſum) vati (46) conſule, Diva, tuæ.
An gravis inceptum peragit Fortuna tenorem, (47)
Et manet in curſu ſemper acerba ſuo?
Sex mihi natales ierant; cum lecta parentis
Ante diem lacrimas oſſa bibêre meas.
Arſit inops frater, captus (48) meretricis amore;
Mixtaque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops agili peragit freta (49) cærula remo;
Quasque male amiſit, nunc male quærit opes.
Me quoque, quod monui bene multa fideliter, odit.
Hoc mihi libertas, hoc pia lingua dedit.

Et

immites Sicanos, ut ad Palicos reſpiciat, qui humanis hoſtiis placabantur, vide Schol. Stat. Theb. XII. v. 156.

- - - Siculosque licebit
Exorare Deos.

ſed præſtat Naugeriana lectio, ut Eryx ſubintelligatur, à quo Erycina hæc Dea dicta eſt Poëtis. *Heinſius.*

Recte emendatum *montes:* ut & habet Francof. codex: templum enim Veneris Erycinæ in monte poſitum; ut exhibent nummi veteres, quos vide apud Illuſtr. Spanhem. Diſſertat. VI. pag. 577. de præſtantia & uſu Numiſm. editionis primæ; & Vaillant. in Gente Conſidia: Noſter II. Art. v. 419.

Sed Dea non patitur ſic ad ſua gaudia cogi,
Colle ſub umbroſo quam tenet altus Eryx.
Burmannus.

(46) Mihi Sapphoni, quæ vates ſum. *Cioſanus.*

(47) Lincolnienſis *laborem*; ſed male. Epiſt. III. Heroid. v. 43.

An miſeros triſtis fortuna tenaciter urguet.

& Epiſt. VII. v. 112. *Fati tenor*; & Epiſt. XVII. v. 14. *Tenor vitæ*, vid. *Heinſ.* ad *Vell. Paterc.* II. v. 45. *Burmannus.*

(48) *Vinctus* codex Wittianus, non male; ſed Lincoln. Francof. & quatuor alii, *captus*, quod verius puto, & meretriciis fallaciis & illecebris convenientius. Epiſt. XIX. v. 102.

Otia, neſcio qua pellice captus, agas.

I. Amor. el. VIII. v. 70 *Captos legibus ore tuis.* Terent. Andr. I. 1. v. 55. *Habet, captus eſt.* Similis diverſitas lib. XIV. Met. v. 229. & II. Faſt. v. 585. vid. ad Remed. v. 34. Meretrix vero illa *Rhodopis* dicebatur, teſte Herodoto lib. II. cap. 135. conſerva Æſopi, & à Charaxo magna pecunia redemta, unde poſſumus intelligere, cur Fratrem ad inopiam delapſum Sappho hic dicit. Athenæus vero lib. XIII. cap. 7. *Doricam* vocatam ait, & Herodotum confudiſſe cum alia Rhodopide cenſet. Sed Dorica à patria potuit dici, & ab hac Rhodopide proverbium manavit, πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή, de quo vide Schottum in Proverb. ex Vatican. Append. Centur. III. n. 67. *Francius* malebat, *arſit amans frater*, ſed male, ut ex dictis apparet, melius *Broukhuſius*, *arſit egens*, quia mox *inops* ſequitur. *Burmannus.*

(49) Vid. ad Petron. 119. innuit vero Piratam

Et tamquam deſint, quæ me ſine fine fatigent,
Adcumulat curas filia parva (50) meas.
Ultima tu noſtris accedis cauſſa querelis.
Non agitur (51) vento noſtra carina ſuo. (52)
Ecce, jacent collo ſparſi (53) ſine lege capilli:
Nec premit articulos lucida gemma meos.
Veſte tegor vili: nullum eſt in crinibus (54) aurum:
Non Arabo noſter rore (55) capillus olet.

Cui

tam factum. Piratæ enim *ἀπὸ τοῦ πειρᾷν*, à *peragendo* & pervagando maria dicti, & hinc addit: *male quærit opes*, turpi quæſtu, non, ut *Domitius*, multis incommodis & labore; niſi ſtatuere velimus illum remigem factum. *Burmannus.*

(50) Cleis filia, *Suidas.* Bersmannus.

(51) Errat Domitius, qui hæc per interrogationem legendum putat. *Ciofanus.*

(52) Adverſo vento, Metaphora. *Ciofanus.*

(53) Libri veteres, *ſparſi*, non *poſiti* habent, quomodo legiſſe videtur *Domitius.* Ciofanus.

Paſſi Regius. *Heinſius.*

(54) Vid. ad Epiſt. XXI. 89.

(55) Vetus lectio: *Non Arabum noſter dona*, neque tamen minus elegans, neque minus ipſius *Ovidii* exiſtimandum id, quod prius legebatur, carmen:

Non Arabo noſter rore capillus olet.
Naugerius.

Alii, *non Arabum noſter dona capillus olet.* Egnatius.

In Aldinis legitur: *Arabum dona*, alii autem: *Non Arabum noſter rore capillus olet. Arabo rore* pro myrrha poſito, ut quidem communiter exponunt, nec differunt ſenſu hæ duæ lectiones; ſed altera, quam altera, ſimplicior: nam in *Rore* metaphora paulo remotior eſt. *Micyllus.*

Non Arabo noſter rore capillus olet, Maffeianus. Vaticanus vero: *Non Arabo noſter ore*, &c. quod idem eſt, omiſſo *r* in verbo *rore* propter eam, quæ antecedebat, litteram. *Calderinus* etiam eo modo, quo in Maffeiano eſt, legit: idque vere. *Ciofanus.*

Scaliger manu ſua aſcripſerat: *Non Arabo noſter rore capillus olet.* Dan. Heinſius.

Non Arabum noſter dona capillus olet, Naugerius, noſtri omnes *Arabo rore*, quod temere mutare nolim. Nam & lib. V. Metam. v. 405. *olere* eum ſexto caſu conjunxit, ubi habes *olentia ſulphure ſtagna Paliciorum*, quo nomine à *Diomede* grammatico notatur, tanquam improprie locutus, at *Valerius Flaccus* lib. VIII. v. 348. *olentes ſulphure crines* quoque dixit. Martialis lib. IX. epigr. 62. v. 15. *Atque oluere lares comeſſatore Lyæo.* *Propert.* lib. IV. Eleg. VII. v. 32.

Cur nardo flammæ non oluere meæ.

ubi *nardon* Lipſius perperam lib. II. Var. Lect. 12. *Juvenal.* Satyr. VI. v. 430. *olere Falerno*, ut MSS. & editiones nonnullæ, & ita *fragrare vino* & *vinum*, quod poſterius eſt apud *Solin.* CXXXVII. *Rorem Sabæum*, ut Noſter *Arabum rorem*, dixit *Valer. Flaccus* lib. VI. v. 709.

Et gravida maduere coma, quas rore Sabæo

Nutrio.

Cui colar infelix, aut cui placuiſſe laborem?

Ille

Nutrierat, liquidoque parens ſignaverat auro.

ita ſcribo, *flore Sabæo* vulgati, ſic *roriferas* Panchaïæ ſilvas dixit Claudian. II. Rapt. v. 81.

Quidquid roriferis ſpirat Panchaia ſilvis.

ſic alter Voſſianus, cum vulgati *thuriferis*; ubi & ſequentes verſus ita diſponendi:

Quidquid ab extremis ales longæva Sabæis
Colligit, optato repetens exordia buſto.

ut ibi diximus. *Apulejus* lib. II. Metam. pag. 45, 7. edit. Floridi dixit: *Capillum guttis Arabicis obunctum.* Si quis vero vulgatam tueri velit, *Arabum dona*, is hæc Senecæ habeat Oedip. v. 305.

Araſque dono thuris Eoi extrue.

Agamemnone 807.

Arabumque donis, ſupplice & fibra colam.

ſed præſtat *rore*. *Tibullus* libro III. Eleg. IV. verſ. 28.

Stillabat Syrio myrrhea rore coma.

ubi perperam *ſpirabat* Georgius *Fabricius* notis in *Terentium* ex antiquis codicibus caſtigabat, alluſit enim ad vocem *ſtactes*, ἀπὸ τοῦ στάζειν, à *ſtillando* deductam, quomodo lacrymam ſeu guttam myrrhæ à Græcis Scriptoribus appellari ſat notum eſt, ſic *Arabica myrrha* apud Scriptores, & *myrrha Arabs* in Ciri Virgiliana v. 238. quo & *Noſter* alluſit Metam. X. v. 501. cum *ſtillatam cortice myrrham* dixit. Lucan. VII. v. 837. *Sanguineis ſtillavit roribus arbor*, recte igitur *ſtillabat coma*, non *ſpirabat*. Idem Tibullus libro II. eleg. II. v. 7. dixerat:

Illius Aſſyria deſtillent tempora nardo.

ita enim emendandus ille verſus, cum vulgo perperam legatur: *Illius puro diſtillent tempora nardo*, ſatis frigide, ni mavis, *Syria nardo*, quod tantundem eſt, nam Virgilius in Bucolicis Eclog. IV. verſ. 25. *Aſſyrium vulgo naſcetur amomum* dixit, quod idem in Ciri verſ. 512. vocat *Syrium*:

Non thalamus Syrio fragans accepit amomo.

ubi etiam *Tyrio* perperam edunt, quomodo & in Tibulli loco ſupra adducto ante Scaligerum legebatur: *Tyrio rore*. Martialis libro VIII. epigr. 77. verſ. 3.

Si ſapis, Aſſyrio crinis tibi ſemper amomo
Splendeat.

Statius Epicedio Pſittaci v. 34. lib. II. Silvar.

- - - Aſſyrio cineres adolentur amomo,
Et tenues Arabum reſpirant germine plumæ.

Venantius Fortunatus libro III. v. 489.

Lilia, narciſſus, viola, roſa, nardus, amomum,
Quicquid odorifero germine mittit Arabs.

ubi in vetuſtis codicibus *amomus*, quomodo *nardus*, *coſtus* & *balſamus*, quod paulo ante vidimus. *Silius* libro XI. v. 404.

Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnet amomo.

ſed ut redeamus ad *Aſſyriam nardum*; apud *Horatium* quoque id habes libro II. Od. XI. verſ. 13.

Cur non ſub alta vel platano, vel hac
Pinu jacentes ſic temere, & roſa
Canos odorati capillos,
Dum licet, Aſſyriaque nardo
Potamus uncti?

apud eundem *Tibullum* libro III. Elegia ultima v. 63. mendoſe quoque ſcribitur, ut puto:

Jamdudum Syrio madefactus tempora nardo
Debueram ſertis implicuiſſe comas.

pro

pro *Syria nardo.* *Nardus* enim magis Poëtis in uſu quam *nardum.* Sic *Achamenia nardus* apud Horatium Epod. XIII. v. 12. poteſt tamen & *Syrio* & *Aſſyrio nardo* ferri in *Tibulli* locis, cum *Martialis* quoque dixerit lib. IV. epigr. 13. v. 3. *Pretioſa ſuo miſcentur cinnama nardo.* *Aſſyrium balſamum* occurrit apud Dracontium Hexaëmero verſ. 209.

Balſamaque Aſſyrios plorant virgulta per agros.

ita enim locum illum eſſe caſtigandum monuimus libro VI. Metam. v. 312. cum in editionibus circumferatur:

Balſama Cæſareos plorant virgulta per agros.

quanquam de Cæſarea Palæſtinæ poſſet intelligi. Andromachus Γαλήνῃ v. 127. apud *Galenum* de Antidotis lib. I. cap. 6.

- - - καὶ κεῖνον ἐπὴν μίσγοιο θυώδη
Βαλσάμου Ἀσσυρίης ἔνδοθεν αἰνύμενος.

- - - jungas & odoribus inclyta ſemper
Balſama, quæ ſyrio mittitur orbe liquor.

ubi in tranſcurſu notetur Βάλσαμος Ἀσσυρίη fœminino genere, quomodo *nardus*, *coſtus* & ſimilia efferuntur, eſt enim ad arborem, non ad ſuccum referendum. *Statius* Epicedio Pileti Urſi v. 88. lib. II. Sylvar.

Balſama & Aſſyrio manantes germine ſucci.

non *gramine*, quod nunc legitur, myrrham enim innuit, quæ arbor. *Aſſyrii odores Tibullo* lib. I. Eleg. III. v. 7.

Non ſoror Aſſyrios cineri quæ dedat odores.

& apud Catullum Carm. 69. v. 44.

Fragrantem Aſſyrio venit odore domum.

Seneca Hippol. v. 392.

Odore crinis ſparſus Aſſyrio vacet.

Aſſyrios nidos Phœnicis, pari modo *Martialis* libro V. epigr. 7. v. 1. propter odores illuc congeſtos. *Syrium malobatrum Horatio* Carm. II. od. 7. v. 8. *Syrio munere plenus onyx*, pro unguento, apud *Propertium* libro II. Eleg. X. v. 30. Συρίῳ μύρῳ Theocrito Adoniazuſis v. 114. *Athenæus* lib. XV. p. 689. A. ubi agit de unguentis: ἡ δὲ Συρία τὸ παλαιὸν χρηστὰ πάντα παρείχετο, μάλιστα δὲ τὸ τήλινον· νῦν δ' οὔ. *Priſcis temporibus maxime commendabantur è Syria, telinum potiſſimum, nunc vero minime.* Sed ut ex hoc diverticulo redeamus ad Naſonem, *Arabo rore*, quod dixit, eleganter factum. *Arabos* pro *Arabes* quoque Plautum uſurpaſſe in Bacchidibus & Pœnulo, Virgilium Æneidos ſeptimo, Lucilium, Cinnam, Caſſium in Epiſtolis, *Chariſius Soſipater* obſervat. *Arabium bombycem Propertius* dixit libro II. Eleg. II. v. 25. & *Arabium limen* libro I. Eleg. XIV. v. 19. quomodo & in Pœnulo *Plauti* Act. V. Scen. IV. v. 6. hodie legitur: *Arabius murrhinusque omnis odor complebat nares.* Nam in Bacchidibus nunc id vocis non exſtat. *Rore* igitur *Arabo* bene ſe habet, quas *Sidonius Apollinaris* Panegyrico Majoriani v. 648. *guttas Arabicas* vocat:

- - Fert Indus ebur, Chaldæus amomum,
Aſſyrius gemmas, Ser vellera, thura Sabæus,
Aurum Lydus, Arabs guttam, Panchaïa myrrham.

& ante eum *Apulejus* Metamorphoſeos libro ſecundo pag. 45, 7. edit. Floridi dixit: *Capillum guttis Arabicis obunctum.* Qui locus opportune alterius me monet apud eundem *Apulejum* Metamorph. lib. V. pag 171, 5. inſigniter corrupti, ut mihi viſus eſt, quem totum adſcribam: *Tunc injuria mea litatum crediderim, cum ejus comas, quas iſtis manibus meis ſubinde aureo nitore perſtrinxi, deraſerim: pinnas, quas meo gremio nectarei fontis infeci, prætotonderim.* Verba ſunt Veneris de Cupidine quiritantis, ſed quid volunt ſibi iſta, *aureo nitore comas perſtringere?* quid, *pinnas inficere gremio nectarei fontis?* Opinor *Aravo* pro *Arabo* ſcriptum primo fuiſſe, ſolemni errore, atque inde *aureo* factum. Totus igitur locus ſic concinnandus videtur: *Cum ejus comas, quas iſtis manibus meis ſubinde Arabo nidore perunxi, deraſerim: pinnas, quas mei gremii nectareo fonte refeci, prætotonderim.* Poſſet & legi *aura Eoa nidore*, de quo dictum Metamorph. XV. v. 394. ſed alterum omnino præſtat, *Apulejus* de Iſide libro XI. Metamorph. pag. 362, 5. *Spirans Arabia felicis germina.* Idem Florid. lib. I. cap. 6. *Odorum divites Arabes*, habes apud *Feſtum* adagium,

Ille mei cultus unicus auctor abeſt. (56)
Molle meum, levibusque cor eſt violabile telis: (57)
Et ſemper cauſſa eſt, cur ego ſemper amem.
Sive ita naſcenti legem dixere ſorores;

Nec

gium, *Arabice olere*, apud Græcos Paroemiographos, τὴν ὅλην Ἀραβίαν ἀπεπνεύσθαι. *Liquores Araboi* dixit Statius Epicedio Glauciæ, & lacrymis Etruſci, v. 212. lib. III. Sylv. ubi tamen legitur: *Aſſyrios liquores*, quomodo *Arabum rorem* Noſter:

Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi,
Quodque Arabes, Phariique, Palæſtinique liquores
Arſuram lavere comam.

de *ungendi* verbo alibi multis egimus. Emenda in transcurſu locum in Ciri Virgiliana verſ. 168.

Non ſtyrace Idæo fragrantes uncta capillos.

ubi perperam nunc legitur, *flagrantes picta capillos*, fuit & cum *Eoo ſtyrace* legendum putarem, quod Cretenſem *Plinius* videtur parvi facere. *Fotu pinnas reficere*, laſſas videlicet volando. *Gremio fovere* phraſis uſitatiſſima, de qua videantur, quæ notamus ad Epicedium Druſi v. 96. *Claudianus* Epithalamio Honorii v. 122.

. . . *Gremio natum Cytherea refovit.*

ſic *refota laſſitudine* apud hunc ipſum *Apulejum* libro IX. pag. 269, 12. Ennodius Epithalamio Maximi de Venere v. 43.

Hæc ait, & ſobolem fotu complexa benigno.

Reficere pinnas, quomodo ipſe mox Apulejus Metamorph lib VI pag 192. 5. de hoc ipſo Cupidine: *Refectis pinnis aliquanta quiete longe velocius provolat*, *nitor* pro *nidor* alibi non uno loco perperam apud Apulejum olim legebatur, ut libro VIII. pag 254. 3. *Mellitum corporis nidorem perſentiſcunt*. Heinſius.

In Francof. erat, *non Arabum dona capillus habet*; ſed mihi quoque perplacet, *Arabo rore*: nam *Arabum* & *Arabem* veteres dixiſſe egregie docent *Servius* & *Pierius* ad *Virgilii* VII Æneid. v. 605. de *rore* vero *Arabo*, ſive Myrrha, ſive Nardo, ſive alio odore, vide Illuſtr. *Spanhemium* ad *Callimachi* Hymn. in Apoll. verſ. 38. *Burmannus.*

(56) *abes* malim, vid. notas ſuperiori Epiſtol. v. 95. *Heinſius.*

(57) Idem dicit de ſe lib. IV. Triſt. Elegia ultima verſ. 65.

Molle cupidineis nec inexpugnabile telis
Cor mihi, quodque levis cauſa moveret, erat. Ciofanus.

Τὸ *cor* producitur, *levibus cor*, contra quam ſolet. Certe Noſter Triſt. libro V. Eleg. VIII. verſ. 28.

Molle cor ad timidas ſic habet ille preces.

nam in illo ejuſdem libri Elegia prima v. 63. anceps eſt ſcriptura:

Strangulat incluſus dolor, atque cor æſtuat intus.

cum in potioribus membranis ſit, *atque exæſtuat intus*, ſed corripitur quoque Pont. libro I. Eleg. III. ad Rufinum v. 32. & libro V. Metam. Fab. VI. v. 384. Ciceroni etiam in verſione loci Homerici: *Ipſe ſuum cor edens*. *Martialis* etiam libro X. Epiſt. XV. v. 1. & *Auſonio* in epigrammatis. Quare à Naſonis manu opinor eſſe:

Molle mihi, levibusque cor eſt violabile telis.

niſi quis mavult accedere *Micyllo* caſtiganti:

Molle meum levibusque cor eſt violabile telis.

ſed

Digitized by Google

Nec data ſunt vitæ (58) fila ſevera meæ;
Sive abeunt ſtudia in mores; artesque magiſtræ; (59)
Ingenium nobis molle Thalia facit.
Quid mirum, primæ ſi me lanuginis ætas
Abſtulit, atque anni, quos vir amare poteſt?

Hunc

ſed noſtram conjecturam veriorem puto, etſi codices vetuſti pro vulgata lectione ſtant mira pertinacia. Putabam aliquando:

Molle meum levibus jecur eſt violabile telis.

ut *jecor* primo fuerit exaratum, nunc alio imus. Triſt. lib. IV. Eleg. ult. v. 65.

Molle, cupidineis nec inexpugnabile telis
Cor mihi, quodque levis cauſſa moveret,
erat. Heinſius.

Ubi *Micyllus* ita caſtiget, neſcio, ſed in Francof. codice erat:

Molle meum levibusque cor eſt violabile telis.

ut nos jam olim edi curavimus.

(58) *Et data ſunt vitæ*] Imo: *Nec data*, quicquid obnituntur libri veteres, olim reponi placebat: *Nec data ſunt.* Nunc contendo caſtigari oportere: *Nec rata ſunt*; *ratum opus Parcarum* in Ibide dicet. Hæc alibi pluribus illuſtramus. *Heinſius.*

Nec data Francofurtenſis, quod probum eſt, & ſæpe nimium Heinſius in vocem illam *ratus* ſupponendam pronus fuit, vide Epiſt. XVI. verſ. 279.

(59) *Magiſtra* omnino ſcribendum pro *magiſtras.* Arte Am. lib. III. verſ. 545. id ipſum dixit:

Scilicet ingenium placida molimur ab arte,
Et ſtudio mores convenienter eunt.

Virgilius Æn. VIII. v. 442.

- - - Omni nunc arte magiſtra
Præcipitate moras.

& XII. v. 427.

Non hæc humanis opibus, non arte magiſtra
Proveniunt.

occurrit id bis terve apud Sidonium quoque Apollinarem. Sic *digiti magiſtri Sympoſio* Ænig. II. & *bonitate magiſtra* in Catalectis Pithœi, & *juſſa magiſtra* apud Silium lib. III. v. 387. & *Roma luxuria magiſtra* apud Propertium lib. III. el. 10. v. 18. Noſter lib. I. Art. Am. v. 464.

Effugiant voces verba magiſtra tua.

ſic ibi vetus codex. Oenones Epiſtola V. Heroid. verſ. 96.

Conſule, queis ætas longa magiſtra fuit.

Juvenalis Satyra XIII. v. 22.

Nec jactare jugum vita didicere magiſtra.

ſic & *cuppa potare magiſtra Horatio* in Satyris lib. II. Satyr. 2. v. 123. *Magiſtra pietate* apud Statium libro I. Achill. v. 105. apud *Macrobium* Saturnal. III. cap. XI. *Quod mihi magiſtra lectione compertum eſt*, & *argumentum magiſtrum* Solino cap. XXXII. ut recte viri eruditi caſtigarunt. Poſſet tamen & legi, *artisque magiſtra*, ut ad Thaliam referatur. *Heinſius.*

Durius illud *artesque magiſtra*, ſcilicet, *ſunt*, vel *ſiunt*; nec mollius, quod *Criſpinus* retinet, *artesque magiſtras*; an *ſtudia abeunt* in *artes magiſtras*, id eſt artes abeunt in artes? vel quo ſenſu hæc capienda ſint vellem docuiſſent viri docti. Ego mallem:

Digitized by Google

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, (60) timebam.
Et faceres: ſed te prima rapina tenet.
Hunc ſi conſpicias, (61) quæ conſpicis omnia, Phœbe;
Juſſus erit (62) ſomnos continuare Phaon.
Hunc Venus in cœlum curru vexiſſet eburno;
Sed vidit & Marti poſſe placere ſuo.
O nec adhuc juvenis, (63) nec jam puer; utilis ætas!
O decus, atque ævi gloria magna tui!
Huc ades: inque ſinus, formoſe, relabere noſtros.
Non ut ames, oro, verum ut amare ſinas. (64)

Scribi-

Artiſque magiſtra
Ingenium nobis molle Thalia facit.

ut Thaliam magiſtram vocet, elegantiſſime, quæ non modo Poëticam ipſam docuit, ſed & formavit mores, ut III. Art. Am. v. 540.

Et facit ad mores ars quoque noſtra ſuos.

& ſeqq. ita Poëtæ ſæpe Muſas & alios Deos magiſtros ſuos vocant, & hinc Horat. I. Od. XXIV. verſ. 2.

Præcipe lugubres
Cantus Melpomene.

quem locum impuris manibus nuper attrectavit Gorallus, dedecus & opprobrium noſtri ſeculi, & præficam faciens Deam, *præcine* conjecit, cum *præcipere* proprie magiſtrorum verbum eſſe, vel pueri norint, ita Bacchum docentem carmina vidit idem Poëta II. Od. XIX v. 1. & Noſter *dictantem carmina* Cupidinem ſæpe inducit, & paullo ante *Sappho* dixit:

At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant.

& ita millies, ſed imperitiam hujus Galluli egregie nuper vir non indoctus expoſuit ludibrio, Tom. XII. Hiſtoriæ Criticæ pag. 133. porro pro *facit* hic antiquæ editiones, & omnes fere ſcripti *dedit*; niſi quod in codice Wittiano erat à manu ſecunda. *Aldus* vero edidit *facit*; ut eſt in Francofurtenſi libro: eadem varietas ſupra Epiſt. X. v. 27. *Vires animus dabat*, ubi codices alii *facit*, ſed *facit* rectum etiam alibi:

Ingenium nobis ipſa puella facit.
Burmannus.

(60) Ἀποστροφή, vel potius: Προσωποποιία. *Ciofanus.*

(61) *Conſpiciat*] Elegantius *conſpicias*, & *conſpicis*, Scriverianus *eris*.

(62) *eris* quidam. *Heinſius.*

(63) Senec. Epiſt. XII. *Eſt alter, qui annos adoleſcentia excludit, eſt qui totam pueritiam ambitu ſuo adſtringit.*

(64) Sic corriges, quemadmodum id quod ſequitur, *admonuit quamvis*, alii *admoneat*. Egnatius.

In libro Maffeiano, *ſed ut amare ſinas*, in quo τὸ *te* à librario omiſſum eſſe putaverim, hoc videlicet modo: *ſed te ut amare ſinas.* Vaticanus perſpicue habet: *Non quod ames oro, ſed quod amare ſinas*, fortaſſe non male. Non deſunt tamen, qui legant è bonis libris: *verum ut amare ſinas.* Ciofanus.

Sed

Scribimus, & lacrimis oculi rorantur obortis.
  Adſpice, quam ſit in hoc multa litura loco.
Si tam certus eras hinc ire, modeſtius iſſes;
  Et modo (65) dixiſſes: Lesbi puella, vale.
Non tecum lacrimas, non oſcula ſumma tuliſti. (66)
  Denique non timui, quod dolitura fui.
Nil de te mecum eſt, niſi tantum injuria: nec tu,
  Admoneat (67) quod te, pignus amantis habes.

Non

Sed quod amare ſinas, Linacer lib. IV. de Conſtruct. verbi Activi, ut in Triſt. V. Eleg. I. verſ. 16.

Præmoneo nunquam ſcripta quod ille legat.
Bersmannus.

Verum ut amare ſinas, durius, quam ut *Ovidio* exciderit. Scripti plerique: *ſed quod amare ſinas*, *ſed te ut amare* ex veteri libro notarat *Politianus*, alii, *ſed ut amare*. Forte:

Non ut ames, oro: me ſed amare ſinas.
Heinſius.

Furorem illum, quo proſequebatur *Sappho* Phaonem, auctor hujus Epiſtolæ egregie exprimit, ſed cauſſam amabilitatis *Plinius* lib. XXII. 8. refert ad radicem herbæ candidæ, quæ *centum capita* vocatur. (vid. num. CCXXXIII.) Quod neſcio, an alius quis prodiderit. *Burmannus.*

(65) *Si mihi*] Scripti nonnulli, *ſi modo*, alii, *& modo*, bene. *Heinſius.*

(66) *Oſcula noſtra tuliſti.*] *Oſcula ſumma* plerique veteres; ſic *extrema oſcula*, *ſuprema oſcula*, *ultima oſcula*, & *oſcula prima*, paſſim apud Poëtas. Triſt. lib. I. Eleg. III. v. 57.

Sæpe vale dicto rurſus ſum multa locutus,
Et quaſi diſcedens oſcula ſumma dedi.

Senec. Med. v. 289.

Dum extrema natis mater infigo oſcula.

Stat. Theb. XII. v. 417.

Ignem miſeræ poſt ultima quærunt
Oſcula.

ſic *prima oſcula*, II. ex Pont. Epiſt. III. v. 72.

Quodque tibi in cunis oſcula prima dedi.

utraque jungit Senec. Theb. v. 486.

Ferat ut reverſo poſt fugam nato oſcula
Vel prima, vel ſuprema.

mox malo, *qua dolitura fui.* Heinſius.

(67) *Nec te admoneat*] Sic in veteribus: & recte mea ſententia: quidam tamen *admonuit* malunt, neque id non recte, ad hoc *pignus* in quibusdam, non *munus*. Naugerius.

Nec te Admonuit, quod tu munus amantis habet, quidem vulgaris lectio habet, bono ac tolerabili ſenſu. *Domitius* autem pro: *Admonuit*, *Admoneat* reponit potentiali modo, ut accipiatur pro Admonere poteſt, ut ſit ſenſus: Nec te poteſt admonere mei munus, quod à me habes: quia ſcilicet nullum habes, ſed hoc ille ſuo more. *Egnatius* cum vulgari lectione conſentit, niſi quod pro duabus vocibus, quæ verbum ipſum ſequuntur, conjunctionem *Quamvis* ſubſtituit, legens: *Admonuit, quamvis munus amantis habes.* Micyllus.

Nec

Digitized by Google

Non mandata dedi: neque enim mandata dediſſem
Ulla, niſi, ut nolles immemor eſſe mei.
Per tibi, qui numquam longe diſcedat, (68) Amorem,

Perque

Nec te Admonui, quod tu munus amantis habes, Vatican. & Maff. Alii malunt:

——— *Nec te Admoneat, &c.*
Cioſanus.

Pignus amantis quinque libri. *Admonuit* præterea in multis, quod *Naugerius* etiam vidit & ad *Statii* Sylvas Diatribes cap. XLIX. Noſter *Gronovius*. Heinſius.

Douza volebat: *injuria, qua me admoneat.* *Bersmannus* edidit: *Admonuit, quamvis pignus amantis habes.* Contrario, ac Poëta voluit, ſenſu nobis *Admoneat* placet, & diſtinctione eiſe juvandum locum credimus:

Nec tu,
Admoneat quod te, pignus amantis habes.

nullum tecum pignus habes, quod te admoneat mei amantis, in alia lectione ſenſum nullum video, ſi oſcula, ſi lacrimas diſcedens à me tuliſſes, ea tibi pignus eſſent, quod te admonere, & in memoriam *Sappho* revocare poſſet, nunc tu nullum pignus habes, quod te admoneat, & recte *Gronovius* vim verbi *admonere* illuſtravit, quod τῷ *oblivisci* opponitur. *Statius* lib. IX. Theb. verſ. 439.

Nec te admonet altrix
Unda, tuasque manus jampridem oblite parentum
Liber?

ſic Epiſt. III. v. 132.

Præſentisque oculos admonuiſſe ſui.

& Remed. Amor. v. 662.

Admonitu liber aberrat amor.

& ita quæ oculis incurrunt, admonent, VI. Metam. verſ. 620.

Quid poſſit ab illo
Admonita eſt.

Pignus vero rectius, quam munus, quocunque enim fides fit, *pignus* dicitur, ut Epiſt. IV. verſ. 100.

Illa feræ ſpolium, pignus amoris, habet.

II. Art. v. 248.

Hoc Dominæ certi pignus amoris erit.

III. Metam. v. 283.

Det pignus amoris.

VIII. v. 92.

\- - - *Cape pignus amoris*
Purpureum crinem.

ſic Silius VIII. v. 150.

Enſem Dardanei quæſitum in pignus amoris.
Burmannus.

(68) Alii omnes *diſcedit*. Nos ex affectu optantis fœminæ illum modum ſubſtituimus, ac ſi dicat, qui ut nunquam diſcedat & abeat à me opto. *Egnatius.*

Diſcedat veterum non pauci, probe, eſt enim optantis. Metam. X v. 623.

Vel certe non hoc, qui plurimus urit (& urat)
Pectora noſtra, Deo, ſed victa libidine credar.

ita locus ille ſcribendus, vulgatum *uſſit & urit* non eſt nauci. Amor. III. El. XI. v. 45. loco itidem mendoſo:

Parce per o lecti ſocialia jura, per omnes
(Qui dent fallendos ſe tibi ſæpe) Deos.

Triſt.

Perque novem juro, numina noſtra, (69) Deas;
Cum mihi neſcio quis, Fugiunt tua gaudia, dixit;
Nec me flere diu, nec potuiſſe loqui.
Et lacrimæ deerant oculis, & lingua palato: (70)
Adſtrictum gelido frigore pectus erat.
Poſtquam ſe dolor invenit; nec pectora plangi, (71)

Nec

Triſt. II. v. 155.

Per ſuperos igitur, qui dent tibi longa dabuntque
Tempora.

ubi ſimiliter peccatur. *Heinſius.*

Novem Deas] Muſas, quæ novem ſunt, Jovis filiæ ex Mnemoſyna, quarum princeps eſt Calliope *Heſiodus* in Theogonia, & *Apollodorus* lib. I. Bibliothecæ. *Ciofanus.*

(69) Liber Maff. *ſancta:* eſt autem appoſitio. *Ciofanus.*

(70) *Verba palato*] Sic ii, quibus utor, libri veteres. *Ciofanus.*

Lingua veteres, alii *verba.* *Heinſius.*

(71) *Poſtquam ſe dolor imminuit, mea pectora planxi.*] Alii, *nec pectora plangi*, ubique tamen *Ovidius* priore verborum forma hanc ſententiam contexuit, ut Canace Heroid. Epiſt. XI. verſ. 91.

Exieram thalamo, tum demum pectora planxi.

& Medea Heroid. Epiſt. XII. v. 153.

Protinus abſciſſa planxi mea pectora veſte.

adde quod vix dicatur, nec *puduit plangi pectora*, ſed *plangere*, ut *exululare.* Egnatius.

Alii: *Poſtquam ſe dolor imminuit, neque pectora plangi, Nec puduit, &c.* Priorem lectionem approbat *Egnatius.* Poſterior elegantior eſt: niſi quod infinitivus *Plangi* offendit, quem active poni magis referebat. *Micyllus.*

Iidem *invenit*, optime, ut obſervationum libro ſecundo, cap. XXI. jam monuit idem ille præſtantiſſimus *Gronovius.* *Petronius* Satyr. c. 91. *Diu vocem neuter invenit*, & de bello civili cap. 119.

- - - Quærit ſe Natura, nec invenit.

Statius Theb. V. v. 606.

- - - Poſtquam laxata dolori
Vox invenit iter.

ſic ſcribo, non *dolore.* Quod Virgilius lib. XI. Æn. v. 151. paullo aliter effert:

Et via vix tandem voci laxata dolore eſt.

ubi etiam ſcriberem libenter *dolori*, in loco tamen Curtiano libro IX. cap. 3. quem vir idem doctiſſimus adduxit, illud, *liberius dolor egeri cœpit amantibus lacrymis*, non auſim damnare, ſi veterum librorum nitatur auctoritate, cum *Noſter* in Triſtibus IV. Eleg. 3. verſ. 38. quoque dicat:

Aufertur lacrymis egeriturque dolor.

nec neceſſe pro *raptis* capillis *ruptos* reponi lib. III. Art. v. 161.

Nos male detegimur, raptique ætate capilli,
Ceu Borea frondes excutiente, cadunt.

Ep. Ariadnes Epiſt. X. Heroid. v. 16.

Nec puduit ſciſſis (72) exululare comis.
Non aliter, quam ſi gnati pia mater ademti (73)
Portet (74) ad exſtructos corpus inane rogos.
Gaudet, & è noſtro creſcit mœrore (75) Charaxus
Frater; & ante oculos itque reditque meos.

Utque

Utque erat è ſomno turbida, rapta coma eſt.

Art. Am. III. v. 570.

Nec raptus flendi cauſa capillus erit.

ubi *Paſſeratius* ad *Propertium* male *carptus* lectum velit. *Heinſius.*

Vid. ad Epiſt. X. 16.

(72) *Raptis*] Iidem libri *ſciſſis*, placet. *Ciofanus.*

(73) Mortui, libri I. de Ponto Epiſt. IX. verſ. 41.

Jure igitur lacrimas, Celſo libamus adempto,
Cum fugerem, vivo quas dedit ipſe mihi.
Ciofanus.

(74) Quidam codices *ferret*, ſed rectum eſt prius. *Catull* Epithal. 65. de nuptiis Pelei v. 83.

Funera Cecropide, nec funera, portarentur.

Juvenal. Satyr. III. v. 32.

Portandum ad buſta cadaver.

& Sat. X. v. 260.

Hectore funus
Portante. Heinſius.

Portet in exſtructos codex Merani. Duo alii, *ad extremos.* Lincol. *ad exſtinctos.*

(75) Eleganter, Paulinus Oratione ad Deum, carmine III. v. 13.

Non obitu adfligar cujuſquam, aut funere creſcam.

Seneca Medea v. 992.

Quid miſera feci? miſera, pœniteat licet,
Feci, voluptas magna me invitam ſubit.
Ut, ecce, creſcit!

ſic emendo, niſi malis: *Et cæde creſcit*, vel *ex ſcelere.* Vulgati: *Et ecce creſcit.* Gloſſarium MS. Voſſianæ Bibliothecæ: *Ovare, creſcere, gaudere.* Eſt autem gaudio exultare, & invidorum proprium eſt; eandem phraſin nos Belgæ adhuc habemus: *hy groeyt daer in*, ſimilis locus apud *Stat.* VIII. Theb. 755. de Tydeo:

- - - *Lævaque receptum*
Spectat atrox hoſtile caput, gliſcitque tepentis
Lumina torva videns.

quem locum acceptum referimus admirandæ eruditionis viro *J. F. Gronovio.* *Gliſcere* autem idem eſt, quod *creſcere* hic. Liv. II. 27. *Sævire inde utique conſulum alter Patresque, ſed plebs creverant animi*, nimirum ex odio, eadem ratio eſt vocis *Paſce*; qua utitur Metamorph. VI. v. 280. de Niobe:

Paſcere crudelis noſtro Latona dolore,
Paſcere, ait, ſatiaque meo tua pectora luctu.

& Amor. I. Eleg. 15. v. 39.

Paſcitur in vivis livor, poſt fata quieſcit.
Heinſius.

Cicero ſæpius hac eleganti locutione uſus, & aliquando paullo alia ſignificatione, pro gloria, fama,

Utque pudenda mei (76) videatur cauſſa doloris;
Quid dolet hæc? certe filia (77) vivit, ait.
Non veniunt in idem pudor atque amor, omne videbat
Vulgus; eram lacero pectus aperta ſinu.
Tu mihi cura, Phaon: te ſomnia noſtra reducunt;
Somnia formoſo (78) candidiora die.
Illic te invenio; quamquam regionibus abſis;
Sed non longa ſatis gaudia ſomnus habet.
Sæpe tuos noſtra cervice onerare lacertos,
Sæpe tuæ videor ſuppoſuiſſe meos.
Blandior interdum, veriſque ſimillima verba
Eloquor: & vigilant ſenſibus ora meis.
Oſcula cognoſco, quæ tu committere linguæ, (79)
Aptaque conſueras accipere, apta dare.
Ulteriora pudet narrare: ſed omnia fiunt: (80)

fama, opibus, honoribus augeri, pro Cluentio cap. 28. *Oblatam ſibi occaſionem putavit, ut ex invidia Senatoria poſſet creſcere.* V. Verrin. c. 67. *Denique ſi videor hic, id quod ego non quæſivi, de uno illo voluiſſe creſcere, iſto abſoluto, quod ſine multorum ſcelere fieri non poteſt, de multis mihi creſcere licebit*; pro S. Roſc. c. 30. *Nam ſi mihi liberet accuſare, accuſarem alios potius, ex quibus poſſem creſcere.* Livius XXXV. 19. *Itaque ſi quibus tuorum meis criminibus apud te creſcere liceat, aliam materiem creſcendi, quam ex me quærant*; & XXIX. 37. *In invidia Cenſores cum eſſent, creſcendi ex his nactus occaſionem Cn. Bæbius.* Quinct. Decl. V. Princip. *Adverſa quæ de ſolatiis remediisque creverunt*, ubi eſt alimenta ceperunt ex ſolatiis & remediis, quæ quotidie renovarunt & auxerunt. *Incrementa de aliquo quærere*, dixit Juſtinus lib. XXV. 3. *Perpetuis creſcere rapinis*, Claud. II. Rufin. 318. *Burmannus.*

(76) *Pudenda magis*, Regius.

(77) Quam habuit ex Cercola, Svidas, v. notas Urſini ad Fragmenta Sapphus pag. 287. meminit ejus & Maximus Tyrius. *Heinſius.*

(78) *Formoſa* Merani codex.

(79) *Committere lingua*] *Lingua* Francof. non male, conjuncta oſcula per linguam indicat, vid. II. Amor. verſ. 257. ubi *nexa lingua oſcula*, & v. 60. *juncta oſcula*, ut & alibi, quæ hic *commiſſa* dicit. *Burmannus.*

(80) *Ulterius pudet hic*] Sic noſtri libri ſcripti. *Ciofanus.*

Ulteriora pudet narrare: ſed omnia fiunt. Etiam recte ex ſuis Naugerius, lib. V. Faſt. verſ. 532.

- - - *Pudor eſt ulteriora loqui.*

Lib. III. Art. v. 769.

Digitized by Google

Et juvat, & ſine te non libet (81) eſſe mihi.
At cum ſe Titan oſtendit, & omnia ſecum;
Tam cito me ſomnos deſtituiſſe queror.
Antra nemusque peto; tamquam nemus antraque proſint;

Conſcia

Ulteriora pudet docuiſſe, ſed alma Dione,
Præcipue noſtrum eſt, quod pudet, inquit, opus. Heinſius.

(81) *Non libet* bene quatuor libri. Opinor ſcribendum:

. . . Sed omnia fieri
Et juvat, & ſine te non libet eſſe mihi.

ſæpe *libet* in *licet* degeneravit, ſic lib. II. Art. Am. v. 327.

. . . Quotiesque libebit,
Quæ referas illi, ſomnia læta vide.

Faſt. VI. v. 325.

Nec libet, & longum eſt epulas narrare Deorum.

ita locis iſtis ſcribendum. *Heinſius.*

Nulla hic mendi ſuſpicio interpretibus ſuborta fuit, quod miror: nam ſi verba efficaciſſima & electa ad arcanas veneris notas, quas optime myſta noſter callebat, indicandas, quibus Sappho plenam voluptatem, quam in ſomniis videre & ſentire ſolebat, exprimit, expendiſſent, facile vidiſſent jejune admodum illud ſubjici, *& ſine te non libet eſſe mihi*, quod etiam de amore modico, & primum nato dici poſſet, vix enim durare ſine amatore ſuo puellas, quam primum tactæ ſunt, poſſe, notum eſt, & illa locutio *ſine te* nihil niſi præſentiam amatoris, quam deſiderare videtur, indicare poteſt, ita III. Am. el. XI. v. 37. cum dixiſſet:

Nequitiam fugio, fugientem forma reducit.

mox addit v. 39.

Sic ego nec ſine te, nec tecum vivere poſſum.

quæ cum ita ſint, quanti non faciendus codex ille Francofurtenſis, qui ſolus ſervavit veterem, & reliquis librariis non intellectam ſcripturam:

Et juvat, & ſicca non licet eſſe mihi.

legendum nimirum minima mutatione *ſicca*, tam vivam ſibi per quietem imaginem libidinis & voluptatis veræ obvenire fatetur, ut non licuerit in toro ſiccæ jacere, ſic apud Noſtrum IX. Metam. v 484. Byblis, inceſtum pari fere modo ſomnium narrans:

Gaudia quanta tuli! quam me manifeſta libido
Contigit, ut jacui totis reſoluta medullis!
Ut meminiſſe juvat, quamvis brevis illa voluptas.

ſimili modo *ſiccam* vocat Noſter, cui hebes locus ille torpet, puellam. II. Art. Am. ubi cum v. 683. dixiſſet:

Odi concubitus, qui non utrumque reſolvunt.

Addit:

Odi quæ præbet, quia ſit præbere neceſſe,
Siccaque de lana cogitat ipſa ſua.

& ita cape illa Martialis XI. 17. v. 7.

Tu quoque nequitias noſtri luſusque libelli
Uda puella leges, ſis Patavina licet.

vide etiam quæ olim ad Petron. cap. XXXVII. notavimus, & hoc jam exigit verbum præcedens *juvat*, cum enim juvat puellam coitus & ſentit, à libidinis ſenſu reſolvi neceſſe eſt, & eo ſenſu ſæpe Noſter & alii utuntur. Noſter I. Am. El. IV. verſ. 67.

Si

Conſcia deliciis illa fuere tuis. (82)
Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho (83)
Impulit, (84) in collo crine jacente, feror.

Antra

Si mea vota valent, illum quoque nil juvet opto:
Sin minus; at certe te juvet inde nihil.

II. Art. 681.

Illis ſentitur non irritata voluptas,
Quod juvet, ex aquo femina virque ferant.

III. Art. 793.

Sentiat ex imis venerem reſoluta medullis
Femina, & ex aquo res juvet illa duos.

& mox 803.

Quod juvet, & voces & anhelitus arguat oris.

Hero de ſimili ſomnio Ep. XIX. 63.

Multaque praterea lingua reticenda modeſta
Qua feciſſe juvat, facta referre pudet.

Unde videmus, quam recte *juvat* Criſpinus expoſuerit *prodeſt*, nulla autem parte veræ & robuſtæ voluptatis ſe in ſomniis fraudari indicant verba, *omnia fiunt*, ſed de quibus vide ad Petronium cap. XI. ſatis enim jam Pudori vim fecimus, & Gorallum, Ariſtophanicum Theologum, metuo, qui tales ſibi ab aliis delicias præberi dolebit, cum ipſe ex Catullo nequiores Gallulis ſuis apponere ſoleat nequitias. *Burmannus.*

(82) *Meis*, Editiones plurimæ, & codices Francof. & ſex alii.

(83) Erichto Theſſalica venefica, ſive maga fuit, cujus opera Pompejus quoque uſus fuit, de qua prolixe *Lucan.* lib. VI. Sed hic *Ovidius* pro generali nomine veneficarum poſuiſſe videtur, ſpeciem pro genere uſurpando. *Micyllus.*

(84) Scripti multi cum primis editionibus *Attulit.* Unde *Attonat* olim fingebam, de quo verbo lib. III. Metam. v. 532. Nunc *Abſtulit* repono, propius inſiſtens veſtigiis ſcriptæ lectionis, ſimilis diverſitas ſcripturæ in Statio Theb. IV. verſ. 254.

Quos non ille duces nemorum fluviiſque dicata
Numina, quas magno non abſtulit igne Napaas.

ita enim veteres membranæ. Noſter ſupra:

Quid mirum, ſi me prima lanuginis atas
Abſtulit?

Epiſtola Paridis Ep. XVI. Heroid. v. 199.

Phryx erat Aurora conjux: tamen abſtulit illum
Extremum noctis qua Dea finit iter.

Lib. I. Artis Amat. 561.

Implicitamque ſinu (neque enim pugnare volebat)
Abſtulit.

Lib. II. v. 91.

Decidit, atque cadens, Pater, o pater, auferor, inquit.

& mox v. 140.

- - - Subitus cum Pergama fluctus
Abſtulit.

Hinc patet, cur *ablatum cervum* lib. I. Metam. v. 306. in deſcriptione diluvii Deucalionei dixerit, ubi *alatę* inſulſe reponebant. Remed Amor. v. 343. *Auferimur cultu.* Epiſtola Hypſip. Heroid. VI. v. 131. *O demens, Colchiſque ablate venenis.* Senec. Agamem. v. 275.

Antra vident oculi ſcabro pendentia topho, (85)
Quæ mihi Mygdonii marmoris inſtar erant.
Invenio ſilvam, quæ ſæpe cubilia nobis
Præbuit, & multâ texit opaca (86) comâ:
At non (87) invenio dominum ſilvæque meumque.
Vile ſolum locus eſt: dos erat ille loci.

Agnovi

Sed nulla Atridem Venere furtiva abſtulit.

Cornelius Severus apud Senecam Svaſoria VII. & in Severi Fragm. pag. 178.

. . . Sed enim abſtulit omnes,
Tanquam ſola foret, rapti Ciceronis imago.

hoc eſt, in ſe convertit omnes. *Statius* Theb. VI. verſ. 669.

Plenius omnes
Abſtulit in ſe oculos. Heinſius.

Ego conjecturæ huic Heinſii minime aſſentiri poſſum, ut qui *impulit* multo gravioris ſignificationis verbum putem, quam *abſtulit*, & hic de furore, vel ei certe ſimili affectione agitur, ſic *Valer. Flac.* III. v. 264.

Ceu pavet ad crines, & triſtia Pentheos ora
Thyas, ubi impulſa jam ſe Deus agmine matris
Abſtulit.

Lib. IV. v. 32.

Hortator poſtquam furiis & voce nefanda
Impulit Oenides.

& ita paſſim Poëtas loqui ipſe *Heinſius* notavit ad ejusdem Poetæ lib. III v. 325. *Totamque Deus ſimul impulit urbem*, & de alia graviſſima affectione, qua præcipites homines aguntur, ad *Vellej. Paterc.* II. 33. ſequentia: *In collo crine jacente*, ut vaticinanti & furioſæ reſpondent, & præcipue ita verbum *feror* egregie congruit: *Ferri* enim impulſi furiis, & graviſſima perturbatione mentis, proprie dicuntur. Horat. I. Satyr. IV. 30.

Quin per mala præceps
Fertur.

Virgil. II. Æn. v. 498.

Fertur in arma furens.

Cicero pro Quinct. c. XI. *Id Sex. Nævius non faceret, qui usque eo fervet,ferturque avaritia.* Si quid mutandum vero hic eſſet, arrideret impenſe Francofurtenſis codicis lectio, in quo eſt *Attigit*, nam *tangi*, *contingi* proprie in furorem actæ dicuntur Heroid. Ep. IV. verſ. 50. *Numine contactas attonuere ſuo*, vide *Heinſ.* ad III. Amor. Eleg. I. 64. idem codex habebat: *Furialis Enyo.* Palat. & Franc. *Erinnis.* Burmannus.

(85) *Tophus* lapis ſcaber & pumicoſus, familiaris ſpecubus & antris montium eſt. *Pendentia* autem, quod *Domitius* exponit ſublimia, pro arcuata & ſuſpenſa magis accipiendum. *Micyllus.*

Vid. III. Amor. I. 3. *Scaber* autem tophus etiam eſt in Catalectis Pithœi pag. 32.

Decidens ſcabrum cavat unda tophum.

ſequenti verſu Scriverianus *qui mihi erat*, ut de topho capiatur, qui inſtar marmoris erat *Sappho*, propter delicias, quibus in antris illis perfrui ſolebat. *Burmannus.*

(86) *Preſſit opaca*] Multo rectius iidem libri & quidam alii, *texit opaca.* Ciofanus.

Multis preſſit opaca comis, MS. Bersm.

(87) *Sed non*] *At non* ſcripti, mox *agnovi* pro *cognovi* quidam. *Heinſius.*

(88) Unus

Agnovi (88) preſſas noti mihi ceſpitis herbas:
De noſtro curvum pondere gramen erat.
Incubui; tetigique locum, qua parte fuiſti;
Grata prius lacrimas combibit (89) herba meas.
Quin etiam rami poſitis lugere videntur
Frondibus; & nullæ (90) dulce queruntur aves.
Sola virum non ulta pie (91) mœſtiſſima mater
Concinit Iſmarium Daulias ales Ityn.
Ales Ityn, Sappho deſertos cantat amores (92)
Hactenus; ut media (93) cetera nocte ſilent.
Eſt nitidus, vitreoque magis perlucidus amne, (94)
Fons ſacer: hunc multi numen habere putant:

Quem

(88) Unus Heinſii: *Agnovi preſſas, veſtigia corporis, herbas*, non invenuſte. *Modo virus* in uno Regio, *modo noti* Merani.

(89) Omnes hactenus *combibit*, legêre: mihi *enim bibit* non diſplicet: ut hic plane ſit ſenſus, incubuiſſe ſe in locum frequentius, ubi ante jacuerant, cum interim herba locusque, ante illi gratus, exciperet ſuas lacrimas, quæ fluerent ad memoriam Phaonis, ſi quis tamen & *combibit* probat, non admodum repugnem. *Egnatius.*

(90) Ubi olim *mille* nullo ſenſu, emendabis *nulla*; aliter & ſyllaba nutet, & ſenſus non quadret. *Egnatius.*

(91) *Non ulta prius*] Emendabis *Pie*. *Prius* enim caſſa vox ſemper viſa eſt, ac nihili. *Egnatius.*

Sola virum non ulta prius mœſtiſſima mater, Domitius legit, ut ſit ſenſus: Sola mater, quæ ob id mœſtiſſima eſt, quod non prius occiderit virum, quam filium, &c. Sed alii pro *Prius*, *Pie* legunt, hac ſententia: Sola mater, quæ impie ulta eſt virum. Impie ſcilicet, quod in eo ulciſcendo filium interfectum epulandum appoſuit. *Micyllus.*

Non prius mœſtiſſima mater libri veteres habent, aliis placet, *non pie*, quos ego nihil moror. *Ciofanus.*

(92) *Sappho miſeros decantat amores*] Vatic. *deſertos cantat amores.* Maſſ. *deſertos quaret amores.* Ciofanus.

Deſertos habent omnes codices meliores, ita *deſerta amica* Remed. Amor. verſ. 215. *Heinſius.*

Francius conjiciebat, *diſcerptos* vel *divulſos* vel *diruptos*, aut *disruptos*.

(93) Scripti quidam *& media*, perperam, nam & pari modo eſt locutus in Faſtis lib. V. v. 661.

Hactenus: ut vivo ſubiit rorantia ſaxo
Antra. Heinſius.

(94) *Eſt nitidus, vitreoque magis perlucidus amne*] Alii aliter:

Eſt

Quem ſupra (95) ramos expandit (96) aquatica lotos, (97)

Una

Eſt nitidus, vitroque magis perlucidus amnis. Egnatius.

Eſt nitidus, vitroque magis perlucidus amnis, hæc Naugeriana lectio, ſed ridicule fontem & amnem eundem facit, primæ editiones & ſcripti plerique: *vitreoque amne.* Mazarinianus: *vitreoque amni.* Scribe: *vitroque magis perlucidus omni.* Sic *Fons Blanduſiæ ſplendidior vitro* apud Horatium lib. III. Od. XIII. v. 1. ita Poëtæ paſſim. Horat. I. Od. XVIII. v. 16.

Arcanique fides prodiga, perlucidior vitro.

Apulejus I. Metam. pag. 27, 1. edit. Floridi: *Fluvius ignavus ibat, argento vel vitro æmulus in colorem*, & magis appoſite libro V. ſub init. *Videt fontem vitreo latice perlucidum luci meditullio*, ubi non ſunt audiendi codices, in quibus *placidum*, quod temere arripuerunt pro *perlucidum*, cum *placidiore animo* præceſſit. *Heinſius.*

Nos retinuimus: *vitreoque magis perlucidus amne*, ut eſt in Francof. & pleriſque aliis; nam amnes paſſim vitrei, vid. *Bernart.* ad *Stat.* I. Silv. III. v. 73. *Burmannus.*

(95) Ἀναςρεφῆ. *Ciofanus.*

(96) *Extendit*] In nonnullis *expendit*, in aliis *expandit*, recte omnia. *Naugerius.*

Libri veteres *expandit*, placet. *Ciofanus.*

Expandit primæ editiones & ſcripti plerique. Virgil. VI. v. 282.

In medio ramos annoſaque brachia pandit
Ulmus opaca, ingens.

ubi vid. *Servium. Auſonius* edyll. de vere primo v. 3.

Et paſſura comas radicitus erigitur ſtirps.

Paullinus nono Felicis natali v. 280.

Nam patulos platanus ramos expandit in umbras.

Corippus Africanus de arbore in laudem Anaſtaſii Quæſt. v. 14.

Expandit ſatiata comas, & nubila ſupra eſt.

Idem de arbore proſtata in laudem Juſtini Imp. lib. I. v. 231.

Languida per latas expandit brachia terras.

hinc *Patula* arbor. Virgil. Culic. v. 16.

Hinc atque hinc patula prapandit cornua fronte.

& ita ſæpe ſimplex *pandere.* Art. Amator. III. v. 500.

Plenaque curvato pandere vela ſinu.

ubi male turbant MSS. *Horat.* lib. II. Satyr. 2. verſ. 26.

Picta pandit ſpectacula cauda.

Pandere retia Metam. IV. v. 512. ex MSS. *Virgilius* tamen II. Georg. v. 287.

Neque in vacuum poterunt ſe extendere ramos.

& verſ. 296. *tendere:*

Tum fortis late ramos & brachia tendens
Huc illuc.

& *Seneca* Oedip. 534.

Curvosque tendit quercus & putres ſitu
Annoſa ramos.

& *Silius* lib. V. 480.

Annoſa excelſos tendebat ad æthera ramos
Æſculus. Heinſius.

Vid.

Una nemus: (98) tenero ceſpite terra viret.
Hic ego cum laſſos (99) poſuiſſem fletibus artus, (100)
Conſtitit ante oculos Naïas una meos. (101)

Conſtitit,

Vid. *Heinſ.* ad *Valer. Flac.* I. 400.

(97) *Aquatica lotos*] Ita & lib. IX. Metamorph. v. 341. ut ab alia Loto diſtinguatur. Lotam vero Nympham in fabam Syriacam mutatam narrat *Servius* ad II. Georg. v. 84. ſic & *Iſidorus* de Mella lib. XVII. cap. 6. nam & *mella* & *faba Syriaca* dicebatur Lotos, ſed faba Græca frequentius. *Burmannus.*

(98) Quid enim ſibi velit vetus lectio non video, *unda nemus*, quando & *Domitius* jam ante id agnovit, & ſenſus *una* expoſcit. *Egnatius.*

Sic & Metam. lib. VIII. v. 743.

> *Stabat in his ingens annoſo robore quercus,*
> *Una nemus.* Heinſius.

Plinius lib. XVI. 44. num. 91. *Vicina luco eſt ilex, & ipſa nobilis XXXIV. pedum ambitu caudicis, decem arbores amiciens, ſingulas magnitudinis vicina, ſilvamque ſola facit.* Ita *Heinſius* notavit è membranis legendum, vulgo, *decem arbores mittens*, imitatus eſt & *Ovidium* Paullinus de vita Martini II. v. 259. *Arboris unius denſum nemus*, ubi *Barthius* alia exempla dabit, nec hinc abludunt illa Senecæ Oedip. 542.

> *Medio ſtat ingens arbor, atque umbra gravi*
> *Silvas minores urget, & magno ambitu*
> *Diffuſa ramos, una defendit nemus.*
> Burmannus.

(99) *Laſſos*] *Feſſos* iidem libri. *Ciofanus.*

(100) *Poſuiſſem flebilis artus*] *Fletibus* quatuor ſcripti, placet. *Heinſius.*

(101) *Ante oculos viſa eſt Naïs adeſſe meos.*] Non poſſum non admirari tantam lectionis varietatem in codicibus deprehendi: vetus enim lectio ſic ferme habet:

> *Formoſus puer eſt viſus adeſſe mihi.*

nunc alii diverſe legunt:

> *Conſtitit ante oculos Naïas una meos.*

ubi miror, quid ſibi velit hoc nomen, quod quidam legunt per *Ypſilon.* Manu ſcriptus codex noſter ſic habuit, ut emendavimus. Quam igitur malint, eam ſequantur. Illud teſtari poſſum, veteri ſi lectioni ſteteris, diſſentire à ſeſe *Ovidium*, qui ſtatim non ad Cupidinem, ſed ad Nympham, id eſt, hanc Naïada, converſam *Sappho* faciat, cum inquit: *Ibimus o Nymphe*; quo in verſu gravis inſederat error, ut Nymphas alloqui videretur, cum Naïadem Nympham, quæ oculis objecta illi fuerat, alloquitur, & ſic *Nymphe* vocandi caſus erit, Græcorum more unitatis numero. *Egnatius.*

Conſtitit ante oculos Naias una meos, eſt in veteribus, & profecto recte: inferius enim: *Ibimus o Nymphe*, quidam aliter legunt; mihi, cum ſequatur *conſtitit* & *dixit*, repetitum id *conſtitit*, & Ovidianum maxime & perelegans videtur. *Naugerius.*

Hic verſus varie legitur. Alii ut hic citavimus, *Naias* diviſa media legunt, tribus ſyllabis: & ita etiam in Aldinis ſcribitur. Alii mutato parumper verſu legunt:

> *Ante oculos viſa eſt Naïs adeſſe meos.*

quæ lectio concinnior paulo eſt, & pluribus etiam placet. Sed hoc incommodi tamen habet, quod dictio *Naïs* omnino generaliter & indefinite ponitur: cum non habeat cui aſtringatur, ut ſupra *Naïas una*, qua certa & definita quædam ſignificatur. Tertia lectio, quam vetuſtiorem ceteris aſſerunt, à reliquis plane diverſa eſt: ita enim habet:

> *Formoſus puer eſt viſus adeſſe mihi.*

D d

qui

Conſtitit, & dixit: Quoniam non (102) ignibus æquis
Ureris, Ambracias (103) terra petenda tibi.

Phœbus

qui puer de Cupidine intelligendus. *Micyllus.*

Noſtri ferme habent:

Formoſus puer eſt viſus adeſſe mihi.
Cioſanus.

Conſtitit ante oculos Naïas una meos, hæc etiam Naugerio debentur. Noſtri cum vulgatis inepte:

Formoſus puer eſt viſus adeſſe mihi.

Repone in Naugeriana lectione *Naïas uda*, & refer ad Naïada hujus fontis, ſic *uda Thetis*, lib. XI. Metam. v. 237. & *Tyberinides uda*, lib. II. Faſt. v. 597. ex antiquis codicibus, ubi Naïadas Tyberinas innuit. *Heinſius.*

Recte habet ſe *una*, ut redundet, de quo loquendi genere cum alii jam egere, tum *Pricaus* ad Matthæi cap. VIII. verſ. 17. *Noſter* ipſe Metam. VIII. v. 786.

Montani numinis unam
Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

V. Faſt. 664.

Edidit Arcadiis Pleïas una Jovi.

ubi etiam *Bentlej.* ad Horat. I. Od. X. reponi vult *uda*, ex his *Heinſii* notis conjecturam, ut videtur, arripiens, ſed una *Pleïas* eſt una ex Pleïadibus. *Vorſtius* de Latinitate falſo ſuſpecta cap. IV. & V. & alibi Latine ſatis dici oſtendit. *Terent.* And. I. 1. v. 91. *Forte unam adſpicio adoleſcentulam.* *Valer. Max.* III. cap. II. 12. *Virgam in unius Barbari oculum direxit*, & ita paſſim veteres. *Petron.* XXVI. *Unus ſervus Agamemnonis*, ubi vid. Comm. *Burmannus.*

(102) *Quid nunc non*, Bersm. Edit. ſed editiones vetuſtiores & omnes *Heinſii* codices: *Qua nunc non.*

(103) *Ambracia eſt*] Libri veteres *Ambrachiis*, *Ambrachia*, *Ambrachis.* Optime Vaticanus unus, *Ambracias*, Græco more, *Horatius* I. Od. 22. v. 13.

Quale portentum neque militaris
Daunias latis alit æſculetis.

ita in duobus veterrimis libris inveni ſcriptum, egregie. Vulgati *Daunia in latis.* *Seneca* Hercule Oetæo v. 145.

. . . Te Rhodope tulit,
Te præruptus Athos, te fera Caſpias,
Quæ virgata tibi præbuit ubera.

ſic & ibi optimus Mediceus, ita *Appias via* pro *Appia* non uno loco apud noſtrum, & apud *Ciceronem.* *Cephesias ora* lib. VII. Metam. v. 438. Feſtus Avienus Deſcriptione Orbis v. 509.

. . . Eois
Hadrias unda vadis largam procul expuit algam.

Remedio Amoris v. 261. Noſter:

Quid te Phaſiados juverunt gramina terræ.

quomodo de veſtigiis antiquæ lectionis videri ſcribendum illic monebitur. *Amazonias ſecuris* Noſtro lib. III. Ep. I. ex Pont. v. 95. ut videtur & illic corrigendum, ſic *Pelias haſta* apud Noſtrum non uno loco. *Amathuſias renidens* pro Venere Symmachus in verſibus à me emendatis ad lib. X. Metam. v. 558. ſi *Actias Cleopatra* Statio in Silvis III. 2. in Propemp. Celeris, v. 120.

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

& *Actias Orithyia Virgilio* Georg. IV. verſ. 463. *Iſthmias lucta* apud *Apulejum* de dogmate Platonis pag. 567, 16. edit. Floridi: *Doctores habuit in prima literatura Dionyſium, at in palæſtra Ariſtonem Argis oriundum, tantosque progreſſus exercitatio ei contulit, ut Pythia & Iſthmiade lucta decertaverit*; quomodo caſtigandum: nam editio Romana princeps, *Iſthmia de lucta*, alii codices, *Iſthmia*

Digitized by Google

Phœbus (104) ab excelſo, quantum patet, adſpicit æquor:
　　Actiacum (105) populi Leucadiumque vocant.
Hinc ſe Deucalion, Pyrrhæ ſuccenſus amore,
　　Miſit, & illæſo corpore preſſit aquas.
Nec mora: verſus Amor tetigit lentiſſima Pyrrhæ
　　Pectora; Deucalion igne levatus erat. (106)

Hanc

Iſthmia delictata, unde variæ conjecturæ natæ. *Stephanus Byzant.* in Ἰσθμός: Ἔςι καὶ Κορίνθυ Ἰσθμὸς, ἐν ᾗ Ἴσθμιος Ποσειδῶν, καὶ νίκη Ἰσθμιὰς, καὶ Ἰσθμιάδες σπονδαί. *Eſt & Corinthi Iſthmus, in qua Neptunus Iſthmius, & victoria Iſthmias, & fœdera Iſthmiaca.* Apud Apollodorum τρίτης Ἰσθμιάδος τελυμένης, ſic & νίκη πυθιὰς, ſimiliaque apud Scriptores Græcos, vid. Salmaſ. ad Hiſtor. Aug. pag. 267. *Naſamonias Arpe* Silio lib. II. 117.

> *Oppoſito procul inſidiis Naſamonias Arpe*
> *Corpore prærupuit lethum.*

ſic & *Sidonias* apud eundem lib. XIV. 271. utrumque ex optimo codice. *Heinſius.*

Ambraciam reddidit etiam ex *Ovidio* lib. XIII. Metam. v. 714. Heinſius, ſed *Daunias militaris* non tolerat Clariſſimus Bentlejus in Horatio Carm. I. Od. 22. v. 13. ſic *Ionias*, de quo ad Heroid. Epiſt. IX. 73. *Phaſias* Ep. VI. v. 103. Phthias VII. 165. *Burmannus.*

(104) Ille ab Ambraciotis magna veneratione colebatur, vid. *Antonin. Liber.* Fabul. IV.

(105) *Actaum*] *Actæum* vocant populi, inquit, *Leucadiumque*. Hoc à vulgato nomine inſulæ ſcilicet, illud ab antiquo. Nam & *Strabo* tradit lib. X. pag. 452. Leucadem antiquitus Cherſoneſum, ſive Peninſulam fuiſſe, Acarnaniæ connexam, quam Homerus vocarit Ἀκτὴν ἠπείροιο. Eam terram, quæ è regione Ithacæ ac Cephaleniæ eſt, id eſt, ipſam Acarnaniam, Epirum appellando. Verſus *Homeri* ſunt Odyſſ. ultimo, verſ. 375.

> Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον
> Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
> Ἀκτὴν ἠπείροιο, κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων.

> *Utinam Jupiterque pater & Minerva & Apollo,*
> *Qualis Nericum cepi bene ædificatum oppidum,*
> *Littus continentis, Cephallenibus imperans.*

Quare *Actæum* hoc loco gentiliter ac proprie accipiendum: non appellative, ut *Domitius* exponit, pro littorali. *Micyllus.*

Actiacum Scaliger, ut & Sarravianus. Infra:

> *Cur tamen Actiacas miſeram me mittis ad oras.*

Ab *Actio* oppido tamen Ambracici Sinus, quod *Acte* aliis dictum, etiam *Actæum* deducitur, hinc Ἀκταῖος Ἀπόλλων καὶ Ἀκτιακὸς, teſte Stephano Byzantio, contra ἀπὸ τῆς Ἀκτῆς, quæ ἀκτικὴ etiam dicitur, & nomen mutuata eſt ἀπὸ Ἀκταίυ τὰ αὐτόχθονος, Ἀκταῖος deducitur nonnunquam, ac proinde etiam Ἀκτίακος, quomodo apud Euphorionem in Dionyſio Ἀκταῖος Ἀργεὺς & apud Maronem *Actias Orithyia*, vide plura ad Faſtor. lib. I. v. 711. ſic contra apud Sammon. Comp. XVI. *Actæo melli* legendum, pro *Actiaco*. Heinſius.

(106) *Nec mora, juſſus amans tenuit lectiſſima Pyrrha Pectora, Deucalion igne levatus erat.*] Admonuimus jam alias varietatem lectionis incredibilem deprehendi in hac Epiſtola. Nam quidam adeo diverſi abeunt, ut nec verba, nec ſenſus cum veteri lectione conveniant. Mihi non tantum animi fuit, ut tantam immutationem admitterem, integrum relicturus aliis, quid magis

gis illi probaturi ſint: alii igitur fortaſſe non male:

Nec mora, verſus amor fugit lentiſſima merſi
Pectora, Deucalion igne levatus erat.
Egnatius.

Nec mora, juſſus amans tetigit lætiſſima Pyrrha Pectora &c. Ita vulgaris lectio habet. In Aldinis autem legitur hic verſus hoc modo: *Nec mora, verſus amor fugit lentiſſima merſi Pectora.* Cujus ſententia aliquanto propius accedit ad propoſitum, quod eſt, ut amor ab eo diſcedat, qui te ex Leucadio monte præcipitaſſet. Quanquam enim ſuperior lectio idem concludat, ea tamen, quæ in priore verſu dicuntur, etiam aliud quiddam innuunt: quaſi ſcilicet neceſſe fuerit, ante etiam amplexari eum, à cujus amore diſſolvi velles. Merito autem aliquis miretur tantam lectionis diverſitatem in hac Epiſtola, ſive ea librariorum negligentia, ſive emendatorum æmulatione accidit. Planeque hinc verum eſſe apparet, quod Timonem Nicæum Arato quondam dixiſſe ferunt, eos libros eſſe emendatiſſimos, qui quam minimum fuiſſent emendati. Sed hæc, utut ſunt, relinquamus. *Micyllus.*

Iidem libri, *juſſus amor*, locus mendo non caret, quod alii ſubſtituunt, divinare eſt. *Ciofanus.*

Nec mora verſus amor fugit lentiſſima merſi Pectora Naugerius. Scripti noſtri, *juſſus amor tetigit lætiſſima Pyrrha*, vel *juſtus amor*, vel *juſſus amans*. *Pyrrha* tamen omnes. Scribo:

Nec mora: verſus amor tetigit lentiſſima Pyrrha
Pectora.

Verſus amor, ut Epiſtola Briſeïdis Heroid. III. verſ. 139.

Aut ſi verſus amor tuus eſt in tædia noſtri.

Lentus proprie, qui tarde ſe promovet, ſed & pro flexibili ſumitur, & pro ſecuro atque otioſo, etiam pro frigido & remiſſo, quemadmodum hic loci. Gloſſæ Stephani, *Lentus:* Εὔεργος, Ἀεπλὸς, Ἀργός. *Lentus*, qui tarde iraſcitur, ubi de ira agitur. Sic Ep. Helenes Heroid. XVII. verſ. 249.

Tu fore tam lentum juſta Menelaon in ira?

Marcianus Capella, lib. VII. v. 10.

Optati lentus amoris
Gaudia longa trahis.

Aul. Gell. lib. I. cap. ult. de Plutarcho: *Tum lente & leniter: Quid autem, inquit, nunc tibi verbero iraſci videor? ex vultune meo, an ex voce, an ex colore correptum eſſe me ira intelligis?* Am. lib. II. Eleg. ult. v. 51.

Lentus es, & pateris nulli patienda marito.

Lib. III. Eleg. VI. v. 59.

Ille habet & ſilices & durum in pectore ferrum,
Qui tenero lacrymas lentus in ore videt.

hoc eſt, qui lacrymis non movetur, ſic ibi vetus codex, eſt autem convicium amatorium, ita Penelope initio Epiſtolæ Heroid. I. *lentum* vocat Ulyſſem. Phyllis Demophoonti, Heroid. Epiſt. II. v. 23. *At tu lentus abes*, & noſtra *Sappho* Phaoni, *Lente redi*, tum v. 210.

Hoc te, ſi ſaperes, lente, decebat opus.

Ep. Herus Heroid. XIX. v. 81.

Certe ego tum ventos audirem lenta ſonantes.

hoc eſt ſecura, & Triſt. II. v. 514.

Scenica ſpectaſti lentus adulteria.

quomodo illis locis eſt legendum. Vide Notas ad Ep. XIX. v. 81. & Remed. Amor. v. 774. Hinc *relenteſcere*, I. Amor. El. 8. v. 76.

Neve relenteſcat ſæpe repulſus amor.
Heinſius.

(107) De

Hanc legem locus ille tenet (107) pete protinus altam
  Leucada; nec ſaxo deſiluiſſe time.
Ut monuit; cum voce abiit, ego frigida (108) ſurgo:
  Nec gravidæ lacrimas continuere genæ.
Ibimus, o Nymphe, (109) monſtrataque ſaxa petemus.
  Sit procul inſano victus amore timor.
Quidquid erit, melius quam nunc erit, aura, ſubito:
  Hæc mea (110) non magnum corpora pondus habent.
Tu quoque, mollis Amor, pennas ſuppone cadenti:
  Nec ſim Leucadiæ mortua crimen aquæ.
Inde Chelyn Phœbo, communia munera, ponam:
  Et ſub ea verſus unus & alter erunt. (111)
Grata lyram poſui (112) tibi, Phœbe, poëtria Sappho: (113)
  Convenit illa mihi, convenit illa tibi.

Cur

(107) De hoc ſcopulo, qui ſaltus amantum dicebatur, vid. *Serv.* ad *Virgil.* Eclog. IIX. 59. & *Voſſ.* ad *Catull.* Carm. 67. *Ptolem. Hephaſt.* lib. VII. apud *Photium* Canone CXC. qui plures, qui ſe inde præcipitarunt, enumerat; *Sapphûs* tamen, quod mirere, nulla ibi fit mentio, & *Athenæus* lib. XIV. cap. 3. pag. 619. D. narrat Calycam amore Euthali captam ſe præcipitio ex hoc ſcopulo interemiſſe, vide & *Scaliger.* ad *Auſon.* Cupid. cruci affixum, v. 24. lib. II cap. 18. Auſon. Lect. *Menander* apud *Strabon.* lib. X. pag. 452. primam deſiluiſſe ex Leucade *Sappho* tradit. *Burmannus.*

(108) *Ego territa*] Maffeian. *frigida.* Cioſanus.

Frigida ſcripti noſtri, unus *Pallida.* Heinſius.

Francofurtenſis pentametrum ita exhibet: *Nec lacrimas oculi continuere mei.*

(109) Vocandi caſus eſt unitatis numero, & Græco more enuntiatus. *Egnatius.*

Vocativo caſu *Nymphe* legendum: non per diphthongum, ut in quibusdam male ſcribitur. Eſt enim apoſtrophe ad Naïdem, cujus conſilio ſe perituram dicit. *Micyllus.*

(110) *Et mea*] Scriverianus *hæc mea,* δεικτικῶς, eleganter.

(111) *Erit*] *Erunt* bene Sarravianus. *Heinſius.*

Conſentit Francofurtenſis.

(112) *Poſuit*] *Poſui* maluerim, patet ex ſequenti verſu; & ſic Farneſianus cum uno meo. Propert. II Eleg. XI. v. 27.

Hac pono ante tuas tibi, diva, Propertius ades. Heinſius.

(113) *Domitius* & alii *Poëtica Sappho* (ignoſcant illi) tam perperam legunt, quam interpretantur: nemo enim neſcire poteſt, qui vel Græcis elementis imbutus ſit, non dici ſubſtantive unquam ſic *Poëticam:* dicimus enim Poëticam ar-

 tem,

Cur tamen Actiacas (114) miſeram me mittis ad oras,
Cum profugum poſſis ipſe referre pedem? (115)
Tu mihi Leucadia potes eſſe ſalubrior unda:
Et forma & meritis (116) tu mihi Phœbus eris.
An potes, o ſcopulis, undaque ferocior illa, (117)
Si moriar, titulum mortis habere meæ?
At quanto (118) melius jungi mea pectora (119) tecum,

Quam

tem, ut Horatii *ars Poëtica*, ſed *Poëtriam* mulìebri genere, ut Poëtam, quod Græcis in primis peculiare eſt: nomina namque hac forma apud illos multa, ut ψάλτρια, μαθήτρια, ποιήτρια. *Egnatius.*

Poëtica Sappho communiter legitur, pro ea, quæ circa rem Poeticam verſatur. *Egnatius* autem contendit, *Poëtriam* legendum: quod id regulare femininum à maſculino Poëta ſit. Meo igitur judicio utraque lectio recte habet. Nam ſi *Poëtica* legas, eam (ut dixi) intelliges, quæ Poëticis rebus ac ſtudiis occupata eſt. Sin autem *Poëtria*, ad profeſſionem magis reſpicies. Eſtque alterum actionis, alterum qualitatis. Sed cauſam contentionis dediſſe *Domitius* videtur, qui ſcribit: *Poëtica*, Græcis ποιήτρια dicitur. Quod, ut cetera ejus multa, ineptum ac vanum eſt: ut ex ſuperioribus patet. *Micyllus.*

Naugerius notat in omnibus ſuis legi *Poëtica*, atque ita etiam edidit. *Poëtria* recte. *Sappho* enim per excellentiam *Poëtria* dicta, ut Homerus *Poëta*. *Galenus* libro, animi affectus conſectaneos eſſe temperaturæ: Πάντες γὰρ ἀκούομεν Ὅμηρον μὲν λέγεσθαι ποιητὴν, Σαπφὼ δὲ ποιήτριαν, (vid. num. CLXII.) ſic & Æliano dicta lib. XII. 19. Var. (vid. num. CXIII.) Athenæo lib. XV. (vid. num. XLVII. not. 2.) & Pauſaniæ in Arcadicis, (vid. num. XL. not. 3) & ita *Terentianus Maurus* de metris:

Continuaſſe pedes iſtos in carmine ſolos
Dicitur hac eadem præclara Poëtria Sappho.
Heinſius.

Apud Perſium in Procemio verſ. 13. habes: *Corvos Poëtas & Poëtrias picas*, ubi etiam male turbant nonnulli codices, neque etiam *Poëtris*, multo minus *Poetis*, quod *Claverio* arridebat, ignota veteribus vocabula, in civitatem Romanam adſciſcenda. *Burmannus.*

(114) Ita & Scaliger manu ſua emendarat, cum in codice Gryphiano *Actaas* legeretur. *Heinſius.*

Cur nunc, Cioſanus, & aliæ editiones. MSS. variant, *cur modo ad* Lincol. *cur* precor, Sarravianus, unus Heinſii *cur ferus*, venuſte, pro *miſeram* quatuor *mæſtam*. Burmannus.

(115) Sic legendum ex antiquis libris. Eſt autem apoſtrophe ad Phaonem: *unde* nullo modo mihi probatur, nec, ut puto, cuiquam alii probabitur. *Cioſanus.*

Ipſe ſcripti, & recte. Non enim in Leucadiam Phaon, ſed in Siciliam profugerat. *Heinſius.*

(116) *Et forma meritis*] *Forma* Regius. Lege: *Et forma & meritis.* Vide notas Epiſt. VII. v. 5. Ep. VI. Heroid. v. 83.

Nec facie meritisque placet, ſed carmine movit. Heinſius.

(117) *Ferocior ulla*] *Ferocior omni* Francof. *ulla* Mazar. & Wittianus. *Francius* malebat, *undique ferocior illis.*

(118) Micylli editio & aliæ veteres, *ah quanto*, & quatuor ſcripti: alii *ó quanto*, nihil muta. Ep. XVIII. Heroid. v. 21.

At

Quam poterant ſaxis præcipitanda dari!
Hæc ſunt illa, Phaon, quæ tu laudare ſolebas;
Viſaque ſunt toties ingenioſa tibi.
Nunc vellem facunda forent, (120) dolor artibus obſtat; (121)
Ingeniumque meis ſubſtitit omne malis. (122)
Non mihi reſpondent veteres in carmina (123) vires:
Plectra dolore tacent: (124) muta dolore lyra eſt.
Lesbides æquoreæ, nupturaque, nuptaque proles; (125)
Lesbides, Æoliâ nomina dicta lyrâ;
Lesbides, infamem quæ me feciſtis (126) amatæ;

Definite

At quanto mallem, quam ſcriberet, illa nataret.

ubi vid. *Heinſium.* *Quinct.* Decl. II. 22. *At quanto facilius eſt ſomnos decipere miſerorum.* Decl. V. 21. *At quanto, Dii Deaque, alius fuit ille infeliciſſimus juvenis adfectus?* & ita alibi in illis declamationibus. Francofurtenſis ita exhibet verſum hunc:

At quanto melius mecum tua pectora jungi. Burmannus.

(119) *Corpora* Wittii cod. vid. Ep. III. 107.

(120) *Facunda forem*] Fortaſſe rectius ſit, *forent.* Naugerius.

Forent, rectius libri. *Heinſius.*

(121) Præclarum exemplum apud hunc Noſtrum lib. XIII. Metamorphoſeos verſ. 538. ubi ita eſt de Hecuba, cum Polydorum, quem Polymneſtori cum ingenti auri copia crediderat, interfectum vidiſſet!

Troades exclamant, obmutuit illa dolore,
Et pariter vocem, lacrimasque introrſus obortas
Devorat ipſe dolor, duroque ſimillima ſaxo
Torpet. Cioſanus.

(122) Lib. & Eleg. I. Triſt. v. 48. de ſe:

Ingenium tantis excidit omne malis. Cioſanus.

Succidit Francofurtenſis.

(123) *In carmine* duo Lincoln. vide ad Metam. XIV. 20.

(124) *Silent* unus Mediceus, bene. *Heinſius.*

Jacent margo Berſmanni.

(125) Sic omnino melius, ut etiam illud quod ſequitur, *amata*, potius, quam *amare.* Egnatius.

Anaphora uſus eſt hoc loco Poëta, ſive repetitione principii. Quod quidam factum volunt, non tantum affectus cauſa, cui ea res ſervit: ſed etiam, ut morem Sapphûs exprimeret, ſive imitaretur, cui dicitur hæc figura valde familiaris fuiſſe: citanturque exempla hæc ad Partheniam: Παρθενία, παρθενία, τί με λιποῦσα οἴχῃ. Et: Οὐκέτι ἥξω πρὸς σ', οὐκέτι ἥξω. Hæc nos ex Merula, ille ex Demetrio Phalereo. *Micyllus.*

(126) *Lesbides, infamem qua me feciſtis*] Huc reſpicit Horat. II. Od. XIII. 24.

Æoliis

Deſinite ad citharas turba venire meas.
Abſtulit omne Phaon, quod vobis (127) ante placebat.
(Me miſeram! dixi quam modo (128) pene, meus!)
Efficite ut redeat: vates quoque veſtra redibit.
Ingenio vires ille dat, ille rapit.
Ecquid ago precibus? (129) pectusne agreſte movetur?
An riget? & Zephyri verba caduca ferunt?
Qui mea verba ferunt, vellem tua vela referrent,
Hoc te, ſi ſaperes, lente, decebat opus.

Sive

Æoliis fidibus querentem
Sappho puellis de popularibus.

(127) *Quod nobis*, Wittian. Oxon. Lincol. & Mazarin.

(128) *Quem modo*] Male vetus lectio *qua*, nos vero *quem*, alii *quam*. Egnatius.

(129) *Ecquid ego hac*] Alia lectio: *Ecquid ago precibus*. Egnatius.

Ecquid ago precibus, communiter. Alii: *Ecquid ego precibus*. Quidam etiam: *Ecquid ego hac precibus*. Sed communis lectio melior, cujus ſententia reſpondet ſequentibus. Eſt enim ſententia: Ecquid, ſive, Etiamne aliquid ago: id eſt, efficio precibus meis, quas modo feci? & mihi agreſte iſtud pectus ac durum movetur, annon? &c. *Micyllus*.

Aſſentior eruditis viris, qui *Ecquid ago* legendum putant. *Crofanus*.

Scripti noſtri magna ex parte: *Hac quid ego*, vel, *Ecquid ego*. *Hac quid ego an* tres. *Hac ego quid* unus. Lego:

Sed quid ego hac? precibus pectusne agreſte movetur?

Noſter Epiſt. XIII. 135. quomodo illic legendum monui:

Sed quid ego hac? lævum revocaminis omen abeſto.

Statius Theb. VIII. v. 65.

Sed quid ego hac? I, Tartareas ulciſcere ſedes,
Tiſiphone.

Lib. XI. v. 82.

- - - Quod innumero Lethaa examine gaudet
Ripa, mea vires, mea lata inſignia; ſed quid
Hac ego?

Theb. IV. v. 774.

Sed quid ego hac? feſſosque optatis demoror undis?

Theb. I. verſ. 461.

Sed quid ego? aut hodie ſpoliis gavisus abibis,
Quisquis es, his, aut me magni de ſtirpe creatum
Oeneos accipies.

Auſonius Præfatione ſeptem Sapientum v. 24.

Sed ego quid iſthac: non hac cauſa huc prodii.

Ennius

Sive redis, puppique tuæ votiva parantur (130)
  Munera; quid laceras (131) pectora noſtra morâ?
Solve ratem. Venus orta mari, mare præſtat amanti. (132)
  Aura dabit curſum; tu modo ſolve ratem.

Ipſe

Ennius apud Donatum pag. 65. Fragment. Ennii:

Sed quid ego hac animo lamentor?

& idem alibi pag. 91. Fragm.

Sed quid ego hac memoro?

Virgil. Æn. II. v. 101.

Sed quid ego hac autem nequicquam ingrata revolvo?

Quomodo fere Apollonius lib. III. v. 1095.

Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω.

Sed quid tibi iſtorum unumquodque nequicquam memorem?

Auctor Queroli Act. IV. Sc 1. *Sed quid ego nunc? ſolum hoc reſtat mihi, ut pro fure jam nunc tenear.* Prudent lib. II. contra Symmach. v. 182.

Sed quid ego hac meditor?

Idem Apotheoſi v. 741.

Sed quid ego hac autem titubanti voce retexo.

Poſſet etiam in Naſone corrigi:

En quid ago? precibus pectusne agreſte movetur?

De quo ad Maronem dixi Æneid. X. v. 675. Similiter abruptum: *Hac ego.* vid. Epiſt. X. v. 37. Sarravianus:

Hac quid ego? an precibus tibi pectus agreſte movetur?

Forte:

Ecquid, iô, precibus tibi pectus agreſte movetur?

ut III. Metamorph. v. 442.

Ecquis iô ſilvis crudelius, inquit, amavit?
Heinſius.

(130) In nonnullis *paramus*. Naugerius.

Quis non videt etiam reclamante codicum fide legendum *paramus*, non *parantur* ex amantis affectu? ſignificare enim voluit nuncupata à ſe ipſa vota pro Phaonis reditu. *Egnatius.*

Locus videtur mendoſus; niſi poſt hoc diſtichon ſequatur illud, *ſive juvat longe*, & tunc conſtabit ſenſus. *Heinſius.*

Et in Lincoln. quatuor medii verſus deſiderabantur, niſi ergo in parentheſi ponantur, & hic, *ſive redis, puppi ecce tua votiva paramus* legatur, ſenſum vix video. *Burmannus.*

(131) *Quid crucias pectora noſtra tuis.* Francofurt.

(132) Slichtenhorſtius legebat, *ſternet eunti*, & certe *amans* Phaon non dici poteſt, & *eunti* eſt in multis editionibus antiquis. *Heinſius.*

Ego nihil muto, omen enim & votum latet, ut ad ſe rediret amans, quod ſi faciat, certum eſt Venerem mare præſtituram; quia, ut ſequenti Epiſtola, *in mare jus habet orta mari. Præſtare* etiam non movendum, licet etiam *ſternet* Bersmanni margo habeat. Eſt enim ut & præbere benevolentiæ verbum. II. Triſt. v. 170.

Sic adſueta tuis ſemper victoria caſtris
  Nunc quoque ſe præſtet.

Ipſe gubernabit reſidens in puppe Cupido:
Ipſe dabit tenerâ vela, legetque, (133) manu.
Sive juvat longe fugiſſe Pelasgida Sappho;
(Non tamen invenies, (134) cur ego digna fugâ)
Hoc ſaltem miſeræ (135) crudelis epiſtola dicat:
Ut mihi Leucadiæ fata petantur aquæ.

CCXL. (1)

Vulnera (2) ſiccat adhuc Procris. (3) Cephalique cruentam
Diligit & percuſſa manum. Fert fumida teſta (4)

Lumina

& Amor. I. eleg. 6. v. 41.

Somnus, qui ſe male præbet amanti.

Florus III. 5. *Luna ſe præbuit Romanis.* vid. ad Quinctil. Decl. 338. & infra I. Amor. 6. verſ. 41. *Burmannus.*

(133) *Regetque* nonnulli ſcripti, ſed perperam: opponuntur enim *dare vela* & *legere*. *Dare* ad curſum inſtituendum, *legere*, cum portum attigerit navis, & ceſſarit à navigatione. Valer. Flac. II. 13.

Flumineo cujus redeuntia vento
Vela legunt.

Ita *legere funem* idem I. 314. *dare vela* obvium eſt. *Burmannus.*

(134) Hic verſus per parentheſin omnino legendus eſt. *Egnatius.*

Bene, qui hunc verſum parentheſi includunt, Hoc, nimirum, modo:

Sive juvat longe fugiſſe Pelasgida Sappho
(Non tamen invenies, cur ego digna fuga)
Hoc ſaltem miſeræ crudelis epiſtola dicat, &c.
Heinſius.

(135) *O ſaltem* cum ſcriptis, ut dictum ad Epiſtolam primam. Ceterum diſtichon hoc poſtremum pro legitimo Naſonis vix eſt ut agnoſcam: nec ſatis aſſequor quid ſibi velit. *Heinſius.*

Nihil indignum Ovidio video: ſenſus eſt, hoc, ſcilicet juvare te fugam, ſaltem dicat Epiſtola; ut certa propoſiti tui perire poſſim præcipitio: *ſaxa petantur.* Regius etiam, quod non abſurdum. *Burmannus.*

(1) Loca, quæ ſequuntur, non reperiuntur in Urſini Lyricis.

(2) Auſonius edyll. 6. de Cupidine cruci affixo v. 21. ſqq.

(3) Hanc in frutetis latentem pro fera Cephalus maritus interfecit. Fabulam narrant *Ovidius* in fine lib. VII. Metam. *Hyginus*, *Servius* in ſextum Æneidos. *Vinetus.*

(4) Sunt qui legerint *teſtem*, hoc eſt, conſciam Herûs & Leandri furtorum lucernam. Quod ſane Poëta Muſæus ait v. 1.

- - - Κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων.

- - - *Lucernam teſtem amorum occultorum.*

Verum teſta figulinam etiam lucernam ſignificat.
Quo

Quo genere innumeræ in antiquorum monumentis etiam nunc manent. Et *Virgilius* in Georg. I. v. 390. ait:

> *Nec nocturna quidem carpentes penſa puellæ*
> *Neſcivere hiemem: teſta cum ardente viderent*
> *Scintillare oleum.*

Marianus Accurſ.

Puella Ero, cui patria fuit Seſtos, urbs Helleſponti in Aſia, & quæ ſe in mare præcipitavit ex ſumma turri, poſtquam vidit Leandrum ſuum ex Abydo adverſi littoris oppido ſummerſum, hæc manu geſtat ſimulachrum fumantis facis & ignium illorum, quos noctu ad ſe natanti Leandro curſus dirigendi gratia ſolebat ex ea ſua turri oſtendere. *Teſtas* dici vaſa terrea annotavimus in Epigr. LXXI. Teſtam hoc loco vocat Auſonius, quem λύχνον Muſæus. Fulgentius in Mythologicis id latine lucernam dixit, & *Marcus Varro* libro IV. de lingua latina lucernam eſſe ſcribit, quod vocant Græci λύχνον. Vetus etiam Interpres Græcorum Evangeliorum λύχνον lucernam vertit, ac antiquum gloſſarium. Hoc vas ex quacunque materia veteres fecerint (nos hodie ferreis, æreis, ſtanneis vulgo utimur) in id oleum infundebatur, & in oleum immergebatur illud, quod in lychno quia eſſet, id eſt, ἐν λύχνῳ, Græci ἐλλύχνιον appellarunt, ut *Herodotus* lib. II. de lucernis Ægyptiorum, pro quo latinum non habeo, quod dem. Funalium id quidem exponit vetus gloſſarium, ſed hoc vocabulum alibi non legi, & neſcio quam probum ſit. Funale fortaſſe ibi legendum; quanquam funale proprie dici video apud Ciceronem & Valerium de Duilio id genus facis, quod ex fune cera circumlito fit. *Ellychnion* ergo Græci vocant, quod ardet in lychno, græcoque pro ſuo non timuit frequenter uti Plinius hiſtoriæ naturalis auctor veluti libro XXIII. cap. 41. *Ellychnia ex uva fiunt, claritatis præcipua*, & XXVIII. 47. *Optime ellychnio papyraceo oleoque ſeſamino.* Lucernarum lumen interdum vertens, ut lib. XXI. cap. 18. *Uſus ad naſſas marinas, vitilium elegantiam, lucernarum lumina, præcipua medulla*; & XXV. 10. *Tertia lychnitis vocatur, ab aliis thryallis, foliis ternis, aut cum plurimum quaternis, craſſis pinguibusque ad lucernarum lumina aptis*, quum hæc *Dioſcoridis* græca interpretaretur: καὶ τρίτη Φλομὶς ἡ καλουμένη λυχνῖτις, ὑπὸ δέ ἐνίων θρυαλλὶς, φύλλα τρία ἢ τέσσαρα, ἢ καὶ πλείονα ἔχουσα, παχέα, λιπαρὰ, δασέα, εἰς ἐλλύχνια χρήσιμα. Ex quibus Plinii locis & aliis cognoſces ex multis rebus ſemper fieri ſolita, ſed quæ nos hodie ex goſſypina illa lanugine fere faciamus. Dicebantur autem lychni δίμυξοι, qui duas, τρίμυξοι, qui tres, πολύμυξοι, qui plures myxas haberent. Sic enim myxas pro myxos ſuſpicor legendum apud Val. Martialem in Apophoretis lib. XIV. epigr. 41. ubi lucerna πολύμυξος hoc modo loquens inducitur:

> *Illuſtrem quum tota meis convivia flammis,*
> *Totque geram myxos, una lucerna vocor.*

Μύξος namque non invenio apud Græcos in ea ſignificatione, ſed μύξα, ut apud Suidam mentio fit lucernæ viginti myxarum. Eſt autem μύξα mucus, humor è cerebro per nares defluens. Dicuntur & μύξαι nares ipſæ, ut *Pollux* & *Heſychius* docent; unde per ſimilitudinem quandam myxæ lucernarum ſunt appellatæ prominentes lucernarum partes, ellychnium ſuſtinentes, vel ipſa adeo ellychnia ex iis naribus, muci inſtar, emergentia. A lychno vero, quod λύχνιον & λυχνίαν fecerunt iidem Græci, Latini candelabrum verterunt. Eſt à candela, quam ſuſtineret dictum hoc, *Varrone* etiam autore, ſed candelabrum quoque appellatum, cui ſuperponebatur lucerna, ut in Evangelio Lucæ XI. v. 33. *Nemo autem lucernam accendens, operit eam vaſe, aut ſubter lectum ponit, ſed ſuper candelabrum ponit, ut intrantes videant lumen* ex his græcis: ἀλλ' ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθησιν. Sed erant & lucernæ penſiles, ut Æn. I. v. 730.

> - - - *Dependent lychni laquearibus aureis*
> *Incenſi & noctem flammis funalia vincunt.*

Lampades autem illæ Evangelicarum virginum, quibus oleo quoque opus erat, tibi diſquirendum relinquo, quam diverſum genus erat à lucernis. Græcum eſt æque λαμπὰς atque λύχνος ſeu λύχνον, verum eo perlibenter uſi ſunt latini omnes Scriptores pro ſuo, & facem exponit antiquum gloſſarium. *Vinetus.*

Notat Mariangelus quoſdam legiſſe: *fert fumida teſtem*, hoc eſt, conſciam Herus ac Leandri amorum lucernam. Λύχνον appellat *Muſæus.*

Lumina Seſtiaca præceps de turre puella (5)
Et de nimboſo ſaltum Leucate (6) minatur
Maſcula

Ignoſcat amicus mihi Belga alti vir ingenii, ſi ferre non poſſim fumida tædæ lumina. Teſta figulinam lucernam ſignificat. *Virgilius* Georg. I. verſ. 390. & *Avienus* in prognoſticis Aratæis:

> *Et ſi nocturnis ardentibus undique teſtis*
> *Concreſcant fumi, ſi flammeus emicet ignis*
> *Effluus.*

Arato λύχνα. *Prudentius* Cathemerin. hymno V. verſ. 17.

> - - - *ſeu cava teſtula*
> *Succum linteolo ſuggerit ebrio:*
> *Seu pinus piceam fert alimoniam.*

Lampades & teſtæ ejuſmodi figulinæ extant innumeræ apud Antiquarios, quotidieque effodiuntur. Poſſum ego aliquot oſtendere, longe plures in ſupellectile Romana Neomagi, in Batavia & alibi erutas accuratiſſimus *Joannes Smetius*, & non ita pridem doctiſſimum commentarium de lucernis veterum edidit Clariſſimus *Fortunius Licetus*. Suſtine itaque emendandi pruriginem. *Scriverius.*

(5) Hero, cui patria Seſtos ad Helleſpontum in Europa ſita contra Abydum Aſiæ oppidum, ex quo adnantem ſingulis noctibus amatorem Leandrum, ſuſpenſa è turri, ne erraret, lampade, excipere ſolita, cum ſubmerſum ipſum undis tempeſtate furentibus conſpexiſſet, præceps è turri deſiliit. Additur hic ei lampas ſua amorum teſtis & conſcia, vide elegantiſſimum de Leandri & Herûs amoribus Muſæi poëtæ græci carmen. *Floridus.*

Noti Heronis & Leandri amores, de quibus venuſtum & delicatum extat *Muſæi* poëmation. Eorumdem veteres meminere, utroque, nomine quod ad noſtra uſque tempora manſit, appellato. Solus, ut jam ab Anonymo obſervatum eſt, *Joannes Harduinus* è Societate Jeſu, omnium quotquot ætate noſtra fuerunt, cæteroqui doctiſſimus, & qui nuper ſenio confectus obiit, ſolus, inquam, in nummis populorum & gentium fabellam hanc confictam voluit è mala interpretatione nummi Abydenorum, in quo pro ΗΡΩΜΗΑΝΔΡΟΣ, quibus ſignificabatur Helleſpontus una nocte unius viri viribus trajici poſſe, legerunt neſcio qui ΗΡΟΛΗΑΝΔΡΟΣ. Verum iſta proponere, refellere eſt. *Souchay.*

(6) *Menander* de eadem:

> - - - τὸν ὑπέρκομπον
> Θηρῶσα Φάων' οἰςρῶντι πόθῳ
> Ρίψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς
> Ἀλλὰ κατ' εὐχὴν σὴν δέσποτ' ἄναξ.

ita enim legendum apud *Strabonem* lib. X. p. 452. & diſtinguendum. (vid. num. CXXIII.) Maſculam vocat, quia cum fœmina eſſet, præcipitem ſe dedit ex illo ſaltu, ex quo tantum ſolebant viri ſeſe impatientia amoris jaculari. Nam propterea locus ille dicebatur ἅλμα τῶν ἐρώντων non ἅλμα τῶν ἐρωσῶν, unde *ſaltus viriles* vocat *Statius*; (vid. num. CCXXIV.) & *Horatius* (vid. num. CCXX.) & *Auſonius* noſter vocant eam maſculam. Nam ſane doctiſſimus *Turnebus* id non videtur ſatis aſſecutus eſſe. Primus omnium, ut ait *Strabo* loc. cit. Cephalus ex ea petra ſeſe præcipitavit, cum Ptaolam impatienter amaret. Sed concedant mihi lectores, paulum ex Auſonianis caſtigationibus reſpirem & quædam de Leucate petra & de ſaltu illo dicam, nunquam antehac audita, ex autore nondum in vulgus edito, *Ptolemæo, filio Hephæſtionis*, ἐκ τῆς εἰς πολυμαθείαν καινῆς ἱςορίας. Apud illum igitur quæritur, cur apud Bacchyliden Silenus dixerit, Leucada à Leuco Ulyſſi filio cognominatam fuiſſe; qui Zazyntho erat, & ab Antipho interfectus fuit. Eum igitur Leucatæ Apollinis templum condidiſſe. Ibi petram eſſe vicinam Leucadem, à qua qui ſaltu ſe mitterent, amoris inſania liberari. Cauſam hanc ex media hiſtoria aſſignat; Venerem ſcilicet poſt mortem Adonidis ſedulo eum ubique terrarum perquiſiviſſe, tandem eum Argis Cypri in æde Apollinis Erithii inveniſſe. Et cum impotentiam ſui amoris Apollini patefeciſſet, ab ipſo ad Leucadem petram deductam

Digitized by Google

ductam juſſu Apollinis ſeſe è ſpecula deorſum miſiſſe, quo facto morbo amoris defunctam fuiſſe. Cum cauſam rei quæreret, Apollinem reſpondiſſe, ſeſe crebro obſervaſſe, Jovem, quoties Junonem impotenter deperiret, ibi ſolitum ſedere & vi mali levari. Sed & Artemiſiam illam, poſt viri Mauſoli mortem, contemptam à Dardano Abydeno, quem non patienter ardebat, dormienti adoleſcenti oculos effodiſſe. Cum tamen ne hac quidem injuria morbus remitteret, remedium à petra quæſiviſſe. Sed fruſtra fuit. Nam ex eo ſaltu periit, ibique ſepulta fuit. Similiter & Hippomedontem Epidamnium propter amorem pueri neſcio cujus ſeſe ex eadem petra jeciſſe, ſed nihilominus ipſum periiſſe. Refert & de Nicoſtrato Comico, eo ſaltu levatum amore Tettigideæ Myrinenſis. Addit Maeeten Buthrotium Λευκοπέτραν vulgo cognominatum fuiſſe, quod quater eum ſaltum expertus eſſet, & quater hoc remedio amore caruiſſet. Innumeros præterea idem expertos. In his ſenem Bunagoran Phanagoriten, cum amaſſet Diodorum tibicinem; Rhodopen etiam Emiſſenam, quæ geminos fratres ex ſatellitio Antiochi Regis amabat, eum viciſſim ejus ab illis nulla ratio haberetur, animi impotem ſeſe jeciſſe & animam edidiſſe. Adoleſcentibus nomina erant Antiphonti & Cyro. Charinus vero Jamborum poëta amavit Erotem Regis Eupatoris à poculis. Et eum fabulæ de ſaltu Leucadis fidem haberet, ſeſe præcipitem miſit; & crure fracto doloris cruciatibus periit. Ac inter efflandam animam hos lepidiſſimos ac elegantiſſimos Jambos in medium jecit:

Ἔῤῥοις πλανῆτι, καὶ κακὴ πέτρη Λευκάς,
Χαρῖνον αἲ αἲ τὴν ἰαμβικὴν μοῦσαν
Καταιθαλώσας ἐλπίδος κενοῖς μύθοις·
Τοιαῦτ' Ἔρωτος Εὐπάτωρ ἐρασθείη.

Fallax peri, peri mala, o Leucas petra,
Charinon heu heu me poëtam Jambicum
Spei adusſiſti inanibus qua fabulis,
In tantum Erota, o, Eupator ſi diligat.

Quin & Nereum quendam Cotinenſem ex amore Atticæ nomine mulieris Athenis natæ ſe præcipitaſſe, & non ſolum amore ſolutum fuiſſe, ſed etiam vivum incidiſſe in rete jaculum, in quo ſimul cum riſco auri pleno in terram extractus fuit. Cum eo nomine piſcatori, qui ſe extraxerat, litem intenderet, aurum illud ad ſe pertinere: eaſi enim ſibi obveniſſe; noctu ab Apolline admonitum incœpto deſtitiſſe: Annon ſatis haberet, quod citra vitæ periculum à morbo amoris liber eſſet? quare ſi ſaperet, de alieno auro litem ne moveret. Hæc ego, quia jucunda ſunt, ut ſpero, neque tamen in vulgi notitiam pervenerunt, præterea neque ab hoc loco aliena erant, quaſi corollarium adjicere volui, ut nihil, quod ad Auſonium illuſtrandum faceret, intentatum relinqueremus. *Scaliger.*

Adde ad ea, quæ Scaliger, locum *Ampelii* in libro memoriali cap. 8. *Leucade*, inquit, mons, *unde ſe Sappho dejecit propter virum: in ſummo monte fanum eſt Apollinis, ubi ſacra fiunt: & cum homo inde deſilit, ſtatim excipitur lintribus;* item *Ovidii* in Epiſt. Sapphus v. 165. ſqq. (vid. num. CCXXXIX.) *Servius* ad Æneid. III. v. 274. *Leucate eſt mons altiſſimus, prope peninſula in promontorio Epiri, juxta Ambraciam ſinum & civitatem. De hoc Leucate amatores ſe in mare ad excludendum amorem præcipitare dicebantur;* & ad v. 279. de Phaone: *Feminas in ſui amorem trahebat: in quis fuit una, quæ de monte Leucate, quum potiri ejus nequiret, abjeciſſe ſe dicitur: unde nunc auctnrare ſe quotannis ſolent, qui de eo monte jaciunt in pelagus.* Quæ poſtrema mendoſa ſunt. *Athenæus* lib. XIV. pag. 619. D. Στησιχόρε δ' ἦν ποίημα, ἐν ᾧ Καλύκη τις ὄνομα ἐρῶσα Εὐάθλε νεανίσκε σωφρόνως εὔχεται τῇ Ἀφροδίτῃ γαμηθῆναι αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν· ἐγένετο δὲ τὸ πάθος περὶ Λευκάδα. *Steſichori extant verſus, in quibus quædam nomine Calyca Evathli juvenis amore capta à Venere precatur ejus nuptias; contempta vero à faſtidioſo & renuente juvene, præcipitio ſe interemit, id quod circa Leucadem factum eſt.* Quæ Scaliger ex *Ptolemæo* attulit, ea omnia apud *Photium* Cod. CXC. pag. 253. ſq. edit. Hœſchel. græca quoque invenias ex eodem *Ptolemæo Hephæſtione* excerpta. Verba Servii forte ita reſtituenda ſunt: *Unde nunc auctorare ſe quotannis ſolent, qui ſe de eo monte jaciant in pelagus.* Ut nempe homines mercede quotannis hunc ſaltum ſuſceperint, non ſecus ac perditi nepotes olim operam locare ſoliti fuerunt ad harenam. Idem ad Pharmaceutr. Eclog. VIII. v. 59. Præceps aërii ſpecula de montis &c. *Quidam hoc ideo dictum putant, quod apud Leucaten ſoliti erant ſe præcipitare, qui aut ſuos parentes invenire cupiebant, aut*

 amare

Maſcula (7) Lesbiacis (8) Sappho peritura ſagittis.

CCXLI.

Sunt (1) & quos generat (2) puella Sappho:
Quos primos regit Hippius ſecundus:
Ut claudat Choriambon Antibacchus.

CCXLII.

amari ab his deſiderabant, quos amabant. Tollius.

Leucates per tertiam declinationem & Leucata per primam, rupes, ſaxum, promontorium, unde in mare deſiliiſſe Sappho dicta eſt. Leucas etiam, ut Pallas, apud *Auſon.* epigr. 90. v. 19. & in Moſella v. 214. *Vinetus.*

Virgilius lib. III. Æn v. 274.

Mox & Leucatæ nimboſa cacumina montis.

ad quem locum *Pomponius Sabinus: Leucates mons mare intrat, dictus à petra coloris albi, in qua eſt Apollinis fanum. Hinc jaciebant ſe amantes, qui volebant oblviſci amoris.* Porro Leucate hic ſextus caſus eſt à recto *Leucas.* Floridus.

(7) Ita appellata *Horatio* lib. I. ep. 19. v. 28. (vid. num. CCXX.) non enim ſolum viros illa, ſed etiam ut mas quiſpiam, feminas femina exarſit. Alias affert rationes ex Strabone & Horatii Interpretibus *Gregorius Gyraldus* Ferrarienſis de poëtis. *Vinetus.*

(8) Amore Phaonis Lesbii juvenis, qui unguentum à Venere accepiſſe dicitur, quo cum ſe perunxiſſet totum, formoſiſſimus evaſit, & cum alias mulieres quamplurimas tum *Sappho* ipſam ad ſui amorem pellexit, quod *Plinius* H. N. lib. XXII. cap. 8. radici eryngis candidæ tribuit, (vid. num. CCXXXIII.) *Floridus.*

(1) Vid. *Auſonius* Epiſt. IV. v. 91. ſqq.

(2) Verſum hendecaſyllabum *Sapphicum*, dictum à *Sappho* poëtria, Grammatici noſtri quinque pedibus metiuntur, primo trochæo, ſecundo ſpondeo, tertio dactylo, quarto quintoque trochæo:

Jam ſa | tis ter | ris nivis | atque | diræ.

Auſonius vero pro quinque illis eundem verſum tribus tantum, ſed longioribus pedibus metitur, ἱππείῳ, χοριάμβῳ & ἀντιβακχείῳ. Hippius valet trochæum & ſpondeum, primum & ſecundum verſus pedem; Choriambus dactylum, tertium, & primam ſyllabam trochæi quarti pedis; Antibacchius autem poſteriorem ſyllabam ejusdem trochæi, quæ brevis eſt & ſpondeum, poſtremum verſus pedem pro trochæo, quod ultima ſyllaba verſus cujusque habeatur anceps. Primum itaque Sapphicum libri I. Odarum *Horatii* ita Theoni Auſonius metitur, ut ſit Hippius, *Jam ſatis ter*, Choriambus, *ris nivis at*, Antibacchius, *que diræ.* Miror autem, quod quum Grammatici Hippium & Moloſſum eundem dictum pedem tribus longis ſyllabis definiant, hic Auſonius Hippium ſecundum appellet, quem illi Epitritum ſecundum vocant, ex quatuor ſyllabis conſtantem, quarum ſola ſecunda brevis eſt, ut *verberati.* Quod vero ad Antibacchium attinet, (detraxit unam ſyllabam etiam *Terentianus*, & ex *antibacchio* imperiti ſtatim *antibrachium* fecerunt) eum ſolum intelligimus pedem, qui bacchio fuerit contrarius, adeo ut ſi bacchium velis eſſe ex brevi & duabus longis, ut eſt exemplum apud *Quinctilianum* duorum bacchiorum, *venenum, timeres*, antibacchius ſit ex duabus longis & brevi, ut *Marcellus.* Si vero contra bacchium dicas ex duabus longis & brevi, antibacchius ſit viciſſim ex brevi & duabus longis ut hic. *Terentianus* in hunc modum de illis pedibus. *Vinetus.*

(1) *Te-*

Digitized by Google

CCXLII.

Quanquam (1) *ἴτυν* dicunt Achæi, hanc *βίτυν* gens Æolis;
Plura Sappho comprobavit Æoliis, & cæteri.

CCXLIII.

Continuaſſe (2) pedes iſtos in carmine ſolos
Dicitur hæc eadem præclara poëtria Sappho.

CCXLIV.

Quem (3) nos hendecaſyllabon ſolemus
Tanquam de numero vocare verſum,
Tradunt Sapphicon eſſe nuncupandum;
Namque & jugiter uſa ſæpe Sappho:
Diſperſoſque dedit ſubinde plures
Inter carmina diſparis figuræ.

CCXLV.

Quatuor (4) millia librorum (5) *Didymus* Grammaticus ſcripſit: miſer, (6) ſi tam multa ſupervacua legiſſet. In his libris de patria Homeri quæritur: in his de Æneæ matre vera: (7) in his libidinoſior Anacreon, (8) an ebrioſior vixerit: in his an *Sappho* publica (9) fuerit: & alia, quæ erant dediſcenda, ſi ſcires.

CCXLVI.

(1) *Terentianus Maurus* de Syllabis in *Putſchii* Autoribus Grammaticæ Latinæ pag. 2397, 42.

(2) *Terentianus Maurus* de Metris in *Putſchii* Autoribus pag. 2431, 26.

(3) *Terentianus Maurus* de Metris apud Putſchium pag. 2440, 8.

(4) L. Ann. *Seneca* Epiſt. LXXXVIII. ſub finem.

(5) *Suidas* notat, tria millia & quingentos ſcripſiſſe. Dictus fuit ab aſſiduitate & perpeſſione laboris χαλκέντερος ferreis viſceribus: vixitque Ciceronis & Auguſti ævo. *Lipſius.*

(6) Haud male alii libri, *miſererer.* Idem.

(7) Nam opinione mater Venus erat. *Idem.*

(8) Superfluens quæſtio & vere Grammatica; utrumque autem in eo eximie comparet. *Idem.*

(9) Vidi qui vellet, *pudica*, alium, qui, *Sibylla*, ego [ſi quid mutandum] vellem, *pullaria.* Scitum, quid ei objectum; ſed *publica*, ſi tenetur, explica, an & vulgo ſe vulgaverit. *Idem.*

(1) Scho-

CCXLVI.

Id (1) eſt, dedit mihi Parca humile ingenium græcæ muſæ, ſcilicet, ut poſſim lyrica cantare à Græcis primum inuenta, quos Horatius imitatus eſt, ſcilicet *Sapphonem* & *Alcæum*.

CCXLVII.

Lesbos (2) inſula in Ægæo mari eſt nobilis *Alcæo* & *Sappho*.

CCXLVIII.

Melicum (3) metrum eſt ſicut lyricum, quod ad modulationem lyræ citharæve componitur, ſicut fecit *Alcæus* & *Sappho*, quos plurimum eſt ſecutus *Horatius*.

CCXLIX.

Dimetron (4) metrum eſt veluti naturaliter Epodis aptum, etiamſi Sappho carmen ex eo continuum induxerit, quod appellatur *δίμοιρον ἐπικὸν*, idem & Pentaſyllabum, quia frequenter invenitur cum aliis ſui generis, Epodus habebitur.

CCL.

Secunda (5) Ode (Horatii) cum Epodo Sapphicum metrum continet, quod cum ſit Alcaicum Sapphicum, tamen hendecaſyllabum à numero nuncupatur, & quod eo frequentius uſa ſit *Sappho*, quam *Alcæus* repertor.

CCLI.

Quæ (6) omnia genera hendecaſyllabi *Catullus*, & *Sappho* & *Anacreonta* & alios

(1) Scholia *Commentatoris veteris* in *Horatii* Carm. II. od. 16. v. 37. *Mihi parva rura & Spiritum Graja tenuem Camœna Parca non mendax dedit*, in *Jac. Cruquii* Horatio pag. 123. a.

(2) Idem *Commentator* ad Horat. lib I. Ep. XI. v. 1. apud Cruquium pag. 551. a.

(3) *Marius Victorinus* Artis Grammaticæ lib. I. in *Putſchii* Autoribus Grammaticæ latinæ, pag. 2494, 15.

(4) *Marius Victorinus* lib. III. apud *Putſchium* pag. 2576, 30.

(5) *Marius Victorinus* lib. IV. apud *Putſchium* pag 2610, 13.

(6) *Atilius Fortunatianus* in Arte apud *Putſchium* pag. 2676, 23.

(7) *Ati-*

alios autores ſecutus, non tanquam vitioſa vitavit, ſed tanquam legitima inſeruit.

CCLII.

Numerus (7) hic (Phalæcius verſus) frequens eſt apud Lyricos; & præcipue apud *Alcæum*, *Sappho*, *Anacreonta*.

CCLIII.

Hoc (8) metrum (*Horatii* Carm. I. od. 2.) tricola habet paria, quartam brevem clauſulam, ſumptum eſt ab *Alcæo*. Sappho quoque frequenter eo utitur.

CCLIV.

Tertia (9) ode (*Horatii* Carm. I.) dicolos eſt, habet primum octoſyllabum Anacreontium, quem & Glyconicum vocant, habet originem ab heroo, conſtat ex ſpondeo & dactylo, ut *Immotamque coli dedit & contemnere ventos;* Anacreonticon eſt, uſi ſunt hoc genere metri *Alcæus*, *Sappho*, *Alcman*.

CCLV.

Quidam (10) ſeptem pueros & ſeptem puellas accipi volunt, (victimas Minotauro oblatas) quod & *Plato* dicit in Phædone, & *Saffo* in Lyricis, & *Bacchylides* in Dithyrambis, & *Euripides* in Hercule, quos liberavit ſecum Theſeus.

(7) *Atilius Fortunatianus* apud *Putſchium* pag. 2678, 41.

(8) *Atilius Fortunatianus* apud *Putſchium* pag. 2681, 6.

(9) Idem *Atilius* apud *Putſchium* pag. 2701, 32.

(10) *Servius* ad *Virgilii Æn.* VI. v. 21.

NOTAE

NOTAE AD FRAGMENTA QUAEDAM SAPPHUS ET LOCA DE ILLA.

Ad N. I. δεῦρο δεῦτε] Hic locus addendus eſt illis, quæ de δεῦρο adverbio mot loci mox temporis vel ſimpliciter vel cum ἴθι, ἴθι χώρει poſito afferunt *Eraſmus Schmidius* in notis ad Act. VII. 3. & *Lamb. Bos* in Ellipſibus græcis verborum, voce ἐρχόμενα.

Ad N. II. ἁβραί] *Gloſſarium* vetuſtum, cujus initium in Celeb *Bernh. Montfaucons* Palæographia græca pag. 248. exhibetur; ἁβρός *glaber, delicatus.* Adde Svidam v. ἁβρός, qui docet de prato molli & virente uſurpari.

καλλίκομοι] de Charitibus *Ariſtophanes* in Εἰρήνῃ v. 797.

> Τοιάδε χρὴ χαρίτων
> Δαμώματα καλλικόμων
> Τὸν σοφὸν ποιητὴν
> Ὑμνεῖν.

> *Iſta decet Charitum*
> *Vulgaria pulchricoma-*
> *rum catum poëtam*
> *Laudare.*

& *Anacreon* in epigrammate, quod ex Anthologia medita Cl. *Kuſterus* in notis ad Svidam v. ἀγορῶ integrum edidit:

> - - καλλικόμους οὐκ ἔλαθες χάριτας.

> - - *pulchricomas non latuiſti Gratias.*

& *Anthologia* lib. IV. c. 18. n. 33.

> Ἡ μετὰ καλλικόμων Κύπριν ἴδῃ χαρίτων.

> *Vel cum pulchricomis Cypridem videat Gratiis.*

de Mnemoſyne matre Muſarum *Heſiodus* in Theogon v. 915.

> Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο.

> *Mnemoſynen vero deinceps amavit pulchricomam.*

de Horis *Idem* in Ἔργοις v. 75.

> Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

> *Horæ pulchricomæ coronarunt (Pandoram) floribus vernis.*

de Helena *Homerus* Odyſſ. O v. 58.

> Ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς Ἑλένης πάρα καλλικόμοιο.

> *Ubi ſurrexit è lecto Helena à pulchricoma.*

de Myſtide Nympha *Nonnus* Dionyſ. lib. IX. v. 99.

> Καὶ βρέφος ἀμφιπόλῳ παρεθήκατο Μύστιδι νύμφῃ.
> Μύστιδι καλλικόμῳ Σιδωνίδι.

> *Et infans famula apponebatur Myſtidi nympha,*
> *Myſtidi pulchricoma Sidonia.*

de quercubus *Dionyſius* in Περιηγ. v. 503.

> Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα.

> *Ida pulchricomis ſub quercubus eminus vireſcens.*

Idem quod εὔκομος, vel ἠΰκομος & εὐπλόκαμος, quibus vocibus ſæpe uſus eſt *Homerus.*

Ad N. III. Hic verſus non reperitur in collectionibus Lyricorum.

Ῥοδοπήχεες] *Heſiodus* in Theogon. v. 251.

> Ἱπποθόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱππονόη ῥοδόπηχυς.

> *Hippothoeque lepida, & Hipponoe roſeis lacertis prædita.*

& *Ho-*

& *Homerus* hymno in Solem v. 6.

Ἠῶ τε ῥοδόπηχυν, ἐϋπλόκαμόν τε Σελή-
νην.

Auroramque roſeum cubitum habentem, pulchricomamque Lunam.

Maximus Tyrius diſſ. 24. ſub init. ἵνα μὴ τὸν Ὅμηρον αὖθίς σοι προφέρω, λευκώλενον τὴν Ἥραν λέγοντα, καὶ ῥοδόπηχυν τὴν Ἠῶ. *Ne Homerum denuo producam tibi, qui nimirum albas Junoni ulnas tribuit, Aurora roſeos cubitos.* Adde *Paulum Silentiarium* in deſcriptione magnæ Eccleſiæ Part. II. v. 352. pag. 518. ed. Pariſ. ubi auroram ῥοδόπηχυν vocat. *Philoſtratus* Iconum lib. II, cap. I. Τὰ εἴδη τῶν παρθένων εἰ τῷ Πάριδι, ἢ ἄλλῳ τῷ κριτῇ ἐπιτρέποιμεν, ἀπορῆσαι ἄν μοι δοκοῖ ψηφίσασθαι, τοσοῦτον ἁμιλλῶνται, ῥοδοπήχεις καὶ ἑλικώπιδες, καὶ καλλιπάρῃοι, καὶ μελίφωνοι. *Virginum formas ſi Paridi aut alii cuipiam judici committeremus, mihi utique in proferenda ſententia anceps futurus videtur, usque adeo dubiam ſibi invicem palmam reddunt, roſea ulnas, nigra oculos, pulchra malas, vocem jucunda.* Anacreon od. 53. v. 20.

Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
Ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.

Aurora nonne fertur
Roſea manu decora?
Roſeisque nonne Nympha
Spectabiles lacertis?
Roſicolor ipſa Cypris
Vocitata nonne doctis?

Anthologia lib. V. epigram. 31. v. 3.

Δερκόμενος ῥοδόπηχυν ὁμόφρονα Τυνδαρεώνην.

Videns roſeis digitis idem ſentientem Tyndari filiam.

Epigramma ineditum num. 230. *Codicis Uffenbachiani:*

Πρώην τὴν σχῦσαν ῥοδοδάκτυλον αυμι (in margine MSti corrigitur: Ἄλκιμ') ἔδειξας,
Νῦν αὐτὴν ἤδη καὶ ῥοδόπηχυν ἔχεις.

Primum lacertam roſeos digitos habentem,
Alcime, oſtendiſti.
Nunc illam etiam roſeis lacertis praeditam habes.

& aliud ibid. num. 366.

Ἡμερίδα τρυγόωσιν ἐτήσιον, οὐδέ τις αὐτῶν
Τὰς ἕλικας, κόπτων βότρυν, ἀποστρέφεται.
Ἀλλά σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης,
Ὑγρὸν ἐπιπλέξας ἅμμασι δέσμιον ἔχω.
Καὶ τρυγόωσιν (leg. τρυγόω σὸν vel σοῦ) ἔρωτα, καὶ οὐ θέρος οὐκ ἔαρ ἄλλο
Οἶδα μένειν· ἔτι μοι πᾶσα γέμεις χαρίτων.
Ὧδε καὶ ἡμύσειας ὅλον χρόνον· εἰ δέ τις ἔλθοι
Λοξὸς ἕλιξ ῥυτίδων, πλήσσομαι (an? λήσομαι) ὡς φιλέων.

Vitem vindemiant annuam, neque quiſquam illarum
Capreolos, decerpens uvam, averſatur.
Te autem roſeos lacertos habentem, Sacrarium mea cura,
Mollem implicans faſcia nodum teneo.
Et vindemio tuum amorem, non autem meſſem, haud aliud ver
Novi manere: adhuc mihi tota es plena amœnitatum.
Sic etiam te inclines omni tempore. ſi autem venerit aliquis
Obliquus anfractus rugarum, plenus ero (obliviſciar) ut amans.

ἀγνὰς] vid omnino de hujus vocis ſignificationibus & conſtructionibus *Erasm. Schmidii* notas in 2 Cor XI. 2.

Ad N. IV. χέλυ] Chelys, cithara & lyra promiſcue ſumi à Poëtis ſolent. Diſtinguuntur tamen eadem nonnunquam à ſe invicem vid. Ill. *Ez. Spanhemii* notas ad *Callimachi* hymnum in Apoll. v. 16. In Celeb. *Bernh. Montfauconi* Antiquitate illuſtrata Tom. III. Suppl. tab LXXV. n. 7 exhibetur lyra ſingularis, ex anaglypho noſocomii S. Johannis Lateranenſis educta, quæ chordas habet non luci & oculis pervias, ut aliæ omnes, ſed ligneæ machinæ incluſas, ut hodiernæ lyræ ſunt. *Blanchinius* putat eſſe chelyn veterum, כְּלִי affinis χέλυς inſtrumentum muſicum, & χελώνη

λόιν teſtudo, in vaſe veluti incluſa propria teſta. v. *Jacobi Guſſetii* Commentarios L. Ebraicæ in כלרן pag. 384. b. lit. F.

Ad N. V. Καλλιόπα] Muſa dicta *ἀπὸ τῆς καλῆς ὀπὸς* à bonitate vocis, quæ inventrix carminis heroici ferebatur. In nummis aliisque monumentis antiquis mox volumen mox calamum tenet.

Ad N. VI. Hæc ode non ſolum ex Aldi Rhetoribus pag. 537. ſed etiam ex Jovitæ *Rapicini* libello de numero oratorio Venet. 1554. p. 41. αὐτολεξεὶ deſcripta exhibetur à Jo. Hudſono in annotationibus in Tom. II. Opp. Dionyſii Halicarn. pag. 351. b. *Rapicinum* eam in quibusdam meliorem exhibere quam *Iſ. Voſſium* in *Catullum* judicat Eleg. *Jac. Phil. D'Orville.*

V. 1. ποικιλόθρον'] Venus alias χρυσόθρονος appellatur.

δολοπλόκε] hoc epitheton Veneri tribuit *Orpheus* in hymno in ejus honorem ſcripto v. 3. pag. 150. ed. *Eſchenbach.* Amori autem *Alpheus* in epigrammate, quod legitur in Anthol. lib. IV. c. 12. n 59.

> Ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα δολοπλόκε, μή τινα κεύθῃς
> Εἰς ἐμὲ καὶ ὕπνῳ πικρὸν ὄνειρον ἴδῃς.

> *Sed & ut te formido, doloſe, ne quem abſcondas ignem)*
> *In me, & etiam in ſomno acerbum ſomnium videas.*

Ad v. 10. ϛροῦθοι] Cur paſſeres Veneri ſacri ſint, copioſe exponit *Euſtathius* ad Ιλ. Β. p. 171. ed. Baſ. De eorum ſalacitate præter Hiſtoriæ naturalis Scriptores plurimos agit *Horus Apollo* Hieroglyph. lib. II. ſub finem: Ἄνθρωπον γόνιμον βουλόμενοι σημῆναι, ϛρουθίον πυργίτην ζωγραφοῦσιν. Οὗτος γὰρ ὑπὸ ὀργῆς ἀμέτρου καὶ πολυσπερμίας ὀχλούμενος, ἑπτάκις μίγνυται τῇ θηλείᾳ ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἀθρόως σπερμαίνων. *Semine abundantem hominem volentes deſignare, paſſerculum pyrgiten pingunt. Hic enim & immodica ira & copia ſeminis ductus, ſepties in hora fœminam init, copioſum ſemen effundens. Pierius Valerianus* Hieroglyph. lib. XX. c. 37. ſtatuit intelligendum eſſe ϛρουθίον πυῤῥίτην, fulvum quippe & æris inſtar rubicundum, non autem πυργίτην, quod nonnulli turriculam interpretati ſunt, cum Codices MSSti Hori πυῤῥίτην legendum indicent. Sed πυργίτην retinendum eſſe docent *Galenus* de aliment. facultatibus lib. III. cap. 19. ἡ τῶν κιχλῶν καὶ κοττύφων καὶ τῶν μικρῶν ϛρουθῶν, ἐν οἷς εἰσι καὶ οἱ πυργῖται καλούμενοι, σκληροτέρα ἐϛί. *Turdorum vero & merularum parvorumque paſſerum (inter quos etiam ſunt, quos turricolas vocant) caro eſt durior.* S. *Auguſtinus* contra Epiſtolam Manichæi c. 32. Tom. VIII. Opp. ed. Pariſ. Bened. p. 173. *Quod attinet ad fervorem concubitus, credo eum animadvertiſſe hinnientes equos, & ſæpe merſis frenis raptos in fœminas; quod animadverſum dum vult cito ſcribere, non attendit paſſerem parietinum, in cujus comparatione quivis admiſſarius frigidiſſimus invenitur.* Et *Caſſiodorus* in Pſ. CI v. 8. Tom. II. Opp. p. 320. b. ed nov. Ven. *Paſſer eſt avis parva, quæ propter infirmitatem ſuam, ne aut ipſa à prædatore capiatur, aut fœtus ejus ſerpentinis devorentur inſidiis, inter aves unica cautione munita, ad domorum faſtigia celſa concurrit.*

Ad v. 18. μαινόλᾳ] μαινόλης à Svida explicatur μανικὸς, μαινόμενος, *inſanus, furioſus*; ab *Heſychio* παράκοπος ἦθος. *Æſchylus* in Supplicib. v. 114. memorat διάνοιαν μαινόλιν mentem furentem, & *Clemens Alexandr.* in Cohortat. ad Gentes ed. Sylb. pag. 1. θίασον μαινόλην *ſaltationem bacchicam furentem* uti pro θυάσω μαινόλῃ legendum cenſet Rev. *Potterus* in notis & in indice. Eſt epitheton Bacchi, *Clemens Alex.* l. c. p. 4. in fine: Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες. *Bacchum Manolen ſolennibus Orgiis celebrant, crudarumque carnium helluatione ſacram inſaniam peragentes;* quem locum etiam *Euſebius* Præpar. Evang. lib. II. c. 5. adducit. *Plutarchus* de ira cohibenda T. II. Opp. p. 463. B. ἂν μὴ προσγενόμενος ὁ θυμὸς ὠμηστὴν καὶ μαινόλην ἀντὶ Λυαίου καὶ Χορείου ποιήσῃ τὸν ἄκρατον. *Niſi ubi ira accedente pro Lyæo & Choreo id eſt, animum laxante & choreas ſuadente crudelem & furioſum Bacchum facimus. Euſtathius* ad Ιλ. Ζ. pag 484. ed. Baſ. Ἐπεὶ καὶ τὸν Διόνυσον μαινόλην, καὶ μαινάδας τὰς ἐπ' αὐτοῦ καθὰ καὶ Βάκχας φασίν. *Quandoquidem etiam Bacchum Manolen & Mænades ſervas ejus vocamus, uti quoque Bacchas.* In Anthol. lib. I. c. 38. ep. 11. v. 13. Bacchus vocatur μαινόλιος.

Ad v. 19. σαγηνεῦσαι] *Heſychius*: σαγηνεύειν· θηρεύειν,

θηρεύειν, αἰχμαλωτίζειν ἢ ἁλιεύειν. Σαγηνεύσαντες· τοὺς πολιορκηθέντας δικτύοις ἔθος ἦν καὶ σαγηνεύειν. Herodotus lib. VI. cap. 31. Ὅκως λάβοι τινὰ τῶν νήσων, ὡς ἑκάστην αἱρέοντες οἱ βάρβαροι ἐσαγήνευον τοὺς ἀνθρώπους. Σαγηνεύουσι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον· Ἀνὴρ ἀνδρὸς ἁψάμενος τῆς χειρὸς, ἐκ θαλάσσης τῆς βορηΐης ἐπὶ τὴν νοτίην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους. *Quarum inſularum, ut quamque capiebant Barbari, everriculabant homines. Everriculant autem hunc in modum. Viri manum mutuo tangentes, à mari aquilonari ad auſtrale pertranſeunt: poſt hac omnem inſulam peragrant, venando homines. Plutarchus* de Solertia animal. Tom. II. pag. 977. E. Οἱ ἁλιεῖς συνορῶντες, ὥσπερ ἀδικήμασι παλαισμάτων τὰ πλεῖστα διακρουόμενα τὰς ἀπ' ἀγκίστρου βολὰς, ἐπὶ βίας ἐτράπησαν, καθάπερ οἱ Πέρσαι σαγηνεύοντες, ὡς τοῖς ἐνσχεθεῖσιν οὐδεμίαν ἐκ λογισμοῦ καὶ σοφίας διάφευξιν οὖσαν. *Piſcatores cum vident pleroſque piſcium ex hamis eluctari, ad vim ſe converiunt, Perſarum more ſagenis eos circumvenientes, quibus comprehenſi nulla calliditate effugere poſſint.* Plato lib. III. de Legg. pag. 818. B. ed. Francof. συνάψαντες ἄρα τὰς χεῖρας, σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δαρείου. *Manibus invicem junctis atque ita univerſa regione Eretrienſium circumdata omnes penitus comprehenderunt Darii milites. Julianus* Imp. Orat. II. p. 79. A. ed. Lipſ. αἱροῦντας νήσους καὶ σαγηνεύοντας *qui inſulas caperent & everricularent.*

Pag. 14. v. 13. interpunctio verborum ita eſt corrigenda: ὑποτάσσεσθαι· Ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφωνα, καὶ Φωνηέντων κ.τ.λ.

Ad n. VIII. Legitur in Anacreonte Longapetræi p. 397.

Νέκταρ] Clariſſ. *Clericus* in notis ad *Heſiodi* Theogon. v. 640. Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι, obſervat, ſi hic urgeatur verbum ἔδουσι, ſequi utrumque eſſe cibum, neutrum potum, pleriſque tamen ſcriptoribus ambroſiam fuiſſe cibum, nectar potum; at ex loco Homeri Odyſſ. ε v. 359. colligere licere, utrumque fuiſſe potum. v. *Euſtath.* ad l. c. pag. 360, 16. qui oſtendit nonnullis veteribus nectar fuiſſe ſolidum cibum, ambroſiam vero potum. Ipſe *Clericus* putat & Homerum & Heſiodum minus accurate locutos eſſe. Quodcunque vinum ſuavius aut dulcem potum appellari νέκταρ liquet è *Nicandri* Alexipharm. v. 44.

- - - ὅτε νέκταρ εὐτριβὲς κιρρὸν ἀφύσσαι
Μετρηδόν.

- - - *ubi nectar gilvum patella menſurandum*
Hauſeris.

ex *Athenæi* lib. I. p. 32. B. Χαιρέας ἐν Βαβυλῶνι οἶνόν φησι γίνεσθαι τὸν καλούμενον νέκταρ. *Chareas vinum eſſe Babylone tradit, quod Nectar indigena vocant* & ex lib. II. p. 38. F. Καλῶς Ἀρίστων ὁ Χῖος φησι, ἥδιστον ποτὸν εἶναι τὸν ἅμα μὲν γλυκύτητος, ἅμα δὲ εὐδίας κοινωνοῦντα· διὸ καὶ τὸ καλούμενον νέκταρ κατασκευάζειν τινὰς περὶ τὸν Λυδίας Ὄλυμπον, οἶνον καὶ κηρία συγκιρνάντας εἰς ταυτὰ καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. *Recte dixit Ariſton Chius ſuaviſſimum potum eſſe, qui & dulcedinis ſit particeps & tranquillitatis. Itaque circa Lydiæ montem Olympum, quod nectar vocant, à quibuſdam præparari, vino, favis, & floribus qui bene olent, in unum commixtis.* Autor *Geoponic.* lib. VIII. cap. 25. οἰνόμελι τοῦτο καλοῦσί τινες νέκταρ *Oenomeli hoc aliqui vocant nectar.* De origine hujus vocis Etymologici Scriptor: οἱονεὶ τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι, παρὰ τὸ νέον καὶ τὸ ἔχω· νεοέκταρ, καὶ κατὰ συγκοπὴν νέκταρ· tanquam conſervans bibentes illud in juvenili ætate, à vocibus νέον & ἔχω, νεοέκταρ, & per contractionem νέκταρ. *Photius Cod.* CCLXXIX. p. 866. ed. Hœſchel. Ὃ οὐ μή ἐστι δυνατὸν τοῖς θνητοῖς, τουτέστι τοῖς κτεινομένοις μετασχεῖν· ἔστι γὰρ κτὰρ ῥηματικὸν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ῥήματος πεποιημένον τοῦ κτῶ· τοῦ δηλοῦντος τὸ κτείνω· *quod mortales edere non poſſunt, κτεινόμενοι enim qui occiſi ſunt. Eſt autem κτὰρ verbale à verbo κτῶ quod ſignificat κτείνω occido. Tzetzes* Chil. X. 351.

Νέκταρ δὲ πόσιν τῶν θεῶν πάλιν φασὶν οἱ μῦθοι,
Περὶ (ἐπὶ) τὸ νη στερητικὸν, καὶ κτῶ δὲ τὸ φονεύω,
Νέκταρ ὀνομαζόμενον, πόσις μὴ κτεινομένων.
Οὕτω τὸ νέκταρ λέγεται κυριωτέρῳ λόγῳ.
Ἡμεῖς δὲ νέκταρ πᾶν γλυκὺ φαμὲν ἐν παραχρήσει.

Nectar vero rurſus potionem Deorum dicunt fabulæ,
A νη privativo & κτῶ quod eſt occido,

 Ne-

Nectar nominatum, potio non morientium.
Sic Nectar dicitur magis propria ratione.
Nos autem Nectar omne dicimus dulce per abuſum.

Clericus laudatus l. c. monet dicere eos debuiſſe κτείνω unde κτεάζω juſſa facio & κτέρες mortui. Ipſi ſit veroſimile, נקטר Niktar aut Nektar vocem eſſe phœniciam, quæ ſuffitum ſonat; qui veluti potus Deorum habebatur, ut caro victimarum, cibus. Adi Luciani librum de Sacrificiis.

Ad n. IX. ἴσ☉- θεοῖσιν] feliciter amantes Diis ſe æquant; vid. Zinzerlingi Criticorum Juven. Promulſ. c. 40. pag. 117.

Ad v. 7. βρόγχον] *Galenus* in Ἱπποκράτης γλωσσῶν ἐξηγήσει voce: βρόγχος] τῆς χονδρώδους ἀρτηρίας *cartilagineæ arteriæ. Dioſcorides* lib. III. cap. 94. pag. 213. C. Opp. ἀρήγει (εἰλ. ϑιος) βρόγχων χρονίαις τραχύτησι, *ſubvenit veteribus faucium aſperitatibus. Nemeſius* de natura hominis cap. 28. pag. 222. edit. Oxon. Συνάπτεται τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ κατὰ τὸ συνεχὲς ὁ βρόγχ☉-. σύγκειμεν☉- ἐκ μεγάλων τριῶν χόνδρων· τούτῳ δὲ ὁ λάρυγξ, εἶτα τὸ σόμα καὶ ἡ ῥίς. *Adhæret aſpera arteria bronchus. qui ex tribus magnis cartilaginibus conſlatus eſt; broncho guttur, gutturi os & nares.*

Ad v. 11. βομβεῦσιν] βομβεῖν uſurpatur de tinnitu aurium in *Luciani* dial. meretr. IX. T. II. Opp. ed. Amſtel. pag. 536. ἦπυ ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν. *nonne vobis tinniebant aures? Maximi Tyrii* diſſ. VII. ſub fin. ἴσ☉ δύναται ποιητῆ λόγ☉- ἐμπεσὼν ἀκοαῖς τεθραμμέναις κακῶς, περιβομβεῖν αὐτὰς καὶ μὴ παρέχειν σχολὴν ἀκαπισεύειν τοῖς εἰκῆ θρυλλουμένοις λόγοις. *Hæc propria poetica ſermonis vis eſt, ut male inſtitutorum hominum aures ita ſuo ſtrepitu detineat, occupetque ne temere inepte cum vulgo opinionibus accedant. Ariſtæneti* lib. II. ep. 13. ἐβόμβει μοι τὰ ὦτα, ὅτε σε μετὰ δακρύων ἐμεμνήμην. *Tintinant mihi aures, quoties lachrymans facio mentionem tui. Syneſii* epiſt. 123. ſub init. ἐμβομβεῖ μοι ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμασία τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. *Auribus illa ſapientiſſimorum tuorum ſermonum vox inſonat.* De ſuſurro inſectorum *Ariſtophanes* in Pluto v. 537.

Φθειρῶν τ' ἀριθμὸν, καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν
(οὐδὲ λέγω σοι
Ὑπὸ τοῦ πλήθους) αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν.

Numerum pediculorum, culicum & pulicum
(quos jam numerare
Non eſt) qui odioſo bombo ſtridunt hominis tempora circum.

& de ſtridore lapidis *Homerus* Odyſſ. ϑ v. 190. βόμβησεν δὲ λίθ☉- *inſonuit autem lapis.*

Ad n. X. *Iſ. Voſſius* in Obſervationibus in *Catullum* p. 345. iſtos verſus paulo aliter exhibet:

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱςόν,
Πόθῳ δαμεῖσα παιδ☉- βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

& ſubjunctis verbis Horatii ex Carm. III. od. 12. v. 4. ſqq. hæc addit: ut ſupra monuimus *Catullum* in reddenda Sapphonis oda non ſibi ſatisfeciſſe, & velut indignantem in medio conatu ſubſiſtere & quaſi abrumpere, ita neque *Horatium* valde ſibi placuiſſe puto, utpote cujus verſus licet hoc in loco rapidi ſint & præclari, nihilo tamen feliciores ſunt Catullianis, cum neuter ad elegantiam muſæ aſſurgat Lesbiæ. In concitatis vero iſtis Sapphonis numeris medius antiſpaſtus, pes nempe refractarius ſauciam amore puellam & ingratas procul à ſe rejicientem telas adeo pulere exprimit, ut quæ non ſunt, ea tamen te videre exiſtimes, acriusque animum tuum feriant, non viſa, quam ſi ea coram contemplere.

κρέκειν] *Euripides* in Electra v. 542. εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους *quamvis vero texuiſſem peplos. Scholiaſtes Ariſtoph.* ad Aves v. 683. Κρέκουσα νῦν αὐλεῖ καὶ λαλοῦσα· κυρίως δὲ τὸ τὴν κιθάραν κρέκειν. Κρέκουσα *hoc loco pro* λαλοῦσα, *proprie vero ſignificat citharam pulſare.* Et à *Scholiaſte Apollonii* ad lib. IV. v. 1194. Φόρμιγξ εὐκρεκτ☉- explicatur εὔηχ☉- κιθάρα *canora cithara. Orpheus* ἐν Πανὸς θυμιάματι v. 6.

Ἁρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ.

Harmoniam mundi canens feſtivo hymno.

Athenæus XIV. p. 626. A. è *Teleſtis* Selinuntii hymnis:

Toi

Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς
Κρέκον Λύδιον ὕμνον.

Illi autem acutis pectidum ſonis
Canebant Lydium hymnum.

Lucianus in Tragopodagra Tom. II. pag. 806. ed. Amſtel.

Κλάζει δὲ βριθοῦσα σάλπιγξ,
Ἄρει κρέκουσα θούρῳ.

Reſonat autem gravida tuba,
Clangens Marte crudeli.

Galenus in Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσει voce κρέκην· ὠνοματοπεποίηται τὸν μισητὸν ἦχον, ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νόσων τῷ μείζονι. *Nomen factum eſt, odioſum ſonum, in ſecundo de morbis majore.*

Ἰσὸν] de hac voce vide omnino *Jo. Clerici* notas ad *Heſiodi* Ἡμέραις v. 779. ex Cl. *Salmaſii* notis ad *Jul. Capitolini* Pertinacem c. 8.

Βραδινὰν] Ill. *Ezech. Spanhemius* in Obſerv. in *Callimachi* hymnum in Palladem v. 72. pag. 600. βραδινὰν pro ῥαδινὰν dixit Æolis muſa, non *acrem*, ut Interpres in Stephaniana novem Lyricorum editione, ſed *agilem* aut vero *delicatam* ſeu teneram, quomodo de Junone dixit *Apollonius* lib. III. v. 106 ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός h. e. juxta eruditos ejus enarratores, τρυφερῆς *delicata*, nempe *delicata ſtrinxit* ſeu *apprehendit manu.*

Ad n. XII. λυσιμελὴς] de Amore *Heſiodus* Theog. v. 910.

Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής.

Quarum è palpebris amor deſtillat contuentium
Solvens membra.

de Somno *Homerus* Odyſſ. ύ. v. 56.

Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Λυσιμελής.

Quando hunc ſomnus cepit ſolvens curas animi,
Solvens membra.

& Odyſſ. ψ. v. 342.

Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Hoc igitur ultimum dixit verbum, quando ei dulcis ſomnus
Membra ſolvens invaſit, ſolvensque curas animi.

Ælianus de Animal. lib. IV. cap. 41. ἔοικε δὲ ὁ θάνατος ὕπνῳ, καὶ μάλιστα ἤδη καὶ ἀνώδυνος, καὶ οἷον οἱ ποιηταὶ τὸν λυσιμελῆ φιλοῦσιν ὀνομάζειν ἢ τὸν [illegible]. *Similis vero eſt mors ſomno, inprimis ſi hic fuerit ſuavis & dolorum expers, quem poetæ artuum diſſolutorem aut mollem vocare ſolent.* Julianus Imp. Orat. II. p. 85. B. ed. Lipſ. οὔτε εὐφρόνη τὸν λυσιμελῆ καὶ λυσιμέριμνον ὕπνον ἐπάγουσα, παῦλαν ἐπεποίησε τῆς συνεχοῦς λύπης. *Neque nox, quæ membra laxare & curas diſſolvere ſomno ſolet, continui doloris quietem ei indulgere ſolet.* *Themiſtius* Orat. XXI. p. 263. C. ed. Hard. ὁ λυσιμελὴς ὕπνος ὁ πανδαμάτωρ τοὺς μὲν ἄλλους κακούργους κατακοιμίζει. *Membrorum ſolutor domitorque omnium ille ſomnus ceteros maleficos ſopitos tenet.* S. *Chryſoſtomus* Homil. VI. in Act. Apoſt. Tom. IV. Opp. ed. Savil. p. 644, 35. ὥστε ταχέως τὸν λυσιμελῆ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον ἐπάγειν *ut cito ſomnum membrorum, ſolutorem oculis inferat.* De morte *Euripides* in Supplic. v. 46. De Baccho *Nonnus* Dionyſ. lib. XLII. v. 350.

- - - ποθοβλήτῳ δὲ καὶ αὐτὸς
Λυσιμελὴς Διόνυσος ἐλύετο γυῖα μερίμνῃ

- - - *amore percutiente vero & ipſe*
Membra ſolvens Bacchus ſolvebatur membra cura.

& de Baccho atque Venere *Anthologia* lib. II. c. 53. epigr. 4.

Λυσιμελοῦς Βάκχου καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς ποδάγρα.

Sol-

Solventis membra Bacchi & ſolventis membra Veneris
Generatur filia membra ſolvens podagra.

γλυκύπικρον] *Muſaus* Poëta v. 166.

Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων

Dulcacido jamdum ſuperata Cupidinis ictu.

Plutarchus περὶ πολυπραγμοσύνης Tom. II. Opp. pag. 522. C. οὕτω τίς ἐστι γλυκύπικρος καὶ ἀκατάσχετος ὁ τῆς πολυπραγμοσύνης γαργαλισμός. *Ita pruritus quidam eſt curioſitatis dulcedini amarorem habens permixtum & effrenis. Nonnus* Dionyſ. lib. XLII. v. 211.

Ἀλλὰ φόβον γλυκύπικρον ἔχων

Sed metum dulcacidum habens.

Epigramma ineditum *Meleagri* n. 103. Codicis *Uffenbachiani*

Ὁ τρυφερὸς Διόδωρος ἐς ἠιθέους φλόγα βάλλων,
Ἤγρευται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίου.
Τὸ γλυκύπικρον ἔρωτος ἔχων βέλος. Ἦ τόδε καινὸν
Θάμβος ὁρῶ· φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον.

Mollis Diodorus in juvenes flammam projiciens,
Captus eſt elegantibus oculis Timarii.
Dulcamarum telum amoris habens. Certe illud novum
Portentum video: comburitur ignis igne accenſus.

& aliud *Poſidippi* ib. n. 321.

Κέκροπι ῥαῖνε, λάγυνε, πολύδροσον ἰκμάδα Βάκχου,
Ῥαῖνε, (Ῥαῖνε.) δροσιζέσθω συμβολικὴ πρόποσις.
Σιγάσθω (σιγέσθω) Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἥτε Κλεάνθους
Μοῦσα, μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως.

Cecropi infunde, lagena, rorulentum humorem Bacchi,
Infunde, irroretur collectitia propinatio.
Taceat Zeno ſapiens cygnus, & Cleanthis
Muſa, nobis autem cura ſit Amor dulciamarus.

Ad n. XIV. πόκα] Svidas hac voce: ἀντὶ τοῦ ποτὲ δωρικῶς, ἀφ' οὗ καὶ ὁπόκα. Epigramma ineditum *Anonymi* num. 262. Codicis *Uffenbachiani*:

Ἰφίων ἔγραψεν ἑᾷ χερὶ, τὸν πόκα ὕδωρ
Θρέψε Πειρήνης ἄπο

Iphion ſcripſit manu ſua, quem aliquando aqua
E Pirenes fonte nutrivit.

Ad n. XV. κατάκλειστος] Virgines & mulieres olim raro viſas & arcte cuſtoditas fuiſſe patet ex *Euripidis* Oreſte v. 108.

Εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.

Non eſt honeſtum virginibus venire in publicum.

Hecuba v. 974.

- - - Αἰτία τις καὶ νόμος.
Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.

- - - *Cauſa quædam & lex eſt*
Mulieribus, viros ne aſpiciant ex adverſo.

Heraclid. v. 477.

Γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
Κάλλιστον, εἴσω δ' ἥσυχον μένειν δόμων.

Mulieri enim ſilentium & modeſtia
Et manere quietam in ædibus, pulcherrimum eſt decus.

Iphigenia in Aulide v. 738.

Ὀχυροῖσι παρθενῶσι (κόραι) φρουροῦνται καλῶς

Bene cuſtodiuntur (puellæ) firmis gynæceis.

ex

Digitized by Google

ex *Lyſia* orat. II. in Simonem cap. 2. αἳ οὕτω κοσμίως βεβιώκασιν, ὥστε καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὁρώμεναι αἰσχύνεσθαι. *Quæ tanta in verecundia fuerunt educatæ, ut etiam à domeſticis conſpectæ erubeſcerent.* Ex *Ariſtaneti* lib. II. ep. 5. Τί δὴ καταλιπὼν ἐκεῖνος ὁ δᾳδοῦχος θεὸς τὰς ἐπιτηδείας αὐτῷ καὶ συνήθεις ἀμύητον βιάζεται κόρην, καὶ πολεμεῖ παιδισκάριον ἄωρον ἀφροδίτης, ἔτι θαλαμευόμενον, ἔτι φρουρουμένην, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἐθ᾽ ὅπη προκυπτοῦσαν τῆς οἰκίας. *Et quid ille tædifer Deus relictis obnoxiis atque adſuetis flamma ſua virginem imperitam aggreditur, pugnatque intempeſtiva Veneri juvencula, adhuc thalamo clauſa, adhuc cuſtodia ſepta, & cui vix per cuſtodes licet extra domum paulum modo proſpicere?* Ex S. *Chryſoſtomo* de Sacerdotio lib. III. cap. 17. Ὁ κατὰ σάρκα πατὴρ πολλὰ ἔχει τὰ ποιοῦντα αὐτῷ τὴν φυλακὴν εὔκολον τῆς θυγατρός· καὶ γὰρ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ τροφὸς, καὶ θεραπαινῶν πλῆθος, καὶ οἰκίας ἀσφάλεια, συναντιλαμβάνεται τῷ γεννησαμένῳ πρὸς τὴν τῆς παρθένου τήρησιν. Οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὰν αὐτὴν ἐμβάλλειν ἐφίεται συνεχῶς, οὔτε ἡνίκα ἂν ἐμβάλλῃ, φαίνεσθαί τισι τῶν ἐντυγχανόντων ἀναγκάζεται· τοῦ σκότους τῆς ἑσπέρας οὐχ ἧττον τῆς οἰκίας τοίχων καλύπτοντος τὴν φανῆναι μὴ βουλομένην. *Pater ſecundum carnem multa habet præſidia, quibus proclive illi ſit filiam aſſervare; ad cujus virginis cuſtodiam opitulantur tum mater, tum nutrix, tum famularum turba, tum domus tutela. Neque enim licet ei frequenter in forum deſcendere, neque ſi quando ea deſcenderit, occurrentium oculis conſpicua eſſe cogitur: cum non minus, quam domus parietibus, veſpera tenebris occultetur ea, quæ conſpicua eſſe noluerit.* Ex *Anthologia* lib. VII. epigr. 42. v. 7.

> Ἡμῖν (θηλυτέραις) οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις
> Κρυπτόμεθα ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

> *Nobis* (puellis) *neque lucem videre fas eſt, ſed ædibus*
> *Abſcondimur, tenebricoſis curis contabefactæ.*

His addi poſſunt loca *Menandri* ἐκ τῆς Ἱερείας p. 90. ed. *Clerici*, *Euripidis* ex tragœdia Meleagri v. 33. ſq. quæ etiam leguntur apud *Stobæum* ſerm. LXXI. pag. 439. *Gregorii Naz.* in Tragicomœdia de Chriſto patiente v. 541. ſ. & *Dionis Chryſoſtomi* Orat. III, p. 48. D. ed. Mor. De cura Virginum apud veteres extant Diſſertationes II. *Jo. Phil. Pfeiffert* Regiom. 1672. 4. recuſæ in Syntagm. II. Diſſertt. Philologg. in Belgio edit. conf. etiam *Dougtæi* Analecta N. T. in app. exc. 14. ad 2 Maccab. III. 29. *Bullenger* adv. *Caſauboni* Exerc. I. diatr. 3. pag. 90. *Feſſelii* Adverſaria S. II. 17. *Barthii* Adverſaria XLII. 1. *Spanhemii* Dubia Evang. P. I. pag. 299. ſq. *Bucheri* Antiqq. Biblicas ex N. T. ſelectas p. 17. ſq. Variorum notas ad *Ciceronis* Orat. Philipp. II. c. 18. Vol. VI. ed. Græv. pag. 477. & *Potteri* Archæol. Græcam IV. 13. Apud varias gentes virginibus adfuiſſe nutrices, usque dum nuberent, probat Almeloveenius p. 65-68. Opuſc.

Ad n. XVIII. ἐκτετέλες´] τελέειν καὶ ἐκτελέειν de nuptiis & opere conjugii proprie dici probat locis veterum Ill. *Spanhemius* in Obſervv. in *Callimachi* hymnum in Apoll. v. 14. p. 57.

Ad n. XIX.] Priores duo verſus ita interpungendi ſunt:

> Ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον
> Ἀείρατε τέκτονες ἄνδρες·

Ad n. XX. καρχήσια] horum poculorum mentionem faciunt *Diodorus* Sic. lib. II. pag. 70. *Alciphron* lib. II. ep. 3 p. 228. ed. Lipſ. *Silius Italicus* Punic. XI. v. 302. *Virgilius* Georg. IV. v. 380. & Æn. V. v. 77. ad quem locum *Servius: Dicitur & ſummitas mali, per quam funes trajiciunt.* *Galenus* in Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσει voce καρχήσιον· τῷ ἐπ᾽ ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τῷ ἔχοντι τροχηλίαν· καὶ καρχήσιοι, ἐπ᾽ αὐτῷ κάλοι οἱ τεταμένοι· *in ſummo velo habens rotulam; &* καρχήσιοι *in ipſo funes extenti nominati.*

Ad n. XXII. *Iſaacus Voſſius* in Obſervatt. ad *Catullum* pag. 153. legit φέρεις οἶν pro φέρεις οἶνον.

Ad n. XXIII. *Iſ. Voſſius* l. c. pro φανόλης legit φανολὶς, quod eſt epitheton Phoſphori. Heſychius: φανολὶς, λαμπρὰ φωσφόρος. Forte legendum eſt φανῶπις, qua voce utitur *Manethon* Apoteleſm. lib. IV. v. 176.

> Ἄμφω δ᾽ ἦν τούτοισι Κρόνου προσμάρτυρος ἀστὴρ.
> Ἐν ἰδίοις ὁρίοις φανώπιδα τάξιν ἐπίσχῃ.

Si

Si vero iſtis ambobus Saturni atteſtans ſtella
In propriis terminis exſerentem ora ſeriem teneat.

& IV. v. 239.

- - - φαίνων τε κατ' αἰθέρα φαίνοπι ῥόμβῳ.

- - - *apparens in athere clara rotatione.*

Φαινόλης à *Suida* explicatur ὁ ἀπατέων, *impoſtor, fallax.*

Ἄυως] *Euſtathius* ad *Homeri* Ιλ. λ. pag. 757, 4. τὸ μὲν Ἠώς, διαλέκτε Ἰώνων, τὸ δὲ Ἕως Ἀττικῶν Δωριέων δὲ τὸ Ἀώς, Αἰολέων δὲ τὸ Ἄυως & ad Odyſſ. Σ. pag. 671, 53. Ἰςέον, ὅτι τὸ ἄυω ῥῆμα, ὅθεν καὶ ἰδάσνιον, ἐξ ἧ τὸ ἄυον ἐ μόνον τὸ ξηραίνειν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ λάμπειν καὶ φαίνειν. ὅθεν καὶ ἄυως αἰολικῶς ἡ ἡμέρα, ἡ καὶ αὼς λεγομένη δωρικῶς καὶ ἠὼς κοινῶς τε καὶ ἰωνικῶς. *Sciendum, ἄυω eſſe verbum, quod nonnulli etiam cum nota aſpirationis ſcribunt, unde ἄυειν non ſolum exſiccare ſed etiam lucere & ſplendere ſignificat; unde etiam ἄυως aolice eſt dies, dicitur quoque dorice αὼς & communi dialecto atque ionica ἠώς.*

Ad n. XXVI. φαεινὸν] Epitheton Lunæ in *Homeri* Ιλ. Θ. v. 558. Diei, in *Sophoclis* Ajace flagell. v. 871. Armorum, veſtium & inſtrumentorum in permultis Homeri aliorumque Poëtarum locis.

Ad N. XXX. ἄρνυτε] Scholia minora *Homeri* ad Ιλ. ε. v. 553. ἀρνυμένω] ἀντικαταλλασσομένω περιλαμβάνοντες. Comparantes; conciliantes. Scholia *Arati* ad v. 645. ἀρνύμενος] ἤγεν περιποιούμενος, ἀντικαταλλασσόμενος, διὰ τὸ φονεύειν τὰ ζῶα, χάριν Οἰνοπίωνος· εἰ δὲ ἀνύμενος γράφεται, σημαίνει τὸ λαμβάνειν· *videlicet acquirens, comparans, quia occidebat (Orion) feras Oenopionis gratia, ſi vero ſcriptum fuerit ἀνύμενος, idem eſt quod accipiens.* Scholia *Euripidis* ad Andromachen v. 696. ἄρνυται] λαμβάνει, κομίζεται τῆς νίκης τὴν δόξαν· *accipit, aufert victoria gloriam.*

Ad n. XXXI. Γυρίνω] Etymologicum M. in Γυριννώ· ὄνομα κύριον λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως, παρὰ τὸ γυρῖνος ὁ δηλοῖ τὸ βάτραχον. Γυριννώ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ. καὶ κλέος Κλειὼ καὶ Κλειώ· *eſt nomen proprium puellæ Lesbiæ, dictum denominative à* γυρῖνος*, quod ſignificat ranam. Gyrinno, ut ab* ἔρατος *Erato & à* κλέος *Cleo & Clio.*

Ad n. XXXI. Autor de Dialectis, quem commemorat *Urſinus* not. 2. pag. 60. b. eſt *Chœroboſcus*, cujus verba habes emendatiora num. CXLVI.

Ad n. XXXII. πακτὶδος] hoc inſtrumentum muſicum deſcribunt *Lucianus* in dialogo Doridis & Galatheæ Tom. I. Opp. p. 240. Ἀυτὴ ἡ πηκτὶς διὰ κρανίον ἐλάφε γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει ἄμυσόν τι καὶ ἀπῳδόν. *Ipſa lyra ſimilis erat cervi cranio carnibus reundato; cornua vero tanquam cubiti prominebant, quibus jugatis & alligatis fidibus, neque collope circumtortis agreſte quiddam & abſonum cantillabat.* & *Athenaus* lib. IV. p. 183. B. Σώπατρος ὁ παρῳδὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Μύσα δίχορδον εἶναι, φησὶ, τὴν πηκτίδα. *Sopater Parodus in opere, cujus titulus eſt, Myſta, pectidis fides eſſe duas tradit.* Meminerunt etiam ejus *Plato* de Republ. lib. III. pag. 618. ed. Francof. *Ariſtoteles* Politic. lib. VIII. cap. 6. *Plutarchus* de virtute mor. T. II. Opp. p. 443. A. & de Monarchia T. II. p. 827. A. *Philoſtratus* in Icon. lib. I. c. 10. p. 778. ed. Lipſ. *Heliodorus* pag. 191. *Nonnus* Dion. lib. I. v. 388. *Anthologia* lib. VII. epigr. 67. *Eutecnius* Sophiſta in paraphraſi in Oppiani Ixeutica pag. 86. & pag. 90. Interpres latinus *Er. Windingius* vertit fiſtulas.

χρυσῶ χρυσοστέφα] Hæc de Venere intelligenda eſſe cenſet Eleg. *Bronkhuſius* ad *Propert.* lib. II. eleg. II. v. 34. quia *aureus* eſt proprium ac tantum non perpetuum Cupidinis epitheton. Optima quæque appellari χρύσεα docent *Hierocles* in aurea carmina *Pythagora* p. 12. ed. Needham. *Palaphatus* de incred. cap 19. *Zonaras* in Chronico lib. XII. cap. 5. pag. 600. *Theophylactus Simocatta* ep. 6. *Nonnus* Dionyſ. XVI. v. 70. Epigramma ineditum Polyſtrati è Codice *Uffenbachiano*:

Διοσὸς ἔρως αἴθει ψυχὴν μίαν· ὦ τὰ περισσὰ
Ὀφθαλμὸς πάντη πάντα κατοσσόμενος.
Εἴδετε τὸν χρυσίαισι περιβλεπτον χαρίτεσσι
Ἀντίοχον, λιπαρῶν ἄνθεμον ἠϊθέων.

Αρκεῖ-

Ἀρκείτω· τί τὸν ἡδὺν ἐπηυγάσατε καὶ ἁβρὸν
Στασικράτη, Παφίης ἔρνος ἰοστεφάνου;
Καίεσθε, τρύχεσθε, καταφλέχθητε ποτ᾽ ἤδη,
Οἱ δύο γὰρ ψυχὴν οὐκ ἂν ἕλοιτε (an? ἕλοιντο) μίαν.

Duplex amor urit animam unam: modum excedentia
Omnia ubique, o ocule, conſpiciens.
Vidiſti aureis conſpicuum amœnitatibus
Antiochum, florem formoſorum juvenum.
Id ſufficeret: cur ſuavem & formoſum illuminaſtis
Staſicratem, germen Paphia violis ornata?
Nunc tandem accendamini, conſumamini, comburamini,
Duo enim unam animam non ſane capietis (capient)

Ad n. XXXIII. Πανδιονὶς] I. e. filia Pandionis Progne. Luſcinia quoque vocatur πανδιονὶς in *Anthologia* lib. I. cap. 60. epigr. 9. Ibid. lib. I. cap. 56. epigr. 8. hirundines vocantur Κεκροπίδες, quia Pandion fuit oriundus a Cecrope. Fabulam Philomeles & Prognes in luſciniam & hirundinem mutatarum narrat Ovidius Metamorph. VI. fab. 7. ſq. v. 412. ſqq.

ὡραία] Thomas Magiſter in ὥρα p. 203. ed. Franequ. οὐ μόνον ὥρα τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ ὡραία. Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἑαυτοῦ τύχης· οὕτω (Liban. οὗτος) νόμῳ μὲν τῆς ὡραίας (Liban. ὥρας) ἐτύγχανον (ἐτύγχανεν Liban.) ἀφιγμένος οἴκαδε. *Non ſolum ὥρα ſed etiam ὡραία dicitur ver. Libanius in Orat. de vita ſua:* (Tom. II. Opp. p. 32. D.) *hic tum ex lege & more tempeſtatis vernæ domum ſe contulerat.* Scholia ad h. l. *Libanii:* ὥρα καὶ ὡραία ταυτόν εἰσι τῇ ἐννοίᾳ. ἀμφότερα γὰρ τὸ ἔαρ σημαίνουσι. *Ariſtophanes* in Equit. v. 517. οὐχ᾽ ὁρᾶθ᾽; ὥρα νέα, χελιδών: nonne videtis, ver novum, hirundo (adeſt) *Demoſthenes* in Orat. III. in Philippum p. 49. C. Opp. ed. 1607. Ἀκούω Λακεδαιμονίους τότε καὶ πάντας τοὺς ἄλλους Ἕλληνας τετλάρας μῆνας ἢ πέντε, τὴν ὡραίαν αὐτήν, στρατεύεσθαι. *Audio Lacedæmonios tunc & omnes cæteros Græcos quatuor aut quinque menſes vere iſto militaſſe. Heſychius:* ὥρα ἔτους, καιρὸς ἔτους τὸ ἔαρ ἢ τὸ θέρος· ὥρα *anni, tempus anni eſt ver aut æſtas.* Vid. plura in *Dan. Heinſii* Lectionibus Theocr. cap. 13. pag. 341. Ill. *Ez. Spanhemius* in obſervatt. ad *Callimachi* Hymnum in Cerer. v. 124. & in notis ad Juliani Orat. I. p. 123. ſq. probat, pro æſtate ferventiſſima ὥραν à Græcis potiſſimum vocari, ex *Galeni* Comment. IV. in lib. VI. Epidem. *Hippocratis* text. 19. Præſtantiſſ. *Gravius* in Lection. Heſiod. cap. 2. p. 7. ſq. ὡραῖον βίον in *Heſiodi* Ἔργοις v. 31. & v. 305. interpretatur fructus æſtivos, victum æſtate collectum, atque allegat *Iſaac. Caſaubonum* in Animadv. in Athenæi lib. III. cap. 6. Galenus tamen l. c. obſervat, de autumno, hyeme & vere ὥραν haud minus dici; adde *Hippocratem* Epidem. lib. III. text. 2. & in lib. de medico cap. 3. Celeb. *Jo. Clericus* in notis ad *Heſiodi* Theogon. v. 58. affirmat ὥραν proprie ſignificaſſe tempeſtates anni, nec niſi ſero duodecimam partem diei, qua de re copioſe egerunt *Joſ. Scaliger* de Emend. temp. lib. I. ſub init. & *Voſſius* in Etymologico v. *Hora.* Crediderim, addit *Clericus*, ὥρα primum dictum de diurno tempore, quod una cum nocturno eſt temporis ſpatium, de quo primum cogitarunt homines, indeque tranſlatum ad quodvis tempus; omnino enim ὥρα videtur dictum ἀπὸ τοῦ אור *lucere. Xenophontem* tamen & *Anacreontem* horarum nomen pro diei & noctis partibus uſurpaſſe oſtendit Æg. Menagius in notis ad *Diogen. Laertii* lib. II. ſegm. I. pag. 71. a.

Ad n. XXXIV. ἀηδών] Autor libri de definitionibus, qui S. *Athanaſio* ſuppoſitus eſt, cap. 4. T. III. Opp. p. 246. E. ed. Bened. ἀηδών, διὰ τὸ ἀεὶ ᾄδειν καὶ ἐν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι. *Ἀηδὼν quia ſemper canit, cum æſtate, tum hyeme.* De proverbio *Luſcinia deeſt cantio*, & de Viris facundia celebribus ἀηδόνων nomine dictis vid. *Fratris* dilectiſſ. notas ad *Libanii* epiſt. 13. p. 30. quibus adde *Antholog.* lib I. cap. 6. epigr. 16. & *Gruteri* Inſcript. p. MCXVIII. n. 9.

Ad n. XXXV. Μελίχρος] Hic color vocatur etiam μελιχροῦς, vel μελίχρωος, vel μελίχρους, vel μελίχλωρος & aliquando τῷ λευκανθεῖ opponi ſolet, quemadmodum nos *les brunes & les blondes* laudare ſolemus. *Lucretius* lib. IV. de rerum natura v. 1154. *Nigra*, μελίχροος eſt. Hæc & quæ ſequuntur deſumta ſunt ex *Platonis* lib. V. de Republ. pag. 666. C. Opp. ed. Francof. Ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλούς; ὁ μέν, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ᾽ ὑμῶν· τοῦ δὲ τὸ γρυπόν, βασιλικόν φατε εἶναι· τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν, μελάνας

δὲ

δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ, παῖδας θεῶν εἶναι, μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ. *An non ſic erga ſpecioſos juvenes affecti eſtis? Alius quia ſimus, gratioſus à vobis judicatur laudaturque: aquilinum vero regium appellatis; alius quia medius iſtorum eſt, concinnus admodum vobis eſſe videtur; fuſcos viriles vocatis; candidos, deorum filios, pallidum autem adoleſcentem, quis niſi amator ipſe blandiens quodammodo, appellavit, in ephebis ſcilicet pallorem facile ferens.* Quem locum reſpiciunt *Plutarchus* lib. de auditione Tom. II. Opp. p. 44. E. οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες (ὥς φησιν ὁ Πλάτων) ἀμηγέπῃ δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν, θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δὲ, ἀνδρικοὺς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικὸν, καὶ τὸν σιμὸν, ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν ἀσπάζεται καὶ αγαπᾷ. *Ait Plato, qui formoſi ſunt, quocunque tandem aliquo ſaltem modo mordere amatores ſuos, quod amator albos Deorum filios appellans, nigris virilium nomen tribuens, adunco naſo praditis regiorum, compreſſo gratioſorum, pallido, mellei coloris amplectitur atque diligit*; nec non lib. de adulat. & amici diſcrimine T. II. Opp. p. 56. C. ὥς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν, χαλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν, βασιλικόν· μέλανας δὲ, ἀνδρικούς· λευκοὺς δὲ, θεῶν παῖδας· τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι, ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. *Sicut & Plato alicubi ait, amatorem amaſii adulatorem, ſimo gratioſi, aduncum habenti naſum regii, nigro virilis, albi deorum filii imponere nomen; denique plane adulatorie ab amatore mellei coloris dici pallidos, verbo palloris odium minuente, & boni eum conſulente*; & *Ariſtaenetus* lib. I. ep. 18. p. 88. ὁ μὲν τις τῶν νέων ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοι κληθεὶς ἐπαινεῖται· ὁ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις. λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομα τινὸς ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι ἢ οὐ ἐνόντος σοι πόθου ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὥρα προσῇ. *Juvenum ſi quis fuerit ſimus, laudas tanquam concinnum, aduncum naſum regium vocas; medium inter hos modicum dicis; nigri ſunt, viriles appellas; albi, deorum filios indigitas; melleorum vero nomen aliunde credis effictum, quam ab amore tuo, imminente pallorem, bonique conſulente, dummodo tempeſtivum. Joſias Mercerus* in notis ad h. l. pag. 236 ex *Plutarchi* & *Lucretii* verbis colligit, in *Platone* & *Ariſtaeneto* pro μελαγχλώρους & μελιχρώτους reponendum eſſe μελίχρους. Addit credere doctos, idem fuiſſe in *Theocrito* Idyll. X. v. 26.

> Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
> Ἰσχνὰν ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

> *O Bombyce venuſta, omnes te Syram vocant,*
> *Tenuem, ſole aduſtam, ego vero ſolus dico te flavam eſſe, ſicuti mel.*

Ad quem locum *Scholia*: μελίχρουν δὲ, ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρουν. τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σίτου ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. μελίχρουν *autem, videlicet colore ſimilem mellis h. e. frumenti colorem habentem; color enim frumenti & mellis eſt idem.* Ex his veroſimile fit H. *Stephano* in annotatt. ad h. l. T. II. Poëtarum Princip. pag. 212. Scholiaſtem legiſſe μελίχρωον, quamvis Codices exhibeant μελάγχρουν, vel μελάγχλωρον vel μελίχλωρον. *Philoſtratus* in Heroicis cap. 19. n. 9. p. 736. ed. Lipſ. Μελίχρως ἦν ὁ Πάτροκλος, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ μέλας καὶ ἱκανῶς εὔοφρυς καὶ μέτρα ἐπαινῶν κόμης. *Flavus porro erat Patroclus & oculos niger, ac denſa ſatis habens ſupercilia, comamque probans mediocrem. Plinius* Hiſt. nat. lib. XXXVII. cap. XI. *Color appellavit chryſolithum aureus, chryſopraſum herbaceus, melleus melichrota, quamvis plura hujus genera ſint. Epigramma* ineditum n. 5. Cod. *Uffenbachiani*:

> Τοὺς λευκοὺς ἀγαπῶ, φιλέω δ' ἅμα τοὺς μελιχρώδεις (an? μελιχρώους vel μελιχρώτους)
> Καὶ ξανθοὺς, ἔργῳ δ' ἔμπαλι τοὺς μέλανας·
> Οὐδὲ κόρας ξανθὰς παραπέμπομαι, ἀλλὰ περισσῶς
> Τὰς μελανοφθάλμους αἰγλοφανεῖς δὲ φιλῶ.

> *Amplector albos, amo ſimul eos, qui ſunt coloris mellei*
> *Et flavi, rurſus autem nigros mire colo.*
> *Neque adverſor puellas flavas, ſed ſupra modum*
> *Illas, qua nigris oculis ſplendide nitent, amo.*

&

Digitized by Google

& aliud n. 152. ejuſdem Codicis:

> Λευκανθὴς Κλεόβουλος, ὁ δὲ ἀντία τοῦδε μελίχρους
> Σώπολις, οἱ διοσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.
> Τοὔνεκά μοι παίδων ἔπεται πόθος, οἱ γὰρ Ἔρωτες
> Πλέξειν ἐκ λευκοῦ (an? ἐκ λευκοῦ πλέξαι) φασί με καὶ μέλανος.

> *Cleobulus eſt albus, è contrario autem mellei coloris*
> *Sopolis, uterque Veneris flores gerens.*
> *Propterea me tenet puerorum deſiderium; Amores enim*
> *Me ex albo & nigro nexurum eſſe (nexuiſſe) dicunt.*

Probe autem hanc vocem μελίχρουν diſtinguendam eſſe à μελιχρῷ monet *Manuel Moſchopulus* περὶ σχεδῶν p. 64. Μελιχρὸν, τὸ γλυκύ. Μελίχρους ὁ σιτόχρους. Id confirmant loca *Philoſtrati* Jun. Iconum cap. 3. de Venator. pag. 866. ed. Lipſ. ὁ τῶν ἀηδόνων χορὸς, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων μουσεῖα σαφῶς ἡμῖν τὰ τοῦ μελιχροτάτου Σοφοκλέους ἐπὶ γλῶτταν ἄγει. *Luſciniarum chorus ceterarumque avium muſea ſcite nobis melliti ſſimi Sophoclis iſta in linguam revocant. Lucianus* in encomio muſcæ T. II. Opp. p. 373. τοσοῦτον ἡ μυῖα ἐστι λιγυροτέρα, ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. *Tanto ſuavius volat muſca, quanto tuba cymbaliſque tibiæ ſunt dulciores*; & Epigramma ineditum n. 102. Codicis Uſſenb.

> Εἰ μὲν ἐμὲ στέρξαις, εἴης ἰσόμοιρος ἀκρατε [ἀκράτῳ]
> Χείῳ (Χίῳ) καὶ Χίου πουλὺ μελιχρότερος.
> Εἰ δ' ἕτερον κρίνας ἐμέθεν πλέον, ἀμφί σε βαίη
> Κώνωψ ὁ ξηρῷ (ὀξηρῷ) τυφόμενος κεράμῳ.

> *Si me amaveris, ſis ejuſdem conditionis cum puro*
> *Chio vino, & Chio multo dulcior.*
> *Sin alium pluris feceris quam me, circa te prorumpat*
> *Culex vinarius, fumans ex acida teſta.*

Scholia tamen *Theocriti* ad Idyll. V. v. 95. tradunt: αἱ μελιχροαὶ, ἤγουν χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτροειδεῖς.

Ad n. XXXVII. χαρίζεσθαι] Hanc verbi χαρίζεσθαι ſignificationem multis autorum græcorum locis probat *Tho. Gatakerus* in diſſ. de Stylo N. T. cap. XI. quibus adde *Ariſtænetum* lib. II. ep. 19. κἂν ἐρωτικός μοι δοκοίη, χαριοῦμαι τῷ μειρακίῳ. *Si dignus amore videbitur, faciam juveni copiam mei.* & *Platonem* in convivio pag. 1180. D. & E. Opp. ed. Francof. qui ibid. p. 1181. D. ſenſum hujus verbi honeſtum format: αἰσχρὸν ἐστι πονηρῷ τε καὶ πονηρῶς χαρίζεσθαι· καλὸν χρηστῷ τε καὶ καλῶς· πονηρὸς δέ ἐστιν ἐκεῖνος ὁ ἐραστὴς ὁ πάνδημος, ὁ τοῦ σώματος μᾶλλον ἐρῶν ἢ τῆς ψυχῆς, ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ἐραστὴς διὰ βίου μένει ἅτε μονίμῳ συντακείς. *Turpe eſt pravo ac turpiter obſequi; honeſtum vero bono atque honeſte. Pravus autem eſt amator ille vulgaris, qui corpus magis, quam animum amat; bonorum vero morum amator per omnem vitam in amicitia perſeverat, utpote qui rem ſtabilem ſectabatur.* Sumi etiam verbum hoc ſæpius de pueris formoſis, qui corporis ſui copiam faciebant amatoribus, oſtendit *Jo. Northus* in notis ad Anonymi Pythagorici διάλεξιν II. p. 709. ſq. Opuſcul. Mythol. *Galei* ed. Amſtel.

Ad n. XXXIX. Hanc *Sapphûs* ſententiam confirmant *Menander* in fragmentis ex fabula Μητραγύρτου pag. 120. ed. *Clerici*:

> Μακάριος, ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει,
> Χρῆται γὰρ οὗτος, εἰς ἃ δεῖ, ταύτῃ καλῶς,

> *Felix. qui facultatibus & ingenio pollet,*
> *Utitur enim opibus recte in ea, qua par eſt abſumi.*

Theognis in γνώμαις v. 197.

> Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται.
> Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.

> *Opes vero cui à Jove & cum juſtitia fuerint,*
> *Et integræ ſemper ac ſtabiles permanent.*

Socrates ap. *Stobæum* Serm. III. p. 48, 46. Οὔτε ἵππῳ χωρὶς χαλινοῦ, οὔτε πλούτῳ χωρὶς λογισμοῦ δυνατὸν ἀσφαλῶς χρήσασθαι. *Neque equo ſine freno, neque divitiis ſine ratione tuto quis uti poterit. Democritus* apud eundem Serm XCII. pag. 513, 48. Χρημάτων χρῆσις σὺν νόμῳ μὲν χρήσιμον εἰς τὸ ἐλευθέριον εἶναι καὶ δημωφελέα. *Pecuniarum uſus cum prudentia utilis eſt ad exercendam liberalitatem & populum adjuvandum. Antiphon* in ejusdem Serm. CII. p. 559, 5. Ὁ Θεὸς ὁ μὴ παντελῶς βούλεται ἀγαθὰ διδόναι ἀνδρὶ, χρημάτων πλοῦτον παρασχὼν, τοῦ καλῶς φρονεῖν πένητα ποιήσας, τὸ ἕτερον ἀφελόμενος, ἀμφοτέρων ἀπεστέρησεν. *Si cui Deus bona non perfecte largiri voluerit, illum pecuniarum copia exhibita mentis & prudentia inopem facit, & ſic altero adempto utrinsque privat.* & *Seneca* de vita beata cap. 23. *Quid eſt, quare Philoſophus divitiis bonum locum invideat? veniant, hoſpitentur. Nec jactabit illas, nec abſcondet: alterum infruniti animi eſt, alterum timidi & puſilli, velut magnum bonum intra ſinum continentis.* Plura loca veterum extant in Ill. *Ez. Spanhemii* notis in *Callimachi* hymn. in Jovem v. 95.

Ad n. XL. χρυσὸς] Aurum rubigine non corrumpi tradunt Scholia *Moſchopuli* ad *Heſiodi* Ἐργ. v. 109. ἤγουν χρυσοῦν ἀντὶ τοῦ καθαρὸν καὶ ἀπαθές· λέγει δὲ τοῦτο κατὰ τὸ καθαρὸν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἄσηπτον· *videlicet aureum pro puro & perturbationum experte; dicit vero hoc, quia aurum eſt purum & incorruptum. Jo. Tzetzes* ad h. l. χρυσοῦν λέγει διὰ τὸ λαμπρὸν ἢ τὸ τίμιον, ἢ κακίας ἀνεπιδεκτον, ὡς ὁ χρυσὸς ἰοῦ.

> Χρυσὸν γὰρ ἰὸς τῶν κυνῶν ἰοῖ μόνος,
> Ὡς τὴν μαγνήτην ἑλκτικὴν θραύει σθένους
> Ἡ σκοροδικὴ δύσπνοια προστετριμμένη

aureum dicit, quia eſt ſplendidum, aut pretioſum, aut malitiam non admittens, uti aurum eſt expers æruginis.

> *Aurum enim ſola ærugo canum conficit,*
> *Ut magnetis vim attractricem infringit*
> *Allii exhalatio fœtida affricta.*

Theognis v. 451.

> Τοῦ (χρυσοῦ) χροιῆς καθύπερθε μέλας
> οὐχ ἅπτεται ἰὸς,
> Οὐδ' εὐρώς· αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

> *Cujus (auri) colorem deſuper nigra non tangit rubigo,*
> *Neque caries; ſemper vero florem habet purum.*

Hierocles in Pythagoræ aurea carmina p. 12. ed. Needh. Ἔστι ὁ χρυσὸς ἀκίβδηλόν τι, καὶ γῆς οὐκ ἀναπεπλησμένον, ὥσπερ τὰ συγγενῆ, καὶ ἐφεξῆς ὄντα τούτῳ, οἷον ἄργυρος καὶ σίδηρος, πρὸς ἃ καὶ τὸ ὑπερέχον φύσει κέκτηται ὁ χρυσὸς, μόνος τῶν ἄλλων ἰὸν οὐ ποιῶν, ἐκείνων ἑκάστου, κατ' ὅσον γῆς μετέχει, κατὰ τοσοῦτον καὶ εἰς ἰὸν μεταβάλλοντος. *Eſt aurum purum quid, nec multum terræ admixtum habens, qualiter habent ipſi cognata & inferiora, argentum ſcilicet æs & ferrum, inter quæ & aurum ipſum adeo natura primas obtinet, quod nunquam ut cætera rubiginem contrahat; cum eorum ſingula eam tantum patiantur, quantum terram participant.* Porphyrius apud *Euſebium* in Præparat. Evang. lib. III. cap. 7. διὰ δὲ χρυσοῦ εἰς τὸ πυρὸς θεῖον διακρίνων καὶ τὸ ἀμίαντον αὐτοῦ ἐνῆγε, ὅτι χρυσὸς οὐ μιαίνεται. *Auri aſpectu partim ignis divini partim decoris ſui nullam omnino maculam ferentis notionem impreſſit.*

Σὴς] *Ariſtoteles* de Hiſt. anim. lib. V. cap. 32. Γίνεται δὲ καὶ ἄλλα ζωδάρια, τὰ μὲν ἐν ἐρίοις καὶ ὅσα ἐξ ἐρίων ἐστὶν, οἷον οἱ σῆτες, οἳ ἐμφύονται μᾶλλον, ὅταν κονιορτώδη ᾖ τὰ ἔρια· μάλιστα δὲ γίνονται, ἂν ἀράχνης συγκατακλεισθῇ· ἐκπίνων γὰρ, ἐάν τι ᾖ ὑγρὸν, ξηραίνει. Γίνεται δὲ ἐν χιτῶνι ὁ σκώληξ οὗτος, καὶ ἐν κηρῷ δὲ γίνεται παλαιουμένῳ, ὥσπερ ἐν ξύλῳ ζῷον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐλάχιστον εἶναι τῶν ζώων πάντων, καὶ καλεῖται ἀκαρὶ, λευκὸν καὶ μικρόν· καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις ἄλλα γίνεται· τὰ μὲν ὅμοια τῶν ἐν τοῖς ἱματίοις, τὰ δὲ σκορπίοις, ἄνευ τῆς οὐρᾶς, μικρὰ πάμπαν· Καὶ ὅλως ἐν πᾶσιν, ὡς εἰπεῖν, ἔν τε τοῖς ξηροῖς ὑγραινομένοις καὶ ἐν τοῖς ὑγροῖς ξηραινομένοις ὅσα ἔχει αὐτῶν ζωήν. *Quin etiam alia generantur beſtiolæ, tum in lanis, & quibusvis lanificio confectis: ut tineæ quæ in lanis pulverulentis præcipue oriuntur; atque etiam magis, ſi araneus una includatur. Si quid enim humoris ineſt, hic abſorbens ampliat ſiccitatem. Naſcitur & in tunicis hoc idem vermiculi genus. Tum vero in cera vetuſta, ut in ligno animal gignitur candidum, quod omnium animalium eſſe minimum exiſtimatur, nomine acari. Nec non alia in chartis, aut iis proxima, quæ in veſte, aut ſcorpioni, ſed ſine cauda, generantur perquam exigua. Omnibus*

prope

Digitized by Google

prope dixerim, vel ſiccis humeſcentibus, vel humidis ſicceſcentibus, creari animal poteſt. *Jo. Tzetzes* in Scholiis ad *Heſiodi* Ἔργ. v. 420. δρὶξ ἐστιν εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, ἴψ δὲ σκώληξ ἐστὶ κεράτων, ἴξ ἀμπέλων, σὴς ἐσθημάτων, τρὼξ ὀσπρίων, ψὴν σύκων, καὶ ἕτεροι ἄλλων. *Δρὶξ eſt genus vermiculi, qui in ligno oritur, ἴψ autem vermiculus cornuum, ἴξ vitium, σὴς veſtium, τρὼξ leguminum, ψὴν ficuum, & alii aliarum rerum.* *Thomas Magiſter* περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν p. 154. ed. Franequ. Σέες Ἀττικοὶ καὶ σέας, ἀπὸ τῆς σεὺς ἀχρήστου εὐθείας· ὥσπερ καὶ ἱέας ἀπὸ τοῦ ἱεύς. Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον (T. II. Opp. p. 379. ed. Amſtel.) καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Σῆτες δὲ καὶ σῆτας, ἑλληνικόν, ἀπὸ τοῦ σὴς σητός. *Attici σέες & σέας à σεὺς nominativo obſoleto, quemadmodum etiam ἱέας ab ἱεύς.* *Lucianus ad indoctum & multos libros ementem & tineas his dijudicandis in conſilium adhibes? Σῆτες vero & σῆτας, eſt græcum à σὴς, σητός.* *Anthologia* lib. II. c. 10. epigr. 3.

> Γραμματικοὶ, μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἁπάντων
> Τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες.

> *Grammatici ſunt Momi ſtygii filii, tineæ omnium*
> *Furioſi librorum, Zenodoti canes.*

Mentio etiam fit σητὸς Matth. VI. 19. ſq. & Luc. XII. 33. in *Theophraſti* Ereſii Hiſtoria Plantar. I. 16. p. 48. & IX. 12. pag. 1070. ed. Amſtel. & ex illo in *Apollonii* Dyſcoli Hiſtoria commentitia c. 48. *Sam. Bochartus* in Hierozoici Part. II. lib. 4. c. 25. hanc vocem derivat ab hebræo סס, ubi plura de hoc inſecto invenire licet.

Κὶς] *Proclus* in Scholiis in *Heſiodi* Ἔργ. v. 453. τὸ ἄσηπτον ἐδήλωσεν εἰπὼν ἀκιώτατον· ὁ δὲ Πλούταρχος (de adulat. & amici diſcrimine Tom. II. Opp. p. 49. B.) ἐξηγήσατο τὴν αἰτίαν, λέγων εἶναί τι θηρίδιον, ὃ καλεῖται κὶς, διεσθίον τὰ ξύλα· τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα, κεῖνο σὴς οὐ κὶς (leg. οὐ σὴς οὐδὲ κὶς) δάμναται ὡς ἄσηπτον· ἐγγίνεται δ᾽ ἐν τὰ τοιαῦτα θηρίδια τοῖς γλυκέσι καὶ μαλακοῖς ξύλοις. *Non putreſcens ſignificavit, dicens ἀκιώτατον· Plutarchus autem attulit rationem, dicens, eſſe beſtiolam aliquam, quæ corrodat ligna. Hanc etiam Pindarus iſto nomine dicit, ubi de auro teſtatur, illud neque à tinea neque à coſſo confici tanquam incorruptum. Innaſcuntur autem illæ beſtiolæ dulcibus & teneris lignis.* *Heſychius:* Κὶς ζωΰφιον ἐν τοῖς ξύλοις καὶ τῷ σίτῳ γινόμενον. *Κὶς eſt animal parvum, exiſtens in lignis & tritico.* Etymologicum M. in Κὶς· θηρίον ἐστὶν ἐσθίον πυροὺς καὶ κριθάς· *eſt animal rodens triticum & hordeum;* & in ἀκιώτατον· Κὶς λέγεται ὁ ἐν τοῖς ξύλοις σκώληξ. *Κὶς dicitur vermiculus in lignis exiſtens.* *Manuel Moſchopulus* περὶ σχεδῶν p. 58. Κὶς εἶδος σκώληκος. *Κὶς eſt genus vermiculi.*

Ad n. XLI. Ἀρτίως] Quanquam Svidas & Ammonius diſtinguunt ἄρτι ab ἀρτίως, tamen *H. Stephanus* in Lexico Gr. Tom. I. pag. 550. A. ex *Demoſthene, Platone & Ariſtophane* probat, ἀρτίως ſignificare *modo, paulo ante, nuper,* atque adeo idem, quod ἄρτι. *Scholia Ariſtophanis* in Νεφέλ. v. 1148. Διαφέρει τὸ ἄρτι τοῦ ἀρτίως παρὰ Ἀττικοῖς· ἄρτι μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἤδη νῦν, ἀρτίως δὲ, πρὸ ὀλίγου. *Differt ἄρτι ab ἀρτίως attica dialecto, ἄρτι enim nunc, ἀρτίως autem paulo ante ſignificat.* *Mœris Atticiſta* in ἄρτι· οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου, οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ περὶ τοῦ νῦν λέγουσιν. *Attici quidem pro nuper, Græci autem pro nunc uſurpant.* *Grævius* ὁ πάνυ in notis ad *Luciani* Solœciſtam T. II. Opp. p. 729. probat, Atticos τὸ ἄρτι non cum futuro junxiſſe, ſed aut cum præſenti aut præterito.

χρυσοπέδιλος] eſt epitheton Junonis in *Heſiodi* Theogon. v. 454.

Ad n. XLII. ἀγριώτης] *Julius Pollux* Onomaſt. lib. IX. cap. 2. ſect. 12. Εἴποις δ᾽ ἂν καὶ ἄγροικον μέλος καὶ ἀγροικὸν μοῦσαν, τὴν τῶν αἰπόλων τε καὶ ποιμένων· ὁ γὰρ ἀγριώτης, ποιητικόν. *Dices præterea & ruſticum carmen & agreſtem Muſam; caprariorum ſcilicet & paſtorum.* Ἀγριώτης *enim poëticum eſt.* *Sopingius* in notis ad *Heſychium* v. βράκος hunc Sapphûs locum ita legit: τὴς δ᾽ ἀγριώτατον θέλγει νόον οὐκ ἐπισταμένης &c.

βράκεα] *Theocritus* Idyll. 28. ἠλακάτη v. 10. ſq.

> Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ᾽ ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις
> Πολλὰ δ᾽ οἷα γυναῖκες φορέοισ᾽ ὑδάτινα βράκη.

Cum

Cum ea multa opera perficies, ad viriles veſtes (pertinentia)
Multa & ad braccas, quas mulieres gerunt, aquatiles.

Euſtathius ad Homeri Iλ. β. pag 168, 12. ὡς δ᾽ αἰολικὸν ὁ βροτὸς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. φάμενοι, οἷα προστιθέασιν οἱ αἰολεῖς τὸ βῆτα τῷ ρ, ἡνίκα ἡ ἑξῆς συλλαβὴ ἔχῃ ἢ τὸ κ, οἷον ῥάκος βράκος, ἢ τὸ δ᾽, οἷον ῥόδον, βρόδον &c. Βροτὸς eſſe aolicum indicant veteres, qui teſtantur, Æoles addere β τῷ ρ, propterea ſyllaba ſequens habet aut κ᾽, quale ῥάκος, βράκος, aut δ᾽, quale ῥόδον, βρόδον &c. vid. idem Autor ad Odyſſ. ά p. 15, 20.

Ad n. XLIII. ἐρέβινθοι] *Plutarchus* in Quæſtion. Rom. Tom. II. Opp. p. 286. D. διὰ τί νενόμισθαι τοὺς ἁγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι; πότερον, ὡς οἱ Πυθαγορικοὶ τοὺς μὲν κυάμους ἀφωσιοῦντο διὰ τὰς λεγομένας αἰτίας, τὸ δὲ λάθυρον καὶ ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης. *Cur caſtimoniam ſervantibus uſus leguminum eſt interdictus? An fabam ob eaſdem, quas Pythagorici, cauſas abominati ſunt? Lathyrum autem & cicerem, quod orco & letho nomina horum ſunt affinia.* De uſu vario hujus leguminis in arte medica agit *Galenus* lib. I. de alimentorum facultat. cap 22. Quomodo ſeminandum ſit, narrat Autor *Geoponic.* II. 36. Meminerunt etiam ἐρεβίνθου *Theophraſtus* in hiſt. plantarum lib. II. c. 5. p. 82. ed. Amſtelod. Autor *Geopon.* VII. 12. & *Nicander* Theriac. v. 6)4. *Cicero* hoc ſuum cognomen cicere cælato in poculo Diis conſecrato indicarit v. *Plutarchum* in ejus vita T. I. Opp. p. 861. C. & in Apophthegmatis Tom. II. Opp. pag. 204. E. Significa quoque ἐρέβινθος membrum virile; v. Scholia Ariſtophanis in Ranas v. 553. & in Acharn. v. 801. Hujus ſignificationis ratio ex eo petenda videtur, quod ἐρέβινθος ſit ἐπεγερτικὸν πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Deinde in ἐρέβινθος eſt aliquid ad ἐρᾶν & βινεῖν. quod etſi novum affero, placebit tamen, & comici genii eſt. Ita *Tan Faber* in notis ad *Ariſtophanis* Eccleſ. v. 41 Cur Bacchus vocetur *Erebinthius*, docet *Gyraldus* in Hiſtoria Deorum Synt. VIII. p. 276.

Ad n. XLIV. Λήδαν] de fabula Ledæ à Jove in cygnum transformatæ evolvi poſſunt *Scholia* in *Euripidis* Oreſtem v. 465. *Scholia* in *Callimachi* hymnum in Dianam v. 232. *Eratoſthenes* in Cataſteriſmis cap. 25. p. 120. Opuſcul. Mythol. *Gales*, *Agatharchides* de rubro mari p. 7. T. I. Geographorum min. *Hudſoni.* Pauſanias in Laconicis lib. III. cap. 16. *Arrianus* de Expedit. Alexandri lib. IV. cap. 8. *Anthologia* lib. I. cap. 7. epigr. 2. *Ovidius* Metamorph. lib. VI. v. 109. *Manilius* Aſtronom. I. v. 337. Tertullianus de Spectaculis cap. 8. & Hyginus fab. 77. Ectypa 4 gemmarum hanc fabulam repræſentantia ex *Maffeio*, *Cauſſeo* & *Begero* extant in Celeb. *Montfauconi* Tom. I. P. 2. Antiq. illuſtratæ tab. CXCV.

Ad n. XLVI.] In *Iſ. Voſſii* Obſſ. ad *Catullum* p. 213. hoc fragmentum ita legitur:

- - - Σχαλᾶξις ἐγ᾽ οὐκ ἔιμμι παλιγκότων
Ὀργάνων, ἀλλ᾽ ἀβακὴν τὰν φρέν᾽ ἔχω.

Dicit ſe non eſſe vindictæ cupidam, nec æmulam repercutientium machinarum, ſed pacato eſſe ſemper ingenio. Παλίγκοτα ὄργανα idem quod παλίντονα τόξα. Aliud ſunt παλίντονα τόξα, quam vocem vulgo non intellectam exponimus in belopoicis noſtris.

παλίγκοτος] Ionicum & poëticum vocabulum eſt, atque ſignificat iracundum, vindicem, horribilem & odioſum. *Heſychius* in παλίγκοτα· οὐκ ἀξιόχρεα ὀργίλα, ἐχθρὰ καὶ τὰ ὅμοια· *ſine cauſa iraſcentia, inimica & ſimilia. Ariſtophanes* in Pace v. 389. Μὴ γένῃ παλίγκοτος εἰς ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε. *Ne iraſcaris nobis ſupplicantibus. Æſchylus* in Agamemnone v. 871.

Τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
Ἧσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακὸν,
Πολλὰς κλύουσαν ἡδονὰς παλιγκότους.

Primum quidem uxorem abſque viro
Sedere domi deſertam, immane malum eſt,
Plurimos audientem rumores odioſos.

& v. 883.

Τοιῶνδ᾽ ἕκατι κληδόνων παλιγκότων
Πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
Ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.

Ob tales rumores odioſos
Multos ſuperne laqueos de meo collo
Solverunt alii per vim aſtricto,

Nicander Theriac. v. 118.

Τῶν

Τῶν ἤτοι θήλεια παλίγκοτος αὐτομένοισι
Δάγμασι πλειοτέρη, καὶ ὁλκαίην ἐπὶ σειρήν.

Fœmina præcipiti ante omnes agitata furore
Occurrit, rictu patulo caudaque tumente.

Dionyſ. XXXV. v. 319.

Ὣς εἰπὼν προέηκε παλίγκοτον εὐνέτιν Ἥρην.

Sic locutus præmiſit iracundam conjugem Junonem.

Euripides in fragmento ex Oenomao v. 12.

Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως.

Ferre haud gravate, ſi quid evenit mali.

Erotianus in Lexico: παλιγκοτωτάτοις] φιλυποστρόφοις νοσήμασι *ægritudinibus, quæ facile revertuntur*; adde *Galenum* in *Hippocratis* lib. II. Epid. c. 34. T. IX. ed. Pariſ. p. 148.

αἰβάκη] *Heſychius* in αἰβάκην· ἀφελῆ, ἀσύνετον, ἡσύχιον, ἄπειρον, ἀδύνατον, ἄκακον· *ſimplicem, ſtultum, tranquillum, rudem, imbecillem, probum. Scholia minora Homeri* ad Odyſſ. δ΄. v. 249. αἰβάκησαν] ἠγνόησαν. παρὰ τὸ βάζω ἐσχημάτισται ἡ λέξις, τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐστίν· *ignorarunt, à* βάζω *formata eſt dictio hæc, eſtque ex ſemel dictis.*

Ad n. LV. Κυπρογενείᾳ] Scholia minora *Homeri* ad Ιλ. ε΄. v. 330. Κύπρις ἐκλήθη ἡ θεὸς, παρόσον ἐν τῇ Κύπρῳ μεγάλως τιμᾶται. *Κύπρις vocata eſt Dea (Venus), quoniam in Cypro inſula mirum in modum colitur. Etymologicum M.* in Κύπρις· τὸ ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, ὃ οὐκ ἤδεσαν οἱ πρὸ ἡμῶν, τί σημαίνει· συμπλανηθέντες δὲ τῷ Ἡσιόδῳ ἔδοξαν, ὅτι Κύπρις λέγεται, ὥς φησιν Ἡσίοδος· (in Θεογον. v. 199.) Κυπρογένεια διὸ γεννᾶται περικλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. *Epitheton Veneris, quod qui ante nos fuerunt, non intellexerunt, quid ſignificet, ſed in errorem inducti una cum Heſiodo, putarunt* Κύπριν & Κυπρογένειαν *ejuſdem eſſe originis, ut ait Heſiodus:* Κυπρογένεια, *quod orta ſit in circumflua Cypro.* Venus vocatur Κυπρογένεια ab *Homero* in Hymno in Venerem carm. IX. v. 1.

Κυπρογενῆ Κυθέρειαν ἀείσομαι

Cypro-genitam Cytheream canam.

à *Pindaro* Olymp. X. v. 125.

- - - ἅ, τ᾽ ἀναιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄλαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

- - - *quæ impudentem à Ganymede mortem propulſavit, auxilio Veneris.*

in Anthologia lib. I. c. 15. epigr. 4. v. 4.

Ζεὺς δὲ πατὴρ δικάσειεν· ἄνευθε δὲ Κυπρογενείης,
Μὴ πάλιν ἄλλος ἕλῃ με γαμοκλόπος αἶσχος Ἀχαιοῖς.

Jupiter autem pater dijudicet. Sed ſine Venere,
Non rurſus alius auferet me adulter, dedecus Græcis.

à *Stratone* in Epigrammate inedito num. 182. Cod. Uffenbach.

Ἄνθεσι οὐ τόσσοισι φιλεζέφυροι (φιλοζέφυροι) χνοάουσι (χλοάουσι)
Λειμῶνες πυκιναῖς εἴαρος (alibi ἦρος ἐν) ἀγλαΐαις,
Ὅσσους εὐγενέτας, Διονύσιε, παῖδας ἀθρήσεις
Χειρῶν Κυπρογενοῦς πλάσματα καὶ Χαρίτων.
Ἔξοχα δ᾽ ἐν τούτοις Μιλήσιος ἠνίδε θάλλει,
Ὡς ῥόδον εὐόδμοις λαμπόμενον πετάλοις.
Ἀλλ᾽ οὐκ οἶδεν ἴσως, ἐκ καύματος ὡς καλὸν ἄνθος,
Οὕτως τὴν ὥρην ἐκ τριχὸς ὀλλυμένην.

Non tantis floribus Zephyri amantia pubeſcunt (flaveſcunt)
Prata in crebris ſplendoribus veris:

Quantos nobiles liberos, Dionyſie, videbis,
Manuum Veneris plaſmata & Charitum.
Egregie in his Mileſius ecce floret,
Quemadmodum roſa ſplendens odoratis foliis.
Sed fortaſſis non novit, uti flos pulcher ex æſtu,
Ita formam ex crine perire.

Addere lubet aliud *Poſidippi* num. 122. Codicis Uffenb. cujus verſus duo priores leguntur in Ill. *Spanhemii* obſervatt. in *Callimachi* hymnum in Delum v. 21. p. 338.

Ἀ Κύπρον, ἅτε Κύθηρα, καὶ ἁ Μίλητον ἐποιχνεῖς
Καὶ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον.
Ἔλθοις ἵλαος Καλλιςίῳ, ἣ τὸν ἐραςὴν
Οὐδέποτ᾽ οἰκείων ὦσεν ἀπὸ προθύρων.

Quæ Cyprum aut Cythera & quæ Miletum permeas,
Et pulchrum Syriæ equis perſtrepentis ſolum.
Venias propitia Calliſtio, quæ amatorem
Nunquam à domeſticis veſtibulis repulit.

Ill. Spanhemius l. c. primum verſum legit: Ἠ Κύπρον ἤτε Κύθηρα, καὶ ἁ Μίλητον ἐποιχνεῖς. *Quæ in Cyprum, aut vero in Cythera aut quæ Miletum tendis.*

Ad n. LVIII. ἡμιτύβιον] Hanc vocem explicant *Galenus* in Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσει· ἡμιτύβιον ὀθονίου ταχέος μέρος. *Eſt lintei craſſioris pars:* *Heſychius:* Ἡμιτύβιον, λινοῦν ἔνδυμα, ἢ σινδόνιον δίκροσσον. *Eſt linteum indumentum, aut ſindon utrinque fimbriata.* *Pollux* lib. VII. cap. 16. ſegm. 71. τὸ ἡμιτύβιον, ἔςι μὲν καὶ τοῦτο Αἰγύπτιον, εἴη δ᾽ ἂν κατὰ τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καψιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδάριον ὀνομάζεται. *Eſt etiam hoc ægyptiacum, fueritque nimirum quod in media comœdia capſidrotium vocatum, nunc ſudarium dicitur.* Occurrit ἡμιτύβιον in *Libanii* declam. VI. Tom. I. Opp. p. 311. B. ὡς οὐκ ἐπαύετο, ἀλλ᾽ ἐβόα, συςρέψας τὸ ἡμιτύβιον, ἔβυσα τὸ ςόμα. *Cum non deſineret clamare, ſudario os occluſi.* In *Photii* Cod. CCXLII. pag. 567, 37. κατεκοιμήθην ἐπὶ τῆς νεώς, καί πως ἀφροδισιάζομαι τοῖς ὀνείρασι κοινὴν φωςώνιον, ὀράριον, προσώπου ἐκμαγεῖον, ἡμιτύβιον. *Conſopitus ſum in navi; deinde in ſomnis polluor vittam, ſacram veſtem, ſtolam, faciei ſimulacrum, faſciam.* in *Nicephori Calliſti* Hiſtoria Eccleſ. lib. X. cap. 33. βιβλίον ἐφευρίσκει, λεπτῷ πάμπαν καὶ καθαρωτάτῳ περιειλημμένον ἡμιτυμβίῳ. *Libellum invenit, qui tenuiſſimo puriſſimoque linteolo involutus erat.* Loca *Hippocratis* & *Aëtii* in medium profert Anutius Foëſius in Oeconomia Hippocratis ordine alphab. diſtincta, ubi plura de hac voce leguntur.

Ad n. LIX. γλυκύμηλον] *Dioſcorides* lib. I. cap. 161. pag. 80. τὰ μελίμηλα κοιλίαν μαλάσσει καὶ θηρία ἐκλινάσσει· κακοςόμαχα δὲ καὶ καύσου ποιητικά· καλεῖται δὲ ὑπό τινων γλυκύμηλα. *Melimela ventrem molliunt, & ab eo animalia expellunt, ſtomacho negotium exhibent, æſtuoſaque ſunt. A nonnullis porro glycymela nuncupantur.*

Ad num. LX.] λάσιον *Galenus* in Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσει exponit σινδόνην, Erotianus vero ὀθόνιον, qui etiam autoritate *Theopompi* & *Artemidori* Grammatici λινοῦν ὕφος δασὺ εἶναι *textum lineum villoſum eſſe* ſcribit. Sic Heſychius λάσιον ὕφος explicat τὸ δασύ, *textum hirtum & villoſum.*

Ad n. LXI.] χειρόμακτρον vel χειρόμαςρον *Heſychius*, *Suidas* & *Moſchopulus* περὶ σχεδῶν p. 151. exponunt τὸ μανδύλιον, quam ſignificationem hæc vox obtinet in *Xenophontis* Cyropæd. lib. I. cap. 3. §. 5. ὅταν τούτων τινὸς θίγῃς, εὐθὺς ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. *Si horum aliquid attrectaris, ſtatim mappis purgas manum.* In *Plutarchi* lib. de Oracul. defectu T. II. Opp. p. 434. A. ὑμῶν ἑωρακέναι τινὰς οἶμαι χειρόμακτρα καὶ δίκτυα καὶ κεκρυφάλους ἐκεῖθεν. *Exiſtimo quoſdam veſtrum vidiſſe mantilia retia & involucra capitis ea ex materia confecta.* In *Luciani* lib. de mercede cond. Tom. I. Opp. pag. 457. καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. *Novum tibi eſſe, ut mantile apponatur.* In *Athenæi* lib. IX. pag. 410. B. χειρόμακτρον καλεῖται, ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ, ὅπερ ἐν τοῖς προκειμένοις Φιλόξενος ὁ Κυθήριος ὠνόμασεν ἐκτριμμα. Ἀριςοφάνης Ταγηνιςαῖς· φέρε παῖ ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον. *Vocatur pannum lineum, humeris injectum, quo manus extergebantur. In iis quæ ſupra recitavimus, Philoxenus Cytherius appellat* ἐκτριμμα. *Ariſtophanes in Tageniſtis: Ocyus puer ad manus fer aquam, mantileque mitte.* In *Alciphronis* lib. III. ep. 46. τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξεπήδησεν. *Mappa ſub alam accepta exſiliit.* In *Tzetzis* Hiſt. Chil. V. n. 13.

Χει-

Χειρόμακτρον, τὶ ὕφασμα ἐπιθέμενον τραπέζαις,
Ὃ τῶν χειρῶν ἐκμάσσεται τ' ῥύπον καὶ καθαίρει.

Mantile, quiddam contextum impoſitum menſis,
Quod manuum abſtergit ſordes, atque purgat.

Plura de hac voce vid. in Cl. *Salmaſii* notis in *Trebellii Pollionis* Gallienos c. 16. & in *Vopiſci* Aurelianum c. 12.

πλαγγόνων] hac voce puppas cereas indicari accurate oſtendit Ill. *Spanhemius* in notis ad *Callimachi* hymnum in Cererem v. 92. pag. 711. qui pag. 712. addit: In reliquis Lesbiæ Muſæ verbis enucleandis minus felix aut lynceus fuit magnus Animadverſor, (*Caſaubonus*) & potior omnino, ut alia nunc mittam, quam in notis ad ultima Sapphus verba aliunde attulerat, eamque præterea obviam lectionem eruditiſſimus *Fulvius* in Carmin. IX. Feminar. pag. 294. Ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκαίας δῶρα τίμια. *quæ miſi à Phocæa* urbe *dona eximia*, non vero è *Phocide* cum Dalechampio. Æolis enim, ut notum, *Sappho*, & *Phocæa* finis Æolidis apud *Strabonem* lib. XIII. pag. 582.

Ad n. LXIII. Sacra facientes olim coronatos fuiſſe multis veterum autorum locis probant *Car. Paſchalius* in Coronæ Opere lib. IV. cap. 14. & *Jo. Saubertus* F. in lib. de Sacrificiis veterum cap. XI. p. 214. ed. *Crenii*.

Ad n. LXV.] Γριπεὺς ſignificat proprie piſcatorem, qui verriculo piſces capit. *Heſychius*: Γριπεὺς, ὁ ῥάπτων τὰ ἁλιευτικὰ λίνα καὶ ὁ ἁλιεύων, *qui conſuit retia piſcatoria, & qui piſcatur*; cum quo conſentiunt *Euſtathius* ad *Homeri* Odyſſ. X. pag. 785, 9. & *Suidas* in Γριπεὺς & γρῖφος. *Scholia Theocriti* ad Idyll. ά v. 39. γριπεὺς ὁ ἁλιεὺς, καὶ γρῖπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τὰς ἰχθύας ἀγρεύειν. Γριπεὺς *eſt piſcator*, & γρῖπος *rete piſcatorium, quia piſces capit*. *Euſtathius* ad *Homeri* Ιλ ζ. pag. 490, 27. οἱ παλαιοὶ τὸ δίκτυον τ' γρῖπον τ' καὶ γρῖφον, ἐκ τῷ γρῶ παρήγαγον· ἑλκόμενος γὰρ καὶ αὐτὸς ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν. *Veteres rete quod vocatur* γρῖπος *vel* γρῖφος *à verbo* γρῶ *derivant, quia illud ſi attrahatur, ſimul verrit omnia, quæ ſub illo ſunt*. Eutecnius Sophiſta in paraphraſi in *Oppiani* Ixeutica. p 54. Οἱ λάροι, εἰ θεάσαιντο ἁλιέας σαγήνην ἐξέλκοντας ὡς κοινωνοὶ τ' ἄγρας πλησιάζουσι ταῖς ἀκάτοις, καὶ περὶ τὰ δίκτυα κεκραγότες μοῖραν ἀπαιτοῦσι τ' θήρας. καὶ παρέχουσιν οἱ γριπεῖς μὲν κατὰ θαλάσσης ῥιπτοῦντες τῶν ἰχθύων τινάς. *Lari ſi forte viderint piſcatores everriculum mari extrahentes, accedunt propius ad cymbam, & circa retia vociferantes partem prædæ expoſtulant, & ipſis hanc præbent piſcatores, projectis in mare aliquot piſcibus*. *Plutarchus* de animi tranquill. T. II. Opp. pag. 471. D. οὐδὲ τῷ γρίφοις καὶ σαγήναις ἐλάφους μὴ λαμβάνοντι, μηδὲ ὡς δαίμων ἐναντιοῦται μοχθηρὸς, ἀλλ' ἀβελτηρία καὶ μοχθηρία τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειροῦσιν. Neque ei, *qui fruſtra verriculis aut ſagenis captavit cervum, ullus malus adverſatur genius, ſed ſtultitia & perverſitas eum ad tentanda ea, quæ fieri non poſſunt, adigunt*. *Idem* de ſolertia animal. T. II. Opp. pag. 977. γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρειν περιλαμβάνοντες, διὸ τῶν δικτύων τὸ γένος ὀρθῶς Ὅμηρος πανάγρην προσεῖπεν. *Quin etiam verriculis & ſagenis piſces incluſos rapiunt, quod retium genus panagram Homerus recte appellavit, quod omnia eo rapiantur*. *Artemidorus* Onirocrit. lib. II. c. 14. Σαγήνη καὶ γρῖπος καὶ ἀμφίβληστρον καὶ ὅσα ἄλλα ἐκ λίνων πλέκεται ἐπιτήδεια πρὸς ἁλιείαν, τὰ αὐτὰ τοῖς λίνοις τοῖς κυνηγετικοῖς, περὶ ὧν ἔμπροσθεν ἐμνήσθην, σημαίνει. *Sagena & verriculum & rete & quæcunque alia ex lino texuntur ad piſcaturam idonea, eadem quæ retia venatoria, de quibus antea mentionem feci, ſignificant*. *Pollux* lib. I. cap. 9. ſect. 98. τὰ ἐργαλεῖα ἁλιέων, κάλαμοι, ῥάβδοι, λίνον, τρίχες ἵππειοι, ἄγκιστρα, ἀγκιστρα, ἀγκιδωτὰ δίκτυα, ἀμφίβληστρα, πόρκοι, κύρτοι, γρῖφοι, πάναγρον, λίνος, φελλοὶ, μολύβδαινα. *Inſtrumenta piſcatorum, arundines, virgæ, linum, pili equini, hami, eſca, retia, retia undique complectentia, retia ex funiculis contexta, cyrti, verricula, rete omnia capiens, linum, ſuber, lamina plumbea*. Adde lib. X. cap. 30. ſegm. 132. *Oppianus* in Ἁλιευτ. lib. III. v. 80.

Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα τὰ δὲ γρῖφοι καλέονται.

Quorum alia quidem retia-jacula, alia vero verricula vocantur.

κύρτον] Hoc piſcatorum inſtrumentum deſcribunt *Heſychius* in κύρτος· ἀγγεῖον σχοινῶδες, ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται, καὶ τάλαρον. *Vas junceum, quo piſcatores utuntur & calathus vimineus*. *Lucianus* in lib. de mercede conductis T. I. Opp.

 pag.

pag. 447. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον. *Ac recte quidem ipſum, naſſasque impervias, foris, non intus ex penetrali per otium ante contemplare. Plutarchus* de amore prolis Tom. II. Opp. pag. 494. A. Ἡ ἀλκυὼν κύουσα τὴν νεοττείαν συντίθησι, συλλαμβάνουσα τὰς ἀκάνθας τῆς θαλαττίας βελόνης, καὶ ταύτας δι' ἀλλήλων ἐγκαταπλέκουσα καὶ συνείρουσα, τὸ μὲν σχῆμα περιαγές, ὡς ἁλιευτικοῦ κύρτου, καὶ πρόμηκες ἀπεργάζεται· τῇ δὲ ἁρμονίᾳ καὶ πυκνότητι συμφράξασα τῆς ἀκάνθης ἀκριβῶς, ὑπέθηκε τῷ κλύσματι τοῦ κύματος, ὡς τυπτόμενον ἡσυχῇ καὶ πηγνύμενον τὸ πίλημα τῆς ἐπιφανείας στεγανὸν γένηται. *Alcyon poſtquam concepit, nidum componit è ſpinis marinæ acus, quas inter ſe complicans atque conſerens, formam circumfractam, qualis eſt retis piſcatorii, & prælongam ſtruit, concinneque denſa ſerie ſpinis inter ſe accurate contextis opus alluvies undarum ſupponit, ut paulatim percuſſum atque ſtipatum textum ſolidam naneiſcatur ſuperficiem. Idem* de ſolertia animal. T. II. Opp. pag. 983. B. χαλεπόν ἐστι μὴ καταμαθόντας πιστεῦσαι τῇ ὄψει, τὸ πλαττόμενον ὑπ' αὐτοῦ (ἀλκυόνος) μᾶλλον δὲ ναυπηγούμενον. σχημάτων πολλῶν μόνον ἀπερίτρεπτον καὶ ἀβάπτιστον· συλλέξασα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας συντίθησιν καὶ συνδεῖ πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα, τὰς μὲν εὐθείας, τὰς δὲ πλαγίας, ὥσπερ ἐπὶ στήμονι κρόκην ἐμβάλλουσα πρὸς χρωμένην καμπαῖς καὶ περιαγωγαῖς δι' ἀλλήλων, ὥστε διηρμόσαι καὶ γενέσθαι στρογγύλον εὐήρεμον, προμήκει τοῦ σχήματος, ἁλιευτικῷ κύρτῳ παραπλήσιον. *Quale opus quamque artiartificioſum conficiat, vix ut credant, adduci poſſunt, qui non viderunt: adeo quod illa effingit, aut potius navis in morem compingit, eam habet figuram, qua ſola everti mergique non poteſt. Collectas enim ſpinas acus marinæ conſerit inter ſe atque contexit, perinde ac ſi telæ ſubtegmen ingereret: ita alias obliquas, alias rectas committens inter ſe flectendo complicandoque, atque ſic abſolvit teretem nidum, ſimilem naviculæ uno remo agitatæ, figura prominentem habente cuſpidem, qualis fere eſt piſcatorio vaſi, quod curtum vocant. Diodorus Sic.* lib. III. pag. 119. A. Κατεσκεύασαν ἀπὸ σχοίνου πυκνῆς περιφερὲς πλόκαμον τῷ μὲν τύπῳ τοῖς κύρτοις ἐμφερές. *Opus viteſe ex conferto junco contexunt, forma naſſis aſſimile. Oppianus* ἁλιευτ. lib. III. v. 85.

Ἄλλοι δ' αὖ κύρτοισιν ἐπὶ φρένα μᾶλλον ἔχουσι,
Κύρτοις, οἳ κνώσσοντας ἑοὺς ηὔφραναν ἄνακτας.

Alii vero rurſus naſſis animum magis habent attentum,
Naſſis, quæ dormientes ſuos exhilarant dominos.

Quomodo ſcarus piſcis in naſſa capiatur, copioſe exponit *Ælianus* in Hiſtor. animal. lib. I. cap. 2. Rationem, cur torpedine in naſſis capta manus piſcatorum obtorpeſcant, afferre conatur *Theophylactus Simocatta* in Quæſtion. phyſicis num. 5. Extat parœmialis locutio in *Libanii* Orat. VIII. Tom. II. Opp. pag. 244. B. Ὁ δὲ κακῶς ἀπολούμενος Δημάρατος· ὁ τὰ παρ' ἡμῖν ἐπαινῶν πρὸς ἐκεῖνον ἀγαθά. καὶ τοῦ χειμῶνος φάσκων αὐτῷ παραδώσειν, ὥσπερ ἐν κύρτῳ τὴν πόλιν. *Demaratus vero prorſus peſſundandus fuit, is qui ea quæ nobis aderant bona apud illos* (*Perſas*) *prædicabat, atque dictitabat hyeme ſe ipſis traditurum, tanquam in naſſa, oppidum.* Hæc locutio explicatur in *Plutarchi* lib. de Herodoti malignit. Tom. II. Opp. pag. 856. B. Ἂν μὴ φρονίμως, ἀλλ' εὐτυχῶς, ὡς Τιμόθεον οἱ ἐχθροὶ γράφοντες πίναξιν εἰς κύρτον ἵνα τὰς πόλεις αὐτὰς ἐκείνου κατεύδοντος ὑποδυομένας. *Non prudentia ſed felicitate, ut Timotheum inimici pingebant dormientem, & urbes ultro in retia ejus ingredientes.* Κύρτος etiam vocatur ab Autore *Geoponic.* lib. IX. cap. 19. pag. 230. inſtrumentum ex ſalice textum, quod in olei præparatione veteres adhibebant. Id appellatur κυρτὶς in *Nicandri* Alexipharm. v. 491. ubi *Scholiaſtes:* Κυρτὶς κατασκεύασμά ἐστι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονός, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τὴν τῶν μύρων ἔκθλιψιν· ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες, ἢ καὶ ὑλιστήριον. Κυρτὶς *eſt inſtrumentum quoddam ex tenuibus funiculis factum, quo etiam unguentarii ad exprimenda unguenta utuntur, illudque* ὑλιστήριον *aut* ὑλιστήριον *vocant. Thomas Magiſter* de vocibus atticis in πόρκους· Ἀττικοὶ πόρκους λέγουσι, οὓς κύρτους Ἕλληνες. *Naſſam* latinis idem eſſe, quod Græcis κύρτος, probat Eleg. *Arnold. Drakenborch* in notis ad *Silii Italici* Punic. lib. V. v. 48.

Haud ſecus ac vitreas ſollers piſcator ad undas,
Ore levem patulo texens de vimine naſſam,
Cautius interiora ligat, mediamque per alvum

Scn.

Senſim faſtigans, compreſſa cacumina nectit;
Ac fraude artati remeare foraminis arcet
Introitu facilem, quem traxit ab aquore piſcem.

Ad n. LXVI. v. 3. ἰεοθῆγι] *Archeſtratus* apud *Athen.* VII. pag. 306. B.

Ὀρθῇ κεντήσαντα δέμας νεοθῆγι μαχαίρᾳ

Corpus gladio recto & nuper exacuto ubi compunxeris.

& apud *Cointhum Smyrnaum* lib. IV. v. 424.

Ἢ στάχυν, ἢ μήκωνα, πάρος καρποῖο τυχῆσαι,
Κέρσῃ τις δρεπάνῳ νεοθηγέι.

Vel ſpicam vel papaver, antequam fructum conſequatur,
Quiſpiam falce acuta reſecat.

Ad n. LXVII. ἀμέργουσαν] *Scholiaſtes Apollonii Rhodii* ad lib. I. v. 749. ἀμέρσαι δὲ στερῆσαι & *Scholiaſtes Nicandri* ad Theriac. v. 686. τὸ δὲ ἄμερσεν ἀντὶ τοῦ ἔλαβε.

Ad n. LXVIII.] Ut in aliis multis ita quoque in hoc imitatur *Sapphonem Catullus*, quod Amori veſtem tribuat. Vide *Iſaaci Voſſii* obſervatt. ad Catullum p. 295.

Ad n. LXIX.] de differentia inter chlamydem & lænam copioſe agit *Julius Pollux* Onomaſt. lib. VII. cap. 13. ſegm. 46. ſq. & lib. X. cap. 27. ſegm. 123. ſq. Chlamydis veſtis Macedonicæ mentionem faciunt *Lucianus* in Dial. Alexandri & Philippi T. I. Opp. pag. 294. & *Polyanus* Stratagem. lib. IV. cap. 3 n. 3. *Rubenio* de re veſt. lib. II. cap. 7. pertinaciter neganti, aliquod inter chlamydem theſſalicam, macedonicam, græcam & romanam diſcrimen intercedere, manifeſte adverſatur locus *Philoſtrati* in vita Apollonii Tyan. lib. III. cap. 26. τρόπον ἀργολικὸν ἔσταλτο, παρήλλαττε δὲ τὴν χλαμύδα, ὥσπερ οἱ Θετταλοί. *Argolico more veſtita erat, (ſtatua Tantali) chlamyde tamen diſcrepabat perinde ac Theſſali.* Conf. *Gotfr. Olearii* τοῦ μακαρίτου notas ad h. l. χλαῖναν deſcribunt *Heſychius* in χλαῖνα, *Euſtathius* ad *Homeri* Ιλ. π. pag. 1073, 7. *Manuel Moſchopulus* ad *Homeri* Ιλ. β. v. 43. p. 138. & ad *Heſiodi* Ἔργ. v. 537. p. 120. b. *Suidas* in ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις. *Tryphiodorus* in Ilii excidio v. 295. & *Anthologia* lib. I. cap. 12. epigr. I. Eam fuiſſe veſtem hybernam probat Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ranas v. 1507.

Ad n. LXX. κάττυμα] *Scholiaſtes Ariſtophanis* in Veſp. v. 1155. & *Suidas* in hac voce: Καττύματά ἐστι δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλονται. Καττύματα *ſunt coria craſſiora & duriora, quæ ſandaliis aliisque calceis ſubjiciuntur.* *Pollux* lib. VII. cap. 20. ſegm. 80. μέρη ὑποδημάτων, γλῶτται, καττύματα, ὕσχλοι. *Calceamentorum partes ſunt lingua, ſcorta, ſolea.* & ſegm. 86. τὸ δὲ κάττυμα κοῦφον· ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα. *Solea autem levis, ut pes pulverem tantum non contingat.* *Idem* lib. VI. cap. 37. ſegm. 164. & lib. VII. cap. 21. ſegm. 82. παλιμπηγῆ δὲ οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα, καὶ παλινδόρια. Παλίμπηγα *vero Comici vocarunt veteres ſoleas & corio reſarcita.* *Dioſcorides* lib. II. cap. 51. p. 99. E. Τὰ ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιὰ δέρματα, κεκαυμένα καὶ λεῖα καταπλασσόμενα, πυρίκαυστα καὶ παρατρίμματα καὶ τὰ ἐξ ὑποδημάτων θλίμματα θεραπεύει. *Ex veteribus calceamentis coria combuſta ac trita & inſperſa ambuſta igni, intertrigines nec non & calceamentorum attritus ſanant.* *Athenæus* lib. XV. pag. 565. E. τῶν ἤχων ἐμπίπλασθε ὦτα. καττύματα καὶ κιναίδους καλοῦντες. *Convitiis illos proſcinditis* καττύματα & *cinædos appellantes.* Ad quem locum *Caſaubonus* ὁ πάνυ in Animadv. cap. 2. pag. 865. τῶν ἤχων ὦτα ἐμπίπλασθε *ſonis aures impletis* dixit pro *aſſidue clamatis.* Κάττυμα proprie eſt ſolea, quæ calceamento ſuppacta uſu teritur: hic eſt convitium in hominem pathicum, & ut veteres locuti ſunt, officioſum, ſic prorſus apud latinos *ſcortum* ἀπὸ τοῦ σκύτους, id eſt, *corio*. Hæc ſcripſeramus, cum inſpectis diligentius antiquæ manus libris, reperi ἥλων pro ἤχων, neque ὦτα ſed ὁ τὰ, quæ lectio ſententiam diverſam ſuggerit nobis, oppido elegantem; ſcribendum, καὶ τῶν ἥλων ἐμπίπλασθε τὰ καττύματα, *clavis calceorum ſoleas impletis.* Ruſticitas & ſordium argumentum erat, clavis ſuppactos calceos geſtare, qua de re ad *Theophraſti* characteres multa. *Fulmentas* latinis eſſe καττύματα quod & *ſolum*, *ſuppacta* κεκαττυμένα, & *ſuppingere* ἥλους ἐγκρούειν docet Vir lauda-

 tus

tus in notis ad Plauti Trinumm. Act. III. Sc. 2. v. 98. *Fulmentas jubeam ſuppingi ſoccis.* Dicebantur etiam καττύματα in Codicibus MStis & in *Hippocratis* Epidemic. lib. V. pag. 1153. ed. Foëſ. quo pertinet jocus *Luciani* in judicio Vocal. T. I. Opp. pag. 48. Ὁπότε (τὸ τ) καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν καὶ καττῦμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ. *Verum poſtquam ſumpto ab iis initio venit audacia, ut καττίτερον, κάττυμα & πίτταν pronunciaret, deinde depoſito omni pudore βασίλιτταν appellaret, non parum ob hac indignor & ſtomachor.* Κάττυμα etiam fraudem atque dolum ſignificare tradunt *Heſychius* & *Suidas*. Ab hac voce ortum eſt verbum καττύεται *conſuitur, componitur, concinnatur*, de quo conf. *Scholia Ariſt.* ad Plutum v. 663. & ad Equit. v. 314. *Heſychium, Suidam* & *Etymol.* M.

Ad n. LXXII. ἀργυρέαι] hanc vocem ſimili ſenſu explicat *Euſtathius* ad *Homeri* Ἰλ. φ. pag. 1301, 15.

Ad n. LXXIII. μέλημα] Amantium nomen eſt in *Anacreontis* od. 53. v. 9.

Τόδε καὶ μέλημα μύθοις.

Roſa eſt etiam cura vatum.

In *Ariſtaeneti* lib. II. ep. 5. ἡδέως μάλα ἔπταρον μεταξὺ γράφουσα. ἆρα ὁ νέος τἀμὸν μέλημα διεμνημόνευσέ μου; *Ecce dum hac ſcribo, jucundiſſime ſternutavi. Num forte juvenis, mea cura, meminit mei?* Adde *Heliodori* Æthiop. III. 11. p. 131.

Ad n. LXXIV. χεράς] *Heſychius* in χεράς. Τὸ ἀπὸ θαλάσσης καὶ ποταμῶν λιθῶδες, ἢ ὁ σωρὸς τῶν λίθων. *Eſt lapidoſum è mari & fluviis, aut cumulus lapidum.* *Scholiaſtes Pindari* ad Pyth. VI. v. 15. χεράς, ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός. *Colluvies cum luto & lapidibus.* *Scholia minora* ad *Homeri* Ἰλ. Φ. v. 319. τῆς ὑπὸ ποταμῶν ἀθροιζομένης ψάμμου καὶ ξύλων συγκομιδῆς. Ἀρίσταρχος δέ φησι χεράδας καλεῖσθαι τοὺς ποταμοὺς, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λίθους· εἶναι δὲ τὸν νοῦν τοιοῦτον, πολλὴν ἰλὺν οὐκ ὀλίγον πλῆθος τῶν ποταμίων λίθων ἐπισωρεύσας χεύσω· χεράδος οὖν λιθάδος. *Collectionis arena & lignorum à fluviis coacervata. Ariſtarchus autem dicit χεράδας vocari fluvios, & lapides in illis; ſenſum vero eſſe hunc: multo luto non parvam multitudinem fluvialium lapidum coacervans aggerabo.* χεράδος *igitur eſt lapidum cumuli.*

Ad n. LXXVII.] Pulcherrimos pueros pocillatorum munus obiiſſe conſtat ex *Xenophontis* Cyropæd. lib. V. in fine, *Luciani* dial. Jovis & Ganym. T. I. Opp. p. 141. *Philone* Judæo de vita contemplat. pag. 896. D. Opp. ed. Francof. *Gregorii Nyſſenus* homil. IV. in Eccleſiaſt. Tom. I. Opp. p. 412. ſq. ed. Pariſ. 1615. *Seneca* epiſt. 47. & epiſt. 119. in fine. *Martialis* IX epigr. 26. quibus addo *Stratonis* epigramma ineditum num. 161. Codicis Uffenbachiani.

Ἢ μὴ ζηλοτύπει δούλοις ἐπὶ παισὶν ἑταίρους,
Ἢ μὴ θηλυπρεπεῖς (an? θηλυμελεῖς) οἰνοχόους πάρεχε.
Τίς γὰρ ἀνὴρ ἐς Ἔρωτ' ἀδαμάντινος; ἢ τίς ἀτειρὴς
Οἴνῳ; τίς δὲ καλοὺς οὐ περίεργα βλέπει;
Ζώντων ἔργα τάδ' ἐστίν, ὅπου δ' οὐκ εἰσὶν Ἔρωτες,
Οὐδὲ μέθαι, Διόφρων, ἢν δ' ἐθέλῃς, ἄπιθι,
Κἀκεῖ Τειρεσίην καὶ Τάνταλον ἐς πόθον ἕλκε,
Τὸν μὲν ἐπ' οὐδὲν ἰδεῖν, τὸν δ' ἐπὶ μοῦνον ἰδεῖν.

Aut zelotypia non proſequaris de ſervulis junioribus amicos,
Aut molliter canentes pocillatores non prabeas.
Quisnam enim vir eſt adamantinus ad amorem? aut quis indomitus
A vino? aut quis pulchros non curioſe aſpicit?
Hac ſunt viventium opera; ubi vero neque amores
Neque temulentia ſunt, Diophron, ſi volueris, abi,
Et illic Tireſiam & Tantalum ad deſiderium excita,
Alterum ut nihil aſpiciat, alterum, ut ſolum aſpiciat.

Ad n. LXLVIII.] In Clar. *Pauwii Anacreonte* pag. 272. hujus verba ita exhibentur: Σφέρ' αἴρει με πορφύρ' ἐνιβάλλων χρυσοκόμης Ἔρως

νικῶ

νιωὶ ποικίλως λαμβάνω συμπαίζειν προκαλεῖται. *Pila me purpurea feriens auricomus Cupido mente verſutus, prehendens colludere provocat cum amorem inſpirante;* de quibus ſequentia monet Vir laudatus: Difficillimum fragmentum. Legendum ſuſpicor: Σφαίρῃ με πορφυρέῃ βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως νῦν ποικίλ☉, λαμβάνων συμπαίζειν προκαλεῖτ' αἴτῃ· ἡ δ', ἐςὶ γὰρ ἀπ' εὐκτίτυ Λέσβυ, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, λευκὴ γάρ, καταμέμφεται, πρὸς δ' ἄλλον ἰνὰ χάσκει. Sic ſingula ſunt ſatis apta. Malis petere amantes dicuntur ſæpe amaſios vid. *Theocrit* idyll. V. & VI. *Suidam* in μήλῳ βληθῆναι & alios. Hic σφαίρῃ πορφυρέῃ Anacreontem petierat ipſe arcitenens; in quo allegoria ineſſe poteſt non minus venuſta quam altera, quæ in malis. Imo hoc poëticum ſine dubio & laſcivum. Ex σφέρ' correcto enatum eſt με. Nihil frequentius in libris: λαμβάνων *prehendens manuſque injiciens mihi:* Senior *Anacreon* diffidens ſibi ad luſum eum præſtantiſſima iſta non properabat, ſed accedebat timidus. Hinc primo ictus pilæ purpureæ, & dein ipſa manus injectio, qua renitentem præ verecundia ad luſum adigebat amor, poſtquam ſphæra purpurea eum petierat, & aſſecutus fuerat primum. Vides? Hoc appoſitum eſt, & pulchre ad repulſam ſecutam viam aperit. Ἀίτῃ *cum amorem inſpirante*, eum bellatula, quæ omnes, qui eam vident, ad amorem pellicere poteſt ſtatim: ὁ καὶ ἡ ἀίτης, qui vel quæ inſpirat γενικῶς, ab ἄω inſpiro: id de amorem inſpirante dictum εἰδικῶς, quia amoris inſpiratio omnium potiſſima ſine dubio eſt: Vox maſcula frequens eſt, fœminea rarior, ut eruditi ſciunt. *Alcman* ἀίτας dixit τὰς ἐπεράςυς κόρας & ſic ſimiliter Poëta hic: Nihil accommodatius, & ad receptam ſcripturam propius accedens, quam illud ipſum, quod hæc conjectura noſtra tibi promit. Ἀπ' εὐκτίτυ Λέσβυ, ita cum *Barneſio* reſcripſimus. Εὐκλιχῦ ineptias alit: *ab illa delicata & venuſta Lesbo.* Ἄλλον ἰνὰ *alium quendam*, lego, quia ſermo inſtitutus de viro, virum ſibi poſcit ἄλλον ipſo nexu & indole ſua. Si ἄλλην retineas, id referendum, ut ratio ſyntactica ſibi conſtet, ad τὴν κόμην præcedens; quod ſententiam marcidam efficit & effœtam. quare lubens literam muto cum *Dalecampio* & aliis eruditis. Illud addendum uno verbo: pro σφέρ' ἄμοι με apud *Athenæum* vulgo eſt σφαίρῃ δεῦτε με quod ex diverſa lectione enatum ſuſpicor. Nam in libris quibusdam pro σφαίρῃ με πορφυρέῃ fortaſſe ſcriptum: Σφαίρῃ δηὖτ' ἐμὲ πορφυρέῃ.

χρυσόθρονε] eſt epitheton *Junonis* in *Homeri* Ιλ. α v. 611. Ιλ. ξ. v. 153. Ιλ. ο. v. 5. hymn. in Apoll. II. v. 305. & in Junon. IX. v. 1. Scholia minora ad Ιλ. α. v. 611. χρυσῦ θρόνον ἔχυσα, βασιλίς· μᾶλλον δὲ, ἐπειδὴ τὰ πρὸς τῷ αἰθέρι μέρη τῦ ἀέρ☉ γειτνιῶντα τῷ ἡλίῳ πυρώδη ἐςίν. ὁ γὰρ Ποιητὴς ἀλληγορῶν, τὸ χρυσὸν λαμβάνει ἀντὶ πυρός. *Aureum thronum habens, regina; vel potius, quia partes aëris prope atherem ſoli appropinquantes ignita ſunt. Poëta enim allegorice loquens aurum accipit pro igne.* Et *Euſtathius* ad h. l. ἐν τῷ χρυσόθρονός φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ χρυσὸν ἀντὶ πυρὸς εἰλῆφθαι ἀλληγορικῶς· πυρώδη γὰρ φασι τὰ πρὸς τῷ αἰθέρι καὶ τῷ ἡλίῳ. *In voce* χρυσόθρον☉ *dicunt veteres aurum pro igne ſumi allegorice; ignita enim eſſe ajunt propinqua atheri & ſoli. Julianus Imper.* in Cæſaribus ſub init. χρυσοθρόνω παρ' ἑκάτερον ἐκαθιζέτην ἥ τε μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ. Ἥρα μὲν παρὰ τὸ Δία, Ῥέα δὲ παρὰ τὸν Κρόνον. *In aureo throno aſſidebant utrinque mater & filia, Juno quidem Jovi, Rhea vero Saturno. Anthologia* lib. I. c. 19. epigr. 1. v. 5.

Οὐδ' ὁ Ζεὺς ἀμέριμν☉ ἔχει χρυσόθρονον Ἥρην.

Neque Jupiter ſine curis habet in aurea ſede Junonem.

χρυσόθρον☉ etiam vocatur *Apollo* in *Ariſtophanis* Avib. v. 951. & *Diana* in *Homeri* Ιλ. ί. v. 529. & Odyſſ. ί. v. 123. nec non *Aurora* in *Homeri* locis permultis & in *Cointhi Smyrnæi* Excidio Ilii XIV. v. 1. Oracula *Sibyllina* V. 434.

Αἲ αἲ σοι Βαβυλὼν χρυσόθρονε, χρυσοπέδιλε,
Πυλλετὴς βασίλεια, μόνη κόσμοιο κρατῦσα.

Eheu te Babylon ſolium aurea, & plantas aurea,
O regina vetus, qua mundum ſola gubernas.

Ad n. LXXXIV. βάρωμον καὶ σάκπιτον] Inſtrumenti muſici, quod βάρωμον vocetur, nullibi reperio veſtigium. An legi poſſit τὸ γὰρ βαρβαρόφωνον βάρβιτον, ἢ Σαπφῶ &c docti dijudicent. Certe inter vetuſtiſſima & barbara inſtrumenta refertur βάρβιτον ab *Ariſtotele* lib. VIII. cap. 6. Polit.

Polit. & Strabone lib. X. pag. 471. ed. Pariſ. Conf. etiam de hoc inſtrumento *Athen.* lib. IV. pag 175. E. *Libani* orat. 19. T. II. Opp. pag. 502 D. *Scholia Euripidis* ad Alceſt. v. 345. & *Anthologiam* lib. I. cap. 67. epigr. 22. v. 4.

Ad n. LXXXVII] de uſu epithalamiorum in nuptiis conſuli poſſunt *Theocriti* Idyllion XVIII. quod inſcribitur epithalamion. Helenæ, *Luciani* Sympoſium vel Lapithæ Tom. II. Opp. pag. 643. & pag. 651. *Photii* Cod. CCXXXIX. pag. 524, 18. & CCXLIII. pag. 596, 22. *Ammonii* lib. de ſimilibus & differentibus vocabulis v. Γαμήλιος, S. *Auguſtini* Enarr. in Pſalm. XLIV. T. IV. Opp. p. 381. E. & *Iſidori* Hiſpal. lib I. Originum cap. 38. cujus ultima verba in Codice MS. *Friderici Lindenbrogii*, qui aſſervatur in Bibliotheca Johannea Hamburg. ita leguntur: *Vocatum autem epithalamium, eo quod in thalamis decantetur.*

Ad n. LXXXVIII.] De viribus herbæ anethi v. *Galenum* de ſimpl. medicament. facultat. lib. VI. in ἄνηθον. Vinum ex ea conficiebatur, v. Geopon. lib. VIII cap. 3. Viſui obeſſe dicitur in *Geopon.* lib. XII. cap. 34. Proverbii meminit *Suidas* T. I. pag. 56. Ἄδων τὴν ἐπιθαλάμιον τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον· ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροψύχων. *Cantans vita ſpithamam ad anethum; de tenacibus & ſordidis dicitur.*

Ad n. XC.] addo dua loca *Philoſtrati* in Imag. lib. II. cap. 1. p. 810. quæ ad *Sapphonem* pertinent. Δοκεῖ μοι καὶ Σαπφοῦς ἡ ἀναπνεῖν. *Videtur ingenium à Sappho Veneri tributum mihi ſpirare.* Ad quem locum *Godfr. Olearius* ὁ μακαρίτης: Loquitur adhuc de Venere, quam cum dicit videri Σαπφοῦς ἡ ἀναπνεῖν, id alium ſenſum habere non poteſt, quam ſpirare eam indolem, quam *Sappho* illi in hymnis ſuis tribuit. *Vigenerius* hæc ad ὑμνητρίας referens, aliter accipit, nempe ſpirare eas Sapphicos hymnos. Verum manifeſtum eſt, de Venere hic ſermonem eſſe. Firmatque meam ſententiam, quod inferius ſequitur, hymnum *Sapphus* ὑμνητρίας canere, nam id colligebatur ex ſtatua forma illa, qua Sappho Venerem repræſentaverat, picta; & pag. 811. Σαπφοῦς τοῦτο τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα. *Sapphus dulciſſimum illud (quod canunt) canticum eſt.* Sic *Ariſtenætus* Σαπφοῦς τὸ ἥδιστον φθέγμα cecinisse puellas in Cydippes nuptiis ait (vid. n. CLXXIX.) nempe ejus amatoria & ad Venerem ſpectantia pleraque.

Ad n. XCI. Καλλίστης] hoc cognomen repetit *Pauſanias* in Arcadicis lib. VIII. cap. 35. ἐπὶ ἄκρῳ τῷ χώματι, ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Καλλίστης. *In vertice attollit ſe Dianæ ædes, cui Calliſta cognomentum.*

Ad n. XCIII. Οἰτολίνου] carmen lugubre in Linum ita vocatum fuiſſe ibi obſervat *Pauſanias.* Pertinet huc vox αἴλινος, de qua conf. *Athen.* lib. XIV. pag. 619. C. *Scholia Apollonii* ad lib. I. v. 862. *Scholia Sophoclis* ad Ajac. Flagellif. v. 635. *Scholia Euripidis* ad Oreſt. v. 1395. & ad Helen. v. 170. *Moſchum* Idyll. 3. v. 1. *Nonni* Dionyſ. lib. III. v. 163. & notas variorum ad *Ovidii* Amor. lib. III. eleg. 9. v. 23.

Ad n. XCIV. βεῦδος] Apud *Parthenium* in Erotic. cap. XI. pag. 368. ed. Pariſ. legitur βεῦδος, quam vocem non intellexit interpres. Apud *Livium* lib. XXXVIII. cap. 15. *Beudos* urbis nomen eſt,

Ad n. XCV. Γελλώ] Heſychius in Γελλώ· δαίμων, ἥν γυναῖκες τὰ νεογνὰ παιδία φασὶν ἁρπάζειν· *eſt Dea, quam rapere infantes recens natos dicunt mulieres.* Ad quem locum *Guietus*: Ἐλλὴ eſt γῆ vide in Ἀχερώ· an tellus Dea? γελλὼ pro ἐλλώ· ſed γελλὼ eadem eſſe videtur cum γελω. *Suidas* in Γελλοῦς παιδοφιλοτέρα· αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε, καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι. *Hæc immatura ætate obiit, cujus ſpectrum ad pueros & eos, qui immatura ætate obibant, accedere putabatur.*

Ad n. XCVI. τοῦ θυρωροῦ] *Pollux* lib. III. cap. 3. ſegm. 42. καλεῖται δὲ τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων καὶ θυρωρὸς, ὁ ταῖς θύραις ἐφεστηκὼς, καὶ εἴργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ. *Quidam ex ſponſi amicis janitor dicitur, qui januæ aſtans, mulieres ſponſam clamantem juvare prohibet.* *Heſychius*: Θυρωρὸς, ὁ παράνυμφος, ὁ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου κλείων. *Paranymphus, qui januam thalami claudebat.* *Moſchopulus* περὶ σχεδῶν pag. 159. Θυρωρὸς, ὁ τὴν θύραν φυλάσσων· ἐλέγετο δὲ καί τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων θυρωρός. *Θυρωρὸς januam cuſtodiens: dicebatur etiam aliquis amicorum ſponſi* θυρωρός.

Ad n. XCVII. Πειθοῖ] *Pauſanias* lib. II. in Corinth. cap. 7. pag. 128. Ἐς τὴν ἀγορὰν ἐσελθοῦσι Πειθοῦς ἐστιν ἱερὸν, οὐδὲ τοῦτο ἄγαλμα ἔχον.

Forum

Forum intrantibus ſeſe offert Suadelæ templum, in quo etiam nullum ſimulacrum. Maximus Tyrius diſſ. IX. init. ἡγεμόνας παρακαλέσαντες τῆς ὁδοῦ Ἑρμῆν τὸν λόγιον καὶ Πειθὼ καὶ Χάριτας καὶ τὸν Ἔρωτα αὐτόν. *Duces viæ rogantes facundiæ præſidem Mercurium, Suadam & Gratias ipſumque amorem. Arrianus Athen.* Κυνηγετ. cap. 35. οἱ ἀμφὶ τὰ ἐρωτικὰ, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἔρωτι καὶ Πειθοῖ καὶ Χάρισιν θύουσιν. *Qui amori operam dant, Veneri & Cupidini, tum etiam Suadæ & Gratiis ſacra faciunt. Artemidorus* Oneirocrit. lib. 2. cap. 42. Πειθὼ καὶ Χάριτες καὶ ὧραι καὶ νύμφαι πρὸς πάντα καὶ πᾶσίν εἰσιν ἀγαθαί. *Suada & charites & horæ & nymphæ ad omnia & omnibus bona ſunt. Syneſius* de Provident. Sect. I. pag. 102. D. Opp. Ἔθυε Πειθοῖ καὶ Μούσαις καὶ Χάρισιν, ἑκόντας ἅπαντας ἐναρμόζων τῷ νόμῳ. *Sacra faciebat Suadæ, Muſis & Gratiis, ſponte quemque ſua legibus accommodans.* Lenocinium amatorium ſignificat πειθὼ in *Sapphûs* fragm. VI. v. 28. *Luciani* Amorib. T. I. Opp. pag. 874. *Euripidis* Hecub. v. 816. & *Philoſtrati* imag. lib. I. cap. 16.

Ad n. XCVIII. Θάψος] *Scholia Nicandri* ad Theriac. v. 529. Θρινακίαν τὴν ῥίζαν τῆς θάψου λέγει, διὰ τὸ ἐν Σικελίᾳ γίνεσθαι· ἡ γὰρ Σικελία διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν, τρινακρία καὶ θρινακία καλεῖται· ἐκεῖ οὖν ἡ θάψος εὑρηται· ταύτης δὲ τῷ χυλῷ χρῶνται πρὸς ὄφεις· ἐστι δὲ χλωρότερος· ὅθεν οἱ βουλόμενοι χλωροὶ φαίνεσθαι καὶ νοσώδεις, ταύτην περιχρίονται τὸ πρόσωπον· εὑρηκέναι δὲ αὐτήν φασι τὸν Κρατεύαν ἐπὶ νήσῳ τινὶ Θάψῳ, μιᾷ τῶν Σποράδων. ἐστι δὲ αὕτη ἡ νῆσος Ἀρχούσης καὶ Φοινίκης μεταξύ. *Radicem thapſi* θρινακίαν *vocat, quia in Sicilia naſcitur; Sicilia enim, quia tria promontoria habet, appellatur* τρινακρία *&* θρινακία· *ibi igitur thapſus reperitur. Hujus ſucco utuntur adverſus ſerpentes; eſt autem pallidior, unde qui volunt videri pallidi & ægroti, illo obliniunt faciem. Inveniſſe autem illam dicunt Cratevam in inſula quadam Thapſo, quæ eſt una Sporadum, ſita inter Arcuſam & Phœnicen.* & ad Alexipharm. v. 568. ἡ θάψος ἐστὶν εἶδος βοτάνης χλωρᾶς, ἣ προσεικάζει τὴν χροιὰν τοῦ κάμνοντος· τὸ δὲ ἆσθμα αὐτοῦ ἀθρόον συνάγεται, καὶ ἡ ἀναπνοὴ δυσώδης ἐστί. Θάψος *eſt ſpecies herbæ pallidæ, quo pallore aſſimilis fit colori ægrotantis; ejus autem evaporatio repente colligitur, & exhalatio eſt graveolens.* Utrobique confundi θάψον cum θαψίᾳ (de qua vid. *Ariſtotelis* Problem. ſect. I. n 42. & ſect. 9. n. 9. *Theophraſti Ereſii* Hiſtor plant. lib. IX. cap. 9. pag. 1041. & *Dioſcoridis* lib. IV. de materia med. cap. 157.) docet *Jo. Bodæus a Stapel* in notis ad *Theophraſti* Hiſt. plant. lib. IX. cap. 13. pag. 1104. ſq. ubi *Scholiaſtem Theocriti* & *Heſychium* in σκυθικὸν ξύλον & in θάψινον illuſtrat, atque ſimul diſquirit, num thapſus ſive ſcythicum lignum & glycyrrhiza planta ſit eadem. Thapſum dictam eſſe χρυσόξυλον liquet ex *Scholiaſte Ariſtophanis* ad Veſpas v. 1404. Fructum Xanthii quod alii phasganon, alii antitheſion, alii chaſcanon, alii chœradolethron, alii denique aparinen vocant, flavos facere capillos, tradit *Dioſcorides* de mat. med. lib. IV. c. 138.

Ad n. XCIX.] de Amoris parentibus conſentit cum *Apollonio Nonnus* Dionyſ. XLI. v. 129. ſqq. cum *Heſiodo Oppianus* Ἁλιευτ. IV. v. 23.

Εἴτ' οὖν ἐν μακάρεσσι παλαίτατος ἔπλεο γενέθλη,
Ἐκ Χάεος δ' ἀνέτειλας ἀμειδέος, ὀξέι πυρσῷ
Λαμπόμενος.

Sive itaque inter Deos antiquiſſimus es ortu,
Ex Chao autem emerſiſti informi, acuta face
Splendens.

Plato in Convivio pag. 1194. B. Opp. ed. Franc. aliam amoris originem tradit: Ὅτε ἐγένετο ἡ Ἀφροδίτη, εἱστιῶντο οἱ Θεοί, οἵ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Μήτιδος υἱὸς Πόρος· ἐπειδὴ δὲ ἐδείπνησαν, προσαιτήσουσα, οἷον δὴ εὐωχίας οὔσης, ἀφίκετο ἡ Πενία· καὶ ἦν περὶ τὰς θύρας· ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὔπω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν, βεβαρημένος εὗδεν· ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα, διὰ τὴν αὐτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου, κατακλίνεταί τε παρ' αὐτῷ, καὶ ἐκύησε τὸν Ἔρωτα· διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως, γεννηθεὶς ἐν τοῖς ἐκείνης γενεθλίοις. *Quando nata eſt Venus, parato convivio diſcubuerunt Dii ceteri & Conſilii filius Affluentia. Cum cœnati eſſent, Paupertas mendicatura cibum, utpote epulis illic abundantibus venit, & circa fores obverſabatur. Porus quidem nectare ebrius, (vinum namque nondum erat) Jovis hortum ingreſſus eſt, & ſomno gravatus dormiebat. Paupertas vero inopia compulſa, quo pacto filium quaſi quibusdam inſidiis ex Poro conciperet, excogitavit. Quare juxta illum accubuit, Amoremque concepit. Unde*

natus eſt Amor, ſectator cultorque Veneris, propterea quod in Veneris natalibus eſt progenitus. Variorum opiniones de genealogia Amoris recenſent *Pauſanias* lib. IX. in Bœoticis cap. 27. p. 761. ſq. & *Servius* ad Virgilii Æn. I. v. 668.

Ad n. C.] Endymionis fabulam referunt & explicant *Apollodorus* Bibliothecæ lib. I. cap. 7. §. 5. *Anonymus* de incredibil. cap. 12. *Heraclitus* de incredib. cap. 38. *Lucianus* in dial. Veneris & Lunæ T. I. Opp. p. 204. de Sacrif. T. I. Opp. pag. 366. lib. I. veræ hiſtoriæ T. I p. 646. & de Aſtrologia T. I. Opp. pag. 852. *Plutarchus* in vita Numæ T. I. Opp. p. 62. A. *Pauſanias* lib. V. in Eliacis cap. 1. pag. 375. *Strabo* lib. XIV. pag. 636. *Athenæus* lib. XIII. pag. 564. C. *Artemidorus* Onirocrit. lib. IV. cap. 49. *Philoſtratus* in Heroicis cap. XIX. in Achille n. 1. pag. 730. *Photius* in Biblioth. Cod. 186. pag. 221 *, 13. *Dio Chryſoſtomus* Orat. LXV. pag. 606 B. *Heſychius* in Ἐνδυμιωνάκαρ & in Οὐρανίη δ' αἶξ. *Scholia Theocriti* ad Idyll. III. v. 49 *Cointus Smyrnaus* in excidio Ilii lib. X. v. 128. ſqq. *Nonnus* Dionyſ. lib. VII. v. 239. ſqq *Anthologia* lib. V. epigr. 77. & lib. VI cap. 6. epigr. 1. *Cicero* Tuſcul. Quæſt. lib. I. cap. 38 *Auſonius* in Ephemer. v. 13. & in Cupidine cruci affixo v. 40. His addere lubet *Epigramma* ineditum Philodemi num. 317. Cod. Uffenb.

Νυκτερινὴ δίκερως φιλοπάννυχε φαῖνε Σελήνη,
φαῖνε δι' ἐυτρήτων βαλλομένη θυρίδων.
Αὔγαζε χρυσέην Καλλίστιον ἐς τὰ φιλεύντων
Ἔργα, κατοπτεύειν ὁ φθόνος ἀθανάτῃ,
Ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας οἶδα, Σελήνη,
Καὶ γὰρ σὴν ψυχὴν ἔφλεγεν Ἐνδυμίων.

Nocturna bicornis per totam noctem ſplende Luna,
Splende projecta per bene perforatas feneſtras.
Reſpice auream Calliſtium ad amantium
Opera, ſpectas, non eſt invidia apud immortalem.
Beas & illam & nos ſcio, Luna,
Etenim tuam quoque animam ardebat Endymion.

Ad n. CXXII.] De Rhodopi Ægyptia vid. *Diodorum* Sic. lib. I. pag. 41. *Strabonem* lib. XVII. pag. 808. *Athenæum* ſupra n. CII. *Plutarchum* de Pythiæ oracul. Tom II. Opp. pag. 400. F. *Ælianum* Var. Hiſt. XIII. 33. *Achillem Tatium* lib. II. pag. 103. *Suidam* in πάνθ' ὅμοια & in Ῥοδώπη.

Ad n. CXXXI. γρῖφος] Explicatur hæc vox à *Scholiaste Ariſtophanis* ad Veſp. v. 20. γρῖφον] ἀντὶ τοῦ παροινίου ζητήματος· οἷον, δύναταί τις γρῖφον ποιῆσαι καὶ ἀπὸ τῶν Κλεωνύμου πράξεων· ἑπτὰ δὲ ἀναγράφει αὐτοῦ γένη ὁ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων συντάγματι. Γρῖφοι δὲ λέγονται τὰ ἐν τοῖς συμποσίοις προβαλλόμενα αἰνιγματώδη ζητήματα. *Γρῖφον pro quaſtione vinolenta, videlicet, poteſt aliquis griphum formare etiam ex Cleonymi actionibus. Septem autem illorum genera recenſet Clearchus in opere de Griphis. Griphi vero dicuntur quaſtiones ænigmatica in convivis prolata. Mœris Atticiſta:* Γρῖφοι τὰ ἐν τοῖς πότοις προβαλλόμενα ζητήματα ἀττικῶς. *Γρῖφοι ſunt quaſtiones in compotationibus prolata attice. Suidas:* Γρῖφος, τὸ δίκτυον, λέγεται δὲ καὶ ὁ δύσκολος καὶ ὁ συμπεπλεγμένος λόγος, ὁ ἔχων πάθος ἐν ἑαυτῷ φαινόμενον. *Γρῖφος rete piſcatorium. Sic etiam dicitur oratio obſcura & perplexa, & aliquid reconditum in ſe habens. Lucianus* in vitarum auctione T. I. Opp. pag. 389. Αἰνίγματα λέγεις ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντίθεις; ἀτεχνῶς γὰρ ὥσπερ ὁ Λοξίας οὐδὲν ἀποσαφεῖς. *Heus tu ænigmata dicis, an griphos componis? plane enim tanquam Apollo nihil explicas. A. Gellius* lib. I. cap. 2. κυριεύοντας, ἡσυχάζοντας καὶ σωρείτας, *aliosque id genus griphos neminem poſſe dicens niſi ſe diſſolvere. Apulejus* Floridor. lib. II. *pro his præoptare me fateor, uno chartario calamo me reficere poemata, omne genus, apta virga, lyra, ſocco, cothurno. item ſatyras ac griphos.* Perplexa & flexuoſa dicta griphi dicebantur ſimilitudine inflexæ illius & implexæ viminum texturæ, quæ in naſſis piſcatoriis adhibebatur. Griphi ſæpius verſibus conſtabant, unde *Auſonii* poëma inſcribitur Griphus. Alius griphus reperitur in *Anthologia* lib. III. cap. 12. epigr. 16. vide infra ad n. CLXXXIII.

Ad n. CXLI. ἰοπλόκαμε] *Pindarus* Olymp. od. VI. v. 48

Ἅτε Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται

Παῖδ'

Παῖδ' ἰοπλόκαμον (aliæ edd. ἰοβόστρυχον)
Εὐάδναν τεκέμεν.

Quæ Neptuno miſta
Saturnio, dicitur
Filiam violaceis capillis Euadnem peperiſſe.

& Pyth. od. I. v. 1.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον.

O aurea cithara, Apollinis
& violaceos crines habentium
conveniens Muſarum poſſeſſio.

Ad n. CLVI.] Conferri cum his merentur *Anacreontis* ode LIII. & *Auſonii* Edyll. XIV. quod inſcribitur Roſæ. Operæ pretium erit addere Epigramma ineditum *Rhiani* num. 63. Codicis Uffenbachiani.

Ἡ Τροιζὴν ἀγαθὴ κουροτρόφος, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Ὠνήσας παίδων οὐδὲ τὸν ὑστάτιον.
Τῶν δὲ μὲν Ἐμπεδοκλῆς φανερώτερος, ὅσσον ἐν ἄλλοις
Ἄνθεσιν εἰαρινοῖς καλὸν ἔλαψε (ἔλαμψε) ῥόδον.

Træzen urbs eſt bona nutrix juvenum, non ſane peccaveris,
Si vel poſtremum iſtorum liberorum emeris.
Sed Empedocles in illis eminentior, uti in aliis
Floribus vernis pulchra roſa floruit.

Ad n. CLXI. Σμυγόλας] *Æſchinis* Μισγόλας vocatur Μισγόλαος à *Jo. Tzetze* Hiſtor. Chil. VI n. 36. v. 56.

Πρῶτα καθεῖλε Τίμαρχον, δείξας πεπορνευκότα
Ὡς Μισγολάου φίλον μὲν ὄντα. τοῦ φιλοκίνου.

Primum dejecit Timarchum, cum oſtendiſſet fornicatum
Velut Miſgolai amicum quidem exiſtentem cinædi.

Ad n. CLXIII. στροφαῖς] *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nubes v. 563. τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται διὰ τὸ στροφὴν εἶναι ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. *Hoc vocatur* ᾠδὴ *&* στροφὴ, *quia chorus verſuram inſtituit à reſpiciendo & canendo ad ſpectatores, & ſpectat aliam partem. Significat autem plerumque oden in Deos.* Denotant etiam στροφαὶ fallacias, impoſturas & ludificationes in *Ariſtophanis* Pluto v. 1155. *Baſilii* Homilia in principium proverb. Tom. I. Opp. p. 397. *Martialis* lib. III. epigr. 7 *Prudentii* hymn. 2. περὶ στεφ. v. 318. *Plinii* lib. I. ep. 18. conf Interpretes *Phædri* ad lib. I. fab. 14. *Priceum* in *Apuleji* apolog. pag. 161. *Paſchalium* de coron. lib. I. cap. 11. ſub fin. & *Martinii* Lexicon philol. in *ſtropha.*

Ad n. CLXXX. Ἀδμήτου] de Admeti fabula videri poſſunt *Euripides* in tragœdia, quæ *Alceſtis* inſcribitur. *Plato* in Convivio pag. 1178. ſq. ed. Francof. *Lucianus* in dialogo Plutonis & Proteſilai T. I. Opp. p. 310. & de luctu T. II. Opp. pag. 301 *Dionyſius Halicarnaſſeus* in arte rhetor. cap. 2. n. 5. Tom. II. Opp. pag. 35. *Sextus Empiricus* Pyrrhon. hypotyp. I. 33. ſegm. 228. pag. 61. edit. Lipſ. & adv. Logicos lib. I. ſegm. 254. pag. 421. *Philoſtratus* Heroic. cap. 2. §. 4. pag. 675. ed. Lipſ. *Stobæus* ſerm. LXIV. pag. 413, 42. *Apollodorus* Biblioth. lib. I. cap. 9. §. 15. *Palæphatus* cap. 41. *Tzetzes* Chil. II. n. 53. *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Veſpas v. 1231. S. *Epiphanius* in Ancorato § 86. *Ovidius* Artis Amat. lib. III. v. 19. & ex Ponto III. 1. v. 106. *Seneca* in Medea v. 662. ſqq. *Juvenalis* Sat. 6. v. 652. & *Lactantius* ad *Statii* Sylv. VI. v. 381.

Σκόλιον erat genus carminis, quod in conviviis & inter pocula decantabatur, & in quo Deorum & fortium virorum laudationes continebantur. Hanc vocem præter *Heſychium*, *Suidam* & Autorem *Etymologici* copioſe explicant *Plutarchus* Conviv. Quæſt. lib. I. qu. 1. T. II. Opp. p. 615. B. Athenæus lib. XV. pag. 694, 4. *Photius* Cod. 239. pag. 524. & *Scholia Ariſtophanis* ad Veſpas verſ. 1231. & ad Ranas v. 1337. ubi duo ſcolia memorantur. Aliud extat in *Platonis* Gorgia pag. 309. A. & ex illo in *Luciani* dial. de lapſu inter ſalutand. T. I. Opp. pag. 408. varia in *Athenæi* lib. XV. pag. 694. ſqq. Meminerunt etiam Scoliorum idem *Athenæus* lib. X. p. 426 B. & lib. XV. p. 665. D. *Libanius* Orat. X. p. 331. B. Tom. II. Opp.

Digitized by Google

& *Clemens Alexandr.* Pædag II. 4. pag. 164. conf. *Eraſmi* Adagia: *Carica muſa, Canere ad myrium, Admeti nænia. Steph. le Moyne* Varia Sacra T. II pag. 971. ſq. & *Jo. Potteri* Archæol. Græc. lib. IV. c. 20.

Ad n. CLXXXI. ἄιδρις] Hac voce utuntur *Homerus* Ιλ. γ. v. 219. & Od. κ. v. 282. *Heſiodus* in Scuto Herculis v. 410. *Sophocles* Agamemn. verſ. 1114. & *Theophanes* in epigrammate inedito in thronum ſuum numer. 638. Codicis Uffenbachiani:

> Καὶ τί γε σῆμα Φέρεις ἐξαίρετον, ὦ κενεαυχής,
> Ὅτι σοφὺς Φιλέεις μὲν, ἀμύσυς δ' ἀνταπερύκεις;
> Ου χρυσὸν Φορέεις, ὐκ ἄργυρον, ὐκ ἐλέφαντα,
> Ἀλλά σε τεκτονίης ἡγήτορες ἄιδρες ἔτευξαν,
> Καλλιόπης δ' ἀιδρεις, καὶ ἀπευθέες Ἡφαίστοιο,
> Πᾶσι σοφοῖς τ' ἀσόφοις τε δωρήιον (an? συνήορον vel θ' ὠρήιον) ἔμμεναι ἕδρην.

> *Et quodnam ſignum eximium oſtendis, o vana jactans,*
> *Quod ſapientes quidem ames, rudes autem propulſes?*
> *Non fers aurum, neque argentum, neque ebur,*
> *Sed viri architectura bene periti te fabricati ſunt,*
> *Calliopes autem prorſus ignari & Vulcani inſcii,*
> *Ut eſſes omnibus ſapientibus & indoctis congruens (pulchrum) ſubſellium.*

Explicant illam *Heſychius*: ἀιδρει] ἀπείρῳ, ἀμαθεῖ· *imperito, indocto. Harpocration*: ἄιδρις] ἀνεπιστήμων, ἀμαθὴς, ἄπειρ☉. *Scholia minora Homeri* ad Ιλ. γ. v. 219. ἀιδρει] ἀπείρῳ. *Euſtathius* ad Ιλ. π'. pag 1083, 3. ἰδρείη δὲ, ἡ ἐπιστήμη, ἀπὸ τῦ ἴδρις, ἴδρι☉. ὡς ὄφρι☉. ὖ τὸ ἀνάπαλιν ἄιδρις, ἀφ' ὖ ἀιδρείη πολέμυ. ἡ ἀτεχνία καὶ ἀνεπιστημοσύνη· ἰδρείη eſt ſcientia ab ἴδρις, ἴδριος uti ὄφρι☉. cujus contrarium eſt ἄιδρις, à quo ἀιδρείη, belli inertia & imperitia. Hoc nomen reperitur in *Homeri* Ιλ. η. v. 198. Ιλ. λ. v. 271. Od. κ. v. 231. & v. 257. Od. μ. v. 41. Heſiodi Ἔργ. v. 685. *Orpheus* Argonaut. v. 1150. *Euripidis* Jon. v. 1614. *Apollonii Rhodii* Argonaut. I. v. 1283. *Nicandri* Theriac. v. 409. &c.

Ad n. CLXXXII. καταίγη] ventum appellari καταίγη nullibi adhuc reperire potui, ſi καταῤῥάκτην legeretur, ſenſus facilior eſſet.

Ad n. CLXXXIII. γεγανὸν] hæc vox depravata videtur pro γεγωνὸς, quod magnum clamorem ſignificat. Ceterum epiſtola vocatur colloquium abſentium in S. *Chryſoſtomi* homil. VII. in 1 Cor. II. 7. ἐπιστολὴν ὁ μὲν ἄπειρ☉ λαβὼν, χάρτην ἡγήσεται καὶ μέλαν εἶναι· ὁ δὲ ἔμπειρ☉ καὶ φωνῆς ἀκύσεται, ϗ διαλέξεται τῷ ἀπόντι, ϗ ὅπερ ἂν βύληται, διὰ τῶν γραμμάτων πάλιν ἐρεῖ. *Epiſtolam quidem rudis accipiens, putabit chartam & atramentum eſſe: peritus autem & vocem audiet, & ſermocinabitur cum abſente, & quodcunque voluerit, per literas iterum dicit.* & *Syneſius* Epiſt. 137. p. 274. B. ἐχορηγεῖτο αὐτῷ ἐγκώμιον πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλη, μάλιστα δὲ ἀπὸ τῦ δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώτων ὐκ ἐυτυχύντων εἶναι παραμυθίαν, παρεχομένην ἐν ἀπυσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρυσίας, καὶ τὸ δοκεῖν προσδιαλέγεσθαι, ψυχῆς ἐκπιμπλᾶσαν τὸ ἐφιέμενον. *Ejus rei præconium cum ex aliis multis capitibus tum ex hoc uno potiſſimum arceſſebat, quod epiſtolam diceret infelicium amorum eſſe ſolatium, utpote quæ per abſentiam corporum, imaginem quandam præſentiæ referret, eoque ipſo, quod colloqui videretur, animorum deſideria ſatiaret.*

Ad n. CLXXXVII.] Ipſum ſponſum quandoque γαμβρὸν vocari confirmant *Scholia minora Homeri* ad Ιλ. ε v. 474. Γαμβρὸς ὁ γήμας καλεῖται ὑπὸ τῶν οἰκείων τῆς γαμηθείσης. *Γαμβρὸς vocatur ſponſus à cognatis ſponſæ.* & *Scholia Arati* ad v. 250. γαμβρὸν δὲ τὸν νυμφίον κατὰ Ἀιολέας. *Γαμβρὸν autem vocant ſponſum æolica dialecto.* Vid. etiam *Thomas Mag.* in γαμβρός.

Ad n. CLXXXVIII. χρυσαστράγαλοι] hæc vox alibi non reperitur.

Ad n. CXC. τύλας] conf. de hoc vocabulo *Diogenem Laertium* lib. IX. ſegm. 53. & *Menagium* ad h. l. *Artemidorum* lib. I. cap. 76. & *Ammianum Marcell.* lib. XXIX. cap. 2. pag. 613. ed. Gronov. Τυλαι memorantur in *Æliani* Hiſt. Anim. II. 11. & δερμότυλον in *Palladii* hiſt. Lauſiaca cap. 143. περὶ Σαλβίας.

Ad n. CXCIV. Ἕκτορες] *Iſ. Tzetzes* in Schol. ad *Lycophronem* v. 100. ἕκτορας πλημμυρί☉· κωλυτὰς τῶν κυμάτων *qui arcent fluctus.*

Ad

Ad n. CXCVIII.] ἀωρία ſignificat tenebras & mediam noctem vid. *Heſychium*, *Suidam* & *Etymologicum M.* in ἀωρία, nec non tempus importunum, vid. *Scholia Ariſtophanis* ad Acharn. v. 23. & Suidam l. c. Ἀωρὶ vel ἀωρὶ νύκτωρ vel ἀωρὶ νυχοῦ indicare noctem intempeſtam, attica inprimis dialecto liquet ex *Ariſtophanis* Ἐκκλ. v. 736. *Antiphontis* orat. II. & III. *Luciani* bis accuſato Tom. II. Opp. pag. 212. *Phalaridis* epiſt. 141. *Ariſtaneti* lib. II. ep. 19. *Thomæ Magiſtri* & *Mœridis* Lexicis atticis v. ἀωρί. Addere lubet *Epigramma ineditum* incerti autoris num. 107. Cod. Uffenb.

Κωμάσομαι· τί δέ μοι βροντῆς μέλει, ἠτί
κεραυνῶν;
Ἢν βάλλῃ, τὸν Ἔρωτ' ὅπλον ἄτρωτον
ἔχων.
Μακρὴν δ' οὐχὶ μάτην ὁδὸν ἵξομαι· ἔστι δ'
ἀωρὶ
Καὶ σκότος· ἀλλὰ μέγας φανὸς ἐμοὶ
Θεμίσων.

Comeſſationibus indulgebo: quid vero tonitrua aut fulmina curo?
Cum habeam, ſi jaculetur, amorem, illaſam armaturam.
In longam viam non fruſtra me dabo; eſt autem nox intempeſta
Et tenebroſa; ſed magna mihi lucerna Thomſon.

Ad n. CXCIX. δαύω] apud Heſychium τὸ δαῦειν eſt mendum pro δαύειν, quod ex ordine literarum liquet. *Etymologicum* M. in δόρπος· παρὰ τὸ ἕρπειν ἡμᾶς εἰς τὸ δαύειν, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι. Significat etiam τὸ δαύω uro, vid. Etymologicum in δαύω.

Ad n. CC.] πλάζειν aliquando uſurpari pro πλάζεσθαι confirmant *Scholia minora Homeri* ad Ιλ. ρ. v. 751. πλάζων] πλανῶν νῦν δὲ ἀνακόπτων καὶ ἀνακρούων. πλάζων fallens, *hoc autem loco arcens & inhibens.* & *Epigramma* ineditum incerti autoris n. 107. Cod. Uffenb.

Καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε
δ' αὖτε
Ἔνδιος (an? ἔνδιος) αἴθρα γελῶν δ' ὄμμασι ἐκκέχυται. (ἐκκέχυσαι)
Τυφλὰ δ' ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδμασι κύματα μετρῶ. (μετρῶν)
Δινεῦμαι μεγάλῳ κύματι πλαζόμενος.
Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔχθεος σκοπὸν ἢ πάλι
μίσευς,
Ὡς εἰδῶ, ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Interdum quidem oſtendis multam pluviam, alio iterum tempore
Serenitas (ſerena) oculis effunditur (effunderis) cum dulce rides.
Sed ad inſtar navarchi, qui in aſtu cæcos fluctus expendit,
Circumagor, gravi tempeſtate perculſus.
At mihi aut amoris aut viciſſim odii propoſitum indica,
Ut ſciam, utravis tempeſtate natemus.

Digitized by Google

INDEX I. AUTORUM VETERUM,

in quibus Fragmenta & Elogia Sapphus leguntur, vel loca emendantur.

Numeri majores indicant Fragmenta, minores vero notas, & aſteriſcus præfixus loca, in quibus fragmenta Sapphus extant.

A

* *Achilles Tatius* II. p. 64] 7. p. 133. a
Acron in *Horatii* Serm. II. Sat. I. v. 30] 2. pag. 176. b
Ælianus Var. Hiſt. XII. 19] 5. pag. 106. a
Alcæi verſus in Sapphonem CXLI.
verſus *emend.* 3. pag. 82. b
* *Aldi* Cornu copiæ pag. 245. b.] 1. pag. 154. a
pag. 268. b.] 2. pag. 154. a
Rhetores pag. 594.] 2. pag. 90. b pag. 595.] 1. pag. 90. a
* *Ammonius* in ἀϊδη. 1 pag. 68. a
* in χλαμὺς *emend.* 1. pag. 83. a
Anacreontis ode apud Dionem Chryſoſtomum *emendata.* 17. pag. 28. a
verſus in Sapphonem. LXXVIII.
alius. CXLII.
* *Anna Comnena* Alexiad. pag. 490.] 5. p. 142. b
Anthologia Epigr. Gr. I. 67. epigr. 8.] 3. p. 122. b
I. 67. epigr. 9.] 8. pag. 127. b
I. 67. epigr. 10.] 1. pag. 132. a
I. 67. epigr. 11.] 10. pag. 131. b
I. 67. epigr. 12.] 4. pag. 130. b
I. 67. epigr. 13.] 5. pag. 126 b
I. 67. epigr. 14.] 2. pag. 163. b
* III. 4. epigr. I.] 1. pag. 78. b
* III. 12. epigr. 24.] 5. pag. 79. b
III. 25. epigr. 63.] 6. pag. 129. b
III. 25. epigr. 64.] 3. pag. 128. a
III. 26. epigr. 65] 9. pag. 131. b
IV. 27. epigr. 19.] 1. pag. 124. a
V. epigr. 12.] 2. pag. 132. a
VII. epigr. 100] 1. pag. 130. a
Antipatri Sidonii epigramma in Sapphonem. CXLV.
aliud in Sapphonem. CCV.
Antipatri Theſſali epigramma in IX. Poëtrias. CXXXVIII.
Apollonius Dyſcolus in Arte Gramm. MS. περὶ τȣ̃ ἐγὼ καὶ ἔγωγε. 4. p. 163. b
περὶ τȣ̃ ἐκεῖνος. 4. pag 20. a
περὶ τȣ̃ ἐμέθεν. 1. p. 164 a
περὶ τȣ̃ ἐμοὶ, σοὶ οἱ. 3. p. 164. b
ibid. 4. p. 20. b
περὶ πληθυντικῶν πρωτοτύπων 5. pag. 165 a
περὶ τȣ̃ σφὲς 27. p. 31. b
περὶ τȣ̃ ἡμᾶς 6. p. 165. b
περὶ τȣ̃ ὅς 7. p. 165. b
περὶ τȣ̃ ἡμέτερος 8. p. 165. b
de Syntaxi lib. III. p. 288.] 9. p. 143. b
Apoſtolius (Mich.) Proverb. XX. 15.] 1. p. 114. b
Apulejus in Apologia p. 412, 11.] 4. p. 176. b
in Metamorph. II. pag. 45. *emend.* 55. p. 195. b
Ariſtænetus I. ep. 10.] 3. pag. 144. b
Ariſtides Tom. I. Opp. ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιτάφιος pag. 152.] 5. pag. 139. b
* Tom. I. Opp. Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ p. 457.] 6. p. 139. b
Tom. III. Opp. περὶ τȣ̃ παραφθέγματος p. 642.] 6. p. 87. b
* *Ariſtoteles* Rhetoric. I. 9.] 1. p 48. a
* Rhetoric. II. 23.] 5. pag. 87. b
Rhetor. II. 23.] 7. p. 120. b
Rhetor. IV. 27. num. 19.] 1. p. 124. a
* *Athenæus* I. p. 21. B] 2. p. 68. a
* II. p 39. A] 2. p. 56. b
* II. p. 54. F.] 3. p. 69. b
* II. p. 57. D.] 4. p. 69. b
* IV. p. 182. E.] 1. pag. 93. a
* V. p. 192. C.] 2. p. 57. a
VIII. p. 339. C.] 6. pag 137. a
IX. p. 391. F.] 16. p. 7. b
* IX. p. 410. D.] 4. pag. 76. b
X. p. 424. ſq] 7. p. 87. b
* X. p. 425. C] 2. p. 56. b
X. p. 430. D. *emend.* 9. p. 22. a
X. p. 430. A. *emend.* 3. p. 82. b
* X. p. 450. E.] 6. p. 117. b
* XI. p 460. D.] 7. p. 78. a
* XI. p. 463. E.] 3. p. 16. a]
* XI. p. 475. A.] 2. p. 53 b
XI. p. 487. A.] 1. p. 120. a
* XII. p. 554. B.] 1. p. 81. b
* XIII. p. 564. D.] 1. p. 66. b
* XIII. p. 571. D.] 11. p. 59. b

XIII.

Digitized by Google

Athenaeus XIII. p. 572. C.] 5. p. 117. b
XIII. p. 596. B.] 5. p. 101. b
XIII. p. 596. E.] 4. p. 115. a
XIII. p. 598. B.] 1. p. 128. a
XIII. p. 599. C.] 1. p. 88. a
XIII. p. 605. E.] 1. p. 102. b
XIV. p. 635. B.] 2. p. 117. a
XIV. p. 635. E.] 2. p. 117. b
XIV. p. 639. A.] 3. p. 103. b
*XV. p. 674. C.] 1. p. 136. a
*XV. p. 674. E.] 6. p. 77. b
*XV. p. 687. A.] 2. p. 71. a
Atilius Fortunatianus in Putſchii Grammat. pag. 2674, 22.] 1. p. 177 b
p. 2676, 23.] 6. p. 224. b
p. 2678, 41.] 7. p. 225. a
p. 2681, 6.] 8. p. 225. a
p. 2694, 8.] 3. p. 127. b
p. 2700, 14.] 2. p. 177. b
p. 2701, 32.] 9. p. 225. b
*p. 2703, 40.] 2. p. 3. a & 3. p. 126. a
Auſonius Epig. 32.] 6. p. 175. b
Edyll. VI. de Cupid. v. 21.] 2. p. 218. a
Epiſt. IV. v. 91. ſqq.] 1. p. 222. a

B

Bion Idyll. III. v. 92.] 4. p. 126. b
Idyll. IV. v. 8. *emend.* 37. p. 35. a

C

Callimachi fragm. XVI.] 4. p. 46. b
Caronis diræ *emend.* 42. p. 190. b
Catullus carm. 36. v. 15.] 2. p. 168. a
carm. 52.] 32. p. 34.
Cedreni Annales p. 82.] 2. p. 142. a
* *Chœroboſcus* περὶ τῶ εἰς ω θηλυκῶν 2. p. 154. a 2. p. 60. b
Cicero IV. orat. 9. in Verrem c. 57.] 1. p. 179. b
Claudianus VI. Conſul. Honor. v. 622. *emend.* 42. p. 190. b
II. rapt. Proſerp. v. 81. *emend.* 55. p. 194. a
* *Clemens Alexandr.* Strom. IV. c. 19. p. 523.] 6. p. 141. b
*Pædag. II. p. 181.] 3. p. 140. a
Cornu copiæ Aldi p. 245. b.] 1. p. 154. a
p 268. b.] 2. pag. 154. a

D

* *Demetrius Phal.* de Elocut. n. 127. p. 78.) 1. p. 62. a.
num. 132. p. 82.) 3. p. 89. b
*num. 140. p. 89.] 1. p. 56 a
*num. 141. p. 89.) 2. p. 55. a
*num. 142. p. 88.) 4. p. 132. a
*num. 145. p. 90.] 3. p. 49. a
*num. 148. p. 91.) 1. p. 52. b
*num 163. p. 98.) 1. p. 62. a
num. 167. ſq. p. 101.) 4. p. 91. a
*num. 168. p. 101.) 4. p. 51. a
Democharidis Epigr. in imag. Sapphus. CXXXIX.
Dio Chryſoſtomus Orat. II. p. 24.) 3. p. 90. b
Orat. II. p. 31. *emend.* 17. p 28. a
*Orat. XXXVII. p. 466. C.) 3. p. 163. b
Dionyſ. Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων ſegm. 19. T. II. Opp. p. 19.) 2. p. 138. b
*ſegm. 22. Tom. II. Opp. p. 26.) 1. p. 4. a & p. 14.
*ſegm. 26. Tom. II. Opp. p. 29.) 1. p. 54. a
ἐν τέχνῃ cap. 4. T. II. Opp. p. 37.) 3. p. 94. a
περὶ λεκτικῆς Δημοσθ. δεινότητος· ſegm 40. p. 188.) 4. p. 139. a
Diphilus in fabula Sapphus. CXXXII.
Dracontii hexaëmeron v. 209. *emend.* 55. p. 195. a

E

Epigramma Antipatri Sidonii in Sapphonem. CXLV.
aliud in eandem. CCV.
Antipatri Theſſali in IX. Poëtrias. CXXXVIII.
Democharidis in imaginem Sapphus. CXXXIX.
Philodemi in Sapphonem. CXLIX.
Pinyti in Sapphonem. CXLVIII.
Platonis in Sapphonem. CXLIV.
Poſidippi in Doricam. CII.
* Sapphonis in piſcatorem. LXV.
*Sapphonis in puellam mortuam LXVI.
Tullii Laureæ in Sapphonem. CXLVII.
Epigrammata V. Autorum incertorum in Sapphonem. CL - CLIV.
Epigramma ineditum Meleagri in Diodorum pag. 232. a
Philodemi ad lunam p 250. a
Polyſtrati in Antiochum & Staſicratem p. 234. b

Epi-

Digitized by Google

Epigramma ineditum Poſidippi ad Venerem pag. 242. a
Poſidippi in Cecropem pag. 232. a
Rhiani in Empedocl. p. 251. a
Stratonis in Mileſium pag. 241. b
Ejusd. in pocillatores pulchros p. 246. b
Theophanis in thronum ſuum p. 252. a
Autoris incerti in amicam p. 227. b
ad amicam p. 253. b
ad amicum p. 237. a
in Cleobulum & Sopolin p. 237. a
in Iphionem pag. 232. b
in lacertam p. 227. a
in pulchros pueros & puellas p. 236. b
in Sapphonem. 1. p. 166. a
in Themiſonem p. 253. a
* *Etymologicum M.* in ἀβακής 1. p. 70. b
in ἄιδροι 2. p. 146. a
* in ἀμαμαξύς 6. p. 155. a
* in ἄνως 5. p. 56. a
* in ἄωροι 7. p. 155. b
* in δαύω 9. p. 155. b
* in ἐμπάζομαι 1. p. 156. a
* in ἕσπερος 3. p. 55. b
* in θείομεν 2. p. 156. a
* in τίς 4. p. 156. a
* in χειάδες 4. p. 87. a
* in ὤιον 4. p. 70. a
Euripides Hippol. v. 78. *emend.* 10. p. 7. a
Euſebius Pamphili in Theſauro temp. Chronic. lib. poſt. ad Olymp. XLV.] 5 p. 178. a
ib. p. 384. b) 4. p. 142. a
* *Euſtathius* ad Homeri Ιλ. α. p. 8, 19.) 4. p. 3. b
Ιλ. β. p. 247, 20.) 6 pag. 145. b
Ιλ. β. p. 247, 30.) 4. p. 110. b
Ιλ. β. p. 247, 34.) 2. p. 163. b
Ιλ. γ. p. 309, 2.) 1. p. 146. a
* Ιλ. ε. p. 459, 29.) 3. p. 146. b
* Ιλ. ζ. p. 488, 15.) 4. p. 147. a
* *Euſtathius* ad Homeri Ιλ. θ. p. 621, 42.) 3. p. 57. b
Ιλ. ν. p. 925, 37.) 3. p. 69. b
* Ιλ. υ. p. 1280. 27.) 5. p. 147. b
Ιλ. χ. p. 1383, 31. *emend.* 2. p. 4. b
* Οδ. β. p. 73, 37.) 1. p. 148. a
* Οδ. ι. p. 360, 43.) 2. p. 57. a
* Οδ. λ. p. 437, 44.) 4. p. 70. a
Οδ. μ. p. 486, 33.) 2. p. 148. a
* Οδ. χ. p. 770, 28.) 2. p. 68. b
ad Dionyſ. Περιηγ. v. 536.) 7. p. 111. a

F

Fortunatianus (Atilius) vid. Atilius.

G

Galenus in Protreptico c. 8.) 4. p. 72. a
lib. quod animi mores corporis temperaturas ſequantur c. 1.) 1. pag 138. a
Gellius XX. 7.) 4. p. 180. b
Geoponica XI. 4. *illuſtr.* 9. p. 160. b

H

* *Hephæſtion* Enchir. p. 12, 22.) 4. p. 50. a
* p. 23, 18.) 4. p. 50. a
* p. 23, 21.) 4. p. 50. b
* p. 23, 24. ſqq) 2. p. 46. a & 4. p. 109. a
* p. 24, 2.) 1 p. 44. a
p. 30, 7.) 2. p 3. a
* p. 34, 20.) 1. p 42. a
p. 34. ima) 5. p. 109. a
* p. 36, 27.) 7. p. 72. b
* p. 37, 15.) 2. p. 60. b
* p. 38, 1.) 3. p 42. b
* p. 39, 15.) 2. p. 63. a
* p. 40, 12.) 3. p. 74. b
* p. 45, 19. & 25) 2. p. 5. a & 7. p. 5. b
* p. 46, 6.) 6. p. 5. b
p. 47, 1.) 1. p. 126. a

Digitized by Google

** Hephaſtion* Enchir. p. 47, 20.] L. p. 46. a
* p. 49, 5.] 5. p. 4. a
* p. 55, 19.] 4. p. 51. a
* p. 56, 7.] 4. p. 51. a
* p. 57. ima *emend.* L. p. 2. a
* p. 58, 2.] 4. p. 49. b
* p. 58, 7.] 1. p. 64. a
* p. 66, 7.] 4. p. 46. b
p. 68, 5.] L. p. 144. a
* p. 70, 8.] L. p. 53. a
p. 74, 20.] 2. p. 144. a
p. 76, 12.] 3. p. 61. a
Hermeſianactis verſus de Alcæo & Sappho. CXLVI.
Hermogenes de formis Orat. lib. II. c. 4. περὶ γλυκύτητος p. 400. *emend.* 14. p. 24. b
* ib. p. 400.] 10. p. 73. b
* ib. p. 400.] 4. p. 75. a
* ib. p. 403.] 4. p. 3. b
Herodotus II. c. 135.] 8. p. 111. a
Heſychius in γίσ, γίσχυς, γοῖος emend. 4. pag. 19. b
in ἕντερες 8. p. 153. b
in θρονίτης *emend.* 2. p. 5. a
in καράδος emend. 27. p. 31. b
Hieronymus Epiſt. ad Nepotianum *emend.* 3. pag. 44. b
Horatius Carm. II. od. 13. v. 21.] 4. p. 168. a
Carm. IV. od. 9. v. 9.] L. p. 171. a
Epp I. ep. 19. v. 28.] L. p. 172. a
Horus Apollo Hierogl. II. in fine *illuſtr.* p. 228. a

I

Johannes Grammaticus περὶ διαλέκτων L. pag. 154. a
Iſidorus Hiſp. I. Orig. cap. 38. *emend.* p. 248 a
** Julianus* Imp. Epiſt. 18. ad Eugenium p. 386. C.] 6. p. 85. a
* epiſt. 19. ad Hecebolum p. 387. A.] 5. p. 85. b
epiſt. 30. ad Alypium p. 403. D.] L. p. 106. a

L

Laurea vid. Tullius.
** Longinus* Sect. 10. p. 76.] 2. p. 16. & 46. pag. 38.
Lucianus de mercede conductis T. I. Opp. p. 475.] 5. p. 105. b
Lucianus in Amor. T. I. Opp. p. 895.] 4. pag. 120. a
in Imagin. T. II. Opp. p. 13.] 6. pag. 105. b

M

** Macrobius* Saturn. V. 21.] 2. p. 53. b
Martialis XIV. epigr. 41. *emend.* 4. p. 219. c
Maximus Tyrius diſſ. 8. p. 90.] 3. p. 124. b
* diſſ. 8. p. 94.] 6. p. 66. a. & 5. p. 72. a. & L. p. 74. b & 5. p. 75. b & 1. p. 85. a & 3. pag. 100. a. *emend.* 19. pag. 185. b
* diſſ. 8. p. 96.] 3. p. 71. b
* diſſ. 8 in fine] 2. p. 44. a & 4. p. 45. a
Meleagri Epigramma ined. in Diodorum. p. 232. a
Menander Rhetor cap. L. in Aldi Rhetoribus pag. 594.] 2. p. 90. b
c. 2. ib. p. 595.] L. p. 90. a
Moſchi verſus in Saphonem. CXLIII.

O

Ovidius Epiſt. XV. Heroid. Sapphonis ad Phaon. L. p. 181. a
de arte am. lib. III. v. 331.] 3. p. 174. b
Remed. amor. v. 761.] L. p. 175. a
Triſt. II. v. 363.] L. p. 174. a

P

Palæphatus c. 49.] 6. p. 115. b
Pauſanias in Atticis lib. I. c. 25.] 4. p. 104. b
in Atticis lib. I c. 29.] L. p. 97. b
in Arcadicis lib. VIII. c. 18.] 3. p. 67. b
in Bœoticis lib. IX. c. 27.] 3. p. 97. b
in Bœoticis lib. IX. c. 29.] 4. p. 97. b
Perſius prolog. v. 14. *emend.* 11. p. 7. a
Philodemi Epigramma ineditum in lunam p. 250. a
Ej. Epigramma in Sapphonem CXLIX.
Philoſtratus de vita Apollonii I. 20. p. 37.] 8. p. 95. b
Iconum lib. II. c. 1. p. 810. & p. 811.] p. 248. a
Photius Cod. 161. p. 176.] L. p. 142. a
Phrynichus in Ecloga v. ἀφρόνιτρον p. 54.] 7. p. 143. a
Pinyti Epigramma in Sapphonem. CXLVIII.

Plato

Plato in Phædro p. 1214. E.] 4. p. 106. a
Ej. epigramma in Sapphonem CXLIV.
Plinius Hiſt. nat. XXII. 8.] 1. p. 178. a
XXXV. 11. ſect. 40.] 1. p. 180. a
* *Plutarchus* in vita Demetrii T. I. p. 907. B.] 57. p. 40. a
* de profectu virt. ſent. T. II. p. 81. D.] 59. p. 40. b
* in præceptis conjug. T. II. p. 146. A.] 2. p. 58. b
de mulierum virtut. T. II. p. 243. B.] 1. p. 104. a
de Pythiæ oraculis T. II. p. 397. A.] 3. p. 104. b
ibid. T. II. p. 406. A.] 2. p. 120. a
* de ira cohibenda T. II. p. 456. E.] 1. p. 134. a
Sympoſ. lib. I. qu. 5. T. II. p. 622. C.] 2. p. 134. b
* Sympoſ. lib. III. qu. 1. T. II. p. 646. E.] 9. p. 59. a
Sympoſ. lib. VII. qu. 8. T. II p. 711. D.] 2. p. 104. a
* in Amator. T. II. p. 751. D.] 3 p. 64. b
in Amator. T. II. p. 762. b] 4. pag. 135. b
ibid. T. II. p. 762. F.] 7. p. 135. b
* ibid. T. II. p. 763. A.] 64. p. 41. a
de Muſica T. II. p. 1136. D.] 1. p. 117. a
* *Pollux* lib. III. c. 3. ſect. 31.] 3. p. 148. a
* lib. VI. c. 16. ſect. 98.] 10. p. 149. b
* lib. VI. c. 19. ſect. 107.] 1. p. 150. a
* lib. VII. c. 13. ſect. 49.] 1. p. 98. a
* lib. VII. c. 16. ſect. 73.] 2. p. 76. a
* lib. VII. c. 22. ſect. 92. ſq.] 5. p. 83. b
lib. IX. c. 6. ſect. 84.] 10. p. 121. b
* lib. X. c. 8. ſect. 40.] 7. p. 151. a
* lib. X. c. 27. ſect. 124.] 2. p. 81. b
Polyſtrati epigramma ined. in Antiochum & Staſieratem juvenes p. 234. b
Porphyrion in Horatii II. Serm. I Sat. v. 30.] 2. p. 176. b
Poſidippi Epigramma ined. in Cecropem p. 232. a
aliud ad Venerem. p. 242. a
* *Priſcianus* lib. I. med. 7. p. 5. b
* lib. VI. ſub fin. 5. p. 77. b

R

Rhiani epigramma ineditum in Empedoclem juvenem p. 251. a

S

Scholia Anthologiæ II. 25. epigr. 9. *emend.* 9. pag. 151. b
* Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 727.] 2. p. 64. b
* ad lib. I. v. 1123.] 1. p. 86. a
* ad lib. III. v. 26.] 1. p. 100. a
* ad lib. IV. v. 57.] 2. p. 100. a
* *Scholia* Ariſtophanis ad Pluti v. 729.] 6. p. 75. b
Commentatoris veteris in Horatii Carm. II. od. 16. v. 37.] 1. p. 224. a
in lib. I. ep. 11. v. 1.] 2. p. 224. a
Euripidis in Oreſt. v. 1260.] 3. p. 55. b
Hephæſtionis p. 38. 26. *emend.* 3. pag. 43. b
p. 59. 25. *emend.* 1. pag. 2. b
* p. 90. 12.] 4. p. 51. a
* p. 90. 20.] 4. p. 50. a
* p. 90. 15.] 1. p. 44. a
* p. 90. 23.] 2. p. 46. a
* Heſiodi ad Ἔργων v. 73.] 8. p. 99. b
* Pindari ad Olymp. od. β. v. 96. 2. p. 66. b
* Pyth. od. α. v. 10.] 9. p. 73. a
* Pyth. od. β. v. 78.] 4. p. 65. b
* Pyth. od. δ'. v 408] 3. p. 67. b
* Pyth. od. ί. v. 1.] 2. pag. 67. b
* Sophoclis ad Electr. v. 148.] 4 p. 64. a
* Theocriti ad Φαρμακευτ. Idyll. II. v. 88.] 9. p. 99. b
ad Θαλυς. Idyll. VII. v. 63.] 6 p. 95. a
* ad Κυκλ. Idyll. XI. v. 39.] 1. p. 76. a
* MS ad Ἠλακ. Idyll XXVIII. in argum. 3. p. 3. a
Seneca Epiſt. 88.] CCXLV.
Servius ad Virgilii Ecl. VI. v. 42] 3 p. 176. b
* Georg. I. v. 31.] 1. p. 162. b
Æn. III. v. 279. *emend.* 6. p. 221. b
Æn. VI. v. 21.] 10. p. 225. b
Solinus Polyhiſt. c. 50.) 6. p. 178. a

Sta.

Digitized by Google

Statius Sylv. II. in epiced. Pileti Urſi v. 88.) 55. p. 195. a
Sylv. V. 3. v. 154.] 3. p. 175. a
* *Stobæus* ſerm. 4. p. 52, 54.] 1. p. 58. a
* ſerm. 69. p. 429, 19.] 1. p. 60. a
* *Strabo* I. p. 40.] 1. p. 16. a
X. p. 452.] 1. p. 112. b
XIII. p. 615.] 3. p. 93. b
XIII. p. 617.] 1. p. 109. a
XIII. p. 618.] 3. p. 109. a
XVII. p. 808.] 1. p. 94. a
Stratonis epigramma ined. in Mileſium. p. 241. b
in pulchros pocillatores p. 246. a
* *Suidas* in ἀηδὼν 4. p. 64. a
* in ἀμάμυξις 1. p. 152. a
* in ἀναδενδράδα 2. p. 152. b
in Ἤριννα 5. p. 110. b
in νεοθηγεῖ *emend.* 6. p. 80. a
in Ῥοδώπιδος 4. p. 153. a
in Σαπφὼ 6. p. 109 a & 1. p. 110. a
in Φάων 1. p. 114. b
* *Syneſius* Epiſt. III. ad Evopticum 4. p. 99. a

T

Tatianus ſect. 52. p. 113.) 1. p. 122. b
ſect. 53. p. 114.] 7. p. 95. b
Tatius (Achilles) v. Achilles.

Terentianus Maurus in Putſchii Grammaticis pag. 2397. 42.) 1. p. 223. a
ib. p. 2431. 13.) 1. p. 176. a & 20. p. 186. b
ib p. 2431; 26.) 2. p. 223. a
ib p. 2440. 8.) 3. p 223. a
Themiſtius Orat. XIII. p. 170. D.) 1. p. 140. a
Orat. XX. p. 236. C.) 2. p. 140. a
* *Theodorus Prodromus* in Amaranto p. 458.) 6. p. 156. b
* ib. p. 466.) 1. p. 158. a
Theophanis epigramma ined. in thronum ſuum p. 252. a
Tibullus lib. II. el 2. v. 7. *emend.* 55. p. 194. a
lib. III. el. 4. v. 28 *illuſtr.* 55. p. 194. a
lib. III el. ult. v. 63. emend. 55. p. 194 b
Tullii Laurea epigramma in Sapphonem. CXLVII.

V

Victorinus (Marius) lib. I. in Putſchii Grammaticis p. 2494. 15.) 3. p. 224. a
lib. III. ib. p. 2570. 30.) 4. p. 224. b
lib. IV. ib. p. 2610. 13.) 5. p. 224. b
Virgilii Ciris v. 512. *emend.* 55. p. 194. b
v. 168. *emend.* 55. p. 196. a

Z

Zenobius Proverb. Cent. III. n. 3) 3 p. 98. b

INDEX II. VOCUM GRAECARVM.

Aſteriſco notantur vocabula, quæ non ſunt Sapphica.

A

* α mutatur æolice in αι. 9. p. 22. a
in ο. 15. p. 24. b p. 25. b p. 26. b
in ω. 6. p. 20. b
* α pleonaſticum CXCVIII.
ἀβάκη XLVI. & p. 241. a
ἀβραὶ II. & p. 226. a
ἀβροῖς VIII.
ἀβροσύναν XLVII.
ἀγαθαῖς CCIII.
ἀγαθὸς CCIII.
ἀγαθῦς CLXXX.
ἄγαν LXVII.
ἀγαπηταὶ 4. p. 51. a
ἄγγελος XXXIV.
ἄγε IV.
ἀγλαΐσμα CLVI.
ἀγλαὸς LXXVIII.
ἀγναὶ III. & p. 227. b
ἀγνῆ LXII.
ἄγον VI. p. 6.
ἄγρει IX. p. 30.
* ἀγρεῖ pro αἱρεῖ 27. p. 31. a
ἀγρειώταν LIV.
ἀγρειῶτις XLII. & p. 239. b
ἀγροῖκον LXXXIII.
ἄδ' CCXIII.
ἀδμῆ VI. p. 10.

Ἀδμή-

Digitized by Google

INDEX.

Ἀδμήτῃ CLXXX.
ἀδὺ IX. p. 20.
ἀδυμελέστερα XXXII.
ἀδυφωνάσαι σ' 9. p. 22. a
ἀδυφωνεύσαις 9. p. 22. a
ἄειδε LXXVIII.
ἀείδω CCIII.
ἀείρατε XIX.
ἀείσω XXVIII.
ἀελίω XLVII.
ἀηδὼν XXXIV. & p. 235. b
ἀθανάτ' VI. p. 4.
ἀθανάτω VI. p. 8.
* αι mutatur æolice in ε. 24. p. 30. a
* αι & οι diphtongi æolice diſtrahuntur in άϊ & όϊ. 10. p. 22. b
αἰ VI. p. 10.
ἄϊ 9. p. 6. b
ἄιγα XXII.
* Αἴγα LXXXV.
αἶγος CCXI.
αἰδ' XVI.
αἶδα XXVII.
* αἴδρει CLXXXI. & p. 252. a
* ἄιδρις CLXXXI.
αἰδὼς XVI. CLXXIV.
αἰδῶς 10 p. 6. b
αἰζηῶν CCIII.
αἰθέρος 17. p. 8. a
αἰθυσσομένων LVI.
* αἴλινος p. 248. b
αἴσις 9. p. 6. b
αἴσισα VI. p. 6.
* αἶον terminatio mutatur æolice in άον. 1. p. 53. b
αἰόνων XLIII.
αἴποκα VI. p. 4.
αἴποτε 7. p. 5. b
* αις terminatio infinitivi modi æolice pro ᾶν. 10. p. 22. b
αἴσθησιν CXXXI.
* αἴτης p. 247. a
αἶψ' VI. p. 8.
ἀκὰν 17. p. 28. b
ἀκοαὶ IX p. 30.
ἀκοῆς CXXXI.
ἀκκαὶ 24. p. 30. b
ἀκούειν CXXXI.
ἀκούσεται CXXXI.
ἄκρον XXXIX.
ἄκρῳ LIX.
ἀλγεσιδωρον LXXI.
ἄλικες LXVI.
ἀλλ' VI. p. 8. XVI. XXVII. XXX. XLVI.
ἀλλὰ VI. p. 4. p. 8. p. 10. IX. p. 26. p. 32. XLVI.
ἄλλα 30. p. 33. a
ἄλλον CCX.
ἀλλοδαποῖσιν XVII.
* ἀλογισεῖ 53. p. 39. a
ἀλῶ CXXXI.
* ἀλῶναι παρχνόμων 8. p. 119.
ἀμ' XXXI.
ἀμαμαξύδες CXCVII.
* ἀμάμυξις vel ἀμάμαξυς vel ἀμαμαξὺς CXCI. CXCII. CXCVII.
ἀμαυρῶν XXVII.
ἀμάχανον XII.
ἀμβροσίας XXV.
ἀμέργησαν LXVII. & p. 245. a
ἄμε CCXIII.
ἀμὶν XXX.
ἄμμε CCXIII.
ἀμμέων CCVIII.
ἄμμι XLVIII.
ἄμμιν CCIII.
ἀμμίξαι CXCVII.
* ἀμμιξὺς CXCVII.
ἀμοιβὰν XIII.
ἀμορφότερος 2. p. 60. b
ἄμυσος CLVIII.
ἀμπέτασον XXXVIII.
ἀμφὶ XXVI. LIII. LX.
ἀμφοτέρων XXXIX.
ἂν IX. p. 26. 25. p. 10. b 18. p. 29. a
* ᾶν & ειν terminationes infinitivi mutantur æolice in αις & εις 10. p. 23. b
* ᾶν & ουν mutantur æolice in αις & οις 9. p. 22. b
ἂν XVIII.
ἀναγινώσκειτος CXXXI.
* ἀναδενδράς CXCI. CXCII. CXCVII.
Ἀνακτορία CI.
ἀναίσθητα LXIV.
ἄνδρες XIX. p. 52.
Ἀνδρομέδα XIII. CI.
Ἀνδρομέδαν XII.
ἀνδρὸς XIX
ἀνέθηκε LXV.
ἄνεμος LXXI.
ἄνεμοι CC.
ἄνευ XXXIX.
ἄνηθον LXXXVIII. & p. 248. a
ἀνήτω LXIII. CLX. CLXXXIX.
ἄνθε LXVII.
ἄνθεα CLX.
ἀνθέμεσσιν 4. p. 51. a

ἄνθεω-

ἄνθρωπον CCX.
ἀνίησι VI. p. 4.
ἀντὶ 4. p. 51. a
ἀοιδὰν CLV.
ἀοιδὸς XVII.
* ἀον pro ἆιον æolice 1. p. 53. b
ἀπαλαῖσι LXIII.
ἀπαλᾶς XXXI. CXCVI. CXCIX.
ἀπαλὴν LXVII.
ἀπέθνησκον LXXV.
ἄπερ CLXXXIII.
* ἀπέχθεταί σοι ἐμῶ 4. p. 45. a
ἀπέχει CLXXX.
ἀπήχθετο XII.
ἄπυς IX. 32.
ἀποθανούσης LXXVI.
ἀποθνήσκειν LXXV.
ἀποκρύπτουσι XXVI.
ἀπορία IX. p. 40.
ἀποστρέφονται LXIII.
ἀποφθιμένας LXVI.
ἀρ' CCXIII.
ἄρα XX. CLVIII.
ἄραο XVIII.
ἀράσαντο XX.
ἀργυρέαν LXXII. & p. 246. a
Ἄρες 8. p. 157. a
ἀρετῆς XXXIX.
Ἄρηϊ XIX.
ἀρίστη XCI.
Ἀριστογάιτον CCIII.
ἀριστολόχε CCIII.
ἄρμ' VI. p. 6
ἄρνυσο XXX. & p. 234. a
* ἄρρει pro ὡρεῖ æolice 27. p. 31. b
ἀρτίως XLI. & p. 239. b
ἂς 9. p. 6. LXVI.
ἄς CCXII.
ἄσα 4. p. 61. b
ἀσαισι VI. p. 4.
ἀσαροτέρα XXXI.
ἀσινῆς XXXIX.
ἀσαρωτέρας 2. p. 60. b
ἀστέρες XXVI.
ἀστεφανώτης LXIII.
ἄσφι 27. p. 31. b
ἄταισι 5. p. 5. b
ἀταξία IX. p. 40.
ἄτε XIV.
Ἀτθὶς XII. CI.
ἄτλις 5. p. 45. b
αὔδας 15. p. 25. b
αὐδᾶς VI. p. 6. IX p. 24.
αὐδῶς 7. p. 6. a 10. p. 7. a
αὐροπόδων 6. p. 130. b
αὐτὰ V. VI. p. 12.
αὖτε VI. p. 8. XII. p. 44.
αὐτῇ CXXXI.
αὐλῆς CXXXI. CLXXXIII.
αὐτίκα IX. p. 28. XLIX.
ἄυως XXIII. XLI. & p. 234. a
ἀφανὴς XXVII.
ἄφετον LXII.
Ἀφρογένεια CCIII.
Ἀφροδίτα VI. p. 4.
Ἀφροδίταν XXIII.
* ἀφρόνιτερον CLXXV.
ἄφωνα CXXXI. CLXXXII.
ἄφωνος CXXXI.
ἄχαρις 5. p. 66. b
ἂψ XXXVI.
ἀωρία p. 253. a
ἄωρος CXCVIII.

B

* β præponitur æolice vocibus 1. p. 4. b
* βαλαισόμεφαλοι CLXXXVIII.
βάρβιτον LXXXIV. & p. 247. b
βάρωμεν LXXXIV.
βεῦδος 1. p. 98. a
βεῦθος XCIV. & p. 248. b
βία LXII.
βιτυς CCXLII.
βλέψει XXVII.
βοὴν CXXXI. CLXXXIII.
βομβεῦσιν IX. p. 28. & p. 230. a
βοτρυοχαίτης CCIII.
βύλεθ' CXXXI.
βραδινὰν X. & p. 231. a
βραδινῶ 4. p. 50. a
βράχεα XLII. & p. 239. b
βρέφη CXXXI. CLXXXIII.
βρόγχον IX. p. 24. & p. 230. a
βροτέαν XL.
βρόχε pro βρόγχυ 15. p. 25. b
βροχέας 15. p. 25. b
βροχέως 15. p. 24. b p. 26. b
βροχόθεν 15. p. 26. b
βρυχέως 15. p. 26. a
βωμὸν LI.

* γ qui-

I N D E X.

Γ

*γ quibusdam vocibus præfixum. 4. p. 19. b
*γ ſæpe abjicitur æolice. 15. p. 26. a
γαμβρὲ XVIII. XXI. 4. p. 50. a CCVI.
*γαμβροὶ CLXXXVII.
γαμβρὸς XIX. 4. p. 50. a
*γαμβρὸς pro ſponſo CLXXXVII. 1. p. 162. b. & p. 252. b
γαμβρῶ XX.
γάμοιο LXVI.
γάμ@ XVIII. CCIII.
γαμοστολίη CCIII.
γᾶν XXVI.
γᾶς 17. p. 8. a
γεγανὸν CLXXXIII.
γεγωνὸν CXXXI.
γέλαιμι pro γελάω æolice 10. p. 23. b
Γελλὼ XCV. & p. 248.
γελάις 10. p. 22. b & 23. b
γελαῖς δὴ 10. p. 23. b
γελοίσαις 7. p. 22. b
γελώσαις IX. p. 22.
γενέσθαι VI. p. 8.
γένοιτο CXXXI.
γεραιτέρω XXX. p. 60.
γίνεο IV. p. 2.
γλυκεῖα X.
γλυκύμαλον LIX. & p. 242. b
γλυκύπικρον XII. LXXI. & p. 232. a
γλῶσσ᾽ IX. p. 26. p. 40. XVI.
γλῶσσαν CLVII.
γνὴς CLXXX.
Γοργὼ CI.
γοῦν CXXXI.
γράμματα CXXXI. CLXXXIII.
γριπεῖ LXV. & p. 243. a
*γρίφοι CXXXI. & p. 250. b
Γυρήνα 2. p. 60. a
*γυρῖνοι 3. p. 61. a
Γυριννα CI.

Δ

δάμασ᾽ 4. p. 61. b
δαμεῖσα X.
δάμνα VI. p. 4.
δάπτει XL.
Δαρεὺς LXII.
δαύοις CXCIX. & p. 253. a
*δὲ particulæ repetitio crebra. 3. p. 17. a
*δ᾽ apoſtrophata in principio verſus ponitur. 17. p 82. a
δέδυκε XI.
δειλὼν CLXXX.
*δέκα 4. p. 50. b
δέκετ᾽ VI. p. 10.
δέρμνια CCIII. CCIV.
δέξατο LXVI.
δέοισα IX. p. 32.
δεῦρο I. 22. p. 9. a. & p. 226. a
δεῦτε I. II. III.
δῆυτε 22. p. 9. b.
δήποτε XLIV.
διὰ CXXXI.
δῖα IV.
διαφθεῖρον CLXVI.
διδάσκει CLVIII.
δικαίω XVI.
δίκρωσσον LVIII.
δινεύοντες 17. p. 8. a
δινεῦντες VI. p. 8.
Διὸς III. VI. p. 4. XL.
διώξει VI. p. 10.
δοῖσαι CCXV.
δολοπλόκε VI p. 4. & p. 228. a
δόμοις XXVII.
δόμον VI. p. 6.
δονεῖ XII.
δρέψαισ᾽ LXIII.
δρυσὶν LXXI.
δύναμαι X.
δῶρα VI. p. 10. LXI.
Δωρίχα LXIII.
δώσει VI. p. 10.

E

*ε pro αι æolice 23. p. 30. a
ἔχγ᾽ IX. p. 40.
ἔχγε IX. p. 26.
ἐγένετο LII.
ἐγὼ XI. XIV XXX. XLVII. 4. p. 51. a CLXXVI. CCIII. CCXI.
ἔγων CCIX.
ἔης CCIII.
ἔθ᾽ pro ἔτι IX. p. 26.
ἐθέλει CXXXI.
ἐθέλοις VI. p. 10.
ἐθέλω VI. p. 8.
ἔθεντο LXVI.
*ει mutatur in η æolice 28. p. 11. a 4. p. 19. a

εἶδος

Digitized by Google

I N D E X.

εἶδος XXVI.
εἰκάσδω 4. p. 50. a
εἶκεν LXII.
εἶναι XLVIII.
εἴνεσπες LXXVIII.
εἰπεῖν XVI.
* εἰς per ellipſin omittitur 15. p. 26. a
εἶχεν XVI.
εἶχον XX.
ἐκέκρατο XXV.
ἔκλυες VI. p. 6.
ἐκπεποταμένων XXVII.
ἐκτετέλεσ' XVIII. & p. 233. b
ἕκτορες CXCIV. & p. 252. b
ἐκύκα XVI.
ἔλεγες XVI.
ἐλθὲ VI. p. 4. & p. 12. VIII.
ἐλθόντ' LXVIII.
ἔλειβον XX.
ἕλκειν XLII.
* ἐλλύχνιον 4. p. 219. a
ἑλὼν XXV.
ἐμαῖς XXVIII.
ἐμᾶς VI. p. 6.
ἐμαυτᾶς CCIX.
ἐμὲ CCXV.
* ἔμεγε vel potius ἐμέ γε attice pro ἐμοί γε 12. p. 24. a
* ἐμὲ & μὲ æolice pro ἐμοὶ & μοὶ 12. p. 24. a
ἔμμεν IX. p. 20. 3. p. 65. a
ἔμμεναι XXXVII.
ἐμμὶ pro εἰμὶ IX. p. 32. XLVI.
ἐμοὶ IX. p. 24.
ἐμοῖς VIII.
* ἐμπάζω CC.
ἐμπεσὼν LXXI.
ἐμφερῆ 4. p. 51. a
ἐμῷ VI. p. 8
ἐναντίον IX. p. 20.
ἐνὶ CCIV.
* ἐξάρχω 7. p. 131. a
ἐξεπόνησαν 4. p. 50. b
ἔξεσι CXXXI.
ἐξίκοντο VI. p. 8.
ἐὸν CCXIV.
ἐπ' LIX.
ἐπαμμένα 2. p. 74. b
ἐπεὶ IX. p. 32.
ἐπειμένα LIV.
ἔπεμψα LXI.
ἐπίδαμον CCXI.
ἐπιειμένα 2. p. 74. b
* ἐπιθαλάμιος LXXXVII. & p. 248. a
ἐπιπλάζοντα CC.
* ἐπιπλάζω CC.
ἐπιπτάμενον CLIV.
* ἐπιῤῥομβεῖν 23. p. 30. a
ἐπισταμένη XLII.
ἐπιστολὴ CXXXI. CLXXXIII.
ἐπίσχεσις IX. p. 40.
* ἐπὶ ταυτὸ in unum 50. p. 38. b
ἐποίησαν LXXVI. CCXV.
ἑπτὰ 4. p. 50. b
ἑπταθόργυιοι 4. p. 50. b
ἑπτόργυιοι 4. p. 50. b
ἐπτόασεν IX. p. 24.
ἐπύκασε LX.
ἐρᾶν CLXXVI.
ἐραννὰν 4. p. 51. a
ἐρασῦ 4. p. 61. b
ἐρᾶται CLXXVI.
ἐραταῖς LXIII.
ἔργα CCXV.
ἔργον LXX.
ἐρέβινθοι XLIII. & p. 240. a
* ἐρέθειν & ἐρεθίζειν 8. p. 137. b
* ἐρέθισμα 8. p. 137. b
ἐρεύγεται LIX.
* ἐρεύθεται 1. p. 76. a
ἐρευθώδης CCIII.
Ἑρμῆν CLXXXIV.
Ἑρμᾶς XXV.
ἔρος XLVII.
ἑρπετὸν 3. p. 44. b
ἕρπιν XXV.
* ἕρπις vinum 2. p. 57. a
ἐρύθημα IX. p. 40. CLXI.
ἔρχεθ' XI.
ἔρχεται XIX.
ἔρως XII. LVII. CLVIII.
ἔρωτα VI. p. 4.
ἔρωτα 7 p. 6. a XCIX.
ἐς XVI.
ἔσεται XXVII.
ἐσθλὰ XX.
ἐσθλᾶς LXXVIII.
ἐσθλῶν XVI.
ἐσκέδασ' XXIII.
* ἑσπέρα unde dicta? 3. p. 55. b
ἕσπερε XXII XXIII.
ἐσπτολίπορθαι CCIII.
ἔσσο VI. p. 12.

Digitized by Google

INDEX.

ἔσεται XXVII.
ἐςάθησαν LI.
ἔςαι LXXXVI. XLIX.
ἐςὶ 4. p. 51. a CXXXI, CLXXXIII.
ἐςὼς CXXXI.
*ἑταίρα amica familiaritate & neceſſitudine conjuncta. 11. p. 59. b
ἑταῖραι XXIX.
ἑταίραις XXVIII.
ἑταίροις VIII.
ἑταίρας CXCIX.
ἑτέρα XXI.
ἕτερον CCVIII.
ἕτερος CXXXI
ἔτι XXXVII.
ἐτίναξε LXXI
εὖ LX. CCI.
εὐάνθεα LXIII.
εὐδαιμονίας XXXIX.
εὔμορφος CCIII.
εὐμορφοτέρα XXXI. CXCVI.
εὐναίας XV.
εὑρεῖν XLIV.
εὐώδεσι CLVI.
ἐφαίνεθ' LI.
ἐφύετο XLIII.
ἔχει XIII. XXXIX.
*ἔχειν pro æſtimare. 7. p. 47. b
ἔχειν XV.
ἔχεις XVIII.
ἔχεσθα CCX.
ἔχοντα LXVIII.
ἔχθειν 7. p. 47. b
ἔχοισα 4. p. 51. a
ἔχοισιν CXXXI.
ἔχω XLVI.
ἑῶν XXX.

Z

* ζ mutatur in σδ æolice. 10. p. 74. a
* ζ pro σ æolice. CC.
ζαθέη CCIII.
ζηλωτὴν LXXVI.

H

* η pro diphthongo ει æolice. 28. p. 11. a 4. p. 19. a
* η mutatur in ει æolice. 16. p. 27. a
* η mutatur in α æolice. 26. p. 11. a
ἦ VII.

ἥλιος CCIV.
ἥκει IX. p. 26.
ἦλθες VI. p. 6.
ἤλυθες 13. p. 7. b
ἦμεν 6. p. 21. a
ἡμερόεις CCIII.
ἡμιτύβιον LVIII. & p. 242. a
ἦν VI. p. 8. XII. XXI.
ἥξω XXV.
ἠπείρου CXXXI.
ἤραμαν XIV.
* ἠρεθισμένος 8. p. 137. a
ἦρεο VI. p. 8.
ἦρος XXXIV.
* ης terminatio mutatur æolice in ευς 5. p. 77. b
ἦσαν XXIX.

Θ

θαλαμήϊον CCIII.
θαλαμηπολίη CCIII.
θάλαμος LXVI.
θαλίαισι VIII.
θάμβος IX. p. 40.
θανοῖσαν LXVI.
* θαψία p. 249. a
θάψος XCVIII. & p. 249. a
θέλγει XLII.
θέλετε CCXII.
θέμις XLVIII.
θεοὶ LXXV.
θεοῖς XXV.
θεοῖσιν IX. p. 16.
θεσεγοὶ 4. p. 50. b
θεράπων LVII.
θέω CCI.
θήλεια CXXXI. CLXXXIII.
θνητῶν CXXXI.
θοιμὸς 4 p. 50. b
θόρυβος IX. p. 40.
θρῆνον XLVIII.
θύεσιν 2. p. 4. b
θύμον VI. p. 4.
θύμος VI. p. 12.
θυμὸς LII.
θύμω VI. p. 8.
θυρωρὸν LXXXI.
θυρωρὸς XCVI. & p. 248. b
θυρωρῷ 4. p. 50. b

Digitized by Google

I N D E X.

I

ἰδεῖν XLIX. LXVII.
ἴδον IX. p. 24.
ἴδρων 26. p. 31. a
ἰδρὼς IX. p. 30.
ἰδρῶτες IX. p. 40.
ἰεῖσι LII.
ἱερεῖα LXIII.
ἰζάνει IX. p. 20.
ἶκες XVI.
ἴλιγγον IX. p. 40.
ἰμείρει 39. p. 13. b
ἱμερόεν IX. p. 22.
ἵμερον XVI.
ἱμερόφωνος XXXIV.
ἰμέρρει VI. p. 12.
ἱμερτὰν LXVI.
ἱμερτῷ XXXV.
* ἰοπλόκαμος CXLI. & p. 250. b
ἰσδάνη 8. p. 21. b
ἴσον XV.
ἴσος IX. XIX.
ἵστησι CXXXI. CLXXXIII.
ἰσὸν X. & p. 231. a
ἴτυς CCXLII.
ἴσχεσθαι IX. p. 40.

K

κἀγαθὸς XLIX.
* καγγελαῖς poëtice pro καταγελαῖς 10. pag. 23. b
* καγχασμὸς 10. p. 23. b
καδδ' pro κατὰ δὲ 9. p. 6. b IX. p. 30. XXV.
καθέται CLV.
καθεύδω XI.
κακοζοίας LXV.
κακὸν XVI. LXX. LXXV.
καλὰ 4. p. 51. a
Καλάϊσις LXIV.
καλὰν XIII. XXVI.
κάλημμι VI. p. 8.
καλλιγύναικος LXXVIII.
καλλίκομοι II. & p. 226. a
Καλλιόπα V.
καλλίστη XCI. & p. 248. b
καλλίχεσα CCIII.
κάλοι VI. p. 6.
καλοῖμι 22. p. 9. a
καλὸς XLIX. LVII.
καλὸν XLVII.
καλῶν XVI.
καλῶς XXVIII. 4. p. 50. a
καμμὲν pro κατὰ μὲν IX. p. 26.
καμμεῦ 17. p. 27. a
κἂν 17. p. 28. b CLVIII.
κἄντα XXXVIII
* καρδία pro ψυχῆ 13. p. 24. a
καρδίαν IX. p. 24.
κάῤῥων pro κρείττων æolice 27. p. 31. b
καρχήσι' XX. & p. 233. b
* καρχήσιον 2. p. 53. b
* κατα contractum cum aliis vocibus conjungitur æolice 17. p. 27. b
κατάκλειστος XV & p. 232. b
κατάρη CLXXXII. & p. 252. b
καταρρεῖ LVI.
καταυδείη CLV.
κατερῶτα 7. p. 6. a & b.
κατθανοῖσα XXVII.
κατθανοῦσα XXVII.
κάττυμα p. 245. b
κάχαξις XXXVII.
κεῖναι CCI.
κεῖνον XL. LXXVIII.
κεῖσεαι XXVII.
κεκορημένη CXCVI.
κεκορημένος 2. p. 60. b
κεκρίκασι LXXV.
* Κεκροπίδες p. 235. a
κελαδεῖ LIII.
κελεύης 33. p. 11. b
κενὴ LXXIV.
κεφαλὴν 2. p. 60. b
κεχαρισμένα LXIII.
κέχυται XXXV.
κῆν XXVII.
κῆνος IX. p. 16.
Κήπω CCIV.
κιμβαρικὸν XCIV.
* κιμβερικὸν 2. p. 98. b
κίνει LXXIV.
κὶς XL. & p. 239. a
* κιχλισμὸς 10. p. 23. a
Κλεὶς 4. p. 51. a & p. 52. a
* κλητικοὶ ὕμνοι LXXX. ſq.
κλίνας CXC.
κοινῆ XX.
κόλποις CXXXI. CLXXXIII.
κόμαν LXVI.
κόνις LXVI.
κόρα III.
κόρων CCIII.

κράσις XXXIX.
κρατὴρ XXV.
κράτιστον XL.
κρατὸς LXVI.
κρέκειν X & p 230. b
κύκνος LXVI.
κυλίκεσσιν VIII.
κυπαρίσκος 3. p. 161. b
κυπάριττος CCIV.
* κύπαιρος 3. p. 161. b
Κύπρι VIII.
Κυπρογένεια LV. & p. 241. a
Κύπρος VII.
κύρτον LXV. & p. 243. b
κῶμα LVI.
κώπαν LXV.
κῶϊς 20. p 0. a
κωφὴν CXXXI.

Λ

* λ geminatur æolice. 11. p. 7. a
* λ pro ν attice. 8 p. 143. a
λαΐδοις LX.
λάθαν CCX.
λακωνικάδος CCIII.
λαλεῖ CXXXI. CLXXXIII.
λάμπη XXVI.
λαμπρὸν XLVII.
λασίοις LX. & p. 242. b
Λατὼ XXIX.
λέγε IV.
λέλογχε XLVII.
λεπτὸν IX. p. 26. p. 40.
λέ. βιος XVII.
λευκᾶς CCXI.
λευκότερον XLV.
λέχος XXX. CCIII.
Λήδαν XLIV.
λήθη LXXVI.
λιγυρὰν CLV.
λιθόχαρις XXXVII.
λιποῖσα VI. p. 6.
λιποῖσαι I.
λιποῦσα XXXIV.
λιπόχαρις 5. p. 65. b
λίσσομαι VI. p. 4.
λίτρον CLXXV.
λόγον CLXXX.
* λόγῳ 3. p. 150. a
λυδίαν 4. p. 51. a
λύδιον LXX.
λύχνος 4. p. 219. a
λυσιμελὴς XII. & p. 231. a
λῦσον VI. p. 12.
* λωτῷ 3. p. 150. a

M

* μ mutatur in π æolice. 21. p. 29. a
μαθὼν CLXXX.
μαινόλα VI. p. 8. & p. 228. b
μάκαιρα VI. p. 8.
μάκαρσι LXIII
μάλα XXIX. 2. p. 60. b CXCVI.
μάλιστα VI. p. 8. XXVI. 4. p. 50. a CCI
μαλίνων LIII.
μᾶλλον LXIII.
μάσθλης LXX.
μᾶτερ X.
ματέρι XXII.
μαψιλάκταν CLVII.
μὲ XXIV. XXXIII CCI.
μεγάλω XIX.
μεγίστη CCIII.
μειδιάσασα VI. p. 8.
* μειλιχόμενος 2. p. 126. a
μείζων XIX.
μέλαθρον XIX.
μελαίνας VI. p. 6.
μελανόστρυς CCIII.
μέλας CXCVIII.
μέλημα LXXIII. & p. 246. a
μελίχρος XXXV. & p. 235. b
μελιχρὸς p. 237. a
μεμιγμένα XXXVI.
Μενίσκος LXV.
μεριμνᾶν VI. p. 12.
μέσαι XI.
μεσομφάλει CLXXXVIII.
μέστω VI. p. 8.
μετέχεις XXVII.
* μῆλον pro malo cydonio. 10. p. 74. a
μηλόχροος 1. p. 64. b
* μήμαν contracte pro μὲ ἐμὰν 12 p. 24. a
μήπω 7. p. 66. a
μήτ' XVI.
μικρὰ XXXVII.
Μιτυληναίοις LXXVII.
Μναΐδος XXXI. CXCVI.
μνᾶμα LXV.
μναμοσύνα XXVII.
μνάσασθαι CCVIII.
μνασιδίκα 2. p. 60. a

μνημο-

μνημοσυύα XXVII.
μοὶ VI. p. 12. IX. p. 16. p. 22. p. 30. XXXVII. p. 64. p. 66. XLVII. L. CCXII.
μοὶ μίαν 12. p. 24. a
Μοῖσαι I. II.
μόνα XI.
μορφὴν 4. p. 51. a
Μȣ̃σαι LXXVI.
μȣ̃σα LXXVIII.
μυσοπόλων XLVIII.
μυθοπλόκον LXXI.
* μύξαι 4. p. 219. b
Μυρμιδία CCIII.

N

*ν mutatur in σ æolice. 10. p. 23. b
*ναυκρατίτης στέφανος CLXXXIX.
νέ' XXX.
νεηλεχέων CCIII.
νέκταρ VIII. & p. 229.
νεκύων XXVII.
νεοθῆγι LXVI. & p. 245. a
νεώτερος XXX.
* νησαμένα 4. p. 162. a
* νῆται 4. p. 162. a
Νιόβα XXIX.
* νίτρον CLXXV.
νόον XLII.
νοτίωὶς CLXXVI.
νύκτες XI.
νύμφα 4. p. 50. a CCVI.
νύμφη ſponſa. 1. p. 56. b CCIII.
νυμφίε CCIII.
νυμφίον LXXXIII.
νυμφίος CCIII.
νῦν II. VI. XXVIII.

Ξ

ξανθὸς CCIII.

O

*ο in ε & ι mutatur æolice. 27. p. 31. a
*ο in υ mutatur æolice. 14. p. 24. b 15. p. 26. a
*ὁ αἱ in ω - - 6. p. 21. b
*ὁ pro αὐτὸς vel ȣ̃τος 48. p. 38. a
ὀαρισμὸς XV.
οἶδα CXXXI. CLXXXIII.
οἰκία XLVIII.
οἶνον XXII.
οἰνοχοεῖν CLXXXIV.
οἰνοχοῆσαι 2. p. 56. b
οἰνοχοȣ̃ντα LXXVII.
οἰνοχοȣ̃σα VIII.
οἶς CXXXI.
οἴχῃ XXIV.
ὀλβίαν LXXVI.
ὄλβιε XVIII.
ὀλέθρω XV.
ὀλίγα CLXXX.
ὀλιγοστιχίην CCIII.
ὀλίγω IX. p. 32.
ὄλπιν 2. p. 56. b
ὄμματα XVI.
ὄν LXXVIII.
ὄναρ LV.
ὄντα CXXXI. CLXXXIII.
ὄνῃ LXXVI.
ὀξεῖς IX. p. 40.
ὀπόταν XXVI.
ὀππάτεσσιν IX. p. 28.
ὀπτᾶς CCXIII.
ὀπώρας 4. p. 61. a
ὀρανὸς æolice pro ȣ̓ρανὸς 3. p. 82. b
ὀρανῶ LXVIII.
ὀργὰν XLVI.
ὀργῆς CLVII.
ὄρημι IX. p. 28.
ὄρηπι 21. p. 29. a
ὄρνεον 3. p. 44. a
ὀρνίθιον 3. p. 44. b
ὄρος LXXI.
ὄρπακας LXIII.
ὄρπακι 4. p. 50. a
ὄρπετον XII.
ὅσα XXIII.
ὄσδω LIX.
ὅσον XLIX.
ὄσσα VI. p. 12.
ὄσσοις XXXVIII.
ὅσις IX. p. 20.
ὅτ' XVII.
ὅτι XL. LXXV. CLXXX.
* ὅτι pro διὰ τί 22. p. 9. a
ὅτῃ VI. p. 8.
* ὅτι, ἢ æolice pro ὅ, ἢ 20. p. 9. a
ὅτλευκε CCI.
ȣ̓ XXI. XXVII. XXX. XL. XLVIII. CXXXI.
* ȣ̓ diphthongus æolice mutatur in ω. 17. p. 8. a
in ευ. IX. pag. 20. 23. p. 30. a
in οι. 9. p. 22. a

*ȣ̓

*ου diphthongus æolice corripitur. 15. p. 26. a 24. p. 30. a
οὐδ' 2. p. 60. a 4. p. 61. a LXXVI.
οὐδὲ XXVII. 4. p. 51. a XL. CCIII.
οὐδεὶς XXVII.
οὐδὲν IX p. 26. p. 28.
οὐδέποκ' XXVII.
οὐδέποτε XXVII.
οὐκ XVI. XLII. XLVI. XLVIII.
οὐκέτι XXIV.
οὐκι 33. p. 11. b
οὖσα XXX.
οὔτε X. CCXII.
οὕτω LXXV.
ὀφθαλμοῖς CXCVIII.
ὀφθαλμοῖσιν CCII.
ὄψεις CLXVI.
ὄψεων IX. p. 40.

Π

παῖ VI. p. 4. XXXVII.
παῖδ' XXVII. LXVII.
παῖδα XXII. L. CCIII. CCXIV.
παιδὸς X.
παῖς XV. XXI. XXXVII. XL.
πάις 4. p. 51. a XXXVII.
πακτίδος XXXII. & p. 234. b
πάλαι XIV.
παλίγκοτος XLVI. & p. 240. b
πάμπαν XX.
πᾶν IX. p. 32.
Πανδιονὶς XXXIII. & p. 235. a
Πάνορμος VII.
*πάνορμος λιμὴν 2. p. 16. a
πάντα XXII. XXIII.
πάντες XX.
παντοδαπαῖς XXXVI.
παρὰ XI.
παραιέμεν CXXXI.
πάρδ' LII.
παρέασιν CXXXI.
παρθενία XXIV.
παρθένον XVIII.
πάρθεο LXIII.
πάροικος XXXIX.
πάτας LXVI.
πάτας IX. p. 3c. 4. p. 51. a
πάσης CXXXI.
πάτερ CXXXI.
πατὴρ LXV. XCVI.
πατρὸς VI. p. 6. a
πάτταλον 6. p. 133. a
Πάφος VII.
Πελάγωνι LXV.
πείθημι 25. p. 10. b
πείθω 25. p. 10. b
πειθὼ VI. p. 8. XCVII. & p. 248. b
πέλεται XLIX. LXIII.
πένητα IX. p. 32.
πενθεροὶ CLXXXVII.
πενταβόεια 4. p. 50. b
πέπηγε 17. p. 27. b
πέποιθα VI. p. 8.
περὶ XVI. LI.
περίγας 17. p. 8. a
περιδέραια CLX.
περιπτύξωμαι LXXIII.
περιφέρει CXXXI. CLXXXIII.
πέρροχος XVII.
πεφύκοι CCIV.
πεφυλάχθαι CLVII.
*πιδεύσην 20. p. 32. b
Πιερίας XXVII. CLXIX.
πίσυγγοι 4. p. 50. b
πλαγγόνων LXI. p. 243. a
*πλάδον 67. p. 41. b
*πλάζειν p. 253. b
*πλάνον IX. p. 40.
πλασίον IX. p. 20.
πλεκταὶ CLX.
πλήθεισα XXVI.
πληιάδες XI.
πλήρης LI.
πλησίον CXXXI.
πλοῦτος XXXIX.
πόδες 4. p. 50. b
πόθω X. p. 42.
ποῖ XXIV.
ποίας IX. p. 30.
ποικίλος LXX.
ποικιλόθρον' VI. p. 4. & p. 228. a
ποικιλόφρον' 2. p. 4. a
πόκα XIV. & p. 232. b
πολλὰ L. LXIV. CCVI.
πολλαὶ CLX.
πολλάκ' 9. p. 6. b
πόλλας VI. p. 6.
πολλῷ XIX.
πολὺ 7. p. 6. a XXXII. XLV.
Πολυάνακτος L.
πολυϊδρίδι CLXXXI.
πολύολβον XIII.
πόσιν CXXXI. CLXXXIII.

πορφυρᾶ

Digitized by Google

πορφυρᾶ LXI.
πορίω CXXXI. CLXXXIII.
πορφυρέαν LXVIII.
ποτὲ XII. XLIV.
ποτήρια LXIV.
πότνια VI. p. 4.
πάας 28. p. 32. b
πρέπει XLVIII.
πρέσβυς LXXXVIII.
πρὶν CLVIII.
προιέμενον LXVIII.
πρὸς XXIV.
προσεδεξάμην 3. p. 74. b
προσελεξάμην LV.
προσπτύξωμαι 7. p. 85. b
προσώπῳ VI. p. 7. XXXV.
προσώπων CCIII.
πρυτανείῳ LXXVII.
πτερὰ VI. p. 8. LII.
πτέρυγας VI. p. 6.
πτερύγων CLV.
πτολίπορθε 8. p. 157. a
πύθωμαι 25. p. 10. a
πύκνα VI. p. 8.
πῦρ IX. p. 28. p. 40.
Πυρινῶς CXCVI.
Πυρίνῳ XXXI. & p. 234. a
πυρῶδες IX. p. 40.
πώρανα 2. p. 60. a
πῶς CXXXI.

Ρ

ῥαδινὰν 1. p. 42. a
ῥήτωρ CXXXI.
ῥοδοπήχεες III. & p. 226. ſq.
ῥοδοπήχεις CLXXXV.
ῥόδων XXVII. CLXIX.
ῥόμβος 23. p. 29. b

Σ

*σ geminatum mutatur æolice in ζ. CC.
*σ in ρ mutatur æolice. 27. p. 31. a
σαγηνίοσαν 25. p. 10. b
σαγηνεῦσαν VI. p. 10. b & p. 228. ſq.
*σαγηνεύειν de re militari. p. 229. a
*σαγήνη verriculum. 25. p. 10. b
σάμβαλα 4. p. 50. b
Σαπφοῖ XIII. 28. p. 11. a
Σαπφοῦς LXI.
σὲ XVI. XXIV. XXVII.
σέθεν XIV. XXVII. XXXI. CCIV.
σελάνα XI. LI.
σελάνναν XXVI.
σελήνης C.
σέσιγε 17. p. 27. a
σεῦ CCIV.
σεῦς pro σοῦ æolice. 9. p. 22. a
σῆς XL. & p. 238. b
σιδάρῳ LXVI.
σίνονται CCI.
σκιδναμένης CLVII.
*σκόλιον p. 251. b
σκυθάριον XCVIII.
σκυθικὸν ξύλον XCVIII.
σμικρὰ XXXVII.
σοὶ XII. XVIII. CCXI.
σοῖς VIII.
σοῦ XXXI.
*σοφοὶ nomen poëtarum. 13. p. 96. a 6. p. 125. b
*σοφοὶ dicti, qui in arte aliqua excellebant. 6. p. 125. b
στᾶθι XXXVIII.
σταλάσσων LVIII.
*στεφάνας LXIII.
στήθεσιν IX. p. 24. CLVII. CXCIX.
στολὴν LIV.
στοργᾶς CXCVI.
στόργος 2. p. 60. b
Στρατοκλέους CCIII.
στροφαὶ p. 251. b
*στοῦθοι VI. p. 6. & p. 228. a
στρώματα CXC.
σὺ V. LXIII.
σύμβολα 4. p. 50. b
σύμμαχος VI. p. 12.
συμμεμιγμένον VIII.
σύνοιδα CCIX.
συνοικεῖν XXX.
σύτε LVII.
σφὰ CCXV.
σφυγμοῖς IX. p. 40.
σφυρῶν XLII.
σώζεσ' CXXXI. CLXXXIII.

Τ

τάδε XLVIII.
'ταῦρε CLXXX.
τάρβηθεν CCIII.
ταῦτα LXI. CXXXI. CLXXXIII.
ταχέως VI. p. 10.
τὲ æolice pro σὲ VI. p. 4.

τεᾶς LXI.
τεθνάκην IX. p. 32.
τειναμένης 2. p. 134. b
τεκόντες XV.
τέκτονες XIX.
τέλεσον VI. p. 12.
τελέσαι VI. p. 12.
τερπνὰ XXVIII.
τερπνῶς LXXVIII.
τῆδ' 7. p. 5. b
Τήϊος LXXVIII.
τήϊος 4. p. 19 a & p. 20. a
Τιμαῖδος LXVI.
τιμάεντα LXI.
τίμια LXI.
τιμίαν CCXV.
τίμιε CCVI.
τί XXXIII.
τίνα VI. p 8.
τίος æolice pro τίς. 5. p. 156. b
ἴσαισιν CCII.
τίς VI. p. 10. XLII. XLVI.
τὶς LIV. CXXXI.
τίω 4. p. 50. a
τλάσομ' XXX.
τοὶ IX. p. 20.
τοιαῦτα XXI.
τοιδ' 8. p. 6. a
τολματὶν IX. p. 32.
τοὐμὸν LXXIII.
τοῦτοισι VIII.
τοῦτο CCIX.
* τρέμος vel τρέμορ pro τρόμος æolice. 27. p. 31. a
* τρέμος 27. p. 31. a
τρίς CXXXI.
τρόμος IX. p. 30.
τὺ VI. p. 8 & p. 12.
τύδ' 7. p. 6. a
*τύδαι pro ἐνταῦθα 7. p. 5. b p. 6. a
*τυὶ pro ὧδε 7. p. 6. a
*τυίδε pro τῇδε 7. p. 6. a
τυῖδ' VI. p. 4.
τύλας CXC. & p. 252. b
τύχη CXXXI.
τυχοῖσα XXXI.
τυχοῖσαν 2. p. 60. a

Υ

ὕδωρ LIII.
* ὑμενάιειν pro ὁμῦ ναίειν 14. p. 24. b
ὑμήναον XIX.
ὔμμε CCXII.
ὔμμες CCXII.
ὕμνον LXXVIII. CCIII.
ὑπακούει IX. p. 20.
ὑπὸ CXXXI.
ὑποδεδρόμακεν IX. p. 28.
ὑποδέδρομε IX. p. 40.
* ὑποδείξεις IX. p. 40.
* ὑποδύσεις 58. p. 40. a
ὑποθυμιάδες CLX.
ὑποζεύξασα VI. p. 6.
ὑποκακχέει CLV.
* ὑπολείψεις 58. p. 40. a
* ὑπορχήματα 3 p. 160. b
* ὑποτήξεις 58. p. 40. b
ὔσδων LIII.
ὕστερον XXVII.
* ὑφαίνειν 8. p. 93. a
ὕψι XIX.
ὑψιδὴ 1. p. 52. b
ὑψοῖ 1. p. 53. b

Φ

Φαεινὸν XXVI. & p. 234. a
Φαίναι 3. p. 65. a
Φαίνεαι XXVII.
Φαίνεο XXXVII.
Φαίνεται IX. p. 16.
Φαίνοι CCIV.
Φαίνομαι IX. p. 32.
Φαινόλης XXII.
Φαινόπις p. 233. b
Φακιόλιον LVIII.
Φάμη CCVIII.
Φασί XV. XLIV.
* Φέγγεσθαι 66. p. 41. b
Φέρεις XXII.
Φέροιεν CC.
ΦερσεΦόνας LXVI.
Φέρων XXIII.
Φεύγει VI. p. 10.
Φὴν LXII.
Φίλαι XXIX.
Φιλάσει VI. p. 10.
Φίλε 4. p. 50. a
Φίλει CLXXX.
Φιλῇ VI. p. 10.
Φίλημι XLVII.
Φιλῆσθα CCX.
Φίλος XXX. XXXVIII.

φιλότατα VI. p. 10.
* φλέγεσθαι IX. p. 40.
Φλόγιον CLV.
Φόβαισιν LXIII.
* φοβεῖται 55. p. 39. a
φοιτάσεις XXVII.
Φρένα XL. XLVI.
Φρένας LXXI.
Φρενῶν XL.
Φροντὶς XII.
Φυαῖς CCIII.
Φύλλων LVI.
Φύσις CXXXI. CLXXXIII.
Φωνάεσσα IV.
Φωνῆς IX. p. 40.
Φωνύσας IX. p. 20.
Φωνοίσας 9. p. 22. a
Φωνήσας 9. p. 22. a

X

χαῖρε CCIII. CCVI.
χαίρειν L.
χαίρετ' CCIII.
χαιρέτω 4. p. 50. a
χαίροισα 4. p. 50. a
χαλεπᾶν VI. p. 12.
* χαριεντίζομαι veneres haurio. 2. p. 55. a
χαρίεντα XXXVII.
* χαρίζεσθαι XXXVII. & p. 237. a
χάριν XXXVIII.
χάρις CLXXX.
χάριτες II. III.
χαρίτεσσι CCIII.
χέεται IX. p. 30.
χειρόμακτρα LXI. & p. 242. b
χελιδὼν XXXIII.
χέλυ IV. & p. 227. b
χεραάδας LXXIV.
χέραδος LXXIV.
χεράδος LXXIV.
* χεραὰς LXXIV. & p. 246. a
* χερμάδιον 2. p. 86. a
χερσὶν LXIII.
χλαμύδος LXIX. & p. 245. a
χλαμυὺ LXVIII.
* χλωρὸς 28. p. 32, a
χλωροτέρη IX. p. 30.
χροιαῖσιν XXXVI.
χρυσαστράγαλοι CLXXXVIII.
χρυσιάμσιν VIII.
χρύσειοι XLIII.
χρυσέοισιν 4. p. 51. a
χρύσεον I. VI. p. 6.
χρυσόθρονε LXXVIII. & p. 247. b
* χρυσόμφαλοι CLXXXVIII.
χρυσοπέδιλος XLI. & p. 239. b
χρυσὸς XL.
χρυσοτέρα XXXII. & p 234. b
χρυσῶ XXXII.
χρῶ IX. p. 28. p. 40.
χύτ' CXCVIII.
χώρας LXXVIII.

Ψ

ψαπφοῖ VI. p. 10.
* ψυχὴ & καρδία idem ſignificant. 13. p. 24. a
ψυχρὸν LIII.
ψυχρὸς IX. p. 30. LII.

Ω

* ω mutatur æolice in οι. 9. p. 22. a
ὦ XXI. 4. p. 50. LXXVIII. CLXXX. CCIII.
ὠθέρος VI. p. 8.
ὤιον XLIV.
ὤια XLV.
ὠκέες VI. p. 6.
ὼν terminatio infinitivi mutatur æolice in εὶς 10. p. 23. b
ὠνὴρ IX. p. 20.
ὠνοχόησε XXV.
ὥρα de vere, æſtate, temporibus anni, die & ejus parte duodecima p. 235.
ὦρα pro vere. 3. p. 63. a
ὦραι XI.
ὡραία pro adverbio tempeſtive. 4. p. 61. b
ὡραία XXXIII. & p. 235. a
ὠράνα XXXI. 3. p 63. a
ὠρανῶ VI. p. 8.
ὠραίη 3. p. 63. a
ὦρος CXCVIII.
ως terminatio nominum mutatur æolice in ων. 26. p. 31. a
ὡς IX. p 24. XVII. XVIII. LI. LIX. LXXI. LXXVI. CCIII.
ὡς pro πρὸς & εἰς 15. p. 25. a
ὦνυι VI. p. 10.
ὠχρίασις IX. p. 40.
ὠχρότητα IX p. 40.

Digitized by Google

INDEX III. RERUM
& locutionum latinarum notabiliorum.

A

Accentus æolice retrahuntur. 6. p. 5. b 18. p. 28. b 26. p. 11. a
Actæus gentiliter & proprie. 105. p. 211. b
adeintus i. e. mortuus. 43. p. 202. a
Admeti fabula. CLXXX. & p. 251. b
admonere opponitur τῷ obliviſci. 67. p. 200. a
Adonis à Sappho decantatus. XCIII.
Æacus judex apud inferos. 7. p. 168. b
Æga promontorium. LXXXV.
Æoles abjiciunt γ. 15. p. 26. a
abjiciunt in triſyllabis mox primam, mox mediam ſyllabam. 29. p. 23. b 3. p. 40. a
conjungunt κατὰ contractum cum aliis vocibus. 17. p. 27. b
corripiunt ευ. 15. p. 26. a 24. p. 30. a
corripiunt diphthongos. 24. p. 30. a
flectunt genitivum fœmininorum in ω deſinentium in ῶς CXCVI.
formant verba à præteritis activis & mediis 29. p. 32. a
geminant τὸ λ. 11. p. 7. a
ponunt ſpiritum lenem pro aſpero. 20. p. 9. a 4. p. 20. a 16. p. 27. a
præponunt vocibus β. 1. p. 42. a & pag. 240. a
retrahunt accentus. 6. p. 5. b 18. p. 28. b 26. p. 11. a
ſcribebant α pro η. 26. p. 11. a
αι pro α. 9. p. 22. a
άι & έι pro αι & ει. 9. p. 22. b
αις & εις pro terminatione infinitivi ᾶν & εῖν 10. p. 23. b
άις & όις pro ᾶν & ον. 9. p. 22. b
αον pro ωοι. 1. p. 53. b
B pro digammate æolico F. 4. p. 19. b
ε pro αι. 23. p. 30. a
ε pro ο. 27. p. 31. a
ει pro η. 16. p. 27. a
εὶς pro terminatione participii ών. 10. p. 23. b
ευ pro ου. 23. p. 30. a
εὺς pro ης. 5. p. 77. b
ζ pro σ. CC.
η pro ει. 28. p. 11. a 4. p. 19. a
ι pro υ. 27. p. 31. a
Æoles ſcribebant ο pro α. 15. p. 24. b p. 25. b p. 26. b
οι pro ου & ω. 9. p. 22. a
π pro μ. 21. p. 29. a
ρ pro σ. 27. p. 31. a
σ pro ν. 10. p. 23. b
σδ pro ζ. 10. p. 74. a
υ pro ο. 14. p. 24. b 15. p. 26. a
ω pro α. 6. p. 20. b
ω pro ὁ α. 6. p. 21. b
ω pro ου. 17. p. 8. a
ων terminationem nominum pro ως 26. p. 31. a
αἰγρεῖ pro αἱρεῖ 27. p. 31. a
αἴτοκα pro αἴποτε 8. p. 6. a
ἄλλα pro ἀλλάλη 30. p. 33. a
ἀν pro ἀνά. 25. p. 10. b IX. p. 26. 18. p. 29. a
αὔδως pro αὐδᾶς. 10. p. 7. a
ἔγων pro ἐγὼ CCIX.
ἐμὲ & μὲ pro ἐμοὶ & μοὶ. 11. p. 24. a
ἐπιπλάζω pro ἐπιπλήσσω CC.
ἔμεν pro εἶναι. 6. p. 21. a
Fοὶ pro μοὶ. 4. p. 19. a
ἰσδάνη pro ἵζανει. 4. p. 19. b
κατερῶτα pro καὶ ἑτέρωθε. 9. p. 6. b
κῆνος pro κεῖνος. 4. p. 19. a
ποίας pro πόας. 28. p. 32. a
σαγηνεύσαν pro σαγηνεύσαν vel σαγηνεύκσαν. 25. p. 10. b
σεῦς pro σοῦ. 9. p. 22. a
τεθνάκην pro τεθνάναι. 29. pag. 32. b
τοῖσι pro τοῖς. CCII.
τίος pro τίς. 5. p. 156. b
τυίδε pro τῇδε. 7. p. 6. a
ὕσδων pro ὄζων. 4. p. 19. b
ὦλε pro ὦλε. 20. p. 9. a
Æolica dialectus. CXCV.
Æolicum carmen. CCXXVI.
Æolicum digamma. 4. p. 19. b
inſeritur inter duas vocales. 28. p. 32. a
mutatur in B. 4. p. 19. b
non ſcribitur pro M. 4. p. 19. b
Æolis regio. 9. p. 170. b
Æolium carmen idem quod Lesbium. 9. p. 170. b
Æſopus. CXCIII.

Alcæus

Digitized by Google

I N D E X.

ab Ætnæ ardore comparatio poëtica. 14. pag. 184. a
agreſtis mulieris deſcriptio. XLII. LIV.
Alcæus poëta Lyricus LXXXVIII. CXV. CXVIII. CXLVI. CLX. CLXIII. CLXV. CLXXVIII. CLXXVIII. CLXXX. CLXXXII. CLXXXIX. CXCV. CCXVII. CCXX. CCXXXI. CCXXXIV. CCXXXV. CCXXXIX. verſ. 29. CCXLVI. CCXLVII. CCXLVIII. CCL. CCLII. CCLIII. CCLIV.
  metra Archilochi adſcivit, ſed aliis, ac ille, metris connexuit. 4. p. 173. b.
Alcæi hujus laus. 3. p. 49. a
Alceſtidis fabula. CLXXX.
amamum aſſyrium. 55. p. 194. b
amantium perturbationes. 46. pag. 38. & 39. IX. p. 24. ſqq.
amatores aſpectu puellarum percelluntur. 15. p. 25. b
  contemplatione puellarum mire delectantur. 7. p. 21. b
  puellas ridentes videre cupiunt. 10. pag. 22. b
amatorum illecebræ cum machina bellica & cum verriculo comparatæ. 25. p. 10. a
amicæ faſtidium eſt novi amoris aculeus. 4. pag. 61. b
Amor artuum diſſolutor & dulciamara avis inexpugnabilis. XII.
  caliginem oculis offundit. 22. p. 29. b
  docet muſicam. CLVIII.
  δολοπλόκος. p. 228. a
  famulus. LVII.
  in cor deſcendit. 40. pag. 35. ſq.
  λυσιμελὴς p. 231. a
  puellas à tela texenda avocat. X.
Amoris epitheta & deſcriptiones. LXXI.
  genealogia. XCIX. & p. 249. b
  felicis deſcriptio. XIII.
  impudici furores. 3. p. 18. b
  mutatio. XII. XIV. 4. p. 61. b
ad amorem pronæ mulieris deſcriptio. CCXXXIX. v. 79. ſqq.
Anacreon poëta lyricus. LXXIII. LXXXI. LXXXIV. CIV. CV. CVI. CVIII. CXII. CXL. CLXIV. CLXVII CLXXVII. CLXXVIII. CLXXXIX. CCXIX. CCXXI. CCXXIII. CCXXIX. CCLI. CCLII.
  ludens. CCXIX.
Anacreontis verſus ad Sapphonem. LXXVIII. CXLII.
Anactoria amica Sapphus. 4. pag. 45. a CCXXXIX. v. 17.
Anadiploſis ſ. Anaphora figura. 1. p. 56. a 35. p. 188. b 125. p. 215. b
Anagora diſcipula Sapphus. CXVIII.
ancatum poculum. 2. pag. 54. a
Andromeda æmula Sapphus. 4. pag. 45. a 1. pag. 46. a
Andromede. CCXXXIX. v. 36.
Anethum floris genus. LXXXVIII. CLX. CLXXXIX. CCXXXV. & p. 248. a
Antimachus poëta. CCXXXV.
Antiphanes Comicus. CXXXI. CXC.
Antiſpaſticon metrum. CCXXXII.
Anyta poëtria. CXXXVIII.
Apellas Ponticus. CXCIII.
Apollonius Dyſcolus notatur. 4. p. 19. b
  Grammatica MSta. 4. p. 20. b
Apollonius Rhodius. XCIX.
arabicæ guttæ. 54. p. 195. b
arabo pro arabio vel arabico. 55. p. 195. b
arabo rore pro myrrha vel nardo. 55. p. 193. ſq.
Arabum dona. 55. pag. 194. a
Archidica venuſta. CXXII.
Archilochus poëta. CXXXII. CXXXV. CLXV. CCXX.
Ariſtonica vates CXXXIII.
Ariſtoxenus. CCXXVII.
  Muſicus. CXXVII. CXXIX.
Artemon Magnetis F. CLXXI.
in AS græco more terminata nomina regionum & gentium. 103. pag. 210. b
Aſclepiadion metrum. CCXXXI.
Aſiatica ingenia. CCXXXV.
Aſpaſia. CXXXIV.
Aſſyrium amomum. 55. p. 194. b
  balſamum. 55. p. 195. a
  odores. 55. p. 195. a
aſtare contra. 7. p. 21. b
at quanto. 118. p. 214. ſq.
Athenæus. CLXIV.
Atthis amica Sapphus. 4. p. 45. a CXVIII. CCXXXIX. v. 18.
auferri i. e. abripi. 84. p. 205. b
aurea appellantur optima quæque. p. 234. b
aureus, epitheton Veneris & Cupidinis. p. 234. b
Aurora ῥοδόπηχυς. p. 227. a
  φαινόλης. XXIII.
  χρυσοπέδιλος. XLI.
aurum rubigine non corrumpitur. p. 238. b

B

Bacchylides poëta. CLIII. CCXXXVIII. CCLV.
Bacchus λυσιμελὴς. p. 231. b.

Digitized by Google

Bacchus μαινόλης. 24. p. 9. b & p. 228. b
Bacis poëta. CV.
balſamum aſſyrium. 55. p. 195. a
barbiton. LXXXIV. & p. 247. b
Boilavius notatur. 3. p. 18. b
bonus quisque eſt pulcher. XLIX.
Brizo præſes vaticiniorum in ſomno. CLXXXVI.

C

calceamenta varia. LXX. & p. 245. b
Callias Leſbius, interpres Sapphus. CXV.
Callimachus poëta. CXCVIII.
Calliope Muſa. V. CL. & p. 228. a
Camon pater Sapphus. CXVIII.
campus elyſius. 8. p. 169. a & p. 170. a
captus de meretriciis fallaciis dicitur. 48. pag. 192. b
carcheſium poculi genus. 2. p. 53. b
Catullus carminum Sapphus imitator. 3. pag. 18. b 32. p. 34. a 5. p. 94. b p. 230. b p. 245. a
uſus eſt variis generibus hendecaſyllabi. CCL.
Centum capita, herba. CCXXXIII.
Cephalus Deionei F. CXXIII. CCXXXIX. v. 87.
Cercolas maritus Sapphus CXVIII.
Chamæleon Ponticus. LXXVIII.
Charaxus frater Sapphûs. LXXXVI. CII. CXVIII. CXXII. CXCIII. CCXXXIX. verſ. 63. ſqq. & v. 117.
Charites ἁβραί. II. & p. 226. a
Διὸς κόραι. III.
καλλίκομοι. p. 226. a
ῥοδοπήχεες ἁγναί. III. CLXXXV.
Chelys lyræ genus. p. 227. b
Φωνάεσσα. IV.
chlamys veſtimenti genus. LXVIII. LXIX. & pag. 245. a.
chlamydis & lænæ diſcrimen. LXIX. & p. 245. a
cicadæ cantilena. CLV.
cicer leguminis genus. XLIII. & p. 240. a
cimbaricum veſtimenti genus. XCIV.
Cleïs filia Sapphus. 4. p. 51. a CXVIII. CCXXXIX. v. 70.
Cleomenes Lapethius. 2. p. 103. a
Clis ſ. Cleïs mater Sapphûs. CXVIII.
clypei à Poëtis deſcripti. 11. p. 123. b
color μελίχλωρος. p. 235. ſq.
columbæ alas demittentes. LII.
diverſi coloris. 31. p. 188. a
committere i. e. credere. 4. p. 171. b
comparationes poëticæ cum ſole & luna. 3. pag. 49. b
compotationes. VIII. XX. XXV.
conjugium inter æquales ætate ineundum. XXX.
conſonantes geminantur æolice. 27. p. 31. b.
conſumere, proprium in amoris opere verbum. 39. p. 189. b
convivia decore procedere debent. CLXXXIV.
coquere igne. 14. p. 183. b
cor vocabulum num à Poëtis producatur? 57. pag. 196. b
Corinna poëtria. CXXXVIII. CLXX. CLXXX.
coronæ anethinæ. LXXXVIII. 4. p. 136. a
è floribus. LXIII.
è variis herbis. CLXXXIX.
quibus cervicem circumdabant. CLX.
correctio, figura. 1. p. 53. a
coſſus vermis. p. 239. a
Cranaus Rex. CLXXII.
Cratinus comicus. CII.
creſcere de gaudio invidorum. 75. p. 202. b
i. e. fama & honoribus augeri. 75. pag. 203 a
Cupidinis epitheton, aureus. p. 234. b.
cupreſſi metaphoricæ ſignificationes. 3. pag. 159. ſq.
Cydno, amica Sapphus. CCXXXIX. v. 17.
Cyprus inſula 1. p. 16. a

D

Damophyla Pamphylia Sapphonis ὁμιλητρία 10. pag. 95. b
Daphne nympha. CCXXXIX. v. 25.
Dares. LXII.
Deioneus. CXXIII.
Demetrius Scepſius. LXXIV.
Deucalionis fabula. CCXXXIX. v. 170.
Diana Pergæa. 11. p. 95. b
Dianæ cognomina. XCI. & p. 248. b
Didymus Grammaticus. LXIX. CCXLV.
Dii appellati ſunt homines felices. 5. p. 20.
Dii mutuo occurſu lumen effundere credebantur. 2. p. 158. a
Diogenes Cynicus. CLXXI.
Dionyſodorus poëta. 6. p. 177. a
Dionyſius Grammaticus. CCIII.
Diotima vates. CX.
Diphilus Comicus. LXXVIII. CXXXII.
diphthongi corripiebantur æolice. 24. p. 30. a
diſcretus i. e. longe remotus. 8. p. 169. b & 170. a

Diſcri-

diſcriptus i. e. digeſtus, diſtributus. 8. p. 169. a & 170. a
divitiæ abſque virtute ſunt noxiæ. XXXIX. & pag. 237. b
dona Arabum. 55. p. 194. a
donaria Veneris. LXI.
Dorica ſive Doricha amica Charaxi. LXIII. LXXXVI. CII. CXCIII. 48. p. 192. b
dulce ridere. 36. p. 34. b

E

ecquid. 3. p. 181. b
Ecrytus pater Sapphus. CXVIII.
Ecrygius pater Sapphus. CXVIII.
elegia & elegeia. 8. p. 183. a
elegiaci carminis nomina. 6. p. 182. b
ellipſis verbi ἔρχεσθαι. p. 226. a
Elyſii campi. 8. p. 169. a 170. a
ellychnion. 4. p. 219. a
Endymionis fabula. C. & p. 250. a
Ephippus Comicus. CXXX.
Epicharmi dictum. 1. p. 62. b & p. 63. a
Epicharmus Cous. CXCI. CXCII. CXCVII.
Epicrates Comicus. CIII.
de epiſtola griphus. CXXXI. CLXXXIII. & p. 252. b
epithalamion. 4. p. 50. ſq. LXXXVII. CCIII. CCIV. CCVI. & p. 248. a
Erinna poëtria, amica & æqualis Sapphus. CXX. CXXXVIII. 19. p. 185. ſq. CLXXX. CCVII. CCXXXIX.
Erinnæ comparatio cum Sappho. CCVII.
errones. 42. p. 190. b
Etarchus pater Sapphus. CXVIII.
Eunica Salaminia. CXVIII.
Eunominus pater Sapphus. CXVIII.
Euripides Tragicus. CLXVIII. CCXXXVIII. CCLV.
Eurygius frater Sapphus. CXVIII.
expandere ramos. 96. p. 208. b

F

facies pulchra. XXXV.
fama poſt mortem. LXXVI.
felices homines inprimis amatores dicti ſunt Dii. 5. p. 20. 33. p. 34. a & p. 230. a
felicitatis apex. XXXIX.
ferri dicuntur impulſi furiis. 74. p. 206. a
flores decerpens puella. LXVII.
fœminarum genitale arvum metaphoricis vocabulis indicatum. 3. p. 159. ſq.
fœminina in ὦ deſinentia quomodo flectantur. CXCVI.
fontes cum vitro comparati. 94. p. 208. a
fovere gremio. 55. p. 196. a
fur dictus à furvo vel à græco φῶρ. 5. p. 168.
furvus i. e. niger, ater. 5. p. 168. a

G

Gellûs fabula. XCV. & p. 248. b
generis nomine dicuntur, quæ in quoque genere prima ſunt. CLXII.
Getæ vafri. 4. p. 174. b
glycymela. p. 242. b
Gnoſis nympha. CCXXXIX. v. 25.
Gongyla Colophonia, diſcipula Sapphus. CXVIII.
Gratiæ ἁβραὶ. II.
decentes. 2. p. 3. a
griphus. CXXXI. & p 250. b
guttæ arabicæ pro nardo. 55. p. 195. b
Gyrino vel Gyreno. 3. p. 61. a
Gyrinna amica Sapphus. 4. p. 45. a 2. p. 60. b

H

Habron pictor. CCXXXVII.
Halcyon avis. 7 p. 91. a
Harmonius cognatus Syneſii. XCVI.
Helena καλλίκομος. p. 226. a
Hellanicus hiſtoricus. CXV.
Helleſpontus. 5. p. 220. b
herba inventores amabiles reddens. CCXXXIII.
Hermeſianactis error. LXXVIII.
Herodianus Grammaticus. CXCIX.
Herodotus hiſtoricus. CII. CXCIII.
Heſiodus Poëta. XCIX. CLXIV. CLXV. CCXXVIII.
heſperi laus. XXII. ſq. p. 54.
Hipponax poëta. CCXXXV.
hirundinis deſcriptio. XXXIII. 4. pag. 63. b CCXXXIX. v. 153.
Homerus. LXXIV. CXXXV. ſq. CLI. CLXII. CLXV. CCXXXVIII. CCXLV.
Horæ καλλίκομοι. p. 226. b
Horatius. CCXLVIII.
Horatius uſus eſt metro Archilochi. 4. p. 173. a
Hymenæum carmen. 14. p. 24. b 1. p. 53. b
Hymni Deorum invocationem continentes. LXXX. ſeq.
hyperboles exempla. 1. p. 62. b 1. p. 52. b

I

Iadmon Mytilenæus. CXCIII.
Ibycus Poëta. 2. p. 174. b XCIX.
impellere de furore. 84. p. 206. a

 Inſi-

I N D E X.

Infinitivorum terminatio ᾶν & ῆν mutatur æolice in ᾶις & ῆις. 10. p. 23. b
inſpicere. 3. p. 181. b.
inſtrumenta artis ſepulchris impoſita. 2. pag. 78. ſq.
inſtrumenta muſica antiqua. LXXXIV.
intexere tranſlate uſurpatum. 8. p. 92. b
invenit. 71. p 201. b
jocus pro opere amoris. 39. p. 187. a
in ira nihil magis decet, quam quies. CLVII.
iridis deſcriptio. XXXVI.
Iſocrates. CLXIV.
Ithyphallicum metrum. 1. p. 2. b.
Iuno χρυσοπέδιλος. p. 239. b
χρυσόθρονος. p. 247. b
juvat, de opere amoris. 81. p. 204. ſq.

L

Lænæ & chlamydis diſcrimen. LXIX. & p. 245. a
lana tingitur thapſo ſ. ligno aureo. XCVIII.
Larichus frater Sapphonis. LXXVII. CXVIII. CLXXXIV.
Latona. XXIX
Ledæ ovum. XLIV. & p. 240. a
legere. 36. p. 189. a
lentus pro ſecuro, frigido & remiſſo. 106. pag. 212. a
Leon pictor. CCXXXVII.
Leonides Rhodius. CXCIV.
Leontiſcus pictor. CCXXXVII.
Lesbii dicti ſunt Æoles. 4. p. 128. b
Lesbos inſula. CCXLVII.
Leucas ſ. Leucata petra. CXXIII. CCXXIV. CCXXXIX. v. 164. ſqq. 6. p. 220. ſq.
libet ſæpe in licet degeneravit. 81. p. 204. a
loci amœni deſcriptio. LIII.
Locricæ cantiones. CIV.
Longini elogium. 3. p. 16. b
loquelæ organa. 15. p. 25. b
lotos aquatica. 97. p. 209. a
de lucernis varia. 4. p. 219. a
Lucilius poëta. 2. p. 176. b
Lucretius Sapphonem imitatus eſt. 3. p. 18. b
luctu profanantur ædes poëtarum. XLVIII.
lugendi mos tonſa coma. 7. p. 80. ſq.
ludere i. e. res leves ſcribere. 2. p. 171. a
luna argentea. LXXII.
luna obſcurat ſtellas. XXVI. p. 56. LXXII.
luna plena. LI. XXVI.
lunæ amor. C.
luſciniæ deſcriptio. XXXIV. 7. p. 91. ſq.
luſcinia & hirundo dictæ Πανδιονίδες & Κεκροπίδες. p. 235. a

M

M in π tranſit ſæpe apud Æoles. 21. p. 29. a
magiſtra ars, vita &c. 59. p. 197. a
malorum eſt exigua gratia. CLXXX.
malum cydonium. 10. p. 74. a
malum dulce. LIX.
manſuetudo animi. XLVII.
mantilia & mappæ. p. 242. b
mantilia villoſa. LX.
Megara amica Sapphus. 4. p. 45. a CXVIII.
melicum metrum. CCXLVIII.
Menæchmus Sicyonius. CXXVIII ſq.
Menander poëta. 4. p. 174. b CXXIII.
Mercurius pocillator Deorum. XXV. CLXXXIV.
metaphoræ dictionem exornantes. CLV.
Methymniades puellæ. CCXXXIX. v. 15.
Metrum antiſpaſticon. CCXXXII.
aſclepiadion. CCXXXI.
dimetron. CCXLIX.
hendecaſyllabum Sapphicum. CCXLI. CCXLIX. ſqq.
melicum CCXLVIII.
octoſyllabum Anacreontium & Glyconicum. CCLIV.
phalæcium hendecaſyllabum. CCXXX. CCLII.
Mimnermus poëta. CCXXXV.
Mnaïs puella. XXXI. 17. p. 185. a CXCVI.
Mnaſidica puella. 3. p. 61. a
Mnemoſyne καλλίκομος. p. 226. a
Monoſtrophica poëmata. CLXXVII. CLXXVIII.
mors inhonorata & ingloria XXVII.
mors eſt malum. LXXV.
Muſa χρυσόθρονος. LXXVIII.
Muſæ aliique Dii Poëtarum magiſtri. 59. pag. 198. a
Muſæ Aonides. 8. p. 176. a
Muſæ καλλίκομοι. II.
Muſæ Pieriæ. CCXXV.
Muſæ roſis coronatæ. CLXIX.
Muſarum invocatio. I.
muſicam docet amor. CLVIII.
Myia. CLXX.
Myrilla ſponſa. CCIII.
Myro Poëtria. CXXXVIII.
Myrtis Poëtria. CXXXVIII.
Myſtis καλλίκομος. p. 226. b

N

nardus & nardum. 55. p. 195. a
naſſa piſcatorum inſtrumentum. p. 243. ſq.
Naucratis urbs. CII.
nectar Deorum. p. 229. a

nectar

Digitized by Google

nectar i.e. potus dulcis. p. 229. a
nectaris etymologia. p. 229. b
Nicander Poëta. C.
Niobe. XXIX.
Niobes liberi. CCXXXVIII.
Niſiades matres. CCXXXIX. v. 54.
noctis deſcriptio. XI. p. 42.
nomina regionum & populorum in αι græco more terminata. 103. p. 210. b
Noſſis poëtria. CXXXVIII.
nuptiæ felices. XVIII. p. 48. & 4. p. 50. a XX. CCVI.
Nymphis ſcriptor. CXXV.

O

odores Aſſyrii. 55. p. 195. b
odorum varia genera & nomina. 55. p. 193. ſqq.
Oetolinus à Sappho decantatus, XCIII.
olere cum ſexto caſu conjungitur. 55. p. 193. b
Oratores demagogi. CXXXI.
os ſiderum i. e. facies. 3. p. 57. b
oſcula ſumma, extrema, prima &c. 66. p. 199. a
oſtiarii deſcriptio. 4. p. 50. b p. 248. b

P

Pamphile, Soteridæ filia. CCXXI.
Pamphus Poëta. XCIII.
pandere vela, ſpectacula. 96. p. 108. b
Panormus urbs. 2. p. 16. a
Paphus urbs Cypri. I. p. 16. a
participia deſinentia in ων mutantur æolice in εις. 10. p. 23. b
paſci de gaudio invidorum. 75. p. 202. b
paſſer πυργίτης vel πυργήτης. p. 228. b
paſſeres Veneris currum trahentes. VI. p. 6.
ad libidinem proni. 16. pag. 7. b & pag. 228. a
Pauſanias. CLXXX.
Pectidem ſ. magadin invenit Sappho. CXXVIII. ſq.
Pectis ſ. pactis inſtrumentum muſicum. XXXII. & p. 234. b
pellax i.e. vafer. 4. p. 174. b
perturbationis vehementis deſcriptio. 25. p. 20. b
pes pro integro verſiculo. 4. p 173. a
pes antibacchius & bacchius. 2. p. 222. b
pes choriambus. 2. p. 222. b
pes hippius. 2. p. 222. b
phalæcium hendecaſyllabum metrum. CCXXX.
Phaon quem deperiit Sappho. CXIX. CXXIII. CXXIV. CXXV. CXXVI. CCXXXIX. v. 11. & v. 90. & v. 123.
Philarchus. LXIX.
philoſophiæ ſummus amor. IX. p. 40.
Philoxenus. CLVIII.
Phrynichus. CLXXXI.
pictores veteres celebres. CCXXXVII.
pignus dicitur, quocunque fides fit. 67. p. 200. b
Pindarus poëta. CLIII. CLXV. CLXVIII. CCXXXVIII.
piratæ. 49. p. 193. a
piſcatoris epitaphium. LXV.
piſcatorum vita miſera. 4. p. 79. b
Pittacus Sapiens. CXVIII.
plangere pectora. 71. p. 201. a
Plato philoſophus. CXIII. CCLV.
pocillator. XXV. LXXVII. CLXXXIV. & p. 246. b
pocula innumera. LXIV.
varii generis. CLXXXVIII.
poculi genus καρχήσιον. XX.
poëmata humili ſtylo ſcripta. LXXXIII.
χλιδικά. LXXX. ſq.
monoſtrophica. CLXXVII. CLXXVIII.
Poëta pro Homero. CLXII.
Poëtæ luctui indulgere non debent. XLVIII.
dicti ſunt σοφοί. 13. p. 96. a & 6. p. 125. b
Poëtarum magiſtri. 59. p. 198. a
Poëtica ars virorum & mulierum. CV.
Poëtria. 113. p. 214. a
in Poëtrias IX. Antipatri epigramma. CXXXVIII.
Polemon. LXIX.
Polyanactis filia. L.
portare funus 74. p. 204. a
Poſidippus Poëta. CII.
præſtare & præbere benevolentiæ verba. 132. p. 217. b
Praxilla ſ. Prexilla Poëtria. CXXVIII. CLXXX.
Procridis fabula. CCXL.
Promethei fabula. CCXVIII.
pſittaci deſcriptio. CCXXXIX. v. 38.
Pterelas. CXXIII.
pudor occupat eos qui res malas deſiderant. XV. pag. 48.
puella flores decerpens. LXVII.
puellæ epitaphium. LXVI.
puellæ impubis deſcriptio. XXXVII.
pulchræ deſcriptio. 4. p. 51. b XXXI. XXXV.
& meretrices κατάκλεισει. 5. p. 46. ſq. & p. 232. ſq.
μειδιῶσαι. 10. p 23. a
pudicæ venereos ſermones odio habent. XV. p. 46.
pulcherrimi hominis deſcriptio. XXXVIII. CCIII.
Pyrino puella. XXXI. 17. p. 185. a

Digitized by Google

Pyrrhæ fabula. CCXXXIX. v. 169.
Pyrrhiades puellæ. CCXXXIX. v. 15.

R

rapere comam. 71. p. 201. b
regiones hominibus celebribus claræ. CLXV.
res venuſtatum plenæ. LXXIX.
retexere tranſlate uſurpatum. 8. p. 93. a
Rhodope ſ. Rhodopis amica Charaxi. LXXXVI. CII. CXXII. CXCIII. & p. 250. b
riſus genera. 10. p. 23. a
riſus venuſtus puellarum eſt amatoribus jucundiſſimus. 10. p. 23. a
rore Arabo pro myrrha vel nardo. 55. p. 193. ſqq.
roſæ laus. CLVI. & p. 251. a

S

ſacra facientes coronati. p. 243. a
ſacrificium nocturnum. LI.
Scamandronymus pater Sapphus. CXIII. CXVIII.
ſecernere, verbum Horatio familiare. 8 p. 169. b
ſed quid ego hæc? 129. p. 216. ſq.
Semus pater Sapphus. CXVIII.
ſepulchris inſtrumenta artis impoſita. 2. p. 78. ſq.
Sibylla. CXXXIII.
ſicca de opere amoris. 81. p. 204. b
Silanion Statuarius. CXXXVII. CCXXXVI.
Simon pater Sapphus. CXVIII.
Simonides Poëta. 7. p. 177. XCIX CLXV. CCXXIX.
Smisgolas vel Smigolas. 7. p. 137. a & p. 251. a
Socrates. LXXI.
Socratis & Sapphus ars amatoria comparata. LXXI. CI.
ſolis metaphoricæ ſignificationes. 2. p. 158.
ſomnium jucundum. LV.
ſomnus ex foliorum agitatione ortus. LVI.
λυσιμελής. p. 231. a
Sopater Scriptor. CLXXI.
Sophocles Tragicus. CLXXI.
Sopater Scriptor. CLXXI.
ſpiritus lenis ponitur pro aſpero æolice. 4. p. 20. a 16. p. 27. a
ſponſæ laus. XXI. p. 54.
ſponſi comparatio cum jaculo. 4. p. 50. a
cum Marte XIX. p 52.
ſponſis inter pocula vovebant omnia proſpera. XX. p. 52.
ſponte. 41. p. 36. b
ſtellæ circa lunam abſcondunt ſplendorem ſuum. XXVI. p. 56.
Steſichorus poëta. CXVIII. CLXVI. CCXXIV.
Stratocles ſponſus. CCIII.
ſtrophæ parvæ. CLXIII.
ſtudioſus. 4. p. 182. a
ſtuporis, deſcriptio poëtica. CCXXXIX. v. 110. ſqq.
Suada Veneris filia. XCVII. & p. 248. b
ſublimis ſtylus efformatur ex intentiſſimorum conſequentium delectu & complexu. IX. p. 38.
ſudarium LVII. & p. 242. a
συνεκφωνήσεως exempla. 33. p. 11. b 17. p. 28. b 12. p. 24. a
ſuopte & ſuapte. 41. p. 36. a
ſyllaba prima vel media æolice abjicitur. 29. p. 32. b

T

Teleſilla poëtria. CXXXVIII. CLXX.
Teleſippa amica Sapphus. 4. p. 45. a CXVIII.
tendere ramos. 96. p. 208. b
tenor. 47. p. 192. a
Terentius comicus. 4. p. 174. b
teſta figulinam lucernam ſignificat. 4 p. 218. b & p. 220. a
thapſo ſ. ligno aureo tingitur lana. XCVIII.
Theano poetria. CX. CXXXIV.
Timadis puellæ epitaphium. LXVI.
Timocles Comicus. CLXI.
tinea vermis. p. 238. b
tintinare. 42. p. 36. b
tonſa coma lugebant veteres. 7. p. 80.
Tyrrenici genus calceamenti. LXX.

V

u vim vocalis & conſonantis nonnunquam amittit. 7. p. 5. b
uda Naias. 101. p. 210. a
vela dare & legere ſunt oppoſita. 133. pag. 218. a
Veneri ſacratæ regiones. 1. pag. 16. LXXX. & pag. 242. a
Veneris donaria. LXI.
invocatio. VI. VIII.
venit epiſtola. 4. p. 182. a
Venus βραδινά. X.
Cypri & Paphi Regina. 1. p. 16.
δολοπλόκος p. 228. a
Erycina. CCXXXIX. v. 57.
ἔυθρονος. 2. p. 5. a
κυπρογένεια. LV. & p. 241. a
μειδιάσασα. 19. p. 8. b
παῖς Διὸς δολοπλόκος. VI. p. 4.

Venus

I N D E X.

Venus ποικιλόθρονος. 2. p. 4. b
πολύολβος. XIII. p. 40.
ridens. 19. p. 8. b
χρυσόθρονος. LXXVIII. & p. 247. b
venuſtates è rebus ipſis ortæ. LXXIX.
ver vocatur ὥρα. p. 235. a
verba formantur à præteritis activis vel mediis æolice. 29. p. 32. a
verriculum retis piſcatorii genus. p. 243. a
veſper omnia ferens. XXII. & XXIII. p. 54.
veſper in epithalamiis invocabatur. 2. p. 55. a
virgines v puellæ.
virginitatis jactura. XXIV.
virilis haſta num à græcis vocetur κυπάριττος? 3. p. 159. ſq.
virtus cum divitiis conjungenda eſt. XXXIX.
vita honeſta & ſplendida. XLVII.
vitrum de fontibus & fluviis. 94. p. 208. a
ulteriora narrare. 80. p. 203. b
una ſæpe redundat. 101. p. 210. a
una nemus. 98. p. 209. a
unguentorum varia genera & nomina. 55. pag. 193. ſqq.
vocales cum ſemivocalibus & mutis rite coaptatæ. p. 14
Iſ. Voſſii ſtudium in emendandis 2. odis Sapphus. 3. p. 17. a p. 18. a
votum mutationis in avem. LXXIII.

X

Xanthippus Dux Athen. CVIII.

Corrigenda.

Pag. 7. b v. 28. *leg.* IX. pag. 8. a v. 36. ὠρανῶ. & v. 37. θέρος. pag. 10. a v. 8. μαινόλης. pag. 14. v. 13. ὑποτάσσεσθαι. Ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφωνα, καὶ φωνηέντων. p. 44. v. 1. μέσαι δὲ. p. 54 v. 1. ὦ γαμβρέ. p. 62. a v. 20. χρυσῶ χρυσοτέρα. p. 65. b v. 11. Pyth. II. v. 78. pag. 68. v. 6. ἐρέβινθοι. p. 88. v. 8. ἔσι. p. 140. v. 1. ὅμοιον. p. 156. v. 16. νύμφη.

Inſerantur indici I. *Epigramma*, quod *Sapphoni* ambigue adſcribitur, *Heſychius Mileſius* in Σαπφώ, & *Martialis* lib. VII. epigr. 69. quæ loca in *Sapphonis* vita afferuntur.

MAG 2
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized